NOUL TESTAMENT

AL

DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

Tipărit cu aprobarea Sfântului
Sinod şi binecuvântarea I. P. S.
† JUSTINIAN
Patriarhul României
la cea de a treia aniversare
a înscăunării I. P. S. Sale.

BUCUREŞTI
Editura Inst. Biblic şi de Misiune Ortodoxă
1951

S'a tipărit această Sfântă Carte, în cel de al treilea an de rodnică arhipăstorire a **Inalt Prea Sfinţitului nostru Patriarh Justinian,** *folosindu-se tălmăcirea Sfântului Sinod, ediţia din anul 1930.*

In tipăritura de faţă s'au îndreptat numai acele cuvinte, care nu se află în graiul poporului din toate părţile ţării; asemenea îndreptări s'au făcut însă după vechile tălmăciri româneşti şi în deosebi după Biblia tipărită de Sfântul Sinod în anul 1914.

Au purtat de grijă la tipărirea acestei Sfinte Cărţi: I. P. S. Mitropolit Tit Simedrea şi P. C. profesor onorar Niculae M. Popescu, consilieri tehnici ai Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă, dimpreună cu D-l Dimitrie Veştemean, corector tehnic.

Toată lucrarea s'a săvârşit sub îndrumarea **Inalt Prea Sfinţitului Justinian, Patriarhul României.**

SFÂNTA EVANGHELIE

CEA DELA

MATEI

1.

Cartea neamului lui Iisus Hristos, zămislirea, numele şi naşterea.

1. Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.
2. Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda şi pe fraţii lui.
3. Iuda a născut pe Fares şi pe Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram;
4. Aram a născut pe Aminadav; Aminadav a născut pe Naason; Naason a născut pe Salmon;
5. Salmon a născut pe Booz, din Rahav; Booz a născut pe Obed, din Rut; Obed a născut pe Iessei;
6. Iessei a născut pe David împăratul; împăratul David a născut pe Solomon, din femeia lui Urie;
7. Solomon a născut pe Roboam; Roboam a născut pe Abia; Abia a născut pe Asa;
8. Asa a născut pe Iosafat; Iosafat a născut pe Ioram; Ioram a născut pe Ozia;

---

1. 1. Luca 3, 23—38.
2. Fac. 21, 3; 25, 26; 29, 35.
3 Fac. 38, 29; I Paral. 2, 5, 9; Rut. 4, 19.
4. I Paral. 2, 10; Num. 1, 7.
5. Is. Navi 2, 1; Rut. 1, 13; I Paral. 2, 11, 12.
6. 2 Imp. 12.
7—11. 3 Imp. 11, 43; I Paral. 3, 10, sq.

9. Ozia a născut pe Ioatam; Ioatam a născut pe Ahaz; Ahaz a născut pe Ezechia;

10. Ezechia a născut pe Manasse; Manasse a născut pe Amon; Amon a născut pe Iosia;

11. Iosia a născut pe Iehonia și pe frații lui, la strămutarea în Babilon;

12. După strămutarea în Babilon, Iehonia a născut pe Salatiil; Salatiil a născut pe Zorobabel;

13. Zorobabel a născut pe Abiud; Abiud a născut pe Eliachim; Eliachim a născut pe Azor;

14. Azor a născut pe Sadoc; Sadoc a născut pe Achim; Achim a născut pe Eliud;

15. Eliud a născut pe Eliazar; Eliazar a născut pe Matan; Matan a născut pe Iacov;

16. Iacov a născut pe Iosif, bărbatul Mariei, din care s'a născut Iisus, ce se zice Hristos.

17. Așa dar, peste tot, dela Avraam până la David sunt patrusprezece neamuri; dela David până la strămutarea în Babilon sunt patrusprezece neamuri, și dela strămutarea în Babilon până la Hristos sunt (iarăși) patrusprezece neamuri .

18. Iar nașterea lui Iisus Hristos așa a fost că fiind logodită Maria, muma Lui, cu Iosif, mai înainte de a fi ei împreună, s'a aflat având în pântece din Duhul Sfânt.

19. Iosif, bărbatul ei, fiind om drept și nevrând s'o vădească, și-a pus în minte s'o lase în ascuns.

20. Ci cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i se arătă în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, femeia ta, că ce s'a zămislit într'însa este din Duhul Sfânt .

---

9. 4 Imp. 15, 7 și 38; 16, 20.
10. 4 Imp. 20, 21.
11. 1 Paral. 3, 15, 16.
12. Ezdra 3, 2.
16. 1 Paral. 3, 17; Matei 27, 17, 22.
18. Luca 1, 27, 35 și 2, 5.
19. Numere 5, 15; A doua Lege 24, 1.
20. Luca 1, 35.

21. Ea va naşte Fiu şi vei chema numele Lui: Iisus; căci El va mântui poporul Său de păcate.

22. Acestea toate s'au făcut ca să se împlinească ceea ce s'a zis de Domnul prin proorocul care zice:

23. Iată, fecioara va avea în pântece şi va naşte fiu, şi vor chema numele lui Emanuil, care se tâlmăceşte: cu noi este Dumnezeu.

24. Deşteptându-se din somn, Iosif făcu aşa precum i-a poruncit îngerul Domnului, şi luă la el pe femeia sa.

25. Şi n'a cunoscut-o pe ea până ce a născut pe Fiul său cel întâi născut şi a chemat numele Lui: Iisus.

2.

Magii dela Răsărit; fuga în Egipt. Irod ucide pruncii. Intoarcerea din Egipt şi sălăşluirea în Nazaret.

1. Dar dacă s'a născut Iisus în Betleemul Iudeei, în zilele lui Irod împăratul, iată magii dela Răsărit au venit în Ierusalim, întrebând:

2. Unde este împăratul Iudeilor, cel ce s'a născut? Căci am văzut la Răsărit steaua Lui şi am venit să ne închinăm Lui.

3. Auzind (de aceasta) împăratul Irod s'a tulburat şi tot Ierusalimul împreună cu el.

4. Şi adunând pe toţi arhiereii şi cărturarii poporului cercetă dela ei: unde este să se nască Hristos?

5. Atunci ei îi răspunseră: în Betleemul Iudeei, căci aşa este scris de profetul:

6. Şi tu Betleeme, pământul Iudeei, nu eşti deloc cel mai mic dintre căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieşi Povăţuitorul care va paşte pe poporul meu Israel .

7. Atunci Irod a chemat în ascuns pe magi şi

---

21. Luca 2, 21; Fapt. 4, 12 şi 5, 31.
22 Is. 7, 18.
23. Is. 7, 13; Luca 1, 31.
24. Luca 20, 7, 21.

2. 1. Luca 2, 6, 7; Fac. 35, 19.
2. Numere 24, 17.
6. Mih. 5, 2; Ioan 7, 42.

a aflat dela ei lămurit în ce vreme s'a arătat steaua.

8. Apoi trimiţându-i la Betleem, le-a zis: Mergeţi şi cercetaţi cu deamănuntul despre Prunc şi dacă îl veţi afla, vestiţi-mă şi pe mine, ca să viu şi eu să mă închin Lui.

9. Iar ei, ascultând pe Impăratul, au plecat şi iată, steaua pe care-o văzuseră în Răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit şi a stat deasupra, unde era Pruncul.

10. Şi văzând ei steaua, s'au bucurat cu bucurie mare foarte.

11. Şi intrând în casă, au văzut pe Prunc împreună cu Maria, muma Lui, şi căzând (la pământ) s'au închinat Lui, şi deschizând vistieriile lor I-au adus Lui daruri: aur, tămâie şi smirnă.

12. Iar luând ştiinţă în vis să nu se mai întoarcă la Irod, pe altă cale s'au dus în ţara lor.

13 .După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: scoală-te, ia Pruncul şi pe muma Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voiu spune; fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L omoare.

14. Iosif se sculă, luă, noaptea, Pruncul şi pe muma Lui şi plecă în Egipt.

15. Şi fu acolo până la săvârşirea lui Irod; ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin profetul care zice: din Egipt am chemat pe Fiul Meu.

16. Iar când Irod văzu că a fost amăgit de magi, s'a mâniat foarte şi trimiţând (călăi) ucise pe toţi pruncii, ce erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai în jos, după timpul pe care-l lămurise dela magi.

17. Atunci s'a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul:

18. Glas în Rama s'a

11. Luca 2, 16; Ps. 71, 10; Is. 60, 6.

15. Ozie 11, 2.
18. Ier. 31, 15.

auzit, plângere şi tângui-
re multă; Rahil plângea
pe fiii săi şi nu voia să
se mângâie, fiindcă nu
mai sunt.
19. După moartea lui
Irod, iată că îngerul
Domnului se arată în vis
lui Iosif, în Egipt.
20. Şi zice: Scoală-te,
ia Pruncul şi pe muma
Lui şi mergi în pământul
lui Israel, căci au murit
cei ce căutau să ia viaţa
Pruncului.
21. Iosif sculându-se,
a luat Pruncul şi pe mu-
ma Lui şi a venit în pă-
mântul lui Israel.
22. Dar auzind că Ar-
helau domneşte în Iude-
ia, în locul lui Irod, ta-
tăl său, s'a temut să
meargă acolo şi, luând
poruncă în vis, s'a dus
în părţile Galileei.
23. Şi a venit şi a lo-
cuit în oraşul numit Na-
zaret, ca să se împlinea-
scă ceea ce s'a spus prin
profeţi: că Nazareu se va
chema.

20. Eşire 1, 19.
22 Is. 11, 1 şi 53, 2; Zah. 6, 12.
3. 1. Mc. 1, 4; Lc. 3, 3,
2. Matei 4, 17.

3.

Ivirea lui Ioan Botezătorul; botezul lui Iisus.

1. In zilele acelea, a
venit Ioan Botezătorul şi
propovăduia în deşertul
Iudeei,
2. Spunând: pocăiţi-vă
că s'a apropiat împără-
ţia cerurilor.
3. El este acela despre
care a zis proorocul Isa-
ia: Glasul celui ce strigă
în pustie: pregătiţi calea
Domnului, drepte faceţi
cărările Lui.
4. Iar Ioan avea veş-
mântul lui din păr de că-
milă, şi brâu de curea
împrejurul mijlocului, iar
hrana lui era lăcuste şi
miere sălbatică.
5. Atunci ieşi la el Ie-
rusalimul şi toată Iudeea
şi toată împrejurimea
Iordanului.
6. Şi se botezau de că-
tre el, în râul Iordanului,
mărturisind păcatele lor.

3. Is. 40, 3
4. 4 Imp. 1, 8; Marcu 1, 6.
6 Marcu 1, 5; Fap. Ap. 19, 18.

7. Ci văzând Ioan pe mulți din Farisei și Saduchei, viind la botez, le zise: pui de năpârcă, cine v'a arătat că veți scăpa de mânia ce va să fie?

8. Faceți, deci, roade vrednice de pocăință.

9. Și să nu gândiți să ziceți în voi înși-vă: Părintele nostru este Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.

10. Acum securea stă la rădăcina pomilor și tot pomul care nu face rod bun se taie și se aruncă în foc.

11. Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I duc încălțămintea; Acesta vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.

12. El are lopata în mână și va curăți aria Sa și va aduna grâul în jitniță, iară pleava va arde-o cu foc nestins.

13. In acest timp, a venit Iisus din Galileia, la Iordan, către Ioan, ca să se boteze dela el.

14. Ioan însă îl oprea, zicând: eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?

15. Și răspunzând Iisus a zis către el: lasă acum, căci așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat.

16. Iar după ce s'a botezat Iisus, îndată a ieșit din apă și iată, cerurile I s'au deschis și a văzut Duhul lui Dumnezeu, pogorîndu-se ca un porumbel și viind peste El.

17. Și iată glas din ceruri care a zis: Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care bine am voit.

---

7. Luca 3, 7.
9. Luca 3, 8; Ioan 8, 39.
10. Matei 7, 19; Luca 3, 9; Ioan 15, 2, 6.
11 Marcu 1, 8; Luca 3, 16; Ioan 1, 26; Fapt. 1, 5 și 2, 3, 4.
13. Marcu 1, 9—11; Luca 3, 21, sq.
16. Luca 3, 22; Ioan 1, 32.
17. Ps. 2, 5; Is. 42, 1; Matei 17, 5; Marcu 1, 11 și 9, 7; 2 Petru 1, 17.

4.

Iisus se ispiteşte de către Diavolul, îşi începe propovăduirea, cheamă pe cei dintâi ucenici, şi vindecă tot felul de bolnavi.

1. Atunci Iisus fu dus de Duhul în pustiu, ca să se ispitească de către Diavolul.
2. Şi după ce a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, la urmă a flămânzit.
3. Ci apropiindu-se Ispititorul, zise către El: De eşti Tu Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini.
4. Dar El îi răspunse: Scris este: nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu.
5. Atunci Diavolul îl duse în sfânta cetate şi-L puse pe aripa templului.
6. De eşti Tu Fiul lui Dumnezeu, îi zise Diavolul, aruncă-Te jos, căci scris este că îngerilor Săi va porunci pentru Tine şi Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbeşti de piatră piciorul Tău.
7. Iisus îi răspunse: iarăşi este scris să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău.
8. Din nou, Diavolul îl duse într'un munte foarte înalt şi-I arătă toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor.
9. Şi-I zise Lui: acestea toate Ţi le voiu da Ţie, de cazi (înaintea mea) şi mi Te închini.
10. Atunci Iisus îi zise: Mergi Satana, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini şi Lui singur să-I slujeşti.
11. Atunci L-a lăsat Diavolul şi iată, îngerii venind la El, îi slujeau.
12. Când Iisus auzi că Ioan a fost pus în închisoare, plecă în Galileia.

---

4 1 Marcu 1, 12; Luca 4, 1, sq.
2. Eş. 34, 28; 3 Imp. 19, 8.
3. I Tes. 3, 5; Matei 3, 17.
4. A doua Lege 8, 3; Luca 4, 4.
6. Ps. 90, 11, 12; Luca 4, 10, 11;
7. A doua Lege 6, 16.
10. A doua Lege 6, 13; Matei 16, 23.
11. Evr. 1, 14.
12. Marcu 1, 14; Luca 4, 14.

13. Şi părăsind Nazaretul, a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zavulon şi Neftalim,
14. Ca să se împlinească ce s'a zis prin Isaia profetul, care zice :
15. Pământul lui Zavulon şi pământul lui Netfalim, (cum mergi) spre mare, dincolo de Iordan, Galileia păgânilor.
16. Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare şi celor ce şedeau în latura şi în umbra morţii răsăritu-le-a lumină.
17. De atunci începu Iisus să propovăduiască şi să spună: pocăiţi-vă căci s'a apropiat împărăţia cerurilor.
18. Pe când umbla pe lângă marea Tiberiadei a văzut doi fraţi, pe Simon ce se numeşte Petru şi pe Andrei, fratele lui, cari aruncau mreaja în mare, căci erau pescari.
19. Şi le-a zis: Veniţi după Mine şi vă voiu face pe voi pescari de oameni.
20. Iar ei, lăsându-şi mrejele în clipa aceea, au mers după El.
21. De acolo, mergând mai departe, a văzut alţi doi fraţi, pe Iacov al lui Zevedeu şi pe Ioan fratele lui, în corabie cu Zevedeu tatăl lor, dregându-şi mrejele, şi i-a chemat.
22. Cari, îndată lăsând corabia şi pe tatăl lor, au mers după El.
23. Şi a străbătut Iisus toată Galileia, învăţând în sinagogile lor şi propovăduind Evanghelia împărăţiei şi tămăduind orice boală şi orice neputinţă în popor.
24. Aşa încât a ieşit vestea Lui în toată Siria, şi aduceau la El pe toţi cari se aflau în suferinţe, fiind cuprinşi de multe

13. Marcu 1, 21; Luca 4, 14, 31.
14. Is. 9, 1.
16. Luca 1, 79; Is. 9, 2.
17. Matei 3, 2; Marcu 1, 15; Luca 4, 15.
18. Marcu 1, 16; Luca 5, 2; Ioan 1, 35.
20 Matei 19, 27.
23. Mc. 1, 39; Lc. 4, 15, 44.
24. Marcu 6, 55.

feluri de boale şi de chinuri, pe demonizaţi, pe lunatici, pe slăbănogi, şi El îi vindeca.
25. Şi noroade multe mergeau după El, din Galileia, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeia şi de dincolo de Iordan.

5.

Predica de pe munte: Fericirile. Adevărata împlinire a legii.

1. Văzând mulţimile, Iisus s'a suit în munte, a şezut şi ucenicii au venit lângă El.
2. Şi ridicând glasul îi învăţa, zicând:
3. Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este împărăţia cerurilor.
4. Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
5. Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
6. Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetoşează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7. Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.
8. Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9. Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10. Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este împărăţia cerurilor.
11. Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor urmări şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind din pricina Mea.
12. Bucuraţi-vă şi vă veseliţi că plata voastră multă este în ceruri, căci tot aşa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi.
13. Voi sunteţi sarea pământului; dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai

25. Marcu 3, 7; Luca 6, 17
5. 2. Luca 6, 20.
3. Is. 57, 15.
4. Is. 61, 2; Luca 6, 21.
5 Ps. 36, 11.
6. Luca 6, 21.
7. Pilde 21, 21; Iac. 2, 13.
8. Ps. 23, 4; 50, 11; I Ioan 3, 2—3.
10 I Petru 2, 20; 3, 14.
12. Iac. 5, 10.
13. Mc. 9, 50; Lc. 14, 34.

e bună, fără numai de aruncat afară, ca să fie călcată de oameni.
14. Voi sunteţi lumina lumii; nu poate cetatea să se ascundă, când stă deasupra muntelui,
15. Nici nu aprind (oamenii) făclie și o pun sub obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă.
16. Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă faptele voastre cele bune și să mărească pe Tatăl vostru carele este în ceruri.
17. Să nu socotiţi că am venit să stric legea sau proorocii; n'am venit să stric ci să împlinesc.
18. Căci adevăr grăesc vouă, cât vor sta cerul și pământul, o iotă sau o cirtă din lege nu va trece, până ce nu se vor face toate.
19. Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici, și va învăţa așa pe oameni, foarte mic se va chema întru împărăţia cerurilor; iar cel ce va face și va învăţa, acesta mare se va numi, întru împărăția cerurilor.
20. Căci zic vouă: că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra întru împărăţia cerurilor.
21. Aţi auzit că s'a zis celor de demult: să nu ucizi; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă.
22. Eu însă vă spun vouă, că oricine se mânie pe fratele său, vrednic va fi de osândă; cine deci va zice fratelui său: racà, vrednic va fi de judecata sinedriului; iar cine-i va zice: nebunule, vrednic va fi de Gheena focului.
23. Deci, când va fi să aduci darul tău la altar și acolo îţi vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta,

15 Marcu 4, 21; Luca 11, 33; 8, 16.
16. I Petru 2, 12.
17. Matei 3, 15; Rom. 3, 31
18. Luca 16, 17 și 21, 33.
19. Iac 2, 10.
21. Eșire 20, 13.
22. I Ioan 3, 15; A doua Lege 5, 17.
23 Marcu 11, 25.

24. Lasă darul tău a-
colo, înaintea altarului,
și mergi, întâi împacă-te
cu fratele tău și apoi ve-
nind, adu darul tău.
25. Invoiește-te cu pâ-
râșul tău degrabă, câtă
vreme ești cu el pe drum,
ca nu cumva pârâșul să
te dea judecătorului, și
judecătorul, slujitorului
(temniței) și să fii arun-
cat în temniță.
26. Adevăr grăesc ție,
nu vei ieși de acolo, până
ce nu vei fi dat cel de pe
urmă ban.
27. Ați auzit că s'a zis
celor de demult: să nu
preacurvești.
28. Eu, însă, vă spun
vouă: că oricine se uită
la femeie, poftindu-o, a
și preacurvit cu ea în
inima lui.
29. Iar dacă ochiul tău
cel drept te smintește pe
tine, scoate-l și aruncă-l
dela tine, căci mai de
folos îți este să piară
unul din mădularele tale,
decât tot trupul tău să
fie aruncat în Gheena.
30. Și dacă mâna ta
cea dreaptă te smintește
pe tine, taie-o și aruncă-o
dela tine, căci mai de fo-
los îți este să piară unul
din mădularele tale, de-
cât tot trupul tău să se
ducă în Gheena.
31. S'a zis iarăși: Cine
va lăsa pe femeia sa, să-i
dea carte de despărțe-
nie.
32. Eu însă vă spun
vouă: că oricine va lăsa
pe femeia sa, afară de
cuvânt de desfrânare, o
face să preacurvească, și
cine va lua pe cea lăsată,
preacurvește.
33. Ați auzit că s'a
zis celor de demult: să
nu juri strâmb, ci să ții
înaintea Domnului jură-
mintele tale.
34. Eu însă vă spun
vouă: să nu vă jurați nici
de cum, nici pe cer, fi-
indcă este jeț al lui Dum-
nezeu,
35. Nici pe pământ, fi-
indcă este așternut al pi-

25. Luca 12, 58.
27. Eșire 20, 14.
28. Iov. 31, 1.
29. Mt. 18, 9; Mc. 9, 47.
31. A doua Lege 24, 1.
32 Matei 19, 9; Marcu 10,
11; Luca 16, 18; I Cor. 7, 10.
33. Eșire 20, 16.
34. Matei 23, 22; Is. 66, 1.

ciorelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui împărat,

36. Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poţi să faci un fir de păr, alb sau negru.

37. De aceea cuvântul vostru să fie: *da* ce este da, *nu* ce este nu; iar ce e mai mult decât acestea, dela cel rău este.

38. Aţi auzit că s'a zis: ochiu pentru ochiu şi dinte pentru dinte.

39. Eu însă vă spun vouă: să nu staţi împotriva celui rău; iar cui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt.

40. Celui ce voeşte să se judece cu tine şi să-ţi ia veşmântul, lasă-i şi cămaşa.

41. Iar de te va asupri careva să mergi o mie de paşi, mergi cu el două mii.

42. Celui care cere dela tine, dă-i; şi dela cel ce voieşte să se împrumute dela tine, nu întoarce faţa ta.

43. Aţi auzit că s'a zis: Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău.

44. Iar eu vă zic vouă: iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc,

45. Ca să fiţi fiii Tatălui vostru celui din ceruri, că El face să răsară soarele peste răi şi peste buni, şi trimite ploaie peste drepţi şi peste nedrepţi.

46. Căci dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteţi avea? Au nu fac şi vameşii acelaşi lucru?

47. Şi dacă primiţi cu dragoste pe fraţii voştri numai, ce prisos este aici? Au nu fac şi păgânii acelaşi lucru?

48. Fiţi, dar, voi de-

37. 2 Cor. 1, 17; Iac. 5, 12.
38. Eşire 21, 23—24.
40. Lc. 6, 29; I Cor. 6, 7.
42. Luca 6, 30, 34.
43. Lev. 19, 18.
44. Luca 6, 27; 23, 34; Fapt. 7, 59.
45. Luca 6, 32.
48. A doua Lege 18, 13.

săvârşiţi, precum Tatăl vostru cel Cereso este desăvârşit.

6.

Urmarea predicii de pe munte. Despre milostenie, rugăciune şi post. Să nu ne străduim după cele pământeşti.

1. Luaţi aminte ca faptele dreptăţii voastre să nu le faceţi înaintea oamenilor ca să fiţi lor privelişte, altfel nu aveţi plată dela Tatăl vostru cel din Ceruri.

2. Deci, când faci milostenie, nu trâmbiţa înaintea ta, cum fac făţarnicii, în sinagogi şi în uliţe, ca să fie slăviţi de oameni; adevăr grăesc vouă: îşi iau răsplata (cuvenită).

3. Tu, însă, când faci milostenie, să nu ştie stânga ta ce face dreapta ta.

4. Aşa încât milostenia ta să fie într'ascuns, şi Tatăl tău, care vede într'ascuns, îţi va răsplăti ţie.

5. Iar când vă rugaţi, nu fiţi ca făţarnicii cărora le place, prin sinagogi şi prin unghiurile uliţelor, stând în picioare să se roage, ca să se arate oamenilor; adevăr grăesc vouă: îşi iau răsplata (cuvenită).

6. Tu, însă, când te rogi, intră în cămara ta şi închizând uşa ta, roagă-te Tatălui tău Celui într'ascuns, şi Tatăl tău, care vede într'ascuns, îţi va răsplăti ţie.

7. Când vă rugaţi, nu spuneţi multe ca păgânii, că ei cred că în polilogia lor vor fi ascultaţi.

8. Deci nu vă asemănaţi lor, că ştie Tatăl vostru de ce aveţi trebuinţă mai înainte ca să cereţi voi dela El.

9. Deci voi aşa să vă rugaţi: Tatăl nostru, carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău;

10. Vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pre pământ.

11. Pâinea noastră cea

6. 2. Rom. 12, 8.
4. Luca 14, 14.
5. 4 Imp. 4, 33.
7. Is. 1, 15.
9. Luca 11, 2; Eşire 20, 7.
10. Luca 22, 42.

spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi;

12. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri;

13. Şi nu ne duce pre noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este împărăţia şi puterea şi mărirea în veci, amin.

14. Că de veţi ierta oamenilor greşalele lor, ierta-va şi vouă Tatăl vostru cel Ceresc.

15. Iar de nu veţi ierta oamenilor greşalele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşalele voastre.

16. Când postiţi, nu fiţi posomorîţi ca făţarnicii; că ei îşi întunecă feţele, ca să se arate oamenilor că postesc; adevăr grăesc vouă: îşi iau plata (cuvenită).

17. Tu însă, când posteşti, unge capul tău şi faţa ta o spală,

18. Ca să nu te arăţi oamenilor că posteşti, ci Tatălui tău care este întru ascuns, şi Tatăl care vede într'ascuns îţi va răsplăti ţie.

19. Nu vă adunaţi comori pe pământ, unde molia şi rugina le strică şi unde furii le sapă şi le fură.

20. Ci adunaţi-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă şi nu le fură.

21. Căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta.

22. Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat;

23. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina dintru tine întuneric este, dar întunericul, cu cât mai mult!

24. Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî şi pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi şi

12. Psalm. 31, 5.
13. Mat. 25, 41.
14. Marcu 11, 26.
15. Matei 18, 35.
16. Is. 58, 5.
20. Luca 12, 33 sq.; 1 Tim. 6, 19.
22. Luca 11, 34—36.
24. 3 Imp. 18, 21; Luca 16, 13; 2 Cor. 6, 16.

pe celălalt îl va dispreţui; nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui Mamona.

25. Drept aceea zic vouă: nu vă îngrijiţi pentru viaţa voastră ce veţi mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veţi îmbrăca; au nu este viaţa mai mult decât hrana şi trupul decât îmbrăcămintea?

26. Uitaţi-vă la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare, şi Tatăl vostru cel Ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai presus de ele?

27. Şi cine dintre voi, oricât şi-ar pune mintea, poate să adauge la statul său un cot?

28. Iar de veşmânt de ce vă îngrijiţi? Luaţi seama la crinii câmpului, cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc.

29. Şi totuşi, vă spun vouă, că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu se înveşmânta ca unul dintre ei.

30. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este şi mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai vârtos pe voi, o, puţin credincioşilor?

31. Deci, nu duceţi grijă, spunând: ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom înveşmânta?

32. Că după toate acestea se străduesc păgânii; ştie doar Tatăl vostru cel Ceresc că aveţi nevoie de ele.

33. Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă.

34. Nu duceţi g r i j ă de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de sine. Ajunge zilei răutatea ei.

---

25. Luca 12, 22; Filip. 4, 6; 1 Tim. 6, 7.
26. Mt. 10, 31; Lc. 12, 24.
29. 3 Imp. 4, 21.
30. Matei 8, 26; 16, 8
33. 3 Imp. 3, 13; Ps. 36, 4.
34. Eşire 16, 19.

7.

Sfârşitul predicii de pe munte.

1. Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi.
2. Căci cu judecata cu care judecaţi, veţi fi judecaţi, şi cu măsura cu care măsuraţi, vi se va măsura.
3. Dece vezi paiul din ochiul fratelui tău, şi de bârna din ochiul tău nu-ţi dai seama?
4. Sau cum vei zice fratelui tău: stai să-ţi scot paiul din ochiu, şi iată, bârna este în ochiul tău?
5. Făţarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău şi atunci vei vedea să scoţi paiul din ochiul fratelui tău.
6. Nu daţi cele sfinte câinilor, nici nu aruncaţi mărgăritarele voastre în faţa porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi întorcându-se să vă sfâşie pe voi.
7. Cereţi şi se va da vouă; căutaţi şi veţi afla; bateţi şi se va deschide vouă.
8. Că oricine cere, ia, cel care cercetează află, şi celui care bate i se va deschide.
9. Cine este omul acela între voi, dela care, de va cere fiul său pâine, el să-i dea piatră,
10. Sau de-i va cere peşte, el să-i dea şarpe?
11. Atunci, dacă voi, răi fiind, ştiţi să daţi daruri bune fiilor voştri, cu cât mai vârtos Tatăl vostru Cel din Ceruri va da cele bune celor cari cer dela El?
12. Ci toate câte voiţi să vă facă vouă oamenii, asemenea şi voi faceţi lor, că aceasta este legea şi proorocii.
13. Intraţi prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta şi încăpătoare calea care duce la pieire, şi mulţi sunt cei cari apucă pe ea.

---

7. 1. Luca 6, 37; Rom. 2, 1; I Cor. 4, 5.
2. Marcu 4, 24.
5. Luca 6, 42.
7. Marcu 11, 24.
8. Pilde 8, 17.
9. Ioan 14, 13.
11. Luca 11, 13; Iac. 1, 17
12. Luca 6, 31; Rom. 13, 8, 10.

14. Şi strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă, şi puţini sunt cari o află.
15. Feriţi-vă de profeţii mincinoşi, cari vin la voi în haine de oi (blânzi ca oile), iar pe dinăuntru sunt lupi hrăpitori.
16. După roadele lor îi veţi cunoaşte. Au doară culeg oamenii struguri din scaeţi ori smochine din ciulini?
17. Aşa că orice pom bun face roade bune, iară pomul rău face roade rele.
18. Nu se poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.
19. Iar orice pom care nu face roadă bună, se taie şi se aruncă în foc.
20. Drept aceea, după roadele lor îi veţi cunoaşte.
21. Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra întru împărăţia cerurilor, ci care face voia Tatălui Meu Celui din Ceruri.
22. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am profeţit şi cu numele Tău am scos demoni, şi în numele Tău minuni multe am făcut?
23. Atunci, însă, voiu mărturisi lor: niciodată nu v'am cunoscut pe voi. Depărtaţi-vă dela Mine cei ce lucraţi fără-delegea.
24. De aceea, oricine aude aceste cuvinte ale Mele şi le îndeplineşte, asemăna-se-va bărbatului cuminte care a clădit casa lui pe stâncă.
25. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea, dar ea n'a căzut, fiindcă era întemeiată pe stâncă.
26. Iar oricine au-

---

14 Fapt. 14, 21.
15. Ier. 14, 14; Fapt. 20, 29.
16. Lc. 6, 43 sq.; Iac. 3, 12.
18. Matei 12, 33.
19. Matei 3, 10; Luca 3, 9; Ioan 15, 2, 6.
21. Rom. 2, 13; Iac. 1, 22, 25.
22 Luca 13, 25 sq.; Fapt. 19, 15.
23. Matei 25, 41; Ps. 6, 8.
24. Luca 6, 47, sq.
25. Matei 16, 18.

de aceste cuvinte ale Mele și nu le îndeplinește, asemăna-se-va bărbatului nerod care și-a clădit casa pe nisip.

27. Și a căzut ploaia și au venit râurile mari și au suflat vânturile și au izbit în casa aceea și a căzut. Și năruirea ei a fost mare.

28. Iar când Iisus a sfârșit cuvintele acestea, mulțimile stăteau uimite de învățătura Lui.

29. Căci îi învăța pe ei ca unul care are putere, și nu ca învățații lor.

8.

Iisus vindecă pe un lepros, pe servitorul unui sutaș, pe soacra lui Petru și pe alți bolnavi. Linișteşte furtuna de pe mare și mântueşte pe doi demonizați.

1. Pogorîndu-se din munte, noroade multe au mers după El.

2. Și iată un lepros apropiindu-se, I se închină, zicând: Doamne, dacă voești, poți să mă curățești.

3. Atunci Iisus întinzând mâna, s'a atins de el, zicând: voesc, curățește-te. Și îndată s'a curățit lepra lui.

4. Apoi i-a zis Iisus: vezi, nu spune nimănui, ci mergi, arată-te preoților și adu darul pe care l-a rânduit Moise, spre mărturie, lor.

5. Pe când intra în Capernaum, s'a apropiat de El un sutaș, rugându-L,

6. Și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinuindu-se cumplit.

7. Iisus îi zice: voiu veni și-l voiu tămădui.

8. Dar sutașul răspunzând, I-a vorbit: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea.

9. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun

---

27. Ezechiel 13, 11.
28. Marcu 1, 22; Luca 4, 32.
8. 1. Matei 5, 1.
2. Mc. 1, 40; Lc. 5, 12.
4. Luca 17, 14; Lev. 14, 2.
5. Luca 7, 11.
8. Ps. 106, 20.

acestuia: du-te, și se duce
și celuilalt: vino, și vine,
și slugii mele: fă aceas-
ta, și face.
10. Auzind acestea, Ii-
sus s'a minunat și a zis
celor ce veneau după El:
adevăr grăesc vouă: nici
întru Israel n'am găsit a-
tâta credință.
11. Drept acea vă spun
că mulți dela Răsărit și
dela Apus vor veni și
vor sta la masă cu Avra-
am, cu Isaac și cu Iacov
în împărăția cerurilor;
12. Iar fiii împărăției
vor merge întru întuneri-
cul cel mai din afară;
acolo va fi plângerea și
scrâșnirea dinților.
13. Și i-a zis Iisus su-
tașului: du-te, fie ție
după cum ai crezut. Și
s'a însănătoșit servitorul
lui în ora aceea.
14. Venind Iisus în casa
lui Petru, a văzut pe
soacra acestuia zăcând,
prinsă de friguri.
15. Și s'a atins de mâ-
na ei, iar frigurile o lă-
sară și se sculă și îi slu-
jea Lui.
16. Iar făcându-se sea-
ră, aduseră la El mulți
demonizați și scoase a-
fară duhurile cu cuvân-
tul și pe toți cei bolnavi
îi tămădui,
17. Ca să se împlinea-
scă ceea ce s'a spus prin
Isaia proorocul, care
zice: Acesta neputințele
noastre a luat și boalele
noastre le-a purtat.
18. Văzând Iisus no-
roade multe împrejurul
Lui, a poruncit ucenicilor
să treacă de cealaltă par-
te a mării.
19. Atunci a venit la
El un cărturar și a grăit:
Învățătorule, Te voiu ur-
ma, oriunde vei merge.
20. Dar Iisus i-a răs-
puns: Vulpile au vizuini
și păsările cerului cui-
buri, Fiul Omului, însă,
nu are unde să-și plece
capul.
21. Un altul dintre u-

11. Is. 49, 12; Luca 13, 29 sq.; Malah. 1, 11.
12. Matei 22, 13 și 25, 30; Luca 13, 26—30.
14. Mc. I, 29; Lc. 4, 38.
15. Matei 9, 25.
16. Mc. 1, 32; Lc. 4, 40.
17. Is. 53, 4; I Petr. 2, 24.
18. Mc. 4, 35; Lc. 8, 22.
19. Luca 9, 57 sq.
20. 2 Cor. 8, 9.

cenici îi zise: Doamne,
dă-mi voie să mă duc întâi
și să îngrop pe tatăl
meu.
22. El însă i-a zis:
Vino după Mine și lasă
morții să-și îngroape pe
morții lor.
23. Intrând în corabie,
ucenicii Lui îl urmară.
24. Și iată, că pe
mare se iscă o furtună
atât de aprigă, încât corabia
se învăluia în talazuri;
iar El dormea.
25. Atunci ucenicii veniră
la El și-L deșteptară,
spunându-I: Doamne,
mântuește-ne că pierim.
26. Iisus le zise: de ce
vă este frică, puțin credincioșilor?
S'a sculat atunci,
a certat vânturile
și marea și s'a făcut liniște
deplină.
27. Iar oamenii se mirară
zicând: ce fel de om
este Acesta că și vânturile
și marea ascultă de
El.
28. Când trecu dincolo
în ținutul Gadarenilor, îl
întâmpinară doi demonizați,
cari ieșeau din morminte
și atât de cumpliți,
încât nimeni nu putea să
treacă pe calea aceea.
29. Și iată, au început
să strige și să zică: Ce
este nouă și Ție, Iisuse,
Fiul lui Dumnezeu? Ai
venit aici mai 'nainte de
vreme ca să ne chinuești?
30. Departe de ei era
o turmă mare de porci,
la pășune.
31. Iar demonii se rugau
de El și ziceau: dacă
ne scoți afară, trimite-ne
în turma de porci.
32. Atunci El le spuse:
Duceți-vă. Iar ei ieșind
se duseră în turma de
porci. Și iată că toată
turma se repezi de pe povârniș
în mare și pieri în
ape.
33. Iar păzitorii fugiră
și ducându-se în oraș spuseră
tot ce se întâmplase
cu demonizații.
34. Atunci tot orașul
ieși întru întâmpinarea
lui Iisus și văzându-L îl
rugară ca să treacă din
hotarele lor.

24. Luca 8, 23.
28. Mc. 5, 1; Lc. 8, 26.
34. Mc. 5, 17; Lc. 8, 37.

9.

Paraliticul din Capernaum. Matei şi ucenicii lui Ioan Botezătorul. Fiica lui Iair şi femeia bolnavă. Doi orbi şi un mut. Secerişul şi secerătorii.

1. Intrând în corabie, Iisus trecu dincoace și veni în orașul Său.

2. Și iată că îi aduseră un slăbănog, zăcând pe pat. Ci Iisus văzând credinţa lor, zise slăbănogului: îndrăsneşte fiule. Păcatele tale sunt iertate.

3. Dar unii dintre cărturari ziceau întru sine: Acesta hulește.

4. Ci Iisus știind gândurile lor le zise: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre?

5. Că ce este mai lesne a zice: iertate sunt păcatele tale, sau a zice: scoală-te și umblă?

6. Ci ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele — atunci zice slăbănogului: scoală-te, ridică patul tău și mergi la casa ta.

7. Și sculându-se s'a dus la casa sa.

8. Iar mulţimile, văzând acestea, se înfricoşară şi măriră pe Dumnezeu, care dă oamenilor asemenea putere.

9. De acolo Iisus trecând înainte a văzut un om care ședea la vamă, cu numele Matei, și i-a zis acestuia: vino după Mine. Și sculându-se a mers după Iisus.

10. Și s'a întâmplat că șezând El la masă, în casă, iată mulți vameși și păcătoși au venit și au șezut la masă împreună cu El și cu ucenicii Lui.

11. Fariseii, văzând una ca aceasta, au zis ucenicilor: pentru ce mănâncă Invățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?

12. Iisus auzind le-a dat cuvânt: nu cei zdraveni au nevoe de doftor, dar cei bolnavi.

13. Duceți-vă deci și

9. 2. Mc. 2, 3; Lc. 15, 18.
6. Marcu 2, 10 sq.
9. Luca 5, 27; Marcu 2, 14.
12. Luca 5, 31.
13. I Imp. 15, 22; Osie 6, 6.

luaţi învăţătură, ce înseamnează — milă voesc, iar nu jertfă; că n'am venit să chem pe drepţi, ci pe păcătoşi, la pocăinţă.
14. In vremea aceea, veniră la El ucenicii Lui Ioan, zicând: Pentru ce noi şi Fariseii postim, iar ucenicii Tăi nu postesc?
15. Iisus le răspunde: pot oare fiii nunţii să fie trişti câtă vreme mirele este cu ei? Ci vor veni zile, când mirele va fi luat dela ei şi atunci vor posti.
16. Nimeni nu pune, la haină veche, petec dintr'o bucată nouă, căci plinitura aceasta trage din haină şi se face o ruptură şi mai rea.
17. Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altmintrelea burdufurile crapă: vinul se varsă şi burdufurile se nimicesc; ci pun vin nou în burdufuri nouă şi amândouă se păstrează împreună.
18. Pe când vorbea El acestea, iată veni un dregător, I se închină şi-I zise: copila mea muri acum, ci venind pune mâna Ta peste ea şi va fi vie.
19. Atunci Iisus sculându-se merse după el împreună cu ucenicii.
20. Şi iată o femee cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de El pe la spate, se atinse de poala hainei Lui.
21. Căci zicea în gândul ei: numai să mă ating de haina Lui şi mă voiu face sănătoasă.
22. Iisus se întoarse şi văzându-o îi zise: îndrăsneşte fiică, credinţa ta te-a mântuit. Şi s'a tămăduit femeia din ceasul acela.
23. Iisus veni la casa dregătorului şi văzând pe cântăreţii din flaut şi mulţimea sgomotoasă, rosti:
24. Depărtaţi-vă, căci fecioara n'a murit ci doarme. Dar ei râdeau de El.
25. Ci când mulţimea

14. Marcu 3, 18; Luca 5, 32.
15 Ioan 3, 29.
18. Mc. 5, 22; Lc. 8, 41.
20. Marcu 5, 25; Luca 8, 43 sq.; Lev. 15, 25.
21. Matei 14, 36.

fu scoasă afară, intrând Iisus luă pe fată de mână și fata se sculă.

26. Și vestea aceasta merse peste tot pământul acela.

27. Trecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El și strigau și ziceau: Miluește-ne pe noi, Fiule al lui David.

28. După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: credeți că pot să fac Eu aceasta? Grăescu-I Lui: da, Doamne.

29. Atunci s'a atins de ochii lor, zicând: după credința v o a s t r ă, fie vouă.

30. Și s'au deschis ochii lor. Iar Iisus le porunci cu asprime, zicând: vedeți, nimeni să nu știe.

31. Insă ei, după ce au ieșit, răspândiră numele Lui în tot pământul acela.

32. După plecarea lor, iată aduseră la El un om mut, având demon.

33. Și afară fiind scos demonul, cel mut a grăit. Iar mulțimile se minunau zicând: niciodată nu s'au arătat așa (lucruri) întru Israel.

34. Dar Fariseii ziceau: cu domnul demonilor scoate pe demoni.

35. Ci Iisus străbătea toate orașele și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.

36. Și văzând mulțimile de oameni, I s'a făcut milă de ei, că erau dosădiți și părăsiți ca niște oi fără de păstor.

37. Atunci zis-a ucenicilor Lui: Secerișul e mult, dar lucrătorii sunt puțini.

38. Rugați, deci, pe Domnul secerișului ca să scoată lucrători la secerișul Său.

---

26. Luca 7, 17
27. Matei 15, 22 și 20, 30
29. Matei 8, 13.
30. Marcu 1, 43 și 7, 36.
32. Matei 12, 22 sq.; Luca 11, 14 sq.
33. Isaia 35, 6
34. Mt. 12, 24; Lc. 11, 15.
35. Matei 4, 23; Marcu 6, 6.
36. Marcu 6, 34; I Petr. 2, 25; Numere 27, 17; Is, 53, 6; Ier. 50, 6.
37. Luca 10, 2.
38. Marcu 3, 13.

10.

Aşezarea şi trimiterea celor doisprezece apostoli. Cumpene şi răsplătiri viitoare.

1. Chemând la Sine pe cei doispreze ucenici ai Săi, le dădu lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată afară şi să tămăduiască orice boală şi orice slăbiciune.

2. Numele celor doisprezece apostoli sunt acestea: cel dintâi Simon, ce se zice Petru, şi Andrei fratele lui; Iacov al lui Zevedeu şi Ioan fratele lui;

3. Filip şi Vartolomei, Toma şi Matei vameşul; Iacov al lui Alfeu şi Leveu ce se zice Tadeu;

4. Simon Cananeul şi Iuda Iscarioteanul, cel care L-a vândut.

5. Pe aceşti doisprezece i-a trimis Iisus, poruncindu-le lor acestea: In căile păgânilor să nu mergeţi şi în vreo cetate de Samariteni să nu intraţi.

6. Ci mai vârtos mergeţi către oile cele pierdute ale casei lui Israel.

7. In mersul vostru, propovăduiţi, zicând: s'a apropiat împărăţia cerurilor.

8. Tămăduiţi pe cei neputincioşi, înviaţi pe cei morţi, curăţiţi pe cei leproşi, pe demoni scoateţi-i afară; în dar aţi luat, în dar să daţi.

9. Să nu aveţi nici aur, nici argint, nici aramă în cingătorile voastre.

10. Nici traistă pe drum, nici două cămăşi, nici încălţăminte, nici toiag; că vrednic este lucrătorul de hrana sa.

11. In orice oraş sau sat veţi intra, cercetaţi cine este într'însul vrednic, şi acolo să rămâneţi până ce veţi ieşi.

12. Iar când intraţi în casă, uraţi-i ei de bine.

10\. 1. Marcu 3, 14, sq., 6, 7; Luca 9, 1 şi 10, 17.
2. Fapt. 1, 13.
6. Mt. 15, 24; Fapt. 13, 46.
7. Matei 3, 2, şi 4, 17; Luca 9, 2 şi 10, 9.
8. Mt. 11, 5; Mc. 6, 7, 13.
9. Marcu 6, 8; Luca 9, 3.
10. 1 Tim. 5, 18.
12. Luca 10, 5, 6.

13. Şi dacă este casa aceea vrednică, vină pacea voastră peste ea. Iar de nu este vrednică, pacea voastră întoarcă-se la voi.
14. Cine nu vă va primi pe voi, nici nu va asculta cuvintele voastre, ieşind din casa (lui) sau din oraşul acela, scuturaţi praful de pe picioarele voastre.
15. Adevăr grăesc vouă, mai uşor va fi pământului Sodomei şi Gomorei, în ziua judecăţii, de cât oraşului aceluia.
16. Iată Eu vă trimit pe voi ca oi în mijlocul lupilor; fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi fără răutate ca porumbeii.
17. Feriţi-vă de oameni, căci vă vor da pe mâna sinedriilor, şi în sinagogile lor vă vor bate cu biciul.
18. La domnitori şi la împăraţi veţi fi duşi pentru Mine, spre mărturie lor şi păgânilor.
19. Iar când vă vor da pe voi (în mâna lor), nu vă îngrijiţi cum sau ce veţi vorbi, căci se va da vouă în ora aceea, ce să vorbiţi.
20. Fiindcă nu voi sunteţi cari vorbiţi, ci Duhul Tatălui vostru este care grăeşte întru voi.
21. Va da frate pe frate la moarte şi tată pe fecior şi se vor scula copiii asupra părinţilor şi-i vor ucide.
22. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui.
23. Când vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiţi în cealaltă; adevăr grăesc vouă: nu veţi sfârşi oraşele lui Israel, până ce nu va veni Fiul Omului.
24. Nu este ucenic mai

---

14. Marcu 6, 11; Luca 9, 5; Fapt 13, 51
15. Matei 11, 24.
16. Lc. 10, 3; Rom. 18, 19.
17. Matei 24, 9; Marcu 13, 9; Luca 12, 11 şi 21, 12.
18. Marcu 13, 9 sq.
19. Luca 12, 11 şi 21, 11 sq.; Marcu 16, 11.
21. Luca 21, 16; Mih. 7, 6.
22. Marcu 13, 13.
24 Luca 6, 40; Ioan 13, 16 şi 15, 20.

presus de învăţătorul său, nici slugă mai presus de stăpânul său.

25. Destul este ucenicului să fie ca învăţătorul şi slugii ca stăpânul. Dacă pe stăpânul casei l-au numit Belzebul, cu cât mai vârtos pe casnicii lui.

26. Deci nu vă temeţi de ei, căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală şi nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut.

27. Ceea ce vă grăesc la întuneric, spuneţi la lumină şi ceea ce auziţi la ureche, propovăduiţi de pe case.

28. Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeţi-vă mai curând de acela care poate şi sufletul şi trupul să le piardă în Gheena.

29. Au nu se vând două vrăbii de un ban? Şi nici una din ele nu va cădea pe pământ fără (ştirea) Tatălui vostru.

30. La voi însă şi perii capului, toţi sunt număraţi.

31. Aşa dar nu vă temeţi; voi sunteţi mai de preţ ca multe păsărele.

32. Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voiu şi Eu pentru el înaintea Tatălui Meu celui din ceruri.

33. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor şi Eu Mă voiu lepăda de el înaintea Tatălui Meu celui din ceruri.

34. Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n'am venit să aduc pace ci sabie.

35. Căci am venit să despart pe om de tatăl său, pe fiică de mumă-sa, pe noră de soacră-sa.

36. Şi duşmanii omului (vor fi) casnicii lui.

37. Cela ce iubeşte pe

---

25. Mt. 12, 24; Lc. 11, 15.
26 Mc. 4, 22; Lc. 8, 17.
27. Luca 12, 3.
28. Lc. 12, 4; 1 Petru 3, 14.
29. Luca 12, 6, 32; Mc. 8, 38; 2 Tim. 2, 12, 33; Luca 9, 26.
34. Luca 12, 51.
35. Mih. 7, 6.
37. A doua Lege, 33, 9; Luca 14, 26.

tată ori pe mumă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de M i n e; cela ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult de cât pe Mine, nu este vrednic de Mine.

38. Şi care nu ia crucea şi nu-Mi urmează M i e, nu este vrednic de Mine.

39. Cine ţine la viaţa lui: va pierde-o, iar cine-şi pierde viaţa lui pentru Mine: va găsi-o.

40. Cine vă primeşte pe voi, pe Mine Mă primeşte, şi cine Mă primeşte pe Mine, primeşte pe Cela ce M'a trimis pe Mine.

41. Cine primeşte prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua, şi cine primeşte pe un drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua.

42. Şi cela ce va da de băut unuia din aceştia micii numai un pahar cu apă rece, în nume de ucenic, adevăr grăesc vouă: nu va pierde plata sa.

38. Mt. 16, 24; Lc. 9, 25.
39. Mc. 8, 35; Lc. 17, 33.
40. Matei 18, 5; Luca 10, 16; Ioan 13, 20.
41. 3 Imp. 17, 10 şi 18, 4.
42. Mt. 25, 40; Mc. 9, 41.

11.

Intrebarea lui Ioan Botezătorul şi mărturia lui Iisus despre Ioan. Oraşele nepocăite. Lauda Tatălui. Chemare către cei împovăraţi.

1. Sfârşind Iisus de dat aceste învăţături celor doisprezece ucenici ai Săi, trecu de acolo ca să înveţe şi să predice mai departe, prin oraşele lor.

2. In vremea aceea, Ioan auzi, în închisoare, despre faptele lui Hristos şi-I trimise vorbă prin ucenicii Lui:

3. Tu eşti cela ce vine, sau să aşteptăm pe altul?

4. Atunci Iisus, luând cuvântul, le zise: Mergeţi şi spuneţi lui Ioan cele ce auziţi şi vedeţi:

5. Orbii îşi capătă vederea şi şchiopii umblă, leproşii se c u r ă ţ e s c şi

11. 1. Is. 61, 1, 2.
2. Luca 7, 18, sq.
3. A doua Lege, 15 18
5. Matei 15, 30; Is. 29, 18 şi 35, 5; Luca 7, 22; Is. 61, 1.

surzii aud, morţii înviază şi săracilor li se binevesteşte.

6. Şi fericit este acela care nu se va sminti întru Mine.

7. După plecarea acestora, Iisus începu să vorbească mulţimilor despre Ioan: Ce-aţi ieşit să vedeţi în pustie? Au trestie clătinată de vânt?

8. Dar de ce aţi ieşit? Să vedeţi un om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraţilor.

9. Atunci de ce-aţi ieşit? Să vedeţi un proroc? Da, zic vouă, şi mai mult, decât un proroc.

10. Că el este acela despre care s'a scris: Iată Eu trimit, înaintea feţii Tale, pe îngerul Meu, care va pregăti calea Ta, înaintea Ta.

11. Adevăr grăesc vouă, nu s'a sculat dintre cei născuţi de femei (unul) mai mare de cât Ioan Botezătorul; totuşi cine este mai mic în împărăţia cerurilor este mai mare decât el.

12. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăţia cerurilor se ia cu năvala şi năvălitorii pun mâna pe ea.

13. Toţi proorocii şi Legea au proorocit până la Ioan.

14. Şi dacă voiţi să înţelegeţi, el este Ilie, cel ce va să vie.

15. Cine are urechi de auzit, să audă.

16. Dar cu cine voiu asemăna neamul acesta? Este asemenea copiilor cari şed în mijlocul târgului şi strigă către alţi copii,

17. Zicând: V'am cântat din fluer şi n'aţi jucat; v'am cântat de jale şi nu v'aţi tânguit.

18. Căci a venit Ioan,

---

6. Matei 13, 57.
7. Luca 7, 24, sq.
9. Lc. 1, 76 şi 7, 26–28
10. Malah. 3, 1, sq.; Marcu 1, 2.
12. Luca 16, 16
14. Mt. 17, 12; Malah. 4, 5
15. Marcu 7, 16.
17. Luca 7, 32.
18. Matei 3, 4; Luca 7, 33; Ioan 19, 20.

nici mâncând, nici bând, şi spun: are demon.
19. A venit Fiul Omului mâncând şi bând şi spun: Iată om mâncăcios şi băutor de vin, prieten al vameşilor şi al păcătoşilor. Dar Inţelepciunea s'a dovedit de dreaptă din lucrările ei.
20. Atunci a început Iisus să mustre oraşele întru care se făcuseră cele mai multe minuni ale Sale, căci nu s'au pocăit.
21. Vai ţie Chorazine, vai ţie Betsaido, că dacă în Tir şi în Sidon s'ar fi făcut minunile ce s'au făcut întru voi, de mult, în sac şi în cenuşă s'ar fi pocăit.
22. Dar zic vouă: Tirului şi Sidonului le va fi mai uşor, în ziua judecăţii, decât vouă.
23. Şi tu Capernaume: N'ai fost înălţat până la cer? Până la iad te vei pogorî. Căci în Sodoma de s'ar fi făcut minunile ce s'au făcut în tine, ar fi rămas până astăzi.
24. Dar zic vouă, că pământului Sodomei îi va fi mai uşor în ziua judecăţii, decât ţie.
25. In vremea aceea, Iisus luând cuvânt, a zis: Te laud pre Tine Părinte, Doamne al cerului şi al pământului, că ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor.
26. Adevărat, Părinte, căci aşa a fost bunăvoinţa (Ta) în faţa (Ta).
27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, fără numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, fără numai Fiul şi căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voiu odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţa-

19. Matei 9, 10
21. Luca 10, 13, sq.
23. Is. 14, 12.
25. Luca 10, 21; I Cor 1, 19 şi 27.
27. Matei 28, 18; Ps. 8, 7; Luca 10, 22; Ioan 1, 18; 3, 35 şi 17, 2; I Cor. 15, 27; Efes 1, 22; Filip. 2, 9; Evrei 2, 8.
28. Is. 55, 1—4; Ier. 31, 25.
29. Ier. 6, 16.

ți-vă dela Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre.

30. Că jugul Meu e bun și povara Mea este ușoară.

12.

Spicele de grâu smulse Sâmbăta. Tămăduirea făcută Sâmbăta. Hula împotriva Sf. Duh. Cine este adevărata rudă.

1. In vremea aceea, mergea Iisus, într'o zi de Sâmbătă, printre sămănături, iar ucenicii Lui au flămânzit și au început să smulgă spice și să mănânce.

2. Văzând aceasta, Fariseii au zis Lui: Iată ucenicii Tăi fac ceea ce nu se cade să facă Sâmbăta.

3. El le răspunse: Au n'ați citit ce-a făcut David, când a flămânzit el și cei ce erau cu el?

4. Cum a intrat în casa Domnului și a mâncat pâinile punerii înainte, care nu se cuveneau lui să le mănânce, nici celor ce erau cu el, fără numai preoților?

5. Sau n'ați citit în Lege că preoții, Sâmbăta, în templu, calcă Sâmbăta și sunt fără de vină?

6. Ci grăesc vouă că mai mare decât templul este (cineva) aici.

7. Dacă ați fi știut ce însemnează: milă voiesc iar nu jertfă, n'ați fi osândit pe cei fără de vină.

8. Că Domn este Fiul Omului și al Sâmbetei.

9. Și trecând de acolo, a venit în sinagoga lor.

10. Și iată un om cu mâna uscată. Atunci îl întrebară, zicând: Cadese oare a tămădui în zi de Sâmbătă? Ca să aibă de ce să-L învinuiască.

11. El le răspunse: Cine va fi între voi omul care având o oaie, de va cădea oaia, Sâmbăta, în groapă, să n'o apuce și să n'o ridice?

---

30. I Ioan 5, 3.
12. 1. Marcu 2, 23; Lc. 6, 1.
2. Eșire 20, 10
3. I Imp. 21, 6.
4. Eșire 29, 33; Lc. 24, 6, 9.
5. Numere 28, 9.
7. Matei 9, 13; I Imp. 15, 22; Osie 6, 6.
11. Luca 14, 5

12. Cu cât mai presus de oaie este omul! De aceea se cade a face bine Sâmbăta.

13. Atunci îi zise omului: întinde mâna ta. El o întinse şi se făcu la loc sănătoasă ca şi cealaltă.

14. Iar Fariseii, ieşind din sinagogă, se sfătuiră împotriva Lui, cum să-L piardă.

15. Iisus însă, cunoscându-i, a purces de acolo şi mulţi au venit după El şi i-a tămăduit pe ei pe toţi.

16. Dar le-a poruncit cu asprime ca să nu-L dea în vileag.

17. Ca să se împlinească ceea ce s'a spus prin Isaia proorocul, care zice:

18. Iată Fiul Meu pe care L-am ales, iubitul Meu întru care a binevoit sufletul Meu; pune-voiu Duhul Meu peste El şi judecată păgânilor va vesti.

19. Nu se va sfădi, nici nu va striga, şi nu va auzi nimeni, pe uliţe, glasul Lui.

20. Trestie strivită nu va frânge şi feştilă fumegândă nu va stinge, până ce nu va scoate, spre biruinţă, judecata.

21. Şi întru numele Lui vor nădăjdui neamurile păgâne.

22. Atunci au adus la El pe un demonizat, orb şi mut şi l-a tămăduit, aşa încât cel orb şi mut grăia şi vedea.

23. Iar mulţimile toate se mirau şi ziceau: Nu este, oare, Acesta, Fiul lui David?

24. Fariseii însă, auzind, ziceau: Acesta nu scoate pe demoni fără numai cu Beelzebul, căpetenia demonilor.

25. Cunoscând gândurile lor, Iisus le zise: Orice împărăţie, care se desbină întru sine, se pustieşte şi orice cetate sau casă, care se desbină în-

---

14. Ps. 2, 3; Marcu 3, 6; Luca 6, 11.
16. Matei 9, 30.
18. Matei 3, 17 şi 17, 5; Is. 11, 2 şi 42, 1.
20. Is. 61; Iezech. 34, 16.
22. Matei 9, 32, sq.
24. Matei 9, 34; Marcu 3, 22; Luca 11, 15.
25. Luca 11, 17.

tru sine, nu va mai dăinui.

26. Dacă Satana dă afară pe Satana, s'a desbinat întru sine; dar atunci cum va sta împărăția lui?

27. Și dacă Eu scot pe demoni cu Beelzebul, feciorii voștri cu cine îi scot? De aceea ei vă vor fi judecători.

28. Iar dacă Eu cu duhul lui Dumnezeu scot pe demoni, atunci a ajuns la voi împărăția lui Dumnezeu.

29. Cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jefuiască sculele, dacă nu va lega întâi pe cel tare și pe urmă să-i prade casa?

30. Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu adună cu Mine: risipește.

31. Drept aceea zic vouă: orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta.

32. Oricine va fi zis vreun cuvânt împotriva Fiului Omului, iertat va fi lui; dar cine va fi zis împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie.

33. Ori spuneți că pomul este bun și rodul lui e bun, ori spuneți că pomul este rău și rodul lui e rău, căci după rod se cunoaște pomul.

34. Pui de năpârci, cum puteți să grăiți cele bune, odată ce sunteți răi? Căci din prisosința inimii grăește gura.

35. Omul cel bun din comoara lui cea bună scoate afară cele bune, pe când omul cel rău, din comoara lui cea rea scoate afară cele rele.

36. Vă spun că pentru orice cuvânt deșert, pe care-l vor rosti oamenii, vor da socoteală în ziua judecății.

37. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept,

---

28. I Ioan 3, 6.
29. Is. 49, 24.
30. Luca 11, 23.
31. Marcu 3, 28.
32. Luca 12, 10.
33. Matei 3, 7 și 7, 17; Luca 6, 43.
34. Luca 6, 45.
36. Efes. 4, 29.
37. Iov 15, 6.

și din cuvintele tale vei fi osândit.

38. Atunci luând cuvântul, unii dintre Cărturari și Farisei îi ziseră: Invățătorule, voim dela Tine să vedem un semn.

39. Dar Iisus le răspunse: Neam viclean și preacurvar cere semn, dar semn nu i se va da, fără numai semnul lui Ionà proorocul.

40. Că precum a fost Ionà în pântecele chitului trei zile și trei nopți, așa va fi Fiul Omului, în inima pământului, trei zile și trei nopți.

41. Bărbații din Ninive se vor scula la judecată cu neamul acesta și-l vor osândi, căci s'au pocăit la propovăduirea lui Ionà, și iată aici mai mult decât Ionà.

42. Impărăteasa dela Miază-zi se va scula la judecată cu neamul acesta și-l va osândi, căci a venit dela marginile pământului ca să asculte înțelepciunea lui Solomon, și iată aici mai mult decât Solomon.

38. Mt. 16, 1; Mc. 8, 11.
39. Mt. 16, 4; Lc 11, 29 sq.
40. Iona 2, 1, sq.; I Cor. 15, 4.
41. Iona 3, 5.

43. Și când spiritul necurat a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și nu găsește.

44. Atunci zice: Mă voiu întoarce la casa mea de unde am ieșit; și venind o află necuprinsă, măturată și împodobită.

45. Atunci se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el, și intrând sălășluesc aici, și se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi. Așa va fi și cu acest neam viclean.

46. Pe când Iisus tot mai propovăduia mulțimilor, iată muma și frații Lui stăteau afară, căutând să vorbească cu El.

47. Și oarecine îi zise: iată muma Ta și frații

42. 3 Imp. 10, 1; Lc. 11, 31.
43. Luca 11, 24.
45. 2 Petru 2, 20.
46. Marcu 3, 31; Lc. 8, 19.

Tăi stau afară, căutând
să-Ţi vorbească.
48. Iar El răspunzând,
zise către cel ce-I grăise:
Cine este muma Mea şi
cine sunt fraţii Mei?
49. Şi întinzând mâna
către ucenicii Săi, zise:
iată muma Mea şi fraţii
Mei.
50. Că oricine va face
voia Tatălui Meu celui
din ceruri, acela îmi este
frate şi soră şi mumă.

13.

Şapte pilde despre Împărăţia Cerurilor. Iisus neluat în seamă în cetatea Sa.

1. In ziua aceea, a ieşit
Iisus din casă şi a şezut la ţărmul mării.
2. Şi s'au adunat la El
noroade multe, aşa încât
a intrat şi a stat în corabie, iară tot norodul şedea pe ţărm.
3. Şi le-a grăit lor
multe în parabole, zicând: iată a ieşit semănătorul să samene.
4. Şi pe când semăna,
unele seminţe au căzut
lângă drum şi au venit
păsările şi le-au mâncat.
5. Altele au căzut pe
loc pietros, unde n'aveau
pământ mult, şi îndată
au răsărit pentrucă n'aveau strat adânc.
6. Iar când s'a ivit soarele, s'au pălit de arşiţă
şi neavând rădăcină, s'au
uscat.
7. Altele căzură între
spini, dar spinii au crescut şi le-au înnăbuşit.
8. Altele căzură pe pământ bun şi dădură rod,
una o sută, alta şasezeci,
alta treizeci.
9. Cine are urechi de
auzit să audă.
10. Atunci ucenicii, apropiindu-se de El, I-au
zis: De ce le vorbeşti lor
în pilde?
11. Iisus le răspunse:
pentrucă vouă vi s'a dat
să cunoaşteţi tainele împărăţiei cerurilor, pe
când acelora nu li s'a
dat.
12. Căci celui ce are i
se va da şi va prisosi,

50. Matei 7, 21; Io. 6, 40.
13. 1. Marcu 4, 1 sq.
3. Luca 8, 4 sq.
12. Matei 25, 29; Lc. 8, 18.

iar dela cel ce nu are,
şi ce are i se va lua.
13. Pentru aceea le
vorbesc în pilde, că vă-
zând, nu văd şi auzind
nu aud, nici nu pricep.
14. Şi se împlineşte cu
ei profeţia lui Isaia, care
zice: Cu urechile v e ţ i
auzi, dar nu veţi înţele-
ge, şi cu ochii vă veţi
uita, dar nu veţi vedea.
15. Căci inima acestui
popor s'a îngroşat şi cu
urechile aude greu şi o-
chii lui s'au închis, ca nu
cumva să vadă cu ochii
şi să audă cu urechile şi
cu inima să priceapă şi
să se întoarcă şi Eu să-i
tămăduesc pe ei.
16. Iar, fericiţi sunt o-
chii voştri că văd şi ure-
chile voastre că aud.
17. Adevăr grăesc vo-
uă, că mulţi prooroci şi
drepţi au dorit să vadă
cele ce priviţi voi, şi n'au
văzut, şi să audă cele ce
auziţi voi şi n'au auzit.
18. Voi, deci, ascultaţi
pilda semănătorului:
19. Oricine (când) au-
de cuvântul împărăţiei şi
nu-l înţelege, vine cel vi-
clean şi răpeşte ce s'a
semănat în inima lui; a-
ceasta este sămânţa se-
mănată lângă drum.
20. Cea semănată în loc
pietros, acesta este care
aude cuvântul şi îndată
îl primeşte cu bucurie.
21. Dar nu are rădăci-
nă în sine, ci este până
la un timp, şi întâmplân-
du-se strâmtorare s a u
prigonire pentru cuvânt,
îndată se sminteşte.
22. Cea semănată în
spini, acesta este cel care
aude cuvântul, dar grija
acestei lumi şi înşelăciu-
nea avuţiei înnăbuşeşte
cuvântul şi se face ne-
roditor.
23. Iar sămânţa semă-
nată în pământ bun, a-
cesta este care aude cu-
vântul şi-l înţelege, deci
care aduce roadă, unul o
sută, altul şasezeci, altul
treizeci.
24. Altă pildă le-a pus
lor înainte, zicând: ase-
menea este împărăţia ce-

13. Luca 8, 10.
14. Is. 6, 9 sq.: Ioan 12, 40. Fapt. 28, 26.
16. Luca 10, 23 sq.
18. Mc. 4, 14: Lc. 8, 11 sq.
20. Is. 58, 2.

rurilor, omului care a semănat sământă bună în țarina sa.
25. Dar pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină printre grâu și s'a dus.
26. Iar dacă a crescut paiul și a făcut roadă, atunci se arătă și neghina.
27. Venind slugile stăpânului casei, îi ziseră: Doamne, n'ai semănat tu oare sământă bună în țarina ta, de unde dar are neghină?
28. El le răspunse: Un om vrăjmaș a făcut aceasta. Servitorii îi ziseră: Voiești atunci să ne ducem și s'o plivim?
29. El, însă, rosti: Nu, ca nu cumva plivind neghina, să smulgeți odată cu ea și grâul.
30. Lăsați să crească împreună și grâul și neghina, până la seceriș, și la vremea secerișului voiu zice secerătorilor: Pliviți întâi neghina și legați-o în snopi ca s'o ardem, iară grâul îl strângeți în jitnița mea.
31. O altă pildă le-a pus înainte, zicând: împărăția cerurilor este asemenea grăuntelui de muștar, pe care l-a luat omul și l-a semănat în țarina sa,
32. Și care este mai mic decât toate semințele, dar când a crescut este mai mare decât legumele și se face pom, încât vin păsările cerului și se sălășluesc în ramurile lui.
33. Altă parabolă le-a spus lor: asemenea este împărăția cerurilor, aluatului, pe care luându-l o femeie, l-a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s'a dospit toată.
34. Toate acestea le-a vorbit Iisus mulțimilor în parabole, și fără parabolă nu le grăia nimic.
35. Ca să se împlinească ce s'a spus prin proorocul care zice: deschide-voiu în parabole gura Mea, striga-voiu cele as-

31. Mc. 4, 31; Luca 13, 19.
33. Luca 13, 21.
34. Marcu 4, 33.
35. Psalm 77, 2

cunse dela întemeierea lumii.

36. După aceea, lăsând mulțimile, veni în casă, iar ucenicii Lui s'au apropiat de El, zicând: desluşeşte-ne nouă pilda cu neghina din țarină.

37. El le-a răspuns, zicând: Cela ce seamănă sămânța cea bună este Fiul Omului.

38. Țarina este lumea; sămânța cea bună, aceştia sunt fiii împărăției; Iar neghina, sunt fiii celui rău.

39. Duşmanul care a semănat-o este diavolul; secerişul este sfârşitul lumii, iar secerătorii sunt îngerii.

40. Deci, după cum se alege neghina şi se arde în foc, astfel va fi la sfârşitul veacului.

41. Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi şi vor culege dintru împărăția Lui toate smintelile şi pe cei ce fac fărăde-legea.

42. Şi-i vor arunca pe ei în văpaia focului; acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinților.

43. Atunci cei drepți vor străluci ca soarele întru împărăția Tatălui lor. Cel ce are urechi de auzit să audă.

44. Asemenea este împărăția cerurilor cu o comoară ascunsă în țarină, pe care găsind-o un om, a ascuns-o, şi de bucuria ei se duce şi vinde tot ce are şi cumpără țarina aceea.

45. Iarăşi este asemenea împărăția cerurilor cu un negutător, care caută mărgăritare bune.

46. Şi aflând un mărgăritar de mult preț, s'a dus, a vândut toate câte avea şi l-a cumpărat.

47. Încă odată, asemenea este împărăția cerurilor cu un năvod aruncat în mare şi care adună tot felul de peşte.

48. Iar când s'a umplut, l-au tras năvodarii la mal şi şezând au ales

38 I Cor. 3, 9
40. Apoc. 14, 15.
41. Matei 25, 32.
42. Matei 8, 12 şi 22, 13.
43 Dan. 12, 3.
44 Mt. 16, 26; Filip. 3, 7.
46. Pild. 8, 10 sq.

în vase ce era bun, iar
ce era rău au aruncat.
49. Aşa va fi la sfârşi-
tul veacului: ieşi-vor în-
gerii şi despărţi-vor pe
cei răi din mijlocul ce-
lor drepţi.
50. Şi-i vor arunca în
inima focului; acolo va
fi plângerea şi scrâşni-
rea dinţilor.
51. Priceput-aţi toate
acestea? Ucenicii îi răs-
pund: Da, Doamne.
52. Iar El rosti: De a-
ceea, orice cărturar cu
învăţătură despre împă-
răţia cerurilor este ase-
menea unui om gospo-
dar, care scoate din vis-
tieria lui noui şi vechi.
53. Iar după ce Iisus
sfârşi aceste pilde, se
duse de acolo.
54. Şi veni în oraşul
Său şi îi învăţa pe ei în
sinagoga lor, aşa încât
ei stăteau uimiţi şi zi-
ceau: De unde la El în-
ţelepciunea aceasta şi pu-
terile?
55. Au nu este Acesta
feciorul teslarului? Au
nu se numeşte muma Lui
Maria şi fraţii Lui Iacov
şi Iosif şi Simon şi Iuda?
56. Şi surorile Lui au
nu sunt toate la noi? De
unde deci, la El, acestea
toate?
57. Şi se sminteau în-
tru El. Iară Iisus le zise:
nu este niciun prooroc
dispreţuit, fără numai în
ţara lui, şi în casa lui.
58. Şi nu făcu aci mul-
te minuni, pentru necre-
dinţa lor.

49. Mt. 25, 34; Mc. 13, 27.
53. Luca 4, 16.
55. Marcu 6, 1: Ioan 6, 42; Luca 4, 22.
57. Luca 4, 24; Ioan 4, 44.

14.

Tăierea capului lui Ioan Botezătorul. Iisus satură cinci mii de oameni, umblă pe mare, vindecă pe toţi care se ating de El.

1. In vremea aceea, a
auzit tetrarhul Irod des-
pre faima lui Iisus.
2. Şi a zis curtenilor
săi: acesta este Ioan Bo-
tezătorul; el s'a sculat
din morţi şi de aceea pu-
terile lucrează întru el.
3. Că Irod prinsese pe
Ioan, îl legase şi îl pu-

14. 1. Mc. 6, 14; Lc. 9, 7.
3. Mc. 6, 17; Luca 3, 19.

sese în temniță, pentru Irodiada, femeia lui Filip, fratele său.
4. Fiindcă Ioan îi zisese lui: nu ți se cuvine s'o aibi de nevastă.
5. De aceea Irod voia să-l omoare, dar se temea de norod, că-l ținea pe el de prooroc.
6. Ci prăznuind Irod ziua lui de naștere, fiica Irodiadei a jucat în mijlocul (ospățului) și a plăcut lui Irod.
7. De unde, cu jurământ a mărturisit ei că-i va da orice va cere.
8. Iar ea, îndemnată fiind de mumă-sa, a zis: dă-mi, aici în tipsie, capul lui Ioan Botezătorul.
9. Atunci tetrarhul s'a întristat, dar pentru jurământ și pentru conmeseni, a poruncit să i se dea.
10. Și a trimis și a tăiat capul lui Ioan, în temniță.
11. Și capul lui fu adus pe tipsie și fu dat fetei, iar ea îl duse mumei sale.
12. In urmă, venind ucenicii lui, au luat trupul lui și l-au înmormântat și s'au dus să dea de știre lui Iisus.
13. Iar Iisus auzind, s'a dus de acolo, cu corabia, în loc singuratic, dar aflând mulțimile au venit după El, pe jos, din orașe.
14. Și ieșind, văzu norod mult, și I se făcu milă de ei și tămădui pe bolnavii lor.
15. Iar când s'a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: locul este pustiu și ceasul a trecut de acum; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere de mâncare.
16. Iisus, însă, le răspunse: N'au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce.
17. Atunci ei îi spun: nu avem aici decât cinci pâini și doi pești.
18. El rosti: aduce-

4. Lev. 18, 16.
5. Matei 21, 25, 26.
6. Luca 6, 20.
12. Marcu 6, 29.
13. Mc. 6, 32 sq.; Lc. 9, 10.
14. Marcu 6, 34, sq.; Luca 9, 12 sq.; Ioan 6, 1.

ţi-Mi acestea Mie, aici.
19. După aceea, a poruncit norodului să şează jos pe iarbă şi luând cele cinci pâini şi cei doi peşti, a căutat spre cer, a binecuvântat, şi frângând a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulţimilor.
20. Şi au mâncat toţi şi s'au săturat şi au ridicat prisosul de fărâmituri, douăsprezece coşuri pline.
21. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbaţi, afară de femei şi de copii.
22. După aceea, Iisus sili pe ucenici să intre în corabie şi să treacă înaintea Lui, pe ţărmul celălalt, până ce El va da drumul mulţimilor.
23. Iar dând drumul mulţimilor, s'a suit în munte, în singurătate, ca să se roage. Şi în faptul serii era acolo singur.
24. In vremea aceasta, corabia era în mijlocul mării, muncindu-se de valuri, căci vântul era împotrivă.
25. Iar la a patra strajă din noapte, veni la ei Iisus, umblând pe mare.
26. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii se înspăimântară, zicând că e nălucă şi de frică au strigat.
27. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: Indrăzniţi, Eu sunt; nu vă temeţi!
28. Atunci Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte să viu la Tine, pe apă.
29. El i-a zis: Vino. Iar Petru pogorîndu-se din corabie, a mers pe valuri şi a venit către Iisus.
30. Dar, când văzu vijelia, se temu şi începând să se cufunde în mare, strigă: Doamne, scapă-mă!
31. Iar Iisus, întinzându-i mâna grabnic, îl apucă şi-i zise: puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?
32. Şi suindu-se ei în

22. Mc. 6, 45; Ioan 6, 17.
26. Luca 24, 37.
31. Matei 6, 30 şi 8, 26; Iac. 1, 6.

corabie, s'a potolit furtuna.

33. Iar cei din corabie I s'au închinat, zicând: cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu.

34. Și trecând marea, au venit în pământul Ghenizaretului.

35. Dar cunoscându-L pe El oamenii locului aceluia, au trimis (vorbă) în tot acel cuprins și au adus la El pe toți bolnavii.

36. Și îl rugau (să-i lase)) numai să se atingă de poala hainei Lui; și câți se atingeau, se vindecau deplin.

15.

Spălarea mâinilor. Femeia Cananeiancă. Săturarea celor patru mii de oameni.

1. In vremea aceea veniră din Ierusalim, la Iisus, Fariseii și Cărturarii și ziseră:

2. Pentru ce ucenicii Tăi calcă datina bătrânilor și nu se spală pe mâini, când mănâncă?

3. Iar El, luând cuvântul, le-a zis: Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu, pentru datina voastră?

4. Căci Dumnezeu a poruncit așa: cinstește pe tatăl tău și pe muma ta, iar cine va blestema pe tată sau pe mumă, să fie pedepsit cu moartea.

5. Voi, însă, spuneți: cine va zice tatălui sau mumei sale: Dăruit Domnului este aceea cu ce te-ai fi folosit dela mine, — nu va cinsti pe tatăl său și pe muma sa (și va fi fără vină);

6. Deci, ați desființat legea lui Dumnezeu pentru rânduiala voastră.

7. Fățarnicilor, bine a proorocit despre voi Isaia, când a zis:

8. Poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu bu-

34. Marcu 6, 53 sq.
36. Matei 9, 21; Luca 6, 19.
15. 4. Eșire 20, 12 și 21, 17; A doua Lege 5, 16; Marcu 7, 10; Efes. 6, 2.

7. Is. 29, 13; Marcu 7, 6.
8. Ps. 77, 40; Is. 29. 13; Ierem. 12, 2.

zele, dar inima lui este departe de Mine.

9. Zadarnic Mă cinsteşte, învăţând învăţături (ce sunt) porunci omeneşti.

10 După care, chemând la Sine mulţimea, le zise: ascultaţi şi înţelegeţi.

11. Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om, dar ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om.

12. Atunci apropiinduse ucenicii, Ii zic: ştii că Fariseii, când au auzit acest cuvânt, şi-au ieşit din fire?

13. Iar El răspunzând, le zise: orice sad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel Ceresc, va fi smuls din rădăcină.

14. Lăsaţi-i pe ei; sunt călăuze oarbe orbilor; orb pe orb de-l va duce pe drum, amândoi vor cădea în râpă.

15. Atunci Petru luă cuvântul şi îi zise: Desluşeşte-ne nouă pilda aceasta.

16. El răspunse: acum sunteţi şi voi nepricepuţi?

17. Nu înţelegeţi că tot ce intră în gură, se duce în pântece şi se aruncă în cloacă?

18. Pe când cele ce ies din gură purced din inimă şi acelea spurcă pe om.

19. Căci din inimă purced: gânduri rele, omoruri, preacurvii, curvii, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule.

20. Acestea sunt care spurcă pe om, dar cu mâini nespălate a mânca, nu spurcă pe om.

21. Iar după ce a ieşit de acolo, s'a dus Iisus prin părţile Tirului şi ale Sidonului.

22. Şi iată o femeie cananeiancă, din acele ţinuturi, ieşind în calea Lui, striga şi zicea: Miluieşte-mă pe mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de un demon.

23. El însă nu-i răspunse niciun cuvânt; ci ve-

---

9. Col. 2, 22.
10. Marcu 7. 14.
14. Luca 6. 39; Rom. 2, 19
19. Fac. 6, 5.
21. Marcu 7, 24.
23. Ps. 33, 6.

nind aproape ucenicii
Lui, Il rugau și ziceau:
slobozește-o pe ea, că
strigă în urma noastră.
24. Dar El răspunzând,
le zise: Nu sunt trimis
decât către oile cele pierdute
ale casei lui Israel.
25. Venind femeia se
închină Lui, zicând:
Doamne, ajută-mă.
26. El îi dădu acest
răspuns: Nu se cuvine să
iei pâinea copiilor și s'o
arunci câinilor.
27. Dar femeia întâmpină:
adevărat, Doamne,
dar și câinii mănâncă din
fărâmiturile care cad dela
masa stăpânilor.
28. Atunci răspunzând
Iisus, zise ei: O, femeie,
mare este credința ta, facă-se
după cum voiești.
Și s'a tămăduit fiica ei
din ora aceea.
29. De acolo, trecând
Iisus, a venit lângă marea
Tiberiadei și s'a suit
într'un munte și a șezut
acolo.
30. Și noroade multe
veniră la El, cărând cu ei
șchiopi, orbi, muți,
strâmbi și alți mulți, și-i
aruncară pe ei la picioarele
Lui, iar El îi vindecă.
31. Astfel că mulțimea
se minuna văzând pe
muți vorbind, pe strâmbi
sănătoși, pe șchiopi umblând
și pe orbi cu vedere,
și slăveau pe Dumnezeul
lui Israel.
32. Ci Iisus chemând la
Sine pe ucenici, le zise:
Milă îmi este de această
mulțime, că sunt trei
zile acum, de când așteaptă
lângă Mine și n'au
ce să mănânce; iar să le
dau drumul nemâncați
nu voesc, ca nu cumva
să slăbească pe drum.
33. Ucenicii grăesc atunci:
De unde să avem
noi, aici în loc pustiu, atâtea
pâini, cât să săturăm
atâta norod?
34. Ci Iisus îi întrebă:
Câte pâini aveți? Ei răspund:
Șapte și puțin pește
mic.
35. Atunci a poruncit

24. Mt. 10, 6; F. Ap. 13, 46.
26. Marcu 7, 27.
28. Matei 8, 10, 13.
29. Marcu 7, 31.
30. Matei 11, 5; Is. 35, 5; Luca 7, 22.
32. Marcu 8, 1 sq.

mulțimii să șeadă jos, pe pământ.
36. Și luând cele șapte pâini și peștii, mulțumi, frânse și dădu ucenicilor, iar ucenicii mulțimilor.
37. Și au mâncat toți și s'au săturat și au luat șapte coșuri pline, cu prisosul fărâmiturilor.
38. Iar cei ce au mâncat erau patru mii de bărbați, afară de copii și de femei.
39. După aceea, a dat drumul mulțimilor, s'a suit în corabie și s'a dus în ținutul Magadanului.

16.

Semnele timpului. Aluatul Fariseilor. Mărturisirea lui Petru. Cea dintâi vestire a patimilor. Urmarea lui Hristos.

1. Atunci s'au apropiat Fariseii și Saducheii și ispitindu-L, cerură dela El să le arate un semn din cer.
2. Ci El, luând cuvântul, le-a zis: Când se face seară, ziceți: (mâine) va fi timp frumos, pentrucă e cerul roșu.
3. Iar dimineața (ziceți): astăzi va fi furtună, pentrucă cerul este roșu-posomorît. Fățarnicilor, fața cerului știți s'o judecați, dar semnele vremilor nu puteți!
4. Neam viclean și preacurvar cere semn și semn nu se va da lui, fără numai semnul lui Ionà. Și lăsându-i, a plecat.
5. Iar când veniră ucenicii pe celălalt țărm, (văzură că) au uitat să ia pâine.
6. Iisus le zise: Luați aminte și feriți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor.
7. Iar ei cugetau între sine, zicând: (aceasta), pentrucă n'am luat pâine.
8. Dar Iisus, cunoscându-le gândul, grăi: ce cugetați în voi înșivă, puțin

36. Marcu 8, 6..
16 1. Marcu 8, 11; Ioan 6, 30.
2. Luca 12, 54 sq.
4. Matei 12, 39; Luca 11, 29; Iona 2, 1.
6. Marcu 8, 15; Luca 12, 1; I Cor. 5, 6; Galat. 5, 9.
8. Matei 6, 30.

credincioşilor, că n'aţi
luat pâine?
9. Tot nu pricepeţi,
nici nu vă aduceţi amin-
te de cele cinci pâini, la
cei cinci mii de oameni
şi câte coşuri aţi luat?
10. Nici de cele şapte
pâini, la cei patru mii
de oameni, și câte co-
șuri ați luat?
11. Cum nu pricepeţi,
că nu despre pâine v'am
zis vouă, ci: feriţi-vă de
aluatul Fariseilor și al
Saducheilor.
12. Atunci au înţeles,
că nu le-a spus să se fe-
rească de aluatul pâinii,
ci de învăţătura Farisei-
lor și a Saducheilor.
13. Ajungând Iisus în
părţile Chesariei lui Fi-
lip, a întrebat pe ucenicii
Săi, zicând: Cine îmi zic
oamenii că sunt Eu, Fi-
ul Omului?
14. Iar ei au răspuns:
Unii (zic că eşti) Ion
Botezătorul, alţii Ilie,
alţii Ieremia, sau unul
dintre prooroci.
15. Isus atunci le zise:
Dar voi cine îmi ziceţi
că sunt?
16. Luând cuvântul Si-
mon Petru, a rostit: Tu
eşti Hristosul, Fiul lui
Dumnezeu celui viu.
17. Iar Iisus, răspun-
zând, îi grăi: Fericit
eşti tu, Simone, fiul lui
Ionà, că nu trup şi sânge
ţi-au desvăluit ţie (acea-
sta), ci Tatăl Meu, cel
din Ceruri.
18. Și Eu îţi zic ţie, că
tu eşti Petru şi pe acea-
stă piatră voiu zidi bise-
rica Mea și porţile iadu-
lui nu o vor birui pe ea.
19. Şi îţi voiu da ţie
cheile împărăţiei ceruri-
lor și orice vei lega pe
pământ va fi legat şi în
ceruri, și orice vei des-
lega pe pământ va fi des-
legat și în ceruri.
20. Atunci a poruncit
ucenicilor Lui să nu spu-

---

9. Matei 14, 17; Ioan 6, 9.
10. Matei 15, 34, 37.
12. Galat. 5, 9.
13. Mc. 8, 27; Lc. 9, 19 sq.
16. Marcu 8, 29; Ioan 1, 49 şi 6, 60.
17. I Cor. 2, 10; Gal. 1, 16.
18. Ioan 1, 42.
19. Matei 18, 18; Is. 22, 22; Ioan 20 ,23.

nă nimănui, că El este Hristosul.

21. Din ora aceea a început Iisus să arate ucenicilor Lui, că trebuie să meargă la Ierusalim și să pătimească multe lucruri, dela bătrâni, și dela mai marii preoților și dela cărturari, și să fie omorît, iar a treia zi să învieze.

22. Ci Petru, luându-L la o parte, a început să-L dojenească și să-I zică: Dumnezeu să-Ți fie milostiv, Stăpâne! Să nu Ți se întâmple Ție una ca aceasta.

23. Dar Iisus, întorcându-se, îi zise lui Petru: mergi înapoia Mea, Satano! Sminteală îmi ești; că nu cugeți cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor.

24. Atunci Iisus a rostit către ucenicii Săi: Dacă vrea cineva să vie după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.

25. Că cine va voi să-și scape sufletul, pierde-l-va pe el; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine, îl va afla.

26. Pentrucă, ce va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb, pentru sufletul său?

27. Căci Fiul Omului va să vie, întru mărirea Tatălui Său, cu îngerii Săi, și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale.

28. Adevăr grăesc vouă: sunt unii din cei ce stau aici cari nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind întru împărăția Sa.

---

21. Mt. 17, 22; Lc. 9, 22.
24. Marcu 8, 34, sq.; Luca 9, 23, sq.
25. Matei 10, 39; Luca 17, 33; Ioan 12, 25.
26. Marcu 8, 36; Luca 9, 25; Ps. 48, 8.
27. Fapt. 17, 31; Rom. 2, 6.
28. Matei 24, 30; Marcu 9, 1, sq.; Luca 9, 27

17.

Schimbarea la față. Vindecarea lunaticului. A doua vestire a Patimilor. Dajdia pentru Templu

1. După șase zile, Iisus luă cu Sine pe Petru, și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui și îi duse pe ei într'un munte înalt, în singurătate.

2. Și se schimbă la față, înaintea lor, așa încât fața Lui străluci ca soarele, iar veșmintele Lui se făcură albe ca lumina.

3. Și iată că Moise și Ilie se arătară lor, vorbind împreună cu Iisus.

4. Atunci, începând Petru, zise lui Iisus: Doamne, bine este nouă să fim aici; dacă voiești, face-voiu aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una și lui Ilie una.

5. Pe când el vorbea încă, iată un nour luminos i-a umbrit pe ei, și iată o voce din nour a rostit: Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care bine am voit: pe Acesta să-L ascultați.

6. Și auzind ucenicii au căzut cu fața la pământ și s'au spăimântat foarte.

7. Ci Iisus veni la ei și atingându-i, le zise: sculați-vă și nu vă temeți.

8. Atunci ridicându-și ochii, nu mai văzură pe nimeni, decât numai pe Iisus.

9. Și pe când se pogorau din munte, Iisus le porunci și zise: nimănui să nu spuneți ce ați văzut, până ce Fiul Omului nu se va scula din morți.

10. Atunci ucenicii L-au întrebat, zicând: pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vie mai întâi Ilie?

11. Iisus le răspunse: Ilie va veni într'adevăr și va așeza la loc toate.

12. Eu, însă, vă spun vouă, că Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au

---

17. 1. Marcu 9, 2, sq.; Luca 9, 28.
2. 2 Petru 1, 16, sq.
3. Lc. 9, 31.
5. Matei 3, 17.
7. Dan. 8, 18.
9. Matei 16, 20.
10. Mt. 11, 14; Mal. 4, 5.

voit; aşa şi Fiul Omului va să pătimească dela ei.

13. Atunci au înţeles ucenicii, că Iisus le vorbise despre Ioan Botezătorul.

14. Şi mergând ei spre mulţime, se apropie de El un om, care îi căzu în genunchi,

15. Şi-I zise: Doamne, miluește pe fiul meu că este lunatic şi pătimeşte rău, că de multe ori cade în foc şi de multe ori în apă.

16. Şi l-am adus la ucenicii Tăi şi n'au putut să-l tămăduiască.

17. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam fără credinţă şi stricat, până când voiu fi cu voi? Până când vă voiu răbda pe voi? Aduceţi-l pe el aici la Mine.

18. Şi Iisus îl certă şi demonul ieşi din el şi copilul se vindecă din ceasul acela.

19. Atunci apropiindu-se ucenicii de Iisus, la o parte, ziseră: dece noi n'am putut să scoatem demonul?

20. Ci Iisus le răspunse: pentru necredinţa voastră. Căci adevăr grăesc vouă: de veţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, veţi zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo; şi se va muta; şi nimic nu va fi vouă cu neputinţă.

21. Dar acest soiu (de demoni) nu iese, fără numai cu rugăciune şi cu post.

22. Pe când străbăteau Galileia, Iisus le spuse: Fiul Omului va să fie dat în mâinile oamenilor,

23. Şi-L vor omorî, dar a treia zi va învia. Iar ucenicii s'au întristat foarte.

24. Venind ei în Capernaum, s'au apropiat de Petru cei ce strâng dajdia pentru Templu şi i-au zis: Invăţătorul vostru nu plăteşte jumătatea de siclu?

25. Zice Petru: Ba da. Dar intrând în casă, Ii-

14. Mc. 9, 17; Luca 9, 38.
20. Matei 21, 21; Marcu 11, 23; Luca 17, 6.

22. Matei 20, 18; Marcu 9, 31; Lc. 9, 22, 44 şi 18, 31.
24. Eşire 30, 13.

sus îi luă înainte, zicând: Ce ţi se pare, Simone? Impăraţii pământului dela cine iau dajdie sau bir? Dela fiii lor sau dela străini?

26. El răspunde: Dela străini. Iisus îi zice: Aşa dar, fiii sunt scutiţi.

27. Ci ca să nu-i smintim pe ei, du-te la mare, aruncă undiţa şi peştele care va ieşi întâi, ia-l, deschide-i gura şi vei găsi un statir (un ban de argint). Ia banul şi dă-li-l lor, pentru Mine şi pentru tine.

18.

Cine este mai mare în împărăţia cerurilor. Puterea cheilor. De câte ori vom ierta pe aproapele. Pilda celui ce datora zece mii de talanţi.

1. In ora aceea, au venit ucenicii la Iisus şi I-au zis: cine, oare, este mai mare în împărăţia cerurilor?

2. Atunci Iisus a chemat la Sine un prunc, l-a pus pe el în mijlocul lor,

3. Şi le-a zis: Adevăr grăesc vouă, de nu vă veţi întoarce ca să fiţi ca pruncii, nu veţi intra în împărăţia cerurilor.

4. Deci, cel ce se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este **m a i** mare în împărăţia cerurilor.

5. Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primeşte.

6. Iar cine va sminti pe unul dintr'aceştia micii, cari cred în Mine, mai bine ar fi de el să-i atârne (cineva) de gât o piatră de moară şi să-l afunde în adâncul mării.

7. Vai lumii, din pricina s m i n t e l i l o r! Că smintelile trebue să vină, dar vai omului aceluia, prin care vine sminteala.

8. Iar dacă mâna ta sau piciorul tău te sminteşte,

---

27. Luca 23, 2.
18. 1. Marcu 9, 31; Luca 9, 46, sq.
3. Matei 19, 14; Marcu 10, 15; 1 Cor. 14, 20.
4. 1 Petru 5, 6;
5. Matei 10, 40.
6. Marcu 9, 42; Luca 17, 2; Rom. 14, 13.
8. Mt. 5, 30; Mc. 9, 43.

taie-l și aruncă-l dela
tine, că (mai) bine este
pentru tine să intri în
viață ciung sau șchiop,
decât având amândouă
mâinile sau amândouă pi-
cioarele, să fii aruncat în
focul cel veșnic.
9. Și dacă ochiul tău
te smintește, scoate-l și
aruncă-l dela tine, că mai
bine este pentru tine să
intri în viață cu un sin-
gur ochiu, decât având
amândoi ochii, să fii a-
runcat în Gheena focu-
lui.
10. Vedeți să nu dis-
prețuiți pe vreunul din
aceștia micii, că zic vo-
uă: îngerii lor, în ceruri,
pururea văd fața Tată-
lui Meu, carele este în
ceruri.
11. Căci Fiul Omului
a venit ca să mântuiască
pe cel pierdut.
12. Ce vi se pare?
Dacă are un om o sută
de oi și se rătăcește una
dintre ele, nu e așa că
lăsând în munți pe cele
nouăzeci și nouă, se duce
și caută pe cea rătăcită?
13. Și dacă se întâm-
plă s'o găsească, adevăr
grăesc vouă, că se bucură
de ea mai mult decât de
cele nouăzeci și nouă, ce
nu s'au rătăcit.
14. Astfel, nu este vre-
re, înaintea Tatălui vos-
tru, celui din Ceruri, ca
să piară vreunul dintr'a-
ceștia micii.
15. De-ți va greși ție
fratele tău, mergi, mus-
tră-l pe el între tine și
el singur. Și de te va as-
culta, ai câștigat pe fra-
tele tău.
16. Iar de nu te va as-
culta, ia cu tine încă unul
sau doi, ca din gura a
doi martori sau trei, să
se statornicească orice
cuvânt.
17. Și de nu-i va as-
culta pe ei, spune-l Bi-
sericii; iar de nu va as-
culta nici de Biserică,
să-ți fie ție ca un păgân
și vameș.
18. Adevăr grăesc vo-

11. Matei 9, 13; Luca 19, 10; 1 Tim. 1, 15.
12. Luca 15, 4; Ier. 50, 6; Iez. 54, 11, sq.
15. Lev. 19, 17; Lc. 17. 3.
16. A doua Lege 19, 15; Iac. 5, 19; Evr. 10, 28; Ioan 8, 17; 2 Cor. 13, 1.
17. Rom. 16, 17.
18. Mt. 16. 19; Ioan 20, 23.

uă: ori câte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți deslega pe pământ, vor fi deslegate și în cer.

19. Iarăși grăesc vouă, că dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere: se va da lor de către Tatăl Meu, carele este în ceruri.

20. Că unde sunt doi sau trei, adunați întru numele Meu, acolo sunt (și Eu) în mijlocul lor.

21. Atunci a venit la El Petru și I-a zis: Doamne, de câte ori va greși față de mine fratele meu și eu ierta-voiu lui? Oare până de șapte ori?

22. Ii răspunde Iisus: Nu zic ție până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte.

23. De aceea, asemenea este împărăția cerurilor, cu un împărat care a voit să facă socoteală cu servitorii săi.

24. Și începând să facă socoteală, au adus la el pe un datornic cu zece mii de talanți.

25. Ci neavând el cu ce să plătească, domnul său porunci să-l vândă pe el și pe femeia lui, pe copiii și tot avutul lui, ca să se plătească de datorie.

26. Atunci sluga aceea, căzând în genunchi, i se închină lui și-i zise: Doamne, îngăduește-mă și-ți voiu plăti ție tot.

27. Iar domnul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria.

28. Dar când sluga aceea ieși de acolo, găsi pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el îl strângea de gât și-i zicea: Plătește-mi, dacă ești dator.

29. Atunci, cel slugă ca și el, căzând în genunchi, îl ruga și zicea: Ingăduește-mă și îți voiu plăti.

30. El însă, nu voia, ci mergând l-a aruncat în

21. Luca 17, 3, sq.

închisoare, până ce va plăti datoria.

31. Atunci soţii lui de slujbă, văzând cele petrecute, s'au întristat foarte, şi venind au spus stăpânului toate cele ce s'au făcut.

32. Atunci, chemându-l pe el domnul său, îi zise: slugă vicleană, toată datoria aceea ţi-am iertat-o, fiindcă m'ai rugat.

33. Nu se cădea, oare, ca şi tu să ai milă de soţul tău, precum şi eu am avut milă de tine?

34. Şi mâniindu-se domnul lui, l-a dat pe mâna călăilor, până ce va plăti toată datoria.

35. Tot aşa şi Tatăl Meu cel Ceresc vă va face vouă, dacă nu veţi ierta — fiecare fratelui său — din toată inima.

33. Iac. 2, 13.
34. Matei 5, 26.
19. 1. Marcu 10, 1, sq.
4. Fac. 1, 27.

19.

Despre stricarea căsătoriei. Iisus binecuvintează pe copii. Tânărul cel bogat.

1. Iar după ce Iisus a sfârşit aceste asemănări, a trecut din Galileia şi a venit în hotarele Iudeei, de cealaltă parte a Iordanului.

2. Şi a mers după El mulţime de oameni şi i-a tămăduit pe ei acolo.

3. Ci Fariseii, ispitindu-L, au venit la El şi au zis: Se cade, oare, omului să-şi lase femeia sa, pentru fie ce pricină?

4. Răspunzând, El a zis: n'aţi citit, că Cel ce i-a făcut dela început—: bărbat şi femeie i-a făcut?

5. Şi adăogă: pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe muma sa şi se va lipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup.

6. Aşa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci,

5. Fac. 2, 24; I Cor. 6, 16; Efes. 5, 31.
6. I Cor. 7, 10.

ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.
7. Atunci ei îl întrebară: pentru ce dar Moise a rânduit să-i dea carte de despărțire și să o lase?
8. Iisus le răspunse: fiindcă Moise, după învârtoșarea inimii voastre, v'a dat voie vouă să lăsați pe femeile voastre, dar din început nu a fost așa.
9. Ci Eu zic vouă: oricine va lăsa pe femeia sa — nu pentru desfrânare — și se va însura cu alta, preacurvește; și cine s'a însurat cu cea lăsată, preacurvește (de asemeni).
10. Zicu-I atunci ucenicii: Dacă astfel este starea omului cu femeia, nu este de folos să se însoare.
11. Iar El le zise lor: nu toți pricep cuvântul acesta, doar (aceia) cărora le este dat.
12. Că sunt fameni cari s'au născut așa din pântecele maicii lor; sunt fameni pe cari oamenii i-au făcut fameni, și sunt fameni cari s'au făcut fameni pe sine, pentru împărăția cerurilor. Cine poate să înțeleagă, înțeleagă.
13. In vremea aceea, au adus la El copii, ca să-și pună mâinile peste ei și să se roage; însă ucenicii îi certau.
14. Iisus atunci le spuse: Lăsați copiii și nu-i opriți pe ei ca să vie la Mine, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor.
15. Și punându-și mâinile peste ei, se duse de acolo.
16. Și iată oarecine venind la El, îi zise: Invățătorule, ce lucru bun să fac, ca să am viața veșnică?
17. El îi răspunse: Ce mă întrebi despre Bun? Unul este cel Bun. Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile.
18. Care? zice (acela).

7. Matei 5, 31; A doua Lege 24, 1.
9. Matei 5, 32; Mc. 10, 11.
11 I Cor. 7, 7; 17, 13.
13. Marcu 10, 13.
14. Matei 18, 2, sq.
16. Mc. 10, 17; Lc. 18, 18.
17. Luca 10, 25, sq.;

Iisus rosti: Să nu ucizi,
să nu preacurveşti, să nu
furi, să nu mărturiseşti
strâmb;
19. Să cinsteşti pe ta-
tăl tău şi pe muma ta şi
să iubeşti pe aproapele
tău ca însuţi pe tine.
20. Tânărul îi zise:
Toate acestea le-am pă-
zit din copilăria mea.
Ce-mi mai lipseşte?
21. Atunci Iisus i-a
spus: De voeşti să fii de-
săvârşit, du-te, vinde a-
verea ta, dă-o săracilor
şi vei avea comoară în
cer; după aceea, vino şi
urmează-Mă.
22. Ci auzind cuvântul
acesta, tânărul plecă in-
tristat, căci avea multe
avuţii.
23. Iară Iisus zise că-
tre ucenicii Săi: adevăr
grăesc vouă, că un bogat
cu anevoie va intra în-
tru împărăţia cerurilor.
24. Incă odată zic vouă,
că mai lesne este să
treacă o cămilă prin u-
rechile acului, decât să
intre un bogat întru im-
părăţia cerurilor.
25. La acest cuvânt,
ucenicii se mirară foarte
şi ziseră: Oare cine poa-
te să se mântuiască?
26. Dar Iisus, privind
la ei, le grăi: la oameni
aceasta e cu neputinţă,
la Dumnezeu însă toate
sunt cu putinţă.
27. Atunci Petru, luând
cuvântul, a zis Lui: noi
am lăsat toate şi Te-am
urmat pe Tine. Ce oare
va fi nouă?
28. Iisus rosti către ei:
adevăr grăesc vouă, că
voi cei ce M'aţi urmat
pe Mine, la naşterea din
nou a lumii, când Fiul
Omului va şedea în je-
ţul măririi Sale, veţi şe-
dea şi voi în douăspreze-
ce jeţuri, judecând cele
douăsprezece seminţii ale
lui Israel.
29. Şi oricine a lăsat
fraţi sau surori, sau tată,
sau mumă, sau femeie,
sau copii, sau moşii, sau
case, pentru numele Meu,

19. Matei 15, 4.
21. Matei 6, 20; Lc. 16, 9.
22. Psalm 61, 10.
23. Marcu 10, 23; Luca 18, 24, sq.; Luca 1. 37.
27. Mc. 10, 28; Lc. 18, 28.
28. Luca 22, 30.

înmulțit va lua înapoi și va moșteni viața veșnică.

30. Ci mulți dintâi vor fi pe urmă, și cei de pe urmă vor fi întâi.

20.

Parabola despre lucrătorii tocmiți la vie. A treia vestire a Patimilor. Fiii lui Zevedeu. Cearta pentru întâietate. Doi orbi.

1. Căci împărăția cerurilor este asemenea unui om gospodar, care a ieșit disdedimineață, ca să tocmească lucrători în via sa.

2. Invoindu-se cu lucrătorii cu un dinar pe zi, i-a trimis pe ei (ca să lucreze)) în vie.

3. Dar ieșind pe la ceasul al treilea, a văzut pe alții stând în târg, fără de lucru.

4. Și le-a zis acelora: Mergeți și voi în vie, și ce va fi cu dreptul, vă voiu da.

5. Iar ei s'au dus. Ieșind iarăși pe la ceasul al șaselea și al noulea, a făcut tot așa.

6. Pe la ceasul al unsprezecelea, ieșind (încă odată), găsi alții stând fără lucru și le zise: De ce ați stat aici toată ziua nemuncind?

7. Ei îi spun: Fiindcă nimenea nu ne-a tocmit. El le zice: Duceți-vă și voi în vie și ce va fi cu dreptul veți lua.

8. Făcându-se seară, stăpânul viei zice către îngrijitorul lui: Cheamă pe lucrători și dă-le plata, începând de la cei din urmă, până la cei dintâi.

9. Venind cei de la ceasul al unsprezecelea, luară câte un dinar.

10. Venind și cei dintâi, socoteau că vor lua mai mult, dar luară și ei (tot) câte un dinar.

11. Ci luând dinarul cârteau împotriva stăpânului casei,

12. Zicând: aceștia de pe urmă au făcut un ceas și i-ai pus deopotrivă cu

30. Matei 20, 16 și 22, 14; Marcu 10, 31; Luca 13, 30.

20. 1. Matei 21, 33.

noi, care am dus greutatea zilei şi arşiţa.

13. Atunci el răspunzând, zise unuia dintre ei: Prietene, nu-ţi fac nedreptate. Oare nu te-ai învoit cu mine un dinar?

14. Ia ce' este al tău şi pleacă. Voesc să dau acestuia de pe urmă ca şi ţie.

15. Au nu mi se cade mie să fac ce voesc cu ale mele? Sau ochiul tău este rău, pentrucă eu sunt bun?

16. Astfel vor fi cei din urmă întâi şi cei dintâi pe urmă, că mulţi sunt chemaţi, dar puţini aleşi.

17. Iar pe când mergea la Ierusalim, Iisus a luat la o parte pe cei doisprezece ucenici şi le-a spus lor, pe cale:

18. Iată ne suim la Ierusalim şi Fiul Omului va fi dat în mâna arhiereilor şi a cărturarilor şi-L vor osândi la moarte;

19. Şi Il vor da în mâna păgânilor, ca să-L batjocorească şi să-L biciuiască şi să-L răstignească, dar a treia zi va învia.

20. In vremea aceea, a venit la El muma fiilor lui Zevedeu, împreună cu fiii ei, închinându-se şi cerând ceva de la El.

21. Ci El a întrebat-o: Ce voeşti? Ii răspunde: Zi ca să şeadă aceşti doi fii ai mei, unul deadreapta şi altul deastânga Ta, întru împărăţia Ta.

22. Atunci, răspunzând Iisus, a zis: nu ştiţi ce cereţi. Puteţi oare să beţi paharul pe care-l voiu bea Eu şi cu botezul cu care Eu mă botez să vă botezaţi? Zic ei: Putem.

23. El le zice: Cu adevărat, paharul Meu veţi bea şi cu botezul cu care Eu mă botez vă veţi boteza, dar a şedea deadreapta şi deastânga Mea, nu este al Meu să dau, ci se va da cărora s'a pregătit de către Tatăl Meu.

---

15. Rom. 9, 21.
16. Matei 19, 30; Marcu 10, 31; Luca 13, 30.
18. Matei 17, 22.
19. Luca 18, 32.
20. Marcu 10, 35.
22. Ioan 18, 11.

24. Când auziră ceilalţi zece ucenici, se mâniară pe cei doi fraţi.
25. Dar Iisus, chemându-i la Sine, le grăi: Ştiţi că domnitorii păgânilor stăpânesc peste ei şi cei mari au asupra lor toată puterea.
26. Nu tot aşa va fi între voi, ci care între voi va vrea să fie mare, să fie slujitorul vostru.
27. Şi care între voi va vrea să fie întâiul, să fie sluga voastră.
28. După cum şi Fiul Omului n'a venit ca să fie servit, ci ca să servească şi să-şi dea sufletul Său preţ de răscumpărare pentru mulţi.
29. Iar la pornirea lor din Ierihon, mulţime mare venea în urma Lui.
30. Şi iată doi orbi, cari şedeau lângă drum, auzind că trece Iisus, au strigat şi au zis: Miluieşte-ne pre noi, Fiule al lui David!
31. Dar mulţimea îi certa ca să tacă; ei însă şi mai tare strigau, zicând: Doamne, miluieşte-ne pre noi, Fiule al lui David!
32. Atunci Iisus, stând locului, i-a chemat şi le-a zis: Ce voiţi să vă fac?
33. Grăescu-I Lui: Doamne, sa se deschidă ochii noştri.
34. Şi făcându-I-se milă lui Iisus, s'a atins de ochii lor şi îndată au văzut şi au mers după El.

24. Marcu 10, 41.
28. Ioan 13, 4; Filip 2, 7
30. Matei 2, 7; Marcu 10, 46; Luca 18, 35.
33. Ecles. 1, 7.

21.

Intrarea în Ierusalim. Gonirea vânzătorilor din Templu. Smochinul neroditor. Parabola cu via dată lucrătorilor.

1. Iar când s'au apropiat de Ierusalim şi au venit în Betfaghe la Muntele Maslinilor, atunci a trimis Iisus pe doi ucenici,
2. Zicându-le: Mergeţi în satul care este înaintea voastră şi numaidecât veţi găsi o asină legată şi un mânz cu ea;

1. Marcu 11, 1; Luca 19, 29; Ioan 12, 12, sq.

deslegaţi-i şi aduceţi-i la Mine.

3. Şi dacă vă va zice cineva ceva, veţi spune că-i trebue Domnului şi le va trimite îndată.

4. Ci s'a făcut aceasta, ca să se împlinească ceea ce s'a spus prin proorocul, care zice:

5. Spuneţi Fiicei Sionului: i a t ă, împăratul tău vine la tine blând şi călare pe asină şi pe mânz, fiul celei de sub jug.

6. Mergând, deci, ucenicii şi făcând după cum le-a poruncit Iisus,

7. Au a d u s asina şi mânzul şi deasupra l o r şi-au pus veşmintele, iar El a şezut peste ele.

8. Iar mare parte din m u l ţ i m e îşi aşterneau veşmintele în calea Lui, iar alţii tăiau stâlpări din copaci şi le aşterneau aşijderea în cale,

9. Pe când cetele care mergeau înaintea Lui şi care veneau după El, strigau şi ziceau: Osana Fiului lui David; bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!

10. Iar intrând El în Ierusalim, tot oraşul se răscoli, zicând: cine este Acesta?

11. Ci mulţimile răspundeau: A c e s t a este Iisus, proorocul din Nazaretul Galileei.

12. Atunci a intrat Iisus în locaşul lui Dumnezeu şi a dat afară pe toţi cei ce vindeau şi cumpărau acolo şi a răsturnat mesele zarafilor şi băncile vânzătorilor de porumbei.

13. Şi a zis lor: Scris este: casa Mea, casă de rugăciune se va chema, iar voi faceţi din ea peşteră de tâlhari.

14. Şi au venit la El, în templu, orbi şi ologi şi i-a făcut sănătoşi.

15. Atunci mai marii preoţilor şi cărturarii, văzând lucrurile minu-

5. Zah. 9, 9; Isaia 62, 11; Psalm. 23, 8.
7. 4 Imp. 9, 13.
9. Psalm 117, 24, 25.
11. Ioan 1, 45.
13. Marcu 11, 15; Luca 19, 45, sq.; Ioan 2, 13, 17; Is 56, 7; Ier. 7, 11.
14. Is. 35, 6.

nate pe care le făcuse și pe copiii cari strigau în templu și ziceau: Osana Fiului lui David, se supărară foarte.

16. Deci, grăiră către El: Auzi ce zic aceștia? Ci Iisus le răspunse: Adevărat. Au niciodată n'ați citit că din gura copiilor și a celor ce sug întocmi-vei laudă?

17. După aceea, lăsându-i, a ieșit afară din Ierusalim, la Betania, și noaptea a rămas acolo.

18. Dimineața, a doua zi, pe când se întorcea în cetate, a flămânzit;

19. Și văzând un smochin lângă cale, s'a dus la el, dar n'a găsit nimic într'însul fără numai frunze. Ci El zise smochinului: de acum înainte să nu se mai facă rod din tine în veac! Iar smochinul s'a uscat în în clipa aceea.

20. Văzând aceasta, ucenicii s'au minunat, zicând: cât de grabnic s'a uscat smochinul!

21. Iisus atunci răspunzând, le zise: Adevăr grăesc vouă: dacă veți avea credință și nu vă veți îndoi, nu numai aceasta cu smochinul veți face, dar și acestui munte de-i veți zice: ridică-te și aruncă-te în mare, (așa) va fi.

22. Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi.

23. Iar după ce a intrat în templu, s'au apropiat de El, când învăța, mai marii preoților și bătrânii poporului, și au zis: Cu ce putere faci acestea? Și cine Ți-a dat puterea aceasta?

24. Dându-le răspuns, Iisus le-a zis: Vă voiu întreba și Eu pe voi un cuvânt, pe care, de Mi-l spuneți, și Eu vă voiu spune vouă cu ce putere lucrez acestea:

25. Botezul lui Ioan de unde a fost? Din cer sau dela oameni? Ci ei cugetau întru sine, zicând:

---

16. Ps. 8, 3.
18. Marcu 11, 12.
19. Luca 13, 6. 7.
22. Mc. 11, 24; Ioan 14, 13.
23. Marcu 11, 27; Luca 20, 1, sq.

26. De vom zice: din cer, ne va spune: de ce, dar, n'aţi crezut lui? Iar de vom zice: dela oameni, ne temem de popor, fiindcă toţi îl ţin pe Ioan de profet.

27. Atunci, răspunzând lui Iisus, au zis: nu ştim. Zis-a lor şi El: nici Eu nu vă spun cu ce puteri lucrez acestea.

28. Dar ce vi se pare? Un om avea doi feciori. Şi a mers la cel dintâi şi i-a zis: Fiule, du-te astăzi şi lucrează în via mea.

29. El, însă, i-a răspuns: nu vreau; ci pe urmă părându-i rău, s'a dus.

30. Mergând la al doilea, i-a zis aşijderea; acesta i-a răspuns: Eu, Doamne, voiu merge; dar nu s'a dus.

31. Care dintr'aceştia doi a făcut voia Tatălui? Zic ei: Cel dintâi. Iisus le răspunde: Adevăr grăesc vouă, că vameşii şi desfrânatele merg înaintea voastră în împărăţia lui Dumnezeu.

32. Căci a venit Ioan la voi în calea dreptăţii şi n'aţi crezut în el, ci vameşii şi curvele au crezut, iar voi aţi văzut şi nu v'aţi căit nici după aceea, ca să credeţi în el.

33. Ascultaţi altă pildă: Era un om gospodar, care a sădit vie. A împrejmuit-o cu gard, a săpat zăcătoarea sub teasc, a clădit un turn (de pază) şi a dat-o lucrătorilor, iar el s'a dus departe.

34. Când a sosit timpul roadelor, a trimis pe servitorii săi, la lucrători, ca să ia partea lui din roade.

35. Dar lucrătorii punând mâna pe servitori, pe unul l-au bătut, pe altul l-au ucis, iar altuia i-au spart capul cu pietre.

36. Din nou a trimis alţi servitori, mai mulţi decât cei dintâi, şi făcură cu ei tot aşa.

37. La urmă, a trimis

26. Matei 14, 5.
30. Iezech. 33, 31.
31. Luca 3, 12, 13
32. Marcu 12, 1, sq.; Luca 20, 9; Is. 5, 1.
35. Fapt. 7, 52.

la ei pe fiul său, zicând: se vor ruşina de fiul meu.

38. Ci lucrătorii viei, văzând pe fiul, au zis între ei: acesta este moştenitorul; veniţi să-l omorâm şi să avem noi moştenirea lui.

39. Şi punând mâna pe el, l-au scos afară din vie şi l-au ucis.

40. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători?

41. Zic ei: pe cei răi, cu rău îi va pierde, iar via va da-o altor lucrători, cari vor da roadele la timpul lor.

42. Iisus le zice: Au n'aţi citit niciodată în Scripturi: Piatra pe care au aruncat-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie vârful unghiului. Dela Domnul a fost aceasta şi este lucru minunat în ochii noştri.

43. De aceea vă spun vouă, că împărăţia lui Dumnezeu se va lua de la voi şi se va da neamului care face roadele ei.

44. Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va pica îl va spulbera.

45. Iar mai marii preoţilor şi Fariseii, ascultând pildele Lui, cunoscură că vorbeşte despre ei.

46. Şi căutând să-L prindă, s'au temut de popor, pentrucă Îl ţinea de prooroc.

22.

Parabola cu nunta fiului de împărat. Dinarul Cezarului. Cea mai mare poruncă din lege. Mesia: Fiul şi Domnul lui David.

1. Ci Iisus a luat iarăşi cuvântul şi le-a vorbit în parabole, zicând:

2. Impărăţia cerurilor asemănatu-s'a unui împărat, care a făcut nuntă fiului său.

3. Şi a trimis pe slugile sale ca să cheme pe cei poftiţi la nuntă, dar ei n'au voit să vină.

4. Incă odată a trimis

---

38. Matei 26, 3, 4.
42. Psalm 117, 21. sq ; Is 8, 14 şi 28, 16; Fapt. 4, 11; Rom. 9, 33; I Petru 2, 6.
46. Luca 7, 16.
22. 2. Luca 14, 16, sq.

alte slugi, zicând: spuneţi celor poftiţi: iată că am pregătit o s p ă ţ u l meu; juncii mei şi cele îngrăşate s'au jertfit şi toate sunt gata. Veniţi la nuntă.

5. Dar ei, fără să ţie seama, s'au dus, unul la el în ţarină, altul la negustoria lui;

6 Iar ceilalţi, punând mâna pe servitorii l u i, i-au batjocorit şi i-au ucis.

7. Când auzi împăratul de acestea, se umplu de mânie, şi, trimiţând oştile sale, nimici pe acei omorîtori şi oraşului lor îi dădu foc.

8. Apoi zice către servitori: nunta este gata, dar cei poftiţi erau nevrednici.

9. Mergeţi, deci, la răspântiile drumurilor şi pe câţi veţi găsi, chemaţi-i la nuntă.

10. A t u n c i servitorii au ieşit la drumuri şi au strigat pe toţi câţi i-au găsit, şi răi şi buni, şi s'a umplut casa nunţii cu oaspeţi.

11. Iar intrând împăratul ca să privească pe oaspeţi, văzu acolo un om care nu era îmbrăcat în veşmânt de nuntă.

12. Şi-i zise împăratul: Prietene, cum ai intrat aici, fără veşmânt de nuntă? El însă a tăcut.

13. Atunci împăratul a rostit către servitori: legaţi-l de picioare şi de mâini şi aruncaţi-l în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor.

14. Căci mulţi s u n t chemaţi, dar puţini aleşi.

15. In vremea aceea, s'au dus Fariseii şi au ţinut sfat ca să-L prindă pe El, în cuvânt.

16. Şi au trimis la El pe ucenicii lor, împreună cu Irodianii, zicând: Invăţătorule, ştim că eşti omul adevărului şi întru adevăr înveţi calea lui Dumnezeu şi nu-Ţi pasă de nimenea, pentrucă nu

13. Luca 20, 20.
14 Matei 19, 30; 20, 16; Marcu 10, 31
15. Marcu 12, 13.

Te uiţi la faţa oamenilor.
17. Spune-ne, deci, nouă, cum Ţi se pare Ţie? Se cade să dăm dajdie Cezarului sau nu?
18. Ci Iisus, cunoscând viclenia lor, le-a răspuns: Ce Mă ispitiţi, făţarnicilor?
19. Arătaţi-Mi banul de dajdie. Ei îi aduseră un dinar.
20. Iisus le zice: Al cui e chipul acesta şi scriptura de deasupra?
21. Răspund ei: Ale Cezarului. Atunci rosteşte către ei: Daţi, deci, Cezarului cele ce sunt ale Cezarului şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu.
22. Auzind acest cuvânt s'au minunat şi lăsându-L s'au dus.
23. In ziua aceea, s'au apropiat de El Saducheii, cei ce zic că nu este înviere, şi L-au întrebat,
24. Şi au zis: Invăţătorule, Moise a rostit: dacă cineva moare neavând copii, fratele lui să ia de soţie pe cea văduvă şi să ridice fratelui (mort) urmaşi.
25. Au fost, acum, la noi, şapte fraţi; şi cel dintâi s'a însurat şi a murit şi, neavând urmaş, a lăsat pe femeia sa fratelui său.
26. Aşijderea al doilea şi al treilea, până la şapte.
27. La urma tuturor a murit şi femeia.
28. La înviere, deci, a cărui dintre cei şapte va fi femeia? Căci toţi au avut-o de nevastă.
29. Răspunzând, Iisus le-a grăit: Vă rătăciţi, neştiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.
30. Căci la înviere, cel ce înviază nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu, în cer.
31. Iar despre învierea morţilor, au n'aţi citit ce s'a rostit vouă de Dumnezeu, când zice:
32. Eu sunt Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumne-

18. Psalm 40, 7.
23. Mc. 12, 18; Lc. 20, 27.
24. A doua Lege 25, 5.
32. Eşire 3, 6.

zeul lui Iacov; nu este Dumnezeu al morților, ci al viilor.

33. Iar mulțimile ascultându-L erau uimite de învățătura Lui.

34. Ci auzind Fariseii că a închis gura Saducheilor, s'au adunat laolaltă.

35. Și unul dintre ei, învățător al legii, ispitindu-L pe Iisus, L-a întrebat:

36. Invățătorule, care este marea poruncă din lege?

37. El îi răspunse: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.

38 Aceasta este marea și cea dintâiu poruncă.

39. Iar a doua, la fel cu aceasta: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.

40. In aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii.

41. Și fiind adunați Fariseii, i-a întrebat Iisus,

42. Zicând: Ce vi se pare despre Hristos? Al cui Fiu este? Răspund ei: al lui David.

43. El întreabă: Cum atunci David în spirit, îl numește pe el D o m n, când zice:

44. Zis-a Domnul Domnului meu: șezi deadreapta Mea, până ce voiu pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale.

45. Dacă, deci, David, îl numește pe El Domn, cum este fiu al lui?

46. Dar nimeni nu putea să-I răspundă o vorbă, și nici nu mai cuteză vreunul, din ziua aceea, să-L mai întrebe pe El ceva.

23.

Iisus înfierează pe Farisei. Ierusalimul cel ce ucide pe profeți. Vestirea dărâmării Ierusalimului.

1. Atunci vorbi Iisus mulțimilor și ucenicilor Săi,

2. Zicând: Cărturarii și

34. Mc. 12, 28; Lc. 10, 25.
37. A doua Lege 6, 5; 10, 12.
38. Lev. 19, 18.
40. Mc 12, 35; Lc. 20, 41.
43. Ps. 109, 1, sq.; Fapt. 2, 34; I Cor. 15, 25; Evrei 1, 13; 10, 13.

Fariseii au şezut în scaunul lui Moise;
3. Deci, toate câte vă vor zice vouă, faceţi-le şi păziţi-le; dar după faptele lor nu faceţi, că ei zic, dar nu fac.
4. Că leagă sarcini grele şi cu anevoe de purtat şi le pun pe umerii oamenilor, ci ei nici cu degetul nu voesc să le mişte.
5. Toate faptele lor le fac ca să fie priviţi de oameni; căci îşi fac filacteriile late şi-şi măresc ciucurii de pe poale.
6. Le place să stea în capul mesei la ospeţe, şi în băncile dintâi, în sinagogi,
7. Şi să li se închine lumea în târguri şi să-i numească oamenii: Rabi.
8. Voi, însă, să nu vă ziceţi Rabi, că unul este Invăţătorul vostru; ci voi toţi sunteţi fraţi.
9. Şi să nu numiţi tatăl vostru pe pământ (pe nimeni), că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.
10. Nici învăţători să nu vă numiţi, că Invăţătorul vostru este unul: Hristos.
11. Şi care este mai mare între voi, să fie slujitorul vostru.
12. Iar cine se va înălţa pe sine, se va smeri, şi cine se va smeri pe sine, se va înălţa.
13. Vai vouă, Cărturarilor şi Fariseilor făţarnici! că închideţi împărăţia cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intraţi, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi.
14. Vai vouă, Cărturarilor şi Fariseilor făţarnici! că mâncaţi casele văduvelor şi de ochii lumii vă rugaţi rugăciuni lungi; pentru aceasta mai multă osândă veţi lua.
15. Vai vouă, Cărtura-

23. 3. Malah. 2, 7.
4. Luca 11, 46; Fapt. 15, 10; Is. 10, 1, 2.
5. Matei 6, 1; Num. 15, 38; A doua Lege 6, 8 şi 22, 12.
8. Marcu 12, 39; Lc 11, 43.
9. Mal. 1, 6; 2, 10; Ef. 3, 14.
11. Matei 20, 26, sq.
12. Pild. 29, 23; Iov 22, 29; Iez. 17, 24; Luca 14, 11 şi 18, 14; I Petru 5, 5.
13. Mc. 12, 40; Lc. 20, 47.
14. Luca 11, 52.

rilor și Fariseilor fățarnici! că înconjurați marea și uscatul ca să faceți un proselit și când a ajuns, îl faceți fiul Gheenei, încă odată cât voi.
16. Vai vouă, povățuitorilor orbi! cari ziceți: Cel ce se va jura pe templu, nu e nimic (dator), dar cel ce se va jura pe aurul templului este dator.
17. Nebuni și orbi! Ce este mai mare, aurul sau templul care sfințește aurul?
18. Ziceți iar: Cel ce se va jura pe altar, nimic nu este (dator), dar cel ce se va jura pe darul ce este deasupra altarului este dator.
19. Nebuni și orbi! Ce este mai mare, darul sau altarul care sfințește darul?
20. Deci, cel ce se jură pe altar, se jură pe el și pe toate câte sunt deasupra lui.
21. Și cel ce se jură pe templu, se jură pe el și pe Cel ce sălășluește într'însul.
22. Și cel ce se jură pe cer, se jură pe tronul lui Dumnezeu și pe Cel ce șade pe tron.
23. Vai vouă, Cărturarilor și Fariseilor fățarnici! că dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, dar ați lăsat părțile mai grele ale legii: judecata, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați.
24. Povățuitori orbi! cari strecurați țânțarul și înghițiți cămila.
25. Vai vouă, Cărturarilor și Fariseilor fățarnici! că voi curățiți partea din afară a paharului și a blidului, iar înăuntru sunt pline de hrăpire și de necumpătare.
26. Fariseule orb! curăță întâi lăuntrul paharului și al blidului, ca să fie curat și pe dinafară.
27. Vai vouă, Cărturarilor și Fariseilor fățarnici! că semănați cu mor-

19. 2 Petru 1, 9.
22. Matei 5, 34.
23. Luca 11, 42.
25. Luca 11, 39.
26. Tit. 1, 15.

mintele cele văruite, care
pe dinafară se arată frumoase, înăuntru, însă, sunt pline de oase de morţi şi de toată necurăţia.
28. Aşa şi voi, pe dinafară vă arătaţi oamenilor drepţi, înăuntru însă, sunteţi plini de făţărie şi de fărădelege.
29. Vai vouă, Cărturarilor şi Fariseilor făţarnici! că zidiţi mormintele proorocilor şi împodobiţi pietrele dela căpătâiul drepţilor.
30. Şi ziceţi: De am fi fost noi în zilele părinţilor noştri, n'am fi fost părtaşi cu ei la (vărsarea) sângelui proorocilor.
31. Astfel, dar, mărturisiţi voi înşivă că sunteţi fii ai celor ce au omorît pe prooroci.
32. Ci umpleţi voi măsura părinţilor voştri!
33. Şerpi, pui de năpârcă, cum veţi scăpa de osânda Gheenei?
34. De aceea, iată Eu trimit la voi prooroci şi înţelepţi şi cărturari; dintre ei veţi omorî şi veţi răstigni; dintre ei veţi biciui în sinagogi şi-i veţi urmări din oraş în oraş.
35. Ca să cadă asupra voastră tot sângele drepţilor, răspândit pe pământ, dela sângele dreptului Abel, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Varahia, pe care l-aţi ucis între templu şi altar.
36. Adevăr grăesc vouă, vor veni acestea toate asupra acestui neam.
37. Ierusalime! Ierusalime, care omori pe prooroci şi cu pietre ucizi pe cei trimişi la tine, de câte ori voit-am să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii ei, sub aripi, dar nu aţi vrut!
38. Iată, casa voastră vi se lasă pustie;
39. Căci vă zic vouă: că de acum nu Mă veţi mai vedea, până când nu

33. Matei 3, 7.
34. Lc. 11, 49; Fapt. 5, 40.
35. Fac. 4, 8; 2 Paral. 24, 21, sq.; Luca 11, 51; Evr. 11, 4.
37. Luca 13, 34.
38. 3 Imp. 9, 7; Ps. 68, 29.
39. Ioan 12, 13.

veți zice: Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului!

24.

Dărâmarea Ierusalimului. Venirea lui Hristos și sfârșitul lumii. Când va veni ora aceea?

1. Când a ieșit Iisus și se ducea dela templu, s'au apropiat de El ucenicii Lui, ca să-I arate (în urmă) clădirea sfântului locaș.
2. Ci El, luând cuvântul, le-a zis: Nu e așa că vedeți toate acestea? Adevăr grăesc vouă: nu va rămânea aici piatră peste piatră, care să nu se risipească.
3. Iar după ce a șezut pe Muntele Măslinilor, veniră la El ucenicii, deosebi, și-I ziseră: Spune nouă când vor fi acestea și care este semnul venirii Tale și al sfârșitului acestui veac?
4. Răspunzând Iisus, le-a cuvântat: Vedeți să nu vă amăgească cineva.
5. Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: eu sunt Mesia, și pe mulți îi vor amăgi.
6. Și veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie; luați seama, nu vă speriați, căci trebuie să fie (toate), dar încă nu este sfârșitul.
7. Căci se va ridica popor peste popor și împărăție peste împărăție și va fi foamete și ciumă și cutremure pe alocurea.
8. Ci toate acestea sunt începutul durerilor.
9. Atunci vă vor da pe voi la munci și vă vor ucide și veți fi urîți de toate neamurile, pentru numele Meu.
10. Atunci mulți vor fi slabi de înger și se vor vinde unii pe alții; și se vor urî unii pe alții.
11. Și mulți prooroci mincinoși se vor scula și vor înșela pe mulți.
12. Iar din înmulțirea

24 1. Mc. 13, 1; Lc. 21, 5.
4. Efes. 5, 6; Colos. 3, 6.
5. Mt. 7, 22; Ioan 5, 43.
9. Marcu 13, 8, sq.; Luca 21, 11, sq.; Ioan 16, 2.
10. Matei 11, 6.
11. Matei 7, 15.
12. 2 Tim. 3, 1.

fără-de-legii, iubirea multora se va răci.
13. Dar cel ce va răbda până la urmă, acela se va mântui.
14. Şi se va propovădui această Evanghelie a împărăţiei în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile; şi atunci va veni sfârşitul.
15. Deci, când veţi vedea urîciunea pustiirii, ce s'a zis prin Daniil proorocul, stând în locul cel sfânt — cine citeşte să înţeleagă —,
16. Atunci cei din Iudeia să fugă la munţi.
17. Cel ce va fi pe casă, să nu se coboare, ca să-şi ia lucrurile din casă.
18. Iar cel ce va fi în ţarină să nu se întoarcă înapoi, ca să-şi ia haina.
19. Vai de cele însărcinate şi de cele ce vor alăpta, în zilele acelea!
20. Rugaţi-vă ca să nu fie fuga voastră iarna sau în zi de Sâmbătă.
21. Căci va fi atunci strâmtorare mare, cum n'a fost dela începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi.
22. Şi de nu s'ar fi scurtat acele zile, n'ar mai scăpa trup (de om), dar pentru cei aleşi se vor scurta acele zile.
23. Atunci, de vă va zice cineva: iată Mesia este aici, sau dincolo, să nu-l credeţi.
24. Căci se vor ridica Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi, şi vor da semne mari şi minuni, ca să amăgească, de va fi cu putinţă, şi pe cei aleşi.
25. Iată, v'am spus de mai înainte.
26. Deci de vă vor zice vouă: iată este în pustie, să nu ieşiţi; iată este în cămări, să nu credeţi.
27. Căci precum fulgerul porneşte dela Răsărit şi se arată până la Apus, aşa va fi venirea Fiului Omului.
28. Că oriunde va fi

13. Matei 10, 22; Marcu 13, 13; Apoc. 2, 10, 26.
15. Dan. 9, 26, sq.
17. Luca 17, 31.
20. Eşire 16, 29
21. Fapt. 1, 12.
23. Marcu 13, 21; Luca 17, 23 şi 21, 8.
26. A doua Lege 13, 1.
28. Iov. 39, 30; Avac. 1, 8.

stârvul, acolo se vor a-
duna vulturii.
29. Iar îndată după
strâmtorarea acelor zile,
soarele se va întuneca și
luna nu va mai da lu-
mina ei, iar stelele vor
cădea din cer și puterile
tăriei se vor zgudui.
30. Atunci se va ară-
ta pe cer semnul Fiului
Omului și se vor bate în
piept toate semințiile pă-
mântului și vor vedea pe
Fiul Omului venind pe no-
rii cerului, cu putere și
cu mărire multă.
31. Și va trimite pe
îngerii Săi, întru răsună-
tor glas de trâmbiță, și
vor aduna pe cei aleși ai
Lui din cele patru vân-
turi, dela marginile ce-
rurilor până la celelalte
margini.
32. Invățați dela smo-
chin pilda (pe care o dă).
Când mlădița lui se face
fragedă și odrăslește
frunze, cunoașteți că
vara este aproape.
33. Asemenea și voi,
când veți vedea toate a-
cestea, să știți că este
aproape lângă ușe.
34. Adevăr grăesc vo-
uă, că nu va trece nea-
mul acesta, până ce nu
vor fi toate acestea.
35. Cerul și pământul
vor trece, dar cuvintele
Mele nu vor trece.
36. Iar de ziua și de
ceasul acela nimeni nu
știe, nici îngerii din ce-
ruri, nici Fiul, ci numai
Tatăl.
37. Precum a fost în zi-
lele lui Noe, așa va fi și
venirea Fiului Omului.
38. Căci precum în a-
cele zile, dinainte de po-
top, mâncau (oamenii)
și beau, se însurau și se
măritau, până în ziua
când a intrat Noe în co-
rabie,
39. Și n'au știut până
ce n'a venit potopul și
nu i-a luat pe toți, la
fel va fi și cu venirea
Fiului Omului.

---

29. Is. 13, 10; Iez. 32, 7.
30 Ioil 2, 10; 3, 15; Apoc. 1, 7.
31. I Cor. 15, 52; I Tes. 4, 16.
32. Mc. 13, 28; Luca 21, 29.
33. Iac. 5, 9.
36. Marcu 13, 32.
37. Fac. 7, 7; Luca 17, 26 sq.; I Petru 3, 20.

40. Atunci, din doi cari vor fi în ţarină, unul se va lua şi unul se va lăsa
41. Din două care vor râşni la râşniţă, una se va lua şi alta se va lăsa.
42. Privegliaţi, deci, că nu ştiţi în care zi vine Domnul vostru.
43. Aceea cunoaşteţi (prea bine) că de-ar şti stăpânul casei la ce straje din noapte vine furul, ar veghea şi n'ar lăsa să i se spargă casa.
44. De aceea şi voi fiţi gata, că în ceasul în care nu gândiţi, Fiul Omului vine.
45. Cine, oare, este sluga credincioasă şi cuminte pe care a pus-o stăpânul peste slugile sale, ca să le dea de mâncare la timp?
46. Fericită este sluga aceea, pe care, venind domnul său, îl va afla făcând aşa.
47. Adevăr grăesc vouă, că peste toate avuţiile sale îl va pune pe el.
48. Iar dacă acea slugă, rea (fiind), va zice în inima sa: Stăpânul meu întârziază.
49. Şi va începe să bată pe soţii săi de slugărie, să mănânce şi să bea cu beţivii,
50. Veni-va stăpânul slugii aceleia în ziua când nu se aşteaptă şi în ceasul pe care nu-l cunoaşte,
51. Şi-l va despica în două şi partea lui va pune-o cu făţarnicii. Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor.

25.

Parabolele cu cele zece fecioare şi cu întrebuinţarea talanţilor. Judecata viitoare.

1. Atunci împărăţia cerurilor va fi asemenea cu zece fecioare, care luând candelele lor, au ieşit întru întâmpinarea mirelui.
2. Cinci, însă, dintre ele erau nebune şi cinci înţelepte.

---

40. Luca 17, 35, sq.
42. Mt. 25, 13; Mc. 13, 33, 35.
43. Lc. 12, 39; I Tes. 5, 2.
45. Matei 25, 21; Luca 12, 42; Evr. 3, 5.
46. Apoc 16, 15.
51. Matei 8. 12 şi 13, 42.

3. Căci cele nebune, luând candelele, n'au luat cu sine untdelemn.
4. Iar cele înțelepte au luat untdelemn în vase, odată cu candelele lor.
5. Dar mirele întârziind, ațipiră toate și adormiră.
6. Ci la miezul nopții se făcu strigare: Iată mirele vine! Ieșiți întru întâmpinarea lui!
7. Atunci se deșteptară toate acele fecioare și împodobiră candelele lor.
8. Și cele nebune ziseră către cele înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelele noastre.
9. Dar cele înțelepte le răspunseră, zicând: Nu așa; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă. Mai bine mergeți la cei ce vând și cumpărați pentru voi.
10. Deci, plecând ele ca să cumpere, a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s'a închis.
11. In urmă, sosesc și celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă.
12. Ci el răspunzând, a zis: adevăr grăesc vouă, nu vă cunosc pe voi.
13. Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului.
14. Căci va fi tot așa ca un om care, plecând departe, a chemat slugile sale și le-a dat pe mână avuția sa.
15. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, altuia unul, fiecăruia după puterea lui, și a plecat.
16. Mergând cel ce luase cinci talanți, a lucrat cu ei și a făcut alți cinci talanți.
17. Așijderea și cel cu doi, a câștigat încă doi.
18. Iar cel ce luase un talant s'a dus, a săpat o groapă în pământ și a ascuns argintul domnului său.
19. După multă vreme, vine și stăpânul ace-

25 7. Luca 12, 36.
10. Apoc. 19, 7.
11. Luca 13, 25, sq.
13. Matei 24, 42; Marcu 13, 33; Luca 21, 26.
14. Luca 19, 12.

lor slugi şi face socoteală cu ei.

20. Apropiindu-se cel care luase cinci talanţi, a adus alţi cinci talanţi, zicând: Doamne, cinci talanţi mi-ai dat în mână, iată, alţi cinci talanţi am câştigat la ei.

21. Zis-a lui stăpânul: Bine, slugă bună şi credincioasă, peste puţine ai fost credincios, peste multe te voiu pune; intră întru bucuria domnului tău.

22. Apropiindu-se şi cel cu doi talanţi, zise: Doamne, doi talanţi mi-ai dat în mână, iată alţi doi talanţi am câştigat la ei.

23. Zis-a lui stăpânul: Bine, slugă bună şi credincioasă, peste puţine ai fost credincios, peste multe te voiu pune; intră întru bucuria domnului tău.

24. Apropiindu-se apoi şi cel care a fost luat un talant, zise: Doamne, te-am ştiut că eşti om aspru, care seceri unde n'ai semănat şi aduni de unde n'ai vânturat.

25. De aceea, m'am temut şi m'am dus de am ascuns talantul tău în pământ; iată ai ce este al tău.

26. Ci răspunzând stăpânul său, îi zise: Slugă vicleană şi leneşă, ştiai că secer unde n'am semănat şi adun de unde n'am vânturat?

27. Se cuvenea atunci ca tu să pui banii mei la zarafi, şi viind eu aş fi luat ce este al meu, cu dobândă.

28. Luaţi, deci, dela el talantul şi daţi-l celui ce are zece talanţi.

29. Căci tot celui ce are i se va da şi-i va prisosi, iar dela cel ce n'are şi ce are i se va lua.

30. Iar pe servitorul cel netrebnic aruncaţi-l întru întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor.

31. Când va veni Fiul

26. Matei 18, 32.
29. Matei 13, 12; Marcu 4, 25; Luca 8, 18 şi 19, 26.
30. Matei 8, 12.
31. Mt. 16, 27; I Tes. 4, 16.

Omului întru mărirea Sa,
şi toţi sfinţii îngeri cu
El, atunci şedea-va în je-
ţul slavei Sale.
32. Şi se vor aduna
înaintea Lui toate nea-
murile şi-i va despărţi
pe unii de alţii, precum
desparte ciobanul pe oi
dintre capre.
33. Şi va pune oile
de-a-dreapta Sa, iar ca-
prele de-a-stânga.
34. Atunci va zice Îm-
păratul celor de-a-dreap-
ta Lui: Veniţi, binecu-
vântaţii Tatălui Meu,
moşteniţi împărăţia cea
pregătită vouă, dela în-
temeierea lumii.
35. Căci flămând am
fost şi Mi-aţi dat să mă-
nânc; însetat am fost şi
Mi-aţi dat să beau; stră-
in am fost şi M'aţi adus
la voi;
36. Gol am fost şi
M'aţi îmbrăcat; bolnav
am fost şi M'aţi căutat;
în temniţă am fost şi aţi
venit la Mine.
37. Atunci drepţii Îi
vor răspunde, zicând:
Doamne, când Te-am vă-
zut flămând şi Te-am
hrănit? Sau însetat şi
Ţi-am dat să bei?
38. Când, iar, Te-am
văzut străin şi Te-am a-
dus la noi, sau gol şi
Te-am îmbrăcat?
39. Şi când Te-am vă-
zut bolnav sau în temni-
ţă şi am venit la Tine?
40. Iar Împăratul răs-
punzând, va rosti către
ei: Adevăr grăesc vouă,
întrucât aţi făcut unuia
dintr'aceşti fraţi ai Mei,
prea mici, Mie Mi-aţi fă-
cut.
41. Atunci va zice şi
celor de-a-stânga: Duce-
ţi-vă dela Mine bleste-
maţilor, în focul cel veş-
nic, care este gătit Dia-
volului şi îngerilor lui.
42. Căci flămând am
fost şi nu Mi-aţi dat să
mănânc; însetat am fost
şi nu Mi-aţi dat să beau;
43. Străin am fost şi
nu M'aţi adus la voi; gol
şi nu M'aţi îmbrăcat,
bolnav şi în temniţă şi
nu M'aţi cercetat.

---

32. Rom. 14, 10.
33. Ezech. 34, 17.
35. Is. 58, 7; Ezech. 18, 7.
40. Pilde 19, 17; Evr. 6, 10
41. Matei 7, 23; Ps. 6, 8; Luca 13, 27; Apoc. 20, 10, 15.

44. Atunci, vor lua şi ei cuvântul şi vor zice: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în închisoare şi nu Ţi-am slujit Ţie?
45. El însă, le va răspunde şi le va zice: adevăr grăesc vouă, întrucât nu aţi făcut unuia dintre aceşti prea mici, nici Mie nu Mi-aţi făcut.
46. Şi vor merge aceştia la pedeapsă veşnică, iară drepţii la viaţă veşnică.

26.

Vestirea cea din urmă a Patimilor lui Iisus. Ungerea din Betania. Cina cea de Taină. Suferinţele din Ghetsimani. Vânzarea lui Iuda. Prinderea lui Iisus. Înfăţişarea înaintea arhiereilor. Lepădarea lui Petru.

1. Iar după ce Iisus a sfârşit toate aceste cuvinte, a rostit către ucenicii Săi:
2. Ştiţi că peste două zile va fi Paştele şi Fiul Omului se va da ca să se răstignească.
3. Atunci mai marii preoţilor şi bătrânii poporului s'au adunat la curtea arhiereului, care se numea Caiafa.
4. Şi împreună s'au sfătuit ca să prindă pe Iisus, cu vicleşug, şi să-L omoare.
5. Dar ziceau: nu în sărbători, ca să nu se facă turburare în popor.
6. Fiind Iisus în Betania, în casa lui Simon Leprosul,
7. S'a apropiat de El o femeie, având un alabastru cu mir de mare preţ şi l-a turnat pe capul Lui, pe când şedea la masă.
8. Ci văzând ucenicii, s'au mâniat şi au zis: De ce s'a făcut risipa aceasta?
9. Căci mirul acesta putea să fie vândut scump, iar banii, daţi săracilor.

---

45. Marcu 14, 41.
46. Dan 2, 2; Ioan 5, 29.
26. 2. Mc. 14, 1; Lc. 22, 1.
3. Ioan 11, 47.
5. Mat. 27, 15.
7. Ioan 12, 3

10. Dar Iisus aflând, le-a zis: Pentru ce faceți femeii supărare? Fapta ei, față de Mine, este un lucru bun.

11. Căci pe săraci pururea îi aveți cu voi, dar pe Mine nu mă aveți pururea;

12. Că ea, turnând mirul acesta pe trupul Meu, a făcut-o întru înmormântarea Mea.

13. Adevăr grăesc vouă: ori unde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce-a făcut ea, spre pomenirea ei.

14. Ci unul din cei doisprezece, care se numea Iuda Iscariotul, s'a fost dus la mai marii preoților

15. Și le-a zis: Ce voiți să-mi dați și eu îl voiu da în mâinile voastre? Iar ei s'au învoit cu el treizeci de arginți.

16. Și de atunci căuta un prilej potrivit ca să-L dea în mâinile lor.

17. In cea dintâi zi a Azimilor, au venit ucenicii la Iisus și L-au întrebat: Unde voești să-Ți gătim, ca să mănânci Paștele?

18. El le-a răspuns: Mergeți în oraș, la cutare, și spuneți-i: Invățătorul zice: Timpul Meu este aproape; la tine voiu să fac Paștele cu ucenicii Mei.

19. Și ucenicii au făcut precum le-a poruncit Iisus și au gătit Paștele.

20. Iar când s'a făcut seară, a șezut la masă cu cei doisprezece ucenici.

21. Și pe când mâncau, Iisus a zis: adevăr grăesc vouă, unul dintre voi Mă va vinde.

22. Atunci ei, întristându-se foarte, începură să-I zică fiecare, unul după altul: Nu cumva eu sunt, Doamne?

23. Iar El răspunzând, a zis: Cel ce a întins cu

---

11. A doua Lege 15, 11; Marcu 14, 7; Ioan 12, 8.
14. Mc. 14, 10; Lc. 22, 3, sq.
15. Zah. 11, 12.
17. Mc. 14, 12; Lc. 22, 7 sq.
20. Mc. 14, 17 sq.; Lc. 22, 14.
21. Ioan 13, 21.
23. Marcu 14, 20.

Mine mâna în blid, acela
Mă va vinde.
24. Intr'adevăr, Fiul
Omului merge precum
scris este pentru El. Vai,
însă, acelui om prin care
Fiul Omului se vinde.
Mai bine era de omul acela
dacă nu se mai năștea.
25. Atunci Iuda, cel ce
L-a vândut, deschizând
gura, a întrebat: Nu
cumva sunt eu, Invățătorule?
Răspuns-a lui:
Tu ai zis-o.
26. Iar pe când mâncau,
Iisus luând pâine,
a binecuvântat, a frânt
și dând ucenicilor, a zis:
luați, mâncați, acesta
este trupul Meu.
27. Și luând paharul
și mulțumind, le-a dat
zicând: beți dintru acesta
toți.
28. Că acesta este sângele
Meu, al Legii celei
Nouă, carele pentru
mulți se varsă, spre iertarea
păcatelor.
29. Ci vă spun vouă,
nu voiu mai bea de acum
din acest rod al viei,
până în ziua aceea când
îl voiu bea cu voi, nou,
întru împărăția Tatălui
Meu.
30. Și după ce cântară
laude, ieșiră la Muntele
Măslinilor.
31. Atunci Iisus grăit-a
către ei: Toți vă veți
sminti întru Mine în
noaptea aceasta, căci
scris este: Bate-voiu păstorul
și se vor risipi oile
turmei.
32. Dar după învierea
Mea, voiu merge mai
înainte de voi în Galileia.
33. Ci Petru, luând cuvântul,
a zis Lui: Dacă
toți se vor sminti întru
Tine, eu niciodată nu mă
voiu sminti.
34. Iisus îi răspunse:
Adevăr grăesc ție, că în
noaptea aceasta, mai înainte
de cântatul cocoșului,
de trei ori te vei lepăda
de Mine.
35 Petru, însă, rostește:
Și de ar fi să mor
împreună cu Tine, nu Te

24. Psalm 40, 9, sq.
26. I Cor. 11, 23.
30. Mc. 14, 26 sq.: Lc. 22, 39.
31. Zah. 13, 7.
34. Marcu 14, 30; Luca 22, 34, sq.

voiu tăgădui. Şi toţi uce-
nicii au zis la fel.
36. Atunci Iisus a mers
dimpreună cu ucenicii la
un loc ce se cheamă
Ghetsimani şi a zis către
ei: Şedeţi aici, până ce
Mă voiu duce colo şi Mă
voiu ruga.
37. Şi luând cu Sine pe
Petru şi pe cei doi fii ai
lui Zevedeu, a început să
se întristeze şi să se tur-
bure.
38. Iar lor le-a zis: In-
tristat este sufletul Meu
până la moarte. Rămâ-
neţi aici şi priveghiaţi
împreună cu Mine.
39. Şi mergând puţin
mai înainte, a căzut cu
faţa la pământ, rugân-
du-se şi zicând: Părin-
tele Meu, de este cu pu-
tinţă, treacă dela Mine
paharul acesta! Insă nu
precum voesc Eu, ci pre-
cum Tu voeşti.
40. Ci venind la uce-
nici, i-a găsit pe ei dor-
mind şi i-a zis lui Petru:
Astfel n'aţi avut putere
un singur ceas să prive-
ghiaţi cu Mine!
41. Priveghiaţi şi vă
rugaţi, ca să nu intraţi
în ispită. Căci duhul este
osârduitor, dar trupul,
neputincios.
42. Iarăşi, ducându-se,
a doua oară, s'a rugat
zicând: Părintele Meu,
dacă nu este cu putinţă
să treacă acest pahar, ca
să nu-l beau, facă-se voia
Ta.
43. Şi din nou venind,
îi află pe ei adormiţi,
căci ochii lor erau îngre-
uiaţi.
44. Şi lăsându-i, s'a
dus încă odată şi a treia
oară s'a rugat, acelaşi
cuvânt zicând.
45. Atunci a venit la
ucenici şi le-a zis: Dor-
miţi de acum şi vă odih-
niţi! Iată s'a apropiat
ceasul. Şi Fiul Omului
este dat în mâinile pă-
cătoşilor.
46. Sculaţi-vă să mer-
gem, iată s'a apropiat
cel ce M'a vândut.
47. Şi pe când vorbea

36. Ioan 18, 1.
39 Luca 22, 41; Evr. 5, 7.
41. Marcu 14, 38.
45. Marcu 14, 41.
47. Marcu 14, 43, sq.; Luca 22, 47, sq.; Ioan 18, 2.

încă, iată sosit-a Iuda, unul dintre cei doisprezece și împreună cu el gloată multă, cu săbii și cu fuști, trimiși de mai marii preoților și de bătrânii poporului.

48. Iar vânzătorul le-a fost dat un semn, zicând: pe care-L voiu săruta, Acela este: puneți mâna pe El.

49. D e c i, venind în clipa aceea cu de grabă la Iisus, zise: Bucură-Te Invățătorule! Și L-a sărutat.

50. Ci Iisus a grăit lui: Prietene, pentru ce ai venit — îndeplinește. Atunci apropiindu-se, ei au pus mâinile pe Iisus și L-au prins.

51. Și iată, unul dintre cei ce erau cu Iisus întinzând mâna, a tras sabia și lovind pe servitorul arhiereului, i-a tăiat urechea.

52. Dar atunci Iisus i-a zis: întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.

53. Au gândești că nu pot să rog pe Tatăl Meu și să-Mi pună Mie acum înainte mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri?

54. Dar cum se vor împlini Scripturile, după care așa trebuie să fie?

55. In ora aceea, zise Iisus mulțimii: Ca la un tâlhar ați ieșit cu săbii și cu lăncii ca să Mă prindeți. In fiecare zi ședeam în templu și învățam și n'ați pus mâna pe Mine.

56. Dar toate acestea s'au făcut ca să se împlinească Scripturile prorocilor. Atunci toți ucenicii L-au l ă s a t și au fugit.

57. Cei cari îl prinseră pe Iisus L-au dus la Caiafa arhiereul, u n d e erau adunați cărturarii și bătrânii.

58. Ci Petru îl urma de departe până a ajuns la curtea arhiereului și pă-

---

49. 2 Imp. 20, 9.
51 Ioan 18, 10.
54. Ps. 21, 7, sq ; Is. 53,10.

57. Marcu 14, 53; Luca 22, 54; Ioan 18, 24.

trunzând înăuntru a șezut printre servitori, ca să vadă sfârșitul.
59. Iar mai marii preoților, bătrânii și tot sinedriul căutau mărturie mincinoasă împotriva lui Iisus, ca să-L omoare.
60. Și nu găseau, deși veniseră mulți martori mincinoși. In urmă se înfățișară doi.
61. Și ziseră: Acesta a grăit: Pot să dărâm locașul lui Dumnezeu și în trei zile să-l clădesc.
62. Sculându-se arhiereul, L-a întrebat: nu răspunzi nimic la ceea ce mărturisesc împotriva Ta acești oameni?
63. Dar Iisus a tăcut din gură. Atunci arhiereul vorbind iarăși, a zis: Juru-Te pe Dumnezeul cel viu, să ne spui nouă de ești Tu Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.
64. Ci Iisus i-a răspuns: Tu ai zis-o. Ci vă spun încă: de acum veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a-dreapta puterii și viind pe norii cerului.
65. Atunci arhiereul își sfâșie veșmintele zicând: Hulă a adus lui Dumnezeu! Ce trebuință mai avem de martori? Iată acum ați auzit hula Lui.
66. Ce socotiți? Iar ei răspunzând, au zis: este vinovat de moarte.
67. Atunci au scuipat în obrazul Lui și L-au bătut cu pumnii, iar unii îi dădeau palme.
68. Și ziceau: Profețește-ne, Hristoase, cine este cel ce Te-a lovit.
69. Petru stătea afară în curte. Dar o servitoare se apropie de el și-i zise: Și tu erai cu Iisus Galileianul.
70. El, însă, tăgădui înaintea tuturor, zicând: Nu știu ce vorbești.
71. Dar când ieși la poartă, îl văzu altă servitoare și zise celor de acolo: Și acesta era cu Iisus Nazarineanul.
72. Și încă odată Petru tăgădui cu jurământ că:

61. Mt. 27, 40; Ioan 2, 19.
63. 3 Imp. 22, 16.
64. Matei 16 ,27; Marcu 14, 62; Ps. 109, 1.
66. Ier. 26, 11.
67. Is. 50, 7.
69. Marcu 14, 66; Luca 22, 55; Ioan 18, 16.

nu cunosc pe omul acesta.
73. Peste o clipă, însă, se apropiară cei ce stăteau în preajmă și-i ziseră lui Petru: Cu adevărat și tu ești dintre ei, căci și vorbirea ta te dă pe față.
74. Atunci el începu să se blesteme și să se jure că: nu cunosc pe omul acesta. Și pe dată cântă cocoșul.
75. Atunci Petru își aduse aminte de cuvântul lui Iisus, care zisese că: mai înainte de a cânta cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori. Și ieșind afară plânse cu amar.

27.

Iisus înaintea lui Pilat. Iuda se spânzură. Iisus și Baraba. Iisus dat spre moarte. Biciuirea, batjocorirea, răstignirea, moartea și înmormântarea.

1. Iar în faptul dimineții, toți mai marii preoților și bătrânii poporului au ținut un sfat împotriva lui Iisus, ca să-L omoare.
2. Apoi, legându-L, L-au dus și L-au predat lui Ponțiu Pilat, procuratorul.
3. Atunci Iuda, cel ce L-a vândut, văzând că a fost osândit la moarte, s'a căit și a adus înapoi arhiereilor și bătrânilor cei treizeci de arginți,
4. Zicând: Greșit-am de am vândut sânge nevinovat. Ei îi răspunseră: Ce ne privește pe noi? Tu vei vedea.
5. Ci el, aruncând arginții în templu, a plecat. Apoi s'a dus și s'a spânzurat.
6. Iar mai marii preoților luând banii, ziseră: Nu se cuvine să-i punem în vistieria templului, deoarece sunt preț de sânge.
7. Și după ce au luat înțelegere împreună, au cumpărat cu ei Țarina

27 1. Marcu 15, 1; Luca 22, 66; Ioan 18, 28.
2. Luca 23, 1.
5. Fapt. 1, 18.
7. Fapt. 1, 19.

Olarului, pentru îngroparea străinilor.
8. Pentru aceea s'a numit țarina aceea, Țarina Sângelui, până în ziua de astăzi.
9. Atunci s'a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: Şi au luat cei treizeci de arginţi, preţul Celui preţuit, care s'a preţuit de fiii lui Israel.
10. Şi i-au dat pe ţarina olarului, după cum mi-a rânduit mie Domnul.
11. Iar Iisus stătea înaintea procuratorului. Şi L-a întrebat procuratorul, zicând: Tu eşti împăratul Iudeilor? Ci Iisus i-a răspuns: Tu zici.
12. Dar la pârile aduse Lui de către mai marii preoţilor şi de către bătrâni, nu răspundea nimic.
13. Atunci I-a zis Pilat: Nu auzi câte mărturisesc ei împotriva Ta?
14. Insă nu i-a răspuns lui niciun singur cuvânt, încât procuratorul se mira foarte.
15. La sărbătoarea Paştilor, procuratorul avea obiceiul să dea drumul, pentru popor, la un întemniţat pe care-l voiau ei.
16. Şi aveau atunci un vinovat vestit, care se numea Baraba.
17. Ci adunaţi fiind laolaltă, Pilat le zise: Pe care voiţi să vi-l las vouă slobod, pe Baraba sau pe Iisus, care se zice Hristos?
18. Că ştia că din răutate L-au dat în mâna lui.
19. Şi pe când stătea Pilat în scaunul de judecată, femeia lui a trimis lui acest cuvânt: Nimic să nu aibi cu dreptul Acela; căci mult am suferit, azi, în vis, pentru El.
20. Insă mai marii preoţilor şi bătrânii înduplecară gloatele ca să ceară pe Baraba, iar pe Iisus să-L piardă.
21. Procuratorul luând cuvântul, i-a întrebat: Pe

9. Ier. 32, 9; Zah. 11, 13.
11. Ioan 18, 33
15. Marcu 15, 6; Luca 23, 17; Ioan 18, 39.

care voiţi, din amândoi,
să vi-l las vouă slobod?
Iar ei răspunseră: pe Ba-
raba.
22. Atunci Pilat le zi-
se: Dar ce voiu face cu
Iisus, ce se cheamă
Hristos? Răspund cu to-
ţii: Să se răstignească!
23. A zis iarăşi Pilat:
Dar ce rău a făcut? Ei,
însă, mai cu prisos stri-
gau şi ziceau: Răstig-
nească-se!
24. Deci, văzând Pilat
că nimic nu foloseşte, ci
mai mare turburare se
face, a luat apă, s'a spă-
lat pe mâini înaintea
mulţimii şi a rostit: Ne-
vinovat sunt eu de sân-
gele Acestui drept. Voi
veţi vedea.
25. Iar tot poporul a
răspuns şi a zis: Sân-
gele Lui asupra noastră
şi asupra copiilor noş-
tri!
26. Atunci le-a liberat
pe Baraba, iar pe Iisus
L-a biciuit şi L-a dat să
fie răstignit .
27. Iară ostaşii procu-
ratorului, luând cu ei pe
Iisus, în pretoriu, au a-
dunat în jurul Lui toată
cohorta.
28. Şi L-au desbrăcat
de hainele Lui şi I-au
pus o hlamidă roşie.
29. Şi împletind o cu-
nună de spini, I-au pus-o
pe cap şi în mâna Lui
cea dreaptă trestie, apoi
îngenunchind înaintea
Lui râdeau de El, zi-
când: Bucură-Te, împă-
ratul Iudeilor!
30. Şi scuipând asupra
Lui, luau trestia şi-L bă-
teau peste cap.
31. Iar după ce L-au
batjocorit, L-au desbră-
cat de hlamidă, L-au îm-
brăcat cu hainele Lui şi
L-au dus ca să-L răstig-
nească.
32. Ieşind cu El afară,
au găsit pe un om din
Chirene, cu numele Si-
mon; pe acesta l-au si-
lit să ducă crucea Lui.
33. Şi dacă au venit
la locul numit Golgota,
ceea ce înseamnă: lo-
cul căpăţânii,

23. Marcu 15, 14.
24. A doua Lege 21, 6.
27. Marcu 15, 16.
30. Is. 50, 7.
31. Marcu 15, 20.

34. I-au dat să bea vin amestecat cu fiere, dar gustând, nu a voit să bea.
35. Iar după ce L-au răstignit, au împărţit veşmintele Lui, aruncând sorţi, ca să se împlinească ceea ce s'a zis de proorocul: împărţit-au hainele Mele loruşi, iar pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi.
36. Apoi ostaşii au stat jos şi-L păzeau acolo.
37. Iar deasupra capului I-au pus, în slove, vina Lui: ACESTA ESTE IISUS, IMPARATUL IUDEILOR.
38. Tot atunci, răstigniţi au fost împreună cu El doi tâlhari, unul de-a dreapta şi celălalt de-a stânga.
39. Iar trecătorii îl huleau şi clătinau capetele lor,
40. Zicând: Tu cel ce dărâmi templul şi în trei zile îl clădeşti, mântueşte-Te pe Tine însuţi! De eşti Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!
41. Aşijderea şi mai marii preoţilor râdeau de El, cu cărturarii şi cu bătrânii, şi ziceau:
42. Pe alţii i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să se mântuiască! Dacă este împăratul lui Israel, pogoare-se acum de pe cruce, şi vom crede într'însul.
43. Increzutu-s'a în Dumnezeu: Să-L scape acum, dacă vrea cu El! Căci a zis că: sunt Fiul lui Dumnezeu.
44. In acelaşi chip îl ocărau şi tâlharii cei împreună răstigniţi cu El.
45. Ci dela ceasul al şaselea (amiază), s'a făcut întuneric peste tot pământul, până la ceasul al nouălea (trei d. a.).
46. Iar către ceasul al nouălea, a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani! adică Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M'ai părăsit?

34 Ps. 68, 25.
35. Ps. 21, 20; Ioan 19, 24.
38. Luca 23.
40. Ioan 2, 19.
43. Ps. 21, 7.
44. Luca 23, 39.
46. Ps. 21, 2.

47. Oarecari dintre cei ce stăteau acolo, auzind ziceau că: pe Ilie îl strigă Acesta.

48. Iar unul dintre ei alergă îndată și luând un burete, îl umplu de oțet, îl puse într'o trestie și-I dădu să bea.

49. Iar ceilalți ziceau: lasă, să vedem dacă vine Ilie să-L mântuiască.

50. Ci Iisus, strigând încă odată cu glas mare, și-a dat duhul.

51. Și iată, catapeteasma templului se sfâșie în două, de sus până jos, iar pământul se cutremură și stâncile se despicară.

52. Mormintele se deschiseră și multe trupuri ale sfinților adormiți se sculară.

53. Și ieșind din morminte, după Invierea Lui, intrară în cetatea sfântă și se arătară multora.

54. Iar sutașul și cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul și cele ce s'au f ă c u t, s'au înfricoșat foarte și au zis: Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!

55. Și erau acolo multe femei, privind de departe, c a r e urmaseră din Galileia pe Iisus și îl serveau.

56. Intre care era Maria Magdalina și Maria muma lui Iacov și a lui Iosif, și muma fiilor lui Zevedeu.

57. Iar în amurgul zilei, veni un om bogat, de fel din Arimateia, cu numele Iosif, care era și el ucenic al lui Iisus.

58. Acesta, ducându-se la Pilat, a cerut trupul lui Iisus. Atunci Pilat a poruncit să i se dea.

59. Iar Iosif luând trupul L-a înfășurat în giulgiu curat de in

60. Și L-a pus într'un mormânt nou al lui, pe care-l săpase în stâncă. Apoi a prăvălit o piatră

---

48. Luca 23, 36; Ioan 19, 29.
50. Marcu 15, 37.
51. Eșire 26, 31.
54. Marcu 15, 39; Luca 23, 47, sq.
55. Marcu 15, 40; Luca 8, 2, 3; 28, 49; Ioan 19, 25.
57. Marcu 15, 42, sq.; Luca 23, 50, sq. Ioan 19, 38, sq.
60. Is. 53, 9.

mare la uşa gropniţei şi s'a dus.
61. Iar acolo era Maria Magdalina şi cealaltă Marie, stând în faţa locului unde L-au îngropat.
62. A doua zi care este după Vineri (Sâmbătă), s'au adunat mai marii preoţilor şi Fariseii, la Pilat
63. Şi i-au zis: Doamne, ne-am adus aminte că Acel amăgitor a spus, fiind încă în viaţă: după trei zile Mă voiu scula.
64. Deci, porunceşte ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva ucenicii Lui să vie şi să-L fure şi să spună poporului: s'a sculat din morţi. Şi va fi rătăcirea de pe urmă mai rea decât cea dintâi.
65. Ci Pilat le-a grăit: aveţi păzitori; mergeţi şi întăriţi cum ştiţi.
66. Iar ei ducându-se, au întărit mormântul cu pază şi au pecetluit piatra.

28.

Invierea lui Iisus. Arătările Lui. Porunca botezului.

1. Târziu, Sâmbătă (noaptea), când se lumina de ziua întâia a săptămânii, a venit Maria Magdalina şi cealaltă Marie, ca să vadă mormântul.
2. Şi iată s'a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului pogorînd din cer, a venit, a rostogolit piatra şi a stat deasupra ei.
3. Şi înfăţişarea lui era luminoasă ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca omătul.
4. Şi de frica lui s'au cutremurat străjerii şi s'au făcut ca morţi.
5. Iar îngerul vorbind femeilor, le-a zis: Nu vă temeţi voi, că ştiu că pe Iisus cel răstignit îl căutaţi.
6. Nu este aici, că s'a sculat precum a zis; ve-

66. Dan. 6, 17.
28. 1. Marcu 16, 1; Luca 24, 1; Ioan 20, 1.

3. Marcu 16, 5.
5. Mc. 16, 6; Luca 24, 5.
6. Matei 12, 40.

niţi de vedeţi locul unde a zăcut.
7. Duceţi-vă degrabă şi spuneţi ucenicilor Lui că s'a sculat din morţi şi iată merge înaintea voastră în Galileia; acolo îl veţi vedea. Iată v'am spus vouă.
8. Iar ele au plecat în grabă dela mormânt şi cu frică şi cu bucurie mare au alergat să vestească pe ucenicii Lui.
9. Dar când mergeau ca să vestească pe ucenici, iată Iisus le-a întâmpinat şi le-a zis: Bucuraţi-vă. Ci ele venind aproape, au cuprins picioarele, Lui şi s'au închinat Lui.
10. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeţi. Duceţi-vă şi daţi de veste fraţilor Mei, ca să meargă în Galileia, şi acolo Mă vor vedea.
11. Iar dacă au plecat ele, iată unii din străjeri venind în oraş, au spus arhiereilor toate cele ce s'au făcut.

7. Matei 26, 32.
8. Marcu 16, 8.
9. Mc. 16, 9; Ioan 20, 14.
10. Ioan 20, 17.

12. Atunci ei, adunându-se împreună cu bătrânii şi ţiind sfat, au dat bani din destul ostaşilor,
13. Zicând: Spuneţi că ucenicii Lui, venind noaptea L-au furat, pe când noi dormeam;
14. Iar de se va auzi aceasta la procuratorul, noi îl vom îndupleca şi pe voi fără grijă vă vom face.
15. Ei luară arginţii şi făcură precum i-au învăţat. Şi s'a răspândit vorba aceasta între Iudei, până în ziua de azi.
16. Iar cei unsprezece ucenici au mers în Galileia, la muntele unde le rânduise lor Iisus;
17. Şi dacă L-au văzut pe El, s'au închinat Lui, iar unii s'au îndoit.
18. Şi apropiindu-se Iisus le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s'a toată puterea, în cer şi pe pământ.
19. Drept aceea, mergând învăţaţi toate neamurile, botezându-i în

16. Luca 24, 52.
18. Mt. 11, 27; Filip. 2, 9, 10.
19. Marcu 16, 15.

numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh,
20. Invăţându-i să păzească toate câte v'am poruncit vouă, şi iată Eu cu voi sunt, în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.

20. Matei 18, 20.

SFÂNTA EVANGHELIE

CEA DELA

M A R C U

1.

Ioan Botezătorul și Iisus Hristos. Ispita. Predica. Intâii ucenici. Intâile tămăduiri.

1. Inceputul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.
2. Precum este scris în prooroci: Iată Eu trimit îngerul Meu înaintea feței Tale care va pregăti calea Ta.
3. Glasul celui ce strigă în pustie: gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui.
4. Așa a fost Ioan, botezând în pustie și propovăduind botezul pocăinței întru iertarea păcatelor.
5. Și au ieșit la el tot ținutul Iudeei și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el, în apa Iordanului, mărturisindu-și păcatele.
6. Ci Ioan era îmbrăcat cu veșmânt de păr de cămilă, avea cingătoare de piele împrejurul mijlocului și mânca lăcuste și miere sălbatică.
7. Și propovăduia, zicând: Vine în urma mea Cel ce este mai tare decât mine, căruia nu sunt vrednic să mă plec și să-I

---

1. 1. Malah. 3. 1; Matei 11, 10; Luca 7, 27.
3. Is. 40, 3; Matei 3, 3; Luca 3, 4; Ioan 1, 23.
4. Matei 3, 1; Luca 3, 2; Ioan 1, 6, sq.
6. Lev. 11, 22.
7. Matei 3, 11; Luca 3, 16; Ioan 1, 17.

desleg cureaua încălţă-
mintelor.
8. Eu v'am botezat pe
voi cu apă, El, însă,
vă va boteza cu Duhul
Sfânt.
9. Şi a fost în acele
zile, că Iisus a venit din
Nazaretul Galileei şi s'a
botezat în Iordan, dela
Ioan.
10. Şi îndată ieşind din
apă a văzut cerurile des-
chise şi Duhul ca un po-
rumbel pogorînd asupra
Lui.
11. Şi glas porni din
ceruri: Tu eşti Fiul Meu
cel iubit, întru Tine bine
am voit.
12. Iar Duhul L-a mâ-
nat degrabă în pustie.
13. Şi a fost în pustie
patruzeci de zile, ispitin-
du-se de către Satana.
Şi era împreună cu fia-
rele, iar îngerii îi slu-
jeau.
14. După ce Ioan fu
prins, Iisus veni în Ga-
lileia, propovăduind E-
vanghelia împărăţiei lui
Dumnezeu şi zicând:
15. S'a împlinit vremea
şi s'a apropiat împărăţia
lui Dumnezeu. Pocăiţi-vă
şi credeţi în Evanghelie.
16. Şi umblând pe lân-
gă Marea Tiberiadei, a
văzut pe Simon şi pe
Andrei, fratele lui Si-
mon, pe când aruncau
mreaja în mare, că erau
pescari.
17. Şi le-a grăit Iisus:
Veniţi după Mine şi vă
voiu face să fiţi pescari
de oameni.
18. Iar ei au lăsat nu-
maidecât mrejele lor şi
au mers după El.
19. Puţin mai departe
de acolo a văzut pe Ia-
cov al lui Zevedeu, şi pe
Ioan, fratele lui. Ci ei
erau în corabie şi-şi dre-
geau mrejele.
20. Şi i-a chemat pe ei
îndată. Iar ei lăsând pe
tatăl lor Zevedeu, în co-
rabie, cu simbriaşii lor,
s'au dus după El.
21. Şi venind în Caper-

8. Matei 3, 11; Luca 3, 21; Ioan 1, 32.
11. Matei 3, 17; Luca 3, 22; 2 Petru 1, 17.
12. Matei 4, 1; Lc. 4, 1.
14. Mt. 4, 17; Lc. 4, 15.
15. Galateni 4, 1.
16. Mt. 4, 18; Lc. 5, 2.
19. Matei 4, 21.

naum, a început numaidecât să-i învețe, Sâmbătă, în sinagogă.

22. Și erau uimiți de învățătura Lui. Căci îi învăța pe ei ca acel ce are putere, iar nu în felul cărturarilor.

23. Acum, era în sinagoga lor un om cu duh necurat, care striga tare,

24. Și zicea: Ce avem noi cu Tine, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi. Te știm cine ești, (Tu) Sfântul lui Dumnezeu.

25. Iar Iisus l-a certat și i-a zis: Amuțește și ieși din el.

26. Și scuturându-l duhul cel necurat și strigând cu glas mare, a ieșit din el.

27. Și s'au spăimântat toți, cât se întrebau între ei și ziceau: Ce este aceasta? Și ce este aceastâ învățătură nouă? Că și duhurilor necurate le poruncește cu putere și ascultă de El.

28. Iar vestea Lui s'a răspândit curând pretutindeni, în toată împrejurimea Galileei.

29. După ce au ieșit din sinagogă, au venit în casa lui Simon și a lui Andrei, cu Iacov și cu Ioan.

30. Iar soacra lui Simon zăcea, prinsă de friguri, și atunci I-au vorbit despre ea.

31. Ci venind la ea, a ridicat-o, apucând-o de mână. Și au lăsat-o frigurile și ea le slujea lor.

32. Iar când s'a făcut seară și soarele apusese, au adus la El pe toți bolnavii și demonizații.

33. Și era tot orașul laolaltă, adunat la ușă.

34. Și a tămăduit pe mulți cari pătimeau de fel de fel de boli și demoni mulți a scos afară. Iar pe demoni nu-i lăsa să vorbească, pentrucă-L știau (că e Hristos).

35. Iar a doua zi, foarte de cu noapte sculându-se, a ieșit și s'a dus într'un loc pustiu și se ruga acolo.

22. Mt. 7, 28: Lc. 4, 22.
23. Luca 4, 33.
24. Marcu 5, 7.
25. Marcu 9, 25.
29. Mt. 8, 14: Lc. 4, 38.
32. Mt. 8, 16; Lc. 4, 40.
34. Fapt. 16, 17, sq.
35. Luca 4, 42.

36. Dar a mers după El Simon şi cei ce erau cu Simon.
37. Şi aflându-L, I-au grăit: Toţi Te caută pe Tine.
38. Ci El a răspuns lor: Să mergem prin oraşele şi satele învecinate, ca să propovăduesc şi acolo, căci pentru aceasta am venit.
39. Şi a purces, propovăduind prin sinagogile lor, în toată Galileia şi pe demoni îi scotea afară.
40. Ci un lepros a venit la El, rugându-L şi căzând în genunchi înaintea Lui, I-a zis: De voeşti, poţi să mă curăţeşti.
41. Iar lui Iisus făcându-I-se milă, a întins mâna Lui şi s'a atins de el şi i-a zis: Voesc, curăţeşte-te.
42. Şi când a zis (aşa), în clipa aceea s'a depărtat lepra dela el şi s'a curăţit.
43. Şi poruncindu-i cu asprime, l-a scos pe loc afară,
44. Şi i-a zis: Vezi, nimănui nimic să nu spui, ci mergi de te arată preotului şi adu, pentru curăţirea ta, ceea ce a rânduit Moise, spre mărturie lor.
45. Dar el ieşind (de acolo) a început să spună mult şi tare şi să răspândească vorba, încât Iisus nu mai putea să intre pe faţă în oraş, ci stătea afară, în locuri pustii, şi venea (lumea) la El din toate părţile.

2.

Vindecarea paraliticului. Chemarea lui Matei. Postul şi smulgerea spicelor, în zi de Sâmbătă.

1. Intrând iarăşi în Capernaum, după câteva zile, s'a auzit că este acasă.
2. Şi s'au adunat (aşa de) mulţi, că nu mai era loc nici înaintea uşii, şi le grăia lor cuvântul (împărăţiei).

38. Luca 4, 43.
40. Mt. 8, 1; Lc. 5, 12.
44. Mc. 3, 12; Lev. 14, 2.
45. Luca 5, 15.

3. Şi au venit la El, aducând un slăbănog, pe care-l purtau patru inşi.

4. Ci neputând, din pricina mulţimii, să se apropie de El, au desfăcut acoperişul casei unde era Iisus şi, prin spărtură, au lăsat în jos patul în care zăcea slăbănogul.

5. Atunci văzând Iisus credinţa lor, i-a zis slăbănogului: Fiule, iartăse ţie păcatele tale.

6. Dar erau acolo unii dintre cărturari, cari şedeau şi cugetau în inimile lor:

7. Pentru ce vorbeşte Acesta astfel? El huleşte. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?

8. Şi pe dată cunoscând Iisus, cu duhul Lui, că aşa gândesc ei întru sine, le-a grăit: De ce cugetaţi acestea în inimile voastre?

9. Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: iartă-se ţie păcatele tale, sau a zice: scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă?

10. Ci ca să ştiţi că Fiul Omului are pe pământ putere ca să ierte păcatele — a zis slăbănogului:

11. Ţie zic: Scoală-te, ia-ţi patul tău şi mergi la casa ta.

12. Şi s'a sculat îndată şi luându-şi patul a ieşit afară, înaintea tuturor, încât erau toţi uimiţi şi preamăreau pe Dumnezeu, zicând: aşa (lucruri) n'am văzut niciodată.

13. Şi din nou a ieşit la ţărmul mării. Iar tot norodul venea la El şi le dădea învăţătură.

14. Şi trecând, văzu pe Levi al lui Alfeu, şezând la vamă, şi-i zise: Vino după Mine. Iar el, sculându-se, a mers după El.

15. Şi (aşa) a fost că, pe când şedea Iisus în casa lui Levi, mulţi vameşi şi păcătoşi au şezut la masă cu El şi cu ucenicii Lui. Că erau

2. 3 Matei 9, 1, sq.; Luca 5, 17, sq.

8. Ioan 2, 24.
14. Mt. 9, 9, sq.; Lc. 5, 27

mulţi şi mergeau după El.

16. Iar Cărturarii şi Fariseii văzându-L pe El că mănâncă împreună cu vameşii şi păcătoşii, au zis către ucenicii Lui: Impreună cu vameşii şi cu păcătoşii mănâncă şi bea (Invăţătorul vostru?

17. Dar auzind Iisus, a rostit către ei: Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, dar cei ce pătimesc. N'am venit să chem pe drepţi, ci pe păcătoşi, la pocăinţă.

18. Ucenicii lui Ioan şi Fariseii erau postitori şi au venit şi I-au zis Lui: Dece ucenicii lui Ioan şi ucenicii Fariseilor postesc, iar ucenicii Tăi nu postesc?

19. Ci Iisus le-a răspuns: Pot oare fiii nunţii să ajuneze, până când este mirele cu ei? Câtă vreme au pe mirele cu ei, nu pot să ajuneze.

20. Dar vor veni zile, când se va lua mirele dela ei şi atunci vor ajuna, întru acele zile.

21. Nimeni nu coase, la haină veche, petec dintr'o fâşie nouă, iar de nu, plinitura aceasta nouă trage din (veşmântul) vechiu şi se face o ruptură şi mai rea.

22. Nimeni, iarăşi, nu pune vin nou în burdufuri vechi, iar de nu, vinul nou va sparge burdufurile; şi se varsă şi vinul şi se nimicesc şi burdufurile; ci se cade să pună vinul nou în burdufuri noui.

23. S'a întâmplat ca într'o zi de Sâmbătă, Iisus să treacă printre holde, iar ucenicii Lui, mergând pe drum, au început să smulgă spicele.

24. Atunci Fariseii au zis către El: Vezi, pentru ce fac Sâmbăta ce nu se cuvine?

25. Şi Iisus le-a răspuns: Au niciodată n'aţi citit ce a făcut David, când a avut lipsă şi a

18. Matei 9, 14, sq.
21. Mt. 9. 16; Lc. 5, 36.
23. Matei 12, 8; Luca 6, 1; A doua Lege 23, 24, sq.
24. Eşire 20, 10.

flămânzit, el și cei ce erau cu el?
26. Cum a intrat în locașul lui Dumnezeu, în zilele lui Abiatar arhiereul, și a mâncat pâinile punerii înainte, care nu se cuvine să le mănânce decât numai preoții și a dat și celor ce erau cu el?
27. Și le mai zise lor: Sâmbăta a fost făcută pentru om, iar nu omul pentru Sâmbătă.
28. Astfel că Fiul Omului este domn și al Sâmbetei.

3.

Vindecarea celui cu mâna uscată și alte vindecări. Alegerea celor 12 Apostoli. Păcatul împotriva Sf. Duh. Mama și frații lui Iisus.

1. Și iarăși a intrat în sinagogă. Și era acolo un om cu o mână uscată.
2. Ci îl pândeau pe Iisus (să vadă) de-l tămăduește Sâmbăta, ca să-I găsească vină.
3. El grăiește atunci celui care avea mâna uscată: Stai drept (aici), în mijloc.
4. Și-i întrebă pe ei: Cuvine-se, Sâmbăta, a face bine ori a face rău, a mântui un suflet, ori a-l ucide? Dar ei tăceau.
5. Ci privindu-i pe ei cu mânie și întristându-se de învârtoșarea inimii lor, rosti către om: Intinde mâna ta. Și o întinse și mâna lui se făcu la loc sănătoasă ca și cealaltă.
6. Iar ieșind Fariseii au făcut îndată, sfat cu Irodienii, împotriva Lui, ca să-L piardă.
7. Iisus, împreună cu ucenicii Lui, a plecat în spre mare și mulțime de norod din Galileia și din Iudeia L-a urmat,
8. Din Ierusalim, din Idumeia, de dincolo de Iordan, dimprejurul Ti-

26. 1 Imp. 21, 6; Eșire 29, 32, sq.; Lev. 24, 9.
27. A doua Lege 5, 14.
28. Luca 6, 5.

3. 1. Matei 12, 9, sq. Luca 6. 6.
5. 3 Imp. 13, 6.
6 Matei 12, 14.
7. Lc. 6, 17; Ioan 6, 1.

rului şi Sidonului,—mul-
ţime mare care, auzind
câte făcea, venea la El.
9. Şi de atâta norod,
le-a spus ucenicilor să fie
pentru El o luntre la în-
demână, ca să nu-L
strâmtoreze,
10. Fiindcă tămăduia
pe mulţi, aşa că năvă-
leau asupra Lui, să se
atingă de El, (toţi) câţi
aveau beteşuguri.
11. Iar duhurile cele
necurate, când îl vedeau,
cădeau înaintea Lui, stri-
gau şi ziceau: Tu eşti
Fiul lui Dumnezeu.
12. Ci El le certa mult
ca să nu-L dea pe faţă.
13. Apoi s'a suit în
munte şi, pe cari a voit
El, i-a chemat la Sine şi
au venit.
14. Şi a făcut pe doi-
sprezece să fie cu El şi
să-i trimită să propovă-
duiască,
15. Şi să aibă putere
să vindece bolile şi să
scoată afară pe demoni.
16. Deci a rânduit pe
cei doisprezece: pe Si-
mon, căruia i-a pus nu-
mele Petru;
17. Pe Iacov al lui Ze-
vedeu şi pe Ioan, fratele
lui Iacov şi le-a pus lor
numele Boanerghes, adi-
că Fiii Tunetului;
18. Pe Andrei, pe Fi-
lip, pe Vartolomei, pe
Matei, pe Toma, pe Ia-
cov al lui Alfeu, pe Ta-
deu, pe Simon Cananeul,
19. Şi pe Iuda Iscario-
teanul, cel ce L-a vân-
dut.
20. Când a venit aca-
să, mulţimea s'a grămă-
dit din nou, aşa încât ei
nu puteau nici pâine să
mănânce.
21. Şi auzind ai Săi
(despre aceasta), au ie-
şit ca să-L prindă, că
ziceau: Nu-şi este în
fire.
22. Iar cărturarii, cari
veneau din Ierusalim, zi-
ceau că are pe Beelze-
bul şi cum că, cu dom-
nul demonilor scoate a-
fară pe demoni.
23. Atunci i-a chemat
la Sine şi le-a vorbit în

11. Luca 4, 41.
12. Matei 12, 16.
14. Mt. 10, 1; Lc. 6, 13.
16. Mt. 10, 2; Ioan 1, 42.
17. Ps. 28, 3 şi 63, 36.
20. Marcu 6, 31.
22. Matei 9, 34 şi 12, 24; Luca 11, 15.

pilde: Cum poate Satana pe Satana să-l scoată afară?

24. Dacă o împărăție se va desbina întru sine, acea împărăție nu poate să mai stea.

25. Și dacă o casă se va desbina întru sine, casa aceea nu poate să se ție.

26. Și dacă Satana s'a sculat însuși asupra sa, atunci s'a desbinat și nu poate să dăinuiască, ci are sfârșit.

27. Dar nimeni nu poate, intrând în casa celui tare, să-i răpească sculele. de nu va lega întâi pe cel tare, și atunci va jefui casa lui.

28. Adevăr grăesc vouă, că toate păcatele ierta-se-vor fiilor oamenilor și huleie câte vor huli: .

29. Dar cine va huli împotriva Duhului Sfânt, nu are iertare în veac, ci de păcat veșnic va fi vinovat.

30. Pentrucă ziceau: Are duh necurat.

31. Ci au venit muma Lui și frații Lui și stând afară au trimis la El ca să-L cheme.

32. Iar mulțimea ședea împrejurul Lui. Și I-au zis unii: Iată muma Ta și frații Tăi și surorile Tale (sunt) afară; Te caută.

33. Atunci, răspunzând lor, le-a zis: Cine este muma Mea și frații Mei?

34. Și privind pe cei ce ședeau în jurul Lui, rosti: Iată muma Mea și frații Mei.

35. Că oricine va face voia lui Dumnezeu, acesta este fratele Meu și sora Mea și muma Mea.

4.

Felurite pilde despre împărăția cerurilor. Potolirea furtunii de pe mare.

1. Și iarăși a început Iisus să învețe lângă mare și s'a adunat la El mulțime de norod, astfel că El a intrat în corabie și stătea pe apă,

24 Luca 11, 17.
32 Luca 8, 20.

4 1. Mt. 13, 1-6; Lc. 8, 4.

iar toată mulţimea era
lângă mare, pe uscat.
2. Şi-i învăţa mult în
parabole şi le grăia, în
învăţătura Lui:
3. Ascultaţi: Iată, ie-
şit-a semănătorul să se-
mene.
4. Şi a fost aşa că, pe
când semăna, o sământă
a căzut lângă cale şi pă-
sările cerului au venit şi
au mâncat-o.
5. Ci alta a căzut în
loc pietros, unde nu avea
pământ mult şi degrabă
a răsărit, pentrucă nu a-
vea strat adânc,
6. Iar când s'a înăl-
ţat soarele, s'a veştejit
şi neavând rădăcină, s'a
uscat.
7. Altă sământă a că-
zut în mărăcini şi au
crescut mărăcinii şi au
înnăbuşit-o şi roadă nu a
dat.
8. Iar altele au căzut
pe pământul cel bun şi
înălţându-se şi crescând
au legat rod şi au adus
una treizeci, alta şase-
zeci, alta o sută.
9. Şi zise: Cine are u-
rechi de auzit, să audă.
10. Iar când a fost
singur, cei ce erau pe
lângă El, împreună cu cei
doisprezece, L-au între-
bat despre parabole.
11. Atunci le-a răs-
puns: Vouă vă e dat (să
ştiţi) tainele împărăţiei
lui Dumnezeu, dar pen-
tru cei de afară totul se
face în pilde.
12. Ca uitându-se cu
ochii, să nu vadă şi au-
zind cu urechile să nu
înţeleagă, ca nu cumva
să se întoarcă şi să li se
ierte păcatele.
13. Apoi le-a zis: Nu
pricepeţi pilda aceasta?
Dar cum veţi cunoaşte
toate pildele (celelalte)?
14. Cel ce seamănă,
seamănă cuvântul.
15. Cei de lângă cale,
aceştia sunt la cari se
seamănă cuvântul, dar
când îl aud, numaidecât
vine Satana şi ia cuvân-
tul cel semănat în ini-
mile lor.
16. Aşijderea cei se-
mănaţi în loc pietros, a-
ceştia sunt cari, când aud
cuvântul, îl primesc de-
grabă cu bucurie.

11. Matei 11, 25.

17. Dar n'au rădăcini întru sine, ci sunt până la un timp, apoi când se întâmplă strâmtorare sau goană, pentru cuvânt, îndată se smintesc.

18. Alţii sunt semănaţi între spini: aceştia sunt cei ce ascultă cuvântul,

19. Dar grijile veacului şi înşelăciunea bogăţiei şi poftele după celelalte pătrunzând în ei, înnăbuşesc cuvântul şi se face neroditor.

20. Iar cei semănaţi pe pământul cel bun, aceştia sunt cei ce ascultă cuvântul şi-l primesc şi aduc roadă, unul treizeci, altul şasezeci şi altul o sută.

21. Le-a mai zis lor: Nu cumva aprind făclia ca s'o pună sub obroc, sau sub pat? Oare nu ca să stea în sfeşnic?

22. Că nu e ceva de taină ca să nu se dea pe faţă; nici n'a fost ceva ascuns, decât ca să vie la arătare.

23. De are cineva urechi de auzit, să audă.

24. Apoi le-a zis: luaţi seama ce auziţi. Cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura; iar vouă celor ce ascultaţi, se va da cu adaus.

25. Celui ce are i se va da; dar dela cel ce nu are, şi ce are i se va lua.

26. Le-a mai zis: Aşa e cu împărăţia lui Dumnezeu, cum este cu omul care aruncă sămânţa în pământ.

27. Omul doarme şi se scoală, e noapte, e zi, şi sămânţa încolţeşte şi creşte, el însuşi nu ştie cum.

28. Pământul rodeşte dela sine, mai întâi: iarbă, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.

29. Iar când rodul a dat (în copt), atunci trimite secerea, că a sosit secerişul.

30. Le-a zis iarăşi: Cui vom asemăna împărăţia lui Dumnezeu sau cu ce pildă ne vom închipui-o?

---

22. Mt. 10, 26; Lc. 8, 17.
23. Mt. 11, 15; Apoc. 2, 7.
24. Mt. 7, 2; Lc. 6, 38.
25. Mt. 13, 12; Lc. 8, 18.

31. Cu grăuntele de muștar care, când se seamănă în pământ, este mai mic decât toate semințele de pe pământ.

32. Dar când s'a semănat, crește și se face mai mare decât toate legumele și face ramuri mari, încât sub umbra lui pot să sălășluiască păsările cerului.

33. Și cu multe pilde ca acestea le grăia cuvântul, după cum puteau să înțeleagă.

34. Ci fără pildă nu le grăia; iar deosebi ucenicilor Săi le lămurea tot.

35. Și în ziua aceea, după ce s'a înserat, a zis către ei: Să trecem pe țărmul celălalt.

36. Lăsând ei mulțimea, L-au luat cu ei, așa cum era în corabie, că erau și alte corăbii împreună.

37. Și s'a pornit pe mare o vifornită puternică de vânt și valurile se prăvăleau peste corabie, încât corabia era aproape să se umple.

38. Iar Iisus era la partea dindărăt a corabiei, dormind pe căpătâi. L-au deșteptat și I-au zis: Invățătorule, n'ai nicio grije că pierim?

39. Atunci El sculându-se, a certat vântul și a poruncit mării: Taci! Incetează! Și vântul s'a potolit și s'a făcut liniște mare.

40. Ci lor le-a zis: Pentru ce sunteți așa de fricoși? Cum de nu aveți credință?

41. Și s'au înfricoșat cu frică mare și ziceau unul către altul: Cine este, oare, Acesta, că și vântul și marea ascultă de El?

5.

Demonizatul din ținutul Gadarenilor. Fiica lui Iair și femeia bolnavă de doisprezece ani.

1. Și a venit pe țărmul celălalt al mării, în ținutul Gadarenilor.

---

31. Mt. 13, 31; Lc. 13, 19.
36. Matei 8, 23.
39. Matei 8, 26.
40. Luca 24, 38.
41. Ps. 106, 25
5. 1. Mt. 8, 28; Lc. 8, 26

2. Iar după ce a ieșit din corabie, L-a întâmpinat îndată, din mormintele (de acolo), un om cu duh necurat,

3. Care își avea sălașul în peșterile de îngropăciune și nimeni nu putea să-l lege nici măcar cu lanțuri.

4. Pentrucă de multe ori fusese legat în obezi și lanțuri, și el rupsese lanțurile și obezile dela picioare și le sfărâmase în bucăți. Și nimeni nu putea să-l domolească.

5. Și neîncetat, noaptea și ziua, sbiera prin peșteri și prin munți și se izbea de pietre.

6. Iar văzându-L de departe pe Iisus, a alergat și s'a închinat Lui.

7. Și strigând cu glas puternic, a zis: Ce este între mine și Tine, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu Cel Prea Inalt? Te jur pe Dumnezeu să nu mă muncești.

8. Pentrucă îi zicea: Ieși, spirit necurat, din omul acesta.

9. Și l-a întrebat: Care îți este numele? Răspunsu-I-a: Legiune este numele meu, căci suntem mulți.

10. Ci se ruga de El stăruitor ca să nu-i trimită afară din acel ținut.

11. Iar acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci, care păștea.

12. Deci se rugau de El și ziceau: Trimite-ne pe noi în acești porci, ca să intrăm în ei.

13. Și El le dădu voie. Atunci ieșind duhurile necurate, intrară în porci și turma se repezi, de pe țărmul înalt, în mare (ca la două mii de porci) și se înnecară în ape.

14. Iar cei ce păzeau turma fugiră și dădură de veste în oraș și prin sate. Și veniră oamenii să vadă ce s'a întâmplat.

15. Și s'au dus la Iisus și au văzut pe cel demonizat șezând jos, îmbrăcat și întreg la minte, el care avusese legiunea de (demoni) și s'au înfricoșat.

16. Iar cei ce văzuseră întâmplarea le-au spus cum a fost cu de-

monizatul și (celelalte) despre porci.

17. Atunci ei au început să-L roage, să se ducă din meleagurile lor.

18. Iar când a intrat în corabie, cel ce fusese demonizat se ruga ca să-l ia cu El.

19. Iisus, însă, nu l-a lăsat, ci i-a zis: Mergi în casa ta, la casnicii tăi, și spune-le cât bine ți-a făcut ție Domnul și (cum) te-a miluit.

20. Iar el s'a dus și a început să vestească în Decapole cât bine i-a făcut Iisus lui; și toți se minunau.

21. Și trecând Iisus cu corabia, din nou, pe țărmul celălalt, s'a adunat la El norod mult și stătea (și-i învăța) lângă mare.

22. Atunci a venit unul din mai marii sinagogii, anume Iair, și văzându-L pe Iisus, a căzut la picioarele Lui,

23. Și L-a rugat foarte, zicând: fiica mea este pe moarte, ci venind pune mâinile peste ea, ca să scape și să trăiască.

24. Și a mers cu el. Și mulțime mare îl urma pe Iisus și îl împresura.

25. Și era o femeie care avea, de doisprezece ani, curgere de sânge.

26. Și care suferise greu dela mulți doctori, cheltuindu-și toate ale sale, dar nefolosind nimic, ci mai vârtos mergând în spre mai rău.

27. Această femeie, auzind cele (ce se spuneau) despre Iisus, a venit în mulțime și pe la spate s'a atins de veșmântul Lui.

28. Căci își zicea: De mă voiu atinge măcar de hainele Lui, mă voiu tămădui.

29. Și în clipa aceea, izvorul sângelui ei secă, iar ea simți în trupu-i că s'a vindecat de beteșug.

30. Iar Iisus, cunoscând îndată, întru Sine,

---

17. Matei 8, 34.
22. Matei 9, 18; Lc. 8, 41.
25. Lev. 15, 25; Matei 9, 20; Luca 8, 43, sq.
27. Luca 6, 19.

puterea i e ș i t ă din El, s'a întors către mulțime și a întrebat: Cine s'a atins de hainele Mele?

31. Ci I-au zis ucenicii Lui: Vezi norodul împresurându-Te și întrebi: cine s'a atins de Mine?

32. Și se uita împrejur să vadă pe aceea care făcuse aceasta.

33. Iar femeia, înfricoșându-se și tremurând, știind ce i se întâmplase, a venit și a căzut înaintea Lui și I-a mărturisit tot adevărul.

34. Ci El i-a zis: fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace și fii sănătoasă de beteșugul tău.

35. Pe când El încă vorbea, au venit unii (din casa) mai marelui sinagogii, zicând: Copila ta a murit. De ce mai ostenești pe Invățătorul?

36. Dar Iisus, îndată ce a auzit cuvântul ce s'a grăit, zise către mai marele sinagogii: Nu te teme. Crede numai.

37. Și nu lăsă pe nimeni să meargă după El, decât numai pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui Iacov.

38. Și ajungând la casa mai marelui sinagogii, vede turburare și pe cei ce plângeau foarte și se văitau.

39. Și au intrat înăuntru și le-a zis: De ce vă sbuciumați și plângeți? Copila n'a m u r i t, ci doarme.

40. Dar ei L-au luat în râs. Ci Iisus, dându-i pe toți afară, a luat cu Sine pe tatăl fetei, pe muma ei și pe cei ce îl însoțeau și a intrat unde zăcea copila.

41. Și apucând mâna copilei, i-a grăit: *Talita Kumi,* care se tâlcuește: Copilă (ție zic), scoală-te.

42. Iar fata s'a sculat, în clipa aceea, și umbla, căci era de doisprezece ani. Și s'au uimit atunci cei de față, cu adâncă uimire.

43. Dar El le-a poruncit, cu stăruință, ca ni-

36. Luca 8, 50.
38. Fac. 50, 10.
39. Ioan 11, 11.
41. Luca 7, 14.

meni să nu afle de aceasta. Apoi le-a zis, să-i dea copilei să mănânce.

6.

Profetul disprețuit în casa lui. Trimiterea celor doisprezece. Uciderea lui Ioan. Săturarea celor cinci mii. Iisus umblă pe mare.

1. După ce a ieșit de acolo, s'a dus în orașul Său, iar ucenicii au mers după El.

2. Și, când a fost ziua Sâmbetei, a început să invețe în sinagogă. Dar cei mai mulți, cari ascultau, stăteau mirați și ziceau: De unde la El (toate) acestea? Și ce este înțelepciunea ce I s'a dat și astfel de minuni care se fac prin mâinile Lui?

3. Au nu este Acesta teslarul, fiul Mariei și fratele lui Iacov și al lui Iosie și al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt oare surorile Lui aici la noi? Și se sminteau întru El.

4. Ci a zis Iisus către ei: Nu este prooroc disprețuit, fără numai în patria sa și între rudeniile sale și în casa sa.

5. Și n'a putut acolo să facă nicio minune, afară doar că a tămăduit câțiva bolnavi, punându-și mâinile peste ei.

6. Și se mira de necredința lor. Și umbla prin satele dimprejur, învățând.

7. Apoi a chemat la Sine pe cei doisprezece și a început să-i trimită câte doi și le-a dat putere asupra duhurilor necurate.

8. Și le-a poruncit ca să nu ia nimic cu ei, pe cale, ci numai toiag. Nici pâine, nici traistă, nici bani la încingătoare.

9. Dar să fie încălțați cu sandale și să nu se îmbrace cu două haine.

10. Și le-a grăit: In orice casă veți intra, acolo să rămâneți până când va fi să ieșiți de acolo.

11. Și dacă într'un loc

6. 4. Ioan 4, 44.
7. Mt. 10, 1; Lc. 9, 1.
11. Matei 10, 14.

nu vă vor primi pe voi, nici nu vor asculta cuvântul vostru, ieşind de acolo, scuturaţi praful de sub picioarele voastre, spre mărturie lor. Adevăr grăiesc vouă, mai uşor le va fi Sodomiţilor şi Gomoriţilor, în ziua judecăţii, decât cetăţii aceleia.

12. Deci, ieşind, ei au propovăduit (tuturor) ca să se pocăiască.

13. Şi scoteau afară demoni mulţi şi ungeau cu untdelemn pe mulţi bolnavi şi-i făceau sănătoşi.

14. Şi a auzit şi stăpânitorul Irod (căci numele lui Iisus ajunsese cunoscut) şi zicea că Ioan Botezătorul s'a sculat din morţi şi de aceea puterile (acestea) lucrează întru El.

15. Alţii, însă, ziceau că este Ilie şi iarăşi alţii că este profet, ca unul din profeţi.

16. Dar, auzind, Irod zicea: Este Ioan, căruia eu am pus să-i taie capul; el s'a sculat din morţi.

17. Căci el, Irod, a fost trimis de l-a prins pe Ioan, şi l-a legat şi l-a închis, din pricina Irodiadei, nevasta lui Filip, fratele său, fiindcă se însurase cu ea.

18. Iar Ioan îi zicea lui Irod: Nu-ţi este îngăduit să ţii pe muierea fratelui tău.

19. De aceea Irodiada îl pizmuia şi voia să-l omoare, dar nu putea.

20. Că Irod se temea de Ioan, ştiindu-l bărbat neprihănit şi sfânt, şi-l ocrotea. Şi când îl asculta sta mult pe gânduri şi era bucuros să-l asculte.

21. Ci se ivi o zi cu bun prilej, când Irod, de ziua sa de naştere, făcu ospăţ dregătorilor şi căpitanilor săi şi celor dintâi din Galileia.

22. Atunci fiica Irodiadei intrând şi jucând, plăcu lui Irod şi celor ce şedeau cu el la masă. Iar împăratul zise fetei: Ce-

13. Iacov 5, 14.
14. Mt. 14, 1; Luca 9, 7.
17. Luca 3, 19, sq.
18. Lev. 18, 16.

re dela mine orice voieşti
şi îţi voiu da.
23. Şi s'a jurat ei cu
jurământ: că orice vei
cere dela mine îţi voiu
da, până la jumătate din
împărăţia mea.
24. Fata a ieşit şi a în-
trebat pe muma ei: Ce
să cer? Iar Irodiada i-a
zis: Capul lui Ioan Bo-
tezătorul.
25. Atunci intrând cu
degrabă la împăratul, i-a
cerut şi i-a zis: Voiesc
ca numaidecât să-mi dai,
în tipsie, capul lui Ioan
Botezătorul.
26. Ci împăratul s'a în-
tristat adânc, dar pen-
tru jurământ şi pentru
conmeseni n'a voit să o
nesocotească.
27. Şi trimiţând în a-
cel ceas pe paznicul tem-
niţei, împăratul porunci
a-i aduce capul lui Ioan
Botezătorul.
28. Şi ducându-se, a
tăiat capul lui Ioan, în
temniţă, l-a adus pe tip-
sie şi l-a dat fetei, iar
fata l-a dat mumei sale.
29. Iar când ucenicii
lui au aflat, au venit, au
luat trupul lui Ioan şi
l-au pus în mormânt.
30. Ci apostolii s'au
adunat la Iisus şi I-au
spus Lui toate câte au
făcut şi au învăţat.
31. Atunci El le-a zis:
Veniţi voi, deosebi, în loc
singuratic şi odihniţi-vă
puţin. Căci mulţi erau
cari veneau şi mulţi cari
se duceau şi nu mai a-
veau timp nici să mă-
nânce.
32. Şi au plecat cu co-
rabia spre un loc singu-
ratic, deosebi.
33. Dar văzându-i că
pleacă şi mulţi cunos-
cându-i, au alergat pe
jos, de prin toate oraşe-
le, încotro se duceau, şi
au sosit acolo înaintea
lor.
34. Deci ieşind din co-
rabie, Iisus văzu mulţi-
mea de norod şi I se făcu
milă de ei, căci erau ca
nişte oi fără păstor şi în-
cepu să-i înveţe temei-
nic.
35. Dar vremea făcân-
du-se târzie, ucenicii Lui

30 Matei 14, 13; Luca 9, 10, sq.; Ioan 6, 1.
34. Matei 9, 36.
35. Matei 14, 15; Mc. 8, 1.

s'au apropiat și I-au zis: locul e pustiu și de acum târzie vremea;
36. Dă-le drumul să se ducă prin orașele și prin satele dimprejur, ca să-și cumpere ce să mănânce.
37. Răspunzând, El le-a zis: Dați-le voi să mănânce. Atunci ei L-au întrebat: Să mergem să cumpărăm pâini de două sute de dinari și să le dăm să mănânce?
38. El însă îi întrebă: Câte pâini aveți? Duceți-vă și vedeți. Și după ce au văzut, I-au spus: Cinci pâini și doi pești.
39. Atunci El le-a poruncit să-i așeze pe toți în rânduri, ca la masă, pe iarbă verde.
40. Și au șezut cete, cete, câte o sută și câte cincizeci.
41. Apoi luând cele cinci pâini și cei doi pești, a căutat la cer, a binecuvântat și a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, ca să le pună înainte, asemenea și cei doi pești i-a împărțit tuturor.
42. Și au mâncat cu toții și s'au săturat.
43. Și au luat douăsprezece coșuri pline cu fărâmituri de pâine și (cu ce-a rămas) din pești.
44. Iar cei ce au mâncat pâinile erau cinci mii de bărbați.
45. Apoi a zorit pe ucenici să intre în corabie și să meargă înaintea Lui, de cealaltă parte, spre Betsaida, până ce El va da drumul mulțimii.
46. Iar după ce i-a slobozit pe ei, s'a dus în munte ca să se roage.
47. Și înserându-se, era corabia în mijlocul apelor, iar pe țărm, El singur.
48. Ci i-a văzut cum se munceau, vâslind, că vântul le era împotrivă și către a patra strajă a nopții a venit la ei umblând pe mare și voia să treacă pe lângă ei.
49. Dar ei, când L-au văzut umblând pe mare, li s'a părut că este o nălucă și au țipat.
50. Căci toți L-au văzut și s'au înfricoșat.

15. Mt. 14, 22; Ioan 6, 17.

Dar îndată El a vorbit cu ei și le-a grăit: Indrăzniți! Eu sunt; nu vă temeți!

51. Și s'a suit la ei în corabie și vântul s'a potolit. Și foarte mult și cu prisos erau uimiți în cugetele lor;

52. Căci dela pâini nu pricepuseră nimic, deoarece inima lor era învârtoșată.

53. După ce au trecut marea, au venit în laturea Ghenizaretului și au tras la țărm.

54. Și ieșind din corabie, au cunoscut numaidecât că este El.

55. Și au cutreierat (cu vestea) tot ținutul acela și au început să-I aducă pe bolnavi cu tărgile, acolo unde auzeau că este El.

56. Și oriunde intra, în sate, sau în orașe, sau în colibe, puneau la răspântii pe cei neputincioși și-L rugau să le îngăduiască să se atingă măcar de poala hainei Sale. Și câți se atingeau de El se făceau sănătoși.

7.

Iisus osândește poruncile născocite de oameni. Femeia cananeiancă și fiica ei. Vindecarea celui surd și mut.

1. Atunci s'au adunat la El Fariseii și unii dintre Cărturari, cari veniseră din Ierusalim.

2. Și au văzut pe oarecari din ucenicii Lui că mănâncă pâine cu mâinile necurate, adică nespălate.

3. Căci Fariseii și toți Iudeii, dacă nu-și spală mâinile temeinic, nu mănâncă, ținând întru aceasta predania bătrânilor.

4. Și când vin din târg, dacă nu se spală, nu mănâncă; și alte multe sunt pe care au apucat să le țină, precum spălarea paharelor și a urcioarelor și a căldărilor și a paturilor.

5. Deci L-au întrebat pe El Fariseii și Cărtu-

51. Marcu 4, 39.
56. Mc. 5, 27. 28; Mt. 9, 21.

7 1. Matei 15, 1, sq.
2. Luca 11, 38.

rarii: Pentru ce nu umblă ucenicii Tăi după rânduiala bătrânilor, ci mănâncă pâinea cu mâinile necurate?

6. Dar Iisus le-a răspuns: Bine a proorocit Isaia despre voi, făţarnicilor, precum este scris: Acest popor Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.

7. Ci în zadar Mă cinstesc, învăţând învăţături ce sunt porunci omeneşti.

8. Că lăsând porunca lui Dumnezeu, ţineţi predania oamenilor: spălarea urcioarelor şi a paharelor şi altele ca acestea multe, pe care le faceţi.

9. Şi le-a zis iar: bine, aţi lepădat porunca lui Dumnezeu, ca să ţineţi rânduiala voastră.

10. Căci Moise a zis: Cinsteşte pe tatăl tău şi pe muma ta, şi cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe muma sa, cu moarte să moară.

11. Voi, însă, ziceţi: Dacă un om va spune tatălui sau mumei: Corban! adică: dăruit lui Dumnezeu este cu ce te-ai fi folosit dela mine,

12. Atunci voi nu-l mai lăsaţi să facă nimic pentru tatăl său, sau pentru muma sa.

13. Şi astfel desfiinţaţi cuvântul lui Dumnezeu cu rânduiala voastră, pe care aţi dat-o. Iar de felul acestora faceţi multe.

14. Şi chemând din nou mulţimea la El, le-a grăit: Ascultaţi la Mine toţi şi Mă înţelegeţi:

15. Nu este niciun lucru de dinafară care, intrând în om, să poată să-l spurce. Dar cele ce ies din om — acelea sunt care îl spurcă.

16. De are cineva urechi de auzit, să audă.

17. Şi când, dela mulţime, a intrat în casă, L-au întrebat ucenicii despre această pildă.

18. Ci El le-a zis: Aşa dar, şi voi sunteţi nepricepuţi? Nu înţelegeţi oa-

6. Is. 29, 13
10. Eşire 20, 12.
14. Matei 15, 10.

re că tot ce intră în om, de dinafară, nu poate să-l spurce?
19. Că nu intră în inima lui, ci în pântece, și iese afară în cloacă, curățind toate bucatele.
20. Deci zicea: ceea ce iese din om, aceea spurcă pe om.
21. Căci din lăuntru, din inima omului, purced cugetele cele rele, desfrânările, hoțiile, omorurile,
22. Preacurviile, poftele de înavuțire, vicleniile, înșelăciunea, necumpătarea, pizma, hula, trufia, ușurătatea.
23. Toate aceste lucruri rele ies din lăuntru și spurcă pe om.
24. După aceea, s'a sculat de acolo și s'a dus în hotarele Tirului și ale Sidonului și a intrat într'o casă. Și îi era voia ca nimeni să nu știe, dar n'a putut să rămână în taină.
25. Căci îndată, auzind despre El o femeie, a cărei fiică avea duh necurat, a venit și a căzut la picioarele Lui.
26. Iar femeia era elină, născută în Sirofenicia. Și îl ruga să scoată afară demonul din fata ei.
27. Dar Iisus i-a vorbit: Lasă întâi să se sature copiii. Căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s'o arunci câinilor.
28. Ea, însă, a răspuns și I-a zis: Adevărat, Doamne, dar și câinii, sub masă, mănâncă din fărâmiturile copiilor.
29. Atunci Iisus a rostit: Pentru acest cuvânt, mergi (în pace); ieșit-a demonul din fiica ta.
30. Iar ea, ducându-se acasă, a găsit pe copilă culcată în pat, iar demonul ieșise.
31. Și înapoindu-se din părțile Tirului, a venit, prin Sidon, spre marea Tiberiadei, prin mijlocul ținutului Decapole.
32. Atunci I-au adus un surd, care era și mut, și L-au rugat ca să-și pună mâna peste el.

24. Matei 15, 21.
27. Matei 15, 26.
31. Matei 15, 29.
32. Mt. 9, 32; Lc. 11. 14.

33. Iisus l-a luat din mulțime, la o parte, și-a pus degetele în urechile lui și scuipând, s'a atins de limba lui.
34. Și căutând la cer, a suspinat și a zis lui: *Effatta!*, ceea ce înseamnează: deschide-te.
35. Și urechile lui s'au deschis, iar legătura limbii lui, degrabă s'a deslegat, așa încât vorbea bine.
36. Și le poruncea ca să nu spună nimănui. Dar, cu cât le poruncea, cu atât mai vârtos ei dădeau în vileag (minunile făcute).
37. Și uimindu-se peste măsură, ziceau: Toate le-a făcut bine: Pe surzi îi face să audă și pe muți să grăiască.

8.

Săturarea celor patru mii. Acest neam cere semn. Păziți-vă de Farisei și de Irod. Vindecarea unui orb. Mărturisirea lui Petru. Intâia vestire a Patimilor.

1. In zilele acelea, adunându-se iarăși mulțime de norod și neavând ce să mănânce, Iisus a chemat la Sine pe ucenici și le-a zis:
2. Milă îmi este de norod, că sunt trei zile de când așteaptă lângă Mine și n'au ce să mănânce.
3. Și de le voiu da drumul acasă, nemâncați, vor slăbi pe drum, că unii dintre ei au venit de departe.
4. Ucenicii Lui I-au răspuns: De unde putea-va cineva să-i sature pe aceștia cu pâine, aici în pustietate?
5. El, însă, i-a întrebat: Câte pâini aveți? Răspuns-au Lui: Șapte.
6. Atunci a poruncit mulțimii să șeadă jos pe pământ. Și luând cele șapte pâini a mulțumit, a frânt și a dat ucenicilor Săi, ca să le pună înainte. Și ei le-au pus mulțimii înainte.
7. Și aveau și puțin pește mic. Și binecuvân-

33. Marcu 8, 23.
34 Ioan 11, 41.
37. Fac. 1, 31.
8 1. Matei 15, 32.

tând, l-au pus înainte şi pe acesta.

8. Şi au mâncat şi s'au săturat şi au luat şapte coşuri cu prisosul fărâmiturilor.

9. Iar cei ce au mâncat erau ca la patru mii. După aceea, le-a dat drumul.

10. Apoi, curând, a intrat în corabie cu ucenicii Săi şi a venit în părţile Dalmanutei.

11. Ci Fariseii au ieşit (înaintea Lui) şi au început a se sfădi cu El şi a-L ispiti, cerând să le dea semn din Cer.

12. Dar Iisus, suspinând în cugetul Său, a zis: Pentru ce neamul acesta cere semn? Adevăr grăiesc vouă, că nu se va da semn acestui neam.

13. Şi lăsându-i, a intrat iarăşi în corabie şi a trecut de cealaltă parte.

14. Dar ucenicii au uitat să ia pâine şi numai o pâine aveau cu ei în corabie.

15. Şi Iisus le-a poruncit, zicând: Căutaţi de vă păziţi de aluatul Fariseilor şi de aluatul lui Irod.

16. Iar ei îşi dădeau cu socoteala unii către alţii: Aceasta o zice, fiindcă n'avem pâine.

17. Ci Iisus înţelegând, le-a zis: Ce vă gândiţi că n'aveţi pâine? Tot nu vă daţi seama, nici nu pricepeţi? Atât de învârtoşată este inima voastră?

18. Aveţi ochi şi nu vedeţi, urechi aveţi şi nu auziţi şi nu vă aduceţi aminte.

19. Când am frânt cele cinci pâini, la cei cinci mii de oameni, atunci câte coşuri pline de fărâmituri aţi luat? Răspund ucenicii: Douăsprezece.

20. Şi când cu cele şapte pâini, la cei patru mii de oameni, câte coşuri pline de fărâmituri

8. 4 Imp. 4, 44.
11. Matei 12, 88 şi 16, 1.
14. Matei 16, 5, 6.
15. Luca 12, 1.
17. Mc. 6, 52; Lc. 24, 25.
19. Matei 14, 19; Luca 9, 13; Ioan 6, 9, 13.
20. Matei 15, 34.

ați luat? Răspund ei: Șapte.
21. Atunci El le-a zis: tot nu pricepeți?
22. După aceea au venit la Betsaida. Și au adus la El un orb și L-au rugat să se atingă de el.
23. Atunci Iisus, luând pe orb de mână, l-a scos afară din sat și scuipând în ochii lui și punându-și mâinile peste el, l-a întrebat dacă zărește ceva.
24. Ci el deschizând ochii, a răspuns: zăresc pe oameni cum umblă, dar îi văd ca niște copaci.
25. După aceea și-a pus încă odată mâinile pe ochii lui și atunci a văzut bine și s'a îndreptat, căci prindea cu ochii toate, lămurit.
26. Apoi l-a trimis la casa sa, zicându-i: să nu intri în sat, nici să spui cuiva din sat.
27. Ci a ieșit Iisus și ucenicii Lui prin satele din preajma Chesariei lui Filip. Și pe drum a întrebat pe ucenici, grăindu-le: Cine îmi zic oamenii că sunt?
28. Ei au răspuns Lui și au zis: Unii spun că ești Ioan Botezătorul, alții că ești Ilie, iar alții că ești unul dintre proroci.
29. Atunci El i-a întrebat: Dar voi cine îmi ziceți că sunt? Răspunzând Petru, a zis Lui: Tu ești Mesia.
30. Ci El le-a dat poruncă, să nu spună nimănui aceasta despre El.
31. Apoi a început să-i învețe, că Fiul Omului trebuie să pătimească mult și să fie urgisit de bătrâni, de mai marii preoților și de cărturari și să fie omorît, iar după trei zile să învieze.
32. Și spunea acest cuvânt pe față. Atunci Petru, luându-L la sine, a început să-L dojenească.
33. Dar Iisus, întorcându-se și uitându-se la ucenicii Săi, a certat pe

22 Marcu 6, 56.
23. Marcu 7, 32, sq.; Ioan 9, 6.
26. Marcu 6, 36.
27. Matei 16, 13.
29. Ioan 1, 49 și 6, 69
31. Matei 16, 21.
33. 2 Imp. 19, 22.

Petru și i-a zis: Mergi înapoia Mea, Satana! Că tu nu cugeți cele ce sunt ale lui Dumnezeu, dar cele ce sunt ale oamenilor.

34. Apoi a chemat la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi și le-a zis: Oricine voiește să vie după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.

35. Că cine va voi să-și mântuiască sufletul, îl va pierde; iar cine va pierde sufletul său, pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va mântui.

36. Ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul!

37. Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul lui?

38. Iar cine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta preacurvar și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni întru mărirea Tatălui Său, cu sfinții îngeri.

35. Mt. 10. 39; Lc. 17, 33.
36. Matei 16, 26
38. Ier. 9, 2; Matei 10, 33; Lc. 12, 9, 2; Tim. 2, 12.

9.

Schimbarea la față. Vindecarea lunaticului. A doua vestire a Patimilor. Cearta pentru locul întâi. Prilejul de păcat.

1. Apoi a rostit către ei: Adevăr grăiesc vouă, că sunt unii din cei ce stau aici, cari nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.

2. Iar după șase zile a luat Iisus cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și i-a dus într'un munte înalt, pe ei singuri, și s'a schimbat la față înaintea lor.

3. Și veșmintele Lui s'au făcut strălucitoare, prea albe ca omătul, cum nălb'tor nu poate nălbi la fel, pe lume.

4. Atunci li s'a arătat Ilie împreună cu Moise și stăteau de vorbă cu Iisus.

1. Matei 16, 28, sq.; Luca 9, 27.

5. Şi începând Petru, zis-a lui Iisus: Rabi, bine este nouă ca să fim aici; de aceea să facem trei colibe: ţie una şi lui Moise una, şi lui Ilie una.
6. Căci nu ştia ce să spună, fiindcă erau plini de spaimă.
7. Şi s'a făcut un nour care i-a învăluit, iar un glas din nour a venit, zicând: Acesta este Fiul Meu cel iubit, pe Acesta să-L ascultaţi.
8. Dar, deodată, uitându-se împrejur n'au mai văzut pe nimeni, fără numai pe Iisus, singur cu ei.
9. Şi pogorîndu-se ei din munte, le-a poruncit ca nimănui să nu spună cele ce văzuseră, fără numai când Fiul Omului va învia din morţi.
10. Iar ei au ţinut cuvântul întru sine, întrebându-se în de ei: ce însemnează a învia din morţi?
11. Şi L-au întrebat pe El zicând: Pentru ce zic Fariseii şi Cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?
12. Atunci El le-a răspuns: Ilie, cu adevărat, mai întâi venind, întocmeşte iarăşi toate, tot aşa cum este scris despre Fiul Omului, ca să pătimească mult şi să fie socotit drept nimic.
13. Dar vă zic vouă, că Ilie a şi venit şi au făcut cu el toate câte au voit, după cum scrie despre el.
14. Când au venit (jos) la ucenici, au văzut mulţime mare împrejurul lor şi pe cărturari sfădindu-se cu ei.
15. Iar toată acea mulţime, îndată ce L-a văzut, uimită şi bucuroasă, a alergat să I se închine.
16. Ci Iisus a întrebat pe cărturari: Ce pricină lămuriţi cu ei?
17. Şi I-a răspuns Lui unul din mulţime: Învăţătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are un duh mut.

---

3. Matei 28, 3.
7. Mt. 3, 17; 2 Petr. 1, 17.
11. Mal. 4, 5.
12. Is. 53, 3, sq.
13. Matei 11, 14.
17. Mt. 17, 14; Lc. 9, 38.

18. Și ori unde-l apucă, îl sdrobește și face spume la gură și scrâșnește din dinți și înțepenește. Și am zis ucenicilor Tăi să-l scoată afară, dar n'au putut.
19. Atunci El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voiu fi cu voi? Până când vă voiu răbda pe voi? Aduceți-l la Mine.
20. Și l-au adus la El. Ci văzându-L pe Iisus, duhul numaidecât a sguduit pe copil și căzând la pământ, se svârcolea și spumega.
21. Și l-a întrebat pe tatăl copilului: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: Din pruncie.
22. De multe ori l-a aruncat și în foc și în apă, ca să-l piardă. Ci de poți ceva, ajută-ne nouă, fie-Ți milă de noi.
23. Iisus zice către el: De poți crede, toate sunt cu putință pentru cel credincios.
24. Atunci tatăl copilului a strigat cu lacrimi și a zis: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele.
25. Dar Iisus, văzând că mulțimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut și surd, Eu îți poruncesc, ieși afară din copil și să nu mai intri în el.
26. Atunci, răcnind și sguduindu-l cu putere, duhul a ieșit afară, iar copilul a rămas ca mort, încât mulți ziceau că a murit.
27. Ci Iisus l-a apucat de mână și l-a ridicat, iar el s'a sculat în picioare.
28. Iar după ce a intrat în casă, ucenicii Lui L-au întrebat, la o parte: Pentru ce noi n'am putut să-l izgonim?
29. El le-a zis: Acest soiu de demoni cu nimic nu poate fi scos afară, fără numai cu rugăciune și cu post.
30. Și ieșind ei de acolo străbăteau Galileia, dar El nu voia să știe nimeni.

---

23 Luca 17, 6

28. Matei 17, 19.

31. Căci învăța pe ucenicii Săi și le spunea, că Fiul Omului se va da în mâinile oamenilor și-L vor omorî, iar după ce-L vor omorî, a treia zi va învia.

32. Dar ei nu înțelegeau cuvântul și se temeau ca să-L întrebe.

33. Și au venit în Capernaum, iar când a fost (intrat) în casă, i-a întrebat: Ce vorbeați, între voi, pe drum?

34. Ei, însă, n'au răspuns nimic, fiindcă pe cale se sfădiseră unul cu altul, cine dintre ei este mai mare.

35. Atunci Iisus, șezând jos, a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: de voiește vreunul să fie întâiul, va fi cel din urmă dintre toți și slujitorul tuturor.

36. Și luând un copil, l-a pus în mijlocul lor, l-a luat în brațe și a rostit:

37. Oricine va primi, în numele Meu, pe unul din acești copii, pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește, nu pe Mine Mă primește, dar pe Cel ce M'a trimis pe Mine.

38. Ci Ioan a zis către El: Invățătorule, am văzut pe unul izgonind demoni în numele Tău, dar care nu merge după noi, și l-am oprit, pentrucă nu merge după noi.

39. Isus, însă, răspunse: Nu-l opriți, căci nu e nimeni care, făcând minuni în numele Meu, să poată, degrabă după aceea, să mă vorbească de rău.

40. Cine nu este împotriva noastră, este pentru noi.

41. Iar oricine vă va da să beți fie și un pahar de apă, în numele Meu, fiindcă sunteți ai lui Hristos, adevăr grăiesc vouă, că nu-și va pierde plata sa.

42. Cine, însă, va fi sminteală unuia din a-

31. Matei 17, 22.
34. Mt. 18, 1; Lc. 9, 46.
35. Marcu 10, 43.
37 Mt. 10, 40; Io. 13, 20.
38. Numeri 11, 27. sq.; Luca 9, 49, sq.
39. 1 Cor. 12, 3.
40. Matei 12, 30.
41. Matei 10, 42.
42 Mt. 18, 6; Lc. 17, 2.

cești **mici**, cari cred întru Mine, mai bine ar fi pentru el să-i atârne cineva de gât o piatră de moară și să-l arunce în mare.

43. Și de te smintește mâna ta, taie-o, că mai bine îți este ție ciung să intri în viață, decât amândouă mâinile având să te duci în Gheena, în focul cel nestins.

44. Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.

45. Și de te smintește piciorul tău, taie-l, că mai bine îți **este** ție șchiop să intri în viață, decât având amândouă picioarele să fi asvârlit în Gheena, în focul cel nestins,

46. Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.

47. Și de te smintește ochiul tău, scoate-l, că mai bine îți este ție cu un singur ochiu să intri în împărăția lui Dumnezeu, decât având amândoi ochii să fii svârlit în Gheena focului.

48. Unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.

49. Căci fiecare se va săra cu foc, după cum orice jertfă se va săra cu sare.

50. Bună este sarea, dacă însă sarea își pierde sărătura, cu ce veți mai drege-o? Aveți sare întru voi și fiți în pace unii cu alții.

10.

Despre despărțirea soților. Iisus binecuvintează pe copii. Tânărul cel bogat. A treia vestire a Patimilor. Fiii lui Zevedeu. Bartimeu.

1. Iar de acolo s'a sculat și a venit în ținutul Iudeei, de cealaltă parte a Iordanului, și mulțimile s'au adunat din nou la El și iarăși le dădea învățătură, după cum obișnuia.

2. Atunci s'au apro-

43. Matei 5, 30.
44. Is. 66, 24.
45. Matei 18, 5.
47. Matei 5, 29.
49. Lev. 2, 13.
50. Mt. 5, 13; Lc. 14. 34.
10. 1. Matei 19, 1, sq.

piat Fariseii și, ispitindu-L, L-au întrebat dacă este îngăduit unui bărbat să-și lase femeia.

3. Ci El, răspunzând, le-a zis: Ce v'a poruncit vouă Moise?

4. Iar ei grăiră: Moise a îngăduit să-i scrie carte de despărțire și să o lase.

5. Atunci Iisus rosti: Pentru învârtoșarea inimii voastre v'a scris porunca aceasta.

6. Dar dela începutul făpturii, bărbat și femeie i-a făcut Dumnezeu.

7. De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe muma sa și se va lipi de femeia sa,

8. Și vor fi amândoi un trup; astfel că nu mai sunt doi, ci un trup.

9. Deci, ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.

10. Dar în casă, ucenicii L-au întrebat încă odată asupra acestui lucru.

11. Atunci El le-a spus: Oricine va lăsa pe femeia sa și se va însura cu alta, preacurvește cu ea.

12. Iar femeia, de-și va lăsa pe bărbatul ei și se va mărita cu altul, preacurvește.

13. Și aduceau la El prunci, ca să-și pună mâinile peste ei, dar ucenicii certau pe cei ce-i aduceau.

14. Ci Iisus, văzând aceasta, s'a mâniat și le-a zis: Lăsați pruncii să vie la Mine, și nu-i opriți pe ei, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.

15. Adevăr grăiesc vouă: cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil, nu va intra în ea.

16. Și cuprinzându-i cu brațele, i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei.

---

4. A doua Lege 24, 1; Matei 5, 31.
6. Fac 1, 27; 2, 24.
8. 1 Cor. 6, 16.
9. Matei 19, 6.
11. Mt.5, 32; Lc. 16, 18.
13 Matei 19, 13, sq ; Luca 8, 15, sq.
15. Matei 18, 30.
16. Marcu 9, 36.

17. Când ieşea în drum,
să plece, cineva a alergat la El şi căzând în
genunchi înaintea Lui,
L-a întrebat: Invăţătorule bun, ce să fac ca să
moştenesc viaţa veşnică?
18. Iisus atunci i-a răspuns: Dece îmi zici bun?
Nimeni nu este bun, fără
numai unul Dumnezeu.
19. Tu ştii poruncile: Să nu preacurveşti,
să nu ucizi, să nu furi,
să nu mărturiseşti
strâmb, să nu înşeli pe
nimeni, cinsteşte pe tatăl tău şi pe muma ta.
20. Dar el îi zise: Invăţătorule, acestea toate le-am păzit din tinereţele mele.
21. Ci Iisus, privind la
el, îi fu drag şi-i zise:
Un lucru îţi mai lipseşte: Mergi, vinde tot ce
ai, dă săracilor şi vei avea comoară în cer; apoi vino, ia-ţi crucea şi
urmează-Mă.
22. Atunci el, posomorîndu-se la acest cuvânt,
a plecat întristat, căci
avea multe bogăţii.
23. Iar Iisus, uitându-se în jur, zis-a către ucenicii Săi: Cât de greu
vor intra cei avuţi în împărăţia lui Dumnezeu!
24. Dar ucenicii stăteau uimiţi de aceste cuvinte ale Lui. Atunci Iisus, vorbind din nou, le-a
spus: Fiilor, ce anevoie
este, celor ce se încred
în avuţii, să intre în împărăţia lui Dumnezeu!
25. Mai lesne este cămilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre întru împărăţia lui Dumnezeu.
26. Ci ei, mai cu prisos uimindu-se, ziceau unii către alţii: Atunci,
cine poate să se mântuiască?
27. Iisus, privind în
faţa lor, le-a zis: La oameni lucrul e cu neputinţă, dar nu la Dumnezeu. Căci la Dumnezeu
toate sunt cu putinţă.
28. Petru prinse a-i

17. Mt. 19, 16; Lc. 18, 18.
19 Eşire 20, 12; A doua
Lege 5, 16, sq.
21. Mt. 16, 20; Lc. 12, 33.
23. Marcu 4, 18, sq.: Matei 19, 23; Luca 18, 24
24. Ps. 61, 10; 1 Tim. 6, 17.
27. Luca 1, 37.
28. Mt. 19, 27; Lc. 18, 28.

zice: Iată, noi am lăsat totul și am venit după Tine.

29. Iisus răspunse: Adevăr grăesc vouă, nu este nimeni care să-și fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau mumă, sau tată, sau copii, sau țarină, pentru Mine și pentru Evanghelie,

30. Care să nu ia însutit, acum, în vremea aceasta, case și frați și surori, și mume și copii și țarine, (deși) cu prigoniri, iar în veacul ce va să vie, viața veșnică.

31. Mulți, însă, fiind întâi, vor fi pe urmă, și cei din urmă, în frunte.

32. Erau acum pe drum și se suiau la Ierusalim, iar Iisus mergea înaintea lor. Ucenicii erau uimiți și cei ce veneau după ei, cuprinși de teamă. Și luând la Sine, iarăși, pe cei doisprezece, începu să le spună cele ce erau să I se întâmple:

33. Că, iată, mergem în sus la Ierusalim și Fiul Omului va fi vândut arhiereilor și cărturarilor și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor.

34. Și aceștia îl vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, dar după trei zile va învia.

35. Atunci au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu, și I-au zis: Invățătorule, voim să ne faci ceea ce vom cere dela Tine.

36. Ci Iisus i-a întrebat: ce voiți să vă fac?

37. Iar ei I-au spus: dă-ne nouă să ședem unul de-a-dreapta Ta și altul de-a-stânga Ta, întru mărirea Ta.

38. Dar Iisus le-a răspuns: Nu știți ce cereți! Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu, sau să vă botezați cu botezul cu care mă botez Eu?

39. Zis-au Lui: Putem. Iisus le-a zis atunci: Paharul pe care Eu îl beau,

---

31. Mt. 19, 30: Lc. 13, 30.
32. Mt. 20, 17: Lc. 18, 31.
33. Matei 16, 21.
35. Matei 20, 20.
38. Luca 12, 50.
39. Fapt. 12, 2.

îl veți bea, și cu botezul cu care mă botez, vă veți boteza;

40. Dar a ședea de-a dreapta Mea, sau de-a-stânga Mea, nu este al Meu să dau, căci (se va da) acelora pentru cari s'a pregătit.

41. Când auziră ceilalți zece ucenici, începură să fie mânioși pe Iacov și pe Ioan.

42. Atunci Iisus, chemându-i la Sine, le-a grăit: Știți, că cei ce se socotesc domnitori peste popoare au asupra lor putere și mai marii lor le țin în mână;

43. Dar nu astfel trebue să fie între voi; ci care dintre voi va vrea să fie mare, va fi slujitorul vostru,

44. Și care va vrea să fie întâi, va fi tuturor slugă.

45. Că și Fiul Omului n'a venit ca să I se slujească, dar ca să slujească și să-și dea sufletul, preț de răscumpărare pentru mulți.

46. Și au sosit în Ierihon. Iar când au pornit din Ierihon, El, ucenicii Lui și mulțime de norod, — Bartimeu, feciorul lui Timeu, un cerșetor orb, ședea jos, pe marginea drumului.

47. Și auzind că este Iisus Nazarineanul, începu să strige și să zică: Fiule al lui David, Iisuse, miluește-mă pe mine!

48. Dar mulți îl dojeneau ca să tacă; el însă cu mult mai vârtos striga: Fiule al lui David, miluește-mă pe mine:

49. Atunci Iisus a stat locului și a zis: Chemați-l. Și l-au chemat pe orb, zicându-i: Ai încredere, scoală-te; te chiamă.

50. Iar orbul, lepădând haina de pe el, a sărit în picioare și a venit la Iisus.

51. Deci l-a întrebat Iisus, zicându-i: Ce voești să-ți fac? Iar orbul I-a

---

40. Matei 25, 34.
42. Matei 20, 25, sq.; Luca 22, 25, sq.
43. Marcu 9, 35.
44. 1 Petru 5, 3.
46. Mt. 20, 29; Lc. 18, 35.

răspuns: Rabuni, să văd.
52. Ci Iisus grăit-a lui: Mergi, credința ta te-a mântuit.

53. Și își căpătă vederea în clipa aceea și porni, după Iisus, pe cale.

11.

Intrarea în Ierusalim. Smochinul neroditor. Curățirea Templului. Puterea credinței. Botezul lui Ioan.

1. Iar când au fost aproape de Ierusalim, la Betfaghe și la Betania, lângă Muntele Măslinilor, a trimis pe doi din ucenicii Săi,

2. Cu această poruncă: Mergeți în satul, care este înaintea voastră și, intrând în el, îndată veți afla un mânz legat, pe care n'a stat până acum niciun om. Deslegați-l și aduceți-l.

3. Iar de vă va zice cineva: Dece faceți aceasta? Spuneți că Domnului îi trebuește, și degrabă îl va trimite aici.

4. Deci au mers și au aflat mânzul, legat la ușe, afară în uliță, și l-au deslegat.

5. Ci unii din cei ce stăteau acolo, le-au zis: Ce faceți de deslegați mânzul?

6. Ei le-au spus, precum le-a poruncit Iisus, și i-au lăsat.

7. Atunci au adus mânzul la Iisus și și-au pus veșmintele pe mânz, iar Iisus a șezut deasupra.

8. Și mulți își așterneau hainele în drumul Lui, iar alții așterneau stâlpări, pe care le tăiaseră de prin grădini.

9. Iar cei ce mergeau înainte și cei ce veneau pe urmă, strigau, zicând: Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului!

10. Binecuvântată este împărăția ce vine a părintelui nostru David! Osana întru cei de sus!

11. Și a intrat Iisus în Ierusalim și în templu

11. 1. Matei 21, 1, sq.; Luca 19, 29, sq.; Ioan 12, 12, sq.
7. Ioan 12, 14.
9. Ps. 117, 24.

și a privit toate de-a-rândul, iar ceasul fiind acum spre seară, a ieșit la Betania cu cei doisprezece.

12. A doua zi, pe când porneau din Betania, a flămânzit.

13. Și văzând de departe un smochin, care avea frunze, a mers acolo, doar va găsi ceva în el; și ajungând la smochin, n'a găsit nimic decât frunze. Căci nu era timpul smochinelor.

14. Atunci Iisus rosti către smochin: De acum înainte, rod din tine nimeni în veac să nu mănânce. Iar ucenicii Lui auziră cuvântul.

15. Și au venit în Ierusalim. Și intrând în templu a început să dea afară pe cei ce vindeau și pe cei ce cumpărau în locașul sfânt, iar mesele zarafilor și băncile neguțătorilor de porumbei le-a răsturnat.

16. Și nu îngăduia să mai treacă nimeni cu vreun vas prin templu.

17. Și-i învăța și le spunea: Nu este oare scris: Casa Mea, casă de rugăciune se va chema, pentru toate neamurile? Voi, însă, ați făcut din ea peșteră de tâlhari.

18. Deci, au auzit mai marii preoților și cărturarii. Și căutau în ce chip să-L piardă. Căci se temeau de El, pentrucă tot norodul era uimit de învățătura Lui.

19. Iar când se înseră, Iisus ieși afară din cetate.

20. Dimineața, a doua zi, trecând pe acolo, văzură smochinul uscat din rădăcini.

21. Atunci Petru își aduse aminte și-I zise lui Iisus: Rabi, privește, smochinul pe care l-ai blestemat, s'a uscat.

22. Și răspunzând Iisus, grăit-a lor: Aveți credință în Dumnezeu.

23. Adevăr grăesc vouă, că oricine va zice acestui munte: ridică-te și

12. Matei 21, 18, sq.
15. Matei 21, 12; Luca 19, 45; Ioan 2, 14.
17 Is. 56, 7; Ier. 7, 11.
18. Luca 19, 47, sq
20. Matei 21, 20.
21 Evrei 6, 8.
23. Matei 17, 20.

te aruncă în mare, şi nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.
24. De aceea, vă zic vouă: toate câte cereţi, rugându-vă, să credeţi că le-aţi luat şi le veţi avea.
25. Iar când staţi de vă rugaţi, iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din Ceruri să vă ierte vouă greșalele voastre.
26. Că de nu iertaţi voi, nici Tatăl vostru Cel din Ceruri nu vă va ierta vouă greșalele voastre.
27. Şi au intrat iarăşi în Ierusalim. Şi pe când se plimba Iisus prin pridvoarele templului, au venit la El mai marii preoţilor, cărturarii şi bătrânii.
28. Şi I-au pus întrebare: Cu ce putere faci acestea? Şi cine Ţi-a dat Ţie puterea aceasta, ca să le faci?
29. Ci Iisus le-a grăit: Vă voiu întreba şi Eu o vorbă; răspundeţi-mi şi vă voiu spune (pe urmă) cu ce putere lucrez acestea:
30. Botezul lui Ioan, din cer a fost, sau dela oameni? Răspundeţi-Mi.
31. Atunci ei chibzuiră între ei, zicând: De vom zice: din cer — va întâmpina: Pentru ce, dar, n'aţi crezut în el?
32. Iar de vom zice: dela oameni — se temeau de popor, fiindcă toţi aveau despre Ioan credinţa, că a fost într'adevăr un prooroc.
33. Deci, au răspuns lui Iisus: Nu ştim. Atunci le-a zis şi Iisus: Nici Eu nu vă spun vouă cu ce putere lucrez acestea.

---

24. Matei 7, 7 şi 21, 22; Luca 11, 9.
25. Efes. 4, 32
26. Matei 6, 15.
27. Mt. 21, 23; Lc. 20, 1. ș. u.
28. Eşire 2, 14.
31. Luca 7, 30.
32 Matei 14, 5.

12.

Parabola cu lucrătorii cărora li s'a dat via pe mână. Dinarul dajdiei, învierea morților și marea poruncă din L e g e. Domnul și Fiul lui David. Banul văduvei.

1. A început, după aceea, să le vorbească în pilde: Un om a sădit o vie, a împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea zăcătoare sub teasc, a clădit un turn (de pază) și a dat-o lucrătorilor, iar el s'a dus departe.
2. La timp, a trimis la lucrători o slugă, ca să primească dela ei din rodul viei.
3. Dar ei, punând mâna pe el, l-au bătut și i-au dat drumul fără nimic.
4. A trimis la ei, a doua oară, altă slugă, dar și pe a c e l a, lovindu-l cu pietre, i-au spart capul și l-au gonit cu ocară.
5. A trimis pe al treilea; pe acesta l-au omorît; și apoi pe mulți alții. Iară ei, pe unii îi băteau de moarte, pe alții îi omorau.
6. Mai avea un fiu al său iubit. In cele din urmă, îl trimise la lucrători, zicând: Se vor rușina de fiul meu.
7. Dar acei lucrători vorbiră între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorîm și moștenirea va fi a noastră.
8. Atunci au pus mâna pe el, l-au omorît și l-au aruncat afară din vie.
9. Ce va face acum stăpânul viei? Va veni și va pierde pe lucrători, iar via va da-o altora.
10. Oare nici Scriptura aceasta n'ați citit-o: Piatra pe care au aruncat-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în vârful unghiului?
11. Dela Dumnezeu a fost aceasta și este lucru minunat în ochii noștri.
12. Și căutau ca să pună mâna pe El, dar se temeau de popor. Căci cunoscuseră, că despre ei

---

12 1. Matei 21, 33, sq.; Luca 20, 9, sq.; Ps. 79, 9; Is. 5, 1; Ier. 2, 21.
7. Ps. 2, 2; Matei 26, 3.
8. Evr. 13, 12.
10. Ps. 117, 21, 22; Matei 21, 42.
12. Matei 14, 5.

zisese pilda aceasta. Dar L-au lăsat şi s'au dus.

13. Au trimis, însă, la El pe unii din Farisei şi din Irodiani, ca să-L prindă în cuvânt.

14. Deci, au venit şi I-au zis: Invăţătorule, ştim că eşti omul adevărului şi nu-ţi pasă de nimeni, fiindcă nu cauţi la faţa oamenilor, ci cu adevărat înveţi calea lui Dumnezeu. Cuvine-se a da dajdie Cezarului, sau nu? S'o dăm, ori să n'o dăm?

15. El, însă, cunoscând făţărnicia lor, le-a zis: Pentru ce mă ispitiţi? Aduceţi-Mi un dinar ca să-l văd.

16. Şi I-au adus. Şi i-a întrebat Iisus: Al cui e chipul acesta şi scriptura de deasupra? Răspuns-au Lui: Ale Cezarului.

17. Atunci Iisus a rostit: Daţi Cezarului, cele ce sunt ale Cezarului, iar lui Dumnezeu, cele ce sunt ale lui Dumnezeu. Şi au rămas miraţi în faţa Lui.

18. După aceea, au venit la El Saducheii, cari zic că nu este înviere, şi L-au întrebat, astfel:

19. Invăţătorule, Moise ne-a lăsat scris, că de va muri fratele cuiva şi va lăsa pe nevastă fără de copil, atunci fratele să ia pe văduvă şi să ridice fratelui mort, urmaşi.

20. Acum, erau şapte fraţi şi cel dintâi şi-a luat femeie, dar a murit şi n'a lăsat urmaş.

21. Atunci pe văduvă a luat-o cel de al doilea, şi a murit şi el, fără de urmaş. Tot aşa al treilea.

22. Şi au luat-o de nevastă toţi şapte, nelăsând urmaş niciunul. In urma tuturor, a murit şi femeia.

23. La înviere, când vor învia, a căruia dintre ei va fi femeia? Căci toţi şapte au ţinut-o de nevastă.

24. Iisus atunci le-a

13. Mt. 22, 15; Lc. 20, 20.
17. Rom. 13, 7.

18 Matei 22, 23, sq.; Luca 20, 27, sq.
19. A doua Lege 25, 5.

grăit: Au nu pentru aceasta rătăciți, că nu știți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?

25. Căci după ce vor învia din morți, nici nu se mai însoară, nici nu se mai mărită, ci sunt ca îngerii în ceruri.

26. Iar despre morți, cum că înviază, n'ați citit, oare, în cartea lui Moise, când i-a vorbit Dumnezeu din rug, cum a zis: Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, și Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov?

27. Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morți, ci al celor vii. Sunteți în mare rătăcire.

28. Atunci, unul din cărturari, care auzise vorba cu Saducheii și înțelegea că bine le-a răspuns, s'a apropiat de El și L-a întrebat: Care poruncă este întâia dintre toate?

29. Iisus i-a răspuns, că întâia este: Ascultă Israile, Domnul Dumnezeul nostru, Domnul unul este;

30. Apoi: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta. Aceasta este cea dintâi poruncă.

31. Iar a doua e aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca însuți pe tine. Mai mare decât acestea nu este altă poruncă.

32. Atunci cărturarul I-a zis Lui: Bine, Învățătorule; adevărat grăit-ai, că unul este Dumnezeu și nu este altul afară de El.

33. Și a-L iubi pe El din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul și din toată puterea, și a-l iubi pe aproapele ca însuși pe sine, este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele.

---

26. Eșire 3, 6.
28. Mt. 22, 35; Lc. 10, 27.
29. A doua Lege 6, 4, 5.
31. Lev 19, 18; Ioan 13, 34; 15, 12, 17; Rom. 13, 9; Gal. 5, 6, 14 și 6, 2; Efes. 5, 2, 1; 1 Tes. 4, 9; 1 Petr 1, 22.
32. A doua Lege 4, 35; Is. 45, 6.

34. Iar Iisus, văzându-l că a răspuns cu înțelepciune, i-a grăit: Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu. Și nimeni nu mai cuteza să-L mai întrebe.
35. Dar învățând în templu, Iisus a prins să vorbească și a zis: Cum spun cărturarii că Mesia este Fiul lui David?
36. Că însuși David zice întru Duhul Sfânt: Zis-a Domnul Domnului meu: șezi de-a-dreapta Mea până ce voiu pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor tale.
37. Deci însuși David îl numește pe el Domn; de unde dar este fiul lui? Iară mulțimea de norod îl asculta cu bucurie.
38. Apoi zicea în învățătura Lui: Feriți-vă de cărturarii cărora le place să se plimbe în veșminte lungi și să li se închine lumea în târguri.
39. Și să stea în băncile dintâi în sinagogi și să stea în capul mesei la ospețe.
40. Ei, cari mănâncă de istov casele văduvelor și de ochi lumii se roagă îndelung, ei, aceștia, prisoselnică osândă vor lua.
41. Și ședea Iisus în dreptul vistieiriei templului și privea cum norodul aruncă bani în vistierie. Și mulți bogați aruncau mult.
42. Ci venind o văduvă sărmană a aruncat doi bani, adică un codrant.
43. Atunci Iisus a chemat la Sine pe ucenicii Săi și le-a zis: Adevăr grăesc vouă, că această văduvă săracă a aruncat în vistierie mai mult decât toți ceilalți.
44. Pentrucă toți au aruncat din ce le prisosește, pe când ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, și-a dat dela gură, tot.

34. Mt. 22, 45; Lc 20, 40.
35. Matei 22, 41, sq.; Luca 20, 41, sq.
36. Psalm 109, 1.
38. Matei 23, 6, sq.; Luca 11, 43 și 20, 46.
41. 4 Imp. 12, 9; Lc. 21, 1.

•

13.

Iisus vorbeşte despre dărâmarea Ierusalimului şi despre viitoarea mărire a Fiului Omului. Indemnuri la priveghere.

1. Iar când a ieşit din templu, unul dintre ucenicii Săi I-a zis: Invăţătorule, priveşte ce lespezi şi ce zidărie!
2. Ci Iisus răspuns-a lui: Te uiţi la aceste mari clădiri? Nu va rămânea piatră peste piatră, care să nu se risipească.
3. Iar după ce a şezut jos, pe Muntele Măslinilor, în faţa Templului, L-au întrebat, deosebi, Petru, Iacov, Ioan şi cu Andrei:
4. Spune-ne nouă, când vor fi acestea? Şi care va fi semnul când va fi să se împlinească toate acestea?
5. Atunci Iisus, răspunzând, a început să le spună: Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva.
6. Căci mulţi vor veni, luând numele Meu, şi zicând că sunt Eu şi pe mulţi îi vor amăgi.
7. Iar când veţi auzi de războaie şi de svonuri de războaie, să nu vă turburaţi, căci trebuie să fie, dar încă nu va fi sfârşitul.
8. Şi se va ridica neam peste neam şi împărăţie peste împărăţie, vor fi cutremure pe alocurea şi foamete şi turburări vor fi. Iar acestea sunt începutul durerilor.
9. Voi, luaţi seama de voi înşivă. Că vă vor da în puterea sinedriilor şi veţi fi bătuţi în sinagogi până la sânge şi veţi sta înaintea stăpânitorilor şi a împăraţilor, pentru Mine, spre mărturie lor.
10. Ci, mai întâi, Evanghelia trebuie să se propovăduiască la toate neamurile.
11. Iar când vă vor aduce, ca să vă dea în mâna stăpânirilor, nu vă îngrijiţi de mai înainte

13. 1. Matei 24, 1.
2. Mt. 24, 1; Lc. 21, 5, sq.
4. Fapt. Ap. 1, 6.
6. Ier. 14, 14.
8. Matei 24, 8.
9. Matei 24, 9.
11. Mt. 10, 19; Lc. 12, 11.

ce veţi vorbi: dar ceea ce se va da vouă (de Sus) în ceasul acela, aceea să vorbiţi. Căci nu sunteţi voi cuvântătorii, ci Duhul Sfânt.

12. Atunci va da fratele pe frate ca să fie ucis şi tatăl pe copil şi copiii se vor răsvrăti împotriva părinţilor şi le vor fi pricină de moarte.

13. Şi veţi fi urîţi de toţi pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până la urmă, acela se va mântui.

14. Iar când veţi vedea urîciunea pustiirii, ce s'a zis de proorocul Daniil, stând unde nu se cade — cine citeşte să înţeleagă —, atunci cei ce vor fi în Iudeia să fugă la munţi.

15. Şi cel ce va fi sus pe acoperiş, să nu se pogoare în casă, nici să intre ca să-şi ia ceva din ea.

16. Şi cel ce va fi în ţarină, să nu se întoarcă îndărăt, ca să-şi ia veşmântul său.

17. Dar vai celor însărcinate şi celor ce vor alăpta, în zilele acelea!

18. Ci rugaţi-vă ca să nu fie fuga voastră iarna.

19. Căci acele zile vor fi chin, cum nu a fost la fel, de la începutul făpturii, (pe) care a zidit-o Dumnezeu, până acum, şi nici va mai fi.

20. Şi de nu ar fi scurtat Domnul zilele, n'ar scăpa nici un trup, dar pentru cei aleşi, pe cari i-a ales, a scurtat acele zile.

21. Iar atunci, dacă vă va zice cineva: Iată, aci este Mesia, iată, acolo —să nu credeţi.

22. Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi şi vor face semne şi minuni, ca să ducă în rătăcire, de se poate, şi pe cei aleşi.

23. Iară voi luaţi seama. Că, iată, mai dina-

13. Matei 24, 13.
14. Dan 9, 27.
15. Luca 17, 31.
19. Dan 12, 1; Ioil 2, 2.
21. Mt. 24, 23, sq.; Luca 17, 23.
22. A doua Lege 13, 1.

inte vi le-am spus vouă toate.
24. Ci în acele zile, după suferința a c e e a, soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina ei.
25. Și stelele vor cădea din cer și puterile care sunt în ceruri se vor clătina.
26. Atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori, cu putere multă și cu slavă.
27. Iar El trimite-va îngerii Săi și aduna-va pe cei aleși, din cele patru vânturi, dela marginea pământului până la marginea cerului.
28. Invățați dela smochin p i l d a (pe care o dă): Când mlădița lui se face fragedă și înfrunzește, cunoașteți că vara este aproape.
29. Tot așa și voi, când veți vedea împlinindu-se aceste lucruri, să știți că Fiul Omului este aproape, la porți.
30. Adevăr g r ă e s c vouă, că nu va t r e c e neamul acesta până ce nu vor fi toate acestea.
31. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.
32. Iar despre ziua aceea și despre ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl.
33. Luați aminte, privegbiați și vă rugați, căci nu ș t i ț i când va fi ziua aceea.
34. Este tocmai ca un om care a plecat în altă țară și lăsându-și casa a dat puterea în mâna robilor, dând fiecăruia lucrul lui, iar portarului i-a poruncit să vegheze.
35. Veghiați, dar, că nu știți când vine stăpânul casei, ori pe înserate, ori la miezul nopții, ori la cântatul cocoșului, ori disdedimineață.

24 Is. 13, 10.
26. Dan. 7, 13.
27. Iez. 32, 7; Ioil 2, 31; 3, 15; Matei 13, 41.
28. Mt. 24, 32, sq.; Luca 21, 29.
31 Matei 24, 35.
32. Matei 24, 36.
33. Mt. 25, 13; Lc. 12, 40.
34. Lc 19, 12; Mt. 25, 14.

36. Ca nu cumva venind, fără de veste, să vă afle pe voi dormind.
37. Iar ceea ce vă zic vouă, zic tuturor: Veghiați.

14.

Ungerea din Betania. Cina cea de Taină. Ghetsemani. Prinderea. Infățișarea la Caiafa. Lepădarea lui Petru.

1. După două zile era sărbătoarea Paştelor şi Azimile. Ci mai marii preoţilor şi cărturarii căutau ce fel să pună mâna pe Iisus, prin vicleșug, ca să-L omoare.
2. Dar ziceau: Nu în praznic, ca să nu fie gâlceavă în popor.
3. Iar fiind în Betania, în casa lui Simon Leprosul, și șezând la masă, a venit o femee având un alabastru cu mir de nard curat, de mare preț, și spărgând vasul a vărsat mirul pe capul lui Iisus.
4. Dar erau unii, cari erau mâhniţi în cugetul lor (şi ziceau): Pentru ce s'a făcut această risipă cu mirul?
5. Căci putea să se vândă acest mir cu peste trei sute de dinari şi să se dea săracilor. Şi erau mânioși pe femee.
6. Dar Iisus le-a zis: Dați-i bună pace. Pentru ce îi faceți supărare? Ce a făcut ea pentru Mine este un lucru bun.
7. Că pe săraci pururea îi aveți cu voi și oricând voiți puteți să le faceți bine, ci pe Mine nu Mă aveți pururea.
8. Ea, ce avea (de făcut), a făcut: mai dinainte a apucat a unge trupul Meu, spre înmormântare.
9. Adevăr grăesc vouă, oriunde se va predica Evanghelia, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, întru pomenirea ei.
10. Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre cei doisprezece, s'a dus la

14. 1. Matei 26, 2, sq.; Luca 22, 1; Ioan 11, 47.
3. Matei 26, 6, sq.; Luca 7, 38; Ioan 12, 1, sq.
7. A doua Lege 15, 11.
10. Mt. 26, 14; Lc. 22, 3.

mai marii preoţilor, ca
să-L vândă pe Iisus.
11. Şi auzind ei s'au
bucurat şi au făgăduit
să-i dea bani. Deci Iuda
căuta cum să-L dea, la
timp prielnic, pe Iisus în
mâna lor.
12. Iar în ziua cea din-
tâi a Azimelor, când
jertfeau mielul de Paşte,
ucenicii Lui L-au între-
bat: Unde vrei să mer-
gem să-Ţi gătim, ca să
mănânci Paştele?
13. Atunci a trimis doi
din ucenicii Lui, zicân-
du-le: Mergeţi în cetate
şi vă va întâmpina un
om ducând un urcior cu
apă; luaţi-vă după el.
14. Şi acolo unde va in-
tra, spuneţi stăpânului
casei, că Invăţătorul zi-
ce: Unde este odaia de
oaspeţi, în care să mă-
nânc paştele împreună cu
ucenicii Mei?
15. Iar el vă va arăta
o încăpere mare de sus,
aşternută şi gătită. A-
colo să pregătiţi pentru
noi.
16. Şi ucenicii au pur-
ces şi au venit în oraş
şi au găsit aşa precum
le-a spus, şi au pregătit
paştele.
17. Iar când s'a înse-
rat, a venit cu cei doi-
sprezece.
18. Pe când şedeau la
masă şi mâncau, Iisus
a zis: Adevăr grăesc
vouă, că unul dintre voi,
care mănâncă împreună
cu Mine, Mă va vinde.
19. Atunci ei începură
să se întristeze şi să-I
zică, unul câte unul: Nu
cumva sunt eu? Şi ce-
lălalt: Nu cumva sunt
eu?
20. Ci El le-a răspuns,
zicând: Unul dintre cei
doisprezece, care întinge
(acum) cu Mine, în blid.
21. Fiul Omului, într'a-
devăr, merge precum
scris este despre El; dar
vai de acel om prin care
se vinde Fiul Omului.
Bine era de omul acela,
dacă nu s'ar fi născut.
22. Şi mâncând ei, a

12. Matei 26, 17; Luca 22, 7, sq.; Eşire 12, 17.
17. Matei 26, 20; Luca 22, 14, sq.
18. Ps. 40, 9.
22. Matei 26, 26; Luca 22, 19; 1 Cor. 11, 23.

luat Iisus pâine şi binecuvântând a frânt şi le-a dat lor şi a zis: Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu.

23. Şi luând paharul, mulţumind, l-a dat lor şi au băut dintr'însul toţi.

24. Şi a zis lor: acesta este sângele Meu, al legii celei nouă, carele pentru mulţi se varsă.

25. Adevăr grăesc vouă, că de acum nu voiu mai bea din rodul viţei, până în ziua aceea când il voiu bea nou, întru împărăţia lui Dumnezeu.

26. Şi după ce au cântat cântări de laudă, au ieşit la Muntele Maslinilor.

27. Atunci Iisus le-a zis: Toţi vă veţi sminti întru Mine, în noaptea aceasta, că scris este: Bate-voiu păstorul şi se vor risipi oile;

28. Ci după învierea Mea, voiu merge mai înainte de voi în Galileia.

29. Dar Petru grăi către Iisus: Chiar dacă toţi se vor sminti întru Tine, totuşi eu nu.

30. Ci Iisus i-a răspuns: Adevăr grăesc ţie, că tu acum, în noaptea aceasta, mai înainte ca să cânte de două ori cocoşul, te vei lepăda de Mine de trei ori.

31. El, însă, spunea stăruitor: Şi de-ar fi să mor cu Tine, nu Te voiu tăgădui. Şi tot aşa au zis cu toţii.

32. Apoi au venit la un loc împrejmuit al cărui nume este Ghetsimani şi acolo a zis către ucenicii Săi: Şedeţi aici până ce mă voiu ruga.

33. Şi a luat cu El pe Petru şi pe Iacov şi pe Ioan şi a început să se înspăimânte şi să se sbuciume.

34. Şi le-a zis lor: Intristat este sufletul Meu până la moarte. Rămâneţi aici şi privegheaţi.

35. Apoi mergând pu-

---

26. Matei 26, 30; Luca 22, 39: Ioan 18, 1.
27. Zah. 13, 7; Ioan 16, 32.
28 Marcu 16, 7; Matei 26, 32 şi 28, 10, 16.
29. Lc. 22, 31; Io. 13, 38.
30. Marcu 14, 72.
32. Matei 26, 34, sq.; Luca 22, 34; Ioan 18, 27.
35. Luca 22, 41.

țin mai 'nainte, a căzut pe pământ și se ruga, că de este cu putință, să treacă dela El ceasul (acela).
36. Și zicea: Abba (Părinte), toate sunt Ție cu putință; depărtează paharul acesta dela Mine. Insă nu ce voiesc Eu, dar ceea ce Tu voiești.
37. Și a venit la ucenici și i-a găsit dormind și a grăit către Petru: Simone, dormi? N'ai avut tărie ca să veghezi un ceas?
38. Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. Căci duhul este osârduitor, dar trupul, neputincios.
39. Și iarăși s'a dus de s'a rugat, spunând aceleași vorbe.
40. Dar întorcându-se i-a găsit pe ei din nou dormind, căci ochii lor erau îngreuiați de somn și nu știau ce să-I răspundă.
41. Și a venit a treia oară și le-a zis: Dormiți de acum și vă odihniți! Ajunge! A sosit ceasul. Iată Fiul Omului este dat în mâinile păcătoșilor.
42. Sculați-vă. Să mergem. Iată cel ce M'a vândut este aproape.
43. Și degrabă, pe când El încă vorbea, se ivi Iuda Iscarioteanul, unul dintre cei doisprezece, și cu el o ceată, cu săbii și cu fuști, dela mai marii preoților, dela cărturari și dela bătrâni.
44. Iară vânzătorul le-a fost dat un semn, zicând: Pe care-L voiu săruta, Acela este. Puneți mâna pe El și duceți-L cu bună pază.
45. Și venind în clipa aceea și apropiindu-se de El, a zis Lui: Rabi! Rabi! și L-a sărutat.
46. Iar ceilalți au pus mâna pe El și L-au prins.
47. Unul din cei ce stăteau pe lângă El, scoțând sabia, a lovit pe sluga arhiereului și i-a tăiat urechea.
48. Și Iisus, luând cuvântul, le-a vorbit: Ca

38. Matei 26, 41.
43. Mt. 26, 47; Lc. 22, 47.
45. II Imp. 20, 9.

la un tâlhar ați ieșit cu
săbii și cu lănci, ca să
mă prindeți.
49. In fiecare zi eram
la voi în templu, învă-
țând și nu M'ați prins.
Dar (toate acestea sunt)
ca să se împlinească
Scripturile.
50. Atunci L-au lăsat
și au fugit toți.
51. Ci un tânăr mer-
gea după Iisus, înfășu-
rat într'un veșmânt de
in, pe trupul gol, și au
pus mâna pe el.
52. El, însă, lăsând
veșmântul, le-a scăpat
din mână, gol.
53. Și L-au dus pe
Iisus la arhiereu și s'au
adunat acolo toate că-
peteniile preoților, cu bă-
trânii și cu cărturarii.
54. Iar Petru, de de-
parte, se ținea după
Iisus, până a intrat înă-
untru în curtea arhiereu-
lui și ședea împreună cu
slujitorii și se încălzea
la foc.
55. Mai marii preoților
și tot sinedriul căutau
împotriva lui Iisus măr-
turie ca să-L dea la
moarte, dar nu găseau.
56. Că mulți mărturi-
seau mincinos împotriva
Lui, dar mărturiile nu se
potriveau.
57. Atunci s'au ridicat
câțiva, cari mărturisind
strâmb împotriva Lui, au
zis:
58. Noi L-am auzit zi-
când așa: Dărâma-voiu
acest templu făcut de
mână, și în trei zile, al-
tul, nefăcut de mână,
voiu clădi.
59. Dar nici așa măr-
turia lor nu era la fel.
60. Atunci sculându-se,
în mijlocul lor, arhiereul
L-a întrebat pe Iisus, zi-
când: Nu răspunzi nimic
(la) ce mărturisesc îm-
potriva Ta aceștia?
61. Ci El tăcea și nu
răspundea nimic. Iarăși
L-a întrebat arhiereul și
i-a zis: Ești Tu Hristo-
sul, Fiul Celui binecu-
vântat?
62. Atunci Iisus i-a
răspuns: Eu sunt și veți

49. Ps. 68, 9, sq.
50. Iov 19, 13; Mt. 26, 56.
53. Matei 26, 57; Luca 22, 54; Ioan 18, 13.
55. Matei 26, 59.
58. Ioan 2, 19.
61. Is. 53, 7; Luca 22, 67.
62. Matei 24, 30.

vedea pe Fiul Omului, șezând deadreapta puterii și viind cu norii cerului.

63. Ci arhiereul, sfâșiind veșmintele sale, a zis: Ce trebuință mai avem de martori?

64. Ați auzit cum a hulit. Ce vi se pare vouă? Iar ei toți L-au osândit, judecându-L vinovat de moarte.

65. Atunci unii începură să scuipe asupra Lui și să-I acopere fața și dându-I pumni să-I spună: Proorocește. Iar slugile L-au luat (la bătaie), cu palmele.

66. Pe când Petru era jos în curte, venit-a una din servitoarele arhiereului,

67. Și văzându-l pe Petru, care se încălzea, s'a uitat bine la el și a zis: Și tu erai cu Iisus Nazarineanul.

68. El, însă, tăgădui, zicând: nici nu știu, nici nu înțeleg ce zici. Și ieși afară în curtea întâia. Atunci cântă cocoșul.

69. Dar fata îl văzu iarăși și începu să spună celor ce stăteau pe aproape că și acesta este dintre ei.

70. Iar Petru tăgădui încă o dată. Insă peste puțin, cei ce stăteau acolo ziseră către Petru: Cu adevărat că ești dintre ei; doar ești galileian și vorbirea ta este la fel.

71. Atunci Petru începu să se blesteme și să se jure: că nu știu pe omul acesta de care ziceți.

72. Și numaidecât cocoșul cântă a doua oară. Și Petru își aduse aminte de cuvânt, cum îi zisese Iisus: că mai 'nainte ca să cânte de două ori cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori. Și gândindu-se a început să plângă.

---

66. Matei 26, 69.

71. Matei 26, 74.

15.

Iisus înaintea lui Pilat. Judecata şi osânda. Cununa de spini. Răstignirea şi înmormântarea.

1. Iar disdedimineaţă, arhiereii ţinură sfat cu bătrânii, cu cărturarii şi cu tot sinedriul şi după ce îl legară pe Iisus, Îl duseră şi-L predară lui Pilat.

2. Deci, L-a întrebat Pilat: Tu eşti împăratul Iudeilor? Răspuns-a lui Iisus: Tu zici.

3. Iar mai marii preoţilor îl învinuiau cu înverşunare.

4. Atunci Pilat L-a întrebat din nou: Nu, răspunzi nimic? Iată câte spun împotriva Ta.

5. Că Iisus nimic n'a mai răspuns, încât Pilat era în mirare.

6. Iar la sărbătoarea Paştilor, Pilat le lăsa slobod un închis pe care îl cereau.

7. Şi era unul, cu numele Baraba, închis împreună cu nişte răsculaţi, cari în răscoală săvârşiseră un omor.

8. Deci norodul, venind sus la Pilat, a început să ceară (să le facă) precum obişnuia pentru ei.

9. Atunci Pilat le-a răspuns, zicând: Voiţi să vă liberez pe împăratul Iudeilor?

10. Fiindcă ştia că arhiereii Îl dăduseră în mâna lui din ură.

11. Dar mai marii preoţilor aţâţară mulţimea ca să le lase slobod mai bine pe Baraba.

12. Ci Pilat, luând cuvântul încă odată, le-a zis: Dar ce voiţi să fac cu Acesta care ziceţi că este împăratul Iudeilor?

13. Ei strigară din nou: Răstigneşte-L.

14. Pilat zise către ei: Dar ce rău a făcut? Însă ei mai cu prisos strigară: Răstigneşte-L.

15. Ci Pilat, voind să facă norodului pe voie, le dărui pe Baraba, iar pe Iisus, biciuindu-L, Îl

---

15. 1. Matei 27, 1; Luca 23, 1; Ioan 18, 28, sq.
6. Ioan 18, 39.
14. Matei 27, 23.

dădu ca să se răstignească.
16. Atunci ostașii L-au dus înăuntru curții, adică în pretoriu, și au chemat laolaltă toată cohorta.
17. Și L-au îmbrăcat în purpură și împletind o cunună de spini I-au pus-o pe cap.
18. Și au început să se închine Lui (zicând): Bucură-Te, împăratul Iudeilor!
19. Și-L băteau peste cap cu o trestie și scuipau asupra Lui și punându-se în genunchi I se închinau.
20. După ce au râs astfel de El, L-au desbrăcat de purpură și L-au îmbrăcat cu hainele Lui. Apoi L-au dus afară ca să-L răstignească.
21. Și au silit pe un trecător, care venea din țarină, pe Simon Chirineul, tatăl lui Alexandru și al lui Rufu, ca să ducă crucea Lui.
22. Și L-au dus la locul zis Golgota, care se tâlmăcește «locul căpățânii».
23. Și I-au dat Lui (să bea) vin amestecat cu smirnă, dar El n'a luat.
24. Și L-au răstignit și au împărțit între ei veșmintele Lui, aruncând sorți pe ele, care ce să ia.
25. Iar când L-au răstignit, era ceasul al treilea (nouă dim.).
26. Și vina Lui era scrisă deasupra: IMPĂRATUL IUDEILOR.
27. Iar cu El împreună răstignit-au doi tâlhari, unul deadreapta și altul deastânga Lui.
28. Astfel s'a împlinit Scriptura care zice: cu cei fără de lege s'a socotit.
29. Iar cei ce treceau pe acolo îl huleau, clătinau capetele lor și ziceau: Uhu! Cel care dărâmi templul și în trei zile îl clădești.
30. Mântuește-Te pe Tine însuți și Te pogoară de pe cruce!

16 Mt. 27, 27; Ioan 19, 2.
20. Matei 27, 31.
22 Ioan 19, 17, 24; Ps. 21, 20.
28 Is. 53, 12.
30. Luca 23, 35.

31. Așijderea căpeteniile preoților și cărturarii îl batjocoreau unii către alții și ziceau: Pe alții a mântuit, dar pe Sine nu poate să se mântuiască!
32. El, Mesia, împăratul lui Israel, să se dea acum jos de pe cruce, ca să vedem și să credem! Cei împreună răstigniți cu El îl ocărau deasemeni.
33. Iar când a fost ceasul al șaselea (12 din zi), întuneric s'a făcut peste tot pământul, până la ceasul al noulea (trei d. a.).
34. Și la al noulea ceas a strigat Iisus, cu glas mare, zicând: Eloi, Eloi, lama sabahtani? care înseamnează: Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M'ai părăsit?
35. Iar unii din cei ce stăteau acolo, auzind, ziceau: iată, îl strigă pe Ilie.
36. Atunci, alergând, unul a umplut un burete de oțet, L-a pus într'o trestie și I-a dat să bea, zicând: lăsați să vedem dacă vine Ilie ca să-L coboare.
37. Ci Iisus, scoțând un strigăt mare, și-a dat duhul.
38. Atunci catapeteasma templului se rupse în două, de sus până jos.
39. Iar sutașul care stătea în dreptul Lui, văzând că astfel și-a dat sufletul, a grăit: Cu adevărat omul Acesta era Fiul lui Dumnezeu!
40. Și erau (de față) și femei, care priveau de departe; între ele: Maria Magdalena și Maria muma lui Iacov cel mic și a lui Iosie și Salomia,
41. Care, pe când Iisus era în Galileia, mergeau după El și îi slujeau cum și altele multe, venite împreună cu El la Ierusalim.
42. Iar acum, făcându-se seară, fiindcă era ziua pregătirii, adică intrarea Sâmbetei,

---

34 Ps. 21, 2; Mt. 27, 46.
36. Ps. 68, 22; Ioan 19, 29, sq.
40. Mt. 27, 55; Lc. 23, 49
42. Matei 27, 57, sq.; Luca 23, 50, sq.; Ioan 19, 38, sq.

43. A venit Iosif cel (de fel) din Arimateia, sfetnic cu mare v a z ă, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu şi cutezând a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus.

44. Ci Pilat, mirându-se că Iisus a şi murit, a chemat pe sutaş şi l-a întrebat dacă a murit demult.

45. Şi aflând dela sutaş, a dăruit lui I o s i f trupul mort.

46. Atunci Iosif, cumpărând giulgiu, de in şi luându-L pe Iisus de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într'un mormânt care era săpat în stâncă. Apoi a prăvălit o piatră la uşa gropniţii.

47. Iar Maria Magdalina şi Maria muma lui Iosie priveau unde L-au pus.

16.

Invierea Domnului. Trei arătări. Porunca botezului. Inălţarea la cer.

1. D u p ă ce a trecut ziua Sâmbetei, M a r i a Magdalina, Maria muma lui Iacov, şi Salomia au cumpărat miresme, ca să vie să ungă trupul lui Iisus.

2. Şi disdedimineaţă, în prima zi a săptămânii, pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.

3. Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra dela uşa gropniţii?

4. D a r ridicându-şi ochii au văzut că piatra fusese răsturnată; şi era mare foarte.

5. Şi intrând în gropniţă văzură un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat într'o l u n g ă haină albă, şi se spăimântară.

6. El, însă, le grăi: Nu vă spăimântaţi. Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, cel răstignit; a înviat; nu

---

47. Luca 23, 55.
16 1. Matei 28, 1, sq.; Luca 24, 1, sq.

5. Ioan 20, 11, 12.

este aici. Iată locul unde
L-au fost pus.
7. Ci duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui și lui Petru, că merge în Galileia, mai 'nainte de voi; acolo Il veți vedea, după cum v'a zis.
8. Dar ele, ieșind din gropniță, au fugit de acolo, că le cuprinsese cutremur și uimire și nimic n'au spus, căci se temeau.
9. Iar dacă a înviat dimineața, în ziua cea dintâi a săptămânii, Iisus s'a arătat întâi Mariei Magdalina, din care scosese șapte demoni.
10. Maria Magdalina, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El și cari acum se tânguiau și plângeau.
11. Insă ei, auzind că este viu și că a fost văzut de ea, n'au crezut.
12. După aceea, s'a arătat, în altă înfățișare, la doi dintr'înșii, cari mergeau pe drum, ducându-se la câmp.
13. Aceștia au venit și ei și au spus celorlalți, dar nici pe ei nu i-au crezut.
14. La urmă de tot, pe când cei unsprezece ședeau la masă, li s'a arătat și i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, că n'au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat.
15. Și a rostit către ei: Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura.
16. Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui; iar cel ce nu va crede, se va osândi.
17. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor isgoni, în limbi noui vor grăi.
18. Șerpi vor lua în mână și chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi își vor pune mâinile și se vor face sănătoși.

---

7. Matei 26, 32.
12. Luca 24, 13, sq.
14. Luca 24, 36; Ioan 20, 19; 1 Cor. 15, 5, sq.
17. Fapt. 16, 18; 2, 4, 11; 10, 46.
18. Luca 10, 19; Fapte 28, 5, sq.

19. Deci Domnul Iisus,
după ce a vorbit cu ei,
s'a înălțat la cer și a șe-
zut deadreapta lui Dum-
nezeu.
20. Iar ei pornind au
propovăduit pretutindeni
și Domnul lucra cu ei
și întărea cuvântul, prin
minunile care urmau.
Amin.

19. Luca 24, 51; Fapte 1, 9; 1 Tim. 3, 16.

20. Fapte 3, 16; 14, 3; Evrei 2, 4.

SFÂNTA EVANGHELIE
CEA DELA
L U C A

1.

Precuvântare. G a v r i i l binevesteşte lui Zaharia şi Mariei. Cântarea Mariei. Naşterea lui Ioan Botezătorul. Cântarea lui Zaharia.

1. De vreme ce mulţi s'au încercat să întocmească o istorisire despre faptele deplin adeverite între noi,

2. Aşa cum ni le-au lăsat cei ce le-au văzut dela început şi au fost slujitori ai Cuvântului,

3. Am găsit şi eu cu cale, prea bunule Teofile, după ce, dela obârşie, am urmărit toate cu deamănuntul, să ți le scriu cu bună rânduială,

4. Ca să te încredinţezi desăvârșit despre temeinicia învățăturilor ce ai primit.

5. Fost-a în zilele lui I r o d împăratul Iudeei, un preot cu numele Zaharia, din ceata preoţească a lui Abia, iar femeia lui era din fiicele lui Aaron și se numea Elisabeta.

6. Și erau a m â n d o i drepți înaintea lui Dumnezeu, umblând fără prihană întru toate poruncile și rânduelile Domnului.

7. Dar nu aveau (nici

1. 2. Evr. 2, 2; I Ioan 1, 1.
3. Fapte 1, 1.
5. Mt. 2, 1; I Par. 24, 10.
6. Iov 1, 1, 8.

un) copil, deoarece Elisabeta era stearpă şi amândoi erau înaintaţi în zilele lor.

8. Şi pe când Zaharia săvârşea înaintea lui Dumnezeu cele preoţeşti, în rândul cetei sale,

9. A ieşit la sorţi, după datina preoţiei, ca să intre să tămâeze în templul Domnului.

10. Iar toată mulţimea norodului, în ceasul tămâierii, era afară şi se ruga.

11. Atunci lui Zaharia i se arătă îngerul Domnului, stând deadreapta altarului tămâierii.

12. Ci văzându-l, Zaharia se turbură şi-l cuprinse frica.

13. Dar îngerul zise către el: Nu te teme Zaharie, pentrucă rugăciunea ta a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îţi va naşte un fecior, pe care-l vei numi Ioan.

14. Bucurie şi veselie vei avea, şi, de naşterea copilului, bucura-se-vor mulţi.

15. Căci va fi mare în faţa Domnului; nu va bea nici vin, nici băutură ameţitoare şi chiar din pântecele mumei sale va fi plin de Duhul Sfânt,

16. Şi pe mulţi din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeul lor.

17. El va merge înaintea Domnului, cu duhul şi cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei răsvrătiţi la înţelepciunea drepţilor, întocmind Domnului un popor pregătit.

18. Atunci Zaharia vorbi către înger: După ce voiu cunoaşte aceasta? Căci eu sunt bătrân şi femeia mea înaintată în vârstă.

19. Ci îngerul, răspunzând, îi zise: Eu sunt Gavriil, cel ce stau îna-

9. Eşire 30, 7.
10. Lev. 16, 17; III Imp. 7, 12.
12. Jud. 18, 6, 20; Dan. 10, 7.
13. Fapte 10, 31.
17. Malah. 4, 5.
18. Fac. 17, 17.
19. Dan. 8, 16 şi 9, 21; III Imp. 17, 1; Ps. 102, 21; Apoc. 7, 11.

intea lui Dumnezeu. Şi sunt trimis să grăesc către tine, binevestindu-ţi ţie acestea.
20. Deci, iată vei fi mut, neputând să vorbeşti, până în ziua când vor fi acestea, pentrucă n'ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor.
21. Iar poporul aștepta pe Zaharia și se mira că zăbovea în templu.
22. Și ieșind, nu putea să vorbească. Atunci ei cunoscură că a văzut în templu o arătare. Ci le făcea numai semne și rămase mut.
23. Și după ce s'a împlinit vremea slujbei lui la templu, s'a dus în casa sa.
24. Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a rămas grea și cinci luni a ținut taină, căci zicea:
25. Așa mi-a făcut mie Domnul, în zilele când i-a fost aminte, să ridice dintre oameni ocara mea.
26. Iar în a șasea lună, îngerul Gavriil trimis fu de Dumnezeu, într'un oraș din Galileia, numit Nazaret,
27. Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.
28. Și intrând îngerul la ea, a grăit: Bucură-te, ceea ce ești plină de dar. Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei.
29. Ci ea, văzându-l, s'a turburat de cuvântul lui și cugeta în sine: ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?
30. Dar îngerul îi zise: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu.
31. Și iată vei zămisli în sânul tău și vei naște un fiu și vei chema numele lui Iisus.
32. Acesta va fi mare și Fiul Celui Prea Inalt se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da Lui tronul părintelui Său David.

27. Lc. 2, 5; Mt. 1, 18. sq.
31. Is 7, 14; Mt. 1, 21.
32. Is. 9, 7; 2 Imp. 7, 12.

33. Şi va împărăţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit.
34. Atunci Maria zise către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat?
35. Ci îngerul, răspunzând, grăi: Duhul Sfânt va pogorî peste tine şi puterea Celui Prea Inalt te va umbri; pentru aceea şi Sfântul care se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.
36. Şi iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit şi ea fecior, la bătrâneţe, şi luna aceasta este luna a şasea, pentru ea, cea zisă stearpă.
37. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă.
38. Zis-a atunci Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Şi îngerul a plecat dela ea.
39. Şi în acele zile, sculându-se Maria, s'a dus cu grabă în ţinutul muntos, într'un oraş al seminţiei lui Iuda.
40. Şi a intrat în casa lui Zaharia şi s'a închinat Elisabetei.
41. Iar când a auzit Elisabeta urarea Mariei, pruncul a săltat în sânul ei şi Elisabeta s'a umplut de Duhul Sfânt.
42. Şi cu glas puternic a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.
43. Şi de unde mie aceasta, ca să vie la mine Maica Domnului meu?
44. Că iată, cum ajunse la urechile mele glasul urării tale, pruncul a săltat de bucurie, în sânul meu.
45. Şi fericită este aceea, care a crezut, că vor fi împlinite întocmai cele spuse ei dela Domnul.
46. Atunci grăi Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul,

33. Dan. 4, 31 şi 7, 14; Mih. 4, 7.
35. Mt. 1, 18, 20; Dan. 9, 24
36. Is. 54, 6.
37. Luca 18, 27; Fac. 18, 14; Iov 42, 2; Ier. 32, 17, 27; Zah. 8, 6; Rom. 4, 21.
39. Iisus Nav. 21, 11.

47. Și s'a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48. Căci a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic și și sfânt este numele Lui.
50. Și mila Lui în neam și neam, spre cei ce se tem de El.
51. Făcut-a lucruri tari cu brațul Lui; risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor.
52. Răsturnat-a pe cei puternici de pe tronuri și a înălțat pe cei smeriți.
53. Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătăți și a scos afară, deșerți, pe cei bogați.
54. A sprijinit pe Israel, robul Său, și și-a adus aminte de îndurările Sale,
55. Față de Avraam și de seminția lui, în veacul veacului, și după cum a vorbit către părinții noștri.
56. Și a rămas Maria cu Elisabeta ca la trei luni; apoi s'a înapoiat la casa ei.
57. Iar Elisabetei, împlinindu-i-se vremea ca să nască, a născut un fecior.
58. Și au auzit vecinii și rudele ei, că Domnul a mărit mila Lui față de ea și se bucurau împreună cu Elisabeta.
59. Iar când a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul și voiau să-i zică Zaharia, după numele tatălui său.
60. Atunci muma pruncului, luând cuvântul, a zis: Nicidecum! Ci se va chema Ioan.
61. Dar zis-au către ea: Nimeni din rudeniile tale nu se numește așa.
62. Și au făcut semn tatălui său, cum ar vrea să-i fie numele.
63. Atunci el cerând o tăbliță, scrise astfel:

51 Is. 31, 9.
52. Ps. 32, 5.
53. I Imp. 2, 5; Ps. 33. 11.
55. Fac. 17, 7, 19.
58. Is. 41, 8.
59. Fac. 17, 12; Lev. 12, 3.

Ioan este numele lui. Şi
toţi se mirară.
64. Dar în aceeaşi clipă, gura lui se deschise
şi limba lui se deslegă
şi începu să vorbească,
binecuvântând pe Dumnezeu.
65. Şi frica îi cuprinse
pe toţi cari locuiau în jurul lor; iar în tot ţinutul muntos al Iudeei, aceste întâmplări treceau
din gură în gură.
66. Şi toţi câţi le auzeau, le puneau la inimă, zicând: Ce va fi, oare, acest copil? Căci într'adevăr mâna Domnului era cu el.
67. Iar Zaharia, tatăl
lui, plin fiind de Duhul
Sfânt, a proorocit şi a
zis:
68. Bine este cuvântat
Domnul Dumnezeul lui
Israel, că a cercetat şi
a făcut răscumpărare poporului Său;
69. Şi ne-a ridicat corn
de mântuire, în casa lui
David, robul Său.
70. Precum a grăit
prin gura sfinţilor Săi
prooroci din vechime,
71. Ca să ne mântuiască de duşmanii noştri
şi din mâna tuturor celor ce ne urăsc pe noi,
72. Şi să-şi facă milă
cu părinţii noştri, aducându-şi aminte de legământul Său cel Sfânt;
73. De jurământul pe
care l-a jurat către Avraam, părintele nostru,
să ne dăruiască nouă,
74. Ca, izbăviţi din
mâna vrăjmaşilor, să slujim fără frică
75. Inaintea feţei Sale,
întru sfinţenie şi întru
dreptate, în toate zilele
vieţii noastre.
76. Iar tu, pruncule,
prooroc al Celui Prea
Inalt te vei chema, că
vei merge înaintea feţei
Domnului, ca să găteşti
căile Lui,
77. Să dai poporului
Său cunoştinţa mântuirii,
întru iertarea păcatelor,

66. Is. 1, 3 şi 3, 22.
68. Ps. 103, 13 şi 73, 13.
69. Ps. 108, 17.
70. Ier. 23, 6; Fapt. 3, 21.
73. Fac. 22, 16.
74. Ier. 31, 33.
75. Colos. 1, 22.
76. Mal. 3, 1; Matei 3, 3
şi 11, 9.
77. Ier. 31, 34.

78. Din îndurările şi din milostivirea Dumnezeului nostru, întru care ne-a cercetat pe noi, de Sus, Soarele ce răsare,
79. Luminând pe cei cari şed în întuneric şi în umbra morţii şi îndreptând picioarele noastre pe calea păcii.
80. Iar copilul creştea şi se întărea cu duhul. Şi a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel.

2.

Naşterea lui Hristos. Tăierea împrejur şi aducerea în templu. Simeon şi Ana. Iisus de doisprezece ani, vine la Ierusalim.

1. In zilele acelea, ieşit-a poruncă dela Cezarul August, ca să se înscrie toată lumea.
2. Această înscriere s'a făcut întâi pe când Quirinius era ocârmuitorul Siriei.
3. Deci, toţi mergeau să se înscrie, fiecare în cetatea sa (de obârşie).
4. Atunci s'a suit şi Iosif din Galileia, din oraşul Nazaret, în Iudeia, la oraşul lui David, care se numeşte Betleem, pentrucă era din casa şi din neamul lui David,
5. Ca să se înscrie împreună cu Maria, cea logodită lui, şi care era grea.
6. Dar pe când erau ei în Betleem, s'au împlinit zilele ca ea să nască.
7. Şi a născut pe Fiul ei cel întâi născut şi L-a înfăşat şi L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc, pentru ei, în casa de popas.
8. Iar în partea locului erau păstori, cari, mâind pe câmp, ţineau strajă, noaptea, lângă turmele lor.
9. Şi, iată, că îngerul Domnului a stătut lângă ei şi mărirea Domnului i-a învăluit în lumină, iar ei s'au înfricoşat cu frică mare.

---

78. Mal. 4, 2; Zah. 3, 9; 6, 12.
79 Is. 9, 2.

2. 4. Mih. 5, 2, sq.; Matei 2, 6.
7. Matei 1, 24.

10. Dar îngerul le-a
zis: Nu vă temeți. Căci,
iată, vă binevestesc vouă
bucurie mare, care va fi
pentru tot poporul;
11. Că, în orașul lui
David, astăzi, vouă s'a
născut (un) Mântuitor,
care este Hristos, Domnul.
12. Și acesta este semnul
ce vă dau: veți găsi
un prunc înfășat, culcat
în iesle.
13. Și deodată s'a făcut,
împreună cu îngerul,
mulțime de oaste cerească,
lăudând pe Dumnezeu
și zicând:
14. Mărire întru cei de
sus lui Dumnezeu și pe
pământ pace, între oameni:
bunăvoire!
15. Iar după ce îngerii
s'au depărtat dela ei, la
cer, păstorii vorbiră unii
către alții: Să mergem,
dară, până la Betleem,
să vedem lucrul
acesta ce s'a făcut și pe
care Domnul ne-a dat
să-l cunoaștem.
16. Și grăbindu-se au
venit și au aflat pe Maria
și pe Iosif și pe
Prunc, culcat în iesle.
17. Iar după ce L-au
văzut au destăinuit cuvântul
grăit lor despre
Acest Copil.
18. Și toți, câți auzeau,
se mirau de întâmplarea
pe care le-o spuneau
păstorii.
19. Ci Maria păstra
toate aceste lucruri și le
cumpănea în inima ei.
20. Apoi păstorii s'au
întors (la turme), preamărind
și lăudând pe
Dumnezeu, pentru toate
câte auziseră și văzuseră,
precum li se vestise.
21. Când s'au împlinit
opt zile și a fost să-L
taie împrejur, I-au pus
numele Iisus, cum a fost
numit de înger, mai înainte
ca să se zămislească
în pântece.
22. Iar când s'au împlinit
zilele curățirii lor,
după legea lui Moise,
L-au adus pe Prunc la
Ierusalim, ca să-L pună
înaintea Domnului,

13. Ps. 102, 20, 21.
14. Is. 57, 19; Efes. 2, 14.
21. Fac. 17, 12; Lev. 12, 3; Luca 1, 31.
22. Lev. 12, 4.

23. (Precum scrie în Legea Domnului, că toată partea bărbătească, deschizând pântecele, sfânt Domnului se va chema).
24. Și să dea jertfă, cum zice în Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel.
25. Și, iată, era un om în Ierusalim, anume Simeon, și omul acela era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era asupra lui.
26. Ci lui i se vestise de către Duhul Sfânt, că nu va gusta moartea, până ce nu va vedea pe Unsul Domnului.
27. Și din îndemnul Duhului veni la templu, tocmai când părinții aduceau acolo pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după datina Legii.
28. Atunci Simeon a luat Pruncul în brațele sale, a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: .
29. Acum, slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace;
30. Că ochii mei văzură mântuirea Ta,
31. Care ai gătit-o înaintea feței tuturor noroadelor.
32. Lumină spre luminarea neamurilor și spre slava poporului Tău Israel.
33. Iar Iosif și muma Lui se mirau de cele grăite despre Prunc.
34. Și Simeon i-a binecuvântat, iar către Maria, muma Lui, a zis: Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn de tăgadă, —
35. Iar prin sufletul tău va trece sabie — ca să se dea pe față gândurile multor inimi.
36. Mai era o proorociță, anume Ana, fiica lui Fanuil, din seminția lui Așer, ajunsă la adânci bătrânețe și care

---

23. Eș. 13, 2
24 Lev. 12, 8.
32. Isaia 42, 6.
34. Is. 8, 14; Rom. 9, 33; 1 Petr. 2, 7.

trăise cu bărbatul ei numai șapte ani dela căsătorie.
37. Iar de optzeci și patru de ani era văduvă și nu se depărta de templu, slujind ziua și noaptea, în post și în rugăciune.
38. In ceasul acesta, venind și ea acolo și aducând, de față cu toți, slavă lui Dumnezeu, vorbea despre Prunc tuturor celor ce așteptau mântuirea lui Israel.
39. După ce au săvârșit toate, potrivit Legii Domnului, s'au întors în Galileia, în Nazaret, orașul lor.
40. Iar Copilul creștea și se întărea cu duhul, umplându-se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era cu El.
41. Ci părinții Lui, în fiecare an, se duceau, de sărbătoarea Paștelui, la Ierusalim.
42. Iar când a fost Iisus de doisprezece ani, s'au suit la Ierusalim, după datina sărbătorii.
43. Sfârșindu-se zilele și pornind ei înapoi, copilul Iisus a rămas în Ierusalim, și părinții Lui n'au știut.
44. Și socotind că este împreună cu ceilalți soți de drum, au venit cale de-o zi, căutându-L printre rude și printre cunoscuți.
45. Insă nu L-au găsit. Atunci s'au întors la Ierusalim și L-au căutat (aici).
46. Iar după trei zile L-au aflat în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, pe care îi asculta și-i întreba.
47. Și toți cari îl auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui.
48. Ci văzându-L rămaseră uimiți, iar muma Lui zise către El: Fiule, de ce ne-ai făcut nouă astfel? Iată tatăl Tău și eu, îngrijorați, Te căutăm.
49. Atunci El le-a răs-

37. 1 Imp. 1, 22; 1 Tim. 5, 5.
41. Eșire 34, 23; A doua Lege 16, 16.
47. Matei 7, 21; Marcu 1, 22; Ioan 7, 46.

puns: Ce este de Mă căutați? Oare nu știați că întru cele ale Părintelui Meu se cădea ca Eu să fiu?

50. Dar ei n'au priceput cuvântul pe care l-a spus lor.

51. Apoi au plecat cu ei și a venit în Nazaret și le era supus. Iar muma Lui păstra, în inima ei, toate aceste lucruri și cuvinte.

52. Și Iisus sporea în țelepciune, creștea cu trupul, și har avea la Dumnezeu și la oameni.

3.

Predica lui Ioan Botezătorul. Mărturia lui despre Hristos. Botezul și spița neamului lui Iisus.

1. In al cincisprezecelea an al împărăției Cezarului Tiberiu, pe când Ponțiu Pilat era procuratorul Iudeei, Irod, tetrarh al Galileei, Filip, fratele său, tetrarh al Itureei și al ținutului Trahonitidei, iar Lisanias, tetrarh al Abilenei,

2. In zilele arhiereilor Ana și Caiafa, fost-a cuvântul lui Dumnezeu către Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie.

3. Atunci el a umblat prin toată împrejurimea Iordanului, propovăduind botezul pocăinței, întru iertarea păcatelor.

4. După cum scrie în cartea cuvintelor lui Isaia proorocul: Este glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui.

5. Orice prăpastie se va umplea și orice munte și orice deal se va pogorî; căile cele strâmbe se vor face drepte și cele cu anevoie de umblat, drumuri netede.

6. Și toată făptura va vedea mântuirea lui Dumnezeu.

7. Deci, zicea Ioan mulțimilor care ieșiseră să se boteze dela el: Pui ne năpârcă, cine v'a ară-

---

52. 1 Imp. 2, 27.
3. 3. Matei 3, 1; Marcu 1, 4; Ioan 1, 6.

4. Is. 40, 3
6. Is. 52, 10.
7. Matei 3, 7, sq.

tat că veți scăpa de mânia ce va să fie?

8. Faceți, dar, roade vrednice de pocăință și nu începeți a zice în voi înșivă: Părintele nostru este Avraam, căci vă spun, că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.

9. Acum securea stă la rădăcina pomilor; deci, orice pom care nu face fruct bun se taie și se aruncă în foc.

10. Ci mulțimile îl întrebau, zicând: Atunci, ce să facem?

11. Răspunzând Ioan, le grăia: Cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are de mâncare să facă deasemenea.

12. Și au venit și vameșii să se boteze și i-au spus: Invățătorule, noi ce să facem?

13. El le-a răspuns: Nu luați dela nimeni nimic mai mult peste ce vă este hotărît.

14. Și îl întrebau și ostașii, zicând: Dar noi ce să facem? Rostit-a și către ei: Nu asupriți pe nimeni, nu năpăstuiți pe nimeni și fiți mulțumiți cu plata voastră.

15. Iar poporul, fiind în așteptare și întrebându-se toți, despre Ioan, în cugetele lor: Să nu fie el cumva Hristos?

16. Ioan le răspunse tuturor, zicând: Eu unul vă botez cu apă, dar vine Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-I desleg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.

17. El ține lopata în mâinile Sale, și-și va curăți aria și va aduna grâul Său în grânar, iar pleava va arde-o cu foc nestins.

18. Acestea și alte multe îndemnuri dând poporului, Ioan îi vestea vestea cea bună.

19. Insă Irod tetrarhul, mustrat de el pentru Irodiada, femeia lui Filip, fratele său, și pentru toate relele care le făcuse Irod,

20. Adaugă la toate și

20. Mat. 11, 2.

acestea, că închise pe
Ioan în temniță.
21. Și pe când se boteza tot norodul, s'a botezat și Iisus. Ci El rugându-Se, cerurile s'au deschis,
22. Și Duhul Sfânt, în trupească înfățișare, ca un porumbel, a pogorît asupra Lui, și din cer s'a făcut glas: Tu ești Fiul Meu cel iubit, întru Tine bine am voit.
23. Iar Iisus, când a început să predice, era ca de treizeci de ani, fiind — după cum se credea — fiul lui Iosif, (în faptă însă) al lui Eli,
24. Fiul lui Matat, fiul lui Levi, fiul lui Melhi, fiul lui Ianai, fiul lui Iosif,
25. Fiul lui Matatai, fiul lui Amos, fiul lui Naum, fiul lui Esli, fiul lui Nagai,
26. Fiul lui Maat, fiul lui Matatia, fiul lui Semein, fiul lui Ioseh, fiul lui Ioda,
27. Fiul lui Ioanan, fiul lui Resa, fiul lui Zorobabel, fiul lui Salatiil, fiul lui Neri,
28. Fiul lui Melhi, fiul lui Adi, fiul lui Cosam, fiul lui Elmadam, fiul lui Er,
29. Fiul lui Iisus, fiul lui Eliezer, fiul lui Iorim, fiul lui Matat, fiul lui Levi,
30. Fiul lui Simeon, fiul lui Iuda, fiul lui Iosif, fiul lui Ionam, fiul lui Eliachim,
31. Fiul lui Melea, fiul lui Menan, fiul lui Matatai, fiul lui Natam, fiul lui David,
32. Fiul lui Iesai, fiul lui Iobed, fiul lui Booz, fiul lui Sala, fiul lui Naason,
33. Fiul lui Aminadav, fiul lui Admin, fiul lui Arni, fiul lui Esrom, fiul lui Fares, fiul lui Iuda,
34. Fiul lui Iacov, fiul lui Isaac, fiul lui Avraam, fiul lui Tara, fiul lui Nahor,
35. Fiul lui Saruh, fiul lui Ragav, fiul lui Falec,

---

21. Matei 3, 16; Marcu 1, 10; Ioan 1, 32.
22. Luca 9, 35.
31. 2 Imp. 5, 14.
32. Rut. 4, 22.
33. Fac. 29, 35.

fiul lui Eber, fiul lui Sala,
36. Fiul lui Cainam, fiul lui Arfaxad, fiul lui Sem, fiul lui Noe, fiul lui Lameh,
37. Fiul lui Matusala, fiul lui Enoh, fiul lui Iared, fiul lui Malaleil, fiul lui Kainam,
38. Fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, făptura lui Dumnezeu.

4.

Ispita din muntele Carantaniei. Iisus începe să predice în Capernaum și în Nazaret, vindecă pe soacra lui Petru și pe alți.

1. Iar Iisus, întorcându-se dela Iordan, plin de Duhul Sfânt, a fost purtat de Duhul în pustie,
2. Timp de patruzeci de zile și acolo a fost ispitit de Diavolul. In acele zile nu a mâncat nimic, ci sfârșindu-se zilele, Iisus a flămânzit.
3. Atunci îi zise Diavolul: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, zi acestei pietre să se facă pâine.
4. Dar Iisus îi răspunse: Scris este, că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu.
5. Diavolul îl sui, după aceea, pe un munte înalt și arătându-i, într'o clipă, toate împărățiile lumii,
6. Zise către Iisus: Ție îți voiu da toată puterea aceasta și strălucirea ei, căci mie îmi este dată și o dau cui voiesc;
7. Deci, dacă Tu Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.
8. Ci răspunzând, Iisus i-a zis: Scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai pe El Unul să-L slujești.
9. Atunci Diavolul îl duse în Ierusalim și așezându-L pe aripa templului, îi zise: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te de aici, jos;
10. Căci este scris că: Îngerilor Săi va porunci,

4. 1. Matei 4, 1, sq.; Marcu 1, 12, sq.
4. A doua Lege 8, 3.
5. Matei 4, 8.
8. A doua Lege 6, 13.
10. Ps. 90, 11.

pentru Tine, ca să Te păzească;
11. Şi Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să Te izbeşti cu piciorul de vreo piatră.
12. Atunci Iisus răspunse Diavolului: S'a zis (în Lege) să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul Tău.
13. Şi după ce sfârşi toată ispita, Diavolul se depărtă dela El, până la o vreme.
14. Iar Iisus s'a înapoiat, întru puterea Duhului, în Galileia şi faima Lui s'a răspândit în toată acea împrejurime.
15. Şi învăţa în sinagogile lor şi toţi îl lăudau.
16. Ci a venit în Nazaret, unde fusese crescut şi, după obiceiul Lui, a intrat în ziua Sâmbetei în sinagogă şi s'a sculat să citească.
17. Şi I-au dat cartea profetului Isaia şi, desfăşurând El sulul, a găsit locul unde era scris:
18. Duhul Domnului este asupra Mea, pentru care M'a uns să binevestesc săracilor, M'a trimis să tămăduesc pe cei sdrobiţi cu inima,
19. Să propovăduesc celor luaţi robi, desrobirea, şi celor orbi căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsaţi, şi să vestesc anul plăcut Domnului.
20. Şi înfăşurând la loc sulul cărţii şi dându-l slujitorului, a şezut, iar ochii tuturor din sinagogă erau aţintiţi asupra Lui.
21. Şi a început să cuvânteze către ei, că: astăzi s'a împlinit Scriptura aceasta, în urechile voastre.
22. Şi toţi îi dădeau (bună) mărturie şi se mirau de cuvintele harului care ieşeau din gura Lui şi ziceau: Nu este oare, Acesta, fiul lui Iosif?
23. Atunci El le-a zis: Cu adevărat, îmi veţi

12. A doua Lege 6, 16.
14. Mt. 4, 12; Mc. 1, 14.
16. Matei 13, 53, sq ; Marcu 6, 1; Neem. 8, 4, sq.
18. Is. 61, 1.
23. Matei 4, 13.

spune această pildă: Doctore, vindecă-Te pe Tine însuți! Câte am auzit că ai făcut în Capernaum, fă și aici în patria Ta.
24. Apoi le-a zis: Amin grăiesc vouă, că niciun profet nu este bine primit în patria sa.
25. In dreptate vă spun, că multe văduve erau în zilele lui Ilie, în Israel, când s'a încuiat cerul trei ani și șase luni, încât a fost foamete mare peste tot pământul.
26. Și la niciuna dintre ele n'a fost trimis Ilie, fără numai la o femeie văduvă, din Sarepta Sidonului.
27. Și mulți leproși erau în Israel în zilele proorocului Eliseu, dar niciunul dintre ei nu s'a curățit, fără numai Neeman Sirianul.
28. Ci toți, în sinagogă, auzind acestea, s'au umplut de mânie.
29. Și sculându-se, L-au scos afară din oraș și L-au dus până în sprânceana muntelui, pe care era zidit orașul lor, ca să-L arunce în prăpastie;
30. El însă, trecând prin mijlocul lor, s'a dus de acolo.
31. A venit apoi devale la Capernaum, oraș al Galileei, și într'o zi de Sâmbătă îi învăța.
32. Și se minunau de învățătura Lui, căci cuvântul Lui era plin de putere.
33. Dar în sinagogă era un om, care avea duh de demon necurat și a strigat cu glas tare:
34. Lasă! Ce avem noi cu tine, Iisuse Nazarineene? Ai venit ca să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.
35. Atunci Iisus l-a certat și i-a zis: Amuțește și ieși afară din el. Iar demonul, aruncându-l în mijlocul (sinagogii), a ieșit din el, fără ca să-l vatăme.

24. Ioan 4, 44.
25. 3 Imp. 17, 1, 9 și 18, 1; Iac. 5, 17.
27. 4 Imp. 5, 14.
30. Ioan 8, 59.
31. Matei 4, 13; Marcu 1, 21; Ioan 2, 12.
32. Matei 7, 38 și 22, 23; Ioan 7, 46.
34. Luca 1, 35; Mc. 1, 22.

36. Şi frică li s'a făcut tuturor şi spuneau unii către alţii şi ziceau: Ce vorbă e aceasta? Că porunceşte duhurilor necurate, cu stăpânire şi cu putere, şi ele se duc!

37. Şi a mers svonul despre El în tot locul prin împrejurime.

38. După ce s'a sculat din sinagogă, a venit în casa lui Simon. Ci soacra lui Simon era prinsă de nişte friguri rele şi L-au rugat pentru ea.

39. Atunci Iisus, plecându-se deasupra ei, a certat frigurile şi frigurile au lăsat-o. Iar ea degrabă sculându-se, îi slujea pe ei.

40. După scăpătatul soarelui, toţi câţi aveau bolnavi, cu fel şi fel de boli, i-au adus la El; ci El, punându-şi mâinile pe fiecare dintre ei, îi făcea sănătoşi.

41. Din mulţi ieşeau şi demoni, cari strigau şi ziceau: Tu eşti Fiul lui Dumnezeu. Dar El, certându-i, nu-i lăsa să vorbească, fiindcă ştiau că El este Hristos.

42. Făcându-se ziuă, a ieşit şi s'a dus într'un loc pustiu. Dar mulţimile îl căutau şi au venit până la El şi ţineau ca să nu plece dela ei.

43. Ci Iisus le-a grăit: Se cade să binevestesc împărăţia lui Dumnezeu şi altor cetăţi, fiindcă pentru aceasta sunt trimis.

44. De aceea propovăduia în (toate) sinagogile Galileei.

38. Matei 8, 14, sq.
40. Marcu 1, 32, sq.

5.

Pescuirea minunată. Vindecarea unui lepros şi a unui paralitic. Chemarea lui Levi. Iisus se rosteşte asupra postului.

1. Pe când mulţimea se grămădea la El, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, şi El şedea lângă lacul Ghenizaret,

2. A văzut două bărci oprite lângă ţărm, iar pescarii din ele coborîseră şi-şi spălau mrejile.

5. 1. Marcu 1, 16.

3. Ci urcându-Se într'una din bărci, care era a lui Simon, l-a rugat s'o depărteze puţin dela uscat. Apoi, şezând în barcă, învăţa, din ea, mulţimile.

4. Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc şi lăsaţi în jos mrejele voastre, ca să pescuiţi.

5. Atunci răspunzând Simon, I-a grăit: Invăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nimic nu am prins, dar după cuvântul Tău, voiu lăsa mrejele în jos.

6. Şi făcând ei aşa, prinseră mulţime mare de peşte, că li se rupeau mrejele.

7. Deci, au făcut semne tovarăşilor din cealaltă barcă să vie să le ajute. Şi au venit şi au umplut amândouă bărcile, de erau gata să se afunde.

8. Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus şi I-a zis: Du-Te dela mine, Doamne, că sunt om păcătos.

9. Căci spaima îl cuprinsese pe el şi pe toţi cei ce erau cu el, de pescuitul atâtor peşti pe cari îi prinseseră.

10. Tot aşa şi pe Iacov şi pe Ioan, feciorii lui Zevedeu, cari erau tovarăşii lui Petru. Atunci Iisus a rostit către Petru: Nu-ţi fie frică. De acum înainte vei fi pescar de oameni.

11. Şi trăgând bărcile la uscat, au lăsat totul şi au mers după El.

12. Pe când erau într'unul din oraşe, iată că un om plin de lepră, văzând pe Iisus, a căzut cu faţa la pământ şi s'a rugat, zicând: Doamne, dacă vrei, poţi să mă curăţeşti.

13. Atunci El, întinzând mâna, s'a atins de lepros şi a grăit: Vreau, curăţeşte-te. Şi îndată s'a dus lepra de pe el.

14. Iar Iisus i-a poruncit să nu spună la ni-

12. Matei 8, 2; Marcu 1, 40, sq.

14. Lev. 14, 2.

meni, ci — mergând, arată-te preotului și, pentru curățirea ta, du jertfa, precum a orânduit Moise, spre mărturie lor.

15. Dar cu atât mai vârtos străbătea vorba despre El și noroade multe se adunau ca să asculte și să se tămăduiască de suferințele lor.

16. Ci El se depărta în locuri pustii și se ruga.

17. Și a fost așa, că într'o zi Iisus învăța. Iar de față ședeau Farisei și învățători ai Legii, veniți din toate satele Galileii, din Iudeia și din Ierusalim. Și puterea Domnului era (cu El) și El tămăduia.

18. Și iată, că niște bărbați aduceau cu patul pe un om, care era slăbănog și căutau să-l aducă înăuntru și să-l pună inaintea Lui;

19. Dar negăsind pe unde să-l ducă, din pricina mulțimii, s'au suit pe acoperiș și printre cărămizi l-au lăsat în jos cu patul, la mijloc, în fața lui Iisus.

20. Deci, văzând credința lor, a zis: Omule, iertate îți sunt păcatele tale.

21. Dar Fariseii și Cărturarii începură să-și dea cu socoteala și să zică: Cine e Acesta, care vorbește (asemenea) hule? Cine poate să ierte păcatele, decât unul Dumnezeu?

22. Iisus, însă, cunoscând gândurile lor, luând cuvântul, a grăit către ei: Ce vă întrebați în inimile voastre?

23. Ce este mai ușor? A zice: iartă-se ție păcatele tale, sau a zice: scoală-te și umblă?

24. Iar ca să știți, că Fiul Omului are pe pământ putere să ierte păcatele — zis-a celui slăbănog: ție grăiesc, scoală-te, ia patul tău și te du la casa ta.

25. Și numaidecât sculându-se înaintea lor, luând patul pe care zăcu-

16. Marcu 1, 35, sq.
18. Matei 9, 2; Marcu 2, 3.
21. Is. 43, 25.

se, s'a dus la casa sa,
mărind pe Dumnezeu.
26. Și uimirea i-a cu-
prins pe toți și lăudau pe
Dumnezeu, și plini de
frică, ziceau: Văzut-am
astăzi lucruri de necre-
zut.
27. In urma acestora,
ieșind, a văzut un va-
meș, cu numele Levi, ca-
re ședea la vamă, și i-a
zis: Vino după Mine.
28. Ci el, lăsând toa-
te, s'a sculat și a mers
după Iisus.
29. Și Levi I-a făcut
un ospăț mare, la el a-
casă. Și era mulțime
multă de vameși și de
alții, cari ședeau cu ei la
masă.
30. Dar Fariseii și Căr-
turarii lor murmurau că-
tre ucenicii Lui, spunând:
Dece mâncați și beți îm-
preună cu vameșii și cu
păcătoșii?
31. Ci Iisus, răspun-
zând, grăit-a către ei:
N'au trebuință de doctor
cei sănătoși, ci doar cei
care suferă.
32. N'am venit să chem
pe drepți, ci pe păcătoși,
la pocăință.
33. Atunci au zis Lui:
Ucenicii lui Ioan postesc
adesea și fac rugăciuni,
așijderea și ai Farisei-
lor, iar ai Tăi mănâncă
și beau.
34. Iisus, însă, le-a răs-
puns: Nu cumva puteți,
pe fiii nunții să-i faceți
să postească pe cât timp
Mirele este cu ei?
35. Ci vor veni zile
când Mirele se va lua
dela ei; atunci vor posti
întru acele zile.
36. Le-a spus lor și o
pildă: Nimeni nu smulge
petec dela haină nouă, ca
să-l cârpească la una ve-
che, altfel rupe haina
cea nouă, iar petecul luat
din ea nu se potrivește
la cea veche.
37. Și nimeni, iarăși,
nu pune vin nou în bur-
dufuri vechi, altfel vinul
nou va sparge burdufu-
rile; și se varsă și vinul
și se nimicesc și burdu-
furile.
38. Ci vinul nou trebue
pus în burdufuri noi și
împreună se vor păstra.

27. Mt. 9, 9; Mc. 2, 14.

33. Mt. 9, 14; Mc. 2, 18.

39. Apoi nimeni, după ce a băut vin vechiu, nu voieşte degrabă de cel nou, fiindcă zice: E bun cel vechiu.

6.

Smulgerea spicelor. Cel cu mâna uscată, tămăduit. Sâmbăta. Alegerea celor doisprezece Apostoli. Predica de pe munte.

1. Intr'o Sâmbătă — a doua după Paşte — Iisus mergea printre holde, iar ucenicii Lui smulgeau spice, le frecau cu mâinile şi mâncau.
2. Dar oarecari dintre Farisei au zis: Dece faceţi ce nu se cade să facă (nimeni) Sâmbăta?
3. Atunci Iisus le-a răspuns: Oare n'aţi citit ce a făcut David, când a flămânzit el şi cei ce erau cu el?
4. Cum a intrat în locaşul lui Dumnezeu şi a luat pâinile punerii înainte şi a mâncat şi a dat şi soţilor lui, din ele, pe care nu se cuvine să le mănânce decât numai preoţii?
5. Apoi le-a zis: Fiul Omului este Domn şi al Sâmbetei.
6. Intr'altă Sâmbătă, a intrat în sinagogă şi învăţa. Şi era acolo un om a cărui mână dreaptă era uscată.
7. Ci cărturarii şi Fariseii îl pândeau (să vadă) de tămădueşte în ziua Sâmbetei, ca să-I găsească cuvânt de învinuire.
8. Dar El cunoştea gândurile lor. A zis, deci, omului, care avea mâna uscată: Scoală-te şi stai aici la mijloc. El s'a sculat şi a stat.
9. Atunci Iisus a grăit către ei: Vă întreb pe voi, ce se cade Sâmbăta? A face bine, sau a face rău, a scăpa un suflet, sau a-l pierde?
10. Şi rotindu-şi privirile peste ei toţi, a zis omului: Intinde mâna ta. Iar el făcu aşa şi mâna lui se făcu la loc sănătoasă, ca şi cealaltă.
11. Ei însă se umplură

6. 1. Mt. 12, 1; Mc. 2, 23.
4. I Imp. 21, 6.

de nebunia (urii) și unii cu alții vorbeau ce să-I facă lui Iisus.

12. In zilele acelea, Iisus a ieșit la munte ca să se roage și a petrecut noaptea în rugăciune către Dumnezeu.

13. Iar dacă s'a făcut ziuă, a chemat la Sine pe ucenicii Săi și a ales din ei doisprezece, pe cari i-a numit Apostoli.

14. Pe Simon, căruia i-a zis Petru, pe Andrei, fratele lui, pe Iacov, pe Ioan, pe Filip, pe Vartolomei,

15. Pe Matei, pe Toma, pe Iacov al lui Alfeu, pe Simon numit Zilotul,

16. Pe Iuda al lui Iacov și pe Iuda Iscarioteanul, care s'a făcut vânzător.

17. Iar după ce a coborît împreună cu ei, a stat în loc șes și (erau acolo mulți ucenici ai Săi și mulțime mare de norod, din toată Iudeia din Ierusalim și de pe țărmul Tirului și al Sidonului, cari veniseră ca să-L asculte și să se vindece de bolile lor.

18. Și cei bântuiți de duhuri necurate, se tămăduiau.

19. Și tot norodul căuta să se atingă de El, căci din El ieșea o putere care lecuia pe toți.

20. Atunci El, ridicându-și ochii spre ucenicii Săi, le-a cuvântat: Fericiți (voi) cei săraci, că a voastră este împărăția lui Dumnezeu.

21. Fericiți voi cari flămânziți acum, că vă veți sătura. Fericiți cei ce plângeți acum, că veți râde.

22. Fericiți veți fi când oamenii vă vor urî pe voi și vă vor izgoni dintre ei, și vă vor batjocori și vor lepăda numele vostru ca urît, din pricina Fiului Omului.

23. Bucurați-vă în ziua aceea și săltați, că iată, plata voastră multă este în cer; pentrucă tot așa făceau părinții lor cu proorocii.

---

13. Lc. 9, 1; Mc. 3, 13, sq.

17. Marcu 3, 7, sq.; Matei 4, 24, sq.

24. Dar vai vouă bogaţilor, că vă luaţi (pe pământ) mângâierea voastră.
25. Vai vouă celor acum sătui, că veţi flămânzi; vai vouă celor ce astăzi râdeţi, că veţi fi în întristare şi veţi plânge.
26. Vai vouă, când toţi oamenii vă vor zice: Bine de voi! Căci tot aşa părinţii lor făceau cu proorocii mincinoşi.
27. Iar vouă, celor ce ascultaţi, vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine celor ce vă urăsc pe voi;
28. Binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, rugaţi-vă pentru cei ce vă aduc vătămare.
29. Celui ce te loveşte peste obraz, întoarce-i şi pe celălalt; şi cu cel care îţi ia veşmântul, nu te pune în pricină nici pentru cămaşe;
30. Oricui îţi cere, dă-i; şi dela cel care ia lucrurile tale, nu cere înapoi.
31. Şi ce fel voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi lor, tot aşa.
32. Căci de iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce mulţumită puteţi avea? Doară şi păcătoşii au iubire pentru cei ce le poartă iubire.
33. Şi dacă faceţi bine la cei ce vă fac bine, ce mulţumită puteţi avea? Doară şi păcătoşii acelaşi lucru fac.
34. Şi dacă împrumutaţi pe aceia dela cari nădăjduiţi să luaţi înapoi, ce mulţumită puteţi avea? Doară şi păcătoşii dau cu împrumut păcătoşilor, ca să primească înapoi întocmai.
35. Ci iubiţi pe duşmanii voştri, faceţi bine şi daţi cu împrumut, fără să nădăjduiţi nimic în schimb, şi răsplata voastră va fi multă şi veţi fi fiii Celui Prea Inalt, că El este bun către cei nemulţumitori şi răi.

24. Amos 6, 1: Iac. 5, 1.
25. Is. 65, 13, 14.
30. A doua Lege 15, 7.
31. Matei 7, 12.
32. Matei 5, 46.
34. Mt. 5, 42: Lev. 25, 35.
35. Ps. 36, 26.

36. Fiţi milostivi, precum şi Tatăl vostru este milostiv.
37. Nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi; nu osândiţi şi nu veţi fi osândiţi; iertaţi şi veţi fi iertaţi.
38. Daţi şi vi se va da. Turna-vor în sânul vostru o măsură bună, îndesată, clătinată şi plină să se verse, căci cu ce măsură măsuraţi, cu ea se va măsura şi vouă.
39. Apoi le-a spus şi o parabolă: Poate, oare, orb la orb să arate calea? Nu vor cădea în râpă amândoi?
40. Nu se poate ucenic mai presus decât învăţătorul său; adus la desăvârşire, fi-va fiecare (ucenic) deabia ca învăţătorul său.
41. Dece vezi paiul din ochiul fratelui tău, iar bârna din ochiul tău nu o simţi?
42. Cum poţi să zici fratelui tău: Frate, stai să scot paiul din ochiul tău — nevăzând tu însuţi bârna care este în ochiul tău? Făţarnice, scoate mai întâi bârna din ochiul tău şi atunci vei vedea să scoţi gunoiul din ochiul fratelui tău.
43. Căci nu se poate pom bun care să facă roade rele şi iarăşi, nici pom rău care să facă roade bune.
44. Iar fiecare pom se cunoaşte după roadele lui. Că nu din scaeţi culeg oamenii smochine, nici struguri din mărăcini.
45. Omul bun, din vistieria cea bună a inimii sale scoate cele bune, pe când omul rău, din vistieria cea rea a inimii lui scoate cele rele. Căci din prisosinţa inimii grăeşte gura lui.
46. Deci, pentru ce-mi ziceţi: Doamne, Doamne, dacă nu faceţi ce vă spun?
47. Oricine vine la Mine şi aude cuvintele Mele şi le îndeplineşte — vă

36. Eşire 34, 6; Ps. 102, 8, 13.
37. Rom. 2, 1
38. Marcu 4, 24.
40. Ioan 15, 30.
41. Matei 7, 3.
45. Matei 12, 35.
47. Rom. 2, 13; Iac. 1, 22.

voiu arăta cui este asemenea:

48. Asemenea este unui om care, zidindu-şi casă, a săpat, a adâncit şi i-a pus temelia în stâncă. Şi venind apele mari şi puhoiul izbind în casa aceea, n'a putut s'o clintească, fiindcă era temeinic clădită.

49. Iar cel ce aude, dar nu îndeplineşte, este asemenea omului care şi-a zidit casa pe pământ, fără de temelie, şi izbind în ea puhoiul, s'a prăbuşit degrabă şi prăbuşirea acelei case a fost mare.

7.

Servitorul sutaşului. Tânărul din Nain. Solii lui Ioan Botezătorul şi ungerea lui Iisus de către femeia păcătoasă.

1. După ce a încheiat toate aceste cuvinte ale Sale, în auzul poporului, a intrat în Capernaum.

2. Acolo, servitorul unui sutaş era bolnav pe moarte, iar stăpânul lui îl iubea.

3. Auzind, deci, despre Iisus, a trimis la El pe bătrânii Iudeilor, rugându-L ca să vie şi să scape pe sluga lui.

4. Ci ei sosind la Iisus, L-au rugat cu dinadinsul, zicând: Vrednic este să-i faci lui aceasta;

5. Căci iubeşte neamul nostru şi sinagoga chiar el ne-a clădit-o.

6. Atunci Iisus a pornit cu ei. Şi fiind El acum nu departe de casa (sutaşului), a trimis la El prieteni şi I-a zis: Doamne, nu Te osteni, că nu sunt vrednic ca să intri sub acoperământul meu.

7. De aceea, nici pe mine nu m'am socotit vrednic să viu la Tine. Ci spune un cuvânt şi se va tămădui robul meu.

8. Că şi eu sunt om pus sub poruncă şi am (la rândul meu), ostaşi sub mine şi spun acestuia: du-te, şi se duce, şi altuia: vino, şi vine, şi

7. 2. Matei 8, 5, sq.

slugii mele: fă aceasta, și face.

9. Iar Iisus, auzind acestea, s'a mirat de sutaș și întorcându-se, a zis mulțimii care venea după El: Vă spun, că nici în Israel n'am aflat atâta credință.

10. Și când cei trimiși au venit înapoi, acasă, l-au găsit sănătos pe servitor.

11. In ziua următoare, s'a dus într'un târg numit Nain și cu El împreună mergeau mulți ucenici de-ai Lui și mult norod.

12. Iar când s'a apropiat de porțile târgului, iată, scoteau un mort, singurul fecior al maicii sale, și ea era văduvă, iar popor din târg era cu ea destul.

13. Și văzând-o pe ea Domnul, I s'a făcut milă de ea și i-a zis: Nu mai plânge!

14. Atunci apropiinduse, s'a atins de raclă, iar cei ce o duceau au stat locului. Și a rostit: Tânărule, ție zic, scoală-te.

15. Iar cel ce fusese mort s'a ridicat și a început să vorbească. Iar Iisus l-a dat mamei sale.

16. Și frica i-a cuprins pe toți și preamăreau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare s'a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat norodul Său.

17. Iar vorba aceasta despre El a mers în toată Iudeia și în toată împrejurimea.

18. Ucenicii lui Ioan i-au adus lui (în închisoare), veste despre toate acestea.

19. Atunci el, chemând la sine pe doi dintre ucenicii săi, i-a trimis către Domnul, zicând: Ești Tu Cel ce va să vie sau să așteptăm pe altul?

20. Ajungând la Iisus, acei bărbați au zis: Ioan Botezătorul ne-a trimis la Tine cu acest cuvânt: Ești Tu Cel ce va să vie sau să așteptăm pe altul?

21. Iar în acel ceas, Iisus vindeca pe mulți de

---

13. Matei 9, 36; Ier. 31, 16.

17. Matei 9, 26.

boli și de răni și de duhuri rele și multor orbi le dăruia vederea.

22. Deci, răspunzând, Iisus le-a zis: Duceți-vă și spuneți lui Ioan ce ați văzut și ce ați auzit; Orbii văd, ologii umblă, leproșii se curățesc, surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește.

23. Și fericit este acela care nu se va sminti întru Mine.

24. Iar după ce trimișii lui Ioan plecară, Iisus a început să vorbească mulțimilor despre Ioan: Ce ați ieșit să priviți în pustie? Oare trestie clătinându-se de vânt?

25. (Nu!) ce-ați ieșit, dar, să vedeți? Oare om îmbrăcat în veșminte moi? (Nu!) iată, cei ce petrec în haine scumpe și'n desfătare sunt în casele împăraților.

26. Atunci ce-ați ieșit să vedeți? Oare prooroc? Da! vă spun, și mai mult decât un prooroc.

27. Acesta este cel despre care s'a scris: Iată trimit, înaintea feței Tale, pe îngerul Meu, care va găti calea Ta, înaintea Ta.

28. Căci vă spun: între cei născuți din femei, nici unul nu este mai mare prooroc decât Ioan Botezătorul; dar cel mai mic din împărăția lui Dumnezeu este mai mare de cât el.

29. Și tot norodul care l-a ascultat și chiar vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu, botezându-se cu botezul lui Ioan.

30. Iar Fariseii și învățătorii legii, cari nu s'au botezat dela el, au lepădat, pentru sufletul lor, sfatul lui Dumnezeu.

31. Cu cine voiu asemăna pe oamenii acestui neam? Și cu cine sunt ei asemenea?

32. Sunt asemenea copiilor cari șed în târg și strigă unii către alții, zicând: V'am cântat din fluer și n'ați jucat; v'am

---

22. Is. 35, 5.
24. Matei 11, 7.
30. Fapt. 13, 16.
31. Matei 11, 16, sq.

cântat de jale și n'ați plâns.
33. Căci a venit Ioan Botezătorul, nemâncând pâine și negustând vin și spuneți: Are demon!
34. A venit și Fiul Omului, mâncând și bând, și spuneți: Iată om mâncăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor!
35. Dar Înțelepciunea a fost găsită dreaptă de către toți fiii ei.
36. Unul din Farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce la el. Și a intrat în casa Fariseului și a șezut la masă.
37. Și, iată, o femeie păcătoasă care era în cetate, prinzând de veste că șade la masă, în casa Fariseului, a adus un alabastru cu mir.
38. Și stând la spate, lângă picioarele lui Iisus și plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui și cu părul capului ei să le șteargă. Și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir.
39. Văzând aceasta, Fariseul care-L chemase, a zis întru sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar ști cine e și ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.
40. Atunci Iisus, luând cuvântul, a grăit către el: Simone, am să-ți spun ceva. Invățătorule, spune — rostește el.
41. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.
42. Dar neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Spune-mi: care dintre ei, îl va iubi mai mult?
43. Simon, răspunzând, a zis: Gândesc că acela căruia i-a fost iertat mai mult. Răspuns-a lui, Iisus: Drept ai judecat.
44. Apoi, întorcându-se către femeie, i-a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat la tine în casă: apă (de spălat) pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi Mi-a udat picioarele și le-a șters cu părul ei.
45. Sărutare nu Mi-ai

dat; ea, însă, de când am intrat, n'a contenit să-Mi sărute picioarele.

46. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea, însă, cu mir Mi-a uns picioarele.

47. Drept aceea, îți spun: iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui puțin se iartă, puțin iubește.

48. Și a rostit către ea: Iertate îți sunt păcatele.

49. Atunci comesenii începură să se întrebe în gândul lor: Cine este Acesta, care iartă și păcatele?

50. Ci Iisus a zis către femeie: Credința ta te-a mântuit; mergi în pace.

8.

Femeile ucenice. Parabola Semănătorului. Muma și frații lui Iisus. Furtuna de pe lac. Demonizatul din ținutul Gherghesenilor. Fiica lui Iair. Femeia bolnavă de doisprezece ani.

1. Și a fost, după aceea, că Iisus călătorea din oraș în oraș și din sat în sat, propovăduind și binevestind împărăția lui Dumnezeu, iar cei doisprezece (Apostoli) erau cu El.

2. Asemenea, oarecare femei, care fuseseră tămăduite de duhuri rele și de boli: Maria, numită Magdalina, din care ieșiseră șapte demoni,

3. Și Ioana, femeia lui Huza, îngrijitorul lui Irod, și Susana și multe altele, care îl ajutau din averile lor.

4. In vremea aceea, adunându-se mult norod și cei cari, de prin toate orașele, veneau la El, a vorbit, în parabolă:

5. Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și când semăna el, o (parte) a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o.

6. Altă (parte) a căzut în loc pietros, și dacă a răsărit s'a uscat, pentrucă nu avea umezeală.

48. Matei 9, 2.
8 2. Marcu 15, 40 și 16, 9.

4. Mt. 13, 3; Mc. 4, 2.

7. Altă (parte) a căzut în mijlocul spinilor și spinii, crescând cu ea odată, au înăbușit-o.

8. Iar altă (parte) a căzut în pământul cel bun, și, crescând, a făcut rod însutit. Și după ce a spus acestea, a strigat: Cine are urechi de auzit, să audă.

9. Ci ucenicii Lui L-au întrebat: Ce este pilda aceasta?

10. El, atunci, a răspuns: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți în pilde, ca, văzând să nu vadă și auzind să nu înțeleagă.

11. Iar pilda este aceasta: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu.

12. Cei de lângă cale sunt cei cari aud, dar vine Diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască.

13. Cei din loc pietros sunt aceia cari, auzind cuvântul, îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar în ceasul ispitei, se leapădă.

14. Cea căzută între spini: aceștia sunt cei ce aud (cuvântul), dar umblând sub povara grijilor, a bogăției și a plăcerilor vieții, se înnăbușesc și nu rodesc desăvârșit.

15. Iar cea de pe pământ bun, aceștia sunt cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și fac rod, întru răbdare.

16. Nimeni, dacă aprinde făclie, n'o ascunde sub un vas, sau n'o pune sub pat, ci o așează în sfeșnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina.

17. Căci nu este nimic ascuns, care să nu se dea pe față și nimic tainic, care să nu se cunoască și să nu vie la arătare.

18. Luați seama, deci, cum auziți: Celui ce are

10. Is. 6, 9, 10; Matei 13, 14; Marcu 4, 12; Ioan 12, 40; Fapt. 28, 26.
15. Fapt. 16, 14; Evrei 10, 36.
16. Mt. 5, 15; Mc. 4, 21.
17. Matei 10, 26.
18. Matei 13, 12.

i se va da, iar dela cel ce nu are, şi ce i se pare că are, se va lua dela el.
19. Atunci au venit la El muma Lui şi fraţii Lui; dar nu puteau să se apropie de El din pricina mulţimii norodului.
20. Şi i-au dat Lui de veste: Muma Ta şi fraţii Tăi stau afară şi voiesc să Te vadă.
21. Ci El, răspunzând, grăit-a către ei: Muma Mea şi fraţii Mei sunt aceştia cari ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l îndeplinesc.
22. Intr'o zi (astfel), a fost că Iisus a intrat în corabie, cu ucenicii Lui, şi le-a zis: Să trecem de partea cealaltă a lacului. Şi au plecat.
23. Dar pe când ei vâsleau, Iisus a adormit. Atunci o vifornіţă de vânt se porni pe lac, iar ei se umplură (de apă) şi stătură în cumpăna primejdiei.
24. Ci venind la El, ucenicii L-au deşteptat şi I-au zis: Invăţătorule, Invăţătorule, pierim! Atunci El, sculându-se, a certat vântul şi volbura apei şi ele au încetat şi s'a făcut linişte.
25. Iar ucenicilor le-a zis: Unde este credinţa voastră? Ei, însă, înspăimântaţi şi uimiţi, ziceau uni către alţii: Oare cine este Acesta? Că poronceşte şi furtunilor şi apei, şi-L ascultă!
26. Apoi au ajuns cu corabia în ţinutul Gherghesenilor, care este dincolo de apă, în faţa Galileei.
27. Când a ieşit pe uscat, L-a întâmpinat un om din cetate, care avea demon şi care de multă vreme nu mai punea haină pe el şi în casă nu mai sălăşluia, ci în peşterile de îngropăciune.
28. Văzându-L pe Iisus, a răcnit şi a căzut înaintea Lui şi cu glas puternic a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu, Celui Prea Inalt? Rogu-Te, nu mă munci.

---

19. Matei 12, 46; Mc. 3, 31.
22. Mt. 8, 23; Mc. 4, 35
26. Mt. 8, 28, sq.; Marcu 5, 1.

29. Că Iisus poruncea duhului necurat să iasă afară din om, pentrucă de mulţi ani îl stăpânea, şi-l legau în lanţuri şi în obezi şi-l puneau sub pază, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de demon, în pustie.

30. Şi l-a întrebat Iisus, zicând: Care-ţi este numele? El a răspuns: Legiune. Căci demoni mulţi intraseră în el.

31. Şi se ruga de El să nu le poruncească să meargă întru adânc.

32. Iar acolo era o turmă mare de porci, care păşteau pe munte. Şi L-au rugat să le îngăduiască lor să intre în porci; şi le-a îngăduit.

33. Şi ieşind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s'a repezit de pe povârniş în lac, şi s'a înnecat.

34. Iar păstorii, văzând ce s'a întâmplat, au fugit şi au dat de veste în cetate şi prin sate.

35. Atunci locuitorii au ieşit să vadă ce a fost şi au venit la Iisus şi au găsit pe omul din care ieşiseră demonii, îmbrăcat şi cuminte, şezând jos, la picioarele lui Iisus, şi s'au înfricoşat.

36. Şi cei ce văzuseră, le-au spus cum a fost mântuit demonizatul.

37. Şi L-a rugat pe El toată mulţimea din ţinutul Gherghesenilor, să se ducă dela ei, căci frică mare îi cuprinsese. Ci El, intrând în corabie, s'a înapoiat.

38. Iar bărbatul din care ieşiseră demonii se ruga de El să-l lase lângă Sine. Iisus, însă, i-a dat drumul, zicând:

39. Intoarce-te în casa ta şi spune cât bine ţi-a făcut ţie Dumnezeu. Şi el s'a dus, vestind prin tot oraşul cât bine i-a făcut Iisus, lui.

40. Când s'a întors Iisus, l-a primit mulţime de norod, căci toţi îl aşteptau.

41. Şi iată, a venit un bărbat, al cărui nume era Iair, şi care era mai marele sinagogii. Şi căzând

41. Matei 9, 18.

la picioarele lui Iisus, îl ruga să intre în casa lui,
42. Că avea numai o fată, ca de doisprezece ani, şi ea era pe moarte. Şi pe când se ducea Iisus, mulţimile îl împresurau.
43. Ci o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge şi cheltuise cu doctorii toată averea ei, neputând să se vindece de către nimeni,
44. S'a apropiat de Iisus, pe la spate, şi s'a atins de ciucurii hainei Lui şi în aceeaşi clipă, curgerea sângelui ei a stat.
45. Atunci Iisus a zis: Cine este cel ce s'a atins de Mine? Dar toţi au tăgăduit. Petru şi ceilalţi soţi, răspunseră: Invăţătorule, mulţimile Te împresoară şi Te îmbulzesc, şi Tu spui: Cine este cel ce s'a atins de Mine?
46. Dar Iisus zise (iar): S'a atins de Mine cineva. Căci am simţit puterea care a ieşit din Mine.
47. Atunci femeia, văzându-se vădită, a venit tremurând, şi căzând la picioarele Lui, a spus, de faţă cu tot norodul, din care pricină s'a atins de El şi cum s'a tămăduit numaidecât.
48. Iar Iisus a rostit către ea: Indrăzneşte, fiică, credinţa ta te-a mântuit. Mergi în pace.
49. Pe când El vorbea încă, vine cineva din (casa) mai marelui sinagogii, şi spune: A murit copila ta. Nu mai osteni pe Invăţătorul.
50. Dar Iisus, auzind, a zis către Iair: Nu te teme; crede numai, şi se va mântui.
51. Şi intrând în casă, n'a lăsat pe nimeni să intre cu El, decât numai pe Petru, pe Ioan, pe Iacov, pe tatăl copilei şi pe mamă.
52. Ci toţi plângeau şi se tânguiau pentru copilă. Iisus le zise: Nu plân-

43. Marcu 5, 25.
49. Matei 9, 23, sq.; Marcu 5, 35, sq.
52. Luca 7, 13.

geți, că n'a murit, ci doarme.
53. Dar ei l-au luat în râs, știind (bine) că a murit.
54. Atunci El, (după ce i-a scos pe toți afară), apucând mâna copilei, a strigat, zicând: Copilă, deșteaptă-te!
55. Și duhul ei s'a întors și a înviat degrabă; și a orânduit Iisus să-i dea ei să mănânce.
56. Iar părinții ei au rămas uimiți. Și Iisus le-a poruncit să nu spună nimănui ce s'a întâmplat.

9.

Trimiterea celor doisprezece Apostoli. Săturarea celor cinci mii de oameni. Mărturisirea lui Petru. Intâia și a doua vestire a Patimilor. Schimbarea la față. Vindecarea copilului demonizat. Care este întâiul, între Apostoli? Urmarea lui Iisus.

1. După acestea, a chemat la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi și le-a dat putere și stăpânire peste toți demonii și putere să tămăduiască boalele.
2. Și i-a trimis să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi.
3. Și le-a zis: Să nu luați nimic pe drum, nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici argint și nici câte două haine.
4. Și în oricare casă veți intra, acolo să rămâneți și de acolo să plecați.
5. Și dacă nu vor să vă primească, ieșind din cetatea aceea, scuturați praful de pe picioarele voastre, spre mărturie asupra lor.
6. Iar ei, pornind, au străbătut sat cu sat, vestind vestea cea bună și tămăduind pretutindeni.
7. Ci a auzit Irod tetrarhul de toate aceste fapte și era în nedumerire, că se zicea de către unii cum că Ioan s'a sculat din morți;
8. Iară de către alții,

9. 1. Mt. 10, 1; Mc. 6, 7.
4. Luca 10, 5, sq.
5. Luca 10, 11
7. Mt. 14, 1; Mc. 6, 14.

că Ilie s'a arătat, şi iarăşi de către alţii, că un profet dintre cei vechi a înviat.

9. Irod, însă, zicea: lui Ioan eu i-am tăiat capul. Cine, dar, este Acesta despre care aud astfel de fapte? De aceea, căuta să-L vadă.

10. Ci apostolii, înapoindu-se, I-au spus lui Iisus (toate) câte au făcut. Atunci El i-a luat cu Sine şi s'a dus de o parte (într'un loc pustiu), spre un oraş numit Betsaida.

11. Dar mulţimile prinzând de veste, au mers după El şi El, primindu-le, le grăia despre împărăţia lui Dumnezeu, iar pe cei cari aveau trebuinţă de tămăduire, îi făcea sănătoşi.

12. Dar ziua a început să se plece spre seară. Atunci, venind la El cei doisprezece, I-au spus: Dă drumul mulţimii să se ducă prin satele şi prin oraşele dimprejur, ca să poposească şi să-şi găsească de mâncare, pentrucă aici suntem în loc pustiu.

13. Iisus, însă, le-a răspuns: Daţi-le voi să mănânce. Ci ei au zis: Nu avem mai mult decât cinci pâini şi doi peşti, afară numai dacă, ducându-ne noi (înşine), vom cumpăra merinde la tot acest norod.

14. Căci erau ca la cinci mii de bărbaţi. Dar El a zis către ucenicii Lui: Aşezaţi-i jos, în cete de câte cincizeci de inşi.

15. Şi au făcut aşa şi i-au aşezat pe toţi.

16. Iar Iisus, luând cele cinci pâini şi cei doi peşti şi căutând la cer, le-a binecuvântat, a frânt şi a dat ucenicilor, ca să pună mulţimii înainte.

17. Şi au mâncat şi s'au săturat toţi şi au luat ce le-a rămas din fărâmituri, douăsprezece coşuri.

18. Odată, când Iisus era singur şi se ruga, iar ucenicii erau cu El, i-a întrebat pe ei, zicând: Cine spun mulţimile că sunt Eu?

---

10. Ioan 6, 1, sq.

12. Ioan 6, 5.

19. Atunci ei au răspuns: Ioan Botezătorul, iar alţii Ilie, alţii, însă, că a înviat unul dintre proorocii din vechime.

20. Ci El i-a întrebat: Dar voi cine ziceţi că sunt Eu? Răspunzând atunci Petru a rostit: Hristosul lui Dumnezeu.

21. Dar El le-a poruncit, cu străşnicie, să nu spună nimănui aceasta;

22. Şi a mai zis: că Fiul Omului trebue să pătimească mult şi să fie defăimat de către bătrâni, de către mai marii preoţilor şi de către cărturari şi să fie omorît, iar a treia zi să învieze.

23. Apoi a vorbit către toţi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să-Mi urmeze Mie;

24. Căci cine va voi să-şi mântuiască sufletul, îl va pierde; iar cine-şi va pierde sufletul său, pentru Mine, şi-l va mântui.

25. Că ce foloseşte omului să câştige lumea toată, iar pe sine să se piardă, ori să se păgubească?

26. Iar cine se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, (şi) Fiul Omului se va ruşina de el, când va veni întru mărirea Sa şi a Tatălui şi a sfinţilor îngeri.

27. Cu adevărat, vă spun vouă, că sunt unii dintre cei ce stau aici, cari nu vor gusta moarte, până ce nu vor vedea împărăţia lui Dumnezeu.

28. Iar după cuvintele acestea, ca la opt zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru, pe Ioan şi pe Iacov şi s'a suit în munte, ca să se roage.

29. Şi pe când se ruga El, chipul feţei Sale s'a făcut altul şi îmbrăcămintea Lui albă strălucitoare.

---

20. Matei 16, 16, sq.; Marcu 8, 29; Ioan 6, 69.
22. Mt. 17, 22 şi 20, 18, sq.
23. Mt. 16, 24; Mc. 8, 34.
24. Luca 17, 33.
26 Matei 10, 33; Marcu 8, 38; Luca 12, 9; II Tim. 2, 12.
28. Mt. 17, 1; Mc. 9, 2.

30. Şi iată doi bărbaţi vorbeau cu El, cari erau Moise şi Ilie.

31. Şi cari, arătându-se intru slavă, spuneau sfârşitul pe care El avea să-l împlinească în Ierusalim.

32. Iar Petru şi soţii lui erau îngreuiaţi de somn, dar stăruind ei în veghe au văzut mărirea Lui şi pe cei doi bărbaţi, cari stăteau împreună cu El.

33. Şi când a fost să se despartă aceştia de Iisus, zis-a Petru către El: Invăţătorule, bine este ca noi să fim aici. Să facem trei colibe: una Ţie, una lui Moise şi una lui Ilie — neştiind ce să spună.

34. Dar pe când vorbea acestea, s'a făcut un nor şi i-a umbrit; ci ei intrând în nor s'au spăimântat.

35. Atunci, din nor, o voce a rostit: Acesta este Fiul Meu cel ales, de El să ascultaţi!

36. Iar, când a trecut glasul, s'a aflat Iisus singur. Ci ei au tăcut şi nimănui n'au spus nimic, în zilele acelea, din cele ce au văzut.

37. In ziua următoare, când s'au pogorît din munte, I-a ieşit înainte mulţime de norod.

38. Şi, iată, un bărbat din mulţime a strigat şi a zis: Invăţătorule, rogu-mă Ţie, caută spre fiul meu, că îl am numai pe el;

39. Şi, iată, un duh îl apucă şi deodată răcneşte şi-l sgudue cu spume şi-l sdrobeşte şi cu greu se duce dela el.

40. Ci m'am rugat de ucenicii Tăi ca să-l scoată afară, dar n'au putut.

41. Atunci Iisus, răspunzând, a zis: O neam fără credinţă şi stricat! Până când voiu fi la voi şi vă voiu îngădui? Adu aici pe fiul tău.

42. Dar când venea către Iisus, demonul îl trânti şi-l sgâlţâi. Atunci Iisus certă duhul necurat, vindecă pe copil şi-l dădu tatălui său.

43. Iar toţi au rămas

35. II Petr. 1, 17; Mt. 3, 17.

37. Mt. 17, 14; Mc. 9, 14

uimiţi de m ă r e ţ i a lui Dumnezeu. Şi pe când ei toţi se mirau de câte le făcea, a rostit către ucenicii Săi:
44. Puneţi în urechile voastre cuvintele acestea: că Fiul Omului va să fie dat în mâinile oamenilor.
45. Dar ei nu înţelegeau rostirea aceasta, căci era ascunsă pentru ei, ca să n'o priceapă, şi le era teamă să-L întrebe pe Iisus despre acest cuvânt.
46. Ci în ei s'a ivit gândul: cine între ei este mai mare?
47. Iisus, însă, cunoscând cugetul inimii lor, a luat un copil, l-a pus lângă Sine,
48. Şi le-a zis: oricine va primi pruncul acesta, întru numele Meu, pe Mine Mă primeşte; i a r oricine Mă va primi pe Mine, primeşte pe Cel ce M'a trimis pe Mine. Căci cine este mai mic între voi toţi, acesta este (mai mare).
49. Atunci Ioan a început să spună: Invăţătorule, am văzut pe unul care, în numele Tău, scotea afară demoni şi l-am oprit, pentrucă nu-Ţi urmează împreună cu noi.
50. Dar Iisus i-a răspuns: Nu-l opriţi; căci cine nu este împotriva voastră, este pentru voi.
51. Iar când a fost să se împlinească zilele înălţării Sale, atunci El îndreptă statornic faţa Sa ca să meargă la Ierusalim.
52. Şi a trimis vestitori înaintea feţei Sale. Ci ei, mergând, au intrat într'un târg al Samaritenilor, ca să-I gătească de popas,
53. Dar ei nu L-au primit, pentrucă îndreptarea feţei Sale era spre Ierusalim.
54. Atunci I a c o v şi Ioan, ucenicii L u i, văzând aceasta, I-au grăit: Vrei, Doamne, să zicem să pogoare foc din cer şi să-i mistuiască (precum a făcut şi Ilie)?
55. Dar Iisus, întorcân-

44. Matei 17, 22.
45. Luca 18, 34.
46. Marcu 9, 34.
48. Mt. 10, 40; Ioan 13, 20.
52. Ioan 4, 4.
54. 4 Imp. 1, 10, sq.

du-se, i-a certat și le-a
zis: Nu știți, oare, fiii
cărui duh sunteți? Că
Fiul Omului n'a venit ca
să piardă sufletele oa-
menilor, ci ca să le mân-
tuiască.
56. Și s'au dus într'un
alt sat.
57. Și pe când mer-
geau pe cale, zis-a unul
către El: voiu merge
după Tine oriunde Te vei
duce.
58. Atunci Iisus i-a
spus: Vulpile au vizuini
și păsările cerului cui-
buri; dar Fiul Omului
n'are unde să-și plece
capul.
59. Și a grăit către al-
tul: Vino după Mine. Ci
el a zis: Doamne, lasă-
mă, întâi, să merg să în-
grop pe tatăl meu.
60. Răspuns-a lui, Ii-
sus: Lasă morții să-și în-
groape morții lor, iar tu
mergi de vestește împă-
răția lui Dumnezeu.
61. Zis-a și un altul:
Voiu merge, Doamne,
după Tine, dar mai întâi
îngădue-mi ca să-mi iau
rămas bun dela cei din
casa mea.
62. Iisus, însă, a rostit
către el: Niciunul, care
pune mâna lui pe plug
și se uită îndărăt, nu este
potrivit pentru împărăția
lui Dumnezeu.

10.

Trimiterea și înapoierea celor șaptezeci de ucenici. Vai de orașele împietrite. Iisus se bucură cu Duhul. Parabola cu Samariteanul milostiv. Marta și Maria.

1. După acestea, Dom-
nul a rânduit alți șapte-
zeci (de ucenici) și i-a
trimis, câte doi, înaintea
feței Sale, în fiecare târg
și loc, unde Insuși avea
să vie.
2. Și a vorbit către ei:
Secerișul este mult, dar
lucrătorii sunt puțini;
rugați-vă, deci, Domnu-
lui secerișului, ca să
scoată lucrători, la sece-
rișul Său.

56. Ioan 3, 17 și 12, 47.
57. Matei 8, 19.

10. 2. Ioan 4, 35; Matei 9, 37, sq.

3. Mergeţi; iată, Eu vă
trimit pe voi, ca niște
miei, în mijlocul lupilor.
4. Nu purtaţi pungă cu
bani, nici traistă, nici în-
călţăminte; şi nimănui,
pe cale, bineţe să nu-i
daţi.
5. Iar în orice casă
veţi intra, mai întâi spu-
neţi: Pace casei acesteia!
6. Şi de va fi acolo fiul
păcii, odihni-va pacea
voastră asupra lui; iar de
nu, se va întoarce către
voi.
7. Şi în aceeaşi casă
să rămâneţi, mâncând şi
bând ce au ei acolo, căci
vrednic este lucrătorul
de plata sa. Nu vă mu-
taţi din casă în casă.
8. Când intraţi într'un
oraş şi vă primesc, mân-
caţi cele ce vă pun îna-
inte.
9. Tămăduiţi pe bolnavi
şi spuneţi-le: S'a apro-
piat de voi împărăţia lui
Dumnezeu.
10. Iar când aţi intrat
într'un oraş şi nu vă pri-
mesc pe voi, atunci ieşiţi
din uliţele lui şi ziceţi:
11. Şi pulberea care s'a
lipit, din oraşul vostru,
de picioarele noastre, o
ştergem (să rămâie) la
voi! Dar aceasta să ştiţi,
că s'a apropiat împără-
ţia lui Dumnezeu.
12. Ci, vă spun că, în
ziua aceea, mai uşor va
fi Sodomei, decât acelui
oraş.
13. Vai ţie, Chorazine!
Vai ţie, Betsaido! Căci
dacă în Tir şi în Sidon
s'ar fi făcut minunile
care s'au făcut la voi,
de mult s'ar fi pocăit,
stând în sac şi în cenuşe.
14. Dar Tirului şi Si-
donului mai uşor le va fi
la judecată, decât vouă.
15. Şi tu, Capernaume,
nu te-ai înălţat oare, pâ-
nă la cer? Până la iad
te vei pogorî!
16. Cine ascultă de voi,
de Mine ascultă şi cine
vă nesocoteşte pe voi, pe
Mine Mă nesocoteşte; iar
cel ce Mă nesocoteşte pe
Mine, nesocoteşte pe Cel
ce M'a trimis pe Mine.

---

3. Matei 10, 16.
4. Matei 10, 9.
7. A doua Lege 24, 14; Mt. 10, 10; 1 Cor. 9, 14.
13. Matei 11, 21.
16. Ioan 13, 20.

17. Iară cei șaptezeci s'au înapoiat cu bucurie și I-au spus: Doamne, și demonii ni se supun întru numele Tău.

18. Atunci Iisus le-a răspuns: Văzut-am pe Satana ca un fulger căzând din cer.

19. Iată, datu-v'am vouă putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va aduce vătămare.

20. Dar nu vă bucurați de aceasta. că duhurile se pleacă vouă, ci vă bucurați, că numele voastre sunt scrise în ceruri.

21. In ora aceea, Iisus a tresăltat de bucurie, întru Duhul Sfânt, și a rostit: Mulțumescu-Ți Ție, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit copiilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta.

22. Și întorcându-se către ucenici, a grăit: Toate-Mi sunt Mie date de către Tatăl Meu și nimeni nu cunoaște cine este Fiul, fără numai Tatăl și cine este Tatăl, fără numai Fiul și căruia voiește Fiul să-i descopere.

23. Apoi (iarăși) s'a întors către ucenici, de o parte, și a mai zis: Fericiți sunt ochii, cari văd ce vedeți voi!

24. Că zic vouă: mulți prooroci și împărați au voit să vadă ceea ce voi vedeți, dar n'au văzut, și să audă ceea ce auziți, dar n'au auzit.

25. Ci, iată, un învățător al Legii, ispitind pe Iisus, s'a sculat și a zis: Invățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?

26. Iisus a grăit către

18. Apoc. 12, 8, sq.
19. Ps 90, 13.
20. Filip. 4, 3.
21. Matei 11, 25, sq.
22. Ioan 1, 18 și 6, 46.
23. 3 Imp. 10, 8; Matei 13, 16.
24. 1 Petru 1, 10.
25. Matei 22, 35, sq.; Matei 12, 28, sq.

el: Ce este scris în Lege? Cum citeşti?

27. Iar el, răspunzând, a zis: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta, şi din tot sufletul tău, şi din toată vîrtutea ta şi din tot cugetul tău, iar pe aproapele ca însuţi pe tine.

28. Atunci Iisus i-a spus: Drept ai răspuns; fă aceasta şi vei fi viu.

29. Dar el, voind să se îndrepteze pe sine însuşi, zis-a către Iisus: Şi cine este aproapele meu?

30. Dând răspuns, Iisus a zis: Un om mergea de vale, dela Ierusalim la Ierihon, şi a căzut între tâlhari, cari, după ce l-au desbrăcat şi l-au rănit, au plecat, lăsându-l pe jumătate mort.

31. Din întâmplare, un preot cobora, pe calea aceea, dar văzându-l, a trecut pe alăturea.

32. Tot aşa şi un levit, ivindu-se pe acolo, a venit, l-a văzut şi a trecut pe alăturea.

33. Un Samaritean care călătorea, însă, sosind în dreptul lui şi văzându-l, i s'a făcut milă de el,

34. Şi a venit la el, i-a legat rănile, turnând pe ele untdelemn şi vin şi, punându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeţi şi i-a purtat de grije.

35. Iar a doua zi, la plecare, scoţând doi dinari, i-a dat gazdei şi i-a zis: Ai grije de el şi ce vei mai cheltui, eu, când mă voiu întoarce, îţi voiu da înapoi.

36. Care din aceşti trei, ţi se pare că a fost aproapele celui ce a fost căzut între tâlhari?

37. El răspunse: Cel care a avut milă de el. Atunci Iisus i-a zis: Du-te şi fă şi tu la fel.

38. S'a întâmplat, apoi, pe când mergeau ei, că Iisus a intrat într'un sat, iar o femeie, cu numele Marta, L-a primit în casa ei.

39. Şi aceasta avea o soră, ce se numea Maria,

---

27. Lev. 19, 18.
28. Lev. 18, 5; Ioan 11, 1.
29. Eşire 2, 13.
38. Ioan 11, 1 şi 12, 2.

care, stând jos lângă picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui.

40. Marta, însă era împovărată de multă slujbă. Deci, stând locului, a grăit: Doamne, au nu socotești că sora mea m'a lăsat singură să slujesc? Ci spune-i ca să-mi ajute.

41. Dar Domnul, răspunzând, i-a zis: Marto, Marto, te grijești și spre multe te silești,

42. Ci un lucru trebuește. Maria partea cea bună și-a ales, care nu se va lua dela ea.

11.

Rugăciunea domnească. Semnul lui Iona. Cuvântarea împotriva Fariseilor și a Cărturarilor.

1. Odată, fiind Iisus într'un loc și rugându-se, când a încetat, unul dintre ucenicii Lui I-a spus: Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui.

2. Atunci Iisus le-a grăit: Când vă rugați, să ziceți: Tatăl nostru, carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău. Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.

3. Pâinea noastră cea spre ființă, dă-ne-o nouă în fiecare zi.

4. Și ne iartă nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm oricui ce ne e dator. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

5. Apoi a zis către ei: Cine dintre voi, (dacă) va avea un prieten și se va duce la el în miez de noapte și-i va spune: Prietene, împrumută-mă cu trei pâini,

6. Că a venit, din cale, un prieten la mine și n'am ce să-i pun înainte.

7. Iar cel din lăuntru să răspundă: Nu mă da de osteneală. Acum ușa e încuiată și copiii mei sunt în pat cu mine. Nu pot să mă scol să-ți dau.

8. Zic vouă: chiar când nu s'ar scula să-i dea, fiindcă îi este prieten, pentru cutezanța lui se

---

11. 2. Matei 6, 9.

8. Luca 18, 5.

va scula și-i va da cât are trebuință.
9. Drept aceea, grăesc vouă: cereți și se va da vouă, căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide.
10. Că oricine cere, ia; și cine caută, găsește; și celui care bate i se va deschide.
11. Cine dintre voi, tată fiind, dacă îi va cere fiul pâine, oare piatră îi va da? Sau pește dacă va cere, oare îi va da, în loc de pește, șarpe?
12. Sau un ou dacă-i va cere, scorpie îi va da lui?
13. Deci dacă voi, cari sunteți răi, știți să dați fiilor voștri lucruri bune, cu cât mai vârtos Tatăl vostru, Cel din Ceruri, va da Duhul Sfânt celor cari cer dela El?
14. In vremea aceea, a scos afară un demon care era mut. Și când a ieșit demonul, mutul a prins să vorbească, iar mulțimile s'au minunat.
15. Unii, însă, dintre ei, ziceau: Cu Beelzebul, căpetenia demonilor, dă afară pe demoni.
16. Iară alții, ispitindu-L, cereau dela El să le dea semn din cer.
17. Dar El, știind gândurile lor, le-a zis: Orice împărăție, desbinându-se în sine, se pustiește și casă peste casă se răstoarnă.
18. Și dacă Satan s'a desbinat în sine, cum va mai sta împărăția lui? Fiindcă spuneți că Eu izgonesc pe demoni cu Beelzebul.
19. Iar dacă Eu îi izgonesc cu Beelzebul, feciorii voștri cu cine îi izgonesc? De aceea, ei vă vor fi judecători.
20. Dacă, însă, Eu, cu degetul lui Dumnezeu, scot afară pe demoni, atunci a ajuns la voi împărăția lui Dumnezeu.
21. Când un om tare și într'armat păzește curtea lui, avuțiile lui stau în bună pace.

9. Matei 7, 7; Marcu 11, 24; Ioan 16, 23, sq.
14. Mt. 12, 22, sq. Marcu 3, 22.
16. Matei 16, 10, sq.
20. Eșire 8, 19.

22. Dar, când unul mai tare decât el vine asupra lui și-l înfrânge, îi ia toate armele, în care se bizuise, iar prada ridicată dela el o împarte.

23. Cel ce nu este cu Mine, împotriva Mea este; și cel ce nu strânge cu Mine, risipește.

24. Când duhul cel necurat iese din om, umblă prin locuri sterpe, căutându-și odihnă, dar negăsind, își zice: Mă voiu întoarce la casa mea, de unde am ieșit.

25. Și venind, o află măturată și împodobită.

26. Atunci, se duce și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și intrând, își face aci sălaș; și starea acelui om ajunge, acum în urmă, mai rea ca la început.

27. Iar când vorbea Iisus acestea, o femeie din mulțime, ridicându-și glasul, I-a grăit: Fericit este pântecele care Te-a purtat și fericiți sânii pe cari i-ai supt!

28. Ci El a răspuns: Așa este, dar fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc.

29. In vremea aceea, grămădinduse mulțimile norodului, Iisus a început să le vorbească: Neamul acesta este un neam viclean; cere semn, dar semn nu i se va da, fără numai semnul proorocului Iona.

30. Căci, precum a fost Iona, semn Ninivitenilor, tot așa și Fiul Omului va fi semn acestui neam.

31. Impărăteasa dela Miază-zi ridica-se-va la judecată cu oamenii acestui veac și-i va osândi, pentrucă a venit dela marginile pământului, ca să asculte înțelepciunea lui Solomon și, iată, mai mult decât Solomon este aici.

32. Bărbații din Ninive scula-se-vor la judecată cu neamul acesta, și-l vor osândi, pentrucă s'au pocăit cu propoveduirea

22. Coloseni 2, 15.
23. Marcu 9, 40.
26. Ioan 5, 14.
28. Matei 7, 21.

31. 3 Imp. 10, 1; 2 Paral. 9, 1; Matei 12, 42.
32. Iona 2, 1; 3, 5; Matei 12, 41.

lui Ionà, și iată, mai
mult decât Ionà este aici.
33. Nimeni, aprinzând
făclie nu o pune în loc
ascuns, nici sub obroc,
ci în sfeșnic, așa încât
cei cari intră să vadă
lumina ei.
34. Luminătorul trupului e ochiul tău. Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e în lumină; dar când ochiul tău e rău, atunci și trupul tău e plin de întuneric.
35. Ia seama, deci, ca lumina dintru tine să nu fie întuneric.
36. Așa dar, dacă tot trupul tău e luminat, neavând nicio latură întunecată, luminat va fi în întregime, ca și când te luminează făclia cu razele ei.
37. Pe când Iisus ținea acest cuvânt, un Fariseu L-a rugat să prânzească la el; deci, intrând în casa lui, a șezut la masă.
38. Ci Fariseul s'a mirat, văzând că Iisus nu s'a spălat întâi, până a nu sta la masă.
39. Atunci Domnul a zis către el: Acum, voi, Fariseilor, curățiți partea din afară a paharului și a blidului, dar lăuntrul vostru este plin de hrăpire și de viclenie.
40. Nebunilor! Oare cel ce a făcut partea din afară n'a făcut și partea dinăuntru?
41. Curățiți, deci, cele dinăuntru și, iată, toate vă sunt curate vouă.
42. Dar vai vouă, Fariseilor! Că dați zeciuială din izmă și din untariță și din orice legume și lăsați la o parte dreptatea și iubirea lui Dumnezeu; pe acestea se cădea să le faceți și pe acelea să nu le lăsați (nefăcute).
43. Vai vouă, Fariseilor! Că vă place să stați în băncile dintâi în sinagogi și să vi se închine lumea în târguri.
44. Vai vouă, Cărturarilor și Fariseilor fățarnici! Că sunteți ca mor-

33. Marcu 4, 21.
38. Matei 15, 2.
39. Matei 23, 25.

mintele ce nu se văd
și oamenii, cari umblă
peste ele, nu le știu.
45. Atunci, unul dintre
învățătorii Legii, luând
cuvântul, I-a zis Lui: Invățătorule,
cu vorbele acestea
ne faci de ocară
și pe noi.
46. El a rostit: Vai și
v o u ă, învățătorilor de
Lege! Că împovărați pe
oameni cu sarcini anevoe
de purtat, iară voi nu le
atingeți nici cu unul din
degetele voastre.
47. Vai vouă! Că zidiți
mormintele proorocilor pe
cari părinții voștri i-au
ucis.
48. Așa dar, mărturisiți
și încuviințați faptele
părinților voștri, pentrucă
ei i-au omorît, iar voi
le clădiți mormintele.
49. De aceea și înțelepciunea
lui Dumnezeu
a zis: Trimite-voiu la ei
prooroci și A p o s t o l i și
dintre ei vor ucide și vor
prigoni;
50. Ca să se ceară, dela
neamul acesta, sângele
tuturor proorocilor, care
s'a vărsat de când s'a întemeiat
lumea:
51. Dela sângele lui Abel,
până la sângele lui
Zaharia, care a pierit între
altar și templu. Adevăr
vă spun, se va cere
dela neamul acesta.
52. Vai vouă, învățătorilor
de Lege! Că ați luat
cheia cunoștinței; voi înșivă
n'ați intrat, iar pe
cei ce au vrut să intre,
i-ați oprit.
53. Iar după ce a ieșit
Iisus de acolo, Cărturarii
și Fariseii au î n c e p u t
să-L strâmtoreze cu îndârjire
și să-L silească să
vorbească despre multe,
54. Pândindu-L și căutând
să prindă ceva din
gura Lui, ca să-I găsească
vină.

46. Is. 10, 1; Matei 23, 4; Fapte 15, 10.
47. Matei 23, 29, sq.
51. Fac. 4, 8; 2 Paral. 24, 21.

12.

Să ne ferim de fățărnicie, de șovăială și de sgârcenie. Indemnuri la veghere și la îngăduială. Semnele vremii.

1. In vremea aceea, adunându-se
mulțime ma-

12. 1. Matei 16, 6, sq.

re de oameni, încât se
călcau unii pe alții, Iisus
a început să vorbească
mai întâi către ucenicii
Săi: Feriți-vă de aluatul
Fariseilor, care este fă-
țărnicia.
2. Că nimic nu este a-
coperit, care să nu se
descopere și (nimic) as-
cuns, care să nu vie la
știința (tuturor).
3. Drept aceea, câte ați
spus la întuneric se vor
auzi la lumină și ceea ce
ați grăit la ureche, în o-
dăi, se va vesti de pe a-
coperișuri.
4. Ci vă spun vouă,
prietenilor Mei: nu vă
temeți de cei ce omoară
trupul și după aceasta
n'au ce să mai facă.
5. Vă voiu arăta, însă,
de cine să vă temeți: Te-
meți-vă de acela care,
după ce a ucis, are pu-
tere să arunce în Ghee-
na; da, vă ziuc vouă, te-
meți-vă de acesta.
6. Nu se vând, oare,
cinci vrăbii la doi bani?
Și niciuna dintre ele nu
este uitată, înaintea lui
Dumnezeu.
7. Ci și perii capului
vostru, toți, sunt numă-
rați. Nu vă temeți; voi
sunteți mai de preț, de-
cât multe vrăbii.
8. Și zic vouă: oricine
va mărturisi pentru Mi-
ne, înaintea oamenilor,
și Fiul Omului va mărtu-
risi pentru el, înaintea
îngerilor lui Dumnezeu.
9. Iar cel ce se va le-
păda de Mine, în fața oa-
menilor, lepădat va fi în
fața îngerilor lui Dum-
nezeu.
10. Oricine va spune
vreun cuvânt împotriva
Fiul Omului, i se va
ierta; dar celui ce va
huli împotriva Sfântului
Duh, nu i se va ierta.
11. Iar când vă vor
duce la sinagogi și la
dregători și la stăpâni-
tori, nu vă îngrijiți cum
sau ce veți răspunde, sau
ce veți cuvânta.
12. Pentrucă Sfântul
Duh vă va învăța, chiar

3. Matei 10, 27.
4. Is. 8, 13 și 51, 12.
7. Luca 21, 18.
8. Matei 10, 32.
10. Mt. 12, 31; Mc. 3, 29.
11. Mt. 10, 19; Mc. 13, 11.

în ceasul acela, ce trebue să spuneți.
13. Atunci, cineva din mulțime a grăit către Iisus: Invățătorule, zi fratelui meu să împartă cu mine moștenirea.
14. Ci El a răspuns lui: Omule, cine M'a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?
15. Apoi a zis către ei: Luați aminte și vă păziți de orice poftă de avere, căci viața cuiva nu stă în prisosul ce-l are din avuțiile sale.
16. Și le-a spus lor această pildă: Unui om bogat i-a rodit moșia cu belșug.
17. Ci el cugeta în sine și zicea: Ce voiu face, că n'am unde să adun roadele mele?
18. Dar și-a zis: Aceasta voiu face: Dărâma-voiu jitnițele mele și mai mari le voiu zidi și voiu strânge acolo toate rodurile mele și bunătățile mele;
19. Și voiu spune sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți, puse spre mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, înveselește-te.
20. Dumnezeu, însă i-a rostit: Nebune! Intru această noapte, vor cere dela tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor mai fi?
21. Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși, iar pentru Dumnezeu nu se înavuțește.
22. Apoi a vorbit către ucenicii Săi: Drept aceea zic vouă: nu vă îngrijiți pentru viața voastră ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca.
23. Viața este mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea.
24. Uitațivă la corbi, că nici nu seamănă, nici nu seceră; ei n'au celar, nici grânar, și Dumnezeu îi hrănește. Cu cât mai de preț sunteți voi decât păsările!
25. Și cine dintre voi, oricât și-ar pune mintea,

15. I Tim. 6, 9, sq.; Matei 4, 4.

22. Matei 6, 25, sq.

poate să adaoge la statul lui, un cot?

26. Deci dacă nu puteţi să faceţi nici ce este prea puţin, de celelalte de ce vă îngrijiţi?

27. Priviţi la crini cum cresc: nici nu torc, nici nu ţes. Totuşi zic vouă, că nici Solomon, în toată slava lui, nu se înveşmânta ca unul dintre ei.

28. Şi atunci, dacă iarba, care este a z i pe câmp, iar mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu aşa o îmbracă, cu cât mai vârtos pe voi, puţin credincioşilor!

29. Şi voi, deci, nu căutaţi ce veţi mânca sau ce veţi bea, şi nu fiţi cu grija în inimă.

30. Căci după toate acestea se străduesc păgânii acestei lumi. Ci Tatăl vostru ştie că aveţi nevoie de ele.

31. Aşa dar, căutaţi împărăţia lui Dumnezeu, şi toate acestea se vor adăoga vouă.

32. Nu te teme, turmă mică, pentrucă T a t ă l vostru bine a voit să vă dea vouă împărăţia.

33. Vindeţi a v e r i l e voastre şi daţi-le în milostenii; faceţi-vă pungi care nu se învechesc, comoară neîmpuţinată în ceruri, unde furul nu se apropie, nici molia nu o strică;

34. Fiindcă unde este comoara voastră, acolo fi-va şi inima voastră.

35. Să fie mijloacele voastre încinse şi făcliile voastre aprinse.

36. Fiţi asemenea (acelor) oameni, cari aşteaptă pe domnul lor, când se va intoarce dela nuntă, ca, venind şi bătând, îndată să-i deschidă.

37. Fericiţi acei servitori, pe cari, la venirea lui, stăpânul îi va afla veghind. Adevăr grăesc vouă, că se va încinge şi-i va pune la masă şi, venind lângă ei, îi va sluji.

38. Fie că va veni la straja a doua, fie că va veni la straja a treia, fe-

33. Matei 6, 19, sq.

35. Ier. 1, 17; I Petr. 1, 13; Matei 25, 1, sq.

ricițti sunt (acei servitori) de-i va găsi așa.

39. Aceea cunoașteți (prea bine), că de-ar ști stăpânul casei la ce oră vine hoțul, ar veghea și n'ar lăsa să i se spargă casa.

40. Deci și voi, fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți Fiul Omului vine.

41. Atunci Petru L-a întrebat: Doamne, către noi zici pilda aceasta, sau către toți?

42. Răspuns-a Domnul: Cine este iconomul credincios și înțelept, pe care stăpânul îl va pune peste slugile sale, ca să le dea tainul, la timpul cuvenit?

43. Fericit este robul acela, pe care stăpânul, la venirea lui, îl va găsi făcând așa.

44. Adevărat vă spun, că îl va pune (iconom) peste toată avuția sa.

45. Dacă, însă, acel rob va zice întru sine: Stăpânul meu zăbovește să vină și va începe să bată pe robi și pe roabe, să mănânce, să bea și să se îmbete;

46. Veni-va domnul acelui rob, în ziua când el nu se așteaptă, și în ceasul când el nu știe, și-i va tăia capul, iar partea lui va pune-o cu cei necredincioși.

47. Acel rob, care a știut voia stăpânului și nu s'a pregătit, nici n'a făcut după voința lui, va fi cumplit bătut.

48. Dar cel ce n'a știut și a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătut mai puțin. Căci mult i se va cere oricui i s'a dat mult și dela cine au încredințat întru belșug, vor cere cu prisos.

49. Foc venit-am să arunc pe pământ și cât aș vrea să fie acum aprins!

50. Dar cu botez am a Mă boteza, și câtă nerăbdare am până ce se va îndeplini!

51. Socotiți că am venit să dau pace pe pă-

39. Mt. 24, 43; Tes. 5, 2.
42. Matei 24, 45.
47. Iac. 4, 17.
51. Matei 10, 34.

mânt? Vă spun că nu, ci desbinare.
52. Căci de acum înainte, cinci desbinați vor fi într'o casă: trei împotriva a doi și doi împotriva a trei.
53. Desbinați vor fi: tatăl împotriva fiului și fiul împotriva tatălui, mama împotriva fiicei și fiica împotriva mamei, soacra împotriva norei sale și nora împotriva soacrei.
54. A vorbit apoi și către noroade: Când vedeți un nor, ridicându-se dinspre Apus, numaidecât spuneți că vine ploaie mare, și așa este.
55. Iar când vedeți că suflă vântul cel de la Miază-zi, atunci ziceți: va fi zăpușeală, și așa este.
56. Fățarnicilor! Fața pământului și a cerului știți să o tâlcuiți, dar ceasul acesta cum de nu-l înțelegeți?
57. De ce dar, de la voi înșivă, nu judecați ce este drept?

53. Mih. 7, 6.
54. Matei 16, 2.
56. Ioan 4, 35.

58. Ci, când mergi cu pârâșul tău la dregător, nevoiește-te pe cale să te izbăvești de el, ca nu cumva să te târască la judecător și judecătorul să te dea în mâna temnicerului, iar temnicerul să te arunce în temniță.
59. Zic ție, nu vei ieși de acolo, până ce nu vei plăti și paraua cea mai de pe urmă.

13.

Pilda Galileenilor. O femeie vindecată în ziua Sâmbetei. Pilde și cuvinte despre împărăția lui Dumnezeu. Ierusalimul și jalea-i viitoare.

1. In vremea aceea, erau câțiva acolo, cari dădură de știre lui Iisus despre acei Galileeni al căror sânge Pilat îl amestecase cu jertfele lor.
2. Atunci El, răspunzând, le-a zis: Credeți, oare, că acești Galileeni, fiindcă au pățit acestea, au fost ei mai păcătoși decât toți Galileenii?

58. Pilde 25, 8; Matei 5, 25, sq.

3. Nu! zic vouă; dar de nu vă veţi pocăi, toţi veţi pieri la fel.
4. Sau acei optsprezece inşi, peste cari s'a surpat turnul în Siloam şi i-a omorît, gândiţi, oare, că au fost ei mai greşiţi decât toţi locuitorii din Ierusalim?
5. Nu! zic vouă; dar de nu vă veţi pocăi, toţi veţi pieri la fel.
6. Apoi le-a spus această parabolă: Un om avea un smochin, sădit în via lui, şi a venit să caute rod în el, dar n'a găsit.
7. Şi a zis către vier: Iată că sunt trei ani de când viu şi caut rod în smochinul acesta şi nu găsesc. Taie-l; de ce mai cuprinde pământul în zadar?
8. Ci răspunzând, vierul i-a grăit: Doamne, lasă-l şi anul acesta, până ce îl voiu săpa împrejur şi voiu pune gunoiu.
9. Şi de va rodi în viitor, (bine); iar de nu, atunci îl voiu tăia.

10. Odată, în zi de Sâmbătă, Iisus învăţa într'o sinagogă.
11. Şi iată, o femee care avea, de optsprezece ani, un duh de slăbiciune şi era gârbovă şi nu putea să se ţină dreaptă, cu nici un preţ.
12. Ci văzând-o Iisus, a chemat-o la Sine şi i-a zis: Femee, eşti deslegată de neputinţa ta.
13. Şi şi-a pus mâinile asupra ei şi îndată s'a îndreptat şi a început să preamărească pe Dumnezeu.
14. Atunci mai marele sinagogii, mâniindu-se foarte, că Iisus a tămăduit Sâmbăta, a luat cuvântul şi a grăit mulţimii: Şase zile sunt întru care se cuvine a lucra; venind, deci, întru acestea, faceţi-vă sănătoşi, dar nu în ziua Sâmbetei!
15. Ci Domnul i-a răspuns şi a zis: Făţarnicilor! Fiecare dintre voi nu desleagă, oare, în ziua Sâmbetei, boul lui

---

13. 3. Ps. 7, 13
6. Matei 21, 19

15 Mt. 12, 11; Lc. 14, 5.

sau asinul, dela iesle, și
nu-l duce să-l adape?
16. Iar această femee,
care este fiica lui Avra-
am și pe care a legat-o
Satana, iată, de optspre-
zece ani, nu se cădea,
oare, să fie deslegată de
legătura ei, în ziua Sâm-
betei?
17. La atari cuvinte
ale Lui, toți protivnicii
Lui se simțeau rușinați,
iar norodul întreg se bu-
cura de toate faptele mă-
rețe, săvârșite de El.
18. Apoi zicea: Cu ce
este asemenea împărăția
lui Dumnezeu și cu ce
voiu asemăna-o?
19. Asemena este gră-
unțelui de muștar, pe
care luându-l omul, l-a
sămănat în grădina sa,
și a crescut și s'a făcut
copac, iar păsările ceru-
lui s'au sălășluit în ra-
murile lui.
20. Zicea iarăși: Cu ce
voiu asemăna împărăția
lui Dumnezeu?
21. Asemenea este cu
aluatul, pe care luându-l
femeia, l-a ascuns în trei
măsuri de făină, până ce
s'a dospit totul.
22. Și mergea Iisus, din
oraș în oraș și din sat
în sat, învățând și ținând
drumul spre Ierusalim.
23. Iar cineva L-a în-
trebat: Doamne, puțini
sunt, oare, cei ce se mân-
tuesc? Ci El a zis că-
tre ei:
24. Străduiți-vă să in-
trați prin poarta cea
strâmtă, că mulți, zic
vouă, vor căuta să intre
și nu vor izbuti.
25. Odată ce stăpânul
casei s'a ridicat și a în-
chis ușa, veți începe să
stați afară și să bateți
la ușă și să ziceți: Doam-
ne, Doamne, deschide-ne!
Dar el, răspunzând, vă
va grăi: Nu vă știu pe
voi de unde sunteți.
26. Atunci voi veți prin-
de a zice: Mâncat-am în
fața ta și am băut și în
ulițele noastre ai propo-
văduit.
27. El, însă, va rosti:
Vă spun, nu vă știu pe

19. Matei 13, 31, sq.; Mar-
cu 4, 31.

24 Mt. 7, 13; Filip. 3, 12
27. Ps. 6, 9; Matei 7, 23
și 25, 41.

voi de unde sunteţi. Depărtaţi-vă dela mine, voi toţi lucrători ai nedreptăţii.
28. Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor, când veţi vedea pe Avraam, pe Isaac şi pe Iacov şi pe toţi proorocii în împărăţia lui Dumnezeu, iar pe voi aruncaţi afară.
29. Şi veni-vor dela Răsărit şi dela Apus, dela Miază-noapte şi dela Miază-zi şi vor şedea la masă întru împărăţia lui Dumnezeu.
30. Că iată, sunt unii pe urmă, cari vor fi întâiu, şi sunt alţii întâi, cari vor fi pe urmă.
31. In ceasul acela, au venit la El unii din Farisei şi I-au zis: Ieşi şi Te du de aici, că Irod vrea să Te ucidă.
32. El le-a răspuns: Duceţi-vă şi spuneţi vulpei acesteia: Iată, izgonesc demoni şi săvârşesc vindecări astăzi şi mâine, iar a treia zi sfârşesc.
33. Insă şi azi şi mâine şi în ziua următoare trebuie să călătoresc, fiindcă nu este cu putinţă să piară prooroc afară din Ierusalim.
34. Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine, de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, cum adună găina puii săi sub aripi, dar n'aţi voit.
35. Iată, vi se lasă casa voastră (pustie), că adevăr grăesc vouă: nu Mă veţi mai vedea, până ce va veni vremea ca să ziceţi: Binecuvântat este Cel cel vine întru numele Domnului!

14.

Bolnavul de idropică vindecat Sâmbăta. Indemn la umilinţă şi la milostenie. Parabola cu marele ospăţ. Lepădarea de sine.

1. Intr'o zi de Sâmbătă, intrând Iisus în casa unuia dintre fruntaşii Fariseilor, ca să ospăteze, ei erau (acolo) cu ochii aţintiţi asupra Lui.
2. Şi iată I se înfăţi-

30. Mt 19, 30; Mc. 10, 31.

şează un om, care era bolnav de idropică;
3. Atunci Iisus, luând cuvântul, a vorbit către învăţătorii Legii şi către Farisei, zicându-le: Cuvine-se a vindeca în zi de Sâmbătă, ori nu? Ei, însă, au tăcut.
4. Dar El, apucând pe bolnav, l-a tămăduit şi i-a dat drumul.
5. Şi (iarăşi), vorbind către ei, a zis: Care dintre voi, de-i va cădea în fântână **feciorul** sau boul, nu-l va scoate degrabă, în ziua Sâmbetei?
6. Şi n'au putut, la acestea, să-I dea niciun răspuns.
7. Apoi, luând seama cum îşi alegeau la masă cele dintâi locuri, a spus oaspeţilor o pildă, zicându-le:
8. Când eşti chemat de cineva la nuntă, nu te aşeza în fruntea mesei, ca nu cumva vreunul, mai de cinste ca tine, să se afle poftit şi el de gazdă.
9. Şi venind cel ce te-a chemat pe tine şi pe el, să-ţi zică: Dă acestuia locul. Şi atunci, cu ruşine, te vei duce să stai pe locul cel mai de pe urmă.
10. Ci când eşti poftit, du-te şi te aşează în cel din urmă loc, aşa încât, când va veni cel ce te-a chemat, el să-ţi zică: Prietene, urcă-te mai sus. Atunci vei avea cinste în faţa tuturor mesenilor ce sunt cu tine.
11. Fiindcă oricine se **înalţă** pe sine, se va smeri, iar cel ce se smereşte pe sine, se va înălţa.
12. Zis-a şi celui ce L-a fost poftit: **Când** faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe fraţii tăi, nici pe rudele tale, nici vecinii cu stare, ca nu cumva şi ei să te poftească, la rândul lor, şi să ţi se facă răsplătire.
13. Ci când faci un ospăţ, cheamă **săraci** betegi, ologi, orbi.
14. Şi fericit vei fi

14. 3. Matei 12, 10, sq.
5. Luca 13, 15.
11. Matei 23, 12.

că nu pot să-ţi răsplătească. Ci răsplătit vei fi întru învierea drepţilor.

15. Unul dintre cei ce şedeau cu El la masă, auzind acestea, I-a grăit: Fericit este cel ce ospătează întru împărăţia lui Dumnezeu!

16. Atunci El i-a răspuns: Un om a făcut cină mare şi a poftit pe mulţi;

17. Şi a trimis, la ceasul cinei, pe robul său ca să spună celor poftiţi: Veniţi că (totul) acum e gata.

18. Dar toţi, laolaltă, au început să-şi ceară iertare. Cel dintâi a zis: Am cumpărat un ogor şi trebue să mă duc să-l văd; mă rog ţie, iartă-mă.

19. Un altul a zis: Am cumpărat cinci perechi de boi, şi mă duc să-i încerc; mă rog ţie, iartă-mă.

20. Al treilea a zis: Mi-am luat femeie şi pentru aceea nu pot veni.

21. Şi a venit robul şi a spus domnului său acestea. Atunci, mâniindu-se stăpânul casei, a rostit către rob: Ieşi, degrabă, pe străzile şi uliţele cetăţii şi adu aici săraci şi betegi şi orbi şi ologi.

22. Zi-a robul (în urmă): Doamne, s'a făcut precum ai poruncit şi tot mai este loc.

23. Atunci, stăpânul a poruncit robului: Ieşi la drumuri şi la garduri şi sileşte-i (pe toţi) să intre, aşa încât să-mi fie casa plină.

24. Căci, vă spun: niciunul din acei oameni, cari au fost poftiţi, nu vor gusta din cina mea.

25. Ci mulţime de norod meregea cu El, şi s'a întors şi le-a vorbit lor:

26. Dacă vine cineva la Mine şi nu urăşte pe tatăl său şi pe muma sa şi pe femeia sa şi pe copiii săi şi pe fraţii săi şi pe surorile sale, ba încă şi viaţa sa, nu poate să fie ucenicul Meu.

16. Matei 22, 1. sq.

26. Matei 10, 37, sq.

27. Şi cel ce nu-şi poartă crucea sa şi vine după Mine, nu poate să fie ucenicul Meu.

28. Că cine dintre voi, vrând să clădească turn, nu stă mai întâi jos şi nu-şi face socoteala cheltuelii, dacă are cu ce să-l isprăvească?

29. Ca nu cumva, punându-i temelia, şi neputând să-l termine, toţi cei ce vor privi să înceapă să-l ia 'n râs,

30. Şi să spună: acest om a început să zidească, dar n'a putut săvârşi.

31. Sau care împărat, pornit să se bată în război, cu alt împărat, nu stă mai întâi, să ţină sfat, dacă îi dă mâna să întâmpine cu zece mii, pe cel ce vine asupra lui, cu douăzeci de mii?

32. Iar de nu, cât e celălalt departe, îi trimite solie şi se roagă de pace.

33. Astfel dar, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate să fie ucenicul Meu.

34. Bun lucru este sarea, dar dacă şi sarea se strică, cu ce o vor mai drege?

35. Nici în pământ, nici în gunoi, nu mai are vreun rost, ci o aruncă afară. Cel ce are urechi de auzit să audă.

27. Marcu 8, 34.
34. Mt. 5, 18; Mc. 9, 50.
35. Luca 8, 8
15. 1. Matei 9, 10.

15.

Parabola despre oaia cea pierdută, despre drahma cea pierdută şi despre fiul risipitor.

1. Iar toţi vameşii şi păcătoşii stăteau, în preajma Lui ca să-L asculte.

2. Ci Fariseii şi Cărturarii cârteau, zicând: Acesta primeşte la Sine pe păcătoşi şi stă cu ei la masă.

3. Atunci a rostit către ei parabola aceasta şi le-a spus:

4. Care om dintre voi, având o sută de oi şi

2. Luca 7, 39.
4. Ezech 34, 11, 16; Matei 18, 12; Luca 19, 10.

pierzând din ele una, nu le lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustie și nu pornește după cea pierdută, până ce o găsește?

5. Și dacă a găsit-o, o pune pe umerii săi cu bucurie,

6. Și sosind acasă, cheamă pe prieteni și pe vecini, zicându-le: Bucurați-vă cu mine, că am găsit oaia mea cea pierdută.

7. Zic vouă: că tot așa va fi (mai multă) bucurie în cer, pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepți, cărora nu le trebuește pocăință.

8. Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde o drahmă, nu aprinde lumină și nu mătură casa și nu caută cu dinadinsul, până ce o găsește?

9. Și dacă o găsește, cheamă pe prietene și pe vecine, spunându-le: Bucurați-vă cu mine, căci am găsit drahma ce pierdusem.

10. Astfel, zic vouă: bucurie este înaintea îngerilor lui Dumnezeu, pentru un păcătos care se pocăește.

11. Apoi a zis: Un om avea doi feciori.

12. Și cel mai tânăr dintre ei a spus tatălui său: tată, dă-mi partea ce mi se cade din avere. Atunci el a împărțit averea între ei.

13. Dar nu după multe zile, feciorul cel mai mic, strângându-și toate, a a plecat într'o țară depărtată și acolo și-a risipit avutul, viețuind în destrăbălare.

14. După ce a cheltuit totul, s'a întâmplat, în țara aceea, o foamete mare și el a început să ducă lipsă.

15. S'a dus atunci și s'a aciuiat pe lângă unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis pe moșia sa, ca să păzească porcii.

16. Și dorea să-și sature pântecele din roșcovele pe care le mân-

7. Luca 5, 32.

13. Pilde 19, 3.

cau porcii, însă nimeni
nu-i dădea.
17. Dar venindu-și întru sine, el și-a zis: Câți argați ai tatălui meu au prisos de pâine, iar eu aici, pier de foame!
18. Scula-mă-voiu și mă voiu duce la tatăl meu și-i voiu spune: Tată, greșit-am la cer și înaintea ta;
19. Nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi.
20. Și s'a sculat și a venit la tatăl său. Ci pe când era el încă departe, l-a văzut tatăl său și s'a înduioșat, și alergând (la el) a căzut pe grumajii lui și l-a sărutat.
21. Atunci i-a zis feciorul: Tată, greșit-am la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.
22. Dar tatăl a rostit către slugile sale: Aduceți degrabă, haina cea mai bună și îmbrăcați-l pe el; și puneți-i inel în deget și încălțăminte în picioare.
23. Apoi, aduceți vițelul cel gras, de-l tăiați. Și să mâncăm, să ne veselim.
24. Căci acest fecior al meu, mort a fost și a înviat, pierdut a fost și s'a aflat. Și au început să se veselească.
25. Iară feciorul lui cel mare era la câmp. Ci când a venit și s'a apropiat de casă a auzit cântece și jocuri.
26. Atunci, chemând la sine pe unul dintre robi, a întrebat ce însemnează aceasta.
27. Și el i-a spus: Fratele tău a venit, și tatăl tău, pentrucă l-a primit sănătos, a jertfit vițelul cel îngrășat.
28. Și s'a mâniat feciorul cel mare și nu voia să intre; dar tatăl său, ieșind afară, îl îmbuna.
29. Atunci, răspunzând, el a zis către tatăl său: Iată atâția ani, de când îți slujesc și niciodată n'am călcat porunca ta.

17. Pilde 23, 21.
18. Ier. 3, 12; Ps. 50, 4
24. Efes. 2, 1, 5 și 5, 14.

Şi mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei.

30. Dar, când veni acest fecior al tău, care ţi-a mâncat averea cu curvele, junghiaşi, pentru el, viţelul îngrăşat.

31. Tatăl, însă, i-a grăit: Fiule, tu pururea eşti cu mine şi toate ale mele ale tale sunt.

32. Se cuvenea, însă, să ne veselim şi să ne bucurăm, căci fratele tău acesta, mort a fost şi a înviat, pierdut a fost şi s'a aflat.

16.

Parabola despre iconomul necredincios. Parabola despre bogatul nemilostiv şi despre săracul Lazăr.

1. Zis-a, apoi şi către ucenicii Săi: Era un om bogat, care avea un iconom; şi acesta fu pârît la el, că i-ar fi risipind avuţiile.

2. Deci, l-a chemat şi i-a zis: Ce este aceasta, ce aud despre tine? Dă-mi socoteala dregătoriei tale, căci nu mai poţi să fii iconom.

3. Atunci iconomul a zis întru sine: Ce voiu face, că stăpânul meu ia iconomia dela mine? Să sap, n'am putere; să cerşesc, mi-e ruşine.

4. Ştiu ce voiu face, ca să mă primească în casele lor, când voiu fi scos din iconomie.

5. Şi chemând la sine, unul câte unul, pe datornicii stăpânului său, a întrebat pe cel dintâi: Cât eşti dator domnului meu?

6. Răspuns-a el: o sută de vedre de untdelemn. Iconomul a zis: Ia-ţi zapisul, şezi jos şi scrie degrabă cincizeci.

7. După aceea, a întrebat pe altul: Dar tu, cât eşti dator? El i-a spus: O sută de baniţe de grâu. Zis-a iconomul: Ia-ţi zapisul şi scrie optzeci.

8. Iar stăpânul a lăudat pe iconomul cel nedrept, căci a lucrat cuminte. Pentrucă fiii ace-

16. 8. Efes. 5, 9; I Tes. 5, 5.

stei lumi sunt față de însuși neamul lor mai înțelepți decât fiii luminii.
9. Deci, vă zic vouă: agonisiți-vă prieteni, cu ajutorul bogățiilor nedrepte, ca atunci când se vor isprăvi, să vă primească pe voi în corturile cele veșnice.
10. Cel ce este credincios întru puțin și întru mult e credincios, și cel ce e nedrept întru puțin și întru mult este nedrept.
11. Deci, dar, dacă n'ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința pe cele adevărate?
12. Și dacă în cele străine nu ați fost credincioși, cine vă va da ce este al vostru?
13. Nicio slugă nu poate să slujească la doi domni. Fiindcă sau pe unul va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ținea și de celălalt nu-i va păsa. Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona.
14. Toate acestea le ascultau și Fariseii, cari erau iubitori de argint și-L luau în bătaie de joc.
15. Atunci El le-a grăit: Voi sunteți cei ce vă faceți pe voi drepți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu cunoaște inimile voastre; căci ceea, ce la oameni este înalt, urâciune este înaintea lui Dumnezeu.
16. Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci, împărăția lui Dumnezeu se binevestește și fiecare dă năvală în ea.
17. Iar mai lesne e să treacă cerul și pământul, decât să cadă din Lege un cornișor de slovă.
18. Oricine lasă pe femeia sa și se însoară cu alta, preacurvește, și cel ce se însoară cu cea lăsată de bărbat, preacurvește și el.
19. Era odată un om

9. Matei 6, 20; 19, 21; 1 Tim. 6, 19.
10. Luca 19, 17.
13. Matei 6, 24.
14. Matei 23, 14.
15. Luca 18, 9; Ps. 7, 10.
16. Matei 11, 13.
17. Lc. 21, 33; Mt. 5, 18.
18. Matei 5, 31.

bogat, care se îmbrăca în porfiră și în in de mare preț și petrecea în fiecare zi, înconjurat de slavă.

20. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea la porțile lui, plin de bube.

21. Și ar fi poftit să se sature din ce cădea dela masa bogatului. Ci câinii venind, lingeau bubele lui.

22. Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit apoi și bogatul, și l-au înmormântat.

23. Și în iad, ridicându-și ochii, el care era în chinuri, a văzut, de departe, pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui.

24. Atunci strigat-a el și a zis: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr, să-și întingă în apă vârful degetului și să-mi răcorească limba, căci mă chinuesc în această văpaie.

25. Dar Avraam a grăit: Fiule, adu-ți aminte, că ai primit cele bune ale tale în viața ta și Lazăr, așijderea, pe cele rele; ci acum, aici, el se mângâie, iar tu te chinuiești.

26. Și peste toate acestea, între noi și voi stă prăpastie adâncă, încremenită, astfel că cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, ori de acolo la noi, să nu poată să treacă.

27. Ci el a zis: Atunci rogu-te, părinte, să-l trimiți acasă la tatăl meu,

28. Fiindcă am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vie și ei în acest loc de chin.

29. Avraam a răspuns: Au pe Moise și pe profeți; să asculte de ei.

30. Dar el zise. Nu așa, părinte Avraame, ci dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi.

31. Atunci a rostit Avraam: Dacă de Moise și de profeți nu ascultă, nu se vor îndupleca nici când va învia vreunul dintre morți.

22. Ps. 90, 11.
24. Is. 66, 24.
29. Is. 8, 20.

17.

Despre sminteli, pornirea la iertare, credință și fapte. Vindecarea celor zece leproși. Când va veni împărăția lui Dumnezeu.

1. Zis-a Iisus către ucenicii Săi: Nu se poate să nu vină prilejuri de păcat, dar vai de acela prin care ele vin!

2. Mai de folos i-ar fi, dacă cineva i-ar pune de gât o piatră de moară și l-ar prăbuși în mare, decât să sminteasă pe unul din aceștia micii.

3. Luați aminte de voi înșivă. De va greși fratele tău, dojenește-l, și dacă se va pocăi, iartă-l.

4. Și chiar dacă îți va greși de șapte ori, într'o zi, și de șapte ori se va întoarce către t i n e, zicând: Rău îmi pare, — tu să-l ierți.

5. Atunci Apostolii grăit-au către Domnul: Dă-ne mai multă credință.

6. Iar Domnul a răspuns: De ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice acestui sicomor: Desrădăcinează-te și te sădește în mare, și v'ar asculta.

7. Cine dintre voi, dacă are o slugă, la arat ori la p ă s c u t (oile), îi va zice, când vine acasă dela câmp: Treci degrabă și șezi la masă?

8. Oare nu-i va zice: Gătește ca să cinez și încinge-te și servește-mă, până ce voiu mânca și voiu bea, și după aceea mănâncă și bea și tu?

9. Nu cumva are să mulțumească slugii, pentrucă a făcut ce i s'a poruncit? Socotesc că nu.

10. Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, ziceți: slugi netrebnice suntem! Ce eram datori să facem, am făcut.

11. Iar pe când Iisus mergea spre Ierusalim și trecea prin mijlocul Samariei și al Galileii,

12. Intrând într'un sat,

17. 2. Matei 18, 6; Marcu 9, 42.
3. Matei 18, 15.
5. Marcu 9, 24.
6. Matei 17, 20.
10. 1 Cor. 9, 16.
11. Ioan 4, 4.

L-au întâmpinat zece leproşi, cari se ţineau departe,
13. Şi cari au ridicat glasul şi au zis: Iisuse, Invăţătorule, fie-Ţi milă de noi!
14. Ci văzându-i, El le-a spus: Duceţi-vă şi vă arătaţi preoţilor. Dar pe când ei se duceau, s'au curăţit de lepră.
15. Iar unul dintre ei, văzând că s'a vindecat, s'a întors şi cu glas mare slăvea pe Dumnezeu.
16. Şi a căzut la picioarele lui Iisus, cu faţa la pământ, şi I-a mulţumit. Iar el era Samaritean.
17. Răspunzând atunci Iisus, a zis: Au nu zece s'au curăţit? Dar cei nouă unde sunt?
18. Nu s'a găsit să se întoarcă, să dea mărire lui Dumnezeu, decât numai acesta, de neam străin?
19. Apoi a rostit: Scoală-te şi du-te; credinţa ta te-a mântuit.
20. Odată, Iisus, fiind întrebat de Farisei: când va veni împărăţia lui Dumnezeu, le-a răspuns, zicând: Impărăţia lui Dumnezeu nu vine pe văzutele.
21. Şi nici nu vor spune: Iată-o aici, sau dincolo. Fiindcă, iată, împărăţia lui Dumnezeu este în lăuntrul vostru.
22. Zis-a către ucenici: Veni-vor zile, când veţi dori să vedeţi una din zilele Fiului Omului, şi nu veţi vedea.
23. Şi vă vor spune vouă: Iată, acolo (este), iată, aici; nu vă duceţi şi nu vă luaţi după ei.
24. Căci după cum fulgerul, fulgerând dintr'o parte de sub cer, luminează până la cealaltă parte de sub cer, aşa va fi Fiul Omului, în ziua Lui.
25. Dar mai întâi, El trebue să sufere mult şi să fie lepădat de neamul acesta.
26. Şi ce fel a fost în zilele lui Noe, astfel va

14. Lev. 14, 2.
21. Mt. 24, 23; Mc. 13, 21.
24. Matei 24, 27, sq.
25. Lc. 9, 22; Mt. 16, 21.

fi și în zilele Fiului Omului:

27. Mâncau, beau, se insurau, se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți.

28. Așijderea precum a fost în zilele lui Lot: mâncau, beau, târguiau, vindeau, sădeau și clădeau.

29. Iar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, plouat-a din cer foc și pucioasă și i-a prăpădit pe toți.

30. In același chip va fi în ziua în care este să se arate Fiul Omului.

31. In ziua aceea, cine va fi pe acoperiș, iar odoarele lui în casă, să nu se coboare (înăuntru) ca să le ia; de asemenea cel ce va fi în țarină, să nu se întoarcă îndărăt.

32. Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot.

33. Cine va căuta să mântuiască viața sa, va pierde-o; iar cine va pierde-o, va păstra-o vie.

34. Zic vouă: In noaptea aceea vor fi doi într'un pat; unul se va lua și altul se va lăsa.

35. Două vor râșni împreună; una se va lua și alta se va lăsa.

36. Doi vor fi în țarină; unul se va lua și altul se va lăsa.

37. Atunci, luând cuvântul, I-au zis Lui: Unde, Doamne? Ci El răspuns-a lor: Unde este stârvul, acolo aduna-se-vor și vulturii.

18.

Parabolele despre văduva stăruitoare și despre fariseu și vameș. Iisus cheamă pe copii la Sine. Primejdiile bogăției. A treia vestire a Patimilor. Vindecarea unui orb.

1. Le-a spus, apoi, o pildă, cum că se cuvine

27. Fac. 7, 7.
28. Fac. 18, 20.
31. Matei 24, 17.
32. Fac. 9, 26
33. Luca 9, 24; Matei 10, 39; Marcu 8, 35; Ioan 12, 25.
34. Matei 24, 40, sq.
37. Matei 24, 28.
18. 1. 1 Tes. 5, 17; Rom. 12, 12.

să se roage pururea și să nu se lenevească.
2. Și a zis: Intr'o cetate e r a un judecător, care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina.
3. Era, însă, în cetatea aceea și o văduvă care venea la el și-i zicea: fă-mi dreptate, față de potrivnicul meu.
4. Și o bucată de vreme n'a voit; dar pe urmă a zis întru sine: deși de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez,
5. Totuși, fiindcă văduva aceasta îmi f a c e supărare, îi voiu f a c e dreptate, ca să nu mă obosească, până la urmă, cu venirile ei.
6. Deci, rostit-a Domnul: Auziți ce grăește judecătorul cel nedrept?
7. Dar Dumnezeu, oare, nu va face dreptate aleșilor Săi, cari strigă către El ziua și noaptea, și pentru cari rabdă îndelung?
8. Zic vouă: că le va **face dreptate în curând.** Dar Fiul Omului, când va veni, afla-va, oare, credință pe pământ?
9. Către unii, cari aveau despre s i n e încredințarea că sunt drepți și priveau de sus pe ceilalți, a rostit parabola aceasta:
10. Doi o a m e n i s'au s u i t în templu, ca să se roage: unul fariseu și celălalt vameș.
11. Fariseul s t ă t e a drept și se ruga astfel: Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpitori, nedrepți, necredincioși în căsătorie, sau ca și vameșul acesta.
12. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte agonisesc.
13. Iar vameșul, de departe, de unde sta, nu voia nici măcar ochii să-i ridice către cer, ci-și bătea p i e p t u l și zicea: Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului.
14. Zic vouă: că acesta

3. Luca 11, 7, 8.
11. Mt. 5, 20; Is. 58, 2.
14. Is. 66, 2; Matei 23, 12; 1 Petru 5, 5.

s'a pogorît mai îndrep-
tat, la casa sa, decât a-
cela. Fiindcă oricine se
înalță pe sine, se va sme-
ri, iar cel ce se smerește
pe sine, se va înălța.
15. Și aduceau la El
și pruncii, ca să se atin-
gă de ei. Ci văzând acea-
sta, ucenicii îi dojeneau.
16. Iisus, însă, i-a che-
mat la Sine și a zis: Lă-
sați copiii să vină la Mi-
ne și nu-i opriți, căci îm-
părăția lui Dumnezeu
este a unora ca aceștia.
17. Adevăr grăiesc vo-
uă: cine nu va primi îm-
părăția lui Dumnezeu ca
un prunc, nu va intra
în ea.
18. După aceea, un dre-
gător L-a întrebat pe El,
zicând: Bunule Invăță-
tor, ce să fac, ca să mo-
ștenesc viața cea de
veci?
19. Atunci Iisus i-a zis:
Pentru ce mă numești
bun? Nimeni nu este
bun, decât numai unul:
Dumnezeu.
20. Știi (prea bine) po-
runcile: să nu prea-
curvești, să nu ucizi,
să nu furi, să nu mărtu-
risești strâmb, cinstește
pe tatăl tău și pe muma
ta.
21, El, însă, răspunse:
Toate acestea le-am pă-
zit din tinerețele mele.
22. Auzind, Iisus, i-a
spus: Iți mai lipsește un
lucru: Vinde toate câte
ai și împarte la săraci, și
vei avea comoară în ce-
ruri; apoi vino de Mă ur-
mează.
23. Ci el, dacă a auzit
acestea, s'a întristat, că
era bogat foarte.
24. Și văzându-l (ast-
fel) Iisus, a grăit: Cât
de greu vor intra cei ce
au averi, în împărăția
lui Dumnezeu!
25. Că mai lesne este
pentru cămilă să treacă
prin urechile acului, de-
cât pentru bogat să intre
în împărăția lui Dumne-
zeu.
26. Zis-au cei ce ascul-
tau: Atunci, cine poate
să se mântuiască?

15. Is. 49, 22; Matei 19, 13; Marcu 10, 13.
18. Mt. 19, 16; Mc. 10, 17.
20. Eșire 20, 12.
22. Matei 6, 20.

27. Răspuns-a El: Cele ce la oameni sunt cu neputinţă, cu putinţă sunt la Dumnezeu.
28. Atunci Petru a grăit: Iată, noi, lăsând toate ale noastre, am venit după Tine.
29. Ci El rostit-a către ei: Adevăr grăiesc vouă: Nu este niciunul care a lăsat casă, ori femeie, ori fraţi, ori copii, pentru împărăţia lui Dumnezeu,
30. Şi care să nu ia înmulţit în vremea de acum, iar în veacul ce va să vie, viaţă veşnică.
31. Apoi a luat la Sine pe cei doisprezece şi le-a zis: Iată, ne suim la Ierusalim şi se vor împlini toate cele ce s'au scris de prooroci, despre Fiul Omului.
32. Căci va fi dat în mâna păgânilor şi va fi batjocorit şi va fi înfruntat ruşinos şi va fi scuipat.
33. Şi după ce îl vor biciui, îl vor ucide; dar a treia zi va învia.
34. Ei, însă, n'au înţeles nimic din acestea, căci vorba aceasta era ascunsă pentru ei şi nu-şi dădeau seama de cele spuse.
35. Iar când s'a apropiat Iisus de Ierihon, un orb stătea la marginea drumului şi cerşea.
36. Şi auzind el mulţimea în mers, a întrebat ce e aceasta.
37. Şi i-au spus: Trece Iisus din Nazaret.
38. Atunci el a început să strige şi să zică: Iisus, Fiule al lui David, fie-Ţi milă de mine!
39. Dar cei ce mergeau înainte îl certau ca să tacă, el însă cu atât mai vârtos striga: Fiule al lui David, fie-Ţi milă de mine!
40. Ci Iisus s'a oprit şi a poruncit să-l aducă la El; şi când a fost aproape, l-a întrebat:
41. Ce vrei să-ţi fac? Iar el a spus: Doamne, să-mi capăt vederea!

---

27. Iov 42, 2.
28. Mt. 19, 27; Mc. 10, 28.
31. Mt. 20, 17; Mc. 10, 32.
32. Matei 27, 2.
34. Luca 9, 45.
35. Mt. 20, 29; Mc. 10, 46

42. Atunci Iisus i-a zis: Deschide ochii. Credința ta te-a mântuit.
43. Și în aceeași clipă deschise ochii și mergea după Iisus, slăvind pe Dumnezeu. Iar tot poporul, care văzuse, dădea laudă lui Dumnezeu.

19.

Zaheu. Parabola cu talanții. Intrarea în Ierusalim. Iisus jelește Ierusalimul și curățește Templul.

1. După aceea, intrând în Ierihon, străbătea orașul.
2. Și iată că un bărbat, cu numele Zaheu, care era mai mare peste vameși și era bogat,
3. Căuta să vadă cine este Iisus, dar nu putea de mulțime, pentrucă era mic de stat.
4. Atunci el, alergând înainte, s'a suit într'un sicomor, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă.
5. Dar când a sosit la locul acela, Iisus cătând în sus, a rostit către el: Zaheu, grăbește-te și dă-te jos, căci astăzi trebue să rămân în casa ta.
6. Ci el s'a dat jos degrabă și L-a primit cu bucurie.
7. Văzând, însă, aceasta, toți murmurau și ziceau: a intrat să poposească la un om păcătos.
8. Atunci, Zaheu, stând în fața Domnului, a zis: Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit.
9. Zis-a către el Iisus: Astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia, căci și el este fiu al lui Avraam.
10. Pentrucă Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut.
11. Și după ce au auzit acestea, Iisus a adăugat să le spună o pildă, fiindcă El era aproape de Ierusalim, iar ei credeau că împărăția lui Dumnezeu se va arăta numaidecât.

---

42. Matei 9, 22.
43. Ps. 145, 8.

19. 10. 1 Tim. 1, 15; Matei 18, 11.

12. Deci, a zis: Un om de neam mare s'a dus într'o țară depărtată, ca să-și ia întărire crăiască și să se înapoieze.

13. Şi a chemat pe zece robi ai săi şi le-a dat zece talanţi, şi a zis către ei: Negustoriți (cu ei), până viu.

14. Dar cetăţenii lui aveau ură pe el, și au trimis solie în urma lui, zicând: Nu voim ca acesta să fie craiu peste noi.

15. Și când a venit el înapoi, cu întărirea de craiu, a poruncit să-i cheme pe acei robi, cărora le dăduse banii, ca să afle cine, ce negustorie a făcut.

16. Și s'a înfățișat cel dintâi și a zis: Doamne, talantul tău a adus câștig zece talanţi.

17. Atunci i-a zis stăpânul: Prea bine, slugă bună, fiindcă întru puţin ai fost credincios, să aibi putere peste zece cetăţi.

18. A venit, apoi, al doilea, şi a zis: Talantul tău, stăpâne, a făcut cinci talanţi.

19. Zis-a către acesta: Să fii şi tu (stăpânitor) peste cinci cetăţi.

20. A venit și al treilea, şi a zis: Doamne, iată talantul tău, pe care l-am ținut, pus de o parte, în maramă.

21. Că m'am temut de tine, pentrucă ești om aspru: iei ce nu ai pus și seceri ce n'ai semănat.

22. Zis-a lui stăpânul: Din cuvintele tale te voiu judeca, slugă vicleană. Ai ştiut că eu sunt om aspru: iau ce nu am pus și secer ce nu am semănat;

23. Atunci, dece n'ai dat banii mei la zărăfie? Și eu, la venirea mea, i-aș fi cerut cu dobândă.

24. Apoi a poruncit celor ce stăteau de faţă: Luaţi dela el talantul și daţi-l celui ce are zece talanţi.

25. Dar ei au zis lui: Doamne, acela are zece talanți.

26. Grăesc vouă: celui

12. Matei 25, 14, sq.; Marcu 13, 34.
22. Matei 12, 37.
26. Luca 8, 18; Matei 13, 12; Marcu 4, 25.

ce are i se va da, iar dela cel ce nu are și ce are i se va lua.

27. Iară pe acei vrăjmași ai mei, cari n'au voit ca să domnesc peste ei, aduceți-i aici și tăiați-i în fața mea.

28. După ce a cuvântat acestea, a mers înainte, în sus, spre Ierusalim.

29. Iar când a fost să se apropie de Betfaghe și de Betania, către muntele care se zice Muntele Măslinilor, a trimis pe doi dintre ucenici,

30. Zicându-le: Duceți-vă în satul dinaintea voastră și, intrând în el, veți găsi un mânz legat, pe care nimeni dintre oameni n'a șezut vreodată. Dezlegați-l și aduceți-l.

31. Și de vă va întreba cineva: Pentru ce-l deslegați? Veți zice așa: Pentrucă trebuește Domnului.

32. Și ducându-se cei trimiși, au aflat precum le-a spus.

33. Iar când deslegau mânzul, au grăit stăpânii lui către el: Dece deslegați mânzul?

34. Atunci ei au răspuns: Pentrucă trebuește Domnului.

35. Și l-au adus la Iisus și, aruncându-și veșmintele lor pe mânz, au pus pe Iisus deasupra.

36. Iar pe când mergea, (alții) își așterneau veșmintele în calea Lui.

37. Și dacă s'a apropiat (de Ierusalim), la coborîșul Muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, bucurându-se, a început să laude pe Dumnezeu, cu voce tare, pentru toate minunile pe care le văzuse.

38. Și ziceau: Binecuvântat este Impăratul care vine întru numele Domnului! In ceruri fie pace, și slavă întru înălțimi!

39. Dar oarecari Farisei din mulțime, I-au zis

28. Marcu 10, 32.
29. Matei 21, 1; Marcu 11, 1, sq.; Ioan 12, 12, sq.
38. Luca 2, 14.

Lui: Invăţătorule, ceartă-Ţi ucenicii.

40. Atunci El le-a răspuns: Zic vouă: de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga!

41. Şi când a fost aproape şi a văzut cetatea, a plâns de mila ei şi a rostit:

42. Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi a ta, cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum ascunse sunt de ochii tăi.

43. Căci veni-vor zile peste tine, când duşmanii tăi vor trage şanţ în jurul tău şi te vor împresura şi te vor strâmtora de toate părţile,

44. Şi te vor face una cu pământul, şi pe fiii tăi în tine, şi nu vor lăsa întru tine piatră peste piatră, pentrucă nu ai cunoscut vremea cercetării tale.

45. Apoi, intrând în templu, a început să dea afară pe cei ce vindeau şi cumpărau în el.

46. Şi le-a spus: Scris este: Şi va fi casa Mea casă de rugăciune; dar voi aţi făcut din ea peşteră de tâlhari.

47. Şi în fiecare zi era în templu, şi învăţa. Dar mai marii preoţilor şi cărturarii şi fruntaşii poporului căutau să-L piardă.

48. Şi nu găsiau ce să-i facă, pentrucă tot norodul se ţinea după El şi-L asculta.

20.

De unde a fost botezul lui Ioan? Pilda viei celei date lucrătorilor răi. Dinarul Cezarului şi învierea morţilor. Al cui fiu e Mesia?

1. Dar într'o zi, pe când Iisus învăţa poporul în templu, vestindu-i vestea cea bună, se înfăţişară preoţii şi cărturarii, împreună cu bătrânii.

2. Şi luând cuvântul, îi vorbiră: Spune nouă

40. Avac. 2, 11; Is. Navi 24, 27.
44. 3 Imp. 9, 7; Is. 29, 3; Mih. 3, 12; Matei 24, 2; Marcu 13, 2.
45. Mt. 21, 12; Mc. 11, 15.
46. Is. 56, 7; Ier. 7, 11.
20. 1. Matei 21, 23, sq.; Marcu 11, 27.
2. Fapt. 4, 7.

cu ce putere faci acestea, sau **cine** este cel care Ți-a dat puterea aceasta?
3. Ci El, răspunzând, le-a zis: Vă voiu întreba pe voi și Eu o vorbă. Ci spuneți-Mi:
4. Botezul lui Ioan, din cer a fost, ori dela oameni?
5. Atunci ei chibzuiră **întru** sine, zicând: De vom zice: din cer, ne va spune: Pentru ce n'ați crezut în el?
6. De vom zice: dela oameni, întreg norodul ne va omorî cu pietre, fiindcă **este** încredințat că Ioan a fost profet.
7. Deci, au răspuns că nu știu de unde a fost.
8. Atunci Iisus le-a zis: Nici Eu nu vă spun vouă cu ce putere lucrez acestea.
9. A început apoi, către norod, să spună această pildă: Un om a sădit vie, a dat-o cu învoială unor lucrători și a plecat, pe multă vreme, în altă țară.
10. La timpul (roadelor), a trimis la lucrători un rob, ca să-i dea din rodul **viei**. Lucrătorii, însă, după ce l-au bătut, l-au trimis fără nimic.
11. Și a mai **trimis** al doilea rob, dar ei, bătându-l și pe acela, și făcându-l de ocară, l-au trimis fără nimic.
12. Și a trimis pe al treilea; ei însă, după ce l-au rănit și pe acesta, l-au aruncat afară.
13. Atunci a zis stăpânul viei: Ce să fac? Voiu trimite pe fiul meu cel iubit; poate că pe el văzându-l, se vor rușina.
14. Insă **lucrătorii**, când l-au văzut, au vorbit între ei și au zis: Acesta este moștenitorul: **veniți** să-l omorîm, ca moștenirea să fie a noastră.
15. Și scoțându-l afară din vie, l-au omorît. Ce va face, dar, acestora, stăpânul viei?
16. Va veni și va pierde pe lucrătorii aceia, iar via va da-o altora.

---

6. Matei 14, 5.
9. Ps. 79, 9, sq; Is. 5, 1; Mt. 21, 33; Marcu 12, 1.
14. Ps. 2, 1.

Dar ei când au auzit, au
răspuns: Ferească Dumnezeu!
17. Ci Iisus, privindu-i
în față, le-a zis: Atunci
ce înseamnează scriptura
aceasta: Piatra pe care
n'au luat-o în seamă zidi-
torii, aceasta a ajuns
să fie vârful unghiului?
18. Oricine va cădea
pe această piatră, se va
sfărâma, iar pe cine (pia-
tra) va cădea, îl va spul-
bera.
19. Iar Cărturarii și
mai marii preoților căutau
să pună mâna pe El,
în ceasul acela, dar se
temură de norod. Căci
ei au înțeles că Iisus spu-
sese pilda aceasta împo-
triva lor.
20. Atunci ei s'au pus
la pândă și I-au trimis
iscoade care se prefăceau
că sunt drepți, ca să-L
prindă în cuvânt și să-L
dea în mâna stăpânirii
și în puterea procurato-
rului.
21. (Aceștia) L-au în-
trebat, zicând: Învățăto-
rule, știm că vorbești și
înveți drept și nu cauți
la fața omului, ci cu ade-
vărat înveți **calea** lui
Dumnezeu:
22. Cuvine-se ca noi să
dăm dajdie Cezarului,
sau nu?
23. Dar Iisus, pătrun-
zând vicleșugul lor, le-a
răspuns: De ce Mă ispi-
tiți?
24. Arătați-Mi un di-
nar. Al cui chip și scrie-
re are pe el? Ei au zis:
Ale Cezarului.
25. Atunci El a rostit
către ei: Așa dar, dați
cele ce sunt ale Cezaru-
lui, Cezarului, și cele ce
sunt ale lui Dumnezeu,
lui Dumnezeu.
26. Și n'au putut, din
vorba Lui, să-i scoată
vină, înaintea poporului,
și mirându-se de răspun-
sul Lui, au tăcut.
27. Atunci au venit la
El unii dintre Saducheii
cari tăgăduesc că este
înviere și L-au întrebat,
28. Cu aceste vorbe:
Învățătorule, Moise ne-a

17. Ps. 117, 21; Mt. 21, 42.
19 Luca 19, 48.
20. Mt. 22, 15; Mc. 12, 13.
21. Matei 22, 16.
27. Mt. 22, 23, sq.; Marcu 12, 18.
28. A doua Lege 25, 5.

lăsat scris: Dacă cineva are un frate însurat și acesta va muri fără copii, atunci fratele să ia pe femeia (văduvă) și să ridice urmași fratelui său.
29. Acum, erau șapte frați. Și cel dintâi luându-și femee, a murit fără de copii.
30. A luat-o atunci al doilea, și a murit și el fără de copii.
31. A luat-o și al treilea; și tot așa câteși șapte, cari n'au lăsat copii și au murit.
32. La urmă, a murit și femeia.
33. Deci, femeia, la înviere, a cărui dintre ei va fi femee? Căci câte șapte au ținut-o de nevastă.
34. Atunci a răspuns lor Iisus: Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită;
35. Dar cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acela și învierea cea din morți, nici nu se însoară, nici nu se mărită.
36. Și nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu îngerii, și sunt fiii lui Dumnezeu, de vreme ce sunt fiii învierii.
37. Dar cum că morții înviază, chiar Moise a arătat-o, acolo unde vorbește despre rug, când numește pe Domnul: Dumnezeu lui Avraam, și Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.
38. Dumnezeu, deci, nu este Dumnezeu al morților, ci al viilor, căci toți sunt vii în El.
39. Iar unii dintre cărturari răspunzând, au zis: Invățătorule, bine ai vorbit.
40. Și nu mai cutezau să-L mai întrebe nimic.
41. Atunci a zis către ei: Cum spun (cărturarii) că Hristos este fiul lui David?
42. Când însuși David zice în Cartea Psalmilor: Zis-a Domnul Domnului Meu: șezi deadreapta Mea,
43. Până ce voiu pune

36. Mt. 22, 30; 1 Ioan 3, 2.
37. Eșire 3, 6.
41. Mt. 22, 42; Mc. 12, 36.
42. Ps. 109, 1; Fapte 2, 34.

pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale .

44. David, astfel, îl numește pe El domn; deci cum este Fiul Său?

45. Apoi, în auzul întregului norod, a zis către ucenici:

46. Păziți-vă de cărturari, cărora le place să se plimbe în haine lungi, și le place să li se închine lumea în târguri și să stea în băncile dintâi în sinagogi, și să stea în capul mesei la ospețe.

47. Ei, cari mănâncă de istov casele văduvelor și de ochii lumii se roagă îndelung, ei, aceștia, prisoselnică osândă vor lua.

21.

Banul văduvei. Cuvântarea lui Iisus despre dărâmarea Ierusalimului și parusia Sa.

1. Ci Iisus, ridicând privirea, a văzut pe bogați cum puneau în vistieria templului darurile lor.

2. Și a văzut și pe o văduvă sărmană, care a pus acolo doi bani.

3. Atunci a zis: Cu adevărat vă spun, că această văduvă săracă a pus mai mult ca toți.

4. Pentrucă toți aceștia au aruncat la daruri din ce le prisosește, aceasta, însă, din sărăcia ei a aruncat tot avutul ei.

5. Iară unii vorbind de templu, că este împodobit cu lespezi frumoase și cu podoabe, Iisus a zis:

6. Aceste lucruri pe care le vedeți, veni-vor zile întru care nu va rămânea piatră peste piatră, care să nu se risipească.

7. Ci ei L-au întrebat, zicând: Învățătorule, când oare vor fi acestea? Și care este semnul când va fi să fie acestea?

8. El a răspuns: Băgați de seamă să nu fiți amăgiți; căci mulți vor veni întru numele Meu, spunând: Eu sunt (Me-

46. Luca 11, 43.
21. 1. Marcu 12, 41.

5. Mt. 24, 1, sq.; Marcu 13, 1, sq.
8. Marcu 13, 22.

sia) şi ceasul e aproape. Nu vă duceţi după ei.
9. Iar când veţi auzi de războaie şi de răsmeriţe, să nu vă spăimântaţi; căci acestea trebue să fie întâi, dar sfârşitul nu va fi curând.
10. Apoi le-a cuvântat: Se va scula neam peste neam şi împărăţie peste împărăţie.
11. Şi vor fi cutremure mari şi pe alocurea foamete şi molime, prevestiri spăimântătoare şi mari semne din cer.
12. Dar mai înainte de toate acestea, vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă prinşi în sinagogi şi în închisori, şi târându-vă la împăraţi şi la stăpânitori, pentru numele Meu.
13. Şi aceasta se va întoarce pentru voi în (fericită) mărturie.
14. Puneţi, deci, în inimile voastre, să nu cugetaţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. Căci Eu vă voiu da vouă gură şi înţelepciune, căreia nu vor putea să stea împotrivă sau să răspundă toţi protivnicii voştri.
16. Şi veţi fi vânduţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi unii dintre voi vor fi daţi la moarte.
17. Şi veţi fi urâţi de toţi oamenii, pentru numele Meu.
18. Dar nici un păr din capul vostru nu se va prăpădi.
19. Intru răbdarea voastră, dobândi-veţi sufletele voastre.
20. Iar când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de ostaşi, atunci să ştiţi că s'a apropiat pustiirea lui.
21. Atunci cei din Iudeia să fugă la munţi, cei din mijlocul ei să plece aiurea, iar cei de prin ţinuturile (vecine) să nu se ducă în ea.
22. Căci acestea sunt

12 Matei 10, 17, 24, 9; Marcu 13, 9, sq.;
14. Lc. 12, 11; Mt. 10, 19.
15. Fapte 6, 10.
16. Fapte 7, 58.
18. Lc 12, 7; Mt 10, 30.
19. 2 Paral. 15, 7; Evr. 10, 30.
20. Matei 24, 15, sq.

zilele răzbunării, ca să se
împlinească toate cele
scrise.
23. Dar vai de cele ce
vor avea în pântece şi
de cele ce vor alăpta în-
tru acele zile! Pentrucă
va fi în ţară strâmtorare
mare şi urgie asupra a-
cestui popor.
24. Şi vor cădea de
ascuţişul săbiei şi vor fi
duşi robi la toate nea-
murile, şi Ierusalimul va
fi călcat în picioare de
păgâni, până ce se vor
împlini vremile păgâni-
lor.
25. Şi vor fi semne în
soare, în lună şi în stele,
iar pe pământ noroadele
vor fi cu inima strânsă
întru nedumerire, de vu-
ietul mării şi al valuri-
lor.
26. Iar oamenii vor sta
să-şi dea sufletul, de
spaimă şi de aşteptarea
celor pornite să vină pe-
ste lume; căci tăriile ce-
rului vor fi sguduite.
27. Atunci vor vedea
pe Fiul Omului, venind
în nori cu putere şi cu
mărire multă.
28. Iar când vor începe
să fie acestea, prindeţi
suflet şi ridicaţi capetele
voastre, pentrucă răs-
cumpărarea voastră s'a
apropiat.
29. Apoi le-a spus a-
ceastă pildă: Uitaţi-vă la
smochin şi la toţi ar-
borii:
30. Când scot frunze,
voi privind ştiţi, din ca-
pul vostru, că vara este
de acum aproape.
31. Aşa şi voi, când veţi
vedea făcându-se acestea,
să ştiţi că apoape este
împărăţia lui Dumnezeu.
32. Adevăr grăesc vo-
uă: că nu va trece nea-
mul acesta, până ce nu
vor fi toate acestea.
33. Cerul şi pământul
vor trece, dar cuvintele
Mele nu vor trece.
34. Luaţi seama de voi
înşivă, să nu se îngreoaie
inimile voastre de îmbui-
bare şi de băutură şi de

25. Is. 13, 10; Ez. 13, 7
26. Is. 64, 7; Ez. 24, 28; Ioil 3, 15.
27. Dan. 7, 13.
28. Rom. 8, 23.
29. Matei 24, 32, sq.
33. Luca 16, 17; Ps. 101, 27; Is 51, 6; Matei 5, 18.
34. Rom. 13, 13; Gal. 5, 21; Efes. 5, 18.

grijile lumești, și ziua
aceea să vie peste voi
fără de veste,
35. Ca un laț. Căci ve-
ni-va peste toți cei ce lo-
cuesc pe fața a tot pă-
mântul.
36. Drept aceea, pri-
vegliați în toată vremea
și vă rugați, ca să vă în-
vredniciți să scăpați de
toate acestea care vor să
vie și să stați înaintea
Fiului Omului.
37. Și ziua era în tem-
plu și învăța, apoi ieșind
(din cetate), petrecea
noaptea pe muntele nu-
mit Muntele Măslinilor.
38. Și tot norodul ve-
nea disdedimineață, la
El, în templu, ca să-L
asculte.

22.

Vânzarea lui Iuda. Cina cea de Taină. Râvna la întâietate: Suferințele din grădina Ghetsimani. Prinderea și aducerea la Caiafa. Lepădarea lui Petru.

1. Iar acum se apropia
praznicul Azimilor, care
se cheamă Paște.
2. Și mai marii preo-
ților și cărturarii cău-
tau cum să-L răpue; dar
le era teamă de norod.
3. Ci Satana intră în
Iuda, numit Iscariotul,
care era din numărul ce-
lor doisprezece.
4. Și ducându-se Iuda,
vorbi cu mai marii preo-
ților și cu căpeteniile oa-
stei, ca să-L dea în mâ-
na lor.
5. Aceștia s'au bucurat
și s'au legat cu el ca să-i
dea bani.
6. Iar el s'a învoit și
căuta prilej să-L dea lor
pe Iisus prins, fără să
știe noroadul.
7. A sosit, deci, ziua
Azimilor, când se cădea
să se jertfească mielul
de Paște.
8. Și a trimis pe Petru
și pe Ioan, zicând: Du-
ceți-vă și gătiți-ne nouă
Paștele, ca să mâncăm.
9. Iar ei L-au întrebat:
unde voești să-Ți gă-
tim?

35. 1 Tes. 5, 3.
37. Ioan 8, 1, 2.
22. 1. Marcu 14, 1, sq.; Ioan 13, 2.
3. Matei 26, 14.
7. Mt. 26, 17; Mc. 14, 12.

10. Ci El le-a răspuns:
Iată, când veţi intra în
cetate, vă va întâmpina
un om ducând un urcior
cu apă; mergeţi după el,
până la casa unde intră.
11. Şi stăpânului acelei
case îi veţi spune: Invăţătorul
îţi grăeşte:
Unde este odaia de oaspeţi
în care să mănânc
Paştele, cu ucenicii Mei?
12. Şi acela vă va arăta
un foişor mare, aşternut;
acolo să gătiţi.
13. Iar ei, ducându-se,
au aflat precum le zisese
şi au gătit Paştele.
14. Şi când a sosit ceasul,
s'a aşezat la masă,
împreună cu Apostolii.
15. Şi a grăit către ei:
Cu dor am dorit să mănânc
cu voi acest Paşte,
mai înainte de patima
Mea.
16. Că zic vouă, că de
acum nu voiu mai mânca
dintru acestea, până
când nu se vor împlini
întru împărăţia lui Dumnezeu.
17. Şi luând paharul,
mulţumind a zis: Luaţi
acesta şi împărţiţi-l între
voi.
18. Că zic v o u ă: nu
voiu mai bea de acum
din rodul viţei, până ce
nu va veni împărăţia lui
Dumnezeu.
19. Şi luând p â i n e a,
mulţumind, a f r â n t şi
le-a dat lor, zicând: Acesta
este Trupul Meu
care se dă pentru voi;
aceasta să faceţi întru
pomenirea Mea.
20. Aşijderea şi paharul,
după cină, zicând:
Acest pahar este Legea
cea nouă, întru Sângele
Meu, care se varsă pentru
voi.
21. Totuşi, iată mâna
celui ce Mă vinde este
cu Mine, la masă.
22. Ci F i u l Omului
merge precum a fost orânduit,
dar vai acelui
om, prin care e vândut!
23. Iar ei au început
să se întrebe, unul cu
altul, cine dintre ei să fie
acela, care avea să săvârşească
această faptă.
24. Apoi s'a iscat între
ei şi o pricire, cine dintre

13. Luca 19, 32.
14. Matei 26, 20
18. Matei 26, 29.
19. 1 Cor. 11, 23.
21. Marcu 14, 18; Ioan 13, 21, sq.

ei se pare că e mai mare?
25. Atunci El le-a zis: Impărații păgânilor îi stăpânesc pe aceștia și cei ce au putere asupra lor se numesc făcătorii lor de bine.
26. Dar voi să nu fiți astfel: ci care este mai mare între voi, să fie ca cel mai mic, și care este căpetenie, să fie ca unul ce slujește.
27. Căci, cine este mai mare, cel care stă la masă, sau cel care slujește? Oare nu cel ce stă la masă? Iară, Eu, în mijlocul vostru, sunt ca unul ce slujește.
28. Căci voi sunteți aceia, cari ați rămas cu Mine în ispitele Mele.
29. Și Eu vă rânduesc vouă împărăție, precum Mi-a rânduit Mie Tatăl Meu,
30. Ca să mâncați și să beți, la masa Mea, întru împărăția Mea și să ședeți în tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.
31. Apoi Domnul a zis: Simone, Simone, iată Satana v'a cerut pe voi ca să vă cearnă ca pe grâu.
32. Iară Eu M'am rugat pentru tine să nu scadă credința ta. Și tu, oarecând, întorcându-te, întărește pe frații tăi.
33. Dar Petru I-a răspuns: Doamne, gata sunt să merg cu Tine și la temniță și la moarte.
34. Grăit-a Iisus lui: Zic ție, Petre, că astăzi nu va cânta cocoșul, până ce nu te vei lepăda de Mine, de trei ori, că nu Mă cunoști.
35. După aceea, i-a întrebat: Când v'am trimis pe voi fără de pungă, fără de traistă și fără de încălțăminte, dus-ați lipsă de ceva? Iar ei au răspuns: De nimic.
36. Atunci El le-a zis: Acum, însă, cel ce are pungă să o ia, tot așa și traista, și cel ce nu are

24. Luca 9, 46, sq.
25. Matei 20, 25, sq.; Marcu 10, 42.
26. 1 Petr. 5, 3 și 5, 6.
28. Luca 18, 28.
30. Matei 19, 28.
33. Matei 26, 33, sq.; Marcu 14, 29; Ioan 13, 37.
35. Ps. 22, 1; 32, 18; Matei 10, 9.

(sabie)) să-şi vândă veşmântul şi să-şi cumpere sabie.
37. Căci vă spun, că trebuie să se împlinească întru Mine Scriptura care zice: Şi cu cei fără de lege s'a socotit. Pentrucă ce este despre Mine ajunge acum la capăt.
38. Ei au zis atunci: Doamne, iată aici două săbii. El le-a răspuns: E destul.
39. După ce a ieşit (de la cină), s'a dus ca de obicei în Muntele Măslinilor. Iar ucenicii L-au urmat.
40. Şi când a sosit în acest loc, le-a spus: Rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită.
41. Iar El s'a depărtat de ei, ca la o aruncătură de piatră şi îngenunchind, se ruga,
42. Zicând: Părinte, de voeşti, înlătură dela Mine acest pahar. Dar nu voia Mea, ci voia Ta împlinească-se.
43. Iar un înger din cer s'a arătat Lui şi-L întărea.
44. Şi fiind în zbuciumul durerii, cu mai mare stăruinţă se ruga. Iar sudoarea Lui, ca picături mari de sânge, picura pe pământ.
45. Şi ridicându-se din rugăciune, a venit la ucenicii Lui şi i-a aflat adormiţi de mâhnire.
46. Şi le-a grăit: De ce dormiţi? Sculaţi-vă şi vă rugaţi, ca să nu cădeţi în ispită.
47. Nu isprăvise bine vorba şi iată o mulţime (de oameni) şi cel ce se numeşte Iuda, unul dintre cei doisprezece, venea în fruntea lor. Şi el s'a apropiat de Iisus, ca să-L sărute.
48. Atunci Iisus i-a zis: Iuda, prin sărutare vinzi pe Fiul Omului!
49. Iar cei din preajma Lui, văzând ce era să fie, L-au întrebat: Doamne, să tragem cu sabia?
50. Şi unul dintre ei a lovit pe sluga arhiereului

37. Is. 53, 12.
39. Matei 26, 30; Marcu 14, 26; Ioan 18, 1.
47. Matei 26, 47, sq.

și i-a tăiat urechea
dreaptă.
51. Ci Iisus răspun-
zând, a grăit: Lăsați,
până aici! Și atingându-
se de urechea lui, l-a vin-
decat.
52. Iar către mai marii
preoților, către căpete-
niile templului și către
bătrânii cari veniseră a-
supra Lui, Iisus a rostit:
Ca la un tâlhar ieșit-ați
cu săbii și cu lănci.
53. Zilnic am fost cu
voi în templu și n'ați în-
tins mâinile asupra Mea.
Dar acesta este ceasul
vostru și puterea întu-
nericului.
54. Și punând mâna pe
El, L-au dus și L-au bă-
gat în casa arhiereului.
Iar Petru se ținea după
El, de departe.
55. Și au aprins foc în
mijlocul curții și au șe-
zut la foc și a șezut și
Petru între ei.
56. Văzându-l o servi-
toare, cum sta în lumina
(focului), s'a uitat bine
la el și a zis: Și acesta
era cu El.
57. Ci Petru s'a lepă-
dat de Iisus, zicând: Fe-
mee, nu-L cunosc.
58. Dar peste puțin l-a
văzut altul și i-a spus:
Și tu ești dintre ei. Petru,
însă, a răspuns: Omule,
nu sunt.
59. Iar când a trecut
ca un ceas, un altul ade-
verind cu putere, a ro-
stit: Cu adevărat, și a-
cesta era cu El, că e,
doar, Galileean.
60. Atunci Petru a zis:
Omule, nu știu ce spui.
Și numaidecât, când nu
sfârșise bine vorba, co-
coșul a cântat.
61. Ci Domnul s'a în-
tors și s'a uitat la Petru;
și Petru și-a adus amin-
te de cuvântul Domnu-
lui, cum îi zisese, că mai
înainte ca să cânte, azi,
cocoșul, tu te vei lepăda
de Mine de trei ori.
62. Și ieșind afară,
Petru a plâns cu amar.
63. Iar oamenii cari îl
păzeau pe Iisus îl batjo-
coreau și-L băteau.
64. Și acoperindu-I fa-
ța, îl întrebau zicând:

54. Matei 26, 57; Marcu 14, 53; Ioan 18, 13.

63. Mt. 26, 67; Mc. 14, 65.

Proorocește, cine este cel ce Te-a lovit?

65. Și hulind (așa), alte multe spuneau Lui împotrivă.

66. Când s'a făcut ziuă, adunatu-s'au bătrânii poporului, mai marii preoților și cărturarii și L-au dus pe El în sinedriul lor. Și I-au zis: Spune-ne de ești Tu Mesia.

67. Atunci El le-a grăit: Dacă v'o spun, nu veți crede-o;

68. Iar dacă vă întreb, nu-Mi veți răspunde.

69. De acum, însă, Fiul Omului va ședea deadreapta puterii lui Dumnezeu.

70. Zis-au ei cu toții: Ești Tu, așa dar, Fiul lui Dumnezeu? Iisus a rostit către ei: Voi (singuri) ziceți că Eu sunt.

71. Atunci ei au vorbit: Ce ne mai trebuește mărturie, când noi înșine am auzit din gura Lui?

23.

Iisus înaintea lui Pilat și înaintea lui Irod. Judecata, răstignirea, moartea și îngropăciunea.

1. Apoi toată mulțimea lor s'a sculat în picioare și L-a dus înaintea lui Pilat.

2. Și au început să-L pârască și să zică: Pe Acesta L-am aflat răsvrătind neamul nostru și împiedicând să dăm dajdie Cezarului, iar despre Sine spune că este Hristos, împărat.

3. Pilat L-a întrebat, zicând: Ești Tu împăratul Iudeilor? Iar El răspunzându-i, a grăit: Tu (singur) zici că sunt.

4. Atunci Pilat a rostit către mai marii preoților și către mulțime: Nu găsesc nici o vină în Acest om.

5. Dar ei, mai cu putere stăruiau în spusa lor, că răsvrătește norodul, cu învățătura Lui,

66. Matei 27, 1; Marcu 15, 1; Ioan 18, 24.
67. Mt. 26, 63; Mc 14, 61.
69. Matei 24, 30; 26, 64; Marcu 15, 1.

23. 1. Matei 27, 2; Marcu 15, 1; Ioan 18, 28.
2. Luca 20, 25.

prin toată Iudeia, din Galileia, de unde a început şi până aici.
6. Auzind Pilat (de Galileia) a întrebat dacă Omul este Galileean.
7. Iar dacă a aflat, că este de sub stăpânirea lui Irod, L-a trimis la Irod, care era și el în Ierusalim, întru acele zile.
8. Irod, când a văzut pe Iisus, s'a bucurat foarte, că de multă vreme voia să-L cunoască, pentrucă auzise (multe) despre El şi nădăjduia să-L vadă săvârșind vreo minune.
9. Și L-a întrebat Irod despre multe lucruri, dar El nu i-a răspuns nimic.
10. Iar mai marii preoților şi cărturarii erau de față și-L învinuiau din răsputeri.
11. Atunci şi Irod, cu ostaşii săi, L-a dispreţuit şi L-a luat în râs și îmbrăcându-L cu o haină bătătoare la ochi, L-a trimis înapoi la Pilat.
12. Și în ziua aceea, Irod și Pilat s'au făcut prieteni, unul cu altul, căci mai înainte erau între ei în vrăjmăşie.
13. Pilat a chemat laolaltă pe mai marii preoților, pe căpetenii și norodul,
14. Și a vorbit către ei: Ați adus la Mine pe omul Acesta, ca pe un răsvrătitor al poporului; dar, iată, eu cercetându-L, față cu voi, nicio vină n'am găsit în Acest om, din toate câte I le puneți în sarcină.
15. Și nici Irod (n'a găsit), căci L-a trimis înapoi la noi. Vedeți, dar, că n'a săvârşit nimic vrednic de moarte.
16. Astfel că îi voiu da o pedeapsă și-L voiu slobozi.
17. (Că trebuia, la praznic, să le lase slobod un vinovat).
18. Dar ei, cu toţii, au strigat şi au zis: Să piară Acesta! Iar pentru noi, dă drumul lui Baraba;

7. Luca 3, 1.
8. Lc. 9, 9; Matei 14, 1.
14. Mt. 27, 33; Ioan 18, 38.
17. Matei 27, 15, sq.

19. — Unul care era aruncat în temniță, pentru o răscoală ce se făcuse în oraș și pentru omor. —
20. Și din nou Pilat le-a vorbit, voind să slobozească pe Iisus.
21. Dar ei ridicau glasul și strigau: Răstignește-L! Răstignește-L!
22. Atunci el a zis a treia oară către ei: Dar ce rău a săvârșit Acesta? Nicio vină de moarte nu am aflat întru El. Astfel că îi voiu da o pedeapsă și îi voiu da drumul.
23. Dar ei, cu strigăte fe răzbătătoare, se țineau dârji și cereau să-L răstignească, iar glasurile lor și ale marilor preoți precumpăniră.
24. Căci Pilat dădu hotărîre, să se facă precum voiau.
25. Deci, a lăsat slobod pe cel închis în temniță, pentru răscoală și ucidere, pe care îl cereau ei, iar pe Iisus L-a dat cum le-a fost voia.
26. Și pe când îl duceau (ostașii), au pus mâna pe unul Simon Chirineul, care venea dela câmp, și i-au pus crucea în spinare, ca s'o ducă în urma lui Iisus.
27. Iar după El venea mulțime multă de norod și de femei, care se băteau în piept și se jeleau.
28. Atunci Iisus s'a întors către ele și a grăit: Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci vă plângeți pe voi și pe copiii voștri.
29. Căci, iată, vin zile întru care vor zice: Ferice de cele sterpe! Ferice de pântecele care n'au născut și de sânii cari n'au alăptat!
30. Atunci vor începe să spună munților: Cădeți peste noi; iar dealurilor: Acoperiți-ne pe noi.
31. Căci, acestea de le fac cu lemnul verde, ce va fi cu cel uscat?

23. Ioan 19, 12.
26. Matei 27, 32; Marcu 15, 21; Ioan 19, 17.
30. Is. 2, 19; Osie 10, 8; Apoc. 6, 16 și 9, 6.
31. Ier. 53, 12; I Petr. 4. 17.

32. Iar împreună cu El
duceau, la moarte, și doi
făcători de rele.
33. Și când au sosit la
locul care se cheamă Că-
pățâna, acolo L-au răs-
tignit pe El și pe cei
(doi) făcători de rele, pe
unul deadreapta și pe al-
tul deastânga.
34. Iară Iisus zicea:
Părinte, iartă-le lor, că
nu știu ce fac. Și veș-
mintele Lui le-au împăr-
țit între ei, aruncând pe
ele sorți.
35. Ci norodul sta și
se uita. Iar căpeteniile
(lui) își făceau râs de
Iisus, zicând: Pe alții i-a
mântuit; mântuiască-se
și pe Sine însuși, dacă
El este Hristosul lui
Dumnezeu, Cel ales.
36. Râdeau de El și
ostașii, cari veneau adu-
cându-I oțet,
37. Și zicând: De ești
Tu împăratul Iudeilor,
mântuește-te pe Tine în-
suți!
38. Iar deasupra (cru-
cii) Lui stătea scris cu
slove elinești, latinești și
evreești: ACESTA ESTE
IMPĂRATUL IUDEI-
LOR.
39. Unul dintre tâl-
harii pironiți hulea îm-
potriva Lui, zicând: Nu
ești Tu oare Mesia?
Mântuește-Te pe Tine în-
suți și pe noi.
40. Insă celălalt, răs-
punzând, l-a certat și a
grăit: Nu te temi tu de
Dumnezeu? Că ești în
aceeași osândă.
41. Ci noi cu dreptate,
căci luăm vrednica plată
a celor ce am făcut; pe
când Acesta n'a săvâr-
șit nimic nedrept.
42. Apoi a zis către
Iisus: Pomenește-mă,
Doamne, când vei veni
întru împărăția Ta.
43. Ci Iisus i-a răs-
puns: Adevăr grăesc ție,
astăzi vei fi cu Mine în
Rai.
44. Și era acum ca la

32. Is. 53, 12; Ioan 19, 18.
33. Matei 27, 33; Marcu 15, 22; Ioan 19, 17.
34. Matei 5, 44; Ps. 21, 20 sq.
35. Matei 27, 39, sq.
38. Matei 27, 37.
42. Matei 16, 28.
44. Mt. 27, 46; Mc. 15, 33.

ceasul al şaselea (miezul zilei) şi întuneric s'a făcut peste tot pământul, până la ceasul al noulea,
45. Căci soarele s'a întunecat; iar catapeteasma templului s'a sfâşiat pe mijloc.
46. Atunci Iisus, strigând cu glas mare, a rostit: Părinte, în mâinile Tale dau duhul Meu. Şi aceasta zicând, şi-a dat duhul.
47. Iar sutaşul, văzând cele ce s'au făcut, a mărit pe Dumnezeu şi a zis: Cu adevărat, omul Acesta drept a fost.
48. Şi toată mulţimea, care venise la această privelişte, şi văzuse cele întâmplate, s'a întors acasă, bătându-se în piept,
49. Iar toţi cunoscuţii lui şi femeile, care veniseră după El din Galileia, stăteau departe, martori la acestea.
50. Şi iată un bărbat cu numele Iosif, sfetnic (în sinedriu), om bun şi drept,
51. De fel din Arimateia, oraş al Iudeilor, care nu se învoise cu hotărîrea şi cu fapta lor, şi care aştepta împărăţia lui Dumnezeu,
52. S'a dus la Pilat şi i-a cerut trupul lui Iisus.
53. Şi pogorîndu-L (de pe cruce), L-a înfăşurat în giulgiu de in şi L-a pus într'un mormânt săpat în stâncă, unde nimeni, niciodată, nu mai fusese pus.
54. Şi ziua aceea era Vineri, şi se lumina spre Sâmbătă.
55. Ci femeile, care veniseră cu Iisus din Galileia, s'au ţinut după Iosif şi au văzut mormântul şi cum a fost pus trupul lui Iisus.
56. Şi după ce s'au înapoiat, au pregătit mirodenii şi miruri; iar Sâmbătă s'au odihnit, după lege.

46. Matei 27, 54; Ps. 30, 5; Fapt. 7, 60.
50. Matei 27, 57; Marcu 15, 42; Ioan 19, 38.
54. Matei 27, 62.
56. Eşire 20, 10.

24.

Invierea Domnului. El se arătă ucenicilor cari mergeau la Emaus și apoi Apostolilor. Inălțarea la cer.

1. Iar în cea dintâi zi a săptămânii, foarte de dimineață, au venit la mormânt, aducând miresmele ce pregătiseră.

2. Și au aflat piatra răsturnată (dela ușa) mormântului.

3. Și intrând (înăuntru) nu au găsit trupul Domnului Iisus.

4. Dar pe când ele erau în mare nedumerire despre aceasta, iată că doi bărbați au stat în fața lor, în veșminte strălucitoare.

5. Atunci ele, de spaimă, și-au plecat fețele la pământ; ei însă au rostit către ele: Pentru ce căutați pe Cel viu între cei morți?

6. Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte cum v'a vorbit, de pe când era în Galileia,

7. Zicând, că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit, iar a treia zi să învieze.

8. Ci ele și-au adus aminte de cuvintele Lui,

9. Și întorcându-se dela mormânt au vestit toate acestea celor unsprézece și tuturor celorlalți.

10. Iar ele erau: Maria Magdalina și Ioana și Maria lui Iacov și celelalte împreună cu ele, care au spus acestea către apostoli.

11. Dar vorbele acestea, arătau în fața lor ca un basm și n'au dat femeilor nicio crezare.

12. Totuși, Petru s'a sculat și a alergat la mormânt, și aplecându-se (înainte) a văzut giulgiurile singure, zăcând. Și s'a dus acasă, mirându-se de această întâmplare.

13. Iată, apoi, că doi dintr'înșii mergeau întru

---

24. 1. Matei 28, 1; Marcu 16, 1; Ioan 20, 1.
4. Ioan 20, 12; Fapt. 1, 10.
7. Matei 17, 22.
10. Luca 8, 2, 3.
13. Marcu 16, 12.

aceeași zi la un sat, depărtat de Ierusalim, ca la șaizeci de stadii, al cărui nume este Emaus.

14. Și aceia vorbeau între ei despre toate aceste (fapte) petrecute.

15. Ci pe când vorbeau și căutau lămuriri, s'a apropiat de ei Iisus însuși și a mers cu ei în cale.

16. Dar ochii lor erau ținuți, ca să nu-L cunoască.

17. Atunci El i-a întrebat: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul, în drumul vostru? Dar ei stăteau cu fețele întristate.

18. Răspunzând, unul cu numele Cleopa, a grăit către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și n'ai aflat de faptele întâmplate în el, întru aceste zile?

19. El le-a zis: Ce fel (de fapte)? Atunci ei I-au răspuns: Cu Iisus Nazarineanul, care era prooroc puternic în faptă și în cuvânt, înaintea lui Dumnezeu și a tot norodul.

20. Iar arhiereii și boerii noștri L-au dat la osânda morții și L-au răstignit.

21. Ci noi nădăjduiam, că El este Cel ce va să izbăvească pe Israel; și cu toate acestea, astăzi merge pe a treia zi de când s'au petrecut acestea.

22. Ba ne-au mai pus în uimire și niște femei de ale noastre, care au fost de cu noapte la mormânt,

23. Și n'au mai găsit trupul Lui și au venit, zicând, că au văzut arătare de îngeri, cari le-au spus că este viu.

24. Iar câțiva dintre noi s'au dus la mormânt și au aflat așa cum au povestit femeile, dar pe El nu L-au văzut.

25. Atunci El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au grăit proorocii!

19. Matei 21, 11.
21. Fapte 1, 6.
22. Matei 28, 8; Marcu 16, 10; Ioan 20, 1, 18.
25. Gal. 3, 1.

26. Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre întru mărirea Sa?

27. Și începând dela Moise și dela toți profeții, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile, locurile despre El.

28. Ci s'au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe.

29. Dar (cei doi) au stăruit de El, zicând: Rămâi cu noi, că ceasul e în deseară și ziua se înclină. Și a intrat ca să rămână cu ei.

30. Și când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea a binecuvântat și frângând le-a dat lor.

31. Atunci s'au deschis ochii lor și au cunoscut că este El; ci El s'a făcut nevăzut de lângă ei.

32. Iar ei și-au spus unul altuia: Oare nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile?

33. Și în același ceas sculându-se, au venit înapoi la Ierusalim și au găsit adunați pe cei unsprezece, împreună cu cei ce se țineau de ei,

34. Cari ziceau, că într'adevăr Domnul a înviat și s'a arătat lui Simon.

35. Atunci au povestit cele petrecute în cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii.

36. Și pe când vorbeau ei acestea, (Iisus) însuși stătu în mijlocul lor și le zise: Pace vouă!

37. Ci ei, încremeniți și înfricoșați, gândeau că văd un duh.

38. Dar El le-a grăit: Ce sunteți turburați și pentru ce (aceste) gânduri se ridică în cugetele voastre?

39. Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, cum

26. Is. 50, 6.
27. Fac. 3, 15; Iov. 19, 25; Ps. 15, 10; Is. 53, 1; Osie 6, 1.

34. 1 Cor. 15, 4, 5.
36. Mc. 16, 14; Ioan 20, 19.
39. Ioan 20, 20.

Mă vedeţi pe Mine având.
40. Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale.
41. Iar ei încă necrezând de bucurie şi de mirare, El le-a spus: Aveţi aici ceva de mâncare?
42. Iar ei i-au pus înainte o bucată de peşte fript şi un fagure de miere.
43. Şi a luat şi a mâncat în faţa lor.
44. Apoi a vorbit către ei: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi, pe când eram cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în legea lui Moise, în proroci şi în psalmi.
45. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile.
46. Şi (iarăşi) le-a zis, că aşa este scris şi aşa se cădea să pătimească Hristos şi să învieze din morţi a treia zi,
47. Şi în numele Său să se propovăduiască pocăinţa spre iertarea păcatelor, la toate neamurile, începând dela Ierusalim.
48. Iar voi sunteţi martorii acestora.
49. Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduinţa Părintelui Meu; voi, însă, şedeţi în Cetate (Ierusalim), până ce vă veţi îmbrăca, de Sus, cu putere.
50. Apoi i-a dus afară, până spre Betania, şi ridicându-şi mâinile i-a binecuvântat.
51. Şi pe când îi binecuvânta, s'a despărţit de ei şi s'a ridicat la cer.
52. Iar ei, închinându-se Lui, s'au întors în Ierusalim, cu bucurie mare.
53. Şi erau pururea în biserică, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.

42 Ioan 21, 10.
46 Ps. 21, 7, 16.
49. Ioan 15, 26; 16, 8; Fapte 1, 4.
50. Fapte 1, 12.
51. Marcu 16, 19.

SFÂNTA EVANGHELIE
CEA DELA
I O A N

1.

Cuvântul lui Dumnezeu s'a făcut trup. Mărturia lui Ioan Botezătorul despre Mielul lui Dumnezeu. Cei dintâi ucenici ai lui Iisus.

1. La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul.

2. Acesta era întru început la Dumnezeu.

3. Toate printr'însul s'au făcut; și fără El nimic nu s'a făcut (din tot) ce s'a făcut.

4. Intru El era viață și viața era lumina oamenilor.

5. Și lumina luminează în întuneric și întunericul n'a cuprins-o.

6. Fost-a om trimis dela Dumnezeu, iar numele lui era Ioan.

7. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți, prin el, să creadă.

8. Nu era el Lumina, ci ca să mărturisească despre Lumină.

9. Era Lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul, venind în lume.

10. In lume era și lumea printr'însul s'a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.

---

1. 3. Ps. 32, 6; Col 1, 16; Evr. 1, 2.
4. Ioan 5, 26 și 12, 46.
5. Ioan 8, 12 și 9, 5.
6. Matei 3, 1 și 11, 10; Marcu 1, 4; Luca 3, 2.

11. Intru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit.
12. Iar câţi L-au primit, le-a dat putere ca să fie fiii lui Dumnezeu, (adică) celor cari cred întru numele Lui,
13. Cari nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci dela Dumnezeu s'au născut.
14. Şi Cuvântul s'a făcut trup şi s'a sălăşluit între noi şi am v ă z u t mărirea Lui (mărire ca a unuia-născut din Tatăl) plin de h a r şi de adevăr.
15. I o a n mărturisea despre El şi striga, zicând: Acesta era despre care am grăit: Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentrucă era mai înainte de mine.
16. Că din plinătatea Lui, noi toţi am luat, şi har peste har.
17. Pentrucă legea datu-s'a prin Moise, iar harul şi adevărul au fost (venit) prin Iisus Hristos.
18. Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul Unul-Născut, care este în sânul Tatălui, Acela a spus (despre El).
19. Aceasta este mărturia lui Ioan, când au trimis Iudeii, din Ierusalim, preoţi şi leviţi ca să-l întrebe: C i n e eşti tu?
20. El a mărturisit şi n'a tăgăduit, ci a mărturisit că: Nu sunt eu Hristos.
21. Ei l-au întrebat: Dar ce eşti? Eşti Ilie? Zis-a el: Nu sunt Ilie: E ş t i tu Proorocul? A răspuns: Nu.
22. A t u n c i i-au zis: Cine eşti? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine?

---

13. Ioan 3, 5; 1 Ioan 5, 4; Iac. 1, 18.
14. Is. 7, 14; Matei 1, 16; Luca 1, 31 şi 2, 7; Is. 40, 5; Matei 17, 2.
15. Mt. 3, 1; Mc. 1, 7.
17. Eşire 20, 1.
18. Eş. 33, 20; 1 Ioan 4, 12; 1 Tim. 6, 16; Lc. 10, 22.
19. Ioan 5, 33.
21. A doua Lege 18, 15; Matei 16, 11.

23. El a rostit: Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: Indreptați calea Domnului, după cum a grăit Isaia proorocul.
24. Iară cei trimiși erau dintre Farisei.
25. Apoi l-au întrebat și i-au zis: Atunci, de ce botezi, dacă nu ești Hristos, nici Ilie, nici Proorocul?
26. Ioan le-a răspuns, următoarele: Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru se află (unul) pe care voi nu-L știți;
27. El este cel care vine după mine, (Care a fost înaintea mea) și Căruia eu nu sunt vrednic să-I desleg cureaua încălțămintei.
28. Acestea se petreceau în Betania, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan.
29. A doua zi, Ioan vede pe Iisus venind la el, și grăește: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii.
30. Acesta este despre care eu am spus: După mine vine unul, Care a fost înaintea mea, fiindcă era mai înainte de mine.
31. Ci eu nu-L știam; dar ca să se arate lui Israel, pentru aceea am venit eu, cel ce botez cu apă.
32. Iar Ioan a mărturisit, zicând: Văzut-am Duhul coborîndu-se, din cer, ca un porumbel și rămânând deasupra Lui.
33. Ci eu nu-L știam, dar Cel ce m'a trimis să botez cu apă, Acela mi-a vorbit: Peste care vei vedea Duhul pogorîndu-se și rămânând deasupra Lui, Acesta este cel ce botează cu Duhul Sfânt.
34. Iar eu am văzut și am mărturisit, că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.
35. A doua zi, din nou stătea Ioan și doi dintre ucenicii lui;
36. Și privind pe Iisus, care trecea (pe acolo),

---

23. Is. 40, 3; Matei 3, 3; Marcu 1, 3; Luca 3, 4.
26. Matei 3, 11.
28. Ioan 10, 40.
32. Matei 3, 16.

a rostit: Iată Mielul lui Dumnezeu.
37. Cei doi ucenici l-au auzit spunând (aceasta) și au pornit după Iisus.
38. Iisus, întorcându-se și văzându-i că merg după El, i-a întrebat:
39. Ce căutați? Ci ei au răspuns: Rabi (adică, în tâlcuire, Invățătorule) unde sălășluești?
40. El le-a zis: Veniți și veți vedea. Deci, au mers și au văzut unde sălășluia; și au rămas la El, în ziua aceea. Era ca la ceasul al zecelea (patru după amiază).
41. Andrei, fratele lui Simon Petru, era unul dintre cei doi cari auziseră pe Ioan și veniseră după Iisus.
42. Acesta găsește mai întâi pe Simon, fratele său, și-i spune: am Găsit pe Mesia (adică, în tâlcuire, pe Hristos).
43. Și l-a adus la Iisus. Iisus privind în fața lui, i-a zis: Tu ești Simon, feciorul lui Ionă; tu te vei numi Chefa (adică, în tâlcuire, Petru).
44. In ziua următoare, voind să plece în Galileia, a găsit pe Filip. Și i-a grăit Iisus: Vino după Mine.
45. Iar Filip era din Betsaida, din orașul lui Andrei și al lui Petru.
46. Filip găsește pe Natanail și-i grăește: Am găsit (pe Acela) despre care a scris Moise în lege și au scris profeții, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret.
47. Natanail a răspuns lui: Din Nazaret poate să fie ceva bun? Filip îi zice: Vino și vezi.
48. Iisus a văzut pe Natanail venind la Sine și a spus despre el: Iată, cu adevărat, Israelit, întru care nu este vicleșug.
49. Natanail îl întrebă: De unde mă cunoști? Iisus, răspunzând, i-a zis: Te-am văzut, când erai sub smochin, mai

40. Matei 4, 18.
42. Matei 16, 18.
45. Fac. 49, 10; A doua Lege 18, 18; Is. 40, 10; Ier. 23, 5; Iezech. 34, 23; Dan. 9, 24; Matei 2, 23.
47. Ps. 31, 2.
49. Ioan 6, 69; Matei 14, 33 și 16, 16; Marcu 8, 20.

înainte ca Filip să te cheme.

50. Răspunsu-i-a Natanail: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Impăratul lui Israel.

51. Iisus, luând cuvântul, i-a grăit: Pentrucă ți-am spus, că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea.

52. Apoi i-a zis: Amin, amin grăesc vouă, (de acum) veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu, suindu-se și pogorîndu-se peste Fiul Omului.

2.

Nunta din Cana. Curățirea Templului.

1. A treia zi, s'a făcut nuntă în Cana Galileei, iar muma lui Iisus era acolo.

2. Și a fost chemat la nuntă și Iisus cu ucenicii Săi.

3. Și nu mai avea vin, căci s'a fost sfârșit vinul de nuntă. Atunci, muma lui Iisus, a zis către El: Nu mai este vin.

4. Zis-a ei Iisus: Ce este Mie și ție, femee? Ceasul Meu n'a venit încă.

5. Muma Lui a zis celor ce slujeau: Faceți ceea ce vă va spune.

6. Ci erau acolo șase vase de apă, făcute din piatră, puse pentru curățirea Iudeilor și care luau câte două sau trei vedre.

7. Iisus le-a poruncit: Umpleți vasele cu apă. Și le-au umplut până sus.

8. Apoi le-a zis: Acum scoateți și duceți nunului. Iar ei i-au dus.

9. Și când nunul a gustat apa care se făcuse vin și nu știa de unde este (ci slujitorii cari scoseseră apa știau), nunul a strigat pe mire,

10. Și i-a spus: Orice om pune întâi vinul cel bun și când (nuntașii) au băut bine, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum.

11. Acest început al minunilor l-a făcut Iisus

51. Fac. 28, 12.

2. 6. Marcu 7, 3.

în Cana Galileei, dând pe
față mărirea Sa; și ucenicii
Săi au crezut într'însul.
12. După aceasta, a
mers de vale în Capernaum,
El și muma Lui
și frații Lui și ucenicii
Lui, dar n'au rămas acolo
decât puține zile.
13. Ci Paștele Iudeilor
era aproape și Iisus
s'a suit în Ierusalim.
14. Și a găsit în templu
șezând (negustorește)
pe vânzătorii de boi și
de oi și de porumbei și
pe schimbătorii de bani.
15. Atunci făcându-și
un biciu de ștreanguri,
i-a scos pe toți afară din
locașul sfânt cu oile și
cu boii lor, iar banii zarafilor
i-a risipit și mesele
lor le-a răsturnat.
16. Și vânzătorilor de
porumbei le-a zis: Luați
acestea de aici. Nu faceți
casa Tatălui Meu,
casă de negustorie.
17. Și și-au adus aminte
ucenicii Lui, că este
scris: Râvna casei Tale
M'a mâncat.
18. Atunci Iudeii au
luat cuvântul și I-au
grăit: Ce semn ne arăți
că (ai dreptul) să faci
acestea?
19. Iisus, răspunzându-le,
le-a zis: Dărâmați
templul acesta și-l voiu
ridica (la loc) în trei
zile.
20. Dar Iudeii au rostit:
In patruzeci și șase
de ani clăditu-s'a templul
acesta! Și Tu îl vei ridica
în trei zile?
21. Ci El vorbea de
templul trupului Său.
22. Deci, când s'a sculat
din morți, ucenicii
Lui și-au adus aminte, că
aceasta o zicea și au crezut
Scripturii și cuvântului
pe care l-a fost spus
Iisus.
23. Și fiind în Ierusalim,
la Paște, în sărbătoare,
mulți au crezut
întru numele Lui, văzând
minunile pe care le făcea.
24. Ci Iisus nu se încredea
în ei, pentrucă îi
cunoștea pe toți,
25. Și pentrucă nu avea
nevoie să-i mărturi-

14. Matei 21, 12; Marcu 11, 13; Luca 19, 45.
17. Ps. 68, 11.
19. Matei 26, 61.
22. Lc. 24, 8; Ps. 15, 10.
25. Ps. 7, 10; Apoc. 2, 23.

sească cineva despre om (ce fel este), că știa El însuși ce era în (inima) omului.

3.

Vorbirea lui Iisus cu Nicodim. Ioan mărturisește despre Hristos.

1. Era un om din tagma Fariseilor, care se numea Nicodim și care era fruntaș între Evrei.
2. Acesta a venit noaptea la Iisus și i-a vorbit: Rabi, știm că dela Dumnezeu ai venit învățător; căci nimeni nu poate face aceste minuni, pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.
3. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Amin, amin grăesc ție: de nu se va naște cineva de sus, nu va putea vedea împărăția lui Dumnezeu.
4. Dar Nicodim îi grăește: Cum poate omul să se nască, odată ce e bătrân? Oare poate să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?
5. Iisus răspunse: Amin, amin grăesc ție, de nu se va naște cineva din din apă și din Duh nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu.
6. Ce este născut din carne, carne este și ce este născut din Duh, duh este.
7. Nu te mira că ți-am zis: trebuie să vă nașteți de Sus.
8. Vântul suflă, unde vrea și tu auzi vuetul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.
9. Răspunzând Nicodim, L-a întrebat: Cum pot să fie acestea?
10. Iisus a răspuns și a zis: tu ești învățătorul lui Israel și nu le știi acestea?
11. Amin, amin grăesc ție, că noi ceea ce știm vorbim și ce am văzut mărturisim; dar mărturia noastră nu o primiți.

---

3. 1. Ioan 7, 50 și 19, 39.
3. Tit. 3, 5.
5. Iezech. 36, 25, 27; Efes. 5, 26.
8. Iov 38, 24.

12. Dacă v'am spus lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede de vă voiu spune lucruri cerești?
13. Nimeni nu s'a suit în cer, fără numai Cel ce s'a pogorît din cer, Fiul Omului, care este în cer.
14. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului,
15. Pentru ca oricine crede într'însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică.
16. Că Dumnezeu așa a iubit lumea, încât a dat pe Fiul Său Unul-Născut, pentru ca oricine crede într'însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică.
17. Căci n'a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume, ca să osândească lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.
18. Cel ce crede întru El, nu se osândește, iară cel ce nu crede a și fost osândit, fiindcă nu a crezut întru numele Celui unula-născut, Fiul lui Dumnezeu.
19. Și judecata de osândă e aceasta: că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele.
20. Că oricine făptuește cele rele, urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu fie dovedite (ca rele).
21. Cine, însă, lucrează adevărul, vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că sunt săvârșite în Dumnezeu.
22. După acestea, a venit Iisus și ucenicii Lui în pământul Iudeei și stătea cu ei acolo și boteza.
23. Și boteza și Ioan, la Enon, aproape de Salim, că erau acolo ape multe și (oamenii)) veneau și se botezau.

14. Numeri 21, 8.
15. Mc. 16, 16; Lc. 19, 10.
16. Ioan 15, 13; Rom. 5, 8 și 8, 32; I Ioan 3, 16 și 4, 9.
17. Ioan 12, 47.
18. Ioan 5, 24.
20. Efes. 5, 8, sq.

24. Căci Ioan nu fusese încă aruncat în închisoare.

25. Atunci s'a iscat din partea ucenicilor lui Ioan o neînţelegere cu un Iudeu, asupra curăţirii.

26. Şi au venit la Ioan şi i-au spus: Rabi, Acela care era cu tine dincolo de Iordan şi căruia I-ai dat mărturia ta, iată El botează şi toţi se duc la El.

27. Ioan a răspuns cu aceste vorbe: Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s'a dat lui din cer.

28. Voi, înşivă îmi sunteţi martori, că am zis: Nu sunt eu Hristos, dar sunt trimis înaintea Lui.

29. Cine are mireasă, acela este mirele, iar prietenul mirelui, care stă şi ascultă pe mire, se bucură cu bucurie (mare) de glasul lui. Deci, această bucurie a mea s'a împlinit.

30. Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez.

31. Cel ce vine de Sus este deasupra tuturor; cel ce este de pe pământ: de pe pământ este şi de pe pământ vorbeşte. Cel ce vine din cer este deasupra tuturor.

32. Şi ce a văzut şi auzit, aceea mărturiseşte, dar mărturia Lui nu o primeşte nimeni.

33. Cine a primit mărturia Lui, a pecetluit că Dumnezeu este adevărat.

34. Căci pe cine l-a trimis Dumnezeu, vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, pentrucă Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură.

35. Tatăl iubeşte pe Fiul şi toate le-a dat în mâna Lui.

36. Cela ce crede în Fiul are viaţă veşnică; cine nu ascultă de Fiul, nu va vedea Viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.

---

24. Matei 14, 3; Luca 3, 19, sq.
28. Ioan 1, 20, 30.
30. 2 Imp. 3, 1, sq.
31. Ioan 8, 23.
35. Matei 11, 27.
36. 1 Ioan 5, 12.

4.

Vorbirea lui Iisus cu femeia samariteană. Iisus tămădueşte pe feciorul unui slujbaş împărătesc.

1. Inţelegând Domnul, că Fariseii au auzit că El face şi botează mai mulţi ucenici decât Ioan,
2. (Măcar că Iisus însuşi nu boteza, ci ucenicii Lui),
3. A lăsat Iudeia şi s'a dus iarăşi în Galileia.
4. Dar trebuia să treacă prin Samaria.
5. Şi a venit la un oraş al Samariei numit Sihar, aproape de câmpul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, feciorul său;
6. Şi fântâna lui Iacov era acolo. Ci Iisus era ostenit de călătorie şi aşa a şezut lângă fântână. Iar ceasul era aproape şase (amiaza).
7. Atunci, o femeie samariteancă veni să scoată apă. Iisus îi zise: Dă-Mi să beau.
8. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde.
9. Femeia samariteancă îi răspunse: Cum ceri să bei, Tu care eşti Iudeu, dela mine, care sunt samariteancă? (Pentrucă Iudei nu se îngăduesc cu Samaritenii).
10. Iisus i-a spus aceste vorbe: Dacă cunoşteai darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel care ţi-a zis: Dă-Mi să beau, ai fi cerut dela El şi ţi-ar fi dat apă vie.
11. Femeia îi grăeşte: Doamne, nici nu ai cu ce să scoţi, iară puţul e adânc. De unde, dar, ai apa cea vie?
12. Nu cumva eşti Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână şi a băut şi el din ea, şi feciorii lui şi turmele lui?
13. Iisus i-a răspuns şi a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou.
14. Dar cel ce va bea din apa pe care-i voiu

4. 1. Ioan 3, 22, 26.
5. Fac. 48, 22; Iisus Navi 24, 32.
9. Lc. 9, 52; Fapt. 10, 28.
10. Ioan 7, 38.
13. Ioan 6, 58.
14. Isaia 48, 21; Ioan 7, 38.

da-o Eu, nu va mai înseta în veac, căci apa pe care-i voiu da-o Eu se va face în el izvor de apă izvorîtoare întru viaţa veșnică.

15. Femeia atunci îi spuse: Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai viu aici să scot.

16. Iisus îi poruncește: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici.

17. Dar femeia, răspunzând, a zis: N'am bărbat. Iisus i-a răspuns: Bine ai zis: N'am bărbat,

18. Că cinci bărbaţi ai avut și acum pe care îl ai nu este bărbatul tău. Aceasta adevărat ai spus.

19. Femeia îi zice lui Iisus: Doamne, văd că Tu ești prooroc.

20. Părinții noștri s'au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul cuvenit pentru închinare.

21. Ci Iisus îi grăește: Femee, crede-Mă, că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim, vă veți închina Tatălui.

22. Voi vă închinaţi la ce nu ştiţi, noi ne închinăm la ce ştim, pentrucă mântuirea este dela Iudei.

23. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, căci și Tatăl voiește astfel de închinători.

24. Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină, cade-se să I se închine în duh și în adevăr.

25. Femeia rostește către El: Ştim că vine Mesia — care se zice Hristos —; când va veni Acela, ne va spune nouă toate.

26. Iisus îi răspunde: Eu sunt, cel ce vorbesc cu tine.

27. Dar atunci sosiră ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femee (samariteancă). Insă nimeni n'a întrebat: Ce

19. Ioan 6, 14; 9, 17.
20. A doua Lege 12, 5; 3 Imp. 8, 29 și 9, 3.
22. 4 Imp. 17, 29; Iez. 2, 3; Luca 24, 47.
24. 2 Cor. 3, 17.
26. Ioan 8, 25; 9, 37.

vceşti? Sau: Ce grăeşti cu ea?

28. Atunci femeia şi-a lăsat găleata, s'a dus în cetate şi a zis oamenilor:

29. Veniţi de vedeţi un om, care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta e Mesia?

30. Şi au ieşit din cetate şi veneau către El.

31. Intre aceasta, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Rabi, mănâncă.

32. El atunci le-a grăit: Am de mâncat o mâncare, pe care voi nu o ştiţi.

33. Ci ucenicii se întrebau între ei: Adusu-i-a oare cineva să mănânce?

34. Iisus rosteşte către ei: Mâncarea M e a este: să fac voia Celui ce M'a trimis pe Mine şi să săvârşesc lucrul Lui.

35. Nu ziceţi voi, că mai sunt patru luni şi v i n e secerişul? Eu vă zic: iată, ridicaţi ochii voştri şi priviţi câmpiile, că sunt albe pentru seceriş.

36. Iar cel ce seceră primeşte plată şi adună roadă întru viaţa de veci, ca să se bucure împreună şi cel ce seamănă şi cel ce seceră.

37. Căci aici se adevereşte cuvântul: că unul este sămănătorul şi altul secerătorul.

38. Eu v'am trimis să seceraţi ce n'aţi muncit voi; alţii au muncit şi voi aţi intrat în munca lor.

39. Şi mulţi dintre Samaritenii din acel oraş au crezut într'însul, pentru cuvântul f e m e i i, care mărturisea: Mi-a s p u s toate câte am făcut.

40. Deci, după ce au venit la El Samaritenii, L-au rugat ca să rămâie la ei. Şi a rămas acolo două zile.

41. Şi mult mai mulţi au crezut pentru cuvântul Lui.

42. Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai

34. Ioan 5, 30; 17, 4.
35. Matei 9, 37.
42. Ioan 17, 18.

din pricina vorbelor tale, dar fiindcă noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii.

43. Și după cele două zile, a ieșit de acolo (și s'a dus) în Galileia.

44. Ci Iisus însuși mărturisise, că un prooroc nu e cinstit în țara lui.

45. Deci, când a venit în Galileia, L-au primit Galileenii, cei ce văzuseră toate câte făcuse în Ierusalim, la praznic; căci și ei veniseră la praznic;

46. Apoi iarăși s'a dus în Cana Galileei, unde făcuse apa, vin. Și era un dregător împărătesc, al cărui fiu era bolnav, în Capernaum.

47. Acesta, auzind că Iisus a venit din Iudeia în Galileia, a mers la El și L-a rugat să se pogoare și să tămăduiască pe fiul lui, căci era (bolnav) pe moarte.

48. Atunci Iisus i-a zis: Dacă nu vedeți semne și minuni, nu credeți.

49. Omul împărătesc I-a răspuns: Doamne, pogoară-Te, până a nu muri copilul meu.

50. Iisus rostește către el: Du-te, feciorul tău trăiește. Și omul a crezut în cuvântul pe care i l-a zis Iisus și s'a dus.

51. Iar pe când el venea de vale, robii lui i-au ieșit înainte și l-au vestit că feciorul lui trăiește.

52. Atunci a întrebat pe robi de ceasul întru care i-a fost mai bine. Iar ei i-au spus: Eri, la al șaptelea ceas (unu d. a.), frigurile l-au lăsat.

53. Deci tatăl cunoscu, că la ceasul acela a fost, întru care Iisus a rostit către el: Copilul tău trăiește. Și a crezut el și casa lui întreagă.

54. Acest al doilea semn, Iisus l-a făcut, iarăși, când a venit din Iudeia în Galileia.

---

44. Matei 13, 57; Marcu 6, 4; Luca 4, 24.

46. Ioan 2, 1.
48. I Cor. 1, 22.

5.

Vindecarea slăbănogului dela scăldătoarea Vitesda. Iisus vorbeşte despre Sine, cel ce judecă lumea şi pe morţi îi înviază.

1. După acestea, era o sărbătoare a Iudeilor şi Iisus s'a suit la Ierusalim.
2. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care se numeşte pe evreeşte Vitesda şi are cinci pridvoare.
3. In aceste pridvoare zăceau mulţime de bolnavi, de orbi, de ologi, de uscaţi, aşteptând mişcarea apei.
4. Căci un înger se pogora, la vreme, în scăldătoare, şi turbura apa şi cine intra întâi, după turburarea apei, se făcea sănătos, ori de ce boală era ţinut.
5. Şi era acolo un om, care era bolnav de treizeci şi opt de ani.
6. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând şi ştiind că este aşa încă de multă vreme, i-a grăit: Vrei să te faci sănătos?
7. Răspuns-a lui bolnavul: Doamne, nu am pe nimeni ca să mă bage în scăldătoare, când se turbură apa; că până când vin eu, altul se pogoară înaintea mea.
8. Iisus i-a poruncit: Scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă.
9. Iar omul s'a făcut sănătos în clipa aceea şi a luat patul şi umbla. Ci în ziua aceea era Sâmbătă.
10. Deci, ziceau Iudeii către cel vindecat: Este zi de Sâmbătă şi nu-ţi este iertat să iei patul.
11. El le-a răspuns: Cel ce m'a făcut sănătos, Acela mi-a zis, ia-ţi patul tău şi umblă.
12. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ţi-a zis: Ia-ţi patul tău şi umblă?
13. Dar cel tămăduit nu ştia cine este, căci

---

1. Eşire 23, 17; Lev. 23, 5.
2. Neem. 3, 1.
9. Ioan 9, 14.
10. Eşire 20, 10.

Iisus se dăduse la o parte
din mulţimea care era
în acel loc.
14. După acestea, Iisus
l-a aflat în templu și i-a
zis: Iată că te-ai făcut
sănătos. De acum nu mai
păcătui, ca să nu ți se
întâmple și mai rău.
15. Atunci omul s'a
dus și a spus Iudeilor, că
cel ce l-a făcut sănătos
este Iisus.
16. Pentru aceasta, Iudeii
prigoneau pe Iisus
și căutau să-L omoare,
că făcea acestea în zi
de Sâmbătă.
17. Dar Iisus le-a răspuns:
Tatăl Meu până
acum lucrează; lucrez și
Eu.
18. Deci pentru acest
cuvânt, căutau și mai
mult Iudeii să-l omoare,
că nu numai deslega
Sâmbăta, dar și pe Dumnezeu
îl numea Tatăl
Său, făcându-se pe Sine
la fel cu Dumnezeu.
19. Ci Iisus a răspuns
și le-a zis: Amin, amin
grăesc vouă, Fiul nu
poate să facă nimic dela
Sine, de nu va vedea pe
Tatăl făcând; căci cele
ce Tatăl le face, acestea
și Fiul le face întocmai;
20. Pentrucă Tatăl iubește
pe Fiul și-I arată
toate câte face El și lucruri
mai mari decât acestea
va arăta Lui, ca
voi să vă mirați.
21. Căci după cum Tatăl
scoală pe cei morți
și le dă viață, tot așa și
Fiul dă viață celor ce
voiește.
22. Tatăl nu judecă pe
nimeni, ci judecata toată
a dat-o Fiului,
23. Ca toți să cinstească
pe Fiul, precum cinstesc
pe Tatăl. Cine nu
cinstește pe Fiul, nu cinstește
pe Tatăl, care L-a
trimis.
24. Amin, amin grăesc
vouă: cine ascultă cuvântul
Meu și crede în
Cel ce M'a trimis pe
Mine, are viață veșnică,
și la judecată nu vine,
ci s'a mutat din moarte
la viață.

14. A doua Lege 18, 15.
15. Ioan 9, 11.
16. Mt. 14, 22; Mc. 6, 45
22. Matei 11, 27; Fapte 17, 31.
23. 1 Ioan 2, 23.
24. Ioan 6, 40, 47 și 8, 51

25. Amin, amin grăesc vouă, că vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cari vor auzi, vor învia.

26. Căci precum Tatăl are viață întru Sine, așa I-a dat și Fiului să aibă viață întru Sine;

27. Și I-a dat putere să facă judecată, pentrucă este Fiul Omului.

28. Nu vă mirați de aceasta; că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui,

29. Și vor ieși — cei ce au făcut cele bune spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele spre învierea osândei.

30. Eu nu pot să fac dela Mine nimic; precum aud, judec; dar judecata Mea este dreaptă, pentrucă nu caut voia Mea, ci voia Tatălui, care M'a trimis.

31. De mărturisesc Eu pentru Mine, mărturia Mea nu este adevărată.

32. Altul este Cel ce mărturisește pentru Mine; și știu că adevărată este mărturia, pe care o mărturisește pentru Mine.

33. Voi ați trimis la Ioan și el a dat mărturie adevărului.

34. Dar Eu nu dela om iau mărturie, ci vă spun acestea, ca să vă mântuiți.

35. Ioan era făclia, care arde și luminează, și voi ați fost voioși să vă veseliți un timp întru lumina lui.

36. Iar Eu am mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrurile pe care Mi le-a dat Tatăl ca să le săvârșesc, lucrurile acestea pe care le fac Eu, mărturisesc pentru Mine că Tatăl M'a trimis.

37. Și Tatăl, care M'a trimis, Acela mărturisit-a pentru Mine. Nici glasul Lui nu l-ați auzit vreodată, nici fața Lui n'ați văzut-o;

38. Și cuvântul Lui

25. Ioan 11, 43.
29. Ioan 6. 40; Mt. 25, 46.
32. Matei 3, 17.
33. Ioan 1, 19.
34. Ioan 7, 31 și 10, 25
37. Lev. 23, 26.

nu-l aveţi sălăşluit în voi, fiindcă voi nu credeţi în Cel pe care Tatăl L-a trimis.
39. Voi cercetaţi Scripturile, căci socotiţi că în ele aveţi viaţă veşnică. Şi tocmai ele sunt, care mărturisesc despre Mine.
40. Şi nu voiţi să veniţi la Mine, ca să aveţi viaţă!
41. Slavă dela oameni nu primesc;
42. Dar v'am cunoscut, că n'aveţi întru voi dragostea lui Dumnezeu.
43. Eu am venit în numele Tatălui Meu, şi voi nu Mă primiţi; dar să vină altul întru numele său, pe acela îl veţi primi.
44. Cum puteţi voi să credeţi, când primiţi mărire unul dela altul, şi mărirea care vine dela Unul Dumnezeu, n'o căutaţi?
45. Să nu gândiţi, că Eu vă voiu învinui la Tatăl: are cine să vă învinuiască — Moise, în care voi v'aţi pus nădejdea.
46. Că dacă aţi fi crezut pe Moise, M'aţi crede şi pe Mine, căci el despre Mine a scris.
47. Iar dacă în scrisele lui nu credeţi, în cuvintele Mele cum veţi crede?

39. Is. 34, 16; 1 Tim. 4, 13.
44. Ioan 12, 43.
45. A doua Lege 18, 15.
46. Fac. 3, 15 şi 22, 18 şi 49, 10; Ps. 39, 9.

6.

Săturarea celor cinci mii de oameni. Iisus umblă pe mare. Pâinea care se pogoară din cer. Mărturisirea lui Petru.

1. In urma acestora, Iisus s'a dus dincolo de marea Galileei, adică de marea Tiberiadei.
2. Iar după El a mers norod mult, pentrucă vedea minunile pe care le făcea cu cei bolnavi.
3. Şi Iisus s'a suit în munte şi acolo a şezut cu ucenicii Săi.
4. Ci Paştele, praznicul Iudeilor, era aproape.
5. Şi ridicându-şi Iisus

6. 4. Lev. 23, 5.
5. Matei 14, 15; Marcu 6, 34; Luca 9, 10.

ochii şi văzând că mult norod vine la El, a rostit către Filip: De unde vom cumpăra p â i n e, ca să mănânce aceştia?

6. (Dar aceasta o zicea ca să-l încerce, că El ştia ce avea să facă).

7. Ci Filip îi răspunde: De două sute de dinari (să avem) pâine, şi nu le ajunge, ca să ia fiecare câte puţin.

8. Unul dintre ucenicii lui Iisus, Andrei, fratele lui S i m o n P e t r u, îi spune:

9. Este aici un băiat, care are cinci pâini de orz şi doi peşti. Dar ce sunt acestea la a t â ţ i a inşi?

10. Poruncit-a Iisus: Puneţi-i pe o a m e n i să stea jos. Iar în locul acela era multă i a r b ă. Deci, oamenii au şezut (pe iarbă), în număr ca la cinci mii.

11. Atunci Iisus a luat pâinile şi, mulţumind, a dat ucenicilor, iar ucenicii celor ce şedeau; aşijderea şi din peşti, cât au voit.

12. Iar după ce s'au săturat, a zis ucenicilor Săi: Strângeţi fărâmiturile ce au rămas, ca nimic să nu se piardă.

13. Deci au strâns şi au umplut douăsprezece coşuri de fărâmituri, rămase dela cei ce au mâncat din cele cinci pâini de orz.

14. Iar norodul, văzând minunea pe care a făcut-o, zicea: Acesta este într'adevăr Proorocul, Carele va să vie în lume.

15. Iisus, însă, cunoscând că vor să vină şi să-L ia, cu sila, ca să-L ridice împărat, s'a d u s iarăşi în munte, El singur.

16. Când s'a făcut seară, ucenicii Lui s'au pogorît la mare,

17. Şi intrând în corabie, mergeau spre Capernaum, dincolo de mare. Şi i-a apucat întunericul. Dar Iisus, până atunci, nu venise la ei.

---

10. Marcu 6, 39.
14. A doua Lege 18, 15, 18.
17. Mt. 14, 22; Mc. 6, 45.

18. Ci marea era întărîtată, fiindcă (peste ea) sufla un vânt puternic.

19. După ce au vâslit ca la douăzeci și cinci sau treizeci de stadii (5-6 Km.), zăresc pe Iisus, umblând pe apă și apropiindu-se de corabie. Atunci s'au înfricoșat.

20. Dar El le-a grăit: Eu sunt; nu vă temeți!

21. Deci, voiau ca să-L ia în corabie, însă îndată corabia a sosit la țărmul la care se duceau.

22. A doua zi, mulțimea, care rămăsese de cealaltă parte a mării, își dădu seama că altă corabie nu fusese acolo, fără numai una, și că Iisus nu intrase în ea, împreună cu ucenicii Lui, ci plecaseră numai ucenicii.

23. (Dar alte bărci dela Tiberiada veniră în apropiere de locul unde ei mâncaseră pâinea, după ce Domnul mulțumise).

24. Deci, văzând cei din mulțime că Iisus nu este acolo, cum nici ucenicii Lui, au intrat și ei în bărci și au venit la Capernaum, căutându-L pe Iisus.

25. Și dacă L-au aflat pe țărmul celălalt, L-au întrebat: Rabi, când ai ajuns aici?

26. Iisus le-a răspuns și a zis: Amin, amin grăiesc vouă: Mă căutați nu pentrucă ați văzut minuni, ci pentrucă ați mâncat din pâini și v'ați săturat.

27. Agonisiți-vă nu mâncarea cea pieritoare, dar mâncarea ce rămâne spre viața veșnică și pe care vă va da-o Fiul Omului, căci pe El L-a pecetluit Tatăl, adică Dumnezeu.

28. Ei atunci i-au zis: Ce să facem, ca să săvârșim lucrurile lui Dumnezeu?

29. Iisus, răspunzând, a rostit către ei: Acesta este lucrul lui Dumnezeu, ca să credeți în Acela, pe care L-a trimis.

30. Ei, însă, i-au răspuns: Dar ce minune faci Tu, ca să vedem și să

27. Ioan 3, 16 și 4.

14. Matei 6, 33.

credem în Tine? Ce lucrezi?
31. Părinţii noştri au mâncat manna în pustie, precum este scris: Pâine din cer datu-le-a lor ca să mănânce.
32. Dar Iisus le-a spus: Amin, amin grăesc vouă, nu Moise v'a dat pâinea cea din cer; ci Tatăl Meu vă va da, din cer, pâinea cea adevărată.
33. Căci pâinea lui Dumnezeu este aceea, care se pogoară din cer şi dă viaţă lumii.
34. Deci, au zis către El: Doamne, pururea dă-ne nouă această pâine.
35. Atunci Iisus a rostit către ei: Eu sunt pâinea vieţii; cine vine la Mine nu va flămânzi şi cine crede în Mine niciodată nu va înseta.
36. Dar am spus vouă, că M'aţi şi văzut şi (tot) nu credeţi.
37. Tot ce-Mi dă Tatăl, la Mine vine; şi pe cel ce vine la Mine, nu-l voiu da afară;
38. Pentrucă m'am pogorît din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M'a trimis pe Mine.
39. Iar voia Celui ce M'a trimis pe Mine, aceasta este, ca din toţi pe cari Mi i-a dat Mie, să nu pierd pe nici unul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi.
40. Că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă veşnică şi Eu să-l înviez în ziua cea de apoi.
41. Dar Iudeii cârteau împotriva Lui, că zisese: Eu sunt pâinea ce s'a pogorît din cer.
42. Şi ziceau: Au nu este Acesta Iisus, Fiul lui Iosif, şi nu ştim noi pe tatăl Său şi pe muma Sa? Atunci cum spune El: M'am pogorît din cer?
43. Ci Iisus a răspuns şi le-a vorbit: Nu cârtiţi între voi.
44. Nimeni nu poate

31. Eşire 16, 4 şi 15; Ps. 77, 24.
37. Ioan 17, 6, 9.
38. Ioan 4, 34; Mc. 14, 36.
42. Luca 4, 22.

să vie la Mine, de nu-l va trage Tatăl, carele M'a trimis, (iar Eu învia-l-voiu în ziua cea de apoi).

45. Este scris în proroci: Şi vor fi toţi învăţaţi de Dumnezeu. Deci, oricine a auzit şi a învăţat dela Tatăl, la Mine vine.

46. Nu doar că pe Tatăl L-a văzut cineva, fără numai Cel ce este dela Dumnezeu; Acesta L-a văzut pe Tatăl.

47. Amin, amin grăesc vouă: Cel ce crede în Mine are viaţă veşnică.

48. Eu sunt pâinea vieţii.

49. Părinţii voştri au mâncat manna în pustie, dar au murit.

50. Pâinea ce se pogoară din cer este aceea, din care, dacă mănâncă cineva, nu mai moare.

51. Eu sunt pâinea cea vie, care s'a pogorît din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta, viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voiu da, este trupul Meu, (pe care da-l-voiu) pentru viaţa lumii.

52. Deci, Iudeii se certau între ei şi ziceau: Cum poate Acesta să ne dea trupul Lui ca să-l mâncăm?

53. Dar Iisus le-a zis: Amin, amin grăesc vouă, de nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă întru voi.

54. Cela ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, are viaţă veşnică şi Eu îl voiu învia în ziua cea de apoi.

55. Căci trupul Meu este adevărată mâncare şi sângele Meu, adevărată băutură.

56. Cela ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne întru Mine şi Eu întru el.

57. Precum Tatăl cel viu M'a trimis pe Mine şi Eu viez prin Tatăl, aşa şi cel ce Mă mănâncă va fi prin Mine viu.

58. Aceasta este pâi-

45. Is. 54, 13; Ier. 31, 34.
46. Matei 11, 27.
49. Ioan 6, 31.
53. Matei 26, 26, 28.
56. Ioan 15, 4; I Ioan 3, 24; I Cor. 11, 29.

nea care s'a pogorît din cer, nu ca manna pe care au mâncat-o părinții voștri și au murit. Cine mănâncă această pâine va fi viu deapururi.

59. Acestea le-a vorbit pe când învăța în sinagoga din Capernaum.

60. Insă mulți din ucenicii Lui au zis: Greu este cuvântul acesta! Cine poate să-l asculte?

61. Ci Iisus știind, în cugetul Său, că ucenicii Lui cârtesc pentru aceasta, le-a grăit: Aceasta vă sminteşte?

62. Dar când veți vedea pe Fiul Omului suindu-se acolo unde era mai înainte?

63. Duhul este carele dă viață; trupul nu folosește nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh și sunt viață.

64. Ci sunt unii dintre voi cari nu cred. Pentrucă Iisus știa dela început cine sunt cei ce nu credeau și cine este acel ce avea să-L vândă.

65. De aceea zicea: V'am spus vouă, că nimeni nu poate să vie la Mine, dacă nu îi este dat dela Tatăl.

66. Și de atunci, mulți dintre ucenicii Săi s'au dat înapoi și nu mai umblau cu El.

67. Deci, a întrebat Iisus pe cei doisprezece: Nu vreți și voi să vă duceți?

68. Simon Petru I-a răspuns: Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții celei veșnice.

69. Și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Sfântul lui Dumnezeu.

70. Iisus răspuns-a lor: Oare nu v'am ales Eu pe voi, doisprezece? Și unul dintre voi este diavol!

71. Iar El zicea de Iuda al lui Simon Iscarioteanul, căci acesta avea să-L vândă, deși era unul din cei doisprezece.

62. Ioan 3, 13; Marcu 16, 19; Efes. 4, 8.
63. 2 Cor. 3, 6.
69. Ioan 11, 27; Mt. 16, 16.
70. Ioan 15, 16; Lc. 6, 13.

7.

Iisus învaţă în templu, la sărbătoarea Corturilor.

1. După acestea, Iisus umbla prin Galileia. Căci nu voia să umble prin Iudeia, deoarece Iudeii căutau să-L ucidă.

2. Şi era aproape sărbătoarea Iudeilor: Infigerea Corturilor.

3. Atunci fraţii Lui I-au zis: Treci de aici şi du-Te în Iudeia, pentru ca şi ucenicii Tăi să vadă lucrurile pe care Tu le faci.

4. Că nimeni nu lucrează într'ascuns, când voeşte să se facă cunoscut. Dacă faci acestea, arată-Te pe Tine lumii.

5. Pentrucă nici fraţii Lui nu credeau într'însul.

6. Iisus le răspunde: Timpul Meu n'a sosit încă; dar timpul vostru este gata pururea.

7. Pe voi lumea nu poate să vă urască, dar pe Mine Mă urăşte, pentrucă Eu Il spun în faţă că lucrurile ei sunt rele.

8. Voi duceţi-vă la praznic. Eu nu Mă duc la praznicul acesta, căci timpul Meu nu s'a împlinit încă.

9. Spunându-le acestea, a rămas în Galileia.

10. Dar după ce fraţii Săi s'au dus la sărbătoare, atunci s'a dus şi El, dar nu în văzul tuturor, ci cam pe ascuns.

11. In praznic, Iudeii îl căutau şi ziceau: Unde este El?

12. Şi în privinţa Lui era în mulţime turburare mare, fiindcă unii spuneau: Este bun. Iar alţii răspundeau: Nu e aşa; ci amăgeşte norodul.

13. Totuşi, de frica Iudeilor, nimeni nu vorbea de El pe faţă.

14. Când a fost praznicul la jumătate, Iisus s'a suit în templu şi a început să înveţe.

15. Ci Iudeii se mirau şi se întrebau: Cum ştie carte Acesta, fără să fi învăţat?

---

7. 1. Ioan 5, 18 şi 6, 1.
2. Lev. 23, 34.
3. Matei 12, 40.
15. Mt. 13, 54; Mc. 6, 3.

16. Atunci Iisus le-a răspuns şi a vorbit: Invăţătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M'a trimis pe Mine.
17. De vrea cineva să facă voia Lui, va cunoaşte despre această învăţătură dacă este dela Dumnezeu sau dacă Eu o rostesc dela Mine.
18. Cine vorbeşte dela el, îşi caută mărirea sa. Cine însă caută mărirea celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat şi în el nu este nedreptate.
19. Oare nu Moise v'a dat legea? Şi nimeni dintre voi nu ţine legea. De ce căutaţi să Mă omorîţi?
20. Ci norodul îi răspunse: Ai demon. Cine caută să Te omoare?
21. Iisus a luat cuvântul şi le-a zis: Un lucru am făcut şi toţi vă miraţi de el.
22. Moise v'a dat vouă tăierea împrejur (nu că este dela Moise, ci dela părinţi), şi în zi de Sâmbătă tăiaţi împrejur pe om.
23. Dacă omul primeşte tăierea împrejur în zi de Sâmbătă, ca să nu se strice legea lui Moise, pe Mine (de ce) vă mâniaţi că am făcut sănătos un om întreg, în zi de Sâmbătă?
24. Nu judecaţi după înfăţişare, ci judecaţi după dreapta judecată.
25. Dar unii din Ierusalimiteni ziceau: Nu este oare Acesta pe care vor să-L omoare?
26. Şi iată că vorbeşte pe faţă şi ei nu-I zic nimic. Nu cumva căpeteniile au cunoscut cu adevărat, că Acesta e Hristos?
27. Ci pe Acesta îl ştim de unde este. Insă Hristos, când vine, nimeni nu ştie de unde este.
28. Atunci Iisus, care învăţa în templu, a ridicat glasul şi a zis: Mă ştiţi pe Mine şi ştiţi de unde sunt? Eu n'am ve-

16. Ioan 14, 24.
19. Eş. 24, 3; Fapt. 7, 53.
20. Ioan 8, 48, 52.
22. Lev. 12, 3.
24. A doua Lege 1, 18.
25. Ioan 5, 18.
28. Ioan 8, 14.

nit dela Mine. Dar ade-
vărat este Cel ce M'a
trimis pe Mine şi pe ca-
re voi nu-L ştiţi.
29. Eu, însă, îl ştiu,
căci dela El sunt şi El
M'a trimis pe Mine.
30. Atunci au vrut
să-L prindă, dar nimeni
n'a pus mâna pe El, pen-
trucă nu venise încă
ceasul Lui.
31. Dar mulţi din no-
rod au crezut într'însul,
şi ziceau: Mesia, când
va veni, săvârşi-va El
minuni mai multe, decât
săvârşeşte Acesta?
32. Aceste glasuri ale
norodului, pentru Iisus,
au ajuns la urechile Fa-
riseilor. Atunci mai ma-
rii preoţilor şi Fariseii
au trimis servitorii (tem-
plului) ca să-L prindă.
33. Dar Iisus le-a zis:
Puţin timp mai sunt cu
voi şi Mă duc la Cel ce
M'a trimis.
34. Căuta-Mă-veţi şi nu
Mă veţi afla; şi unde
sunt Eu, voi nu puteţi
să veniţi.
35. Deci au zis Iudeii,
unii către alţii: Unde are
să se ducă El, ca noi să
nu-L aflăm? Se va du-
ce, oare, la cei risipiţi
printre Elini şi va învă-
ţa pe Elini?
36. Ce însemnează a-
cest cuvânt care l-a zis:
Căuta-Mă-veţi şi nu Mă
veţi afla şi unde sunt
Eu, voi nu puteţi să ve-
niţi?
37. Iar în ziua cea din
urmă — ziua cea mare
a praznicului — Iisus a
stat între ei, şi cu glas
puternic a rostit: Cui îi
este sete, să vie şi să
bea.
38. Cela ce crede în
Mine: râuri de apă vie
— precum a zis Scrip-
tura — vor curge din
pântecele lui.
39. Iar aceasta a fost
zis-o despre Duhul pe
care aveau să-l primea-
scă acei ce cred într'în-
sul. Căci până atunci,
Duhul nu fusese (dat),
pentrucă Iisus nu fusese
încă preamărit.

30. Ioan 8, 20; Lc. 22, 54.
33. Ioan 13, 33.
37. Lev. 23, 36.
38. Is. 44, 3; Zah. 14, 8; Ioil 2, 28.

40. Deci (mulţi) din norod auzind cuvintele acestea, ziceau: Cu adevărat, Acesta este Proorocul.
41. Iar alţii ziceau: Acesta este Hristos. Alţii însă, întâmpinau: Oare din Galileia va să vie Hristos?
42. N'a zis oare Scriptura, că Hristos va să vie din sămânţa lui David şi din Betleem, oraşul lui David?
43. Şi astfel, în norod s'a făcut pentru El desbinare.
44. Şi unii dintre ei voiau să-L prindă, dar nimeni n'a pus mâna pe El.
45. Deci servitorii templului au venit înapoi la mai marii preoţilor şi la Farisei. Aceştia i-au întrebat: Dece nu L-aţi adus (aici)?
46. Dar servitorii au răspuns: Niciodată n'a vorbit vreun om aşa cum vorbeşte Omul Acesta.
47. Atunci Fariseii le-au zis: Nu cumva aţi căzut şi voi în amăgire?
48. Nu cumva crezut-a în El cineva dintre fruntaşi sau dintre Farisei?
49. Dar gloata aceasta, care nu cunoaşte Legea, este blestemată!
50. Nicodim, cel ce venise noaptea la Iisus, şi era unul din rândul lor, le-a grăit:
51. Osândeşte, oare, Legea noastră pe un om, până când nu-l ascultă şi nu ştie mai întâi ce a făcut?
52. Dar ei au răspuns şi i-au zis: Nu cumva şi tu eşti din Galileia? Cercetează şi vezi, că din Galileia nu se ridică prooroc.
53. Şi s'a dus fiecare la casa sa.

8.

Femeia păcătoasă. Iisus este lumina lumii. Cuvânt împotriva necredinţei Iudeilor.

1. Iar Iisus s'a dus la Muntele Măslinilor.

---

42. Ps. 131, 11; Mih. 5, 1; Matei 2, 5.
46. Matei 7, 28.
51. A doua Lege 1, 17 şi 19, 15.

2. Şi disdedimineaţă iarăşi a venit în templu. Şi tot norodul venea la El şi El, şezând, îi învăţa.
3. Dar Fariseii şi Cărturarii aduseră pe o femeie, prinsă în preacurvie, şi punând-o la mijloc,
4. Grăiră către Iisus: Invăţătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de preacurvie.
5. Moise ne-a poruncit în Lege, ca pe unele ca acestea să le omorîm cu pietre. Dară Tu ce zici?
6. Aceasta o ziceau ca să-L ispitească şi ca să aibă ce cleveti împotriva Lui. Ci Iisus s'a aplecat jos şi scria cu degetul pe pământ.
7. Ei, însă, stăruiau cu întrebarea lor. Atunci El s'a ridicat şi le-a zis: Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi piatra asupra ei.
8. Şi din nou s'a aplecat jos şi scria pe pământ.
9. Când au auzit aceasta, mustraţi de cuget, au ieşit unul câte unul, începând dela cei mai bătrâni şi până la cei din urmă, şi a rămas Iisus singur şi femeia, stând în mijloc.
10. Ridicându-se Iisus şi nevăzând pe nimeni, fără numai pe femeie, a întrebat-o: Femeie, unde sunt pârâşii tăi? Nu te-a osândit niciunul?
11. Ea răspunse: Niciunul, Doamne. Iisus atunci i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Du-te; de-acum să nu mai păcătueşti.
12. Iisus a luat cuvântul iarăşi şi le-a vorbit: Eu sunt lumina lumii; cel ce vine după Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii.
13. Dar Fariseii I-au răspuns: Tu îţi dai singur mărturie; mărturia Ta nu este adevărată.
14. Iisus a întâmpinat şi le-a grăit: Cu toate că

8. 5. Lev 20, 10; A doua Lege 20, 20-24.
7. Rom. 2, 1.
9. Rom. 2, 22.
12. Ioan 1, 5, 9; Is. 49, 6

mărturisesc despre Mine însumi, mărturia Mea este adevărată, fiindcă ştiu de unde am venit şi unde Mă duc. Voi nu ştiţi de unde vin, nici unde Mă duc.

15. Voi judecaţi după trup; Eu nu judec pe nimeni.

16. Şi dacă şi Eu judec, judecata Mea este adevărată, pentrucă nu sunt singur, ci Eu şi Tatăl, Carele M'a trimis pe Mine.

17. Iar în Legea voastră este scris, că mărturia a doi oameni este adevărată.

18. Eu sunt cel ce mărturisesc pentru Mine şi mai mărturiseşte pentru Mine Cel ce M'a trimis pe Mine, Tatăl.

19. Ci ei L-au întrebat: Unde este Tatăl Tău? Răspuns-a Iisus: Nu Mă ştiţi nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu; dacă M'aţi şti pe Mine, aţi şti şi pe Tatăl Meu.

20. Cuvintele acestea le-a grăit Iisus la visterie, pe când învăţa în templu; şi nimeni nu L-a prins, că încă nu venise ceasul Lui.

21. Apoi din nou a început să le vorbească: Eu Mă duc şi Mă veţi căuta şi veţi muri în păcatul vostru. Unde Mă duc Eu, voi nu puteţi să veniţi.

22. Deci, ziceau Iudeii: Nu cumva îşi va ridica singur viaţa? Că zice: unde Mă duc Eu, voi nu puteţi să veniţi.

23. Iisus le-a grăit: voi sunteţi din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteţi din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.

24. Drept aceea, v'am spus vouă că veţi muri în păcatele voastre. Căci dacă nu credeţi că Eu sunt, în păcatele voastre veţi muri.

25. L-au întrebat atunci pe El: Cine eşti Tu? Iisus rostit-a către

16. Ioan 16, 32.
17. A doua Lege 17, 6; Matei 18, 16.
20. Ioan 7, 30; Lc. 22, 53.
21. Ioan 13, 33.
23. Ioan 3, 31; I Ioan 4, 5.
24. Marcu 16, 16, 25.

ei: Ceea ce vă spun dela început.

26. Multe am de zis şi de judecat despre voi. Dar Cel ce M'a trimis pe Mine, adevărat este, şi cele ce am auzit dela El, Eu acestea le grăiesc în lume.

27. Insă ei n'au înțeles că le vorbea de Tatăl.

28. Deci Iisus le-a spus: Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaşte cine sunt Eu şi că dela Mine însumi nu fac nimic, ci precum M'a învățat Tatăl, aşa vorbesc.

29. Iar Cel ce M'a trimis este cu Mine; nu M'a lăsat singur, fiindcă Eu fac pururea cele plăcute Lui.

30. Din aceste vorbe ale Lui, mulți au crezut în El.

31. Iisus a zis către Iudeii cari crezuseră în El: De rămâneți în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenicii Mei;

32. Şi veți cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi.

33. Ei, însă, I-au răspuns: Noi suntem sământa lui Avraam şi niciodată, nimănui n'am fost robi; cum zici Tu că: veți fi liberi?

34. Iisus atunci a rostit către ei: Amin, amin grăiesc vouă: oricine săvârşeşte păcatul, rob este păcatului.

35. Iar robul nu rămâne în casă deapururi: Fiul, însă, rămâne deapururi.

36. Aşa dar, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într'adevăr.

37. Ştiu că sunteți sământa lui Avraam, dar căutați să Mă omorîți, pentrucă cuvântul Meu nu încape în (inimile) voastre.

38. Eu vorbesc ceea ce am văzut la Tatăl Meu, iar voi faceți ceea ce ați auzit dela tatăl (vostru).)

39. Ei au răspuns şi I-au zis: Avraam este

28. Ioan 3, 14.
31. Ioan 15, 10, 14.
34. Rom. 6, 16; II Petr. 2, 19; I Ioan 3, 8.
35. Fac. 21, 10.
36. I Cor. 7, 22; Gal. 5, 1.
39. Matei 3, 9.

Tatăl nostru. Iisus a întâmpinat: Dacă aţi fi fiii lui Avraam, aţi face faptele lui Avraam.

40. Dar voi acum căutaţi să Mă ucideţi, pe Mine care v'am vorbit adevărul, aşa cum l-am auzit dela Dumnezeu. Avraam n'a făcut aceasta.

41. Voi faceţi faptele tatălui vostru. Zis-au Lui: Nu ne-am născut din curvie. Un tată avem, pe Dumnezeu.

42. Răspuns-a lor Iisus: Dacă Dumnezeu ar fi Tatăl vostru, M'aţi iubi (şi) pe Mine, căci dela Dumnezeu am ieşit şi sunt venit. Pentrucă, n'am venit dela Mine, ci Dumnezeu M'a trimis.

43. Dece nu înţelegeţi graiul Meu? Fiindcă nu puteţi să auziţi cuvântul Meu.

44. Voi aveţi pe Diavol de tată şi ţineţi să faceţi poftele tatălui vostru. El, dela început, a fost omorîtor de oameni şi cu adevărul nu stă laolaltă, pentrucă nu este adevăr într'însul. Când spune minciuna, grăieşte dintru ale sale, căci este mincinos şi părintele minciunii.

45. Dar pe Mine, fiindcă spun adevărul, nu Mă credeţi.

46. Cine dintre voi poate să Mă dovedească de păcat? Dacă spun adevărul, dece nu Mă credeţi?

47. Cine este dela Dumnezeu, ascultă de vorbele lui Dumnezeu; voi pentru aceea nu ascultaţi, pentrucă nu sunteţi dela Dumnezeu.

48. Atunci au răspuns Iudeii şi I-au zis: Nu zicem noi, oare, bine, că Tu eşti Samaritean şi ai demon?

49. Ci Iisus a rostit: Nu am demon, dar cinstesc pe Tatăl Meu, pe când voi Mă necinstiţi pe Mine.

50. Ci Eu nu mă îngrijesc de slava Mea. Are

44. Ioan 3, 8.
46. Is. 53, 9; 2 Cor. 5, 21; I Ioan 3, 5.
47. I Ioan 4, 6.
48. Matei 10, 25.

Cine să se îngrijească şi să judece.
51. Amin, Amin grăiesc vouă, dacă păzeşte cineva cuvântul Meu, nu va vedea m o a r t e a în veac.
52. Iudeii I-au răspuns: Acum ştim bine că ai demon. Avraam a murit, proorocii de asemeni, şi Tu zici: Dacă păzeşte cineva cuvântul Meu, nu va gusta m o a r t e a în veac.
53. Nu cumva eşti Tu mai mare decât t a t ă l nostru Avraam, care (totuşi) a murit? Şi au murit şi proorocii. Drept cine Te dai Tu?
54. Iisus a grăit: Dacă Mă preamăresc Eu însumi, preamărirea Mea nimic nu este. Tatăl Meu este care Mă preamăreşte, despre care z i c e ţ i voi că e Dumnezeul vostru,
55. Dar pe care nu-l cunoaşteţi. Eu îl cunosc. Că de aşi zice că nu-L cunosc, aş fi mincinos la fel cu voi. Ci îl cunosc şi păzesc cuvântul Lui.
56. Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea şi a văzut-o şi s'a veselit.
57. Atunci Iudeii I-au zis: N'ai încă cincizeci de ani şi l-ai văzut pe Avraam?
58. Iisus a rostit către ei: Amin, Amin grăiesc vouă: Mai înainte de a fi fost Avraam, sunt Eu.
59. Ei atunci, l u a r ă pietre ca să arunce în El. Dar Iisus s'a ascuns şi a ieşit din templu.

9.

Vindecarea orbului din naştere, în zi de Sâmbătă.

1. Pe când trecea, Iisus a văzut un orb din naştere.
2. Iar ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: **R a b i**, cine a păcătuit, acesta, sau părinţii lui, de s'a născut orb?
3. Iisus a răspuns: Nici el n'a păcătuit, nici părinţii lui, ci (s'a născut orb) ca să se arate în-

51. Ioan 5, 24; 11, 25.
56. Fac. 18, 17.
59. Ioan 10, 31; Lc. 4, 30.
9. 1. Luca 13, 2.

tr'însul lucrurile lui
Dumnezeu.
4. Cuvine-se să fac,
până este ziuă, lucrurile
Celui ce M'a trimis pe
Mine; că vine noaptea,
când nimeni nu poate să
lucreze.
5. Câtă vreme sunt în
lume, Eu sunt lumina lu-
mii.
6. După ce a zis așa,
a scuipat jos și a fă-
cut tină din scuipat, și
a uns cu tină ochii or-
bului;
7. Apoi i-a poruncit:
Mergi de te spală la iz-
vorul Siloamului (care
se tâlcuește: trimis).
Deci, s'a dus și s'a spă-
lat și a venit văzând.
8. Iară vecinii și cei
ce-l văzuseră mai înainte
— că era cerșetor — se
întrebau: Nu este el, care
ședea și cerșea?
9. Unii ziceau: el este.
Alții ziceau: Nu este el,
ci seamănă cu el. Dar
el zicea: Eu sunt.
10. Deci, îl întrebară:
Atunci, cum s'au deschis
ochii tăi?
11. El le-a răspuns:
Omul care se numește
Iisus, a făcut tină și a
uns ochii mei; apoi mi-a
zis: Mergi la izvorul Si-
loamului și te spală. Și
m'am dus, m'am spălat
și am dobândit vederea.
12. I-au mai zis: Unde
este Acela? Nu știu, le-a
răspuns el.
13. L-au dus la Fari-
sei pe cel ce fusese oa-
recând orb.
14. Ci era într'o zi de
Sâmbătă, când Iisus a
făcut tină și a deschis
ochii orbului.
15. Deci, din nou l-au
întrebat Fariseii, cum a
dobândit vederea. El le-a
spus: Tină a pus pe ochii
mei, și m'am spălat, și
văd.
16. Unii dintre Farisei
ziceau: Acest om nu este
dela Dumnezeu, fiindcă
nu păzește Sâmbăta. Dar
alții întâmpinau: Cum
poate un om păcătos să
facă asemenea minuni?
Astfel, era desbinare în-
tre ei.

4. Miheia 3, 6.
5. Ioan 8, 12.
7. Neem. 3, 15.

17. Şi iar au pus întrebare celui (ce fusese) orb: Dar tu ce zici despre El, căci a deschis ochii tăi? Răspuns-a el: Eu zic că e prooroc.

18. Dar Iudeii n'au crezut despre el că a fost orb şi şi-a căpătat vederea, până ce n'au chemat pe părinţii celui vindecat de orbire.

19. Aşa dar, i-au întrebat şi le-au zis: Acesta este feciorul vostru, despre care ziceţi că s'a născut orb? Deci, cum vede el acum?

20. Atunci părinţii lui au răspuns aceste vorbe: Ştim că acesta este feciorul nostru şi că s'a născut orb.

21. Dar cum vede el acum, noi nu ştim; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu ştim. Intrebaţi-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine.

22. Acestea le-au spus părinţii lui, pentrucă se temeau de Iudei. Căci Iudeii puseseră acum la cale că, dacă vreunul va mărturisi despre Iisus că e Hristos, să fie dat afară din sinagogă.

23. Pentru aceea au zis părinţii lui: Este în vârstă; întrebaţi-l pe el.

24. Deci Fariseii au chemat, a doua oară, pe omul care fusese orb şi i-au vorbit: Dă mărire lui Dumnezeu. Noi ştim că Omul Acesta e păcătos.

25. El, însă, a întâmpinat: De este păcătos, nu ştiu. Un lucru ştiu: că eram orb şi acum văd.

26. Deci, au zis către el: Ce ţi-a făcut? Cum a deschis ochii tăi?

27. El le-a răspuns: Acum v'am spus şi n'aţi auzit! Dece voiţi să auziţi încă odată? Nu cumva voiţi şi voi să vă faceţi ucenicii Lui?

28. Atunci l-au ocărît şi i-au zis: Tu eşti ucenicul Lui. Noi suntem ucenicii lui Moise.

29. Noi ştim, că Dumnezeu a vorbit cu Moise; pe Acesta însă nu-L ştim de unde este.

30. Omul le-a răspuns acest cuvânt: Tocmai în aceasta stă minunea, că

---

22. Ioan 7, 13; 12, 42.

29. Es. 3, 4.

voi nu știți de unde este; și (totuși), El a deschis ochii mei.

31. Ci noi știm, că Dumnezeu nu ascultă de păcătoși; iar de este cineva temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă.

32. Din veac nu s'a auzit să fi deschis cineva ochii celui născut orb.

33. De n'ar fi Acesta dela Dumnezeu, nimic n'ar fi putut face.

34. Ei, însă, au răspuns și i-au zis: Intru păcate tu te-ai născut întreg; și tu ne înveți pe noi? Și l-au dat afară (din sinagogă).

35. Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Deci, găsindu-l, l-a întrebat: Crezi tu în Fiul Omului?

36. El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred într'însul?

37. Iisus grăit-a către el: L-ai și văzut! Că este Cel care vorbește cu tine.

38. Iar el a zis: Cred, Doamne. Și s'a închinat Lui.

39. Apoi Iisus a rostit: Venit-am în lumea aceasta spre judecată, ca să vadă cei fără vederi, iar cei cu ochi, să orbească.

40. Acei dintre Farisei, cari erau cu El, au auzit și I-au zis: Oare și noi suntem orbi?

41. Iisus le-a vorbit: Dacă ați fi orbi, n'ați avea păcat. Acum, însă, fiindcă ziceți: Noi vedem, păcatul vostru rămâne (întreg).

10.

Păstorul cel bun și oile Sale.

1. Amin, amin grăiesc vouă: cine nu intră pe ușe, în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela e fur și tâlhar.

2. Iar cine intră pe ușe, este păstorul oilor.

3. Acestuia, portarul îi deschide și oile ascultă de glasul lui, și oile sale

31. Iov 27, 9; Ps. 65, 18; Is. 1, 15; Pilde 15, 29, 32. 37. Ioan 4, 26.

39. Mt. 13, 13; Is. 42, 19. 10. 8. Ier. [illegible], 2.

le cheamă pe nume şi afară le mână.
4. Şi când pe ale sale, pe toate, afară le-a scos, în fruntea lor merge, şi oile merg după el, că ştiu glasul lui.
5. Iar după un străin, ele nu se vor duce, ci vor fugi de el, pentrucă nu cunosc glasul străinilor.
6. Această pildă a rostit-o Iisus către ei, dar ei n'au priceput ce însemnau cuvintele Lui.
7. Şi iarăşi vorbit-a Iisus: Amin, Amin grăiesc vouă: Eu sunt uşa oilor.
8. Toţi câţi au venit mai înainte de Mine sunt furi şi tâlhari, ci oile n'au ascultat de (glasul) lor.
9. Eu sunt uşa; de va intra cineva prin Mine, se va mântui; şi va intra şi va ieşi, şi păşune va afla.
10. Furul nu vine decât ca să fure, să junghie şi să prăpădească. Eu am venit, ca oile Mele să aibă viaţă şi să aibă belşug.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun, viaţa şi-o pune pentru oile Sale.
12. Iar năimitul şi care nu este păstor, şi ale cui oile nu sunt, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; iar lupul le hrăpeşte şi le împrăştie.
13. Ci năimitul fuge, pentrucă este năimit şi nu-l doare inima de oi.
14. Eu sunt păstorul cel bun şi cunosc (oile) Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15. Precum Mă cunoaşte Tatăl, şi Eu cunosc pe Tatăl. Şi viaţa Mea o dau pentru oi.
16. Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta, şi trebuie să le aduc şi pe acelea, şi de glasul Meu vor asculta şi va fi o turmă şi un păstor.
17. Pentru aceasta, Tatăl Mă iubeşte pe Mi-

11. Ps. 22, 1, sq.; Is. 40, 11; Iez. 34, 23; I Petr. 2, 25.
14. 2 Tim. 2, 19.
16. Mich. 2, 12; Fapte 2, 39.

ne, fiindcă Eu îmi dau
viața Mea, ca iarăși s'o
iau.
18. Nimeni n'o ia dela
Mine, ci Eu dela Mine o
pun. Putere am Eu ca
s'o pun și putere am ia-
răși s'o iau. Această po-
runcă am primit-o dela
Părintele Meu.
19. Din nou s'a făcut
desbinare între Iudei,
pentru aceste cuvinte.
20. Deci, mulți dintre
ei ziceau: Are demon și
și-a ieșit din minți. Dece
ascultați la El?
21. Dar alții răspun-
deau: Vorbele acestea
nu sunt vorbe de demo-
nizat. Și cum poate un
demon să deschidă ochii
orbilor?
22. Era acum, în Ieru-
salim, sărbătoarea Târ-
nosirii Templului și era
iarnă.
23. Iar Iisus se plimba
în templu, prin pridvorul
lui Solomon.
24. Atunci Iudeii au
făcut ocol în jurul Lui
și I-au zis: Până când
ne ții sufletul în îndoia-
lă? Dacă Tu ești Mesia,
spune-o nouă pe față.
25. Iisus a răspuns:
V'am spus-o și nu cre-
deți. Lucrurile pe care
le fac în numele Tatălui
Meu: acestea mărturisesc
pentru Mine.
26. Dar voi nu credeți,
pentrucă nu sunteți din-
tre oile Mele.
27. Oile Mele ascultă
de glasul Meu și Eu le
cunosc pe ele, și ele vin
după Mine.
28. Eu le dau viață
veșnică și nu vor pieri în
veac, și din mâna Mea
nimeni nu le va hrăpi.
29. Tatăl Meu, care
Mi le-a dat, este mai ma-
re decât toți, și nimeni
nu poate să le smulgă
din mâna Tatălui Meu.
30. Iar Eu și Tatăl
Meu, una suntem.
31. Atunci Iudeii luară
iarăși pietre, ca să arun-
ce asupra Lui.
32. Iisus le-a grăit:
V'am arătat, dela Tatăl
Meu, multe lucruri bu-

18. Ioan 14, 31.
25. Ioan 5, 36.
26. Ioan 8, 46.
29. Ioan 14, 28.
31. Ioan 8, 59.

ne. Pentru care din ele, aruncaţi cu pietre asupra Mea?
33. Ci Iudeii I-au întors cuvântul: Nu aruncăm cu pietre asupră-Ţi pentru lucruri bune, ci pentru hulă şi pentrucă Tu, om fiind, Te faci pe Tine Dumnezeu.
34. Iisus le-a dat răspuns: Nu e scris în legea voastră: Zis-am Eu: dumnezei sunteţi?
35. Dacă le-a zis dumnezei, celor către cari a fost cuvântul lui Dumnezeu (şi Scriptura nu se poate desfiinţa);
36. Voi îi ziceţi: Tu huleşti — Aceluia pe care Tatăl L-a sfinţit şi L-a trimis în lume — căci am spus: Sunt Fiul lui Dumnezeu?
37. Dacă nu fac lucrurile Tatălui Meu, să nu credeţi în Mine;
38. Iar dacă le fac, deşi nu credeţi în Mine, credeţi în (aceste) lucruri, ca să ştiţi şi să cunoaşteţi că Tatăl este întru Mine şi Eu întru El.
39. Atunci ei voiră ca să-L prindă, dar Iisus se strecură din mâna lor.
40. Şi iarăşi s'a dus dincolo de Iordan, în locul unde Ioan boteza la început, şi a rămas acolo.
41. Iar mulţi veneau la El şi ziceau: E drept că Ioan n'a făcut nicio minune, dar toate câte Ioan le-a spus despre Acesta, au fost adevărate.
42. Şi acolo au crezut mulţi în El.

11.

Invierea lui Lazăr. Mai marii preoţilor adună sfat împotriva lui Iisus.

1. Şi era bolnav un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei şi al Martei, sora ei.
2. (Maria era aceea care a uns cu mir pe Domnul şi I-a şters picioarele cu părul capului

34. Ps. 81, 6.
36. Ioan 6, 27.
38. Ioan 14, 10, 11 şi 17, 21.

11. 1. Luca 10, 38.
2. Ioan 12, 3; Mt. 26, 7.

ei, iar Lazăr cel bolnav era fratele lor).

3. Deci, trimis-au surorile (vorbă) la Iisus, zicând: Doamne, iată, acela pe care îl iubeşti, este bolnav.

4. Dar Iisus auzind, a zis: Această boală nu este spre moarte, ci pentru mărirea lui Dumnezeu, ca prin ea, Fiul lui Dumnezeu să se preamărească.

5. Ci Iisus iubea pe Marta şi pe sora ei, şi pe Lazăr.

6. Dar după ce a aflat că e bolnav, a rămas două zile în locul unde se găsea.

7. In urmă, a zis către ucenici: Să mergem iarăşi în Iudeia.

8. Ucenicii I-au răspuns: Rabi, acum voiau Iudeii să Te omoare cu pietre, şi iar Te duci acolo?

9. Iisus a întâmpinat: Nu sunt oare douăsprezece ceasuri într'o zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se poticneşte, pentrucă el vede lumina acestei lumi.

10. Dacă, însă, umblă cineva noaptea, se poticneşte, fiindcă lumina nu mai este într'însul.

11. A zis acestea, iar pe urmă a adăugat: Lazăr, prietenul nostru, a adormit; ci mă duc ca să-l deştept.

12. Dar ucenicii Lui I-au spus: Doamne, dacă a adormit, se va face bine.

13. Iisus vorbise despre moartea lui Lazăr, iar ei credeau că vorbeşte despre adormirea somnului.

14. Atunci Iisus le-a spus lor deschis: Lazăr a murit.

15. Şi pentru voi — ca să credeţi — Mă bucur că n'am fost acolo. Ci să mergem la el.

16. Toma, numit Geamănul, zis-a către ceilalţi ucenici: Să mergem şi noi şi să murim cu el.

17. Dar venind Iisus, îl află pe Lazăr îngropat de patru zile.

18. Iar Betania era aproape de Ierusalim, ca la cincisprezece stadii (3 Km.).

19. Şi mulţi dintre Iu-

dei veniseră în casa Martei şi a Mariei, ca să le mângâe de moartea fratelui lor.

20. Deci Marta, când a auzit că Iisus vine, a ieşit întru întâmpinarea Lui, iar Maria şedea jos, în casă.

21. Şi Marta a grăit către Iisus: Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n'ar fi murit.

22. Pentrucă bine ştiu, că ori câte vei cere dela Dumnezeu, Dumnezeu îţi va da Ţie.

23. Iisus rosteşte către ea: Fratele tău va învia.

24. Marta îi răspunde: Ştiu că va învia, în ziua cea de apoi, la Inviere.

25. Atunci i-a zis Iisus: Eu sunt învierea şi viaţa; cel ce crede în Mine va fi viu, chiar dacă va muri.

26. Şi oricine viază şi crede întru Mine, în veac nu va muri: Crezi tu aceasta?

27. Marta îi grăeşte: Da, Doamne, cred că Tu eşti Mes'a, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vie în lume.

28. Şi după ce a spus aceasta, s'a dus şi a chemat în taină pe Maria, sora ei, zicându-i: Invăţătorul este aici şi Te chiamă.

29. Când a auzit Maria, s'a sculat degrabă şi a venit la Iisus.

30. Iar Iisus nu sosise încă în sat, ci era în locul unde îl întâmpinase Marta.

31. Iudeii cari erau cu ea, în casă, şi-i spuneau vorbe de mângâere, văzând pe Maria că s'a sculat în grabă, şi a ieşit afară, au mers după ea, socotind că se duce la mormânt, ca să plângă acolo.

32. Deci Maria, când a ajuns unde era Iisus şi L-a văzut, a căzut la picioarele Lui şi I-a zis: Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n'ar fi murit.

33. Ci Iisus, când o văzu plângând, şi pe Iudeii cari veniseră cu ea

22. Ioan 9, 31, 33.
24. Dan. 12, 2; Ioan 5, 29 şi 6, 40; Luca 14, 14.
25. Ioan 8, 51.
27. Ioan 6, 69.

plângând şi ei, se sgudui în duhul Său şi se turbură.
34. Apoi îi întrebă: Unde l-aţi pus? I-au răspuns: Doamne, vino şi vezi.
35. Şi Isus a lăcrămat.
36. Iar Iudeii ziceau: Iată, cât de mult îl iubea.
37. Ci unii dintre ei vorbeau: Nu putea oare, Acesta, care a deschis ochii orbului, să facă şi pe Lazăr să nu moară?
38. Iisus însă, sguduindu-se iarăşi, în lăuntrul Său, a mers la mormânt, care era o peşteră, şi o piatră stătea la (gura) ei.
39. Iisus a poruncit: ridicaţi piatra. Marta, sora celui răposat, îi zice atunci: Doamne, a început să miroasă, că este de patru zile.
40. Iisus grăeşte către ea: Nu ţi-am spus oare că, de vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?
41. Atunci au dat piatra la o parte, iar Iisus şi-a ridicat ochii în sus şi a zis: Părinte, mulţumescu-Ţi Ţie că M'ai ascultat.
42. Ci Eu ştiam că pururea Mă asculţi, dar grăit-am pentru mulţimea care stă împrejur, ca să creadă că Tu M'ai trimis pe Mine.
43. Iar după ce a zis acestea, a strigat cu glas mare: Lazăre, vino afară!
44. Şi mortul a ieşit (la lumină) cu picioarele şi cu mâinile legate în fâşii de pânză şi cu faţa acoperită de o mahramă. Iisus le-a poruncit: Deslegaţi-l şi lăsaţi-l să meargă.
45. Deci mulţi din Iudeii, cari veniseră la Maria şi au văzut ce a făcut Iisus, au crezut într'însul.
46. Dar unii din ei s'au dus la Farisei şi le-au povestit ce a săvârşit Iisus.
47. Atunci mai marii preoţilor şi Fariseii au adunat sinedriul şi au zis: Ce ne facem? Pentrucă Omul Acesta săvârşeşte multe minuni.
48. Dacă-L lăsăm aşa,

vor crede toţi într'însul
şi vor veni Romanii şi ne
vor lua şi ţara şi poporul.
49. Iar Caiafa, unul
dintre ei, care în anul
acela era arhiereu, le-a
vorbit: Voi nu vă price-
peţi la nimic;
50. Nici nu cumpăniţi
cu mintea, că mai de fo-
los ne este ca să moară
un om pentru popor, de-
cât tot neamul să ne
piară.
51. Dar aceasta n'a
zis-o dela sine, ci arhie-
reu fiind al anului ace-
luia, a proorocit că Iisus
era să moară pentru nea-
mul lor.
52. Şi nu numai pentru
neamul lor, dar şi ca să-i
adune laolaltă pe fiii lui
Dumnezeu cei risipiţi.
53. Deci, din ziua a-
ceea, s'au hotărît ca să-L
omoare;
54. Aşa încât Iisus nu
mai umbla pe faţă prin-
tre Iudei, ci a plecat de
acolo într'o lature, a-
proape de pustie, într'un
oraş numit Efraim şi a-
colo petrecea cu ucenicii
Săi.
55. Ci Paştele Iudeilor
era aproape şi mulţi din
ţară au venit sus la Ie-
rusalim, mai 'nainte de
Paşte, ca să se cură-
ţească.
56. Deci căutau pe Iisus
şi, pe când stăteau în
templu, vorbeau între ei:
Credeţi oare că nu va
veni la praznic?
57. Iar mai marii preo-
ţilor şi Fariseii dăduseră
poruncă, cum că, de va
şti cineva unde este,
să-L dea pe faţă, ca să-L
prindă.

12.

Ungerea lui Iisus în Betania. Intrarea în Ierusalim. Elinii vor să vadă pe Iisus. Glasul din cer. Necredinţa Iudeilor.

1. Cu şase zile mai
înainte de Paşte, Iisus a
venit în Betania, unde
era Lazăr, cel pe care
îl înviase din morţi.

50. Ioan 18, 14.
52. Ioan 10, 16; Efes. 2, 16.

12. 1. Matei 26, 6; Marcu 14, 3.

2. Acolo, făcutu-I-au un ospăț, iar Marta slujea. Și Lazăr era unul dintre cei ce ședeau cu El la masă.

3. Ci Maria, luând o litră de mir foarte scump, de nard adevărat, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters apoi cu părul ei, iar casa s'a umplut de mirosul mirului.

4. Atunci Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, cel ce era să-L vândă, a grăit.

5. Pentru ce nu s'a vândut mirul acesta pe trei sute de dinari și (banii) să se fi dat la săraci?

6. Dar el a zis aceasta, nu pentrucă îi pasă de săraci, ci pentrucă era fur și, având punga la el, dădea la o parte din cele puse într'însa.

7. Iisus a răspuns: Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat.

8. Căci pe săraci pururea i-aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururea.

9. Și din Iudei, mulțime mare a aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să-l vadă și pe Lazăr, pe care-l înviase din morți.

10. Atunci, mai marii preoților s'au sfătuit ca și pe Lazăr să-l omoare.

11. Fiindcă, din pricina lui, mulți dintre Iudei plecau și credeau în Iisus.

12. A doua zi, mulțime de norod, care venise la praznic, auzind cum că Iisus vine în Ierusalim,

13. Au luat stâlpări de finic și au ieșit întru întâmpinarea Lui și strigau: Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Impăratul lui Israel!

14. Iar Iisus, aflând un asin tânăr a șezut pe el, precum este scris:

15. Nu te teme fiica Sionului. Iată împăratul tău vine, șezând pe mânzul asinei.

---

2. Ioan 11, 14, 43; Luca 10, 38.
8. A doua Lege 15, 11; Matei 26, 11.
10. Ioan 11, 53.
12. Matei 21, 9; Marcu 11, 8; Luca 19, 29.
13. Ps. 117, 24, 25; Matei 23, 39.
15. Zach. 9, 9.

16. Acestea nu le-au
înţeles ucenicii Lui, la
început, dar c â n d s'a
preamărit Iisus, atunci
şi-au a d u s aminte (şi
şi-au dat seama), că a-
cestea erau scrise pentru
El şi acestea I le-au fă-
cut Lui.
17. Iar mulțimea care
fusese cu El, când l-a
strigat pe Lazăr din mor-
mânt şi l-a înviat din
morți, mărturisea (cum
a fost).
18. De aceea I-a ieșit
norodul înainte, pentrucă
auzise că a săvârşit mi-
nunea aceasta.
19. Deci Fariseii ziceau
între ei: Vedeți că ni-
mic nu folosiţi! Iată lu-
mea (cum) s'a dus du-
pă El.
20. Dar erau unii Elini
(trecuți la legea Iudei-
lor) dintre cei ce se sui-
seră să se închine la
praznic.
21. Şi aceştia au venit
la Filip, cel ce era din
Betsaida Galileei, şi l-au
rugat, zicând: Doamne,
voim să vedem pe Iisus.
22. Venit-a Filip şi i-a
spus lui Andrei şi iarăşi
Andrei şi Filip au venit
şi I-au spus lui Iisus.
23. Ci Iisus le-a răs-
puns, zicând: A v e n i t
ceasul ca să se preamă-
rească Fiul Omului.
24. Amin, amin grăesc
vouă: grăunțul de grâu,
când c a d e în pământ,
dacă nu va muri, rămâne
numai el; iar dacă va
muri, aduce multă roadă.
25. Cine îşi iubeşte su-
fletul, îl va pierde; iar
cine-şi urăşte sufletul în
lumea aceasta, îl va păs-
tra spre viața veşnică.
26. Dacă-Mi slujeşte
cineva, să vie după Mine
şi unde sunt Eu, acolo
va fi şi slujitorul Meu.
Dacă-Mi slujeşte cineva,
Tatăl îl va cinsti.
27. Acum sufletul Meu
e turburat, dar ce voiu
zice? Părinte, izbăveşte-
Mă pe Mine de ceasul
acesta. Ci pentru aceasta
am venit, (ca să ajung)
la ceasul acesta.

---

17. Ioan 11, 43.
24. 1 Cor. 15, 36, 37.
25. Mt. 10, 39; Lc. 17, 33.
26. Ioan 14, 3.
27. Mt. 26, 38; Mc. 14, 34.

28. Părinte, preamărește numele Tău! Atunci glas din cer a venit: L-am preamărit și iarăși îl voiu preamări.
29. Iar norodul, care era de față și a auzit, zicea: A fost tunet! Alții ziceau: A vorbit cu El un înger!
30. Iisus a răspuns și a zis: Nu pentru Mine a venit glasul acesta, ci pentru voi.
31. Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul acestei lumi va fi gonit afară.
32. Iar Eu, când voiu fi înălțat de pe pământ, îi voiu trage pe toți la Mine.
33. Cu aceste cuvinte, El arăta de ce moarte avea să moară.
34. Atunci norodul i-a răspuns: Noi am auzit din Lege, că Hristos rămâne în veac; deci cum zici Tu că Fiul Omului trebuie să fie înălțat? Cine este acesta, Fiul Omului?

28. Ioan 17, 4.
30. Ioan 11, 42
31. Ioan 16, 11.
32. Ioan 3, 14.

35. Iisus a grăit lor: Incă puțină vreme lumina e la voi. Umblați până când aveți lumina, ca să nu vă apuce întunericul. Căci cel ce umblă pe întuneric nu știe încotro merge.
36. Până când aveți lumina, credeți în lumină, ca să fiți fiii luminei. Acestea le-a vorbit Iisus și ducându-se s'a ascuns de ei.
37. Dar deși a făcut atâtea minuni înaintea lor, ei nu credeau în El,
38. Ca să se împlinească cuvântul proorocului Isaia, pe care l-a zis: Doamne, cine a crezut în ceea ce a auzit dela noi? Și: brațul Domnului, cui s'a descoperit?
39. De aceea nu puteau să creadă, pentrucă Isaia a zis iarăși:
40. A orbit ochii lor și a împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii și să nu înțeleagă cu inima, ca (nu cumva) să se în-

34. Ps. 109, 4, 5.
38. Is. 53, 1; Rom. 10, 16.
40. Is. 6, 9; Lc. 8, 10.

toarcă și eu să-i tămăduesc pe ei.

41. Zis-a Isaia acestea, fiindcă a văzut slava Lui și a grăit despre El.

42. Însă și dintre fruntași, mulți au crezut în El, dar nu mărturiseau din pricina Fariseilor, ca să nu fie goniți din sinagogă;

43. Căci au iubit mărirea omenească, mai mult decât mărirea lui Dumnezeu.

44. Iisus a strigat și a zis: Cine crede în Mine, nu crede în Mine, dar în Cel ce M'a trimis pe Mine.

45. Și cine Mă vede pe Mine, vede pe Cel ce M'a trimis pe Mine.

46. Eu, lumină am venit în lume, ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric.

47. Și dacă aude cineva vorbele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci n'am venit ca să judec lumea, ci ca să izbăvesc lumea.

48. Cine Mă nesocotește pe Mine și nu primește cuvintele Mele, are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am grăit; acela îl va judeca în ziua cea de apoi.

49. Pentrucă Eu n'am vorbit dela Mine, dar Cel ce M'a trimis pe Mine, Tatăl, El însuși Mi-a dat poruncă, ce să spun și ce să vestesc.

50. Și știu că porunca Lui este viața veșnică. Deci cele ce vorbesc Eu, precum Mi-a spus Mie Tatăl, așa vorbesc.

13.

Iisus spală picioarele ucenicilor Săi, la Cina cea de Taină. Arată cine este vânzătorul. Porunca iubirii. Petru îl va tăgădui.

1. Mai înainte de sărbătoarea Paștelor, știind Iisus că a sosit ceasul Lui, ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl, și iubind pe ai Săi, cari

41. Is. 6, 1.
43. Ioan 5, 44.
44. I Petr. 1, 21.
45. Ioan 8, 19.
46. Ioan 1, 9.
49. Ioan 14, 10.
13. 1. Matei 26, 2; Marcu 14, 1; Luca 22, 1.

erau în lume, i-a iubit
până la urmă.
2. Şi când a fost Cina,
iar Diavolul pusese acum
în inima lui Iuda, fiul lui
Simon Iscarioteanul, cugetul vânzării,
3. Ştiind Iisus, că Tatăl I-a dat Lui toate în
mână şi cum că dela
Dumnezeu a ieşit şi la
Dumnezeu merge,
4. S'a sculat dela cină,
s'a desbrăcat de haine şi
luând un ştergar, s'a încins cu el.
5. După aceea, a turnat apă în vasul de spălat şi a început să spele
picioarele ucenicilor şi să
le ştargă cu ştergarul
cu care era încins.
6. Şi a venit la Simon
Petru. El I-a zis: Doamne, au Tu să-mi speli mie
picioarele?
7. A răspuns Iisus şi
i-a zis: Ceea ce fac Eu,
tu nu înţelegi acum, dar
vei înţelege după aceasta.
8. Petru, însă, I-a
grăit: Nu, niciodată
nu-mi vei spăla picioarele. Iisus i-a răspuns:
Dacă nu te voiu spăla,
nu ai parte cu Mine.
9. Zis-a lui Simon Petru: Doamne, nu numai
picioarele mele, ci şi
mâinile şi capul.
10. Iisus a rostit către el: Cine s'a scăldat
nu trebueşte să se mai
spele (fără numai pe picioare), fiindcă este curat în întregime. Şi voi
sunteţi curaţi, însă nu
toţi.
11. Căci ştia pe cel ce
avea să-L vândă; de
aceea a zis: Nu toţi sunteţi curaţi.
12. Iar după ce a spălat picioarele ucenicilor
şi şi-a luat veşmintele,
s'a aşezat iar la masă şi
a vorbit către ei: Inţelegeţi ce v'am făcut Eu?
13. Voi Mă numiţi pe
Mine: Invăţătorul şi
Domnul, şi bine ziceţi,
căci sunt.
14. Deci, dacă Eu,
Domnul şi Invăţătorul,
v'am spălat vouă picioarele, şi voi sunteţi datori
ca să spălaţi picioarele
unul altuia;

3. Matei 11, 27 şi 28, 18.
10. Ioan 15, 3.
11. Ioan 6, 64.
14. Luca 22, 27.

15. Căci v'am dat vouă
pildă, ca, precum v'am
făcut Eu, să faceți și voi.
16. Amin, amin grăesc
vouă: nu este sluga mai
mare decât stăpânul său,
nici solul mai mare de-
cât cel ce l-a trimis pe
el.
17. Dacă le știți aces-
tea, fericiți sunteți când
le veți face.
18. Nu zic despre voi
toți; Eu știu pe care i-am
ales. Dar trebuia ca
Scriptura să se împli-
nească: Cel ce mănâncă
pâinea cu Mine, ridicat-a
călcâiul împotriva Mea.
19. Vă spun vouă a-
cum — mai nainte ca să
fie — ca să credeți, când
se va îndeplini, că Eu
sunt (Acela de care au
vorbit proorocii).
20. Amin, amin grăesc
vouă: cine primește pe
care-l voiu trimite Eu,
pe Mine Mă primește;
iar cine Mă primește pe
Mine, primește pe Cel ce
M'a trimis pe Mine.
21. Iisus, zicând ace-
stea, s'a turburat cu du-
hul și a spus pe față și
a grăit: Amin, amin
grăesc vouă, că unul din-
tre voi Mă va vinde.
22. Ci ucenicii se uitau
unul la altul, nepricе-
pând despre cine vor-
bește.
23. Iar la masă, sta
culcat, la sânul lui Iisus,
unul dintre ucenicii Lui,
pe care-l iubea Iisus.
24. Deci Simon Petru
i-a făcut semn acestuia
și i-a zis: Intreabă cine
este, despre care vorbe-
ște.
25. Astfel acela, răzi-
mându-se de pieptul lui
Iisus, l-a întrebat: Doam-
ne, cine este?
26. Iisus i-a răspuns:
Acela este, căruia Eu,
întingând pâinea, îi voiu
da-o. Deci, întingând
pâinea, a luat-o și a dat-o
lui Iuda, fiul lui Simon
Iscarioteanul.
27. Și după pâine, in-
trat-a atunci Satana în
el. Iar Iisus i-a spus: Ce

15. 1 Petr. 2, 21; 1 Ioan 2, 6.
16. Ioan 15, 20; Mt. 10, 24.
18. Ps. 40, 9.
20. Mt. 10, 40; I Tes. 4, 8.
21. Matei 26, 20, sq.
23. Ioan 21, 20
26. Matei 26, 23.

vrei să faci, fă mai cu-
rând.
28. Dar nimeni, din cei
cari şedeau la masă, n'a
înţeles pentru ce i-a zis
aceasta.
29. Ci unii gândeau,
(fiindcă Iuda ţinea pun-
ga), că Iisus îi zice: Cum-
pără cele ce avem de
lipsă la praznic, sau (că
îi porunceşte) să dea
ceva săracilor.
30. Deci după ce Iuda
a lua pâinea, a ieşit nu-
maidecât. Şi era noapte.
31. Iar când a ieşit, a
zis Iisus: Acum s'a prea-
mărit Fiul Omului şi
Dumnezeu s'a preamărit
întru El.
32. Iar dacă s'a prea-
mărit Dumnezeu întru
El, şi Dumnezeu îl va
preamări pe El, în El în-
suşi, şi-L va preamări
îndată.
33. Fiilor, puţin timp
mai sunt cu voi. Voi Mă
veţi căuta, dar după cum
am spus Iudeilor — că
unde Mă duc Eu, voi nu
puteţi veni — vă spun şi
vouă, acum.
34. Poruncă nouă dau
vouă: să vă iubiţi unul pe
altul. Precum Eu v'am
iubit pe voi, aşa şi voi
unul pe altul să vă iubiţi.
35. Intru aceasta vor
cunoaşte toţi, că sunteţi
ucenicii Mei, dacă veţi a-
vea iubire unii către alţii.
36. Doamne, L-a între-
bat Simon Petru, unde
Te duci? Răspuns-a
Iisus: Unde Mă duc Eu,
tu nu poţi acum să vii
după Mine, dar mai târ-
ziu vei veni.
37. Intrebat-a (iarăşi)
Petru: Doamne, de ce nu
pot să merg după Tine
chiar acum? Viaţa mea
voiu pune-o pentru Tine.
38. Atunci Iisus răs-
punse: Viaţa ta vei pu-
ne-o pentru Mine? Amin,
amin grăesc ţie, că nu
va cânta cocoşul, până
ce nu te vei lepăda de
Mine de trei ori!

---

29. Ioan 12, 6.
32. Ioan 12, 23; 17, 1.
33. Ioan 7, 34.
34. Lev. 19, 18; Mc. 12, 31.
36. Ioan 7, 34.

14.

Cuvântarea de despărțire. Făgăduința Duhului Sfânt.

1. Să nu se turbure inima voastră; aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.

2. In casa Tatălui Meu, multe lăcașuri sunt. Iar de nu, v'ași fi spus: pentrucă tocmai Mă duc să vă gătesc vouă loc.

3. Și dacă Mă voiu duce și vouă loc vă voiu găti, iarăși viu; și vă voiu lua pe voi la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu.

4. Și unde Mă duc Eu, voi știți și știți și calea.

5. Zis-a Toma către El: Doamne, nu știm unde Te duci; și calea cum s'o știm?

6. Iisus a răspuns lui: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu, fără numai prin Mine.

7. Dacă M'ați fi cunoscut pe Mine și pe Tatăl Meu l'ați fi cunoscut; dar de acum îl cunoașteți pe El și L-ați și văzut.

8. Filip îi zise (atunci): Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl și ne este de ajuns.

9. Ci Iisus îi răspunse: Sunt cu voi de atâta vreme, Filipe, și tu nu M'ai cunoscut? Cel ce M'a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: Arată-ne pe Tatăl?

10. Nu crezi tu că eu în Tatăl (sunt) și că Tatăl este întru Mine? Vorbele pe care vi le grăesc nu le spun dela Mine, ci Tatăl — care sălășluește întru Mine — face lucrurile Lui.

11. Credeți-Mă, că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl întru Mine, iar de nu, credeți-Mă pentru lucrurile acestea.

12. Amin, amin grăesc vouă, cel ce crede întru Mine va face și el lucrurile pe care le fac Eu și va face mai mari decât acestea, pentrucă Eu Mă duc la Tatăl.

---

14. 3. Ioan 17, 24.
6. Evr. 9, 8; I Petr. 1, 21.
10. Ioan 10, 38
12. Matei 21, 21.

13. Şi orice veţi cere întru numele Meu, aceea voiu face, ca să se preamărească Tatăl întru Fiul.
14. De veţi cere ceva întru numele Meu, Eu voiu face.
15. Dacă Mă iubiţi pe Mine, păziţi poruncile Mele.
16. Iar Eu voiu ruga pe Tatăl şi alt Mângâetor, vă va da vouă, ca să fie pururea cu voi:
17. Duhul adevărului, pe care lumea nu poate să-L primească, pentrucă nu-L vede, nici nu-L ştie, ci voi îl cunoaşteţi, căci rămâne la voi şi va fi întru voi.
18. Nu vă voiu lăsa singuri pe lume, ci voiu veni la voi.
19. Incă puţin timp şi lumea nu Mă va mai vedea; voi însă Mă veţi vedea, pentrucă Eu sunt viu şi voi veţi fi vii.
20. In ziua aceea, veţi înţelege că Eu sunt întru Tatăl Meu şi voi întru Mine şi Eu întru voi.
21. Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela este care Mă iubeşte; iar cine Mă iubeşte pe Mine, iubit va fi de către Tatăl Meu şi-l voiu iubi şi Eu, şi Mă voiu arăta lui.
22. Zis-a Iuda către El (nu Iscarioteanul): Doamne, cum se face că nouă voieşti să Te arăţi, iar lumii nu?
23. Răspuns-a Iisus şi i-a zis: Dacă Mă iubeşte cineva, păzi-va cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi pe el, şi vom veni la el şi la el ne vom face locaş.
24. Cine nu Mă iubeşte, nu ţine cuvintele Mele. Dar cuvântul pe care l-aţi auzit nu este al Meu, ci al Tatălui care M'a trimis.
25. Acestea le-am spus vouă, fiind încă la voi;
26. Dar Mângâetorul, Duhul cel Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, întru numele Meu, Acela

13. Marcu 11, 24.
15. Ioan 15, 10; I Ioan 5, 3.
17. Ioan 7, 39.
18. Ier. 51, 8.
20. Ioan 17, 21, sq.
23. Ioan 13, 34.
24. Ioan 7, 28.
26. Ioan 15, 26.

vă va învăța pe voi toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v'am spus.

27. Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se turbure inima voastră, nici să se înfricoșeze.

28. Auzit-ați că v'am spus: Mă duc, dar viu (iar) la voi. De M'ați iubi, v'ați bucura că v'am spus: Mă duc la Tatăl, pentrucă Tatăl este mai mare decât Mine.

29. Și acum v'am spus (acestea) mai 'nainte ca să fie, ca să credeți când vor fi.

30. Nu voiu vorbi multe cu voi, căci vine stăpânitorul acestei lumi. Cu Mine nu are niciun amestec;

31. Dar lumea va cunoaște, că Eu iubesc pe Tatăl și precum Tatăl Mi-a poruncit, așa lucrez. —Sculați-vă, să mergem de aici.

27. Filip. 4, 7.
28. Ioan 10, 29.

15.

Vița cea adevărată. Porunca lui Hristos și iubirea cea mai mare. Ura și vina lumii. Mângâietorul, Duhul Adevărului.

1. Eu sunt viața cea adevărată și Tatăl Meu este lucrătorul.

2. Orice mlădiță, care nu aduce roadă întru Mine, El, o dă la o parte și orice mlădiță care aduce roadă, El o curățește, ca și mai multă roadă să aducă.

3. Acum voi sunteți curați, pentru cuvântul pe care vi l-am spus.

4. Rămâneți întru Mine și Eu întru voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă dela sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți întru Mine.

5. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne întru Mine și Eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic.

6. Dacă unul nu rămâne întru Mine, este lepă-

30. Ioan 12, 31.
31. Ioan 10, 18.

dat ca o mlădiță ce s'a uscat; și o adună (lumea) și o aruncă în foc și arde.

7. Dacă rămâneți întru Mine și cuvintele Mele rămân întru voi, veți cere orice veți vrea și se va împlini vouă.

8. Intr'aceasta Tatăl Meu s'a preamărit, că aduceți roadă multă și îmi sunteți Mie ucenici.

9. Precum M'a iubit pe Mine Tatăl, așa v'am iubit și Eu pe voi; rămâneți întru iubirea Mea.

10. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea întru iubirea Mea, după cum și Eu păzit-am poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui.

11. Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie întru voi și ca bucuria voastră să fie deplină.

12. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, cum v'am iubit și Eu pe voi.

13. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca viața lui să și-o puie pentru prieteni.

14. Voi, prietenii Mei sunteți, dacă faceți ceea ce vă poruncesc.

15. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face domnul său, ci v'am numit pe voi prieteni, pentrucă toate câte am auzit dela Tatăl Meu, v'am făcut cunoscut.

16. Nu voi M'ați ales pe Mine, ci Eu v'am ales pe voi și v'am rânduit să mergeți și roadă să aduceți (și roada voastră să rămână), ca Tatăl să vă dea orice veți cere, dela El, întru numele Meu.

17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul.

18. Dacă pe voi lumea vă urăște, gândiți-vă că M'a urît întâi pe Mine.

19. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentrucă nu sunteți din lume, ci

15. 6. Ioan 14, 13; Marcu 11, 24.
7. I Ioan 3, 22.
12. Marcu 12, 31.
13. Ioan 3, 16; I Ioan 3, 16.
16. Matei 28, 19.

Eu v'am ales din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: nu se poate slugă mai mare decât stăpânul său. Dacă M'au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face împotriva voastră, din pricina numelui Meu, fiindcă nu cunosc pe Cel ce M'a trimis.
22. De n'aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; acum, însă, n'au cuvânt de îndreptăţire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri, pe care nimeni altul nu le-a mai făcut, păcat nu ar avea; ci, totuşi, după ce le-au văzut, M'au urît şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în legea lor: M'au urît fără temeiu.
26. Când va veni Mângâietorul, pe care Eu îl voiu trimite vouă dela Tatăl, Duhul Adevărului, carele dela Tatăl purcede, Acela va mărturisi pentru Mine.
27. Şi mărturisiţi şi voi, pentrucă dela început sunteţi cu Mine.

16.

Prigonirile viitoare. Ajutorul Mângâietorului. Intristarea schimbată în bucurie. Rugăciunile făcute în numele lui Hristos. Fuga ucenicilor.

1. Acestea vi le-am grăit, ca să nu vă poticniţi în credinţa voastră.
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; ba chiar soseşte ceasul când oricine, omorându-vă, să

20. Ioan 13, 16; Mt. 10, 24.
21. Ioan 16, 3.
22. Ioan 9, 41.
24. Ioan 10, 37.
25. Ps. 34, 19.
26. Ioan 14, 26; Fapte 1, 4.
27. Fapte 5, 32.
16. 2. Matei 10, 17.

creadă că aduce slujbă lui Dumnezeu.

3. Și acestea le vor face, pentrucă n'au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.

4. Iar acestea grăitu-le-am vouă, ca să vă aduceți aminte de ele, când va veni ceasul, cum că vi le-am spus. Dar acestea nu vi le-am vestit dela început, fiindcă eram cu voi.

5. Acum însă, Mă duc la Cel ce M'a trimis și nimeni dintre voi nu Mă întreabă: Unde mergi?

6. Ci fiindcă v'am vorbit acestea, întristarea a umplut inimile voastre.

7. Dar vă spun adevărul: Vă este de folos ca să Mă duc. Căci dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă duc, trimite-voiu la voi pe Mângâietorul.

8. Iar El, venind, va dovedi lumii păcatul (ei), dreptatea (Mea) și judecata (stăpânului acestei lumi).

9. Păcatul: pentrucă oamenii nu cred în Mine;

10. Dreptatea: pentrucă Mă duc la Tatăl și nu Mă mai vedeți;

11. Judecata: pentrucă stăpânul acestei lumi e judecat.

12. Incă multe am a zice vouă, dar acum nu puteți să le purtați.

13. Ci când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va învăța pe voi tot adevărul; căci nu va vorbi dela Sine, ci va vorbi ce I s'a spus și cele viitoare vesti-va vouă.

14. El pe Mine Mă va preamări, căci din ce este al Meu va lua, ca să vă vestească vouă.

15. Toate câte are Tatăl sunt ale Mele; pentru aceea am zis, că ia din ce e al Meu, ca să vă vestească vouă.

16. Puțin și nu Mă veți

3. Ioan 15, 21.
5. Ioan 7, 33.
7. Ioan 14, 16, 26.
12. 1 Cor. 3, 1.
13. 1 Ioan 2, 27.
15. Ioan 17, 10.
16. Ioan 7, 33.

mai vedea, şi iarăşi puţin şi Mă veţi vedea. pentrucă merg la Tatăl.

17. Atunci (unii) dintre ucenicii Lui au vorbit între ei: Ce înseamnează aceea ce ne spune: puţin şi nu Mă veţi mai vedea, şi iarăşi puţin şi Mă veţi vedea, şi că — merg la Tatăl?

18. Deci ziceau: Ce este acest *puţin*, despre care vorbeşte? Nu înţelegem ce zice.

19. Cunoscut-a Iisus că voiau să-L întrebe şi le-a spus: Cercetaţi între voi despre ceea ce am zis: Puţin şi nu Mă veţi mai vedea şi iarăşi puţin şi Mă veţi vedea.

20. Amin, amin grăiesc vouă: veţi plânge şi vă veţi tângui, iară lumea se va bucura. Voi veţi fi în întristare, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.

21. Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu mai ţine minte durerea, de bucurie că s'a născut om pe lume.

22. Deci şi voi acum trişti sunteţi, dar iarăşi vă voiu vedea şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu va lua-o dela voi.

23. Şi în ziua aceea pe Mine nu Mă veţi mai ruga de nimic. Amin, amin grăiesc vouă: orice veţi cere dela Tatăl, vă va da întru numele Meu.

24. Până acum, n'aţi cerut nimic, în numele Meu; cereţi şi veţi primi, ca bucuria voastră să fie deplină.

25. Acestea vi le-am spus în pilde, dar vine ceasul când nu voiu mai vorbi în pilde, vouă, ci pe faţă vă voiu vesti despre Tatăl.

26. In ziua aceea, veţi cere întru numele Meu; şi nu vă zic: ruga-voiu pe Tatăl pentru voi,

27. Căci însuşi Tatăl vă iubeşte pe voi, fiindcă voi M'aţi iubit pe Mine şi aţi crezut cum

20. Ps. 29, 11.
23. Ioan 14, 20; Mc. 11, 24.
24. Ioan 15, 11.
27. Ioan 17, 8, 25.

că dela Dumnezeu am ieșit.

28. Ieșit-am dela Tatăl și am venit în lume; iarăși las lumea și Mă duc la Tatăl.

29. Au zis ucenicii Săi: Iată, acum vorbești deschis și nu spui nicio pildă.

30. Acum cunoaștem că toate le știi și nu-Ți trebuie să Te întrebe cineva. De aceea credem că ai ieșit dela Dumnezeu.

31. Răspuns-a lor Iisus: Acum credeți?

32. Iată sosește ora și a și sosit, ca să vă risipiți fiecare la ale sale și pe Mine să Mă lăsați singur. Dar nu sunt singur, pentrucă Tatăl este cu Mine.

33. Acestea grăitu-leam vouă, ca întru Mine pace să aveți. In lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.

28. Ioan 13, 3.
30. Ioan 21, 17.
32 Zah. 13, 7; Mt. 26, 31.
33. Ioan 14, 27; Rom. 5, 1; Efes. 2, 14; Col. 1, 20; Is. 35, 1.

17.

Rugăciunea lui Iisus pentru Sine, pentru Apostoli și pentru toți credincioșii.

1. Astfel a vorbit Iisus. Ridicându-și apoi ochii către cer, a cuvântat: Părinte, venit-a ceasul! Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preamărească,

2. Precum I-ai dat stăpânire peste toată făptura, ca viață veșnică să dea la toți, pe cari Tu i-ai dat.

3. Iară viața veșnică aceasta este, ca să Te cunoască pe Tine, singurul, adevăratul Dumnezeu, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis.

4. Eu Te-am preamărit pe Tine pe pământ; lucrul, pe care mi L-ai dat să-l fac, l-am săvârșit.

5. Și acum, la Tine însuți, Mă preamărește, Tu, Părinte, cu slava pe care la Tine am avut-o,

17. 1. Ioan 11, 41.
2. Ioan 6, 37; Mt. 11, 27.
3. 1 Ioan 5, 20.
4. Ioan 4, 34.
5. Ioan 8, 58.

mai înainte ca să fie lumea.

6. Arătat-am numele Tău oamenilor pe c a r i Mi i-ai dat Mie, din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău păzitu-l-au.

7. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat, sunt dela Tine;

8. Pentrucă cuvintele pe c a r e Mi le-ai dat, le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat, că dela Tine am ieșit, și au c r e z u t acum că Tu M'ai trimis.

9. Eu pentru aceștia Mă rog, nu Mă rog pentru lume, dar pentru cei pe cari Mi i-ai dat, căci ei sunt ai Tăi.

10. Și toate ale Mele, sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale M e l e și Mă preamăresc întru dânșii.

11. Mult nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume și Eu viu la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i întru numele Tău pe cei pe cari Mi i-ai dat, ca să fie una, precum suntem și Noi.

12. Când eram cu ei în lume, întru numele Tău îi păzeam pe cei ce Mi i-ai dat; și (astfel) i-am păzit, că n'a pierit niciunul dintre ei, fără numai fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.

13. Acum, dar, viu la Tine și acestea le rostesc în lume, ca bucuria Mea s'o aibă deplină în ei.

14. Eu le-am dat cuvântul Tău, dar lumea i-a urît, pentrucă nu sunt din lume, p r e c u m din lume nu sunt nici Eu.

15. Nu Mă rog ca să-i iei din lume, ci să-i păzești pe ei de cel viclean.

16. Din l u m e ei nu sunt, precum din lume nu sunt nici Eu.

17. Sfințește-i pe ei întru adevărul Tău; cuvântul Tău adevăr este.

18. Precum M'ai trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume.

---

8. Ioan 16, 27, 30.
9. Ioan 6, 37.
10. Ioan 16, 15.
11. Ioan 10, 30.
12. Ioan 6, 69; Ps. 108, 12.
13. Ioan 15, 11.
15. 2 Tes. 3, 3.
17. Ioan 8, 40.

19. Şi pentru ei, Eu Mă sfinţesc pe Mine însumi, ca şi ei să fie sfinţiţi în adevăr.

20. Dar nu numai pentru aceştia Mă rog, ci şi pentru cei ce vor crede întru Mine, după cuvântul lor.

21. Ca toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine şi Eu întru Tine, ca şi ei să fie întru Noi, aşa încât lumea să creadă cum că Tu M'ai trimis.

22. Şi mărirea pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una (suntem):

23. Eu întru ei şi Tu întru Mine, ca să fie, în una, desăvârşiţi, şi să cunoască lumea cum că Tu M'ai trimis, şi I-ai iubit pe ei, cum M'ai iubit pe Mine.

24. Părinte, voiesc ca unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea, pe care Tu Mi-ai dat-o, căci M'ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.

25. O, drepte Părinte, dar lumea pe Tine nu Te-a cunoscut, ci Eu Te-am cunoscut, şi aceştia cunoscut-au că Tu M'ai trimis.

26. Şi le-am arătat lor numele Tău şi-L voiu arăta, ca iubirea cu care iubitu-m'ai Tu să fie într'înşii, şi Eu întru ei.

18.

Prinderea lui Iisus şi aducerea Lui la arhiereii Ana şi Caiafa. Lepădarea lui Petru. Iisus înaintea lui Pilat. Baraba.

1. După ce a vorbit acestea, ieşit-a Iisus cu ucenicii Lui dincolo de pârâul Cedrilor, unde era o grădină şi în care a intrat El şi ucenicii Săi.

2. Iar Iuda, vânzătorul, cunoştea acest loc, pentrucă adeseori Iisus şi

19. Evrei 2, 11.
20. Ioan 20, 31.
21. Gal. 3, 28.
22. Fapt. 4, 32.
23. 1 Cor. 6, 17.
24. Ioan 12, 26.
25. Ioan 15, 21.
26. Ioan 15, 9.
18. 1. Matei 26, 36.
2. Luca 21, 37.

ucenicii Săi se adunau acolo.

3. Deci Iuda, luând oaste și slujitori de-ai arhiereilor și ai Fariseilor, a venit în grădină, cu torțe, cu felinare și cu arme.

4. Ci Iisus, știind toate cele ce erau să vină asupra Lui, a ieșit înainte și i-a întrebat: Pe cine căutați?

5. Răspuns-au Lui: Pe Iisus Nazarineanul. Iisus rostit-a către ei: Eu sunt. Iar Iuda vânzătorul era și el cu ei.

6. Ci când le-a spus: Eu sunt,— ei s'au dat înapoi și au căzut la pământ.

7. Deci, încă odată i-a întrebat: Pe cine căutați? Iar ei au zis: Pe Iisus Nazarineanul.

8. Răspuns-a Iisus: V'am spus că Eu sunt; iar dacă Mă căutați pe Mine, lăsați-i pe aceștia să se ducă.

9. Pentru ca să se împlinească cuvântul ce a grăit, că: Dintre aceia pe cari Mi i-ai dat, n'am pierdut din ei niciunul.

10. Dar Simon Petru, care avea sabie, a scos sabia și a lovit pe servitorul arhiereului și i-a tăiat urechea dreaptă. Iar numele servitorului era Malhus.

11. Atunci Iisus i-a zis lui Petru: Bagă sabia în teacă. Au nu voiu bea paharul pe care Tatăl Mi l-a dat?

12. Deci ostașii din cohortă, căpetenia lor și slujitorii Iudeilor, au pus mâna pe Iisus și L-au legat.

13. Și L-au dus, întâi, la Anna, fiindcă era socrul lui Caiafa, iar Caiafa, anul acela, era arhiereu;

14. Și Caiafa era cel ce sfătuise pe Iudei, că este de folos să moară un om pentru popor.

15. Și Simon Petru și alt ucenic mergeau după Iisus. Ucenicul acesta era cunoscut de casa arhie-

3. Matei 26, 47.
9. Ioan 17, 12.
10. Matei 26, 51.
11. Matei 20, 22.
12. Marcu 14, 53.
13. Luca 22, 54.
14. Ioan 15, 18.

reului şi a intrat împreună cu Iisus în curtea lui.
16. Iar Petru a stat la uşe afară. Deci a ieşit celălalt ucenic, care era cunoscut la casa arhiereului, şi a vorbit cu portăriţa şi a băgat pe Petru înăuntru.
17. Dar servitoarea portăriţă i-a zis lui Petru: Nu cumva eşti şi tu dintre ucenicii Acestui Om? El a răspuns: nu sunt.
18. Ci pentrucă era frig, robii şi slujitorii făcuseră un foc mare şi stăteau şi se încălzeau; şi era cu ei şi Petru, stând şi încălzindu-se.
19. Iar arhiereul L-a întrebat pe Iisus despre ucenicii Lui şi despre învăţătura Lui.
20. Iisus i-a dat răspuns: Eu am vorbit lumii deschis; pururea am învăţat în sinagogă şi în templu, unde se adună toţi Iudeii, şi într'ascuns nimic nu am vorbit.
21. Dece Mă întrebi pe Mine? Intreabă pe cei ce au auzit ce le-am grăit. Iată, aceştia ştiu ce am vorbit Eu.
22. Dar zicând El acestea, unul din slujitori, care stătea acolo, I-a dat lui Iisus o palmă şi I-a spus: Aşa răspunzi Tu arhiereului?
23. Iisus a întâmpinat: Dacă am vorbit rău, dovedeşte ce-a fost rău, iar dacă (am vorbit) bine, pentru ce Mă baţi?
24. Atunci Anna L-a trimis pe El, legat, la Caiafa, arhiereul.
25. Iar Simon Petru stătea şi se încălzea. L-au întrebat (ceilalţi): Nu cumva eşti şi tu dintre ucenicii Lui? El s'a lepădat şi a zis: Nu sunt.
26. Unul din robii arhiereului, neam cu acela căruia Petru îi tăiase urechea, zise atunci: Nu te-am văzut eu pe tine, în grădină, cu El?
27. Dar Petru a tăgăduit încă odată, şi numaidecât cocoşul a cântat.

16. Matei 26, 69.

20. Ioan 7, 14, 26; Luca 2, 46 şi 4, 15.

28. Dela Caiafa L-au dus pe Iisus la pretoriu; și era de dimineață. Iar Iudeii n'au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paștele.

29. Atunci Pilat a ieșit la ei, afară, și a întrebat: Ce pâră aduceți asupra Acestui Om?

30. Ei i-au răspuns și au zis: De n'ar fi fost Acesta un făcător de rele, nu ți L-am fi dat ție pe mână.

31. Dar Pilat le-a grăit: Luați-L voi și judecați-L după legea voastră. Iudeii, însă, i-au răspuns: Nouă nu ne este iertat să omorîm pe nimeni.

32. Ca să se împlinească cuvântul lui Iisus, pe care l-a zis El, însemnând de ce moarte avea să moară.

33. Deci Pilat a intrat înapoi, în pretoriu, a chemat pe Iisus și I-a zis: Tu ești împăratul Iudeilor?

34. Răspuns-a Iisus: Dela tine însuți zici aceasta, sau alții ți-au spus-o despre Mine?

35. Pilat a întâmpinat: Nu cumva sunt eu Iudeu? Poporul Tău și mai marii preoților Te-au dat în mâna mea. Ce ai săvârșit?

36. Iisus a răspuns: Impărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s'ar fi luptat ca să nu fiu dat prins Iudeilor. Dar, acum, împărăția Mea nu este de aici.

37. Atunci Pilat I-a zis: Așa dar, ești Tu împărat? Răspuns-a Iisus: Tu zici (prea bine) că Eu sunt împărat. Eu spre aceasta M'am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. Oricine purcede din adevăr, ascultă glasul Meu.

38. Ce este adevărul? a întrebat Pilat. Dar rostind aceasta, a ieșit din nou la Iudei și le-a zis:

28. Mt. 27, 2; Mc. 15, 1
32. Matei 20, 13.
33. Mt. 27, 11; Mc. 15, 2.
37. Ioan 8, 40; I Tim. 6, 13.

Eu nu găsesc în El nicio vină.

39. Ci este la voi, datină, ca de Paşte să dau drumul, pentru voi, unuia (din închisoare). Voiţi, deci, să vă las slobod pe împăratul Iudeilor?

40. Dar ei au ridicat iarăşi glasul, zicând: Nu pe El, ci pe Baraba. Iar Baraba era tâlhar.

19.

Patimile Domnului. Muma Lui lângă cruce. Cuvintele Lui de pe urmă. Moartea şi îngroparea Lui.

1. Atunci Pilat a luat pe Iisus şi a pus să-L biciuiască.

2. Şi ostaşii, împletind din spini cunună, I-au pus-o pe cap şi L-au îmbrăcat cu veşmânt de porfiră.

3. Şi veneau către El şi ziceau: Bucură-Te, împărate al Iudeilor! Şi-I dădeau palme.

4. Pilat a ieşit din nou, din pretoriu, şi le-a vorbit: Iată, vi-L aduc pe El afară, ca să ştiţi că nu-I găsesc nicio vină.

5. Deci, a ieşit Iisus afară, purtând cununa cea de spini şi veşmântul de porfiră. Iar Pilat a rostit către ei: IATĂ OMUL.

6. Dar când L-au văzut mai marii preoţilor şi slugile lor, au strigat şi au zis: Răstigneşte-L! Răstigneşte-L! Zis-a lor Pilat: Luaţi-L voi şi răstigniţi-L, căci eu unul, nicio vină nu-I găsesc.

7. Iudeii au răspuns: Noi avem o lege şi după legea noastră, El trebue să moară, căci s'a făcut pe Sine Fiu al lui Dumnezeu.

8. Deci, când a auzit Pilat acest cuvânt, mai vârtos s'a temut;

9. Şi intrând iarăşi în pretoriu, a întrebat pe Iisus: De unde eşti Tu? Ci Iisus nu i-a dat niciun răspuns.

10. Pilat, atunci, I-a

39. Matei 27, 15.
19 1. Matei 27, 26, sq.; Marcu. 10, [illegible] şi 15, 15; Luca 23, 16.

3. Is. 50, 7; Mt. 26, 67.
7. Lev. 24, 16, sq.; A doua Lege 18, 20.

zis: Cu mine nu vorbești? Nu știi că am putere să-Ți dau drumul și putere am să Te răstignesc?

11. Iisus a răspuns: N'ai avea nicio putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dat ție de Sus; pentru aceea, cel ce M'a dat în mâna ta, mai mare păcat are.

12. De atunci Pilat căuta în ce chip să-L libereze; dar Iudeii strigau și ziceau: Dacă îi dai drumul Acestuia, nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat, stă împotriva Cezarului.

13. Când auzi Pilat aceste vorbe, a scos pe Iisus afară și a șezut în scaunul de judecată, la locul pardosit cu lespezi, care se zice: Litostraton, iar evreiește: Gabbata.

14. Și era ziua pregătirii Paștilor (Vineri), iar ceasul către amiază. Și a zis Pilat, Iudeilor: Iată împăratul vostru.

15. Dar ei au izbucnit: Ia-L! Ia-L! Răstignește-L! Pilat i-a întrebat: Să răstignesc pe împăratul vostru? Mai marii preoților au răspuns: Nu avem împărat, fără numai pe Cezarul.

16. Atunci L-a dat lor, spre răstignire. Deci L-au luat pe Iisus și L-au dus.

17. Și ducându-și Insuși crucea, a ieșit (din cetate), la locul numit al Căpățânii, care evreiește se zice Golgota.

18. Acolo L-au răstignit, și împreună cu El pe alții doi, de o parte și de alta, iar în mijloc pe Iisus.

19. Ci Pilat a scris și titlu și l-a pus deasupra crucii. Și anume era scris: IISUS NAZARINEANUL, IMPARATUL IUDEILOR.

20. Deci, mulți dintre Iudei au citit acest titlu, căci locul unde a fost răstignit Iisus era aproape de cetate. Și era scris: evreiește, latinește și elinește.

21. Insă arhiereii Iudeilor au vorbit lui Pilat: Nu scrie, Impăratul Iu-

17. Mt. 27, 33; Mc. 15, 22. 18. Luca 22, 33.

deilor, ci cum că El a zis: Eu sunt împăratul Iudeilor.
22. Pilat a răspuns: Ce am scris, am scris.
23. După ce au răstignit pe Iisus, ostașii au luat veșmintele Lui și le-au făcut patru părți, fiecărui ostaș câte o parte, (dar era) și cămașa. Și cămașa era fără cusătură, de sus țesută în întregime.
24. Atunci ei au grăit între ei: Să n'o sfâșiem, ci să aruncăm sorți pe ea, a cui va să fie. Ca să se împlinească Scriptura, care zice: Impărțit-au hainele Mele loruși, și pentru cămașa Mea au aruncat sorți. Așa dar, ostașii, aceasta au făcut.
25. Și stăteau, lângă crucea lui Iisus, muma Lui și sora mumei Lui, Maria lui Cleopa, și Maria Magdalina.
26. Ci Iisus, văzând pe maică-Sa și pe ucenicul pe care îl iubea, stând (alături), a zis maicei Sale: Femeie, iată Fiul tău.
27. Apoi a zis ucenicului: iată muma ta. Și din ceasul acela, ucenicul a luat-o în casa sa.
28. După aceea, știind Iisus că toate acum s'au săvârșit, ca să se împlinească Scriptura, a grăit: Mi-e sete.
29. Și era acolo un vas plin cu oțet; atunci (ostașii), punând în vârful unei trestii de isop un burete muiat în oțet, l-au dus la gura Lui.
30. Iar dacă a luat oțetul, Iisus a zis: Săvârșitu-s'a. Și plecându-și capul, și-a dat duhul.
31. Ci Iudeii, fiindcă era ziua pregătirii (Vineri), ca să nu rămână trupurile Sâmbătă pe cruce, — căci ziua acelei Sâmbete era mare — au rugat pe Pilat să le sdrobească fluierele și să-i ridice.
32. Deci, au venit ostașii și au sdrobit fluerele celui dintâi, asemenea și pe ale celuilalt,

24. Ps. 21, 19.
28. Ps. 68, 25.
30. Matei 27, 50.
31. A doua Lege 21, 23; Marcu 15, 42.

împreună răstignit cu el.
33. Şi venind şi la Iisus, dacă au văzut că murise, nu I-au sdrobit fluierele.
34. Ci unul din ostaşi cu suliţa coasta Lui a împuns, şi îndată a ieşit sânge şi apă.
35. Şi cel ce a văzut, a mărturisit, şi adevărată este mărturisirea lui; şi acela ştie că spune adevărul, pentru ca şi voi să credeţi.
36. Ci s'au făcut acestea, ca să se împlinească Scriptura: Nu I se va sdrobi niciun os.
37. Şi iarăşi altă Scriptură, care zice: Privivor la Acela pe care L-au împuns.
38. După acestea, Iosif din Arimateia, ucenic fiind al lui Iisus — dar în taină, de frica Iudeilor — l-a rugat pe Pilat să-i dea voie ca să ridice trupul lui Iisus. Şi Pilat i-a dat voie. A venit, deci, şi a luat trupul lui Iisus.
39. Şi a venit Nicodim (cel care, la început, venise noaptea la Iisus), şi a adus, amestecate laolalt, smirnă şi aloe, ca la o sută de lire.
40. Au luat, deci, trupul lui Iisus şi L-au înfăşurat, odată cu miresmele, în pânze de in, precum este obiceiul să înmormânteze la Iudei.
41. Iar în locul unde a fost răstignit era grădină, şi în grădină mormânt nou, în care nu mai fusese nimeni îngropat.
42. Astfel, din pricina Vinerii Iudeilor, L-au pus pe Iisus acolo, căci mormântul era aproape.

20.

Invierea Domnului. El se arată Mariei Magdalina, apoi ucenicilor, şi, opt zile după aceea, lui Toma.

1. In cea dintâi zi a săptămânii, Maria Magdalina a venit la mormânt, disdedimineaţă, pe când era încă întuneric,

36. Eşire 12, 46.
37. Zach. 12, 10; Apoc 1, 7.

38. Mt. 27, 57; Mc. 15, 42
20. 1. Matei 28, 1; Marcu 16, 1; Luca 24, 1, sq.

şi a văzut piatra, dela gura mormântului, dată la o parte.

2. Atunci a alergat şi a venit la Simon Petru şi la celălalt ucenic, pe care-l iubea Iisus, şi le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt şi nu ştiu unde L-au pus.

3. Deci, a ieşit Petru şi celălalt ucenic şi au pornit spre mormânt.

4. Şi alergau amândoi împreună; dar celălalt ucenic, alergând înainte mai repede ca Petru, a sosit cel dintâi, la mormânt.

5. Şi s'a plecat înăuntru şi a văzut giulgiurile zăcând, dar n'a intrat (în criptă).

6. Sosit-a şi Simon Petru după după el şi a intrat în mormânt şi a văzut giulgiurile zăcând.

7. Iar mahrama, care fusese pe capul lui Iisus, nu era împreună cu giulgiurile, ci deosebit înfăşurată într'un anume loc.

8. Atunci a intrat şi ucenicul celălalt, care sosise întâi la mormânt, şi a văzut şi a crezut.

9. Căci până atunci nu pricepuseră Scriptura, că trebuia să învieze Iisus din morţi.

10. Şi s'au dus ucenicii înapoi, la ei acasă.

11. Ci Maria stătea afară la gura mormântului şi plângea. Şi pe când plângea, s'a plecat să se uite în mormânt.

12. Şi a văzut doi îngeri, în veşminte albe, şezând unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus.

13. Femeie, o întrebară aceia: Dece plângi? Ea le spuse: Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus.

14. Zicând acestea, ea s'a întors şi a văzut pe Iisus stând în picioare, dar nu L-a cunoscut că e Iisus.

15. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea, gândind că este grădinarul, Îi răspunse: Doamne, dacă

---

9 Ps 15, 8. sq.
11. Matei 28, 5, sq.

14. Matei 28, 9.

Tu L-ai dus aiurea, spune-mi unde L-ai pus şi eu Il voiu ridica.

16. Marie, zise Iisus. Intorcându-se (cu toată fața), ea îi zise: Rabuni (adică, evreiește, învăţătorule).

17. Zis-a ei Iisus: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M'am suit la Tatăl Meu. Du-te la fraţii Mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi la Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru.

18. Şi a venit Maria Magdalina și a vestit ucenicilor: Am văzut pe Domnul! — şi cele câte i le-a spus.

19. Când s'a înserat — în ziua aceea, întâia din săptămână — iar acolo, unde se adunaseră ucenicii, erau ușile încuiate, de frica Iudeilor, a venit Iisus, a stat în mijlocul lor şi le-a zis: Pace vouă!

20. Şi după acest cuvânt, le-a arătat lor mâinile și coasta. Deci văzând că este Domnul, s'au bucurat ucenicii.

21. Atunci le-a spus încă odată: Pace vouă! Precum M'a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi.

22. Și grăind aceasta, a suflat și le-a zis: Luați Duh Sfânt;

23. Cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate; cărora le veți ținea, vor fi ținute.

24. Insă Toma, unul din cei doisprezece, numit Geamănul, nu era cu ei, când a venit Iisus.

25. Spusu-i-au, deci, lui, ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voiu vedea, în palmele Lui, semnul piroanelor, dacă nu voiu pune degetul meu în semnul piroanelor și dacă nu voiu pune mâna mea, în coasta Lui, — nu voiu crede!

26. După opt zile, u-

---

19. Luca 24, 36.
20. I Ioan 1, 1.
21. Ioan 17, 18; Is. 61 1.
22. Matei 16, 19 și 18, 18.
25. Ioan 19. 34.

cenicii Lui erau înăuntru în casă și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, deși ușile erau încuiate, a stat în mijlocul lor și a zis: Pace vouă!

27. Apoi a rostit către Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fii necredincios, ci credincios.

28. A răspuns Toma și a zis: Domnul m e u și Dumnezeul meu!

29. Iisus grăit-a lui: Pentrucă M'ai v ă z u t, Tomo, ai crezut. Fericiți cei ce n'au văzut și au crezut!

30. Și Iisus a făcut, de față cu ucenicii Săi, și alte minuni, m u l t e, care nu s'au scris în cartea aceasta.

31. Iar a c e s t e a s'au scris, ca să credeți că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață, întru numele Lui.

29. 1 Petru 1, 8.
31. 1 Ioan 5, 13.

21.

La M a r e a Tiberiadei. Domnul se arată încă odată ucenicilor.

1. In urma acestora, Iisus s'a arătat ucenicilor din nou, la M a r e a Tiberiadei, și iată cum s'a arătat:

2. Erau împreună Simon Petru și Toma, zis Geamănul, și Natanail cel din Cana Galileei, și fiii lui Zevedeu, și alți doi din ucenicii Lui.

3. Simon Petru le-a grăit: Mă duc să pescuiesc. Răspunsu-i-au ceilalți: Mergem și noi cu tine. Și au ieșit și s'au suit în l u n t r e. Dar în noaptea aceea n'au prins nimic.

4. Când s'a făcut dimineață, Iisus a stat (în văzul lor) pe țărm; dar ucenicii n'au știut că e Iisus.

5. Ci Iisus i-a întrebat: Fiilor, nu cumva aveți ceva de mâncare? Ei I-au dat răspuns: N'avem.

21. 3. Luca 5, 5.
4. Luca 24, 16.

6. El le-a zis: Aruncați mreaja deadreapta luntrei și veți afla. Deci, au aruncat-o și nu mai puteau s'o tragă de mulțimea peștilor.

7. Atunci ucenicul acela, pe care-l iubea Iisus, a rostit către Petru: Domnul este! Iar Petru, auzind că este Domnul, s'a încins cu fota de pescar (căci era gol), și s'a aruncat în apă.

8. Și ceilalți ucenici au venit cu luntrea, trăgând mreaja cu peștii, pentrucă nu erau departe de pământ, decât ca la vreo două sute de coți.

9. Iar când au ieșit la uscat, au văzut, jos, o vatră de jeratic și pește pus deasupra, și pâine.

10. Iisus le-a zis: aduceți din peștele pe care l-ați prins acum.

11. Simon Petru s'a suit în luntre și a tras mreaja la uscat, plină de pești mari — o sută și cincizeci și trei — și, deși erau atâția, totuși mreaja nu s'a rupt.

12. Iisus grăi către ei: Veniți de prânziți. Și niciunul din ucenici nu cuteza să-L întrebe: Cine ești Tu? — știind că este Domnul.

13. Deci, a venit Iisus și a luat pâinea și le-a dat lor, așijderea și peștele.

14. Aceasta este, acum, a treia oară, când Iisus s'a arătat ucenicilor, după ce s'a sculat din morți.

15. Iar dacă au prânzit, a zis Iisus lui Simon Petru: Simone, fiul lui Ionà, Mă iubești Tu, mai mult decât aceștia? Petru îi răspunse: Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc. Zis-a lui: Paște mielușeii Mei.

16. Și iar l-a întrebat, a doua oară: Simone, fiul lui Ionà, Mă iubești Tu pe Mine? El i-a zis: Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc. Zis-a lui: Păstorește oile Mele.

17. Și l-a întrebat a treia oară: Simone, fiul lui Ionà, Mă iubești Tu pe Mine? Ci Petru s'a

17. Ioan 16, 30.

întristat, că i-a zis a treia
oară: Mă iubeşti Tu
pe Mine? — şi I-a răspuns:
Doamne, Tu ştii
toate. Tu ştii că Te iubesc.
Iisus i-a zis: Paşte
oile Mele.
18. Amin, amin grăiesc
ţie: când erai mai
tânăr, te încingeai tu însuţi
şi umblai unde voiai;
dar când vei îmbătrâni,
întinde-vei mâinile
tale şi altul te va încinge
şi te va duce unde
nu-ţi este voia.
19. Iar aceasta a zis-o,
arătând cu ce fel de
moarte, Petru avea să
preamărească pe Dumnezeu.
Şi spunând aceasta,
i-a poruncit: Vino după
Mine.
20. Dar întorcându-se,
Petru a văzut venind pe
urmă pe ucenicul pe care-l
iubea Iisus, acela care
la Cina cea de Taină
s'a rezemat de pieptul
Lui şi L-a întrebat:
Doamne, cine este cel ce
Te va vinde?
21. Pe acesta, deci, văzându-l
Petru, a zis către
Iisus: Doamne, dar
acesta ce (va face)?
22. Răspuns-a lui, Iisus:
Dacă vreau ca să
rămâie până la venirea
Mea, ce ai tu? Tu vino
după Mine.
23. De aceea, a ieşit,
între fraţi, această vorbă,
că ucenicul acela nu
mai moare; dar Iisus nu
i-a spus că nu mai moare,
ci — dacă vreau ca
să rămână până la venirea
Mea, ce ai tu?
24. El este ucenicul,
care mărturiseşte despre
acestea şi care a scris
despre acestea, şi ştim
că mărturia lui e adevărată.
25. Ci sunt şi alte multe
lucruri pe care le-a
făcut Iisus şi care, dacă
s'ar fi scris, cu deamănuntul,
socotesc că nici
în lumea toată n'ar fi
putut să încapă cărţile
ce s'ar fi scris. Amin.

18. 2 Petru 1, 14.
20. Ioan 13, 23.
24. Ioan 15, 27; 3 Ioan 12.

F A P T E L E
SFINȚILOR APOSTOLI

1.

Cuvânt începător. Inălțarea lui Iisus la cer. Alegerea lui Matia în locul lui Iuda vânzătorul.

1. In cartea întâia, Teofile, am vorbit despre toate câte a făcut și a învățat Iisus, dela început,
2. Până în ziua când s'a înălțat la cer, după ce prin Duhul Sfânt a dat poruncile Sale Apostolilor, pe cari i-a ales.
3. După patima Sa, Iisus li s'a arătat pe Sine viu, prin multe semne doveditoare, și li s'a făcut văzut în răstimp de patruzeci de zile, vorbind despre cele (taine) ale împărăției lui Dumnezeu.
4. Și când era cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe care (a zis El) ați auzit-o dela Mine.
5. Că Ioan a botezat cu apă, iar voi vă veți boteza cu Duhul Sfânt, de azi nu peste multe zile.
6. Atunci cei adunați (acolo) L-au întrebat și au zis: Doamne, oare în vremea aceasta vei așeza Tu, la loc, împărăția lui Israel?
7. El le-a spus: nu este lucrul vostru ca să știți vremurile sau so-

1. 3. Luca, 17, 20. sq.; Rom 14, 17.
4. Iezech., 36, 26; Ioan 15, 26; Luca, 24, 49.
5. Luca 3, 16; Fapt. 19, 33.
6. Luca, 24, 41, sq.

roacele, pe care T a t ă l le-a pus într'a Sa atotputernicie.

8. Ci voi, când va veni Duhul Sfânt asupra voastră, veți lua putere și îmi veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeia și în Samaria și până la marginea pământului.

9. Iar după ce a grăit acestea, s'a înălțat, cu ei de față, și un nor L-a luat din ochii lor.

10. Și pe când se ducea El, iar ei priveau la cer cu ochii ațintiți, iată doi bărbați au stătut lângă ei, îmbrăcați în h a i n e albe;

11. Și aceștia au vorbit: Bărbați Galileeni, dece stați uitându-vă la cer? Acest Iisus, care s'a înălțat d e l a voi la cer, astfel va și veni, precum L-ați văzut ducându-se la cer.

12. Atunci ei, d e l a muntele ce se cheamă Eleonul, și care este aproape de Ierusalim, cale de o Sâmbătă (2000 de coți), s'au întors în Ierusalim.

13. Și când au intrat, s'au suit în (acea) încăpere de sus, unde locuiau: Petru și Ioan și Iacov și Andrei, Filip și Toma, Vartolomei și Matei, Iacov al lui Alfeu și Simon Zelotul și Iuda al lui Iacov.

14. Toți aceștia, într'un cuget, stăruiau în rugăciune dimpreună cu femeile și cu Maria, muma lui Iisus și cu frații Lui.

15. In aceste zile, sculându-se Petru în mijlocul fraților (iar numărul celor strânși acolo era ca la o sută douăzeci), a cuvântat:

16. Bărbaților și fraților, se cădea să se împlinească acea Scriptură, pe care S f â n t u l Duh, prin gura lui David, a rostit-o de mai înainte despre Iuda, care s'a făcut călăuză celor ce L-au prins pe Iisus,

17. El, care era numărat între noi și fusese ales la această slujbă.

11. Luca 21, 27; I Tesal. 4, 16.
12. Luca 24, 50, sq.
13. Matei 10, 2.
14. Fapt. 2, 1, 42.
16. Ps. 40, 9.

18. Ci el, cu plata fără-de-legii (lui) şi-a agonisit o ţarină, dar căzând cu capul în jos, a crăpat în două şi i s'au vărsat toate măruntaiele.

19. (Lucru care a ajuns la ştirea tuturor locuitorilor din Ierusalim, aşa încât ţarina aceea s'a numit în limba lor Hacheldama, adică Ţarina Sângelui).

20. Căci este scris în Cartea Psalmilor: Ajungă pustie casa lui şi să n'aibă cine să locuiască în ea! Şi iar: Ieie altul dregătoria lui!

21. Deci, unul din aceşti bărbaţi, cari s'au adunat cu noi, în tot timpul petrecerii între noi a Domnului Iisus,

22. — Incepând dela botezul lui Ioan, până la ziua când s'a înălţat —, unul dintre ei trebue să fie împreună cu noi martor al învierii Lui.

23. Atunci au pus înainte pe doi: pe Iosif numit Barsaba, zis şi Iustus, şi pe Matia.

24. Şi s'au rugat şi au zis: Tu, Doamne, Cela ce cunoşti inimile tuturor, arată pe care din aceştia doi l-ai ales,

25. Ca să ia locul acestei slujbe şi apostoliei dela care Iuda a căzut, ca să meargă la locu-i cuvenit.

26. Deci, le-au dat sorţi şi sorţul a căzut asupra lui Matia, şi a fost pus alături cu cei unsprezece Apostoli.

2.

Pogorîrea Duhului Sfânt. Cuvântarea lui Petru.

1. Când a sosit ziua Cincizecimii, ei erau toţi adunaţi laolaltă.

2. Şi din cer, fără de veste, a venit un vuiet, ca de vijelie, care trece, şi a umplut toată casa unde şedeau ei.

3. Şi li s'au arătat, împărţite, nişte limbi ca de foc şi deasupra fiecăruia din ei s'a oprit (câte una).

4. Şi s'au umplut toţi

18. Matei 27, 5.
20. Ps. 68, 29 şi Ps. 108, 7.
24. Ps. 7, 10.

2. 3. Matei 3, 11.
4. Fapt. 1, 5; 11, 16;

de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum Duhul le dădea ca să vorbească.
5. Ci în Ierusalim locuiau oameni cucernici, Iudei din toate neamurile care sunt sub cer.
6. Când s'a răspândit svonul acesta, s'a adunat mulțimea și a stat uimită, căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba lui.
7. Și își ieșeau din cumpăt toți, și se minunau, zicând: Iată, nu sunt ei Galileeni, toți aceștia cari vorbesc?
8. Atunci, cum auzim noi fiecare limba noastră, în care ne-am născut?
9. Parți și Mezi și Elamiți și cei sălășluiți în Mesopotamia, în Iudeia și în Capadocia, în Pont și în Asia,
10. In Frigia și în Pamfilia, în Egipt și în părțile Libiei cea de lângă Cirene, și oaspeți veniți din Roma, Iudei și prozeliți,
11. Cretani și Arabi, îi auzim pe ei vorbind, într'ale noastre limbi, despre faptele mărețe ale lui Dumnezeu!
12. Și toți erau în uimire și nu se dumireau, și ziceau unul către altul: Ce va să fie aceasta?
13. Alții însă i-au luat în râs și ziceau: Sunt plini de must.
14. Atunci Petru a stat între ei, cu cei unsprezece, a ridicat glasul și a vorbit: Bărbați din Iudeia și toți cari locuiți în Ierusalim, aceasta să vă fie cunoscut, și puneți în urechi vorbele mele,
15. Că aceștia nu sunt beți, după cum voi socotiți, fiindcă e deabia ceasul al treilea din zi (9 dim.).
16. Dar aceasta este ce s'a spus prin proorocul Ioil:
17. Iar în zilele din urmă, zice Domnul, voiu turna din Duhul Meu peste tot trupul, și feciorii voștri și fetele voastre

5. Fapt. 13, 26.
16. Ioil 2, 28.
17. Fapt. 21, 9.

vor prooroci şi copilandrii
voştri vor vedea vedenii
şi bătrânii voştri vise
vor visa.
18. Şi anume peste ro-
bii Mei şi peste roabele
Mele voiu turna, în acele
zile, din Duhul Meu şi
vor prooroci.
19. Şi minuni voiu fa-
ce sus în cer şi jos pe
pământ semne: sânge,
foc şi negură de fum.
20. Soarele se va
schimba în întuneric şi
luna în sânge, mai îna-
inte ca să vie ziua Dom-
nului, cea mare şi slă-
vită.
21. Atunci, oricine va
chema numele Domnului,
se va mântui.
22. Bărbaţi din Israel,
ascultaţi cuvintele ace-
stea: Pe Iisus Nazari-
neanul — bărbat adeve-
rit între voi de Dumne-
zeu, prin puteri, prin mi-
nuni şi prin semne pe
care, în mijlocul vostru,
Dumnezeu, printr'însul
le-a făcut (după cum voi
înşivă ştiţi) —

21. Rom. 10, 13.
22. Fapt. Ap. 10, 38.
23. Fapt. Ap. 4, 28; Luca 22, 22.

23. Pe Acesta, fiind
dat, după sfatul rânduit
şi a lui Dumnezeu şti-
inţă de mai înainte, voi
L-aţi luat şi pironindu-L,
prin mâinile celor fără
de Lege, L-aţi omorît.
24. Dar Dumnezeu L-a
înviat, deslegând durerile
morţii, întrucât nu era
cu putinţă ca El să fie
ţinut de moarte.
25. Căci David zice
despre El: Pururea am
văzut pe Domnul înain-
tea mea, că El e dea-
dreapta mea, ca să nu
mă clatin.
26. De aceea, s'a bu-
curat inima mea şi s'a
desfătat limba mea;
chiar şi trupul meu se va
odihni întru nădejde.
27. Căci nu vei lăsa su-
fletul meu în iad, nici nu
vei îngădui ca Sfântul
Tău să vadă stricăciune.
28. Făcutu-mi-ai cu-
noscute căile vieţii; cu
înfăţişarea Ta mă vei
umplea de bucurie.
29. Bărbaţilor şi fra-
ţilor, iertat să-mi fie, să

24. Fapt. Ap. 3, 15.
25. Ps. 15, 8-11.
29. Fapt. Ap. 13, 36; 3 Imp. 2, 10.

vă spun fără sfială, despre patriarhul David, că a murit și s'a îngropat, iar mormântul lui este la noi, până în ziua de azi.
30. Dar David, fiind profet și știind că Dumnezeu i s'a jurat cu jurământ să așeze pe tronu-i din fruptul coapselor lui,
31. Mai înainte văzând el, a vorbit despre învierea lui Hristos: că n'a fost lăsat în iad și nici trupul Lui n'a văzut putreziciune.
32. Pe Acest Iisus, Dumnezeu L-a înviat, pentru care noi toți suntem martori.
33. Deci, înălțându-se prin dreapta lui Dumnezeu și primind dela Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a revărsat aceea ce voi vedeți și auziți.
34. Căci David nu s'a suit la ceruri, însă el a zis: Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi deadreapta Mea,
35. Până ce voiu pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale.
36. Cu neclintire, deci, să știe toată casa lui Israel, că Dumnezeu, pe Acest Iisus, pe care voi L-ați răstignit, L-a făcut Domn și Hristos.
37. Auzind ei acestea, au fost pătrunși la inimă și ziseră lui Petru și celorlalți Apostoli: Bărbaților și fraților, ce să facem?
38. Petru le-a răspuns: Pocăiți-vă. Și să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre și veți primi darul Duhului Sfânt.
39. Căci vouă este dată făgăduința și copiilor voștri și tuturor celor de departe, ori pe câți îi va chema Domnul Dumnezeul nostru.
40. Și prin alte multe vorbe, Petru mărturisea (Evanghelia), și-i îndemna pe ei, zicând: Mântuiți-vă de neamul acesta abătut dela Dumnezeu.
41. Deci, cei ce au primit cuvântul lui, s'au bo-

30. Ps. 88, 4, sq.
31. Fapt. Ap. 13, 25; Ps. 16, 10.
34. Matei 22, 24.
37. Fapt. Ap. 9, 6; 16, 30.
38. Matei 3, 2; Fapt. 19, 6.

tezat; și în ziua aceea
s'au adăugat ca la trei
mii de suflete.
42. Și stăruiau în învățătura Apostolilor și în viață frățească, în frângerea pâinilor și în rugăciuni.
43. Și tot sufletul era cuprins de teamă, căci multe minuni și semne se făceau în Ierusalim de către Apostoli și mare frică îi stăpânea pe toți.
44. Iar toți cei ce credeau erau laolaltă și aveau toate de obște.
45. Și-și vindeau moșiile și averile și le împărțeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare.
46. Și în fiecare zi, cu stăruință și într'un cuget, erau în templu și frângeau pâinea prin case și-și luau hrana cu bucurie și cu inimă nevinovată,
47. Lăudând pe Dumnezeu și fiind bine văzuți de tot poporul. Iar Domnul sporea zilnic obștea cu aceia cari se mântuiau.

42. Fapt. 1, 14 și 2, 1.
44. Fapt. 4, 32.
46. Fapt. 20, 7

3.

Petru vindecă un olog și propovăduește mulțimii Evanghelia.

1. Intr'o zi, Petru și Ioan s'au suit la templu, la ceasul rugăciunii, în ceasul al nouălea (3 d. a.).
2. Și era un om, olog din naștere, pe care-l aduceau și-l puneau în fiecare zi, la poarta templului, zisă Poarta Frumoasă, ca să ceară milostenie, dela cei ce intrau în templu.
3. Acesta, văzând pe Petru și pe Ioan că vor să intre în templu, le-a cerut milostenie.
4. Ci Petru, cătând la el, împreună cu Ioan, a grăit: Uită-te la noi.
5. Iar ologul i-a privit cu luare aminte, așteptând să capete ceva dela ei.
6. Atunci Petru a zis: Argint și aur nu am; dar ce am, aceea îți dau; In numele lui Iisus Hris-

3. 2. Fapt. 8, 7 și 14, 8.
6. Fapt. 14, 9, sq.

tos din Nazaret, scoală-
te și umblă.
7. Și apucându-l de
mâna dreaptă, l-a ri-
dicat și în aceeași clipă,
picioarele și gleznele lui
s'au înzdrăvenit,
8. Și sărind, a stat în
picioare și a început să
umble. Și a intrat cu ei
în templu și umbla și
sărea și lăuda pe Dum-
nezeu.
9. Iar tot poporul l-a
văzut cum umbla și lău-
da pe Dumnezeu.
10. Dar îl știau bine
că el era, cel ce ședea
pentru milostenie, la
Poarta Frumoasă a tem-
plului și s'au umplut de
uimire și de mirare, din
întâmplarea lui.
11. Ci fiindcă el se ți-
nea de Petru și de Ioan,
tot norodul uimit a dat
năvală la ei, în pridvo-
rul numit al lui Solomon.
12. Petru văzând (așa),
a rostit către norod: Băr-
bați din Israel, dece vă
minunați de acest lucru,
sau dece stați cu ochii a-
țintiți la noi, ca și cum
cu a noastră putere sau
cucernicie l-am fi făcut
pe acest om să umble?
13. Dumnezeul lui A-
vraam și Dumnezeul lui
Isaac și Dumnezeul lui
Iacov, Dumnezeul părin-
ților noștri a preamărit
pe Fiul Său, pe Iisus, pe
care voi L-ați dat prins
și L-ați tăgăduit, în fața
lui Pilat. Pilat găsise cu
cale să-L libereze.
14. Dar voi ați tăgă-
duit pe Cel Sfânt și pe
Cel Drept și ați cerut să
vă dăruiască un ucigaș.
15. Ați omorît pe In-
cepătorul vieții, pe care
însă Dumnezeu L-a în-
viat din morți și noi îi
suntem martori.
16. Prin credința în
numele Lui, pe acesta pe
care îl vedeți și îl cunoa-
șteți, l-a întărit numele
lui Iisus și credința cea
întru El i-a dat lui, îna-
intea voastră a tuturor,
această întregime a tru-
pului.
17. Dar acum, fraților,

7. Matei 8, 15.
8. Is. 35, 6.
11. Fapt. 5, 12.
13. Fapt. 5, 30; Eșire 3, 6.
14. Matei 27, 20.
15. Fapt. 2, 24; Rom. 4, 24; 1 Cor. 6, 14.

ştiu că aceasta aţi făptuit din neştiinţă, ca şi mai marii voştri.

18. Ci Dumnezeu a împlinit astfel cele ce a vestit prin gura t u t u r o r profeţilor, cum că Hristosul Său avea să pătimească.

19. Drept aceea, pocăiţi-vă şi vă întoarceţi, ca să se ş t e a r g ă păcatele voastre, ca să vie dela faţa Domnului vremuri de înviorare.

20. Şi ca să trimită pe Cel mai dinainte rânduit vouă, pe Iisus Hristos,

21. Pe care trebue să-L primească Cerul până la zilele când toate vor fi puse iar la loc. Despre aceste zile a vorbit prin gura Sfinţilor Săi, celor din veac ai Lui prooroci.

22. Moise a zis, într'adevăr, către p ă r i n ţ i: D o m n u l Dumnezeu va ridica vouă între fraţii voştri prooroc ca Mine. Pe El să-L ascultaţi în toate câte vă va spune.

23. Şi va fi, că orice suflet care nu va asculta de Proorocul Acela, va fi nimicit din popor.

24. Iar toţi proorocii, dela Samuil şi unii după alţii, oricâţi au vorbit, au vestit de mai înainte şi aceste zile.

25. Voi sunteţi fiii proorocilor şi ai legământului pe care l-a întocmit Dumnezeu faţă cu părinţii noştri, grăind către Avraam: Şi întru seminţia ta, se v o r binecuvânta toate neamurile pământului.

26. Dumnezeu, înviind pe Fiul Său, L-a trimis întâi la voi, să vă binecuvinteze, ca fiecare să se întoarcă dela răutăţile sale.

4.

Petru şi Ioan închişi şi aduşi să-şi dea socoteala în faţa sinedriului. Rugăciunea credincioşilor. Viaţa de obşte.

1. Pe când vorbeau către popor, li se înfăţişară

20. Is. 35, 10; Dan. 7, 22; Rom. 8, 21; Apoc. 20, 6.
23. A doua Lege 18, 15.
25. Fac. 12, 3.
26. Fapt. 13, 46.
4. 1. Luca 22, 4, 52.

p r e o ţ i i, căpitanul templului şi Saducheii,

2. Turburaţi că ei învaţă şi vestesc poporului, întru Iisus, învierea din morţi.

3. Şi punând mâna pe ei, i-au pus sub p a z ă, până a doua zi, căci acum era seară.

4. Insă mulţi din cei ce auziseră cuvântul au crezut, astfel, că numărul bărbaţilor credincioşi s'a făcut cinci mii.

5. Iar a doua zi s'au strâns laolaltă fruntaşii lor şi bătrânii şi cărturarii din Ierusalim.

6. Şi Anna arhiereul şi Caiafa şi Ioan şi Alexandru şi câţi erau din neamul arhieresc,

7. Şi i-au adus în mijlocul (sinedriului) şi i-au întrebat: Cu ce putere sau în al cui nume aţi făcut voi aceasta?

8. Atunci Petru, plin fiind de Duhul Sfânt, le-a vorbit: Fruntaşi ai poporului şi voi, bătrâni din Israel,

9. Fiindcă noi suntem astăzi cercetaţi pentru o facere de bine către un om bolnav, ca să răspundem în ce chip s'a făcut el sănătos,

10. Cunoscut să vă fie, vouă tuturor şi la tot poporul Israel, că în numele lui Iisus Hristos din N a z a r e t, pe care voi L-aţi răstignit, d a r pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi — în numele Lui stă acesta sănătos în faţa voastră!

11. El este piatra cea neluată în seamă de către voi, zidarii, şi care a ajuns să fie piatra din capul unghiului;

12. Şi întru nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume, dat nouă oamenilor, întru care să ne mântuim.

13. Văzând ei îndrăzneala lui Petru şi a lui Ioan, erau în mare mirare, fiindcă îşi dădeau seama, că s u n t oameni fără carte şi din prosti-

4. Fapt. 2, 47.
6. Fapt. 5, 17; Luca 3, 2.
7. Matei 21, 23, sq.
11. Ps. 117, 21, sq.
12. Matei 1, 21.

me. Dar îi cunoşteau că fuseseră împreună cu Iisus.

14. Şi văzând pe omul cel tămăduit stând cu ei, nimic n'aveau ce să zică împotrivă,

15. Ci le-au poruncit să iasă afară din sinedriu şi s'au sfătuit unii cu alţii,

16. Şi au zis: Ce vom face acestor oameni? Căci este ştiut tuturor locuitorilor din Ierusalim, că printr'înşii s'a făcut o minune cunoscută şi nu putem să tăgăduim.

17. Dar ca (lucrul) să nu se răspândească mai departe în popor, cu ameninţare să le poruncim să nu mai vorbească, în numele acesta, nimănui.

18. Deci, chemându-i, le-au poruncit ca nicidecum să nu mai rostească, nici să mai înveţe în numele lui Iisus.

19. Ci Petru şi Ioan, răspunzând, le-au zis: Judecaţi de este drept înaintea lui Dumnezeu, să ascultăm de voi, mai mult decât de Dumnezeu.

20. Căci noi nu putem să nu vorbim cele ce am văzut şi am auzit.

21. Dar ei, după ce i-au ameninţat din nou, le-au dat drumul, negăsind niciun chip cum să-i pedepsească, şi anume din pricina poporului, fiindcă toţi preamăreau pe Dumnezeu, pentru ceea ce se făcuse.

22. Iar omul cu care se făcuse această minune a vindecării, avea mai mult ca patruzeci de ani.

23. Când au fost slobozi, au venit la ai lor şi le-au spus câte le-au vorbit lor arhiereii şi bătrânii.

24. Ci ei auzind, într'un cuget au ridicat glasul lor la Dumnezeu şi au grăit: Stăpâne Dumnezeule, Tu care ai făcut cerul şi pământul şi marea şi toate cele ce sunt întrînsele,

---

17. Fapt. 5, 28, sq.
19. Fapt. 5, 29.
20. 1 Ioan I, 1, 2.
24. Ps. 104, 6; Is. 37, 16.

25. Tu ești carele prin Duhul Sfânt și prin gura părintelui nostru David, robul Tău, ai rostit: Pentru ce s'au întărîtat neamurile și noroadele au cugetat cele deșarte?
26. Ridicatu-s'au împărații pământului și stăpânitorii s'au adunat laolaltă împotriva Domnului și împotriva Hristosului Său,
27. Căci, cu adevărat, în cetatea aceasta, asupra Sfânt Fiului Tău Iisus, pe care Tu L-ai uns, s'au adunat împreună și Irod și Pilat din Pont, cu păgânii și cu neamurile lui Israel,
28. Spre a face toate câte mâna Ta și sfatul Tău mai dinainte au rânduit să fie.
29. Și acum, Doamne, caută spre amenințările lor și dă robilor Tăi să propovăduiască cuvântul Tău cu toată îndrăzneala,
30. Intinzând dreapta Ta spre vindecare și săvârșind semne și minuni, prin numele Sfânt Fiului Tău Iisus.
31. Și pe când se rugau astfel, locul s'a cutremurat, unde erau adunați, și s'au umplut toți de Duhul Sfânt și vesteau cu îndrăzneală cuvântul lui Dumnezeu.
32. Ci o singură inimă și un singur suflet era în mulțimea celor ce credeau și niciunul nu zicea că din a sa avere este ceva al său, ci totul le era de obște.
33. Iar Apostolii dădeau cu tărie mărturia învierii lui Iisus Hristos și mare dar era cu ei cu toți.
34. Și nimeni nu era între ei lipsit, fiindcă toți câți stăpâneau țarini sau case, le vindeau și aduceau prețul celor vândute,
35. Și-l puneau la picioarele Apostolilor. Și se împărțea fiecăruia, după cum avea fiecare trebuință.

25. Ps. 2, 1, sq.
29. Fapt. 13, 46.
31. Fapt. 16, 26.
32. Fapt. 1, 14.
33. Fapt. 2, 24.

36. Iară Iosif, cel ce de către Apostoli a fost numit Barnaba (adică, în tâlmăcire, Fiul Mângâierii), un Levit, născut în Cipru,

37. A vândut un ogor pe care-l avea, a a d u s banii și i-a pus la picioarele Apostolilor.

5.

Anania și Safira. Apostolii sunt închiși, dar un înger le dă drumul. Sfatul lui Gamaliel.

1. Iar un om oarecare, anume Anania, cu Safira, femeia lui, și-au vândut țarina.

2. Și în înțelegere cu femeia lui, a oprit din preț o parte, iar partea ce a rămas a adus-o și a pus-o la picioarele Apostolilor.

3. Petru, atunci, a grăit: Ananio, pentru ce a umplut Satana inima ta, să minți tu D u h u l u i Sfânt și să dosești din prețul țarinei?

4. Dacă (n'o vindeai) și rămânea, nu-ți rămânea ție? Și dacă ai vândut-o, (banii) nu erau în stăpânirea ta? Cum de ai pus în inima ta lucrul acesta? N'ai mințit oamenilor, ci lui Dumnezeu.

5. Și Anania, auzind aceste vorbe a căzut și a murit. Și frică mare i-a cuprins pe toți ascultătorii.

6. Atunci s'au sculat cei tineri, au înfășurat pe Anania, și scoțându-l afară, l-au îngropat.

7. După un răstimp, ca de trei ceasuri, a intrat și femeia lui, neștiind cele întâmplate.

8. Și P e t r u a întrebat-o: Spune-mi mie, cu atâta ați vândut voi țarina? Iar Safira a răspuns: Da, cu atâta.

9. Atunci Petru îi grăiește: Cum, v'ați învoit voi să ispitiți D u h u l Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la ușe și te vor scoate afară și pe tine.

10. Iar Safira a căzut deodată la picioarele lui Petru și a murit. C â n d au intrat flăcăii, au gă-

sit-o moartă, şi scoţând-o
afară, au îngropat-o lân-
gă bărbatul său.
11. Şi peste toată adu-
narea credincioşilor şi pe-
ste toţi câţi auzeau ace-
stea, a căzut frică mare.
12. Iar prin mâinile A-
postolilor se făceau sem-
ne şi minuni multe în po-
por, şi erau cu toţii, în-
tr'un cuget, în pridvorul
lui Solomon.
13. Şi nimenea dintre
ceilalţi nu cuteza să se
alăture de ei, dar popo-
rul îi lăuda.
14. Şi din ce în ce mai
mult sporeau cei ce cre-
deau în Domnul, mulţime
de bărbaţi şi de femei;
15. Aşa încât scoteau
pe cei bolnavi în uliţe şi-i
puneau pe paturi şi pe nă-
sălii, ca, viind Petru, mă-
car umbra lui să umbrea-
scă pe vreunul dintre ei.
16. Venea şi din târ-
gurile dimprejurul Ieru-
salimului mulţime de oa-
meni, aducând bolnavi şi
bântuiţi de duhuri necu-
rate, şi toţi se tămăduiau.
17. Atunci s'a sculat
arhiereul şi toţi cei îm-
preună cu el — care ţin
de eresul Saducheilor —
şi s'au umplut de pismă.
18. Şi şi-au întins mâi-
nile asupra Apostolilor şi
i-au pus în temniţa ob-
ştească.
19. Dar un înger al
Domnului, în timpul nop-
ţii, descuind porţile tem-
niţei şi scoţându-i afară,
le-a poruncit:
20. Mergeţi şi staţi în
templu şi vorbiţi norodu-
lui toate cuvintele acestei
vieţi.
21. Ascultând (de po-
runcă), au intrat de di-
mineaţă în templu şi în-
văţau norodul. Ci venind
arhiereul şi cei din preaj-
ma lui, au adunat sine-
driul şi toată bătrânimea
fiilor lui Israel, şi au tri-
mis la temniţă să-i adu-
că pe Apostoli.
22. Dar ducându-se
slujitorii, nu i-au găsit
în închisoare. Deci, s'au
întors şi dând de veste,
23. Le-au spus: Tem-
niţa am găsit-o încuiată
cu toată străşnicia, şi pe
paznici stând la uşe; dar,
când am descuiat, înăun-
tru n'am găsit pe nimeni.
24. Când au auzit ace-

5. 14. Fapt. 2, 47.
15. Fapt. 19, 11, 12.
19. Fapt. 12, 7.

ste vorbe, căpitanul templului şi mai marii preoţilor nu ştiau ce să creadă despre ei, şi ce poate să fie aceasta.

25. Dar venind cineva, i-a vestit: Iată, oamenii, pe care i-aţi pus în închisoare, sunt în templu, stând şi învăţând poporul.

26. Atunci s'a dus căpitanul cu slujitorii lui şi i-a adus, dar nu cu sila, căci se temeau de popor să nu-i omoare cu pietre.

27. Şi aducându-i, i-au pus în faţa sinedriului. Iar arhiereul i-a întrebat,

28. Zicând: Au nu v'am poruncit vouă, cu tot dinadinsul, să nu mai învăţaţi în numele Acesta? Şi iată că aţi umplut Ierusalimul cu învăţătura voastră şi voiţi să aduceţi asupra noastră sângele Acestui Om!

29. Ci Petru şi Apostolii răspunzând, au zis: Trebue să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni.

30. Dumnezeul părinţilor noştri a înviat pe Iisus, pe care voi L-aţi omorît, spânzurându-L pe lemn.

31. Pe Acesta, Dumnezeu, cu dreapta Sa, L-a înălţat Incepător şi Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăinţă şi iertarea păcatelor.

32. Şi pentru aceste lucruri îi suntem martori noi şi Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu l-a dat celor ce îl ascultă.

33. Auzind ei acestea, se mâniau foarte şi hotărîrea lor era ca să-i omoare.

34. Atunci s'a sculat în sinedriu un Fariseu, cu numele Gamaliel, învăţător al Legii, cu mare vază la tot norodul, şi a poruncit să-i scoată pe oameni afară, un răstimp.

35. Apoi le-a cuvântat: Bărbaţi din Israel, luaţi-vă bine seama ce aveţi de gând să faceţi cu aceşti oameni.

36. Că mai înainte de zilele acestea s'a ridicat Teudas, socotindu-se pe sine că este cineva, şi s'au alăturat de el un număr de vreo patru sute

28. Fapt 4, 18.
29. Fapt. 4, 19; Dan. 6, 10.
30. Fapt. 3, 15.
32. Ioan 15, 26. sq.
34. Fapt. 22, 3.

de bărbați, dar a fost u-
cis, iar toți cei ce se
luaseră după el au fost
împrăștiați și nimiciți.
37. După aceasta s'a
ridicat Iuda Galileeanul,
în vremea numărării, și
a momit mult norod să
vie după el, dar și el a
pierit și toți câți au as-
cultat de el, s'au risipit.
38. Și acum vă zic vo-
uă: Nu vă legați de a-
cești oameni, ci dați-le
bună pace, (căci dacă a-
ceastă punere la cale sau
acest lucru este dela oa-
meni, se va nimici,
39. Iar de este dela
Dumnezeu, nu veți pu-
tea să-l nimiciți), ca nu
cumva să vă aflați în lup-
tă chiar cu Dumnezeu.
40. Ascultând sfatul
lui, ei au chemat pe A-
postoli, au pus să-i bată
cu nuiele și, poruncindu-
le să nu mai propovădu-
iască în numele lui Iisus,
le-au dat drumul.
41. Iar ei au plecat din
fața sinedriului, bucu-
rându-se că s'au învred-
nicit, pentru numele Lui,
să sufere ocară.
42. Și toată ziua, în
templu și prin case, nu
conteneau să învețe și să
binevestească pe Hristos
Iisus.

6.

Orânduirea celor șapte diaconi. Obștea sporește.

1. In zilele acelea, în-
mulțindu-se ucenicii, E-
liniștii (Iudei) au înce-
put să murmure împo-
triva Evreilor că, la îm-
părțirea zilnică de hra-
nă, văduvele lor erau tre-
cute cu vederea.
2. Atunci cei doispre-
zece au chemat mulțimea
ucenicilor și le-au zis: Nu
este potrivit ca noi, pă-
răsind cuvântul lui Dum-
nezeu, să slujim la mese.
3. Drept aceea, frați-
lor, căutați șapte băr-
bați, dintre voi, bine vă-
zuți, plini de Duhul
Sfânt și de înțelepciune,
pe cari noi să-i rânduim
la această slujbă.
4. Iar noi vom stărui
în rugăciune și în servi-
rea cuvântului.
5. Sfatul a plăcut între-
gii adunări și au ales pe
Ștefan, bărbat plin de cre-
dință și de Duhul Sfânt,

---

38. Matei 15, 13.
41. Matei 5, 10. 12; I Petru 4, 13.

6. 3. 1 Tim. 3, 7, sq.

pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, prozelit din Antiohia.

6. Pe aceștia i-au înfățișat înaintea Apostolilor, cari, după ce s'au rugat, și-au pus mâinile peste ei.

7. Și cuvântul lui Dumnezeu creștea și numărul ucenicilor din Ierusalim sporea foarte și mulțime mare de preoți veneau la credință.

8. Iar Ștefan, plin de dar și de putere, făcea minuni și semne mari în popor.

9. Atunci, din sinagoga ce se zice a Libertinilor (a Cirineilor și a Alexandrinilor și a celor din Cilicia și din Asia), s'au sculat unii și au început să se sfădească cu Ștefan.

10. Dar nu puteau să se măsoare cu înțelepciunea și cu duhul cu care el vorbea.

11. Atunci au pus la cale pe niște **oameni**, cari să zică: Noi l-am auzit spunând cuvinte de hulă împotriva lui Moise și a lui Dumnezeu.

12. Și au întărîtat poporul și pe bătrâni și pe cărturari, și năvălind asupră-i, l-au luat pe sus și l-au dus la sinedriu.

13. Acolo, au pus martori mincinoși, **cari** au zis: Acest om nu contenește cu vorbele lui de hulă împotriva locului celui Sfânt și împotriva Legii.

14. Căci l-am auzit zicând despre Iisus Nazarineanul, cum că El va strica locul acesta și va schimba datinile pe care le avem predanie **dela** Moise.

15. Și ațintindu-și ochii asupra lui Ștefan, toți cei ce ședeau în sinedriu au văzut fața lui (luminoasă), ca fața unui înger.

7.

Cuvântarea și martiriul lui Ștefan.

1. Atunci arhiereul a întrebat: Adevărate sunt acestea?

2. Iar Ștefan a rostit: Fraților și părinților, ascultați! Dumnezeul măririi s'a arătat părintelui nostru Avraam, când era

---

13. 3 Imp. 21, 13; Ier. 26, 11.

în Mesopotamia, mai înainte ca să locuiască în Haran;
3. Și i-a poruncit: Ieși din pământul tău și din rudeniile tale și vino în pământul pe care ți-l voiu arăta.
4. Atunci a ieșit din pământul Haldeilor, și a locuit în Haran. Iar de acolo, după moartea tatălui său, l-a strămutat în această țară, în care locuiți voi acum.
5. Dar aici nu i-a dat să stăpânească niciun picior de pământ, ci i-a făgăduit că-i va da, atunci când n'avea copil, lui și seminției lui după el, spre stăpânire, această țară.
6. Și Dumnezeu a vorbit astfel: Urmașii lui vor fi străini în pământ străin, și acolo îi vor robi și-i vor asupri patru sute de ani.
7. Dar poporul la care vor fi robi, Eu îl voiu judeca — a zis Domnul — iar după aceea vor ieși și-Mi vor sluji Mie în locul acesta.
8. Și i-a dat așezământul tăierii împrejur; și așa i s'a născut Isaac și l-a tăiat împrejur a opta zi: și lui Isaac i s'a născut Iacov și lui Iacov cei doisprezece patriarhi.
9. Și patriarhii, pismuind pe Iosif, l-a vândut în Egipt, dar Dumnezeu era cu el,
10. Și l-a scos din toate necazurile lui și i-a dat lui har și înțelepciune înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, iar acesta l-a pus mai mare peste Egipt și peste toată casa sa.
11. Și a venit foamete peste tot Egiptul și peste Canaan, și strâmtorare mare, așa încât părinții noștri nu mai găseau bucate.
12. Ci Iacov, auzind că sunt bucate în Egipt, a trimis pe părinții noștri întâia oară.
13. Iar a doua oară, Iosif s'a făcut cunoscut fraților săi și Faraon a aflat despre neamul lui Iosif.
14. Apoi Iosif a trimis și a chemat pe Iacov, ta-

7 3. Fac. 12, 1, sq
6. Fac. 15, 13; Eș. 12, 40
8. Fac. 17, 10; Fac. 25, 26.
9. Fac. 37, 28.
10. Fac. 41, 40.
12. Fac. 42, 2, 3.
13. Fac. 45, 4, sq.

tăl său, şi toată rudenia sa, cu şaptezeci şi cinci de suflete.

15. Şi Iacov s'a pogorît în Egipt; şi a murit şi el şi părinţii noştri;

16. Şi au fost strămutaţi la Sihem şi au fost puşi în peştera pe care Avraam a cumpărat-o, cu preţ de argint, dela fiul lui Emor, în Sihem.

17. Ci cu cât se apropia vremea făgăduinţei, pe care Dumnezeu cu jurământ i-o dăduse lui Avraam, cu atâta creştea poporul şi se înmulţea în Egipt,

18. Până când s'a ridicat peste Egipt alt împărat, care nu ştia de Iosif.

19. Acesta, purtându-se ca un viclean cu neamul nostru, asuprea pe părinţii noştri şi i-a pus să-şi lepede pruncii, ca să nu mai trăiască.

20. In vremea aceea, s'a născut Moise şi era plăcut lui Dumnezeu. Şi trei luni a fost hrănit în casa tatălui său.

21. Iar când l-a lepădat, l-a luat fiica lui Faraon şi l-a crescut ca pe feciorul ei.

22. Astfel Moise a învăţat toată învăţătura Egiptenilor şi era puternic în cuvânt şi în fapte.

23. Iar când a împlinit patruzeci de ani, şi-a pus în gând să cerceteze pe fraţii săi, fiii lui Israel.

24. Şi văzând pe unul dintre ei că sufere strâmbătate, l-a apărat şi, omorînd pe egiptean, a răzbunat pe cel asuprit.

25. Ci el credea că fraţii săi vor pricepe că Dumnezeu, prin braţul lui, le dărueşte mântuire, dar ei n'au priceput.

26. A doua zi s'a arătat unora cari se certau şi i-a îmbiat la pace, zicându-le: Oamenilor, sunteţi fraţi. De ce vă faceţi rău unul altuia?

27. Dar cel ce asuprea pe aproapele, l-a împins şi a rostit: Cine te-a pus pe tine domn şi judecător peste noi?

28. Nu cumva vrei să mă omori, cum ai omorît eri pe egiptean?

29. La acest cuvânt, Moise a fugit şi a trăit

---

15. Fac. 49, 33.
16. Fac. 23, 16, sq.; Is. Navi 24, 32.
20. Eş. 2, 2, sq; Evr. 11, 23.
23. Eş. 2, 11, sq.

ca strein în țara Madian
și i s'a născut acolo doi
feciori.
30. Iar după ce au trecut
patruzeci de ani, îngerul
Domnului i s'a arătat în
deșertul muntelui Sinai,
în para focului unui rug.
31. Ci Moise văzând,
s'a minunat de vedenie,
dar când a venit aproape
ca să se uite mai bine, a
vorbit glasul Domnului:
32. Eu sunt Dumnezeul
părinților tăi, Dumnezeul
lui Avraam și Dumnezeul
lui Isaac și Dumnezeul
lui Iacov. Și Moise, tremurând,
nu cuteza să se uite.
33. Atunci Domnul i-a
zis: Desleagă încălțămintea
picioarelor tale, căci
locul pe care stai este
pământ sfânt.
34. Am văzut prea bine
suferința poporului Meu
în Egipt și suspinul lor
l-am auzit și de aceea
M'am pogorît ca să-i
scot. Și acum vino, să
te trimit în Egipt.
35. Pe Moise acesta de
care s'au lepădat, zicând:
Cine te-a pus pe
tine domn și judecător?
— pe acesta l-a trimis
Dumnezeu: domn și răscumpărător,
prin mâna
îngerului care i se arătase
lui în rug.
36. El i-a scos afară,
făcând minuni și semne
în Egipt și în Marea Roșie
și în pustie, timp de
patruzeci de ani.
37. Acesta este Moise
cel ce a zis fiilor lui Israel:
Prooroc ca mine vă
va ridica, din frații voștri,
Domnul Dumnezeul
nostru; de el să ascultați.
38. El este cel ce, la
adunarea poporului, în
pustie, a fost mijlocitor,
între îngerul care i-a
vorbit pe muntele Sinai
și părinții noștri și a primit
cuvinte de viață, ca
să ni le dea nouă.
39. Dar părinții noștri
n'au voit să-i fie ascultători,
ci l-au lepădat și
cu inimile lor s'au întors
către Egipt.
40. Și i-au zis lui Aaron:
Fă-ne nouă dumnezei,
cari să meargă
înaintea noastră; căci acestui
Moise, care ne-a
scos din pământul Egiptului,
nu știm ce i s'a
întâmplat.

30. Eș. 3, 2, sq.
36. Eș. 7, 10 și 14, 21.
37. A doua Lege 18, 15.
38 Eș. 19, 3.
40. Eș. 32, 1.

41. Și au făcut, în zilele acelea, un chip de vițel și au adus idolului jertfă și se desfătau întru lucrurile mâinilor lor.

42. Ci Dumnezeu s'a întors dela ei și i-a lăsat de capul lor să se închine oștirii cerului, precum este scris în cartea proorocilor: Adus-ați voi Mie, casă a lui Israel, timp de patruzeci de ani, în pustiu, vite înjunghiate și jertfe?

43. Ați purtat cortul lui Moloh și steaua Dumnezeului Remfan, chipurile pe care le-ați făcut, ca să vă închinați la ele! De aceea, vă voi strămuta dincolo de Babilon.

44. Părinții noștri aveau în pustie cortul mărturiei, așa cum orânduise Cel ce a vorbit cu Moise, ca să-l facă după asemănarea pe care o văzuse.

45. Și acest cort l-au luat părinții noștri și l-au dus cu Iosua în pământul păgânilor, pe cari Dumnezeu i-a gonit din fața părinților noștri, (și a stat așa) până în zilele lui David.

46. David a aflat har înaintea lui Dumnezeu și s'a rugat să dobândească un locaș (statornic) pentru casa lui Iacov.

47. Iar Solomon a fost ctitorul casei lui.

48. Cel Prea Inalt, însă, nu locuește în clădiri de mână omenească făcute precum rostește profetul:

49. Cerul este jețul Meu și pământul așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă veți clădi pentru Mine? — zice Domnul— sau care este locul odihnei Mele?

50. Au nu mâna Mea a făcut toate acestea?

51. Voi cei tari în cerbice și netăiați împrejur la inimă și la urechi, voi pururea Duhului Sfânt stați împotrivă, precum părinții voștri, așa și voi!

52. Pe care dintre prooroci nu l-au prigonit părinții voștri? Omorît-au pe cei ce au vestit de mai înainte sosirea Celui Drept, ai Cărui vânză-

42. Ier. 19, 15; Amos 5, 25.
44. Eș. 25, 40.
45. Is. Navi 3, 14.
46. Ps. 131, 5; 2 Imp. 7, 2.
47. 3 Imp. 6, 1.
48. Is. 66, 1.
51. Eș. 33, 3.
52. Matei 23, 29, 30.

tori și ucigași v'ați făcut voi acum,
53. Voi, cari ați primit legea cu rânduială dela îngeri și n'ați păzit-o!
54. Auzind ei acestea, îi tăia la inimă și scrâșneau din dinți asupra lui.
55. Ci Ștefan, fiind plin de Duhul Sfânt și căutând la cer, a văzut mărirea lui Dumnezeu și pe Iisus, stând deadreapta lui Dumnezeu.
56. Atunci a zis: Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând deadreapta lui Dumnezeu!
57. Iar ei, strigând cu glas mare, și-au astupat urechile și au năvălit asupra lui, toți odată;
58. Și după ce l-au scos afară din cetate, au început să-l bată cu pietre. Iar martorii și-au pus jos veșmintele, la picioarele unui tânăr, numit Saul.
59. Și pe când ucideau cu pietre pe Ștefan, acesta se ruga și zicea: Doamne Iisuse, primește duhul meu!
60. Apoi îngenunchind, a strigat cu voce tare: Doamne, nu le socoti lor acest păcat! Și grăind acestea a adormit. Iar Saul se învoise la uciderea lui Ștefan.

8.

Saul prigonește Biserica.

1. In vremea aceea, s'a ridicat prigoană mare asupra Bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s'au împrăștiat prin ținuturile Iudeei și ale Samariei.
2. Iar bărbați cucernici au îngropat pe Ștefan și l-au jelit cu jale mare.
3. Saul, însă, pustia Biserica, intrând din casă în casă, și târînd pe bărbați și pe femei, îi dădea ca să-i închidă.
4. Pe de altă parte, cei ce se risipiseră străbăteau (toată țara) binevestind cuvântul.
5. Iar Filip, coborîndu-se într'o cetate a Samariei, le-a propovăduit pe Hristos.
6. Și mulțimile erau cu luare aminte și în a-

53. Gal 3. 19; Evr. 2, 2.
55. 2 Tim. 4, 7, sq.
56. Matei 26. 64
58. Fapt 22. 20; A doua Lege 17, 5, 7.
60. Luca 23, 34.
8. 4. Fapt. 11, 19.
5. Fapt. 6, 5.

celaşi cuget la cele spuse de către Filip, ascultându-l şi văzând semnele pe care le săvârşea.

7. Căci din mulţi cari aveau duhuri necurate, duhurile răcneau cu putere şi ieşeau şi mulţi slăbănogi şi ologi se tămăduiau.

8. Deci, în acel oraş era mare bucurie.

9. Dar acolo era, de mai înainte, un bărbat anume Simon, care era vrăjitor şi amăgea norodul Samariei, zicând cum că este cineva de seamă.

10. Şi toţi, dela mic şi până la mare, ascultau de el şi ziceau: El e puterea lui Dumnezeu, numită — cea mare.

11. Şi ascultau de el, fiindcă de multă vreme, cu vrăjile lui, le luase minţile.

12. Iar când au crezut lui Filip, care le binevestea despre împărăţia lui Dumnezeu şi despre numele lui Iisus Hristos, bărbaţi şi femei s'au botezat.

13. Ci Simon a crezut şi el şi s'a botezat şi era mereu cu Filip. Şi uitându-se la semnele şi la marile minuni ce se făceau, era peste măsură de mirat.

14. Atunci apostolii din Ierusalim, auzind cum că Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru şi pe Ioan,

15. Cari venind s'au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt,

16. (Căci nu se pogorîse încă peste nici unul din ei, ci erau numai botezaţi în numele Domnului Iisus).

17. Atunci şi-au pus mâinile peste ei şi au luat Duhul Sfânt.

18. Iar Simon, dacă a văzut că Duhul Sfânt se dă prin punerea mâinilor apostolilor, le-a adus bani.

19. Şi le-a zis: Daţi-mi şi mie puterea aceasta, ca pe oricine voiu pune mâinile să primească Duhul Sfânt.

20. Dar Petru a rostit către el: Banii tăi, cu tine odată, să fie spre pierzare! Căci ai socotit că darul lui Dumnezeu se agoniseşte cu bani.

---

7. Matei 16, 17.
8. Ioan 4, 10.
16. Fapt. 6, 6.
20. Matei 10, 8.

21. Tu n'ai parte, nici sorț la chemarea aceasta, pentrucă inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu.
22. Drept aceea, pocăește-te de această răutate a ta și te roagă lui Dumnezeu, doară ți se va ierta cugetul inimii tale,
23. Căci văd că ești fiere de amărăciune și (prins) în legăturile nedreptății.
24. Simon a răspuns și a zis: Rugați-vă voi la Domnul, pentru mine, ca să nu vie asupra mea nimic din cele ce ați zis.
25. Iar ei, mărturisind și **grăind** cuvântul lui Dumnezeu, s'au întors la Ierusalim și în **multe** sate ale Samaritenilor au propovăduit Evanghelia.
26. Ci îngerul Domnului a grăit către Filip și i-a zis: Scoală-te și mergi spre miază-zi, la calea — cea pustie — care coboară dela Ierusalim la Gaza.
27. Și s'a sculat și a mers. Și iată un bărbat din Etiopia, famen, mare dregător al Candachiei, împărăteasa Etiopiei, (vistiernic peste toată vistieria ei), care venise la Ierusalim să se închine,
28. Se întorcea acasă și, șezând în carul lui, citea pe proorocul Isaia.
29. Ci Duhul i-a zis lui Filip: Apropie-te și ține-te de carul acesta.
30. Și alergând, Filip l-a auzit cum citea pe proorocul Isaia. Atunci l-a întrebat: Ințelegi oare ce citești?
31. El a răspuns: Cum aș putea să înțeleg, de nu mă va călăuzi cineva? Și a rugat pe Filip să se urce și să șează lângă el.
32. Locul din Scriptură, pe care-l citea, era acesta: Ca o oaie spre junghiere s'a adus și ca un miel fără glas înaintea celui ce-L tunde, așa nu-și deschide gura Sa.
33. Intru smerenia Lui, judecata Lui s'a ridicat și neamul Lui cine-l va spune? Că se ridică de pe pământ viața Lui.
34. Ci famenul, răspunzând a întrebat pe **Filip**: Rogu-te, despre cine zice proorocul acea-

---

23. A doua Lege 29, 18.
27. Sof. 3, 17.
32. Is. 53, 7.

sta, despre sine ori despre altcineva?

35. Iar Filip, deschizând gura sa și începând dela scriptura aceasta, i-a binevestit lui pe Iisus.

36. Şi pe când mergeau pe cale, au ajuns la o apă; iar famenul a zis: Iată apă. Ce mă oprește ca să mă botez?

37. Filip a rostit: Dacă crezi din toată inima, este cu putință. El a răspuns și a zis: Cred că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.

38. Şi a poruncit să stea carul; și s'au pogorît amândoi în apă, Filip și famenul, și l-a botezat.

39. Iar când au ieșit din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip și famenul nu l-a mai văzut. Ci el s'a dus în calea lui cu bucurie.

40. Iar Filip s'a aflat în Azot, și mergând din loc în loc binevestea prin toate cetățile, până ce a sosit în Cezareia.

9.

Chemarea lui Saul.

1. In vremea aceasta, Saul, suflând mereu amenințare și omor împotriva ucenicilor Domnului, s'a dus la marele preot,

2. Și a cerut dela el scrisori către sinagogile din Damasc, precum că de va afla (acolo) pe vreunii, atât bărbați cât și femei, că sunt pe calea aceasta, legați să-i aducă la Ierusalim.

3. Dar pe când călătorea și era aproape de Damasc, o lumină din cer l-a învăluit de odată ca într'un fulger.

4. Și, Saul, căzând la pământ, a auzit un glas, care-i zicea: Saule, Saule, de ce Mă prigonești?

5. El a zis: Cine ești Tu, Doamne? Iară Domnul: — Eu sunt Iisus, pe care tu îl prigonești. Greu îți este să izbești în țepușă cu piciorul.

6. Ci el, tremurând și îngrozit, a răspuns: Doamne, ce voești să fac? Iară Domnul i-a grăit: Scoală-te și intră în cetate și ți se va spune ție ce trebue să faci.

7. Iar bărbații, cari mergeau cu el pe cale, au

36. Fapt. 10, 47
9. 1. Fapt. 26, 9, sq
3. 1 Cor. 15, 8.
5. Fapt. 5, 39.
6. Fapt. 10, 6.

stat locului înmărmuriți, căci glasul îl auzeau, dar nu vedeau pe nimeni.

8. Saul s'a sculat dela pământ, dar deși avea ochii deschiși, nimic nu putea să vadă. Atunci l-au luat de mână și l-au dus în Damasc.

9. Și trei zile a fost fără vedere; și n'a mâncat, nici n'a băut.

10. In Damasc era un ucenic, anume Anania, și Domnul i-a zis, în vedenie: Ananio! Și el a răspuns: Iată-mă, Doamne!

11. Iar Domnul către el: Scoală-te, mergi pe ulița care se cheamă Ulița Dreaptă și la casa lui Iuda întreabă de un om din Tars,cu numele Saul; căci iată, este în rugăciune,

12. Și a văzut, în vedenie, pe un bărbat, anume Anania, intrând la el și punându-și mâinile peste el, ca să-și capete iar vederea.

13. Ci Anania a răspuns: Doamne, despre omul acesta am auzit dela mulți — câte rele a făcut sfinților Tăi, în Ierusalim.

14. Aici chiar, are putere dela mai marii preoților să lege pe toți cari cheamă numele Tău.

15. Ci Domnul a zis către el: Mergi, fiindcă acesta îmi este vas ales, ca să poarte numele Meu înaintea păgânilor și a împăraților și a fiilor lui Israel.

16. Căci Eu îi voiu arăta câte trebue el să sufere pentru numele Meu.

17. Deci s'a dus Anania și a intrat în casă și, punându-și mâinile pe el, a grăit: Frate Saule, Domnul Iisus, Cel ce ți s'a arătat pe calea pe care tu veneai, m'a trimis ca să-ți primești vederea și să te umpli de Duhul Sfânt.

18. Și îndată au căzut de pe ochii lui ca niște solzi; și iarăși a văzut și sculându-se s'a botezat.

19. Apoi, luând de mâncare, s'a întărit. Și a stat cu ucenicii din Damasc câteva zile.

20. Și degrabă, în sinagogi, a propovăduit pe Iisus, că El este Fiul lui Dumnezeu.

21.Iar toți cari îl auziau se mirau foarte și zi-

16. 2 Cor. 11, 23.

21. Fapt. 8, 1; 26, 10.

ceau: nu este oare el, care schingiuia în Ierusalim pe cei ce cheamă acest nume şi n'a venit aici pentru aceea, ca să-i ducă pe ei legaţi, la arhierei?

22. Şi Saul se întărea din ce în ce mai mult şi-i punea în încurcătură pe Iudeii sălăşluiţi în Damasc, dovedind că Acesta este Hristos.

23. Aşa încât, după ce au trecut zile mai multe, Iudeii s'au sfătuit să-l omoare.

24. Dar uneltirea lor a ajuns la cunoştinţa lui Saul. Ci ei păzeau zi şi noapte la porţile Damascului, ca să-i ridice viaţa.

25. Ucenicii lui, însă, luându-l noaptea, l-au pogorît peste zid, lăsându-l jos într'o coşniţă.

26. Venind în Ierusalim, Saul încercă să se alăture de ucenici, dar toţi se temeau de el, necrezând că este ucenic.

27. Atunci Barnaba, luându-l pe el, l-a dus la apostoli şi le-a istorisit cum a văzut în cale pe Domnul, cum a vorbit Domnul cu el şi cum a predicat în Damasc, fără sfială, în numele lui Iisus.

28. Deci, era cu ei înăuntru şi în afară de Ierusalim, şi lucra cu îndrăsneală pentru Domnul,

29. Vorbind şi întrebându-se cu Evreii Elinişti. Ei, însă, umblau ca să-l ucidă.

30. Dar fraţii, prinzând de veste, l-au dus pe Saul la Cezareia şi de acolo l-au trimis la Tarsus.

31. Iar Bisericile, prin toată Iudeia, Galileia şi Samaria, aveau pace, întărindu-se şi umblând în frica Domnului şi sporind prin chemarea într'ajutor a Sfântului Duh.

32. Ci Petru, trecând pe la toţi, a venit şi la sfinţii cari locuiau în Lida.

33. Şi acolo a găsit pe un om, anume Enea, care de opt ani zăcea în pat, fiindcă era paralitic.

34. Atunci Petru i-a zis: Enea, te vindecă Iisus Hristos. Scoală-te şi strânge-ţi patul. Şi s'a sculat numaidecât.

35. Şi l-au văzut toţi cei ce locuiau în Lida şi în Saron, cari s'au şi întors la Domnul.

36. In Iope era o uceni-

30. Fapt. 11, 25.

ță cu numele Tavita (care, în tălmăcire, însemnează căprioară); aceasta era plină de fapte bune și de milosteniile ce făcea.
37. Și s'a întâmplat, în acele zile, că ea s'a bolnăvit și a murit. Și după ce au scăldat-o, au pus-o în foișor.
38. Ci Lida, fiind aproape de Iope, ucenicii auzind că Petru este în Lida au trimis pe doi bărbați la el, rugându-l: Nu pregeta să vii până la noi.
39. Atunci, Petru s'a sculat și a venit cu ei. Când a sosit, l-au dus sus în foișor și lângă el au stat plângând toate văduvele, care îi arătau cămășile și veșmintele câte le făcea Căprioara, pe când era cu ele.
40. Și Petru a scos pe toți afară, a îngenunchiat și s'a rugat și întorcându-se către trup a zis: Tavita, scoală-te! Ci ea și-a deschis ochii și văzând pe Petru, a șezut.
41. Și dându-i mâna Petru, a ridicat-o. Apoi a chemat pe sfinți și pe văduve și le-a dat-o vie.
42. Iar minunea aceasta s'a făcut cunoscută în întreaga Iope și mulți au crezut în Domnul.
43. Și Petru a rămas în Iope mai multă vreme, la un tăbăcar, anume Simon.

10.

Corneliu vine la credință.

1. In Cezareia era un bărbat cu numele Corneliu, sutaș din cohorta zisă Italica,
2. Cucernic și temător de Dumnezeu, cu toată casa lui, și care făcea multe milostenii poporului și se ruga lui Dumnezeu totdeauna.
3. Și a văzut în arătare, lămurit, pe la ceasul al nouălea din zi, un înger al lui Dumnezeu intrând la el și grăindu-i: Cornelie!
4. Iar Corneliu cătând la el și înfricoșându-se, a răspuns: Ce este, Doamne? Și îngerul a zis: Rugăciunile tale și milosteniile tale s'au suit, spre pomenire, înaintea lui Dumnezeu.
5. Și acum, trimite oameni la Iope și cheamă să vie pe unul Simon,

43. Fapt. 10, 6.

10. 2. Dan. 4, 24.

care se numeşte şi Petru.
6. Acesta găzdueşte la un tăbăcar, Simon, a cărui casă este lângă mare. Petru îţi va spune ce trebue să faci.
7. Când s'a dus îngerul, care vorbea cu el, Corneliu a chemat pe doi din oamenii săi de casă şi un ostaş cucernic din straja lui,
8. Şi, după ce le-a spus totul, i-a trimis la Iope.
9. A doua zi, pe când mergeau pe drum şi se apropiau de oraş, Petru s'a suit, către ceasul al şaselea (amiază) în foişor (deasupra casei), ca să se roage.
10. Şi i s'a făcut foame şi voia să mănânce, dar pe când gazdele găteau de masă, a venit peste el o răpire de sine.
11. Şi a văzut cerul deschis şi pogorîndu-se un lucru ca o faţă mare de pânză, lăsată în jos, spre pământ, de cele patru capete.
12. In ea erau toate dobitoacele cu patru picioare şi târîtoarele pământului şi paşările cerului.
13. Iar un glas a strigat către Petru: Scoală P e t r e, junghie şi mănâncă.
14. Ci Petru a răspuns: Nicidecum, Doamne, căci niciodată n'am mâncat n i m i c spurcat sau necurat.
15. Şi iar, a doua oară, i-a zis glasul: Cele ce Dumnezeu a curăţit, tu să nu le zici spurcate.
16. Şi aceasta s'a făcut de trei ori şi îndată pânza s'a ridicat la cer.
17. Pe când Petru nu se dumirea întru sine, ce ar putea să fie vedenia pe care o văzuse, iată bărbaţii c e i trimişi de Corneliu, după ce întrebaseră de casa lui Simon, s'au oprit la poartă,
18. Şi strigând, întrebau dacă Simon, zis şi Petru, este în gazdă acolo.
19. Şi tot gândindu-se Petru la vedenie, Duhul i-a vorbit: Iată, trei bărbaţi te caută;
20. Ci sculându-te, coboară-te şi m e r g i împreună cu ei, neavând nici o îndoială, fiindcă Eu i-am trimis.
21. Atunci Petru s'a dat jos, la bărbaţii trimişi la el de Corneliu, şi le-a zis:

---

14. Lev. 11, 4, sq ; Iez. 4, 14.

Iată, eu sunt acela pe care îl căutați. Care este pricina pentru care ați venit?

22. Iar ei i-au zis: Corneliu sutașul, om drept și temător de Dumnezeu și cu mărturie (bună) dela tot neamul Iudeilor, a primit poruncă prin sfântul înger să trimită să te cheme acasă la el, ca să audă cuvinte dela tine.

23. Atunci Petru i-a chemat înăuntru și i-a ospătat. A doua zi s'a sculat și a ieșit cu ei; iar câțiva din frații cei din Iope, l-au însoțit.

24. In ziua următoare, au intrat în Cezareia. Iar Corneliu îi aștepta și chemase acasă la el rudeniile sale și prietenii cei mai de aproape.

25. Și când a fost să intre Petru, Corneliu ieșindu-i înainte, a căzut la picioarele lui și s'a închinat.

26. Dar Petru l-a ridicat și i-a zis: Scoală-te. Și eu sunt om.

27. Și, vorbind cu el, a intrat și a găsit mulțimea celor adunați.

28. Și a grăit către ei: Voi știți, că nu se cuvine unui bărbat iudeu să se întovărășească sau să se apropie de cel de alt neam, dar mie, Dumnezeu mi-a arătat să nu zic de niciun om că e spurcat sau necurat.

29. Drept aceea, chemat fiind să viu, am venit fără vorbă. Deci, vă întreb: Pentru care cuvânt ați trimis după mine?

30. Corneliu a răspuns: Cu patru zile în urmă, postisem până la ceasul acesta și îmi făceam rugăciunea de ceasul al noulea (3 d. a.), la mine în casă; când, iată un bărbat, în veșmânt alb strălucitor, a stat în fața mea.

31. El a grăit: Cornelie, auzitu-s'a rugăciunea ta și milosteniile tale au fost pomenite înaintea lui Dumnezeu.

32. Trimite, dară, la Iope și cheamă pe Simon, cel ce se numește Petru; el găzduește în

---

28. Ioan 4, 9.

casa lui Simon Tăbăcarul, lângă mare.
33. Deci, îndată am trimis la tine; și tu ai făcut bine că ai venit. Iar acum suntem toți de față înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm toate cele poruncite ție dela Domnul.
34. Atunci Petru, deschizându-și gura, a grăit: Cu adevărat cunosc că Dumnezeu nu este părtinitor,
35. Ci, în orice neam, cel ce se teme de Dumnezeu și trăește cu dreptate, primit este înaintea Lui (ca să asculte),
36. Cuvântul pe care El l-a trimis fiilor lui Israel, binevestind pace prin Iisus Hristos. Acesta este Domn peste toate.
37. Voi știți despre cele petrecute în toată Iudeia, cu începere din Galileia, după botezul pe care l-a propovăduit Ioan.
38. Adică despre Iisus din Nazaret: cum L-a uns Dumnezeu cu Duhul Sfânt și cu putere, și cum a umblat El din loc în loc, binefăcând și vindecând pe toți cei asupriți de Diavolul — pentrucă Dumnezeu era cu El.
39. Și noi suntem martori pentru toate câte a făcut, și în țara Iudeilor și în Ierusalim — El pe care L-au omorît, spânzurându-L pe lemn.
40. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și I-a dat să se arate,
41. Nu la tot norodul, ci nouă, martorilor mai dinainte rânduiți de Dumnezeu, cari am mâncat și am băut cu El, după învierea Lui din morți.
42. Și ne-a poruncit să propovăduim norodului și să mărturisim că El este Cel rânduit de Dumnezeu să fie judecător al viilor și al morților.
43. Despre Acesta mărturisesc toți prooro-

34. A doua Lege 10, 17; Iov. 34, 19; Rom. 2, 11; I Petr. 1, 17.
36. Mt. 28, 18; Rom. 5, 1.
37. Matei 4, 12.
38. Is. 61, 1.
40. Fapte 3, 15, 26.
41. Ioan 14, 22; 20, 19, 26.
42. 2 Tim. 4, 1.
43. Is. 53, 5, 6; Ier 31, 34; Ez. 34, 16; Dan. 9, 24; Osie 1, 7; Mih. 7, 18.

cii: că oricine va crede în El, va dobândi iertarea păcatelor, prin numele Lui.

44. Pe când Petru încă rostea aceste vorbe, Duhul Sfânt a căzut peste toți cari ascultau cuvântul.

45. Iar credincioșii tăiați împrejur, cari veniseră cu Petru, au rămas uimiți, văzând că darul Duhului Sfânt s'a vărsat și peste păgâni;

46. Căci îi auzeau pe ei vorbind în limbi și mărind pe Dumnezeu. Atunci Petru a grăit:

47. Poate, oare, cineva, să-i oprească dela apa botezului, pe aceștia cari au luat Duhul Sfânt, ca și noi?

48. Deci a poruncit să fie botezați în numele lui Iisus Hristos. Atunci l-au rugat pe Petru să rămână la ei câteva zile.

11.

Primirea păgânilor la Hristos.

1. Apostolii și frații, cari erau prin Iudeia, auziră că și păgânii au primit cuvântul lui Dumnezeu.

2. Deci când Petru s'a suit în Ierusalim, credincioșii tăiați împrejur se întrebau cu el,

3. Zicându-i: Ai intrat la oameni netăiați împrejur și ai mâncat cu ei.

4. Atunci Petru a început să le pună înainte (faptele) pe rând și a zis:

5. Eu eram în cetatea Iope și mă rugam; și am văzut, întru uimirea minții, o vedenie: un lucru pogorîndu-se ca o față mare de pânză, lăsată în jos din cer de cele patru capete, și care a venit până la mine.

6. Mă uitam bine la ea și luam seama; și am văzut dobitoacele cu patru picioare ale pământului și fiarele și târîtoarele și păsările cerului.

7. Și am auzit un glas, care-mi zicea: Scoală-te, Petre, junghie și mănâncă.

45. Is. 60, 5.
48. Ioan 4, 40.

11. 1. Efes. 3. 1.
5. Fapt. 10, 10.

8. Ci eu am răspuns: Nicidecum, Doamne, căci nimic spurcat sau necurat n'a intrat vreodată în gura mea.

9. Dar glasul mi-a grăit din cer a doua oară: Cele ce Dumnezeu a curăţit, tu să nu zici că sunt spurcate.

10. Aceasta s'a făcut de trei ori şi au fost luate iarăşi toate în cer.

11. Şi, iată, numaidecât, trei bărbaţi, trimişi dela Cezareia către mine, s'au oprit la casa în care mă găseam.

12. Iar Duhul mi-a poruncit să merg cu ei, fără de şovăire. Şi au mers cu mine şi aceşti şase fraţi, şi am intrat în casa omului.

13. Atunci ei mi-au spus cum au văzut, în casa lui, un înger, stând şi zicând: Trimite la Iope şi cheamă pe Simon, numit şi Petru;

14. Acesta va grăi către tine cuvinte, prin care te vei mântui tu şi casa ta.

15. Dar când am început (eu) să vorbesc, Duhul Sfânt a căzut peste ei, ca şi peste noi întru început.

16. Atunci mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, cum a zis: Ioan a botezat cu apă; voi, însă, vă veţi boteza cu Duhul Sfânt.

17. Deci, dacă Dumnezeu le-a dat lor acelaşi dar ca şi nouă, pentrucă au crezut în Domnul Iisus Hristos, cine eram eu, ca să pot opri pe Dumnezeu?

18. Auzind acestea, s'au liniştit şi preamăreau pe Dumnezeu, zicând: Aşadar şi păgânilor le-a dat Dumnezeu pocăinţa spre viaţă.

19. Deci, cei ce se risipiseră din turburarea întâmplată cu Ştefan, au pătruns până în Fenicia şi în Cipru şi în Antiohia, nimănui grăind cu-

8. Levit. 11, 4.
11. Fapt. 10, 17.
15. Fapt. 2, 4 şi 10, 44.
16. Fapt. 1, 5; Mt. 3, 11.
19. Fapt. 8, 1.

vântul, fără numai Iudeilor.

20. Dar au fost printre ei câțiva din Cipru și din Cirene, cari, venind în Antiohia, au vorbit și Elinilor și le-au binevestit pe Domnul Iisus.

21. Și mâna Domnului era cu ei și mare număr au crezut și s'au întors la Domnul.

22. Iar vorba despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim și au trimis pe Barnaba până la Antiohia.

23. El sosind și văzând harul lui Dumnezeu, s'a bucurat și îndemna pe toți să stăruiască întru Domnul, cu tot dinadinsul inimii.

24. Căci era bărbat bun și plin de Duhul Sfânt și de credință. Și s'a adăugat mulțime multă (credincioșilor) Domnunului.

25. Apoi Barnaba a plecat la Tarsus, ca să caute pe Saul și aflându-l, l-a adus la Antiohia.

26. Și au stat acolo un an întreg, adunându-se în biserică și învățând mult popor. *Și în Antiohia, întâia oară, ucenicii s'au numit creștini.*

27. In acele zile au venit, din Ierusalim în Antiohia, prooroci.

28. Iar unul dintre ei, cu numele Agav, s'a sculat și a arătat, prin Duhul, că peste toată lumea va să fie o foamete mare (care s'a și întâmplat în zilele lui Claudiu).

29. Atunci ucenicii au hotărît ca fiecare dintre ei, după putere, să trimită ajutor fraților cari locuiau în Iudeia;

30. Ceea ce au și făcut, trimițând la cei bătrâni (ajutorul) prin mâna lui Barnaba și a lui Pavel.

---

21. Fapt. 2, 41.
23. Fapt. 13, 43.
26. Gal. 2, 11.
27. Fapt. 15, 32.
28. Fapt. 21, 10.
29. Rom 15, 26.
30 Fapt. 12, 25.

12.

Uciderea lui Iacov cel Mare. Petru e scos din închisoare de un înger. Moartea lui Irod Agripa.

1. In vremea aceea, craiul Irod (Agripa) a pus mâna pe câțiva din fruntașii Bisericii, ca să-i piardă.

2. Și a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan.

3. Și văzând, că e pe placul Iudeilor, a mai luat și pe Petru. (Erau tocmai zilele Azimilor).

4. Deci, prinzându-l, l-a băgat în închisoare, dându-l la patru străji de câte patru ostași, ca să-l păzească, hotărît fiind ca după Paște să-l aducă înaintea poporului.

5. Deci Petru era păzit în închisoare, pe când, de către Biserică, necontenit se făceau pentru el rugăciuni la Dumnezeu.

6. Dar când Irod era să-l scoată afară, Petru dormea — în noaptea aceea — între doi ostași, legat cu două lanțuri, iar înaintea ușii paznicii păzeau temnița.

7. Și un înger al Domnului s'a ivit deodată, iar în chilie a strălucit lumină. Și lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deșteptat și i-a zis: Scoală-te degrabă! Iar lanțurile i-au căzut dela mâini.

8. Apoi îngerul a rostit către el: Incinge-te și încalță-te cu sandalele. Și Petru a făcut așa. I-a mai zis: Pune haina pe tine și vino după mine.

9. Și ieșind a mers după înger, dar nu știa că fapta îngerului este adevărată, ci i se părea că are o vedenie.

10. Și după ce a trecut de straja întâia și de a doua, au ajuns la poarta cea de fier, care duce în oraș, și poarta s'a deschis singură. Apoi ieșind, au mers înainte cât a ținut o uliță și îndată îngerul a pierit de lângă el.

11. Atunci Petru, venindu-și în sine, s'a gân-

---

12. 1. Fapt. 4, 3.
4. Fapt. 16, 24, sq.
7. 3 Imp. 19, 7.

dit: Acum ştiu cu adevărat, că Domnul a trimis pe îngerul Său şi m'a scos din mâna lui Irod şi din toate câte aştepta poporul Iudeilor.
12. Chibzuindu-se, a mers acasă la Maria, muma lui Ioan, numit şi Marcu, unde erau adunaţi mulţi fraţi şi se rugau.
13. Şi bătând Petru în uşa dela poartă, o slujitoare cu numele Roda s'a dus să asculte,
14. Şi cunoscând vocea lui Petru, de bucurie nu a deschis uşa, ci alergând înăuntru, a spus că Petru stă înaintea uşii.
15. Ei, însă, i-au răspuns: Nu eşti în toată firea. Ci ea stăruia că este aşa. Atunci ei ziseră: Este îngerul lui.
16. Dar Petru bătea mereu în poartă. Deschizând, deci, l-au văzut şi au rămas uimiţi.
17. Şi făcându-le cu mâna semn să tacă, le-a povestit în ce chip Domnul l-a scos pe el din temniţă. Apoi a zis: Spuneţi aceasta lui Iacov şi fraţilor. Şi a ieşit şi s'a dus în alt loc.
18. A doua zi dimineaţa, mare a fost turburarea între ostaşi: ce s'a făcut, care, Petru?
19. Iar Irod l-a cerut, dar nu l-a găsit. Atunci luând la cercetare pe străjeri, a poruncit să fie daţi morţii. După aceea a pogorît din Iudeia la Cezareia şi a rămas acolo.
20. Ci Irod era mânios pe locuitorii din Tir şi din Sidon. Dar ei înţelegându-se între ei, au venit la el şi câştigând pe Blastus, care era cămăraşul împăratului, s'au rugat de pace, pentrucă ţara lor se hrănea din ţinutul împărătesc.
21. Şi într'o zi rânduită, Irod îmbrăcându-se în veşminte împărăteşti, a şezut pe tron şi le-a ţinut o cuvântare.
22. Iar poporul striga: Acesta e glas dumnezeiesc, nu omenesc!
23. Dar îndată îngerul

12. Fapt. 15, 37.
20. 3 Imp. 5, 9, 11.
23. Dan. 5, 20.

Domnului l-a lovit, pentrucă nu a dat mărire lui Dumnezeu. Și mâncându-l viermii, a murit.
24. Iar cuvântul lui Dumnezeu creștea și se înmulțea.
25. Ci Barnaba și Saul, după ce au îndeplinit solia lor, s'au întors dela Ierusalim la Antiohia, luând cu ei pe Ioan, numit și Marcu.

13.

Pavel și Barnaba, în cea dintâi călătorie apostolică, ajung în Cipru și în Antiohia Pisidiei.

1. In biserica din Antiohia erau prooroci și învățători: Barnaba, Simeon, căruia îi zicea Niger, Luciu Cirineul, Manain cel ce fusese crescut împreună cu Irod tetrarhul, și Saul.
2. Și pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a grăit: Osebiți-Mi pe Barnaba și pe Saul, pentru lucrul la care i-am chemat.
3. Atunci, postind și rugându-se, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece.
4. Deci ei, mânați de Duhul Sfânt, au coborît la Seleuchia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru.
5. Ajungând în Salamina, vestiră cuvântul lui Dumnezeu în sinagoga Iudeilor. Iar pe Ioan îl aveau de ascultare.
6. După aceea au străbătut întreg ostrovul până la Pafos, și acolo au dat de un iudeu, vrăjitor și prooroc mincinos, al cărui nume era Bariisus,
7. Și care era în preajma proconsulului Sergius Paulus, bărbat înțelept. Acesta, chemând la sine pe Barnaba și pe Saul, a căutat cu dinadinsul să audă cuvântul lui Dumnezeu.
8. Ci le stătea împotrivă Elimas vrăjitorul (căci așa se tâlmăcește numele lui), străduindu-

24. Fapt. 6, 7; Is. 55, 11.
25. Fapt. 11, 29
13. 3. Fapt. 14, 23.
5. Fapt. 12, 12, 25.
8. Eș. 7, 11; 2 Tim. 3, 8.

se să întoarcă pe proconsul dela credință.
9. Atunci Saul — adică Pavel — plin fiind de Duhul Sfânt, a privit țintă la el,
10. Și a rostit: O, tu cel plin de toată viclenia și de toată înșelăciunea, fiule al diavolului, vrăjmașule a toată dreptatea, nu vei înceta de a strâmba căile Domnului cele drepte?
11. Și acum, iată, mâna Domnului te-a lovit. Și orb vei fi și soarele nu-l vei mai vedea până la o vreme. Și în aceeași clipă, a căzut peste el pâclă și întuneric, și dibuind împrejur, c ă u t a cine să-l ducă de mână.
12. Atunci proconsulul, văzând ce s'a f ă c u t, a crezut, mirându-se foarte de învățătura Domnului.
13. Dela Pafos, Pavel și soții săi s'au urcat în corabie, și au venit la Perga Pamfiliei. Ioan, însă, despărțindu-se de ei, s'a întors la Ierusalim.
14. Ci ei, plecând din Perga, au ajuns la Antiohia, în Pisidia, și intrând în sinagogă, într'o zi de Sâmbătă, au șezut.
15. Iar după citirea L e g i i și a proorocilor, mai marii sinagogii au trimis la ei, zicându-le: Bărbaților și f r a ț i l o r, dacă aveți vreun cuvânt de mângâiere pentru popor, vorbiți.
16. Atunci sculându-se Pavel și făcându-le cu mâna semn să tacă, a grăit: Bărbați din Israel și voi cei ce vă temeți de Dumnezeu, ascultați:
17. Dumnezeul acestui popor al lui Israel, a ales pe părinții noștri, și pe popor l-a înălțat, când era străin în pământul Egiptului, și cu b r a ț înalt i-a scos de acolo.
18. Și vreme ca de patruzeci de ani le-a răbdat năravurile în pustie.
19. Și nimicind șapte neamuri în țara Canaanului, pământul acelora l-a dat lor spre moștenire.

10. A doua Lege 13, 13; Matei 13, 35.
15 Fapt. 15, 21.
16 Fapt. 19, 33.

20. Şi au trecut ca la patru sute cincizeci de ani. Şi după aceasta le-a dat lor judecători, până la Samuil proorocul.

21. Şi de acolo, au cerut împărat şi Dumnezeu le-a dat, timp de patruzeci de ani, pe Saul, feciorul lui Chiş, bărbat din seminţia lui Veniamin.

22. Iar după ce l-a înlăturat, le-a ridicat ca împărat pe David, căruia i-a dat atare mărturie: Aflat-am pe David al lui Iese, bărbat după inima Mea, care va face toate voile Mele.

23. Din urmaşii acestuia, Dumnezeu, după făgăduinţă, i-a adus lui Israel un Mântuitor, pe Iisus,

24. După ce I o a n a predicat, înaintea venirii Lui, botezul pocăinţei, la tot poporul lui Israel.

25. Şi pe când sfârşea calea sa, Ioan zicea: Ce bănuiţi voi că sunt — nu sunt eu. Dar iată-L, vine după mine. Lui nu sunt vrednic să-I desleg încălţămintea picioarelor.

26. Bărbaţilor şi fraţilor, fii din n e a m u l lui Avraam şi cei între voi (străini), cari vă temeţi de Dumnezeu, nouă ni-a fost trimis cuvântul acestei mântuiri.

27. Ci locuitorii din Ierusalim şi dregătorii lor, necunoscându-L (pe Iisus) şi osândindu-L, au împlinit rostirile proorocilor, cele ce se citesc în fiecare Sâmbătă.

28. Şi măcar că n'au aflat în El nicio vină de moarte, au cerut dela Pilat ca să-L omoare.

29. Iar când au săvârşit toate cele scrise despre El, L-au pogorît de pe cruce şi L-au pus în mormânt.

30. Dar, Dumnezeu L-a înviat din morţi.

31. Şi mai multe zile,

---

21. 1 Imp. 10, 21, sq.
22. 1 Imp. 16, 12, sq.
23. Is. 11, 1; Ps. 88, 20.
24. Matei 3, 1.
25. Ioan 1, 20
26. Rom. 1, 16.
27. Fapt. 3, 17; Ioan 16, 3.
28. Mt. 27, 22, sq.; Mc. 15, 12, sq.; Lc. 23, 23; Ioan 19, 6.
29. Matei 27, 59, 60.
30. Fapt. 3, 15; Mc. 16, 6.
31. Ioan 20, 19, 26.

El s'a arătat celor ce împreună cu El veniseră din Galileia sus la Ierusalim, și cari sunt acum martorii Lui către popor.
32. Deci, noi vă binevestim vouă, că făgăduința dată părinților, Dumnezeu a îndeplinit-o, față de copiii lor, înviindu-l pe Iisus.
33. Precum este scris și în psalmul al doilea: Fiul Meu ești Tu; Eu astăzi Te-am născut.
34. Și cum că L-a înviat din morți, ca să nu se mai întoarcă în stricăciune, a spus-o astfel: Vă voiu da darul sfânt și trainic al lui David.
35. Pentru aceea zice și în altă parte: Nu vei lăsa pe Sfântul Tău să vadă stricăciune.
36. Pentrucă David, slujind în timpul său voii lui Dumnezeu, a adormit și a fost adăugat la părinții lui și a văzut stricăciune.
37. Dar Acela, pe care Dumnezeu L-a înviat, n'a văzut stricăciune.
38. Cunoscut, deci, să vă fie, bărbaților și fraților, că iertarea păcatelor vi se vestește prin Acesta;
39. Intru El, oricine crede se îndreptează de toate câte n'ați putut să vă îndreptați în legea lui Moise.
40. Deci, luați aminte, să nu vie peste voi ceea ce s'a zis în prooroci:
41. Vedeți, îngâmfaților, mirați-vă și pieriți, că lucrez un lucru, în zilele voastre, un lucru pe care nu-l veți crede, dacă vi l-ar spune cineva.
42. Ieșind din sinagogă (Pavel și Barnaba), i-au rugat să le vorbească cuvintele acestea și în cealaltă Sâmbătă.
43. După ce s'a desfăcut adunarea, mulți din Iudei și din prozeliții cucernici au mers după Pavel și după Barnaba, cari, vorbind către ei, îi în-

32. Fac. 3, 15 și 12, 3.
33. Evr. 1, 5.
34. Is. 55, 3
35. Ps. 15, 8-11; Fapt. 2, 27.
36. Fapt. 2, 29.
38. Luca 24, 47.
39. Rom. 8, 3; 10, 4.
40. Avac. 1, 5
43. Fapt. 11, 23 și 14, 22.

demnau să stăruiască în harul lui Dumnezeu.

44. In Sâmbăta următoare, mai tot orașul s'a adunat ca să audă cuvântul lui Dumnezeu.

45. Dar Iudeii văzând mulțimile s'au umplut de pismă și vorbeau împotriva celor spuse de Pavel, tăgăduind și hulind.

46. Atunci P a v e l și Barnaba le-au spus în față: Vouă trebue să vă grăim, mai întâi, cuvântul lui Dumnezeu, dar de vreme ce îl lepădați și nevrednici vă judecați pe voi de viața cea veșnică, iată ne întoarcem către neamuri.

47. Căci așa ne-a poruncit nouă D o m n u l: Te-am pus drept lumină păgânilor, ca să fii spre mântuire, până la marginea pământului.

48. Iar neamurile auzind, se bucurau și preamăreau c u v â n t u l lui Dumnezeu și câți e r a u rânduiți spre viață veșnică, au crezut;

49. Deci, c u v â n t u l Domnului se purta prin tot ținutul.

50. Dar Iudeii au întărâtat pe femeile (păgâne) cucernice și de bun neam, și pe fruntașii cetății, și au ridicat prigoană asupra lui Pavel și a lui Barnaba, și i-au scos din hotarele lor.

51. Ci ei, scuturând asupra lor praful de pe picioare, au venit la Iconia.

52. Și ucenicii e r a u plini de bucurie și de Duhul Sfânt.

14.

Pavel și Barnaba propovăduesc în Iconia, Listra, Derbe și se întorc în Antiohia.

1. In Iconia a fost tot așa. Pavel și Barnaba au intrat în sinagoga Iudeilor și astfel au vorbit că, din Iudei și din Elini, a crezut mare mulțime.

2. Dar I u d e i i cei ce n'au crezut au răsculat și au înrăit sufletele pă-

46. Matei 10, 6.
47. Is. 42, 6; Lc. 2, 32.
48. Rom. 8, 29.
51. Fapt. 18, 6; Mt. 10, 14.

gânilor împotriva fraților.
3. Insă ei au stat acolo vreme îndelungată, lucrând cu îndrăsneală întru Domnul, cel ce mărturisea pentru cuvântul harului Său, făcând semne și minuni prin mâinile lor.
4. Ci mulțimea din oraș s'a desbinat și unii țineau cu Iudeii, iar alții țineau cu Apostolii.
5. Dar când păgânii și Iudeii, împreună cu mai marii lor, au dat năvală ca să-i rușineze și să-i ucidă cu pietre,
6. Apostolii au înțeles (primejdia) și au fugit în orașele Licaoniei: Listra și Derbe, și prin împrejurimi.
7. Și acolo propovăduiau Evanghelia.
8. In Listra, un om neputincios de picioare ședea jos, că era olog din pântecele maicii sale și nu umblase niciodată.
9. Acesta asculta la Pavel cum vorbea. Iar Pavel, uitându-se adânc la el și văzând că are credință ca să fie vindecat,
10. A zis cu glas puternic: Scoală-te, drept, în picioare. Și acesta a sărit și a umblat.
11. Iar noroadele, văzând ceea ce făcuse Pavel, au strigat, în limba licaonă, și au zis: Zeii luând asemănare omenească, s'au pogorît la noi.
12. Și ziceau de Barnaba că e Zeus, iar de Pavel că e Hermes, de vreme ce el era purtătorul cuvântului.
13. Iar preotul lui Zeus, al cărui templu era înaintea orașului, aducând la porți tauri și cununi, voia, împreună cu noroadele, să jertfească.
14. Ci Apostolii Pavel și Barnaba, când au auzit, și-au rupt veșmintele, au sărit în mulțime și au strigat,
15. Zicând: O, bărbaților, dece faceți acea-

14. 3. Fapt. 19, 11.
5. 2 Tim. 3, 14.
6. Fapt. 8, 1.
7. Fapt. 11, 20.
8. Fapt. 3, 2.
15. Fapt. 10, 26; Ps. 145, 5; Apoc. 14, 7.

sta? Doar și noi sun-
tem oameni, cu aceleași
slăbiciuni ca voi; însă noi
vă vestim vestea cea
bună, ca să vă întoar-
ceți dela aceste deșertă-
ciuni către Dumnezeul
cel viu, care a făcut ce-
rul și pământul, marea și
toate cele ce sunt într'în-
sele.
16. Și care, în veacurile
trecute, a îngăduit ca
toate neamurile să mear-
gă în căile lor.
17. Deși El, făcătorul
de bine, nu s'a lăsat pe
Sine fără mărturie, ca
unul carele din cer, vă
dăruiește ploi și vremuri
roditoare, și de hrană și
de veselie umple inimile
voastre.
18. Și vorbind ei ace-
stea, deabia au domolit
mulțimile, ca să nu le a-
ducă jertfă.
19. Dar dela Antiohia
și dela Iconia au venit
Iudei, cari au câștigat i-
nima mulțimilor; deci au
bătut pe Pavel cu pietre
și l-au târît afară din
cetate, gândind că a mu-
rit.
20. Ci înconjurându-l
ucenicii, el s'a sculat și
a intrat în cetate. A do-
ua zi, însă, a ieșit cu Bar-
naba, către Derbe.
21. Și după ce au pro-
povăduit și în acel oraș
și au făcut ucenici mulți,
s'au înapoiat la Listra,
la Iconia și la Antiohia,
22. Intărind sufletele
ucenicilor, îndemnându-i
să stăruiască în credin-
ță și (arătându-le) cum
că prin multe suferințe
ni se cade nouă să in-
trăm întru împărăția lui
Dumnezeu.
23. Apoi, cu rugăciuni
și cu ajunări, le-au hiro-
tonit preoți în fiecare bi-
serică, și i-au încredințat
pe ei Domnului în care
crezuseră.
24. După ce au stră-
bătut Pisidia au venit în
Pamfilia,
25. Și propovăduind cu-
vântul încă odată în Per-
ga, au coborît la Atalia.
26. Iar de acolo au

16. Fapt. 17, 30; Ps. 80, 13.
17. Ps. 146, 8; Ier. 5, 24.
19. 2 Cor. 11, 25; 2 Tim. 3, 11.
22. Matei 10, 38.
23. Tit. 1, 5.

mers pe apă la Antiohia, de unde fuseseră daţi în seama harului lui Dumnezeu, pentru lucrul pe care-l împliniseră.

27. Iar când au sosit şi au adunat Biserica, au spus (toate) câte Dumnezeu a făcut cu ei şi cum că a deschis păgânilor uşa credinţei.

28. Şi au petrecut acolo cu ucenicii destulă vreme.

15.

Apostolii hotărăsc în Ierusalim că legea lui Moise nu este şi pentru păgâni. A doua călătorie a lui Pavel.

1. Unii din Iudeia au venit devale şi învăţau pe fraţi cum că — dacă nu vă tăiaţi împrejur, după datina lui Moise, nu puteţi să vă mântuiţi.

2. Ci Pavel şi Barnaba au avut cu ei multă gâlceavă şi împotrivire. Atunci fraţii au rânduit ca Pavel şi Barnaba şi alţi câţiva dintre ei să se ducă, pentru aceste neînţelegeri, la Apostolii şi la bătrânii din Ierusalim.

3. Deci ei, trimişi fiind de Biserică, trecură prin Fenicia şi prin Samaria, povestind despre întoarcerea păgânilor şi făcând mare bucurie tuturor fraţilor.

4. Sosind în Ierusalim, au fost primiţi de Biserică, de Apostoli şi de bătrâni, şi au spus câte a făcut Dumnezeu cu ei.

5. Dar câţiva din eresul Fariseilor, cari trecuseră la credinţă, s'au ridicat şi au grăit: Trebue să-i tăiaţi împrejur şi să le poruncîţi să păzească legea lui Moise.

6. Atunci Apostolii şi bătrânii s'au adunat ca să cerceteze acest lucru.

7. După multă cercetare, s'a sculat Petru şi le-a vorbit: Bărbaţilor şi fraţilor, voi ştiţi că, din zile vechi, Dumnezeu, între voi toţi, a ales ca prin gura mea, păgânii

---

27. Fapt. 15, 4; 1 Cor. 16, 9.
15. 1. Gal. 5. 2.
2. Fapt. 11, 30.
4. Fapt. 14, 27.
7. Fapt. 11, 18.

să audă cuvântul Evangheliei și să creadă.
8. Și Dumnezeu, Cel ce cunoaște inimile, le-a dovedit aceasta, dându-le Duhul Sfânt, ca și nouă.
9. Și prin credință curățind inimile lor, între noi și ei n'a făcut nicio deosebire.
10. Acum, deci, pentru ce ispitiți pe Dumnezeu și vreți să puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi n'am putut să-l purtăm?
11. Ci prin harul Domnului nostru Iisus Hristos credem că ne vom mântui, în același chip ca și aceia.
12. Atunci toată mulțimea a tăcut și a dat ascultare lui Barnaba și lui Pavel, cari au povestit câte semne și minuni a făcut Dumnezeu prin ei, între păgâni.
13. Când au isprăvit ei, Iacov a ridicat glasul și a zis: Bărbaților și fraților, ascultați-mă!
14. Simon (Petru) a spus cum a avut grijă Dumnezeu, dela început, să ia dintre neamuri un popor, care să-I poarte numele.
15. Și cu aceasta se potrivesc cuvintele proorocilor, precum este scris:
16. După acestea, mă voiu înapoia și voiu clădi din nou cortul cel căzut al lui David și cele surpate ale lui iarăși le voiu zidi și-l voiu ridica la loc.
17. Ca să-L caute pe Domnul, oamenii ceilalți și toate neamurile peste care s'a chemat numele Meu asupra lor —
18. Zice Domnul, Cel ce a făcut acestea cunoscute din vechime.
19. Drept aceea, eu socotesc să nu turburați pe cei ce, din păgâni, se întorc la Dumnezeu,
20. Ci să le scriem să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de carnea dobitoacelor ce au

9 Fapt. 10. 34.
10. Matei 23. 4.
11. Efes. 2, 4. 8.
12. Fapt. 11. 18.
14. Fapt. 10, 44.
16. Amos 9, 11.
20. Lev. 3, 17.

fost sugrumate, și de sânge.

21. Căci, din străvechime, Moise are, prin toate orașele, propovăduitorii săi și citit este în sinagogi în fiecare Sâmbătă.

22. Atunci Apostolii și bătrânii, cu toată Biserica, au hotărît să aleagă bărbați dintre ei și să-i trimită la Antiohia, cu Pavel și cu Barnaba (și anume) pe Iuda ce se cheamă Barsaba și pe Sila, bărbați cu vază între frați.

23. Și le-au dat la mână scrisoarea aceasta: Apostolii și bătrânii și frații, fraților dintre păgâni, cari sunt în Antiohia și Siria și Cilicia: multă sănătate!

24. Deoarece am auzit, că unii dintre noi, fără să fi avut porunca noastră, venind (la voi) v'au turburat cu vorbele lor și au răvășit sufletele voastre, zicând că trebuie să vă tăiați împrejur și să păziți Legea,

25. Noi am găsit cu cale, într'un gând fiind, să alegem bărbați și să-i trimitem la voi, împreună cu iubiții noștri Barnaba și Pavel,

26. Oameni cari și-au pus viața lor pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos.

27. Drept aceea, am trimis pe Iuda și pe Sila, cari vă vor spune și ei, cu cuvântul, aceleași lucruri.

28. Pentrucă, *părutu-ni-s'a nouă și Duhului Sfânt,* să nu vă mai împovărăm cu nimic mai mult, decât cu acestea de neapărată trebuință:

29. Să vă feriți de cele jertfite idolilor și de sânge și de carne de dobitoc sugrumat și de desfrânare. Păzindu-vă de acestea, va fi bine de voi. Fiți sănătoși

30. Deci, cei trimiși (în solie), au coborît în Antiohia, au adunat mulțimea și au dat scrisoarea.

31. Și citind-o (credincioșii), s'au bucurat de

21. Fapt. 13, 15.
24. Fapt. 20, 30; Gal. 1, 7.
31. Fapt. 13, 48.

mângâierea aceasta.

32. Iar Iuda și cu Sila, fiind și ei prooroci, au mângâiat, cu multe cuvântări, și au întărit pe frați.

33. După ce au zăbovit câtăva vreme, frații i-au lăsat cu pace să se ducă la cei ce i-au fost trimis.

34. Ci Sila s'a hotărît ca să rămână acolo.

35. Iar Pavel Și Barnaba petreceau în Antiohia, învățând și binevestind, împreună cu mulți alții, cuvântul Domnului.

36. Dar după un timp, Pavel a zis către Barnaba: Haidem înapoi, să cercetăm pe frați, în fiecare oraș în care am vestit cuvântul Domnului și (să vedem) cum se află.

37. Și Barnaba ținea să ia împreună cu ei și pe Ioan, care se numește Marcu.

38. Pavel, însă, socotea că pe Marcu, care se despărțise de ei din Pamfilia și nu venise alături la lucrul (Evangheliei), nu trebue să-l ia cu ei.

39. Deci s'a iscat ceartă, așa încât s'au despărțit unul de altul. Barnaba a luat pe Marcu și a plecat cu corabia la Cipru.

40. Pavel, alegându-și pe Sila, a plecat, încredințat de către frați harului Domnului.

41. Și străbătând Siria și Cilicia, a întărit Bisericile.

16.

Pavel ia cu sine pe Timotei și duce Evanghelia din Asia în Europa. Intâmplările din Filipi.

1. Și a sosit în Derbe și în Listra. Și iată, era acolo un ucenic cu numele Timotei, feciorul unei femei iudeie credincioase, dar al unui tată elin,

2. Și care avea bune mărturii dela frații din Listra și din Iconia.

3. Pavel a voit ca acesta să vie împreună cu el și luându-l, l-a tăiat

32. Fapt. 11, 27 și 13, 1
38. Fapt. 13, 13.

16. 1. Fapt. 19, 22.
2. Fapt. 6, 3 și 10, 22.

împrejur, din pricina Iudeilor cari erau în acele locuri; căci toţi ştiau pe tatăl lui că era elin.

4. Şi când treceau prin oraşe, le dădeau în grijă să păzească învăţăturile rânduite de Apostolii şi de bătrânii din Ierusalim.

5. Deci Bisericile se întăreau în credinţă şi prisoseau cu numărul în fiecare zi.

6. Şi (Apostolii) au trecut prin Frigia şi Galatia, opriţi fiind de Sfântul Duh ca să propovăduiască cuvântul în Asia.

7. Ajungând în dreptul Misiei, se încercau să meargă în Bitinia, dar duhul lui Iisus nu i-a lăsat.

8. Atunci au mers dealungul Misiei şi s'au pogorît la Troia.

9. Noaptea i s'a arătat lui Pavel o vedenie: Un bărbat macedonean sta rugându-l şi zicând: Treci în Macedonia şi ne ajută!

10. Când a văzut el această vedenie, am căutat numaidecât să ne facem drum în Macedonia, înţelegând că Dumnezeu ne cheamă să predicăm acolo Evanghelia.

11. Plecând cu corabia dela Troia, am mers drept la Samotracia, iar a doua zi la Neapoli,

12. Şi de acolo, la colonia (romană) Filipi, care este primul oraş al acestei părţi a Macedoniei. Iar în acest oraş am rămas câteva zile.

13. Sâmbătă, am ieşit afară din cetate, la un râu unde bănuiam că este loc de rugăciune şi, şezând, vorbeam femeilor care se strânseseră.

14. Ci o femeie temătoare de Dumnezeu, cu numele Lidia, neguţătoreasă de porfiră, de fel din oraşul Tiatira, asculta şi ea. Iar Dumnezeu a deschis inima ei ca să ia aminte la cele grăite de către Pavel.

15. Iar după ce s'a botezat şi ea şi casa ei, ne-a

6. Fapt. 18, 23.

8. Fapt. 20, 6; 2 Cor. 2, 12; 2 Tim. 4, 13.

rugat și ne-a zis: De m'ați socotit că sunt credincioasă Domnului, intrați și stați în casa mea. Și ne-a înduplecat.

16. Dar odată, pe când ne duceam noi la locul de rugăciune, ne-a întâmpinat o roabă, care avea un duh pitonicesc și care, ghicind, aducea mult câștig stăpânilor ei.

17. Și ea, ținându-se după Pavel și după noi, striga și zicea: Acești oameni sunt slujitori ai Dumnezeului Celui Prea Inalt, cari vă vestesc vouă calea mântuirii.

18. Aceasta a făcut-o (mai) multe zile. Ci Pavel, mâniindu-se, s'a întors și i-a zis duhului: In numele lui Iisus Hristos, îți poruncesc să ieși afară din ea. Și, în aceeași oră, a ieșit.

19. Când au văzut stăpânii roabei, că s'a dus nădejdea câștigului lor, au pus mâna pe Pavel și pe Sila și i-au târît în târg, înaintea dregătorilor.

20. Și ducându-i la pretori, au zis: acești oameni, cari sunt Iudei, turbură orașul nostru;

21. Ei ne învață obiceiuri care nouă, ca Romani, nu ne este iertat să le primim, nici să le facem.

22. Și s'a sculat și gloata împotriva lor. Atunci pretorii le-au rupt veșmintele și au poruncit să-i bată cu vergi.

23. Și, după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în închisoare, poruncind temnicerului să-i păzească cu bună pază.

24. Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a băgat în fundul temniței și picioarele lor le-a strâns în butuci.

25. Iar către miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântece de laudă lui Dumnezeu; iar cei închiși ascultau la ei.

16. 1 Imp. 28, 7.
17. Marcu 1, 24, 34.
18. Marcu 16, 17.
20. Fapt. 17, 6.
22. 2 Cor. 11, 25; Filip 1, 30; 1 Tes. 2, 2.
25. Fapt. 4, 31; 5, 41.

26. Și deodată s'a făcut cutremur mare de pământ, așa că s'au sguduit temeliile temniței și într'o clipă s'au deschis toate ușile și legăturile tuturor s'au deslegat.
27. Atunci, deșteptându-se temnicerul și văzând deschise ușile închisorii, a tras sabia, gata să-și ia viața, căci credea că cei închiși au fugit.
28. Dar Pavel a strigat cu glas puternic și a zis: Să nu-ți faci nici un rău, că toți suntem aici.
29. Iar el, cerând lumină, s'a repezit înăuntru și, tremurând, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila;
30. Și scoțându-i afară (după ce pe ceilalți i-a zăvorît la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebue să fac ca să mă mântuesc?
31. Ci ei au răspuns: Crede în Domnul Iisus și te vei mântui, tu și casa ta.
32. Și i-au predicat lui cuvântul Domnului și tuturor celor din casa lui.
33. Atunci el, luându-i la sine, într'acel ceas al nopții, a spălat rănile lor și s'a botezat el și toți ai lui, numaidecât.
34. Apoi, ducându-i în casă, a pus masa și s'a veselit cu toții din casă, că a ajuns să creadă în Dumnezeu.
35. Când s'a făcut ziuă, judecătorii au trimis pe purtătorii de vergi, să spună temnicerului: Dă drumul acelor oameni.
36. Iar temnicerul a spus cuvintele acestea către Pavel, că pretorii au trimis (vorbă) să fiți lăsați liberi. Acum, dară, ieșiți și mergeți în pace.
37. Dar Pavel a rostit către ei: După ce, fără judecată, ne-au bătut în piață, pe noi cari suntem cetățeni romani, și ne-au băgat în închisoare, acum ne scot afară pe ascuns? Nu așa! Ci să vie ei înșiși să ne scoată afară.
38. Și purtătorii de vergi au spus pretorilor aceste vorbe. Și auzind

31. Ioan 3, 16.

34. Luca 5, 29.

că sunt cetăţeni romani, pretorii s'au temut.

39. Deci, au venit şi i-au îmbunat şi, scoţându-i afară, i-au rugat să plece din oraş.

40. Atunci ei, ieşind din închisoare, s'au dus în casa Lidiei, au văzut pe fraţi, i-au mângâiat şi au plecat.

17.

Pavel propovădueşte în Tesalonic, în Bereia şi în Atena.

1. După ce au trecut prin Amfipoli şi prin Apolonia, au sosit la Tesalonic, unde era o sinagogă a Iudeilor.

2. După cum îi era obiceiul, Pavel a intrat la ei şi în trei Sâmbete le-a grăit din Scripturi,

3. Dovedindu-le şi arătându-le că Hristos trebuia să pătimească şi să învieze din morţi, şi că Acest Iisus, pe care vi-L vestesc eu, este Hristos.

4. Şi unii dintre ei au crezut şi au trecut de partea lui Pavel şi a lui Sila, tot aşa, mare mulţime de Elini, temători de Dumnezeu şi nu puţine dintre femeile de frunte.

5. Deci Iudeii cari nu crezuseră, umplându-se de pismă, au luat cu ei pe câţiva oameni răi, din pleava târgului, au adunat gloate şi au ridicat oraşul în picioare. Apoi năvălind în casa lui Iason, căutau (pe Apostoli) să-i scoată afară înaintea gloatei.

6. Dar negăsindu-i au târît pe Iason şi pe câţiva fraţi, la mai marii oraşului, strigând că cei ce au turburat toată lumea, au venit şi aici,

7. Şi Iason i-a primit. Toţi aceştia lucrează împotriva rânduelilor Cezarului, zicând că un altul este împărat, (anume) Iisus.

8. Şi au turburat norodul şi pe mai marii oraşului, cari ascultau acestea.

---

39. Matei 8, 34.
17. 1. 1 Tes. 2, 2.
3. Luca 24, 27, 45.

5. Rom. 16, 21.
6. Fac. 16, 20.
7. Luca 23, 2.

9. Dar după ce au luat chezășie dela **Iason** și dela ceilalți, le-au **dat** drumul.

10. Iară frații au trimis îndată, noaptea, pe Pavel și pe Sila la Bereia, cari sosind **acolo** s'au dus la sinagoga Iudeilor.

11. Aceștia erau **mai** mărinimoși decât cei din Tesalonic; ei primiră cuvântul cu toată osârdia și zilnic cercetau Scripturile, ca să vadă dacă (lucrurile) sunt așa.

12. Mulți, dar, din ei, au crezut și din Elini nu mai puțini, atât din femeile de seamă, cât și din bărbați.

13. Când au aflat, însă, Iudeii din Tesalonic, că Pavel a vestit și în Bereia cuvântul lui Dumnezeu, au venit și aci ca să întărîte și să turbure mulțimile.

14. Atunci **frații** au trimis degrabă pe Pavel, ca să ajungă la mare; iar Sila și cu Timotei au rămas în Bereia.

15. Cei ce însoțeau pe Pavel, l-au dus până la Atena și, după ce au luat din parte-i cuvânt către Sila și Timotei, să vie la el cât mai curând, au plecat.

16. Așteptându-i Pavel în Atena, duhul lui era îndârjit, când privea acest oraș plin de idoli.

17. Și stătea de vorbă în sinagogă cu Iudeii și cu cei credincioși, iar în piață, în fiecare zi, cu cine se întâlnea.

18. Câțiva dintre filosofii epicurei și **stoici** s'au nimerit în cale-i. Și unii întrebau: Ce voiește să ne spună acest semănător de vorbe? Alții ziceau: Se **pare** că este crainicul unor dumnezei străini (fiindcă binevestea pe Iisus și Invierea).

19. Atunci l-au luat cu ei, l-au dus în Areopag și i-au spus: Putem să știm și noi, care este a-

11. Iez. 34, 12; Luca 16, 29; Ioan 5, 39.
14. Fac. 16, 1.
16. 1 Tes. 3, 1.
18. 1 Cor. 4, 12.

ceastă învățătură nouă, pe care o înveți tu?
20. Căci tu aduci la auzul nostru ceva străin; voim deci să știm ce poate fi aceasta.
21. Fiindcă toți Atenienii, ca și străinii cari stăteau în Atena, cu nimic nu-și treceau vremea, decât să spună ori să audă ce mai este nou.
22. Și Pavel, stând în mijlocul Areopagului, a rostit: Bărbați Atenieni, voi sunteți în ochii mei, după toate câte văd, osebit de cucernici.
23. Căci străbătând orașul vostru și privind la ce vă închinați voi, am aflat și un altar, pe care este scris: Necunoscutului Dumnezeu. Deci, eu vă vestesc vouă pe Acela, pe care voi îl cinstiți, fără ca să-L cunoașteți.
24. Dumnezeu care a făcut lumea aceasta și toate cele ce sunt într'însa, fiind Domnul cerului și al pământului, nu locuiește în temple făcute de mână omenească,
25. Și nici nu-L slujesc mâini omenești, căci n'are nevoie de nimic, de vreme ce El dă tuturor viață și suflare și toate.
26. El a făcut, dintr'un sânge, întregul neam al oamenilor, ca să locuiască peste toată fața pământului, și a așezat de mai 'nainte vremurile și hotarele așezării lor,
27. Făcându-i să caute pe Dumnezeu și să dibuiască până când îl vor găsi, măcar că nu e departe de fiecare dintre noi.
28. Căci întru El viem și ne mișcăm și suntem, precum au zis și unii dintre poeții voștri —: din neamul Lui suntem și noi.
29. Deci, dacă suntem neam al lui Dumnezeu, nu trebue să credem că Dumnezeirea este asemenea cu aurul, sau cu argintul, sau cu marmora cioplită de meșteșugul și de închipuirea omului.
30. Dar Dumnezeu, trecând cu vederea veacuri-

24. Fapt. 7, 48.
27. Is. 55, 6.
29. Is. 46, 5.
30. Fapt. 14, 16; Lc 24, 47.

le neștiinței, vestește a-
cum pe oameni ca toți,
pretutindeni, să se pocă-
iască,
31. Intrucât a hotărît
o zi când va să judece
lumea cu dreptate, prin
bărbatul, pe care L-a
rânduit spre aceasta, du-
pă ce a pus credința la
îndemâna tuturor, înviin-
du-L pe El din morți.
32. Auzind ei despre
învierea morților, unii
l-au luat în râs, alții i-au
spus: Te vom asculta de-
spre aceasta si altădată.
33. Astfel Pavel a ie-
șit din mijlocul lor.
34. Dar câțiva bărbați
s'au alăturat de el și au
crezut, între cari Dioni-
nisie Areopagitul și o fe-
meie cu numele Damaris
și alții împreună cu ei.

18.

Pavel se leagă în Corint, cu Acvila și Priscila. A treia călătorie a lui Pavel. Apolo în Efes.

1. După acestea, Pavel
a plecat din Atena și a
venit în Corint.
2. Acolo a găsit pe un
Iudeu cu numele Acvila,
născut în Pont, venit de
curând din Italia, împre-
ună cu Priscila, femeia
lui, (în urma poruncii lui
Claudiu, ca toți Iudeii să
plece din Roma), și a
mers la ei.
3. Și a rămas la ei, căci
avea aceeași meserie și
lucrau împreună. Erau
de meserie țesători de
corturi.
4. Dar în fiecare Sâm-
bătă, Pavel ridica glasul
în sinagogă și aducea la
credință Iudei și Elini.
5. Când Sila și cu Ti-
motei au venit din Mace-
donia, Pavel propovăduia
cuvântul cu mare zel, do-
vedind Iudeilor că Iisus
este Hristos.
6. Dar ei stăteau îm-
potrivă și huleau. Atunci
Pavel și-a scuturat veș-
mintele și a rostit către
ei: Sângele vostru vie
peste capul vostru! Eu
n'am nicio vină. De a-

31. Rom. 14, 10; Fapt. 13, 15.
32. 1 Cor. 1, 23.
18. 2. Rom. 16, 3.
3. 1 Cor. 4, 12.
5. Fapt. 17, 14, 15.
6. Fapt. 13, 51; Mt. 10, 14.

cum înainte mă voiu du-
ce la păgâni.
7. Și trecând de acolo,
a intrat în casa unuia, cu
numele Titius Iustus, ca-
re cinstea pe Dumnezeu,
a cărui casă era alături
de sinagogă.
8. Dar Crispus, mai
marele sinagogii, a cre-
zut în Domnul, cu toată
casa sa; asemenea mulți
din Corinteni, auzind pe
Pavel, credeau și se bote-
zau.
9. Și Domnul a zis lui
Pavel, noaptea, în vede-
nie: Nu te teme, ci vor-
bește și nu tăcea.
10. Pentrucă Eu sunt
cu tine și nimeni nu va
cădea asupra ta ca să te
vatăme. Căci am mult
popor în orașul acesta.
11. Deci, a stat în Co-
rint un an și șase luni,
învățând între ei cuvân-
tul lui Dumnezeu.
12. Dar, pe când Ga-
lion era proconsulul A-
haei, Iudeii s'au sculat
toți într'un cuget împo-
triva lui Pavel și l-au
adus la scaunul de jude-
cată,
13. Zicând: Acesta în-
deamnă pe oameni să se
închine lui Dumnezeu, a-
fară din Lege.
14. Și când Pavel era
gata să răspundă, Galion
a rostit către Iudei: Dacă
ar fi vreo strâmbătate
sau vreo faptă vicleană,
v'aș asculta, o, Iudeilor,
precum se cade;
15. Dar fiindcă sunt
neînțelegeri despre învă-
țătură și despre nume
(de dascăli) și despre Le-
gea voastră, singuri ve-
deți-vă de ele. Judecător
în aceste lucruri, eu nu
voiesc să fiu.
16. Și i-a gonit delà
tribunal.
17. Atunci toți au pus
mâna pe Sostene, mai
marele sinagogii, și l-au
bătut înaintea tribunalu-
lui. Dar Galion nu lua în
seamă nimic din acestea.
18. Ci Pavel, după ce
a stat încă multe zile în
Corint, și-a luat rămas
bun dela frați și a plecat

9. 1 Cor. 2, 4.
10. Is. 41, 10; Ioan 10, 16.
15. Mt. 27, 24; Ioan 18, 31.
17. 1 Cor. 1, 1.
18. Fapt. 21, 24; Num. 6, 9, 18.

pe apă în Siria, împreună cu Priscila și Acvila, care și-a tuns capul, la Chenhrea (portul dela Răsărit al Corintului), căci avea o juruință.

19. Și sosind în Efes, Pavel i-a lăsat pe ei acolo, iar el a intrat în sinagogă și a deschis vorba cu Iudeii.

20. Și ei l-au rugat să rămână la ei mai multă vreme, dar Pavel nu s'a învoit.

21. Ci despărțindu-se de ei, le-a spus: Trebuie, negreșit, ca sărbătoarea care vine, s'o fac la Ierusalim, dar cu voia Domnului, mă voiu întoarce iar la voi. Și a plecat dela Efes, cu corabia.

22. Dându-se jos la Cezareia, s'a suit (la Ierusalim), și după ce s'a întâlnit frățește cu cei din Biserică, a coborît la Antiohia.

23. După ce a stat câtăva vreme, a plecat, și străbătând dearândul ținutul Galatiei și Frigia, a întărit pe toți ucenicii.

24. Intr'acestea, un Iudeu cu numele Apolo, născut în Alexandria, bărbat învățat, care era tare în Scripturi, a sosit în Efes.

25. Acesta primise învățătură despre calea Domnului și cu inimă fierbinte vorbea și învăța fără greș cele despre Iisus, dar cunoștea numai botezul lui Ioan.

26. Și el a început să vorbească, fără sfială, în sinagogă. Auzindu-l, Priscila și Acvila l-au luat cu ei și i-au lămurit și mai cu deamănuntul calea lui Dumnezeu.

27. Și i-a fost vrerea ca să treacă în Ahaia, iar frații au scris ucenicilor și i-au îndemnat stăruitor ca să-l primească bine. Și sosind (în Corint) a fost de mare ajutor, prin harul Domnului, celor ce crezuseră.

28. Căci cu tărie și de față cu toată lumea, el

21. 1 Cor. 4, 19; Evr. 6, 3; Iac. 4, 15.

24. 1 Cor. 1, 12.
28. Fapt. 9, 22.

înfrunta pe Iudei, dovedind din Scripturi că Iisus este Hristos.

19.

Pavel în Efes. Răscoala argintarului Demetriu.

1. Pe când Apolo era în Corint, Pavel, după ce a străbătut țările de sus (ale Asiei), a coborît la Efes. Și găsind câțiva ucenici,

2. I-a întrebat: Primit-ați voi Duhul Sfânt, când ați crezut? Ei, însă, i-au răspuns: Nici n'am auzit măcar că este Duhul Sfânt.

3. Zis-a Pavel: Dar cu ce botez v'ați botezat? Ei au spus: Cu botezul lui Ioan.

4. Atunci Pavel a grăit: Ioan a botezat cu botezul pocăinței, spunând norodului să creadă în Cel ce era să vie după el, adică în Iisus.

5. Auzind ei așa, s'au botezat în numele Domnului Iisus.

6. Iar când Pavel și-a pus mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit asupra lor și vorbeau în limbi și prooroceau.

7. Și erau cu toții vreo doisprezece inși.

8. Apoi a intrat în sinagogă și a propovăduit cu îndrăsneală timp de trei luni, ținând piept cu cuvântul și încredințându-i (pe Iudei) despre lucrurile împărăției lui Dumnezeu.

9. Dar unii erau învârtoșați și nu se induplecau, bârfind calea Domnului înaintea mulțimii. Atunci Pavel s'a despărțit de ei și a osebit pe ucenici, învățând în fiecare zi în școala lui Tiranus.

10. Și aceasta a ținut vreme de doi ani, așa încât toți cei ce locuiau în Asia, și Iudei și Elini, au auzit cuvântul Domnului.

11. Iar Dumnezeu făcea, prin mâinile lui Pavel, minuni neobișnuite.

---

19. 1. Fapt. 18, 19, 24.
2. Fapt. 10, 44; Ioan 7, 39.
4. Matei 3, 11.
6. Fapt. 6, 6 și 2, 4.
8. Fapt. 14, 3.

12. Astfel că, (credincioşii) puneau peste bolnavi ştergare sau peştelci purtate de Pavel şi boalele se depărtau de ei, iar duhurile cele rele ieşeau din ei.

13. Atunci câţiva Iudei, dintre cei ce cutreeră lumea (zicând că sunt) alungători de demoni, au încercat şi ei să cheme, peste cei bântuiţi de duhuri rele, numele Domnului Iisus, zicând: Vă jur pe Iisus, pe care-L propovădueşte Pavel!

14. Cei cari făceau aceasta erau feciorii marelui preot iudeu Scheva, şapte la număr.

15. Atunci duhul cel rău, răspunzând, le-a grăit: Pe Iisus îl cunosc şi ştiu cine este Pavel, dar cine sunteţi voi?

16. Şi sărind asupra lor omul în care era duhul cel rău i-a biruit pe ei şi i-a strunit atât de tare, încât au scăpat din casa aceea goi şi răniţi.

17. Intâmplarea aceasta a ajuns la ştirea tuturor locuitorilor din Efes, Iudei şi Elini, şi peste ei toţi a căzut frică, iar numele Domnului Iisus se preamărea.

18. Mulţi dintre cei ce crezuseră veneau şi se mărturiseau şi spuneau faptele lor.

19. Şi destul de mulţi, dintre cei ce se ţinuseră de meşteşugul vrăjitoresc, îşi aduceau cărţile şi le dădeau foc în faţa tuturor. Şi au socotit preţul lor şi au găsit că făceau cincizeci de mii de arginţi.

20. Aşa, cu putere, creştea cuvântul Domnului şi se întărea.

21. Şi după ce s'au săvârşit acestea, Pavel s'a hotărît, întru Duhul, să treacă prin Macedonia şi prin Ahaia şi să se ducă la Ierusalim. Şi zicea: După ce voiu fi acolo, trebue să văd şi Roma.

22. Şi trimiţând în Macedonia pe doi dintre cei cari îl slujeau, pe Timo-

17. Fapt. 5, 5, 11.
20. Fapt. 6, 7; 12, 24.
21. Fapt. 18, 21 şi 20, 22.
22. Rom. 16, 23.

tei și pe Erast, el, până la o vreme, a rămas în Asia.

23. Și, în vremea aceea, s'a făcut mare turburare pentru calea Domnului.

24. Căci un argintar, cu numele Demetriu, care făcea în argint temple mici ale Dianei și aducea meșterilor săi foarte mare câștig,

25. I-a adunat pe aceștia și pe alți lucrători cu meserii la fel și le-a zis: Prietenilor, voi știți că belșugul vostru vine din această îndeletnicire;

26. Acum, priviți și auziți că, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, Pavel acesta a înduplecat și a scos din fire mulțime de norod, învățând că dumnezeii făcuți de mâini nu sunt dumnezei.

27. Din aceasta, nu numai că meseria noastră e în primejdie să ajungă fără trecere, dar și templul marei zeițe Diana e în primejdie să nu mai aibă nici un preț, iar cu vremea, mărirea ei — a ei la care se închină toată Asia și toată lumea — să fie doborîtă.

28. Auzind ei așa, s'au umplut de mânie și strigau cât îi lua gura: Mare este Diana Efesenilor!

29. Și cetatea s'a umplut de turburare și (Efesenii) au pornit toți la circ, târînd cu ei pe macedonenii Gaiu și Aristarh, tovarășii de călătorie ai lui Pavel.

30. Iar Pavel, voind să intre în mulțimea adunată, ucenicii l-au ținut de rău,

31. Ba câțiva dintre dregătorii împărătești, cari îi erau prieteni, au trimis la el și l-au rugat să nu se ducă la circ.

32. Și unii strigau una, alții strigau alta, căci în adunare era mare turburare, iar cei mai mulți nu știau pentru ce s'au strâns acolo.

33. Atunci, din mulțime, au scos la iveală pe

---

23. 2 Cor. 1, 8.
24. Fapt. 16, 16.
29. 2 Cor. 1, 8.

Alexandru (împins înainte de Iudei), iar Alexandru făcând semne cu mâna voia să țină poporului un cuvânt de desvinovățire.

34. Dar când au cunoscut că este iudeu, din pieptul tuturor a izbucnit un singur glas și aproape două ceasuri au strigat: Mare este Diana Efesenilor!

35. După ce scriitorul orașului a potolit mulțimea, a rostit: Bărbați Efeseni! Cine este, între oameni, care să nu știe, că cetatea Efesenilor este păzitoarea templului marei Diane și a chipului ei căzut din cer?

36. Și fiindcă aceasta e mai presus de orice tăgadă, cade-se ca voi să vă potoliți și să nu faceți nimic cu pripeală.

37. Căci ați adus pe oamenii aceștia, cari nu sunt nici furi de cele sfinte, nici hulitori împotriva zeiței noastre.

38. Apoi, dacă Demetriu și meșterii cari sunt cu el au vreo plângere împotriva cuiva, cheme-se în judecată unii pe alții. Doar se țin zile de judecată și proconsuli nu lipsesc.

39. Iar de vă este aminte de alte lucruri, se vor deslega în legiuită adunare.

40. Căci noi suntem în primejdie să fim învinuiți de răscoală, pentru ziua de azi, întrucât nu avem nici o pricină cu care să putem să dăm seamă de turburarea aceasta.

41. După ce a vorbit acestea, a slobozit adunarea.

20.

Pavel călătorește iar prin Macedonia. Inviază pe Evtihie în Troia, Își ia rămas bun dela Biserica Efesului.

1. După ce a încetat turburarea, Pavel a chemat pe ucenici, i-a întărit cu sufletul și luându-și rămas bun a ieșit să se ducă în Macedonia.

2. Și străbătând acele părți și dând ucenicilor

36. Fapt. 21, 5.

20. 1. 1 Tim. 1, 3.

multe sfaturi și îndemnuri, a sosit în Elada.

3. Și a stat trei luni. Dar când era să plece, pe apă, în Siria, Iudeii au uneltit împotriva vieții lui și atunci s'a hotărît să se întoarcă prin Macedonia.

4. Cu el pe drum mergeau — până în Asia — Sosipatru din Bereia, feciorul lui Piru, Aristarh și Secundus din Tesalonic, Gaius din Derbe și Timotei, iar din Asia: Tihic și Trofim.

5. Aceștia, plecând înainte, ne-au așteptat în Troia.

6. Iar noi, după zilele Azimilor, am pornit cu corabia dela Filipi și în cinci zile am sosit la ei, în Troia, unde am rămas șapte zile.

7. In ziua întâia a săptămânii, adunându-ne noi ca să frângem pâinea, Pavel, care avea de gând să plece a doua zi, a început să le vorbească și a prelungit cuvântul lui până la miezul nopții.

8. Iar în odaia de sus, unde erau adunați, erau multe lumini aprinse.

9. Ci un băiat, cu numele Evtihie, șezând pe fereastră, pe când Pavel ținea lungul său cuvânt, a adormit adânc și astfel, doborît de somn, a căzut jos din catul al treilea și l-au ridicat mort.

10. Atunci Pavel, dându-se jos s'a plecat peste el, l-a luat în brațe și a zis: Nu vă turburați, căci sufletul lui este într'însul.

11. Apoi s'a suit, a frânt pâinea, a mâncat și a mai vorbit încă mult, până la ziuă. După aceea, a ieșit.

12. Iar pe băiat l-au adus viu și peste măsură s'au mângâiat.

13. Iar noi, venind la corabie, am plutit spre Assos, ca să luăm de acolo pe Pavel, căci astfel

---

4. Fapt. 17, 10; Rom. 16, 21, 23; Efes. 6, 21; 2 Tim. 4, 20.

6. Eșire 12, 15.
7. Fapt. 2, 42, 46.

rânduise, fiindu-i voia să meargă pe jos.

14. Iar dacă s'a întâlnit cu noi la Assos, l-am luat în corabie şi am ajuns la Mitilene.

15. De acolo, plutind înainte, am sosit a doua zi în faţa ostrovului Chios. In ziua următoare, am fost pe coasta ostrovului Samos, iar a patra zi (după ce am poposit la Troghilion) am oprit corabia la Milet.

16. Căci Pavel hotărîse să treacă pe apă pe lângă Efes, ca să nu i se întâmple să întârzieze în Asia; pentrucă se grăbea să fie, dacă i-ar fi cu putinţă, la Ierusalim, de ziua Cincizecimii.

17. Insă, din Milet, a trimis la Efes şi a chemat la sine pe *preoţii* Bisericii.

18. Şi când au venit la el, le-a grăit: Voi ştiţi cum m'am purtat cu voi, în toată vremea, din ziua cea dintâi când am călcat în Asia,

19. Cum am slujit Domnului cu toată smerenia şi câte lacrimi şi ispite m'au întâmpinat din uneltirile Iudeilor.

20. (Voi ştiţi) cum n'am ascuns nimic din cele folositoare, ca să nu vi le vestesc şi să vă învăţ, fie cu toţi de faţă, fie din casă în casă,

21. Mărturisind şi Iudeilor şi Elinilor pocăinţa cea întru Dumnezeu şi credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos.

22. Iar acum, iată, că legat fiind cu Duhul mă duc la Ierusalim, fără să ştiu cele ce mi se vor întâmpla acolo,

23. Fără numai că Duhul Sfânt, prin cetăţi, mă încredinţează şi îmi spune că mă aşteaptă lanţuri şi necazuri.

24. Dar nu bag seama la nimic şi nu pun nici un preţ pe viaţa mea, numai să împlinesc calea mea şi slujba pe care am luat-o dela Domnul Iisus, de a mărturisi Evanghelia harului lui Dumnezeu.

---

16. Fapt 19, 21
21. Luca 24, 47.
23. Fapt. 21, 4.
24. Fapt. 21, 13.

25. Şi acum, iată, eu ştiu că voi toţi, printre cari am petrecut propovăduind împărăţia lui Dumnezeu, nu veţi mai vedea faţa mea.
26. Pentru aceea, în această zi, adevăr vă spun, că sunt curat de sângele tuturor.
27. Căci nu m'am ferit să vă vestesc toată voia lui Dumnezeu.
28. Drept aceea, luaţi aminte de voi şi de toată turma, întru care Duhul Sfânt v'a pus pe voi *Episcopi*, ca să păstoriţi Biserica Domnului, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său.
29. Căci eu ştiu aceasta, că după plecarea mea vor intra, între voi, lupi crânceni, cari nu vor cruţa turma.
30. Şi dintre voi înşivă se vor scula bărbaţi, învăţând învăţături sucite, ca să tragă pe ucenici după ei.
31. Drept aceea, priveghiaţi, aducându-vă aminte că, timp de trei ani, n'am contenit, noaptea şi ziua, să vă îndemn, cu lacrimi, pe fiecare dintre voi.
32. Şi acum, fraţilor, vă încredinţez pe voi lui Dumnezeu şi cuvântului harului Său, cel ce poate să vă zidească desăvârşit şi să vă dea moştenirea între toţi cei sfinţiţi.
33. Argint, sau aur, sau haină, n'am poftit dela nimeni.
34. Voi înşivă ştiţi, că mâinile acestea au lucrat pentru nevoile mele şi ale tovarăşilor mei.
35. Intru toate v'am dat vouă pildă că, ostenindu-vă astfel, cade-se să ajutaţi pe cei neputincioşi şi să ţineţi minte cuvintele Domnului Iisus, căci El a zis: Mai fericit este a da, decât a lua.
36. Şi zicând acestea, a îngenunchiat şi s'a rugat cu ei toţi.
37. Şi mare jale i-a cuprins pe toţi şi, căzând

26. Fapt. 18, 6.
28. 1 Petr. 5, 2.
31. Evr. 13, 17.
32. Fapt. 14, 3.
34. Fapt. 18, 3.
36. Fapt. 21, 5, 38.

pe grumajii lui Pavel, îl îmbrățișau,

38. Intristați cu osebire de cuvântul pe care îl spusese: că fața lui nu vor mai vedea-o. Apoi îl petrecură la corabie.

21.

Pavel călătoreşte dela Milet până la Ierusalim. Iudeii pun mâna pe el în templu.

1. După ce ne-am despărțit cu greu de ei, am plecat pe apă și ținând drumul drept, am venit în Cos și a două zi la Rodos, iar de acolo la Patara.

2. Şi găsind o corabie, care mergea în Fenicia, ne-am urcat în ea și am pornit.

3. Când am ajuns în zarea Ciprului, l-am lăsat pe stânga și am plutit spre Siria și ne-am dat jos la Tir, căci acolo corabia era să se descarce de povară.

4. Dând de ucenici, am rămas acolo șapte zile. Iar ei spuneau lui Pavel, prin Duhul (Sfânt), să nu se suie la Ierusalim.

5. Când am împlinit cele șapte zile, am ieșit și am pornit la drum. Iar ei toți, împreună cu femeile și cu copiii, ne-au petrecut până afară din oraș. Și, la țărmul mării, am îngenunchiat și ne-am rugat.

6. Apoi, luându-ne rămas bun unii dela alții, am intrat în corabie, iar ei s'au întors la ale lor.

7. Sfârșind călătoria noastră pe apă, dela Tir am purces la Ptolemaida, am îmbrățișat pe frați și am rămas le ei o zi.

8. Pornind a doua zi, am venit în Cezareia. Am intrat în casa lui Filip binevestitorul, unul dintre cei șapte (diaconi) și am rămas la el.

9. Ci el avea patru fiice, fecioare, care erau proorocițe.

10. Stând așa mai multe zile, a coborît din

21. 4. Fapt. 20, 23.
5. Fapt. 20, 36.
8. Fapt. 6, 5, 9; Ioil 2, 28.
10. Fapt. 11, 28.

Iudeia un prooroc cu numele Agav,

11. Și, venind la noi, a luat brâul lui Pavel, s'a legat cu el de picioare și de mâini și a rostit: Acestea zice Duhul Sfânt: Pe bărbatul al cui este acest brâu, așa îl vor lega Iudeii în Ierusalim și-l vor da în mâinile păgânilor.

12. Când am auzit acestea, l-am rugat și noi și cei din Cezareia, ca să nu se ducă la Ierusalim.

13. Atunci Pavel, răspunzându-ne, a zis: Ce faceți, de plângeți și-mi sfâșiați inima! Eu sunt gata nu numai să fiu legat, ci să și mor, în Ierusalim, pentru numele Domnului Iisus.

14. Deci, nevoind să asculte, ne-am potolit și am zis: Facă-se voia Domnului.

15. După aceste zile, am ridicat poverile de drum și ne-am dus la Ierusalim.

16. Și au venit împreună cu noi și din ucenicii din Cezareia și neam dus la unul Mnason, de fel din Cipru, ucenic de multă vreme, la care era să stăm în gazdă.

17. Când am sosit în Ierusalim, frații ne-au primit cu bucurie.

18. A doua zi, Pavel a mers cu noi la Iacov și s'au adunat acolo toți bătrânii.

19. Și după ce s'a închinat lor, le-a povestit cu deamănuntul cele ce făcuse Dumnezeu între păgâni, prin slujba încredințată lui.

20. Iar ei, ascultând, dădeau mărire lui Dumnezeu. Apoi i-au zis: Frate, tu vezi, câte mii de Iudei au venit la credință și cum toți sunt plini de râvnă pentru Lege.

21. Acum, ei au auzit despre tine că înveți pe toți Iudeii, cari trăesc printre păgâni, să se lepede de Moise, spunându-le să nu-și taie împrejur copiii și să nu mai

13. Rom. 8, 36.
14. Luca 22, 42.
19. Fapt. 20, 24.

umble după obiceiurile
(noastre).
22. Ce este de făcut?
Negreşit că mulţimea se
va aduna, căci vor auzi
că ai venit.
23. Fă, deci, ceea ce îţi
zicem: Avem patru băr-
baţi, cari au asupra lor
o juruinţă;
24. Ia-i pe aceştia cu
tine, curăţeşte-te împre-
ună cu ei şi cheltueşte
pentru ei (cu jertfele)
ca să poată să-şi radă
capul. Aşa vor şti toţi,
că nimic nu este (ade-
vărat) din cele ce au au-
zit despre tine, dar că tu
însuţi umbli cum zice
Legea şi o păzeşti.
25. Cât despre păgânii
cari au crezut, noi le-am
trimis scrisoare, hotă-
rîndu-le să se ferească
de ce este jertfit idolilor
şi de sânge şi de carnea
dobitoacelor sugrumate
şi de desfrânare.
26. Atunci Pavel, luând
cu el pe acei bărbaţi, s'a
curăţit împreună cu ei
şi a doua zi a intrat în
templu să vestească în
ce zi se împlinesc zilele
de curăţire şi, deci, când
trebue să fie adusă jert-
fa pentru fiecare dintre
ei.
27. Şi când era să se
împlinească cele şapte
zile, Iudeii din Asia l-au
văzut pe Pavel în tem-
plu, au întărîtat tot no-
rodul şi au pus mâna pe
el,
28. Strigând: Bărbaţi
Israeliţi, daţi ajutor! A-
cesta este omul, care pro-
povădueşte la toţi şi pre-
tutindeni împotriva noro-
dului şi a Legii şi a lo-
cului acestuia, ba încă
şi Elini a băgat în Bise-
rică şi a spurcat locul
acesta sfânt.
29. Căci ei văzuseră
mai înainte pe Trofim
din Efes, cu Pavel, în
oraş, şi pe acesta gân-
deau ei că Pavel l-a bă-
gat în biserică.
30. Şi s'a sguduit tot
oraşul şi norodul a dat

24. Fapt. 18, 18; Numer. 6, 21.
25. Fapt. 15, 20, 29.
26. Numer. 6, 13, sq.
27. Fapt. 24, 18.
28. Fapt. 19, 26 şi 24, 5.
29. Fapt. 20, 4; 2 Tim. 4, 20.
30. Fapt. 26, 21.

năvală și, prinzându-l pe Pavel, l-au scos afară din biserică, iar ușile se închiseră în toată graba.

31. Dar, când căutau ei ca să-l omoare, i-a venit veste căpitanului cohortei, că tot Ierusalimul e în răscoală.

32. Acela luând îndată ostași și sutași a alergat la ei; iară ei, când au văzut pe căpitan și pe ostași, s'au oprit și n'au mai bătut pe Pavel.

33. Și apropiindu-se căpitanul și punând mâna pe el, a poruncit să-l lege cu două lanțuri; apoi a întrebat cine este și ce a făptuit.

34. Dar în gloată, unii strigau una, alții alta. Deci, neputând să înțeleagă adevărul, din cauza turburării, a poruncit să-l ducă în tabără.

35. Când a sosit la trepte, a trebuit, de silnicia gloatei, ca Pavel să fie dus pe sus de ostași.

36. Căci mulțimea norodului se ținea după ei, strigând: Omorîți-l!

37. Când era să-l bage în tabără, Pavel a zis căpitanului: Mi-este, oare, iertat să-ți vorbesc ceva? El a răspuns: Știi elinește?

38. Nu ești tu, oare, Egipteanul, care, mai înainte de zilele acestea, te-ai răsculat și ai scos în pustie pe cei patru mii de ucigași?

39. Dar Pavel a rostit: Eu sunt iudeu din Tarsus, cetățean al unui vestit oraș al Ciliciei. Te rog, dă-mi voie să vorbesc poporului.

40. Deci, dându-i-se voie, Pavel a stat în picioare pe trepte și a făcut norodului semn cu mâna. Și liniște mare s'a făcut, iar Pavel, rostindu-se în limba evreiască, a grăit:

22.

Pavel povestește Iudeilor întâmplarea întoarcerii lui la Hristos.

1. Fraților și părinților, ascultați acum cuvântul

33. Fapt. 20, 23 și 21, 11.
39. Fapt. 9, 11.
40. Fapt. 12, 17; 13, 16 și 19, 33.

meu de desvinovăţire
faţă de voi!
2. Auzind că le vor-
beşte în limba evreiască,
au fost şi mai liniştiţi.
Iar Pavel a zis:
3. Eu sunt iudeu, nă-
scut în Tarsul Ciliciei,
dar am crescut în acest
oraş, învăţând la picioa-
rele lui Gamaliel să ţin
cu străşnicie Legea pă-
rintească, plin fiind de
râvnă pentru Dumnezeu,
precum sunteţi astăzi şi
voi toţi.
4. Eu am prigonit a-
ceastă învăţătură până
la moarte, legând şi dând
spre închisoare şi bărbaţi
şi femei.
5. Precum poate să-mi
dea mărturie şi marele
preot şi tot soborul bă-
trânilor. Dela ei am şi
luat scrisori către fraţii
din Damasc şi m'am dus
să-i aduc, pe cei ce erau
acolo, legaţi la Ierusa-
lim, ca să fie pedepsiţi.
6. Dar, pe când eram
pe drum şi mă apropiam
— către amiază — de
Damasc, deodată o lu-
mină puternică, din cer,
a strălucit de jur împre-
jurul meu.
7. Atunci, am căzut la
pământ şi am auzit un
glas, care-mi zicea:
Saule, Saule, de ce Mă
prigoneşti?
8. Iar eu am răspuns:
Cine eşti, Doamne? Zis-a
către mine: Eu sunt
Iisus din Nazaret, pe Care
tu îl prigoneşti.
9. Cei ce erau cu mine
au văzut într'adevăr lu-
mina, dar n'au auzit vo-
cea Celui care îmi vor-
bea.
10. Ci eu am întrebat:
Doamne, ce să fac? Iar
Domnul a rostit către
mine: Scoală-te şi du-te
în Damasc şi acolo ţi se
va spune despre toate
câte rânduite sunt pen-
tru tine să le faci.
11. Şi fiindcă nu mai
vedeam nimic, din pri-
cina strălucirii acelei lu-
mini, am venit în Da-
masc, dus de mână de
către cei ce erau cu mine.
12. Atunci, unul, Ana-
nia, bărbat cucernic, după

22. 3. Fapt. 5, 34.
4. Fapt. 9, 2, sq.
7. Fapt. Ap. 26, 14, 15.
9. Fapt. Ap. 9, 7.

Lege, şi astfel socotit de către toţi Iudeii sălăşluiţi în Damasc,
13. Venind la mine şi stând alăturea, mi-a zis: Frate Saule, primeşte-ţi iar vederea! Iar eu, în aceeaşi clipă, am ridicat ochii spre el şi l-am văzut.
14. Apoi a zis: Dumnezeul părinţilor noştri te-a ales de mai 'nainte pe tine ca să cunoşti voia Lui şi să vezi pe Cel Drept şi să auzi glas din gura Lui;
15. Căci martor vei fi Lui, în faţa tuturor oamenilor, despre cele ce ai văzut şi auzit.
16. Şi acum, ce mai aştepţi? Scoală-te, primeşte botezul şi spală-te de păcatele tale, chemând numele Domnului.
17. Când m'am întors la Ierusalim şi mă rugam în biserică, mi s'a întâmplat o răpire de mine însumi.
18. Şi L-am văzut (pe Domnul), care-mi zicea: Grăbeşte-te şi ieşi curând din Ierusalim, pentrucă nu vor primi mărturia ta despre Mine.
19. Iar eu am zis: Doamne, ei singuri ştiu, că eu eram cel ce aduceam la închisoare şi băteam, prin sinagogi, pe credincioşii Tăi.
20. Iar când au vărsat sângele lui Ştefan, martorul Tău, am fost şi eu de faţă şi găseam bună fapta lor şi păzeam veşmintele ucigaşilor lui.
21. Ci El a zis către mine. Mergi, că Eu te voiu trimite departe, între neamuri.
22. Şi l-au ascultat până la acest cuvânt. Aici au ridicat glasul şi au strigat: Luaţi-l de pe pământ pe unul ca acesta! Căci nu i se cade să mai trăiască.
23. Şi au început să răcnească, să-şi smulgă hainele de pe ei şi să arunce cu pulbere în văzduh.
24. Atunci, căpitanul a poruncit să-l bage (pe Pavel) în tabără, spu-

14. Gal. 1, 15.
15. Fapt. 26, 16.
17. Fapt. 9, 26.
21. Fapt. 9, 15 şi 13, 2.
22. Fapt. 21, 36.

nând să-l ia la cercetare, cu biciul, ca să afle pentru care cuvânt strigau așa împotriva lui.
25. Dar când l-au întins la trăgătoare, Pavel a zis către sutașul care era de față: Vă este oare iertat să bateți pe un om, care este cetățean roman și e nejudecat?
26. Auzind așa sutașul, s'a dus la căpitan și vestindu-l, i-a zis: Ce ai de gând să faci? Că omul acesta este cetățean roman.
27. Atunci venind la el, căpitanul a întrebat: Spune-mi, tu ești cetățean roman? Pavel a zis: De bună seamă!
28. Căpitanul a răspuns: Eu am dobândit această cetățenie cu multă cheltuială. Pavel a întâmpinat: Eu, însă, m'am născut cetățean.
29. Deci, cei ce erau gata să-l ia la cercetare, s'au dat la o parte numaidecât, iar căpitanul care pusese ca să-l lege, s'a temut când a aflat că este cetățean roman.
30. A doua zi, voind să știe temeiul pentru care era pârît de Iudei, l-a deslegat și a poruncit să se adune arhiereii și tot sinedriul. Apoi, aducându-l jos pe Pavel, l-a pus înaintea lor.

23.

Saducheii și Fariseii nu se înțeleg în privința lui Pavel. El vede, noaptea, pe Domnul. Uneltirile Iudeilor. Pavel e dus la Cezareia.

1. Iar Pavel, privind sinedriul în față, a cuvântat: Bărbaților și fraților, eu mi-am dus viața mea, înaintea Domnului, până în această zi, cu deplin cuget curat.
2. Ci arhiereul Anania a poruncit, celor ce ședeau lângă el, să-l bată peste gură.
3. Atunci Pavel a zis către el: Te va bate Dumnezeu, părete văruit! Că tu șezi să mă judeci după lege, și poruncești să mă bată fără de lege!

25. Fapt. 16, 37.

23. 1, Fapt. 24, 16.

4. Cei ce stăteau lângă el, ziseră: Pe arhiereul lui Dumnezeu îl faci tu de ocară?

5. Pavel răspunse: Fraţilor, nu ştiam că este arhiereu; căci este scris: pe mai marele poporului tău să nu-l vorbeşti de rău.

6. Dar Pavel, ştiind că o parte erau Saduchei şi, cealaltă, Farisei, a strigat în sinedriu: Bărbaţilor şi fraţilor! Eu sunt Fariseu, fecior de Farisei. Pentru nădejdea şi învierea morţilor sunt eu în judecată.

7. Când a grăit aceasta, între Farisei şi Saduchei s'a iscat neînţelegere şi mulţimea s'a desbinat.

8. Căci Saducheii zic, că nu este înviere, nici înger, nici duh, iar Fariseii le mărturisesc pe amândouă.

9. Atunci s'a făcut mare strigăt şi, sculându-se unii cărturari din partea Fariseilor, se certau şi ziceau: Nici un rău nu aflăm în acest om. Căci — dacă i-a vorbit lui un duh sau un înger, să nu ne împotrivim lui Dumnezeu.

10. Deci, născându-se mare desbinare şi temându-se căpitanul ca Pavel să nu fie sfâşiat de ei, a poruncit ostaşilor să se pogoare, să-l smulgă din mijlocul lor şi să-l ducă în tabără.

11. Iar în noaptea următoare, a stat Domnul lângă el şi i-a zis: Fii cu inimă, Pavele! Căci precum ai mărturisit despre Mine la Ierusalim, astfel trebue să mărturiseşti şi la Roma.

12. Iar când s'a făcut ziuă, adunându-se unii Iudei, s'au legat cu blestem, să nu mănânce, nici să bea, până ce nu vor omorî pe Pavel.

13. Şi cei ce făcuseră între ei acest jurământ erau mai mulţi de patruzeci,

14. Cari, ducându-se la

5. Eşire 22, 28; 2 Petr. 2, 10.
6. Fapt. 26, 5.
8. Matei 22, 23.
9. Fapt. 25, 25 şi 5, 39.
11. Fapt. 19, 21.

arhierei şi la bătrâni, le-au spus: Ne-am legat pe noi înşine cu blestem, să nu punem nimic în gură, până ce nu-l omorîm pe Pavel.

15. Acum, dar, voi, împreună cu sinedriul, daţi de ştire căpitanului să-l aducă la voi, jos, ca şi cum aţi avea de gând mai cu deamănuntul să-l cercetaţi. Iar noi, mai înainte ca el să se apropie, gata suntem să-l răpunem.

16. Dar fiul surorii lui Pavel, auzind de această uneltire, mergând a pătruns în tabără şi a vestit pe Pavel.

17. Atunci, Pavel a chemat pe unul din sutaşi şi i-a zis: Du pe băiatul acesta la căpitan, căci are ceva să-i spună.

18. Sutaşul l-a luat, l-a dus la căpitan şi a vorbit: Pavel cel închis m'a chemat şi m'a rugat s'aduc pe băiatul acesta la tine, având să-ţi spună ceva.

19. Căpitanul, luându-l de mână, s'a dus cu el de o parte şi l-a întrebat: Ce lucru ai să-mi spui?

20. Atunci el a grăit: Iudeii s'au înţeles să te roage, ca mâine să-l pogori pe Pavel la sinedriu, ca şi cum le-ar fi gândul să cerceteze mai amănunţit pricina lui.

21. Dar tu, să nu te încrezi în ei. Căci dintre ei îl pândesc mai mulţi de patruzeci de inşi, cari s'au legat pe ei înşişi cu blestem, nici să mănânce nici să bea, până când nu-l vor omorî. Şi acum ei sunt gata, aşteptând făgăduiala ta.

22. Căpitanul a trimis acasă pe băiat, poruncindu-i: nimănui să nu spui, că mi-ai destăinuit aceste lucruri.

23. Apoi, chemând la sine pe doi dintre sutaşi, le-a zis: Ţineţi gata, de la ceasul al treilea din noapte (9 seara), două sute de ostaşi, şaptezeci de călăreţi şi două sute de suliţaşi, ca să meargă până la Cezareia.

24. Şi dobitoace de povară să aibă la îndemâ-

nă, ca să-l pună pe Pavel și să-l ducă teafăr, la Felix Procuratorul.

25. Apoi a scris o scrisoare, având acest cuprins:

26. Claudiu Lisias, prea puternicului procurator Felix: multă sănătate!

27. Pe omul acesta l-au prins Iudeii și erau să-l omoare; ci eu m'am dus peste ei cu oaste și l-am scăpat, aflând că este cetățean roman.

28. Și vrând să știu pricina pentru care îl asupreau, l-am dus înaintea sinedriului lor.

29. Și am găsit, că e pârît pentru întrebări din Legea lor, dar fără să aibă vreo vină vrednică de moarte sau de lanțuri.

30. Când mi s'a destăinuit, însă, că unii dintre ei vor să întindă o cursă acestui om, l-am trimis la tine și le-am dat de știre și pârîșilor, să-și spună cuvântul înaintea ta. Fii sănătos!

31. Deci, ostașii l-au luat pe Pavel, precum li s'a poruncit, și l-au dus noaptea la Antipatrida.

32. A doua zi, lăsând pe călăreți să se ducă cu el, s'au întors în tabără.

33. Călăreții intrând în Cezareia și dând procuratorului scrisoarea, i-au înfățișat și pe Pavel.

34. Procuratorul, după ce a citit, a întrebat din care ținut este Pavel și aflând că este din Cilicia.

35. A zis: Voiu sta să te ascult, când și pârîșii tăi vor fi aici. Apoi a poruncit să fie pus sub pază, în pretoriul lui Irod.

24.

Pavel se desvinovățește înaintea lui Felix.

1. După cinci zile, a venit arhiereul Anania cu câțiva dintre bătrâni și cu un ritor anume Tertul și au arătat procuratorului plângerea lor împotriva lui Pavel.

2. Iar după ce l-au chemat pe Pavel, Tertul a

27. Fapt. 21, 13; 22, 25.

28. Fapt. 22, 30.

început să-l învinuiască, astfel:

3. Prea puternice Felix, prin tine ne bucurăm de multă pace şi prin purtarea ta de grijă, îmbunătăţiri s'au făcut acestui neam. Aceasta o mărturisim cu deplină mulţumită, în tot timpul şi pretutindeni.

4. Dar, ca să nu te ostenesc prea mult, te rog să ne asculţi, întru a ta bunătate, în puţine cuvinte.

5. Pe omul acesta, l-am dovedit ca o ciumă şi urzitor de răsvrătiri printre toţi Iudeii de pe lume. El este căpetenia eresului Nazarinenilor.

6. Şi a încercat să pângărească şi templul, dar am pus mâna pe el şi am voit să-l judecăm după legea noastră.

7. Ci venind căpitanul Lisias, l-a smuls cu multă silnicie din mâinile noastre.

8. Şi a poruncit ca pârîşii lui să vie înaintea ta. Dela el vei putea, cercetând tu însuţi, să cunoşti amănunţit toate învinuirile pe care i le aducem.

9. Iar Iudeii împreună adevereau, zicând că acestea aşa sunt.

10. Atunci, procuratorul făcându-i semn să vorbească, Pavel a răspuns: Fiindcă ştiu, că de mulţi ani eşti judecător acestui neam, bucuros sunt să vorbesc întru apărarea mea.

11. Tu poţi să afli lesne, că nu sunt mai mult decât douăsprezece zile, de când m'am suit în Ierusalim ca să mă închin.

12. Şi nu m'au găsit nici în biserică, pricindumă cu cineva sau făcând răscoală în norod, nici în sinagogi, nici în cetate.

13. Nici nu pot să-ţi dovedească cele ce spun acum împotriva mea.

14. Aceasta, însă, îţi mărturisesc: că aşa slujesc Dumnezeului părinţilor mei, după învăţătura pe care ei o numesc eres, şi cred toate cele

24. 3. Fapt. 23, 26. 5. 3 Imp. 18, 17.

scrise în Lege și în prooroci,

15. Având nădejde în Dumnezeu (precum și aceștia înșiși o așteaptă), că va să fie învierea drepților și a nedrepților.

16. Drept aceea, mă și străduesc să am față de Dumnezeu și de oameni, un cuget pururea fără vină.

17. Iar după mulți ani, am venit ca să aduc neamului meu milostenii și prinoase.

18. Cu acest prilej, câțiva Iudei din Asia, m'au găsit — curățit — în templu, dar nu cu gloată, nici cu gâlceavă.

19. Aceia trebuiau să fie de față înaintea ta și să mă învinuiască, dacă aveau ceva împotriva mea.

20. Sau chiar aceștia, să spună ce strâmbătate mi-au găsit, când am stat înaintea sinedriului,

21. De cât doar pentru acest singur cuvânt, pe care l-am strigat, stând între ei: Din pricina învierii morților sunt eu azi în judecată înaintea voastră;

22. Dar Felix, care cunoștea destul de bine ce este această învățătură, i-a amânat, zicând: Când va veni căpitanul Lisias, voiu hotărî asupra pricinii voastre.

23. Apoi a poruncit sutașului să ție pe Pavel sub pază, dar să-i lase tihnă și să nu oprească pe nimeni dintre ai lui, ca să vie să-l slujească.

24. După câteva zile, Felix venind cu Drusila, femeia lui, care era din neamul Iudeilor, a trimis să cheme pe Pavel și l-a ascultat despre credința cea întru Hristos Iisus.

25. Ci vorbind el despre dreptate și despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix s'a înfricoșat și a răspuns: De acum, te du. Și când

15. Dan. 12, 2; Ioan 5, 28, 29.
16. Fapt. 23, 1; Iov 27, 6; 1 Petru 3, 16.
17. Fapt. 11, 29; Gal. 2, 10.
18. Fapt. 21, 27.
21. Fapt. 23, 6; 26, 6 și 28, 20.
23. Fapt, 27, 3.

vo'u afla prilej, iar te voiu chema.

26. In acelaşi timp, el nădăjduia că i se vor da bani de către Pavel; de aceea, mai adesea trimiţând să-l cheme, stătea cu el de vorbă.

27. Dar când s'au împlinit doi ani, în locul lui Felix a urmat Porcius Festus. Şi voind să le fie Iudeilor pe plac, Felix a lăsat pe Pavel la închisoare.

25.

Pavel înaintea procuratorului Porcius Festus şi a craiului Agripa.

1. Iară Festus, după ce a păşit în ţinutul său, la trei zile s'a suit din Cezareia la Ierusalim.

2. Atunci arhiereii şi fruntaşii Iudeilor i s'au înfăţişat, cu pâra lor împotriva lui Pavel şi s'au rugat de el.

3. Şi i-au cerut, ca un hatâr, să-l trimită pe Pavel la Ierusalim, în vreme ce ei pregăteau cursa lor, ca să-l omoare în cale.

4. Dar Festus a răspuns, că Pavel e bine păzit în Cezareia, apoi că el însuşi va pleca degrabă, acolo.

5. Deci, a zis el, să vie împreună cu mine cei ce au cădere, dintre voi, şi dacă acest om a făcut vreo fărădelege: să-l pârască.

6. După ce a rămas la ei nu mai mult ca opt sau zece zile, a pogorît în Cezareia, iar a doua zi, şezând la judecată, a poruncit să-l aducă pe Pavel.

7. Ci venind Pavel, Iudeii pogorîţi din Ierusalim l-au înconjurat şi împotriva lui au adus multe şi grele învinuiri, pe care însă nu puteau să le dovedească.

8. Iar Pavel se apăra, zicând: N'am greşit cu nimic, nici faţă de legea Iudeilor, nici faţă de templu, nici faţă de Cezarul.

9. Festus, voind să-i mulţumească pe Iudei, a

27. Fapt. 25, 14 şi 25, 9.
25. 1. 24, 1, sq.
3. Fapt. 23, 15.
7. Fapt. Ap. 24, 1, 5, 13.

răspuns lui Pavel şi a zis: Vrei să mergi la Ierusalim şi acolo să te judeci, înaintea mea, asupra acestor lucruri?

10. Dar Pavel a grăit: Stau la judecata Cezarului; aici se cuvine să fiu judecat. Iudeilor nu le-am stricat nimic, precum prea bine ştii şi tu.

11. Dacă am stricat şi am făptuit ceva vrednic de moarte, nu mă dau în lături dela moarte; dacă însă nu se alege nimic din cele ce ei îmi pun în sarcină, nimeni n'are dreptul să mă dea în mâna lor. Cer să fiu judecat de Cezarul.

12. Atunci Festus, luând cuvânt cu sfetnicii lui, a răspuns: Ai cerut să fii judecat de Cezarul, la Cezarul te vei duce.

13. După ce au trecut câteva zile, craiul Agripa şi Berenice au sosit în Cezareia, ca să ureze lui Festus bun venit.

14. Şi pentrucă au rămas acolo, mai multe zile, Festus în faţa craiului a deschis vorba despre Pavel şi a zis: Este aici un bărbat, lăsat de Felix în închisoare,

15. In privinţa căruia, când am fost în Ierusalim, mi s'au jăluit arhiereii şi bătrânii Iudeilor şi au cerut osândirea lui.

16. Eu, însă, le-am răspuns, că Romanii n'au obiceiul să osândească un om, până când învinuitul n'are în faţă pe pârîşii lui şi nu i se dă răgaz să se apere de învinuire.

17. Atunci ei au venit aici. Eu, fără nicio amânare, a doua zi, am stat la judecată şi am poruncit să-l aducă pe bărbat.

18. Dar pârîşii, cari s'au ridicat împotriva lui, nu i-au adus nicio învinuire dintre cele rele, precum bănuiam eu.

19. Ci aveau cu el nişte neînţelegeri pentru a lor credinţă şi pentru un Iisus mort, de care însă Pavel zicea că este viu.

20. Eu, fiind la strâmtoare cu cercetarea acestei pricini, l-am întrebat dacă nu voieşte să

16. A doua Lege, 17, 4. 19. Luca 24, 23.

meargă la Ierusalim și acolo să se judece pentru acestea.

21. Dar Pavel a spus, că cere să fie pus de o parte, ca să fie cercetat de împăratul. Deci, am dat poruncă să-l păzească, până ce îl voiu trimite la Cezarul.

22. Atunci, Agripa a zis către Festus: Aș vrea să aud și eu pe acest om. — Il vei auzi mâine — rostește el.

23. A doua zi, Agripa și Berenice au sosit cu mult alaiu și au intrat în locul de ascultare împreună cu tribunii și cu bărbații cei mai de frunte ai orașului; iar Festus a dat poruncă și l-au adus pe Pavel.

24. Apoi Festus grăește: Rege Agripa, și voi toți cari sunteți cu noi de față, vedeți pe acela pentru care toată mulțimea Iudeilor a stăruit la mine, și în Ierusalim și aici, strigând că nu i se cade să mai trăiască.

25. Eu am înțeles, că n'a făptuit nimic vrednic de moarte, totuși fiindcă el singur a cerut să fie judecat de Impăratul, am hotărît să-l trimit.

26. Dar ceva temeinic să scriu Stăpânului despre el, nu am. De aceea, l-am adus înaintea voastră și mai cu seamă înaintea ta, mărite Agripa, ca, după ce va fi cercetat, să am ce să scriu.

27. Căci mi se pare nepotrivit să trimit un om legat și să nu arăt învinuirile ce i se aduc.

26.

Pavel se desvinovățește înaintea lui Festus și a craiului Agripa. Amândoi îl găsesc nevinovat.

1. Agripa a rostit către Pavel: Iți este îngăduit să vorbești pentru tine. Atunci Pavel, întinzând mâna, a vorbit întru apărarea sa:

2. Mă socotesc fericit, o mărite Agripa, că astăzi înaintea ta, pot să mă apăr de toate câte mă pârăsc Iudeii.

3. Mai ales, pentrucă tu cunoști toate obiceiurile și neînțelegerile din-

tre Iudei. Drept aceea, te rog să mă asculţi cu îngăduinţă.
4. Astfel, vieţuirea mea, de tânăr, cum a fost ea dela început, în poporul meu şi în Ierusalim: o ştiu toţi Iudeii.
5. Dacă vor să spună adevărul, ei ştiu despre mine, de mult, că am trăit ca Fariseu, adică după eresul cel mai straşnic al legii noastre.
6. Şi acum stau să fiu judecat pentru nădejdea în făgăduinţa de Dumnezeu făcută către părinţii noştri.
7. Şi la care cele douăsprezece seminţii ale noastre, slujind lui Dumnezeu fără încetare, zi şi noapte, nădăjduesc să ajungă. Pentru nădejdea aceasta, o, rege Agripa, sunt pârît de Iudei!
8. De ce se socoteşte la voi lucru de necrezut că Dumnezeu înviază pe cei morţi?
9. Eu unul am socotit, în mintea mea, că faţă de numele lui Iisus Nazarineanul trebu'a să fac multe împotrivă.
10. Ceea ce am şi făcut în Ierusalim. Căci, pe mulţi sfinţi i-am închis în temniţe cu puterea pe care o luasem dela arhierei. Iar, când erau daţi la moarte, întăream şi eu cu glasul meu.
11. Il pedepseam adesea, prin toate sinagogile, şi-i sileam să hulească şi, înverşunat peste măsură împotriva lor, îi urmăream până şi prin cetăţile de din afară.
12. Intre care, mergând şi la Damasc, cu întărire şi cu o mână de oameni din partea arhiereilor,
13. Am văzut, o mărite Impărate, la amiază, în calea mea, o lumină din cer, mai puternică decât strălucirea soarelui, şi care m'a învăluit în strălucirea ei, ca şi pe cei ce călătoreau cu mine.

26. 5. Fapt. 23, 6; Filip. 3, 5.
6. Fapt. 13, 32; 28, 20; Fac. 3, 15; A doua Lege 18, 15.
7. Fapt. 24, 15.
9. Fapt. 8, 3; 9, 1, sq.; 22, 4.

14. Atunci, noi am căzut cu toţii la pământ, iar eu am auzit un glas care-mi zicea în limba evreiască: Saule, Saule, de ce Mă prigoneşti? Greu îţi este să loveşti în ţepuşă cu piciorul.

15. Ci eu am grăit: Cine eşti Tu, Doamne? Iar Domnul a răspuns: Eu sunt Iisus, pe care tu îl prigoneşti.

16. Dar, scoală-te şi stai în picioare. Căci spre aceasta M'am arătat ţie, ca să te rânduesc slujitor şi martor, atât celor ce ai văzut, cât şi celor pentru care va fi să Mă arăt ţie.

17. Te-am scos pe tine din acest popor şi dintre neamurile către care te trimit,

18. Ca să le deschizi ochii, să se întoarcă dela întuneric la lumină şi dela stăpânirea lui Satan la Dumnezeu, şi prin credinţa întru Mine să primească iertarea păcatelor şi parte cu cei ce s'au sfinţit.

19. Drept aceea, mărite Agripa, n'am fost neascultător cereştei arătări.

20. Ci mai întâi, celor din Damasc şi din Ierusalim, apoi în tot ţinutul Iudeei, apoi păgânilor, le-am vestit să se pocăiască şi să se întoarcă la Dumnezeu, făcând lucruri vrednice de pocăinţă.

21. Pentru acestea, Iudeii au pus mâna pe mine, pe când eram în templu, şi au încercat să mă omoare.

22. Insă, dobândind ajutorul cel dela Dumnezeu, stau până în ziua aceasta şi mărturisesc, şi la mic şi la mare, fără să spun nimic decât ceea ce şi proorocii şi Moise au spus că va să fie.

23. Că adică Hristos va trebui să pătimească şi să fie cel dintâi din

14. Fapt. 9, 4.
16 Fapt. 22, 15.
18. Is. 35, 5; Efes. 1, 18: Fapt. 20, 32; Colos. 1, 12.
19. Gal. 1, 16.
20. Fapt. 9, 20.
21. Fapt. 21, 30.
22. Luca 24, 27.
23. 1 Cor. 15, 20; Col. 1, 18; Apoc. 1, 5.

învierea morților și să propovăduiască lumina, deopotrivă, poporului (Israel) și păgânilor.

24. Și grăind acestea Pavel întru apărarea sa, Festus a rostit cu glas puternic: Pavele, ești nebun! Invățătura ta cea multă, te duce la sminteală.

25. Dar Pavel a zis: Nu sunt nebun, prea puternice Festus, ci grăesc cuvintele adevărului și ale înțelepciunii.

26. Craiul știe despre acestea și în fața lui vorbesc fără sfială, fiind încredințat că nimic nu i-a rămas ascuns, pentrucă aceste lucruri nu s'au întâmplat într'un ungher.

27. Crezi tu, craiule Agripa, în prooroci? Știu că crezi.

28. Atunci Agripa (rostește) către Pavel: Cu puțin de nu mă induplеci să mă fac și eu creștin!

29. Iară Pavel a zis: Ori cu puțin ori cu mult — eu m'aș ruga lui Dumnezeu ca nu numai tu, ci și toți cari mă ascultați astăzi, să fiți astfel cum sunt și eu, afară doar de aceste lanțuri.

30. Ci craiul s'a sculat și procuratorul și Berenice și cei cari ședeau împreună cu ei.

31. Și depărtându-se vorbeau unii cu alții și ziceau: Omul acesta nu face nimic vrednic de moarte sau de închisoare.

32. Apoi Agripa a zis către Festus: Acest om putea să fie lăsat liber, dacă n'ar fi cerut să fie judecat de Cezarul.

27.

Pavel, în lanțuri, e pornit cu corabia spre Italia. Greutățile călătoriei. Corabia se sfărâmă, lângă Malta, dar oamenii scapă.

1. Când a fost hotărit să plecăm pe apă în Italia, au dat în primire pe Pavel și pe alți câțiva întemnițați unui ostaș cu numele Iuliu, din Cohorta Augusta.

26. Ioan 18, 20.

32 Fapt. 25, 26.

2. Am intrat într'o corabie dela Adramit, care avea să treacă prin locurile de pe coasta Asiei şi am plecat; iar cu noi era A r i s t a r h, macedonean din Tesalonic.

3. A doua zi, am ajuns la Sidon. Iuliu, purtându-se faţă de Pavel cu omenie, i-a dat voie să se ducă la prieteni şi să primească purtarea lor de grijă.

4. Pornind de acolo, am plutit pe lângă Cipru, pentrucă vânturile erau împotrivă.

5. Apoi am străbătut marea Ciliciei şi a Pamfiliei şi am sosit la Mira-Liciei.

6. Acolo, sutaşul a găsit o corabie din Alexandria, în drum spre Italia, şi ne-a suit în ea.

7. Multe zile am plutit cu încetineală şi am ajuns deabia în dreptul Cnidului şi fiindcă vântul nu ne slăbea, am intrat sub Creta, pe lângă Salmone.

8. Şi cu multă greutate, mergând noi pe lângă ea, am sosit într'un loc numit Bune-Limanuri, de care este aproape oraşul Lasea.

9. Se scursese multă vreme şi călătoria era acum primejdioasă, fiindcă trecuse şi postul (de Iom-Kippor). Pavel îi îndemna,

10. Şi le zicea: Bărbaţilor, văd că mergerea pe apă va să fie cu necaz şi cu multă pagubă, nu numai pentru încărcătură şi pentru corabie, dar şi pentru vieţile noastre.

11. Dar sutaşul se încredea mai mult în cârmaciu şi în căpitanul corăbiei, decât în cele spuse de Pavel.

12. Limanul nefiind bun de iernat, cei mai mulţi dintre ei au dat sfatul să plecăm de acolo şi dacă s'ar putea să ajungem şi să iernăm la Fenix, un liman din Creta, aşezat spre Miazăzi şi Apus şi spre Miazănoapte şi Apus.

13. Când a început să sufle un vânt de mizăzi, au crezut că sunt stă-

---

27. 2. Fapt. 19, 29 şi 20, 4.

9. 2 Cor. 11, 25, 26.

pâni pe punerea lor la cale, au ridicat (ancora) și au vâslit cât mai aproape de țărmul Cretei.
14. Insă, nu după multă vreme s'a năpustit asupra ostrovului un vânt viforos, care se numește Evroclidon.
15. Și smulgând corabia, iar ea neputând să meargă împotriva vântului, ne-am lăsat duși în voia lui.
16. Pe când treceam un ostrov mic, anume Clauda, am izbutit cu greutate să prindem luntrea.
17. Apoi, după ce au ridicat-o, au pus mâna pe odgoane și au încins corabia pe dedesubt. Iar de frică să nu dea peste Sirte, au lăsat pânzele jos și vântul îi ducea așa.
18. Și pentrucă vijelia ne împresura cu străşnicie, în ziua următoare au lepădat povara din corabie.
19. Iar a treia zi, cu mâinile lor, aruncară uneltele corăbiei.
20. Mai multe zile, nici soarele nici stelele nu se arătară, iar furtuna bântuia fără scădere; drept aceea, orice nădejde de scăpare ni se luase.
21. Apoi, de multă vreme, nimeni nu mâncase. Atunci Pavel, stând în mijlocul lor, le-a grăit: Trebuia, o, bărbaților, să ascultați de vorba mea și să nu plecați din Creta; și n'ați fi îndurat nici primejdia aceasta, nici această pagubă.
22. Dar acum, vă îndemn să fiți cu inimă bună, căci nici un suflet dintre voi nu va pieri, fără numai corabia.
23. Căci, astă noapte, un înger al Dumnezeului, al căruia sunt eu, și căruia îi slujesc, a stat înaintea mea,
24. Și mi-a zis: Nu te teme, Pavele. Tu trebue să stai înaintea Cezarului; și iată, Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce sunt în corabie cu tine.
25. De aceea, bărbaților, fiți cu inimă bună, căci am încredere în

---

18. Iona 1, 5.

Dumnezeu că aşa va fi, după cum mi s'a spus.
26. Şi trebue să dăm de vreun ostrov.
27. Intru a patrusprezecea noapte de când vântul ne purta încoace şi încolo pe Adriatica, pe la miezul nopţii, corăbierii îşi dădură cu bănuiala că un pământ oarecare este în apropiere.
28. Atunci, lăsând măsura în jos, găsiră douăzeci de stânjeni şi trecând puţin mai departe, măsurară din nou şi găsiră cincisprezece stânjeni.
29. Deci, temându-se ca nu cumva să cădem în loc stâncos, au aruncat patru ancore, dela partea din urmă a corăbiei şi au aşteptat cu nerăbdare să se facă ziuă.
30. Dar corăbierii căutau să fugă din corabie şi au coborît luntrea în mare, sub cuvânt că vor să întindă şi ancorele dela partea dinainte.
31. Pavel a spus sutaşului şi ostaşilor: Dacă aceştia nu rămân în corabie, voi nu puteţi să scăpaţi.
32. Atunci ostaşii tăiară funiile luntrei şi o lăsară să cadă.
33. Iar, până să se facă ziuă, Pavel i-a rugat pe toţi să ia şi să mănânce, zicându-le: Patrusprezece zile sunt astăzi de când n'aţi mâncat, aşteptând şi nimic gustând.
34. De aceea, vă rog să mâncaţi, căci aceasta este spre scăparea voastră. Că nici unuia din voi un fir de păr din cap nu-i va pieri.
35. Şi grăind acestea şi luând pâine, a mulţumit lui Dumnezeu înaintea tuturor, a frânt şi a început să mănânce.
36. Atunci toţi, prinzând inimă, au luat şi ei de mâncare.
37. Şi erau în corabie, de toţi, două sute şaptezeci şi şase de suflete.
38. După ce s'au săturat, au uşurat corabia, aruncând grâul în mare.
39. Când s'a făcut ziuă, ei n'au cunoscut pământul, ci vedeau un sân

34. Mt. 10, 30; Lc. 21, 18. 35. Ioan 6, 11.

de mare, având țărm de nisip. Și au hotărît să scoată corabia într'acolo, de le va fi cu putință.

40. Atunci au desnodat ancorele și le-au lăsat în mare; în același timp au slăbit legăturile cârmelor. Apoi au ridicat vetrila din frunte, în bătaia vântului, și au ținut către țărm.

41. Dar au nimerit într'un dâmb de nisip și au înțepenit corabia, așa încât partea dinainte înfigându-se, stătea neclintită, iar partea dinapoi se sfărâma de urgia valurilor.

42. Iar ostașii sfătuiră să omoare pe cei legați, ca să nu scape vreunul, înotând.

43. Sutașul însă, voind să ferească pe Pavel, i-a oprit dela gândul lor și a poruncit ca aceia, cari știu să înoate, să se arunce în mare și să iasă la țărm, cei dintâi;

44. Iar ceilalți, care pe scânduri, care pe câte ceva dela corabie. Și astfel au ajuns cu toții să scape, la uscat.

28.

Localnicii din Malta sunt bucuroşi de oaspeți. Pavel lecueşte pe bolnavi. Soseşte în Italia și în Roma și predică doi ani.

1. După ce am scăpat, aflarăm că ostrovul se numește Malta.

2. Iar locuitorii din ostrov ne arătară osebită dragoste de oameni, căci aprinzând foc ne luară pe toți la ei, din pricina ploii care era și din pricina frigului.

3. Ci Pavel, strângând grămadă de găteje și punându-le la foc, o viperă a ieșit de căldură și s'a agățat de mâna lui.

4. Când barbarii văzură vipera spânzurată de mâna lui, ziseră unii către alții: Negreșit că acest om este un ucigaș, pe care dreptatea (lui Dumnezeu) nu l-a îngăduit să mai trăiască, mă-

41. 2 Cor. 11, 25.
28. 1. Fapt. 27, 26.
2. 2 Cor. 11, 27.

car că din valuri a scă-
pat.
5. Insă Pavel, scutu-
rând vipera în foc, n'a
pătimit niciun rău.
6. Dar ei se așteptau,
că el va să se umfle,
ori să cadă mort, din-
tr'odată. Ci după ce au
așteptat multă vreme și
au văzut că nu i se în-
tâmplă nimic rău, și-au
schimbat cugetele și zi-
ceau de el că este (un)
zeu.
7. Imprejurul acelui
loc, avea țarine un anu-
me Publius, fruntașul os-
trovului. Acesta ne-a pri-
mit la el și ne-a găzduit,
prietenește, trei zile.
8. Și s'a întâmplat, că
tatăl lui Publius zăcea în
pat, bântuit de friguri
și de urdinare cu sânge.
Ci Pavel intrând la el și
rugându-se, și-a pus mâi-
nile peste el și l-a făcut
sănătos.
9. După această vin-
decare, și ceilalți din os-
trov, cari aveau slăbi-
ciuni, veneau și se tămă-
duiau.
10. Și aceștia ne-au
cinstit cu multe daruri
și, când a fost să ple-
căm cu corabia, ne-au
pus la îndemână cele ce
ne trebuiau.
11. După trei luni, am
purces cu o corabie din
Alexandria, care iernase
în ostrov, și care avea
semnul fraților Dioscuri
(Castor și Pollux).
12. Ajungând în Sira-
cuza, am zăbovit trei
zile.
13. De acolo, pe încon-
jur, am sosit la Regium.
O zi în urmă, a început
un vânt de miazăzi și
a doua zi am ajuns la
Puteoli.
14. Acolo am găsit
frați, cari ne-au rugat să
rămânem la ei o săptă-
mână. Și așa am venit
la Roma.
15. Auzind despre noi,
frații de acolo au venit
întru întâmpinarea noa-
stră până la Forul lui A-
piu și la Trei Taverne.
Iar Pavel, văzându-i, a
mulțumit lui Dumnezeu
și s'a îmbărbătat.
16. Când am intrat în
Roma, sutașul a dat pe

5. Marcu 16, 18.

8. Matei 8, 14.

cei legaţi în primire voevodului oastei, iar lui Pavel i-au îngăduit să locuiască singur, cu ostaşul care îl păzea.

17. Şi după trei zile, Pavel a poftit la el pe cei cari erau fruntaşii Iudeilor. Iar când s'au adunat laolaltă, a rostit către ei: Bărbaţilor şi fraţilor, deşi eu n'am făcut nimic împotriva poporului (nostru), sau a datinelor părinteşti, am fost dat din Ierusalim, ca un puşcăriaş, în mâinile Romanilor.

18. Aceştia, după ce m'au cercetat, voiau să-mi dea drumul, fiindcă nu se dovedea la mine nicio pricină vrednică de moarte.

19. Ci Iudeii s'au rostit împotrivă. Atunci, am fost silit să cer să fiu judecat de Cezarul, dar nu că aş avea vreo pâră de adus neamului meu.

20. Pentru atare cuvânt v'am chemat la mine, să vă văd şi să vorbesc cu voi. Căci pentru nădejdea lui Israel stau eu ferecat cu lanţul acesta.

21. Ei au răspuns lui Pavel: Noi n'am primit din Iudeia nici scrisori în privinţa ta, nici vreunul dintre fraţi nu a venit care să ne dea de ştire sau să zică ceva rău despre tine.

22. Găsim, însă, cu cale, să auzim dela tine ceea ce gândeşti; căci despre eresul acesta ne este cunoscut, că pretutindeni se vorbeşte împotrivă-i.

23. Deci, rânduindu-i o zi, au venit la el, la gazdă, mai mulţi. Şi de dimineaţa până seara, Pavel le-a lămurit şi le-a mărturisit împărăţia lui Dumnezeu, căutând să-i încredinţeze despre Iisus din legea lui Moise şi din prooroci.

24. Şi unii dădeau crezare celor spuse, iar alţii nu credeau.

25. Deci, fără să se înţeleagă unii cu alţii, au plecat. Ci Pavel a mai

19. Fapt. 25, 11.
23. Fapt. 26, 22.
24. Fapt. 17, 4.

spus un cuvânt: Bine a grăit Duhul Sfânt, prin Isaia Proorocul, către părinţii voştri,
26. Când a zis: Mergi la norodul acesta şi zi: Cu auzul veţi auzi şi nu veţi înţelege şi uitându-vă veţi privi, dar nu veţi vedea.
27. Căci inima acestui norod s'a învârtoşat şi cu urechile au auzit greu şi ochii lor şi i-au închis. Ca nu cumva să vadă cu ochii şi să audă cu urechile şi cu inima să înţeleagă şi să se întoarcă şi Eu să-i însănătoşez.
28. Drept aceea cunoscut să vă fie vouă, că această mântuire a lui Dumnezeu trimisă a fost neamurilor; şi ele vor asculta.
29. Şi după ce a zis el acestea, Iudeii plecară, având între ei mare neînţelegere.
30. Iar Pavel a rămas doi ani deplini, în casa luată de el cu chirie, şi primea pe toţi cari veneau la el,
31. Propovăduind împărăţia lui Dumnezeu şi învăţând despre Domnul Iisus Hristos, cu toată îndrăsneala şi fără nicio piedică.

26. Is. 6, 9, 10; Lc. 8, 10.

28. Fapt. 13, 39, 46; Ps. 17, 48.

EPISTOLA SF. APOSTOL PAVEL
CĂTRE
ROMANI

1.

Inceput şi închinare: Evanghelia dă pe faţă îndreptarea din credinţă, pentru păgânătatea care stă sub mânia lui Dumnezeu.

1. Pavel, slujitor al lui Iisus Hristos, chemat de El apostol, rânduit spre vestirea Evangheliei lui Dumnezeu, —
2. Pe care a făgăduit-o mai înainte — prin proorocii Săi, în Sfintele Scripturi —
3. Despre Fiul Său, născut din sămânţa lui David, după trup,
4. Şi rânduit Fiu al lui Dumnezeu întru putere, după Duhul Sfinţeniei, prin învierea Lui din morţi: adică despre Iisus Hristos, Domnul nostru,
5. Prin care am luat harul şi apostolia, ca să aduc, în numele Său, la ascultarea credinţei, toate neamurile,
6. Intre care sunteţi şi voi, prin chemarea lui Iisus Hristos: —
7. Tuturor celor ce sunteţi în Roma, iubiţi ai lui Dumnezeu, sfinţi chemaţi de El —: har vouă şi pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru şi dela Domnul Iisus Hristos!
8. Mai întâi mulţumesc Dumnezeului meu,

1. 1. Fapt. 9, 15; Gal. 1, 15.
3. 2 Timotei 2, 8.
4. Ioan 10, 36; Evr. 1, 5.
7. 1 Cor. 1, 2.
8. 1 Cor. 1, 4; Tes. 1, 2.

prin Iisus Hristos, pentru voi toţi, fiindcă credinţa voastră este vestită în toată lumea;
9. Căci martor îmi este Dumnezeu, căru'a îi slujesc cu duhul meu, întru Evanghelia Fiului Său, că vă pomenesc neîncetat,
10. Cerând, în rugăciunile mele, pururea, să am, prin voinţa Lui, vreodată, cumva, prilej de drum până la voi.
11. Pentrucă doresc cu mare dor să vă văd, ca să vă împărtăşesc vreun dar duhovnicesc, spre întărirea voastră.
12. Şi aceasta, ca să mă mângâi împreună cu voi, prin credinţa, cea de o parte şi de alta, a voastră şi a mea.
13. Fraţilor, nu vreau ca voi să nu ştiţi că, de multe ori, mi-am pus în gând să viu la voi (dar am fost până acum împiedecat) ca să am şi între voi oarecare roadă, ca şi între celelalte neamuri.
14. Dator sunt şi Elinilor şi barbarilor şi învăţaţilor şi neînvăţaţilor;
15. Astfel că, despre mine, eu sunt prea bucuros să vă vestesc Evanghelia şi vouă, celor din Roma.
16. Căci nu mă ruşinez de Evanghelia lui Hristos, pentrucă puterea lui Dumnezeu este spre mântuirea orişicui crede, atât iudeu (mai întâi) cât şi elin,
17. Şi în ea se descopere (acea) dreptate dela Dumnezeu, care vine din credinţă şi e pentru credinţă, precum este scris: iară dreptul din cred'nţă va fi viu.
18. Iar mânia lui Dumnezeu se descopere din cer peste toată păgânătatea şi peste toată nelegiuirea oamenilor, cari

9. Filip. 1, 8.
10. Efes. 1, 16.
11. Rom. 15, 23, 32; Fapt 28, 31.
12. 2 Petr. 1, 1.
13. 1 Tes. 2, 18.
16. Ps. 39, 12; Ps. 118, 46; 1 Cor. 1, 18, 24; Evr. 4, 12.
17. Rom. 3, 21, sq.; Avac. 2, 4; Ioan 3, 36; Gal. 3, 11; Evr. 10, 38.

țin adevărul în robia nedreptății.

19. Fiindcă, ceea ce se poate ști despre Dumnezeu, vădit este în inimile lor și Dumnezeu este cel ce le-a vădit-o.

20. Intr'adevăr, însușirile Lui nevăzute, puterea Lui cea veșnică și a Lui dumnezeire se văd, prin cugetare, dela începutul lumii, în făpturile Lui, ca ei să fie fără cuvânt de apărare.

21. De vreme ce, cunoscând pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca pe un Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci s'au rătăcit în închipuirile lor și inima lor cea neînțelegătoare s'a întunecat.

22. Ținându-se că sunt înțelepți, au ajuns nebuni.

23. Și au schimbat mărirea lui Dumnezeu Celui nestricăcios, întru asemănarea chipului omului celui stricăcios și a păsărilor și a dobitoacelor cu patru picioare și a târîtoarelor.

24. De aceea, Dumnezeu i-a dat necurăției, după pofta inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor, ei în de ei,

25. Ca unii, cari au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s'au închinat și au slujit făpturii, în loc să-I slujească Făcătorului, Cel ce este binecuvântat în veci, amin!

26. Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci la ei femeile au schimbat fireasca întrebuințare, în cea împotriva firii;

27. Așijderea și bărbații, lăsând întrebuințarea firească a femeii, s'au aprins în pofta lor, unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în trupul lor răsplata cuvenită rătăcirii lor.

28. Și precum n'au găsit cu cale să-L cunoască pe Dumnezeu de aproape,

19. Fapt. 14, 15.
21. Efes. 4, 18.
22. 1 Cor. 1, 20; Ier. 10, 14.
23. A doua Lege 4, 15.
24. Ps. 80, 11; Fapt. 14, 16; Ps. 105, 20.
26. Lev. 18, 23; 1 Cor. 6, 9.

așa și Dumnezeu i-a lă-
sat la mintea lor netreb-
nică, să facă cele neier-
tate,
29. Plini fiind de tot
soiul de nelegiuire, de
viclenie, de lăcomie, de
răutăți, plini de pismă,
de ucidere, de ceartă, de
înșelăciune, de purtări
nesuferite,
30. Șoptitori, bârfitori,
urîtori de Dumnezeu, cu-
tezători, trufași, lăudă-
roși, născocitori de rele,
nesupuși părinților,
31. Neînțelegători, căl-
cători de cuvânt, fără iu-
bire firească, fără milă.
32. Ei, cu toate că au
cunoscut hotărîrea lui
Dumnezeu, că cei ce fac
unele ca acestea vrednici
sunt de moarte, nu nu-
mai că le fac, dar și în-
cuviințează pe (alți) făp-
tuitori.

2.

Iudeii sunt tot atât de plini de păcate ca și păgânii.

1. Pentru aceea, ori-
cine ai fi, o, omule care
judeci, ești fără cuvânt
de apărare, căci în ceea
ce pe altul judeci, pe tine
însuți te osândești, de
vreme ce tu, judecătoru-
le, făptuești aceleași lu-
cruri.
2. Ci noi știm, că ju-
decata lui Dumnezeu
este după adevăr, asu-
pra celor ce fac unele ca
acestea.
3. Și socotești, oare, o-
mule care judeci pe cei
ce fac unele ca acestea,
dar le faci și tu, că tu
vei scăpa de judecata lui
Dumnezeu?
4. Sau disprețuești tu
bogăția bunătății Lui și
a îngăduinței și a înde-
lungii Lui răbdări și nu
știi că bunătatea lui
Dumnezeu te îndeamnă
la pocăință?
5. Ci după împietrirea
ta și după inima ta ne-
pocăită, îți agonisești
mânie în ziua mâniei și
a arătării dreptei jude-
căți a lui Dumnezeu,

---

29. Gal. 5, 19; 1 Cor. 6, 9; 2 Cor. 12, 20; Efes. 5, 3; 2 Tim. 3, 2.

2 1. Matei 7, 2; Ioan 8, 7, 5; Iacov 5, 3.

6. Care va da fiecăruia după faptele lui:
7. Adică viaţă veşnică celor ce, prin stăruinţă în faptă bună, caută mărire, cinste şi nestricăciune,
8. Dar — mânie şi urgie fiilor zavistiei, cari nu se supun adevărului, ci se supun nedreptăţii.
9. Da, necaz şi strâmtorare peste sufletul oricărui om, care făptueşte răul, peste Iudeu, mai întâi, dar şi peste Elin;
10. Mărire, cinste şi pace orişicui lucrează binele, după cum, mai întâi, Iudeului, tot aşa Elinului.
11. Căci Dumnezeu nu caută la faţa omului!
12. Câţi, deci, fără să aibă legea au păcătuit, fără lege vor şi pieri; iar câţi au păcătuit cu legea în faţă, după lege judeca-se-vor.
13. Fiindcă, nu cei ce aud legea sunt drepţi la Dumnezeu, dar cei ce îndeplinesc legea se vor îndrepta.
14. Când păgânii, cei ce nu au legea, din fire fac ce porunceşte legea, aşa lipsiţi de lege, ei singuri îşi sunt lege,
15. Ca unii cari arată fapta legii scrisă în inimile lor, prin mărturia cugetului lor şi prin cercetarea de sine, care îi şi învinovăţeşte îi şi desvinovăţeşte.
16. Ceea ce se va vedea în ziua când Dumnezeu va judeca, prin Iisus Hristos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor.
17. Ci dacă tu te chemi Iudeu şi te reazimi pe lege şi te lauzi cu Dumnezeu,
18. Şi cunoşti voia Lui şi ştii să încuviinţezi cele bune, căci ai învăţat din lege,
19. Tu care te crezi pe tine călăuză orbilor şi lu-

6. Ps. 61, 11; Is. 40, 10; Ier. 17, 10; Matei 16, 27; 1 Cor. 3, 8; 2 Cor. 5, 10.
8. Filip. 1, 16.
11. Fapt. 10, 34; Efes. 6, 9, sq.
13. Iacov 1, 22.
15. Evr. 8, 10; Rom. 9, 1.
16. Matei 25, 31.
18. Filip. 1, 10.

mină celor ce sunt în întuneric,

20. Povăţuitor celor fără minte, dascăl celor nevârstnici, ca unul care ai în lege dreptarul cunoştinţei şi al adevărului,

21. Tu, în sfârşit, care înveţi pe altul, pe tine însuţi nu te înveţi! Tu propovăduești: Să nu furi — şi tu furi!

22. Tu rosteşti: Să nu curveşti — şi tu curveşti! Tu, cel care urăşti idolii — furi cele sfinte!

23. Tu, care te lauzi cu legea, îl necinsteşti pe Dumnezeu, prin călcarea legii!

24. Căci numele lui Dumnezeu, din pricina voastră, este hulit între neamuri — precum este scris.

25. Tăierea împrejur foloseşte într'adevăr, dacă păzeşti legea; dacă însă eşti călcător de lege, tăierea ta împrejur se face netăiere împrejur.

26. Şi atunci, dacă cel netăiat împrejur păzeşte hotărîrile legii, netăierea lui împrejur nu va fi, oare, socotită ca tăiere împrejur?

27. Iar el — din fire netăiat împrejur, dar împlinitor al legii — nu te va judeca, oare, pe tine, care, cu toată slova legii şi tăierea împrejur, eşti călcător de lege?

28. Pentrucă nu cel ce se arată pe dinafară e Iudeu, nici (adevărata) tăiere împrejur nu este cea de dinafară, în trup;

29. Ci este iudeu cel întru ascuns, iar tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în literă; şi lauda lui nu vine dela oameni, ci dela Dumnezeu.

3.

Toţi oamenii, fără osebire, sunt păcătoşi.

1. Atunci, care este întâietatea iudeului, sau care este folosul tăierii împrejur?

21. Matei 23, 2, 3.
24. Is. 52, 5; 1 Tim. 6, 1.
25. 1 Cor. 7, 19.
29. A doua Lege 10, 16

2. Este mare în toate privinţele — mai întâi, pentrucă lor li s'au încredinţat cuvintele lui Dumnezeu.
3. Căci, ce este dacă unii n'au crezut? Oare necredinţa lor va nimici credincioșia lui Dumnezeu?
4. Ferească Domnul! Ci rămâne Dumnezeu adevărat (în cuvântul lui), iar orice om mincinos, precum este scris: Ca să Te îndreptezi întru cuvintele Tale și să biruiești când vei judeca Tu.
5. Dar de vreme ce nedreptatea noastră învederează dreptatea lui Dumnezeu, ce vom zice? Nu cumva, că Dumnezeu e nedrept, când revarsă mânia Lui? (Omenește vorbesc).
6. Ferească Domnul! Căci atunci, cum va judeca Dumnezeu lumea?
7. (Ce vom zice?). Că de vreme ce adevărul lui Dumnezeu, prin minciuna mea, a prisosit spre slava Lui, pentru ce dar mai sunt eu judecat ca păcătos?
8. Şi (iarăși), dece n'am face cele rele, ca să vie cele bune? (Precum suntem huliţi și precum spun unii că ne rostim noi. Osânda acestora este dreaptă).
9. Așa dar, ce este? Avem noi vreo precădere? Nu, deloc. Căci am învinuit mai înainte atât pe Iudei, cât și pe Elini, că toţi sunt sub păcat,
10. După cum este scris: Nu este drept nici unul;
11. Nu este cine să înţeleagă, nu este cine să caute pe Dumnezeu;
12. Toţi s'au abătut, împreună netrebnici s'au făcut. Nu este cine să facă binele, nici măcar unul nu este;
13. Mormânt deschis este gâtlejul lor; cu limbile lor vorbit-au vicleniii; venin de aspidă e sub buzele lor;
14. Gura lor e plină de

3. 2. Fapt. 9, 38.
4. Ps. 50, 6.
8. Rom. 6, 1, 2.
9. Gal. 3, 22.
10. Ps. 13, 3.
13. Ps. 5, 9.
14. Ps. 9, 28.

blestem și de amărăciune;
15. Iuți sunt picioarele
lor spre v ă r s a r e de
sânge;
16. Prăpăd și nenorocire
sunt în drumurile
lor;
17. Și calea păcii ei
nu au cunoscut-o;
18. Nu este frică de
Dumnezeu înaintea ochilor
lor.
19. Știm, însă, că toate
câte zice legea, le rostește
pentru cei cari sunt
sub lege, ca orice gură
să fie închisă și toată
lumea să fie v i n o v a t ă
înaintea lui Dumnezeu.

20. Pentrucă din faptele
l e g i i niciun om nu
se va îndreptăți înaintea
Lui, de vreme ce prin
lege vine cunoștința păcatului.

21. Ci acum, în afară
de lege, s'a arătat o îndreptățire
dela Dumnezeu,
mărturisită de lege
și de prooroci,

22. Adică îndreptățirea
care vine dela Dumnezeu,
prin credința în Iisus
Hristos, pentru toți
și peste toți cei ce cred,
căci nu este deosebire.
23. Fiindcă toți au păcătuit
și sunt lipsiți de
slava lui Dumnezeu;

24. Și sunt îndreptățiți
în dar, cu h a r u l Lui,
prin răscumpărarea cea
în Hristos Iisus.

25. Pe El, Dumnezeu
L-a rânduit jertfă de ispășire,
prin credința în
sângele Lui, ca să-și arate
a Sa dreptate —
căci trecuse cu vederea
păcatele făcute mai înainte,
26. In vremea îngăduinței
lui Dumnezeu — ca
să-și arate a Sa dreptate,
în zilele de față, dovedindu-se
pe Sine drept
și îndreptățind pe cel ce
este din credința în Iisus.
27. Atunci, unde este
pricina de l a u d ă? A
fost înlăturată. Prin care

---

15. Is. 59, 7.
18. Ps. 35, 1.
19. Ps. 106, 42; Gal. 3, 22.
20. Ps. 142, 2; Gal. 2, 16.
21. Ioan 5, 46.

22. Rom. 10, 12.
24. Efes. 2, 8.
25. Evr. 4, 16; 1 Ioan 2, 2.
27. Rom. 2, 17, 23.

lege? Prin legea faptelor? Nu, ci prin legea credinței.

28. Căci noi credem, că omul se va îndreptăți prin credință, fără faptele Legii.

29. Oare Dumnezeu este numai al Iudeilor? Nu este El și Dumnezeul păgânilor? De bună seamă și al păgânilor,

30. De vreme ce unul este Dumnezeu, care va îndreptăți, din credință, pe cei tăiați împrejur și (iarăși), prin credință, pe cei netăiați împrejur.

31. Dar nu cumva, prin credință, noi desființăm legea? Ferească Domnul! Dimpotrivă, întărim legea.

4.

Indreptățirea prin credință e întărită cu pilda lui Avraam și cu mărturia lui David.

1. Ce vom zice acum, că a dobândit după trup (și cu puterea lui) strămoșul nostru Avram?

2. Dacă Avraam s'a îndreptățit din fapte, are cuvânt de laudă — dar nu înaintea lui Dumnezeu.

3. Căci, ce spune Scriptura? Și Avraam a crezut lui Dumnezeu și i s'a socotit lui spre îndreptățire.

4. Celui care lucrează nu i se socotește plata după har, ci după datorie.

5. Pe când celui care nu lucrează, ci crede în Cel ce îndreptățește pe păcătos, credința lui se socotește spre îndreptățire.

6. Intocmai cum și David fericește pe omul, căruia Dumnezeu îi socotește îndreptățirea fără de fapte:

7. Ferici ți aceia, cărora li s'au iertat fărădelegile și li s'au acoperit păcatele!

8. Fericit bărbatul căruia Domnul nu-i ține păcatul în seamă!

9. Deci, fericirea acea-

28. Gal. 2, 16.
29. Rom. 10, 12; Efes. 4, 6.
31. Mt. 5, 17; Gal. 3, 24.

4. 3. Fac. 15, 6; Gal. 3, 6; Iac. 2, 23.
7. Ps. 31, 1, sq.

sta este ea numai pentru cei tăiaţi împrejur sau şi **pentru** cei netăiaţi împrejur? Căci **zicem** (încă odată): i s'a socotit lui Avraam credinţa spre îndreptăţire.
10. Dar cum i s'a socotit? Când era tăiat împrejur sau când era netăiat împrejur? Nu când era **tăiat** împrejur, ci când era netăiat împrejur.
11. Iar semnul tăierii împrejur l-a primit ca pecete spre îndreptăţire, pentru credinţa lui din vremea netăierii împrejur, ca să fie părintele tuturor celor ce cred, deşi netăiaţi împrejur, şi să li se socotească şi lor (credinţa) spre îndreptăţire,
12. Apoi şi părinte al celor tăiaţi împrejur. Dar nu al celor cari sunt numai tăiaţi împrejur, ci şi umblă în urmele credinţei pe care o avea părintele nostru Avraam, pe când era netăiat împrejur.
13. Pentrucă Avraam şi seminţia lui nu prin lege au primit făgăduinţa că vor moşteni lumea, ci prin îndreptăţirea credinţei.
14. Căci dacă moştenitorii sunt cei ce au legea, atunci credinţa a ajuns zadarnică, iar făgăduinţa s'a desfiinţat,
15. De vreme ce legea pricinuieşte mânie; dar unde nu e lege, nu e nici călcare de lege.
16. De aceea (moştenirea făgăduită) este din credinţă, ca să fie din har şi ca făgăduinţa să rămână temeinică pentru toţi urmaşii, nu numai pentru cei ce se ţin de lege, dar şi pentru cei ce se ţin de credinţa lui Avraam, carele este părintele nostru al tuturora,
17. Precum este scris: Pusu-te-am pe tine părinte al multor neamuri. El e părintele nostru în faţa Celui în care a crezut, adică a lui Dumnezeu, care înviază pe cei

11. Fac. 17, 11.
12. Matei 3, 9.
13. Fac. 22. 17.
14. Gal. 3, 18.
15. Rom. 3, 20.
17. Fac. 17. 5, sq.

morţi şi chiamă la fiinţă
cele ce încă nu sunt.
18. Avraam, care mai presus de nădejde întru nădejde a crezut, că el va fi într'adevăr părintele multor neamuri, **după** cum i s'a spus: Aşa va fi seminţia ta.
19. Şi fără să slăbească în credinţă, deşi s'a văzut pe sine amorţit cu trupul — căci era aproape de o sută de ani — şi a văzut amorţirea pântecelui Sarei,
20. Totuşi, nu s'a îndoit, prin necredinţă, despre făgăduinţa lui Dumnezeu, ci s'a întărit în credinţă, dând mărire lui Dumnezeu,
21. Ca unul care a crezut desăvârşit, că ceea ce a făgăduit: puternic este să şi împlinească.
22. De aceea, credinţa lui i s'a socotit spre îndreptăţire.
23. Dar nu s'a scris numai pentru el, că i s'a socotit spre îndreptăţire,
24. Ci şi pentru noi; căci şi nouă va să ni se socotească, nouă cari credem în Cel ce a înviat din morţi pe Iisus, Domnul nostru,
25. Carele s'a dat pentru păcatele noastre şi a înviat pentru îndreptăţirea noastră.

18. Fac. 15, 5.
20. Ioan 9, 24.
24. Fapt. 2, 24.
25. Is. 53, 12.

5.

Roadele îndreptăţirii din credinţă. Adam şi Hristos.

1. Aşa dar, fiind îndreptăţiţi din credinţă, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos,
2. Căruia datori îi suntem că am dobândit prin credinţă apropiere la harul acesta, în care stăm, şi că ne lăudăm **întru nădejdea** măririi lui Dumnezeu.
3. Şi nu numai atât, ci ne lăudăm şi în suferinţe, bine ştiind că suferinţa aduce răbdare,
4. Şi răbdarea încercare, şi încercarea nădejde.

5. 1. Ioan 16, 33.
2. Efes. 2, 18.
3. Iacov 1, 2, sq.

5. Iară nădejdea nu dă de ruşine, pentrucă iubirea lui Dumnezeu s'a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, cel dăruit nouă.

6. Căci Hristos încă fiind noi neputincioşi, la ceasul hotărît a murit pentru cei necredincioşi.

7. Ci pentru (unul) drept cu greu va muri cineva, iar pentru binele (celor mulţi) poate se hotărăşte cineva să moară.

8. Dar Dumnezeu învederează dragostea Lui către noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoşi.

9. Cu atât mai vârtos, prin urmare, fiind acum îndreptăţiţi prin sângele Lui, izbăvi-ne-vom prin El de mânie.

10. Căci dacă, pe când eram vrăjmaşi, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, odată împăcaţi, ne vom mântui prin viaţa Lui.

11. Şi nu numai atât, ci şi lăudându-ne în Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Hrsitos, prin care am primit acum împăcarea.

12. Drept aceea, precum printr'un (singur) om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea şi astfel moartea a trecut la toţi oamenii, întru acela pr'n care toţi au păcătuit —

13. Fiindcă, până la lege, păcatul era în lume, dar păcatul nu se socoteşte, când nu este lege.

14. Ci moartea a domnit dela Adam până la Moise şi peste cei ce nu păcătuiseră, după asemănarea greşelii lui Adam, care este chipul Celui ce era să vie.

15. Insă nu e cu greşala, cum e cu harul, căci dacă prin greşala unuia a căzut moartea pe cei mulţi, cu atât mai vârtos harul lui Dumne-

5. Evr. 6, 18, 19; 1 Petr. 3, 18.
7. Ioan 15, 13.
8. Ioan 3, 16.
9. 1 Petr. 1, 19.
12. 1 Cor. 15, 21, sq.
13. Rom. 4, 15.
14. 1 Cor. 15, 45.

zeu şi darul Lui au prisosit, spre mântuirea celor mulţi, prin harul unui singur om, Iisus Hristos.

16. Şi ce aduce darul nu seamănă cu ce a adus acel unul, care a păcătuit; căci pe când judecata, pornind dela cel unul, se face osândire, darul care iartă, pornind dela multe călcări de lege, se face izbăvire.

17. Intr'adevăr, dacă prin greşala unuia, moartea a domnit prin unul singur, cu atât mai vârtos cei ce primesc belşugul harului şi al darului îndreptăţirii, vor împărăţi în viaţă, prin unul Iisus Hristos.

18. Astfel dar, după cum printr'o singură greşală a venit osânda pentru toţi oamenii, aşijderea, printr'o singură îndreptare, pentru toţi oamenii a venit îndreptăţirea care dă viaţă;

19. Şi precum din neascultarea unui om toţi s'au făcut păcătoşi, tot aşa din ascultarea Unuia mulţi se vor face drepţi.

20. Iară legea a intrat ca să se înmulţească greşala; unde însă păcatul s'a înmulţit, harul a prisosit;

21. Aşa că, precum păcatul a stăpânit spre moarte, tot astfel să stăpânească harul, prin dreptate, spre viaţa veşnică, prin Iisus Hristos, Domnul nostru.

6.

Lucrarea faptelor bune ce se cuvine să urmeze credinţei.

1. Ce vom zice atunci? Rămânea-vom oare în păcat, ca să se înmulţească harul?

2. Ferească Domnul! Noi cari am murit păcatului, cum vom mai trăi în păcat?

3. Au nu ştiţi că toţi câţi în Hristos Iisus ne-am botezat, întru

20. Rom. 4, 15; Gal. 3, 19.
21. Rom. 6, 23.
6. 1. Gal. 2, 17.
2. Gal. 6, 14.
3. Gal. 3, 27.

moartea Lui ne-am botezat?

4. Deci ne-am îngropat cu El, în moarte, prin botez; așa încât, după cum Hristos a înviat din morți, prin mărirea Tatălui, tot așa și noi să umblăm întru înnoirea vieții;

5. Că dacă ne-am făcut cu El o singură tulpină, întru asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și Invierii Lui.

6. Dându-ne bine seama, că omul nostru cel vechiu a fost împreună răstignit cu El, ca să se nimicească trupul păcatului, așa încât să nu mai fim robii păcatului.

7. Fiindcă cine a murit este slobod de păcat.

8. Și dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și viețui împreună cu El,

9. Știind că Hristos, după ce a înviat din morți, nu mai moare. Moartea nu mai are stăpânire peste El.

10. Că ce a murit, păcatului odată a murit; iar ce viază, viază lui Dumnezeu.

11. Așa și voi, socotiți-vă că sunteți morți păcatului, dar vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru.

12. Drept aceea, să nu stăpânească păcatul în trupul vostru cel muritor, ca să vă supuneți la poftele lui,

13. Și nu dați păcatului mădularele voastre, (făcându-le) arme ale nedreptății, ci înfățișați-vă pe voi lui Dumnezeu, ca vii, sculați din morți, și mădularele voastre ca arme de dreptate pentru Dumnezeu.

14. Pentrucă păcatul nu va avea putere asupra voastră, căci nu (mai) sunteți sub lege, ci sub har.

15. Atunci, ce? Să pă-

---

4. Col. 2, 8, sq.; Efes. 4, 23; Evr. 12, 1; 1 Petr. 2, 1 și 4, 12.
5. Fil. 3, 10.
6. Gal. 5, 24.
8. 2 Tim. 2, 11.
12. Fac. 4, 7; Ps. 118, 133.
14. Gal. 5, 18.
15. Ioan 8, 16.

cătuim, fiindcă nu suntem sub lege, ci sub har? Ferească Domnul!

16. Au nu ştiţi că, de vă daţi cuiva pe voi robi de ascultare, robi sunteţi cui vă supuneţi: fie păcatului spre moarte, fie ascultării (de Dumnezeu) spre îndreptăţire?

17. Dar, mulţumim lui Dumnezeu, că (deşi) eraţi robi ai păcatului, v'aţi supus din toată inima dreptarului învăţăturii cu care v'aţi deprins.

18. Aşa că, scăpaţi fiind din robia păcatului, v'aţi făcut robi îndreptăţirii.

19. — Omeneşte vorbesc, din pricina neputinţei trupului vostru. — După cum aţi făcut mădularele voastre roabe necurăţiei şi fărădelegii, spre fărădelege, tot aşa faceţi acum mădularele voastre roabe îndreptăţirii, spre sfinţire.

20. Căci atunci, când eraţi robi ai păcatului, eraţi slobozi faţă de îndreptăţire.

21. Deci ce roadă aveaţi atunci? Roade de care acum vă e ruşine; pentrucă sfârşitul acelora este moartea.

22. Dar acum, izbăviţi fiind de păcat şi robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveţi roada voastră în sfinţenie, iar sfârşitul: viaţa veşnică.

23. Pentrucă plata păcatului este moartea, iar darul lui Dumnezeu: viaţa veşnică, întru Hristos Iisus, Domnul nostru.

7.

Osânda păcatului sub lege. Lupta între carne şi duh.

1. Oare nu ştiţi, fraţilor — căci vorbesc unor cunoscători ai legii — că legea are putere asupra omului, atâta timp cât el e în viaţă?

2. Căci femeia măritată e legată de bărbatul său, prin lege, atâta cât

16. Ioan 8, 34.
18. 1 Cor. 7, 22.
21. Rom. 8, 6; Filip 3, 19.
22. 1 Petr. 1, 9.
23. Rom. 5, 21; Iacov 1, 15.
7. 1. Rom. 6, 14.
2. 1 Cor. 7, 39.

el trăieşte; iar dacă a murit bărbatul, deslegată e de legea care o lega de bărbat.

3. Astfel dar, cât el e în viaţă, dacă se mărită cu alt bărbat, se va numi preacurvară; iar dacă a murit bărbatul, este slobodă de lege, ca să nu fie preacurvară, măritându-se cu alt bărbat.

4. Aşa că, fraţii mei, şi voi aţi murit faţă cu legea, prin trupul lui Hristos, spre a fi ai altuia, ai Celui ce a înviat din morţi, ca să aducem roade lui Dumnezeu.

5. Căci pe când eram sub stăpânirea cărnii, patimile păcatelor, care erau prin lege (întărâtate), lucrau în mădularele noastre, ca să-i aducem roade morţii.

6. Dar acum, ne-am desfăcut de lege şi am murit faţă cu ea, care ne ţinea în silnicie, aşa încât noi slujim (lui Dumnezeu) întru înnoirea duhului şi nu întru vechimea slovei.

7. Aşa dar, ce vom zice? Este legea, păcat? Ferească Domnul! Dar păcatul nu l-am cunoscut, fără numai prin lege. Căci n'aş fi ştiut pofta, dacă legea n'ar fi zis: Să nu pofteşti!

8. Ci prilej luând păcatul prin poruncă, a lucrat în mine tot soiul de pofte. Căci în afară de lege, păcatul este mort.

9. Odinioară, trăiam fără lege, dar când a venit porunca, păcatul a prins viaţă;

10. Iar eu am murit! Şi porunca dată spre viaţă, tocmai ea, la mine s'a aflat a fi spre moarte.

11. Pentrucă păcatul, luând pornire, m'a înşelat prin poruncă şi m'a ucis prin ea.

12. Astfel dar, legea e sfântă şi porunca e sfântă şi dreaptă şi bună.

13. Atunci, ce era bun a fost pentru mine moar-

---

3. Matei 5, 32.
5. Rom. 6, 21.
6. 2 Cor. 3, 6.
7. Eşire 20, 17.
8. Rom. 4, 15; Ioan 15, 22.
10. Lev. 18, 5; Iezech. 20, 11, 13.
12. 1 Tim. 1, 8.

te? Să nu fie! Ci păcatul, ca să se arate păcat, mi-a adus moartea, chiar prin ceea ce a fost bun, și pentru ca păcatul, prin poruncă, să fie peste măsură de păcătos.

14. Știm cu adevărat, că legea e duhovnicească, dar eu sunt trupesc, vândut sub păcat,

15. Pentrucă nu știu ce fac; căci nu ceea ce voiesc îndeplinesc, dar ceea ce urăsc, tocmai aceea săvârșesc.

16. Iar dacă fac ceea ce nu mi-e voia, recunosc că legea este bună.

17. Ci acum nu mai săvârșesc eu acestea, ci păcatul care locuește întru mine.

18. Fiindcă știu că în mine, adică în trupul meu, nu locuește ce e bun. Căci de voit voiesc, dar de lucrat binele nu-l lucrez;

19. Căci nu fac binele, pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc.

20. Și atunci, dacă fac ceea ce nu-mi este voia, nu mai sunt eu făptuitorul, ci păcatul care locuiește întru mine.

21. Găsesc, deci, această lege în mine, care vreau să fac bine, că anume răul se ține de mine.

22. Că, după omul cel lăuntric, mă bucur de legea lui Dumnezeu,

23. Dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva minții mele și mă face rob legii păcatului, cea din mădularele mele.

24. Om nenorocit ce sunt! Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia?

25. Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, Domnul nostru! Deci, dară, eu însumi, cu mintea mea slujesc legii lui Dumnezeu, iar cu trupul: legii păcatului.

---

14. Rom. 8, 3.
18. Fac. 6, 5, 8, 21.
21. Ps. 50, 7.
22. Ps. 1, 2.
23 Gal. 5, 17.
25. 1 Cor. 15, 57.

8.

Credincioşii sunt slobozi faţă de osândă. Ei sunt fiii lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos. Sf. Duh Mijlocitorul.

1. Drept aceea, asupra celor ce sunt în Hristos Iisus, nu este acum nicio osândă.

2. De vreme ce legea duhului vieţii lui Iisus Hristos m'a liberat de legea păcatului şi a morţii,

3. Pentrucă ceea ce era cu neputinţă legii, căci era slabă prin trup, a săvârşit Dumnezeu trimiţând pe Fiul Său întru asemănarea trupului păcatului şi pentru păcat, a osândit păcatul în trup,

4. Pentru ca îndreptarea legii să se împlinească întru noi, cei ce nu umblăm potrivit trupului, ci potrivit Duhului.

5. Căci cei ce sunt după trup cugetă cele trupeşti, iar cei ce sunt după Duh, cele ale Duhului.

6. Ci pofta cărnii este moarte, pe când cugetul Duhului este viaţă şi pace;

7. Deoarece pofta cărnii este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, fiindcă nu se supune legii lui Dumnezeu şi nici nu poate.

8. Iară cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu.

9. Voi, însă, nu sunteţi sub puterea cărnii, ci a Duhului, dacă într'adevăr Duhul lui Dumnezeu sălăşluieşte întru voi. Iară dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui.

10. Iar dacă Hristos este întru voi, trupul este mort pentru păcat; iar Duhul viază pentru îndreptăţire.

11. Iar dacă Duhul Celui ce a înviat pe Iisus din morţi locueşte întru voi, El, Cel ce a înviat pe Iisus din morţi, vii va

---

8. 1. Rom. 3, 27.
3. Fapt. 15, 10; Filip. 2, 7.
6. Rom. 6, 21.
7. Iacov 4, 4.
9. 1 Cor. 3, 16.
11. 1 Cor. 6, 14.

face şi trupurile voastre muritoare, din p r i c i n a Duhului Său carele sălăşlueşte întru voi.

12. Drept aceea, fraţilor, nu suntem datori trupului, ca să vieţuim după trup.

13. Căci dacă vieţuiţi după trup, veţi muri, iar dacă ucideţi cu Duhul, faptele trupului: veţi fi vii.

14. Fiindcă toţi câţi sunt mânaţi de D u h u l lui Dumnezeu, ei fiii lui Dumnezeu sunt.

15. Într'adevăr, n'aţi primit duh de robie, ca să vă fie iarăşi frică, ci aţi primit Duhul înfierii, prin care strigăm: Abba! (Părinte!).

16. Duhul însuşi mărturiseşte împreună cu duhul nostru, că suntem fii ai lui Dumnezeu.

17. Şi dacă suntem fii, suntem şi moştenitori — moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos — dacă într'adevăr suferim împreună cu El, ca împreună cu El să ne şi preamărim.

18. Căci socotesc, că durerile ceasului de faţă nu pot să stea în cumpănă cu mărirea care va să se arate pentru noi.

19. Pentrucă dorul statornic al făpturii aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu.

20. Căci făptura a fost supusă deşertăciunii — nu de voia ei, ci din pricina aceluia care a supus-o — (totuşi) cu nădejde,

21. De vreme ce făptura însăşi se va izbăvi din robia stricăciunii, ca să se bucure de libertatea m ă r i r i i fiilor lui Dumnezeu.

22. Fiindcă ş t i m, că toată făptura suspină laolaltă şi este până acum ca în dureri de naştere.

23. Şi nu numai atât, ci şi noi, cari avem pârga Duhului, noi singuri sus-

13. Gal. 5, 19.
14. Gal. 5, 18.
15. Gal. 3, 26 şi 4, 6; 2 Tim. 1, 7.
16. 2 Cor. 1, 22.
17. Gal. 4, 7; Fapt. 14, 22.
18. 2 Cor. 4, 17.
19. Col. 3, 4.
23. 2 Cor. 5, 2, sq.; Luca 21, 26; Gal. 4, 5.

pinăm în noi înşine, aşteptând cu nerăbdare înfierea, răscumpărarea trupului nostru.

24. Căci întru nădejde ne-am mântuit; dar nădejdea care se vede nu mai e nădejde. Cum ar nădăjdui cineva ceea ce vede?

25. Iar de nădăjduim ceea ce nu vedem, aşteptăm prin răbdare.

26. Asemenea şi Duhul vine slăbiciunii noastre într'ajutor, căci să ne rugăm cum trebue nu ştim, ci singur Duhul se roagă pentru noi cu suspinuri negrăite.

27. Insă cercetătorul inimilor ştie care este năzuinţa inimilor, ştie care este năzuinţa Duhului, căci el se roagă pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu.

28. Şi ştim, că celor ce iubesc pe Dumnezeu, toate li se lucrează spre bine, adică acelora cari sunt chemaţi după voia Lui;

29. Căci pe cei cari i-a cunoscut mai înainte, pe aceia mai înainte i-a şi hotărît să fie asemenea chipului Fiului Său, ca el să fie întâi născut între foarte mulţi fraţi.

30. Iar pe cari i-a hotărît mai înainte, pe aceia i-a şi chemat; şi pe cari i-a chemat, pe aceia i-a şi îndreptăţit, iar pe cari i-a îndreptăţit, pe aceia i-a şi preamărit.

31. Ce vom zice dară, la acestea? Dacă Dumnezeu e pentru noi, cine este împotriva noastră?

32. Când El pe însuşi Fiul Său nu L-a cruţat, ci L-a dat morţii pentru noi toţi, cum nu ne va da oare toate împreună cu El?

33. Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este cel ce îndreptăţeşte;

34. Cine va osândi? (Oare Hristos?), Hristos, Cel ce a murit, ba mai bine Cel ce a înviat, Cel ce este de-a-dreapta

29. Col. 1, 18; Evr. 1, 6.
32. Ioan 3, 16.
34. 1 Petr. 3, 22.

lui Dumnezeu El mijlocește pentru noi!
35. Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Oare necazul? Ori strâmtorarea, ori prigoana, ori foametea, ori golătatea, ori primejdia, ori sabia?
36. (Căci) precum este scris: Pentru Tine suntem omorîți toată ziua; socotitu-ne-am ca niște oi de înjunghiere.
37. Ci în toate acestea suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.
38. Pentrucă sunt încredințat, că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici ce este acum, nici ce va să fie, nici puterile
39. Inălțimii, nici puterile adâncului și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Iisus Hristos, Domnul nostru.

35. Ioan 10, 28.
36. Ps. 43, 23; 1 Cor. 4, 9; 2 Cor. 4, 11.
37. 1 Cor. 15, 57.
38. Fil. 1, 6; 2 Tim. 1, 12.

9.

Israel cel căzut s'a lepădat. Chemarea neamurilor. Israelul cel adevărat.

1. Spun adevărul în Hristos, nu mint — cugetul meu mi-o dovedește prin Duhul Sfânt —
2. Că mare îmi este întristarea și necurmată durerea inimii.
3. Pentrucă aș dori (de s'ar putea) să fiu eu însumi anatema, departe de Hristos, pentru frații mei, pentru rudele mele după trup,
4. Ca unii ce sunt Israeliți, ale cărora sunt înfierea și mărirea și așezămintele și rânduiala legii și slujba dumnezeiască și făgăduințele,
5. Ai cărora sunt părinții și din cari după trup este Hristos, Cel ce este peste toate Dumnezeu, binecuvântat în veci, Amin.
6. Dar nu (spun acea-

9 1. Rom. 1, 9.
3. Eșire 32, 33.
6. Numer. 23, 19; Ioan 8, 39.

stă) ca și cum cuvântul
lui Dumnezeu ar fi că-
zut. Căci nu toți cari
sunt din Israel sunt și
Israeliți;
7. — Nici — pentrucă
sunt sămânța lui Avraam
— sunt toți și fii, ci: ur-
mașii lui Isaac vor fi ur-
mașii tăi.
8. Adică: nu copiii tru-
pului sunt copiii Domnu-
lui, ci fiii făgăduinței se
socotesc urmași.
9. Căci — voiu veni
din nou pe vremea acea-
sta și Sara avea-va un
fecior: este, doar, cu-
vânt de făgăduință.
10. Dar nu a fost așa
numai cu Sara, ci și cu
Rebeca, zămislind ea (cei
doi gemeni) dela Isaac,
părintele nostru;
11. Căci, mai înainte
de nașterea lor și fără să
fi făcut ei ceva bine ori
rău — ca rânduiala lui
Dumnezeu cea după ale-
gere să rămână în picioa-
re, nu pe temeiul fapte-
lor, ci din alegerea Celui
care cheamă —
12. I s'a zis Rebecăi:
Cel mai mare va sluji
celui mai mic!
13. Precum este scris:
Pe Iacov l-am iubit, iar
pe Esau l-am urît.
14. Ce vom zice dar?
Nu cumva că la Dumne-
zeu e nedreptate? Fe-
rească Domnul!
15. Căci grăiește către
Moise: Milui-voiu pe care
vreau să-l miluiesc și în-
dura-mă-voiu de cine
vreau să mă îndur.
16. Așa dar, nu este
dela cel care voiește, nici
dela cel ce aleargă, ci
dela Dumnezeu care mi-
luiește.
17. Căci Scriptura zice
lui Faraon: Pentru acea-
sta chiar te-am ridicat,
ca să arăt în tine pute-
rea Mea și ca numele
Meu să se vestească în
tot pământul.
18. Deci, dar, pe cine
vrea îl miluiește și iar
pe cine vrea, îl împie-
trește.
19. Tu, acum, îmi vei
zice: Atunci, dece mai

7. Fac. 21, 12; Evr. 11, 18; Gal. 4, 28.
9. Fac. 18, 10.
10. Fac. 25, 21.
12. Fac. 25, 22.
13. Mal. 1, 2.
15. Eșire 33, 19.
17. Eșire 9, 16.

bagă vină? Căci voinţei Lui cine poate să-i stea împotrivă?

20. Dar, mai înainte, cine eşti tu, o, omule, ca să te cerţi cu Dumnezeu? Oare vasul de lut va zice către cel ce l-a făcut: Dece m'ai făcut aşa?

21. Sau nu are olarul putere peste lutul lui, ca din aceeaşi frământătură să facă un vas de cinste, iar altul de necinste?

22. Şi (ce este) dacă Dumnezeu, voind să-şi arate mânia şi cunoscută să facă puterea Sa, a suferit cu multă răbdare vasele mâniei Sale, gătite spre pieire?

23. (Aşijderea) ca să arate bogăţia măririi Sale, către vasele îndurării, pe care mai dinainte le-a gătit spre mărire,

24. Adică pe noi, pe cari ne-a şi chemat, nu numai dintre Iudei ci şi dintre păgâni,

25. Precum zice şi în Osea: Chema-voiu pe cine nu era norodul Meu: norodul Meu, şi pe cine nu era iubită: iubită.

26. Şi va fi că în locul unde li s'a zis: Voi nu sunteţi norodul Meu — acolo chema-se-vor fii ai Dumnezeului celui viu.

27. Iar Isaia strigă despre Israel: Dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, rămăşiţa (numai) se va mântui.

28. Pentrucă, împlinind şi scurtând, Domnul va îndeplini, pe pământ, cuvântul Său.

29. Şi precum a proorocit Isaia: Dacă Domnul Savaot nu ne-ar fi lăsat nouă sământă (pentru noul Israel), am fi ajuns ca Sodoma şi am fi fost la fel cu Gomora.

30. Ce vom zice atunci? Că păgânii cari nu umblau după îndreptăţire, au dobândit îndreptăţire, însă îndreptăţirea din credinţă;

31. Iar Israel, umblând după legea îndreptăţirii,

20. Is. 45, 9; 29, 16; Inţel. 12, 12.
23. Efes. 1, 4, 7; Col. 1, 27.
25. Osie 2, 23.
26. Osie 1, 10.
27. Is. 10, 22, sq.
29. Is. 1, 9.

n'a ajuns la legea îndrep-
tățirii.
32. Pentru ce? Pentru-
că voind să ajungă nu
prin credință, ci ca din
faptele legii, s'au poti-
cnit de piatra poticnirii,
33. Precum este scris:
Iată pun în Sion piatră
de poticnire și piatră de
sminteală; și cine va cre-
de în El, nu se va rușina.

10.

Iudeii caută îndreptățire din faptele legii, iar nu din sfârșitul legii, care este Hristos.

1. Fraților, dorul inimii
mele și rugăciunea mea
la Dumnezeu, pentru ei,
este ca să ne mântuia-
scă.
2. Fiindcă — martor li
sunt — au râvnă pen-
tru Dumnezeu, dar fără
de pricepere.
3. Deoarece necunos-
când îndreptățirea lui
Dumnezeu și căutând să
statornicească îndreptă-
țirea lor, îndreptățirii lui
Dumnezeu nu s'au supus.
4. Căci Hristos este
sfârșitul legii, spre în-
dreptățirea oricăruia
crede.
5. Într'adevăr, Moise
scrie despre îndreptăți-
rea care vine din lege,
că: omul care va înde-
plini-o, viu va fi prin
ea.
6. Iar îndreptățirea
din credință grăiește așa:
Să nu zici în inima ta:
Cine se va sui la cer?
adică să coboare pe Hris-
tos!
7. Sau să zici: Cine
se va pogorî întru adânc!
adică să ridice pe Hris-
tos din morți!
8. Dar ce zice Scrip-
tura? Aproape de tine e
cuvântul, în gura ta și
în inima ta. — Acesta
este cuvântul credinței pe
care-l predicăm:
9. Dacă mărturisești cu
gura ta, că Iisus este
Domnul și crezi în inima
ta că Dumnezeu L-a în-

33. Is. 8, 14; 28, 16; Rom. 10, 11.
10. 3. Rom. 9, 31, 32; Filip. 3, 9.
4. Mat. 5, 17; Ioan 3, 18.
5. Lev. 18, 5; Luca 10, 28; Gal. 3, 12.
6. A doua Lege 30, 12, sq.
8. A doua Lege 60, 14; 1 Tim. 4, 6.

viat pe El din morţi, te vei mântui.

10. Căci cu inima se crede spre îndreptăţire, iar cu gura se mărturiseşte spre mântuire.

11. Precum zice Scriptura: Oricine crede în El nu se va ruşina.

12. Fiindcă nu este deosebire între Iudeu şi Elin, întrucât acelaşi (Hristos) este Domnul tuturor, care îmbogăţeşte pe toţi cei ce-L chiamă pe El.

13. Căci: Oricine va chema numele Domnului, se va mântui.

14. Dar cum va chema numele Aceluia în care încă n'au crezut? Şi cum vor crede în Acela de care n'au auzit? Şi cum vor auzi fără de propovăduitor?

15. Şi cum vor propovădui, de nu se vor trimete? Precum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, celor ce vestesc lucrurile bune!

16. Dar nu toţi s'au supus Evangheliei. Căci Isaia zice: Doamne, cine a crezut celor auzite dela noi?

17. Prin urmare, credinţa vine din predică auzită, iar predica este prin cuvântul lui Hristos.

18. Ci întreb: Oare n'au auzit? Dimpotrivă: «în tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor».

19. Atunci întreb: Nu cumva Israel n'a înţeles? Moise spune cel dintâi: Voiu întărîta râvna voastră cu cine nu este poporul (Meu) şi voiu aţâţa mânia voastră cu un popor nepriceput.

20. Iar Isaia îndrăzneşte şi zice: Aflat am fost de cei ce nu mă căutau şi văzut m'am făcut celor ce nu întrebau de mine.

21. Dar către Israel rosteşte: Toată ziua întins-am mâinile mele către un popor neascultător şi împotrivă grăitor.

---

11. Is. 28, 16.
13. Ioil 3, 5; Fapt. 2, 21.
15. Is. 52, 7, 15.
16. Is. 53, 1; Ioan 12, 38.
18. Ps. 18, 4.
19. A doua Lege 32, 21.
20. Rom. 9, 30; Is. 65, 1, sq.

11.

Alegerea lui Israel rămâne neschimbată, dar trecătoarea lui necredință a adus miluirea păgânilor. Căile Domnului sunt deapururi minunate și nepătrunse.

1. Intreb, deci: Oare lepădat-a Dumnezeu poporul Său? Ferească Domnul! Căci și eu sunt Israelit, din sămânța lui Avraam, din spița lui Veniamin.
2. Nu! Dumnezeu n'a lepădat poporul Său pe care mai înainte l-a cunoscut. Nu știți oare ce zice Scriptura, unde e vorba de Ilie, cum se roagă el la Dumnezeu împotriva lui Israel, zicând:
3. Doamne, pe proorocii Tăi i-au omorît, jertfelnicele Tale le-au surpat și eu am rămas singur; și acum caută să-mi ia viața.
4. Dar ce-i spune răspunsul dumnezeesc? Mi-am pus deoparte șapte mii de bărbați, cari nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.
5. Deci, tot așa și în vremea de acum: este o rămășiță, după alegerea harului.
6. Iar de este din har, nu mai este din fapte; altfel harul nu mai este har. Iar de este din fapte, nu mai este har, altfel fapta nu mai este faptă.
7. Atunci, ce s'a întâmplat? Ceea ce căuta Israel, tocmai aceea n'a dobândit, pe când cei aleși au dobândit. Iar ceilalți s'au împietrit.
8. Precum este scris: Dumnezeu le-a dat duh de împietrire, ochi ca să nu vadă și urechi ca să nu audă, până în ziua de azi.
9. Iar David zice: Facă-se masa lor cursă și laț și împiedicătoare și dreaptă răsplătire!
10. Intunece-se ochii lor ca să nu vadă și spinarea lor ține-o pururea încovoiată!

11. 1. Ps. 93, 14.
3. 3 Imp. 19, 10.
4. 3 Imp. 19, 18.
8. Luca 8, 10; Is. 29, 11; A doua Lege 29, 4.
9. Ps. 68, 26.

11. Aşa dar, întreb:
S'a poticnit oare ca să se
prăbuşească? Ferească
Domnul! Ci, prin căderea
lor, neamurilor le-a venit
mântuirea, ca Israel să
râvnească la ele.
12. Dar dacă greşala
lor a fost bogăţia lumii
şi micşorarea lor avuţia
păgânilor, cu cât **mai**
vârtos: întreg numărul
lor!
13. Căci v'o spun vouă, cari sunteţi credincioşi veniţi dintre păgâni:
Întrucât sunt apostolul
păgânilor, dau **slujbei**
mele toată slava,
14. Doar voiu izbuti să
aţâţ râvna celor din neamul meu şi să scap câţiva din ei.
15. Căci dacă înlăturarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor la loc, dacă nu o
înviere din morţi?
16. Fiindcă, de **este**
pârga (de făină) sfântă,
şi **frământătura** este sfântă; şi dacă rădăcina este sfântă, şi ramurile sunt la fel.
17. Iar dacă unele din
ramuri au fost frânte şi
tu, care erai măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor şi părtaş te-ai făcut rădăcinii şi sucului
măslinului,
18. Nu te mândri faţă
de ramuri; iar dacă te
mândreşti (bagă de seamă) că nu tu ţii rădăcina, ei rădăcina pe tine.
19. Dar vei zice: (Aceste) ramuri au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.
20. Prea bine! Din pricina necredinţei au fost
tăiate, iar tu stai prin
credinţă. Nu gândi lucruri înalte (despre tine), ci teme-te;
21. Că dacă Dumnezeu n'a cruţat ramurile
fireşti, nici pe tine nu te
va cruţa.
22. Vezi, deci, bunătatea şi asprimea lui Dumnezeu: Asprimea Lui către cei ce au căzut şi
bunătatea Lui către tine,
dacă vei stărui în acea-

---

11. Rom. 10, 19; Fapt. 13, 46, sq.
14. 1 Tim. 4. 16.
17. Ier. 11, 16.
19. Fapt. 13, 46
20. 1 Cor. 10. 12.
22. Ioan 15, 24.

stă bunătate; altfel tăiat vei fi şi tu.

23. Dar şi aceia, de nu vor stărui în necredinţă, vor fi altoiţi; căci puternic este Dumnezeu să-i altoiască iarăşi.

24. Căci dacă tu ai fost tăiat din firescul măslin sălbatic şi împotriva firii ai fost altoit în măslinul bun, cu atât mai vârtos aceştia, cari sunt fireşti, vor fi altoiţi în chiar măslinul lor.

25. Pentrucă nu voiesc, fraţilor, ca voi să nu ştiţi taina aceasta (ca să nu vă bizuiţi pe înţelepciunea voastră), că împietrirea în parte a lui Israel s'a făcut până ce va intra tot numărul păgânilor.

26. Şi astfel întregul Israel se va mântui, precum este scris: Din Sion va veni Izbăvitorul şi va înlătura nelegiuirea din Iacov;

27. Şi acesta este legământul meu cu ei, când voiu ridica păcatele lor.

28. E adevărat că ei, cu privire la Evanghelie, sunt vrăjmaşi din pricina voastră, dar cu privire la alegere, ei sunt iubiţi, din pricina părinţilor.

29. Fiindcă Dumnezeu nu-şi mai ia înapoi darurile şi chemarea Lui.

30. După cum voi, altă dată, n'aţi ascultat de Dumnezeu, dar acum aţi fost miluiţi prin neascultarea lor,

31. Tot aşa şi ei n'au ascultat acum, ca prin mila Lui, dăruită vouă, miluiţi să fie acum şi ei.

32. Căci Dumnezeu i-a închis pe toţi întru neascultare, pentru ca pe toţi să-i miluiască.

33. O, adâncul bogăţiei şi al înţelepciunii şi al ştiinţei lui Dumnezeu! Cât sunt de nepătrunse judecăţile Lui şi cât de neurmate căile Lui!

34. Căci cine a cunoscut gândul Domnului sau cine a fost sfetnicul Lui?

35. Sau cine mai îna-

---

23. Rom. 14, 4; 2 Cor. 3, 16.
26. Is. 59, 20 şi 27, 9.
27. Ier. 31, 33.
32. Gal. 3, 22.
34. Is. 40, 13; 1 Cor. 2, 16.

inte i-a dat Lui și va lua înapoi răsplată?
36. Pentrucă dela El și prin El și întru El sunt toate. A Lui să fie mărirea în veci. Amin!

12.

Indemnuri la sfințenie. Intrebuințarea folositoare a deosebitelor daruri.

1. Deci, îndemnu-vă pe voi, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, Domnului bine plăcută — și ca o înțeleaptă închinăciune a voastră.
2. Să nu vă asemănați chipului acestui veac, ci să vă schimbați, prin înnoirea minții, ca să fiți în stare să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun, plăcut, desăvârșit.
3. Căci, în puterea harului ce mi s'a dat, spun fiecăruia din voi, să nu năzuiască mai sus decât i se cuvine să năzuiască, ci să cugete cumpănit, fiecare precum Dumnezeu i-a împărțit măsura credinței.
4. Ci precum într'un singur trup avem multe mădulare și mădularele nu au toate aceeași lucrare,
5. Așa și noi, cei mulți, suntem în Hristos un trup, iar fiecare dintre noi mădulare suntem unii altora;
6. Dar avem felurite daruri, după harul ce ni s'a dat. Dacă avem profeție, să profețim după măsura credinței;
7. Dacă avem slujbă, să stăruim în slujbă; dacă unul învață, să se sârguiască în învățătură;
8. Dacă îndeamnă, să fie la îndemnare; dacă împarte altora, să împartă cu firească nevinovăție; dacă stă în frunte, să fie cu tragere de inimă; dacă miluiește, să

36. 1 Cor. 8, 6; Col. 1, 16; Rom. 16, 27.
12. 1. Rom. 6, 13; 1 Tesal. 4, 3.
2. Efes. 4, 23.
3. 1 Cor. 7, 17.
4. 1 Cor. 12, 12, sq.
6. Efes. 4, 11.
8. Matei 6. 2

miluiască cu voie bună!
9. Dragostea să fie ne-
făţarnică. Urgisiţi răul.
Lipiţi-vă de ce e bine.
10. In iubire frăţea-
scă, unii pe alţii iubiţi-
vă; în cinste, unii altora
daţi-vă întâietate.
11. La sârguinţă, nu
pregetaţi; cu duhul fiţi
fierbinţi; pe Domnul slu-
jiţi-L ca robii Lui.
12. Bucuraţi-vă cu bu-
curia nădejdii; în sufe-
rinţă fiţi răbdători; la
rugăciune daţi-vă toată
stăruinţa.
13. Faceţi-vă părtaşi
sfinţilor la trebuinţele lor,
iubirea de străini ur-
mând.
14. Binecuvântaţi pe
cei ce vă prigonesc, bi-
necuvântaţi-i şi nu-i bles-
temaţi.
15. Bucuraţi-vă cu cei
ce se bucură; plângeţi cu
cei ce plâng.
16. Năzuiţi acelaşi lu-
cru unii pentru alţii; nu
năzuiţi la cele înalte, ci
lăsaţi-vă duşi spre cele
smerite. Nu vă socotiţi
voi înşivă înţelepţi.
17. Nu răsplătiţi nimă-
nui răul cu rău. Purtaţi
grije de cele bune faţă
cu toţi oamenii.
18. Dacă se poate, pe
cât stă în puterea voa-
stră, trăiţi în bună pace
cu toţi oamenii.
19. Nu vă răzbunaţi
singuri, iubiţilor, ci lă-
saţi loc mâniei (lui Dum-
nezeu), căci scris este:
A Mea este răzbunarea;
Eu voiu răsplăti — zice
Domnul.
20. Deci, dacă vrăj-
maşul tău este flămând,
dă-i de mâncare, dacă îi
este sete dă-i să bea,
căci făcând aceasta gră-
mădi-vei cărbuni de foc
pe capul lui.
21. Nu te lăsa biruit
de rău, ci birueşte răul
cu binele.

13.

*Să ne supunem stăpâ-
nirilor.*

1. Tot sufletul să se

---

9. 1 Tim. 1, 5; Ps. 96, 11.
11. Rom. 14, 18 şi 16, 18.
12. Col. 4, 2.
14. Mt. 5, 44; 1 Cor. 4, 12.
16. Rom. 15, 5.
17. Pilde 3, 4; 2 Cor. 8, 21.
19. A doua Lege 32, 35; Evr. 10, 30.
20. Pilde 25, 22.
13. 1. I Petru 2, 13, sq.; Tit. 3, 1.

supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire fără numai dela Dumnezeu; iar cele ce sunt: de Dumnezeu sunt rânduite.

2. Pentru aceea, cine se împotriveşte stăpânirii, se împotriveşte rânduielii lui Dumnezeu. Iar împotrivitorii vor lua osândă asupra lor.

3. Dregătorii nu sunt spaimă pentru fapta bună, ci pentru cea rea. Voieşti, deci, să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele şi vei avea laudă dela ea.

4. Căci dregătorul este slujitorul lui Dumnezeu spre binele tău. Iar dacă faci rău, teme-te; căci nu în zadar poartă sabia, de vreme ce este slujitorul lui Dumnezeu şi izbânditorul mâniei Lui, asupra celui ce săvârşeşte răul.

5. De aceea, nevoie este să vă supuneți, nu numai de frica pedepsei, dar şi pentru cugetul vostru.

6. Că pentru aceasta plătiţi şi dăjdii; căci dregătorii sunt slujitorii lui Dumnezeu, stăruind în slujba lor neîncetat.

7. Dați tuturor cele ce sunteți datori: celui cu dajdia, dajdie; celui cu vama, vamă; celui cu teama, teamă; celui cu cinstea, cinste.

8. Nimănui cu nimic nu fiți datori, fără numai să vă iubiți unii pe alții; că acela care iubeşte pe aproapele, a împlinit legea.

9. Pentrucă: să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu mărturisești strâmb; să nu poftești... şi orice altă poruncă ar mai fi, se cuprinde întru acest cuvânt: Să iubești pe aproapele tău ca însuți pe tine.

10. Iubirea nu face rău aproapelui; drept aceea,

---

3. Luca 22, 25; 1 Petru 2, 14.
7. Matei 22, 21.
8. Gal. 5, 14; Col. 3, 14; 1 Tim. 1, 5.
9. Marcu 12, 31.
10. 1 Cor. 13, 4.

iubirea este împlinirea legii.

11. Și aceasta, fiindcă știți în ce timp ne găsim, căci acum este ceasul să vă treziți din somn, deoarece acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am primit credința.

12. Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.

13. Să umblăm cuviincios, ca la lumina zilei: nu în ospețe și în bețiî, nu în desfrânări și destrăbălare, nu în ceartă și în pismă.

14. Ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și nu purtați atâta grijă de trupul vostru, încât să-i deșteptați dorințele.

11. 2 Cor. 6, 2; Efes. 5, 14; Tes. 5, 6, sq.
12. 1 Ioan 5, 5; Efes. 5, 11.
13. Luca 21, 34; Efes. 5, 18; Iacov 3, 14.
14. Gal. 3, 27; Col. 3, 10.

14.

Cum să ne purtăm cu cei slabi și să nu dăm prilej de sminteală nimănui.

1. Primiți-l cu bine pe cel slab în credință, fără să stați să cerneți gândurile (lui).
2. Unul are încredere să mănânce de toate; cel slab, însă, mănâncă legume.
3. Cel ce mănâncă să nu privească de sus pe cel ce nu mănâncă; iar cel ce nu mănâncă să nu judece pe cel ce mănâncă; fiindcă Dumnezeu l-a primit (între ai Săi).
4. Cine ești tu, ca să judeci pe sluga altuia? Dacă stă drept sau cade, Domnul lui ține socoteală. Dar va sta, căci Domnul are putere ca să-l facă să stea.
5. Unul osebește o zi de alta, iar altul judecă toate zilele asemenea.

14. 1. Rom. 15, 1, sq.; Fapte 20, 35; 1 Cor. 8, 9; Gal. 5, 10.
3. Col. 2, 16.
4. Rom. 2, 1; Matei 7, 1; Iacov 4, 12.
5. Gal. 4, 10.

Fiecare să fie deplin încredințat în cugetul lui.

6. Cine socotește ziua (ca zi legată), o socotește pentru Domnul; și cine o desleagă, o desleagă pentru Domnul. Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă, pentrucă mulțumește lui Dumnezeu, și cine nu mănâncă, tot pentru Domnul nu mănâncă, și mulțumește și el lui Dumnezeu.

7. Căci nimeni dintre noi nu trăiește pentru sine și nimeni nu moare pentru sine.

8. Că de trăim, pentru Domnul trăim și de murim, pentru Domnul murim. Deci fie că trăim, fie că murim — suntem ai Domnului.

9. Căci pentru aceasta a murit și a înviat Hristos, ca să aibă stăpânire și peste morți și peste vii.

10. Tu, dar, dece judeci pe fratele tău? Și tu, dece te uiți de sus la fratele tău? De vreme ce toți ne vom înfățișa înaintea judecății lui Dumnezeu.

11. Căci scris este: Viu sunt Eu! — zice Domnul — Orice genunchiu se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.

12. Astfel, fiecare din noi va da pentru sine seamă lui Dumnezeu.

13. Deci, să nu ne mai judecăm unii pe alții, ci mai vârtos judecați aceasta: să nu dați fratelui prilej de poticneală sau de sminteală.

14. Știu și sunt încredințat în Domnul Iisus, că nimic nu e spurcat prin sine, fără numai pentru cel care gândește că e ceva spurcat — pentru acela spurcat este.

15. Ci dacă, pentru o mâncare, fratele tău se mâhnește, nu mai umbli potrivit iubirii. Nu pier-

6. A doua Lege 8, 10; 1 Cor. 10, 31.
9. Fapte 10, 42; 2 Cor. 5, 15.
10. 2 Cor. 5, 10.
11. Is. 45, 23; Tit. 2, 10.
12. Mt. 12, 36; Gal. 6, 5.
13. Matei 18, 7.
14. Matei 15, 11.
15. 1 Cor. 8, 11. 12.

de, cu mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Hristos.
16. Nu lăsați ca bunul vostru să fie defăimat.
17. Pentrucă Impărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie întru Duhul Sfânt.
18. Iar cel ce slujește, în felul acesta pe Hristos, plăcut este lui Dumnezeu și încuviințat e de oameni.
19. Drept aceea, să urmărim faptele păcii și ale întăririi dintre noi.
20. Nu strica, pentru mâncare, lucrul lui Dumnezeu. E adevărat că toate sunt curate, dar rău este pentru omul care, mâncând, dă altuia (sau sie-și) prilej de poticneală.
21. Bine este să nu mănânci carne, nici să bei vin, nici să faci ceva de care fratele tău se poticnește, se smintește, ori slăbește în credință.
22. Credința pe care o ai, s'o ai pentru tine însuți, în fața lui Dumnezeu. Fericit este cel ce nu se judecă singur, în ceea ce încuviințează!
23. Dar cel ce stă la îndoială e osândit dacă va mânca, fiindcă n'a fost din credință. Și tot ce nu vine din credință — e păcat.

15.

Indemnuri la răbdare cu cei slabi și la unirea frățească. Izbânda și răspândirea Evangheliei prin predica Apostolului.

1. Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu căutăm plăcerea noastră.
2. Fiecare dintre noi, să fie aproapelui său pe plac, la ce e bine, pentru zidirea lui.
3. Că și Hristos n'a căutat a Sa plăcere, ci, precum este scris: Ocările celor ce te ocărăsc

17. Lc. 17, 20; 1 Cor. 8, 8.
21. 1 Cor. 8, 13.
22. 1 Ioan 3, 21.
23. Tit. 1, 15; Evr. 11, 6.

15. 1. Rom. 14, 1; Gal. 6, 1.
2. 1 Cor. 9, 19; 22, 8; Ps. 68, 9.

pe tine au căzut asupra
mea.
4. Deoarece toate câte
s'au scris mai înainte,
s'au scris spre învățătu-
ra noastră, ca prin răb-
darea și mângâierea, care
vin din Scripturi, nădej-
de să avem.
5. Iară Dumnezeul răb-
dării și al mângâierii să
vă dăruiască vouă, unui
față cu altul, același cu-
get după Iisus Hristos.
6. Pentru ca toți lao-
laltă și cu o singură
gură, să preamăriți pe
Dumnezeu și Tatăl Dom-
nului nostru Iisus Hris-
tos.
7. Drept aceea, primi-
ți-vă sufletește unii pe
alții, precum și Hristos
v'a primit pe voi, spre
mărirea lui Dumnezeu.
8. Căci spun, că Hris-
tos s'a făcut slujitor al
tăierii împrejur pentru a-
devărul lui Dumnezeu,
ca să împlinească făgă-
duințele date părinților,
9. In vreme ce păgânii
preamăresc pe Dumne-
zeu pentru îndurarea Lui,
precum este scris: Pen-
tru aceasta Te voiu lău-
da între neamuri, și voiu
cânta întru slavă nume-
lui Tău.
10. Și iar zice Scrip-
tura: Veseliți-vă, neamu-
rilor, împreună cu noro-
dul Lui.
11. Și încă odată: Lău-
dați pe Domnul toate
neamurile; preamărea-
scă-L pe El toate noroa-
dele.
12. Iar Isaia zice și
el: Și va fi (să se ara-
te), în ziua aceea, rădă-
cina lui Iesei și Cel ce
se ridică să domnească
peste neamuri; întru A-
cela neamurile vor nă-
dăjdui.
13. Iar Dumnezeul nă-
dejdii să vă umple pe voi
de toată bucuria și pa-
cea în credință, ca să
prisosească nădejdea
voastră, prin puterea Du-
hului Sfânt.

4. 1 Cor. 10, 11.
5. Fil. 3, 16.
8. Mt. 15, 24; Fapte 3, 25.
9. Rom. 11, 30; 2 Imp. 22, 50; Ps. 17, 52.
10. A doua Lege 32, 43; Ps. 66, 5.
11. Ps. 116, 1.
12. Is. 11, 10; Mt. 12, 21.
13. Rom. 14, 17.

14. De altă parte, fraţilor, sunt încredinţat eu însumi despre voi, că şi voi sunteţi plini de cuget bun, plini de toată cunoştinţa şi în stare să vă povăţuiţi unii pe alţii.
15. Şi v'am scris, fraţilor, mai cu îndrăsneală, ca să vă amintesc în parte de unele lucruri, în puterea harului ce mi-a fost dat de Dumnezeu,
16. Ca să fiu slujitorul lui Iisus Hristos între păgâni — slujind preoţeşte Evanghelia lui Dumnezeu, pentru ca jertfa neamurilor să fie bine primită, sfinţită întru Duhul Sfânt.
17. Aşa dar, în Hristos Iisus am cuvânt de laudă, întru slujba mea către Dumnezeu.
18. Căci n'aş cuteza să spun că a fost vreun lucru pe care să nu-l fi săvârşit Hristos prin mine, spre aducerea păgânilor (la credinţă), prin cuvânt şi prin faptă,
19. Prin puterea semnelor şi a minunilor, prin vârtutea Duhului lui Dumnezeu, aşa încât dela Ierusalim şi din ţinuturile de prin prejur până în Iliria, am împlinit propovăduirea Evangheliei lui Hristos.
20. Şi aşa mi-a fost râvna, să binevestesc nu acolo unde numele lui Hristos ajunsese (ca să nu clădesc pe temelia altora),
21. Ci precum este scris: Cărora nu li s'a vestit despre El, aceia îl vor vedea şi cei ce n'au auzit (despre El), aceia îl vor cunoaşte.
22. Aceasta m'a şi împiedecat, de atâtea ori, ca să viu la voi.
23. Acum însă, ne mai având loc în aceste ţinuturi şi având dorinţa să viu la voi, de mulţi ani,
24. (Voiu veni) când mă voiu duce în Spania. Căci nădăjduiesc să vă văd în trecere şi, de către voi, să fiu călăuzit până acolo, după ce, mai

14. 2 Petru 1, 12; 1 Ioan 2, 21.
20. 2 Cor. 10, 15, 16.
21. Is. 52, 15.
22. Rom. 1, 13; 1 Tes. 2, 18.
23. Fapte 19, 21.

întâi, voiu îndestula măcar în parte dorința mea să vă văd.

25. In ceasul de față, mă duc la Ierusalim, cu o sarcină în folosul sfinților.

26. Căci Macedonia și Ahaia bine au voit să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinți, cari trăiesc în Ierusalim.

27. Așa a fost buna lor voință, dar sunt și datori față de ei. Pentrucă, dacă păgânii s'au împărtășit de cele duhovnicești ale Iudeilor, datori sunt ca să-i slujească și ei, cu cele pământești.

28. După ce voiu fi sfârșit cu această sarcină și voiu fi încredințat în mâna lor rodul acesta, voiu merge — trecând pe la voi — în Spania.

29. Și știu că, venind la voi, voiu veni cu tot belșugul binecuvântării lui Hristos.

30. Dar vă rog pe voi, fraților, pentru Domnul nostru Iisus Hristos și pentru iubirea Duhului Sfânt, să vă luptați pentru mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu,

31. Ca să scap de răsvrătiții din Iudeia și ca darul pe care-l duc la Ierusalim să fie bine primit de către sfinți,

32. Așa încât cu voia lui Dumnezeu, să sosesc la voi cu bucurie și să mă odihnesc în mijlocul vostru.

33. Iar Dumnezeul păcii să fie cu voi toți, Amin.

16.

Apostolul le dă în grijă pe diaconița Febe. Inchinăciuni celor din Roma. Primejdia desbinării. Doxologie.

1. Vă dau în grijă pe Febe, sora noastră, care este slujitoare la biserica din Chenhrea,

2. Ca s'o primiți în Domnul, cu vrednicia cu-

25. Fapte 18, 21; 19, 21; 20, 22.
26. 1 Cor. 16, 1.
27. 1 Cor. 9, 11.
30. 2 Tes. 3, 1; Colos. 4, 12.

venită sfinţilor şi să-i fiţi de ajutor, la orice ar avea nevoie de ajutorul vostru. Căci şi ea a ajutat pe mulţi şi chiar pe mine.

3. Imbrăţişaţi pe Priscila şi Acvila, tovarăşii mei de lucru întru Hristos Iisus —

4. Ca unii cari, pentru viaţa mea, au pus jos grumazul lor şi cărora nu numai eu le dau mulţumită, ci şi toate bisericile păgânilor —

5. Asemenea şi pe cei ce se adună în casa lor. Imbrăţişaţi pe Epenet, iubitul meu, care este pârga Asiei, întru Hristos.

6. Imbrăţişaţi pe Mariam, care s'a ostenit mult pentru noi.

7. Imbrăţişaţi pe Andronic şi pe Iunian, neamurile mele şi împreună închişi cu mine, cari sunt fruntaşi între apostoli şi au fost în Hristos înaintea mea.

8. Imbrăţişaţi pe Ampliat, iubitul meu în Domnul.

9. Imbrăţişaţi pe Urban, tovarăşul meu de muncă în Hristos şi pe Stahis, iubitul meu.

10. Imbrăţişaţi pe Apelles, cel încercat în Hristos. Imbrăţişaţi pe cei ce sunt din casa lui Aristobul.

11. Imbrăţişaţi pe Irodion, rudenia mea. Imbrăţişaţi pe cei din casa lui Narcis cari sunt în Domnul.

12. Imbrăţişaţi pe Trifana şi pe Trifoza, pe ostenitoarele întru Domnul. Imbrăţişaţi pe iubita, Persida, care mult s'a ostenit în Domnul.

13. Imbrăţişaţi pe Rufu, cel ales întru Domnul şi pe muma lui, care este şi a mea.

14. Imbrăţişaţi pe Asincrit, pe Flegon, pe Ermes, pe Patroba, pe Erma şi pe fraţii cari sunt împreună cu ei.

15. Imbrăţişaţi pe Filolog şi pe Iulia, pe Nereu şi pe sora lui, pe

16. 3. Fapte 18, 2.
5. 1 Cor. 16, 19.
13. Marcu 15, 21.

Olimpan şi pe toţi sfinţii
cari sunt împreună cu ei.
16. Imbrăţişaţi-vă unii
pe alţ i cu sărutare sfân-
tă. Vă îmbrăţişează pe
voi toate Bisericile lui
Hristos.

17. Indemnu-vă, fraţi-
lor, să fiţi cu luare a-
minte asupra celor ce fac
dezbinări și sminteli îm-
potriva învățătur.i pe
care aţi învăţat-o. De-
părtațivă de ei.

18. Pentrucă unii ca
aceştia nu slujesc Dom-
nului nostru Iisus Hris-
tos, ci pântecelui lor și
prin vorbele lor blânde și
prin blagosloveniile l o r
înșală inimile celor fără
de răutate.

19. Că ascultarea voa-
stră a ajuns (la auzul)
tuturor, de aceea mă bu-
cur de voi. Dar voesc să
fiţi înţelepţi faţă cu bi-
nele și nevinovaţi făţă
cu răul.

20. Iar Dumnezeul pă-
cii va sdrobi repede sub
picioarele voastre, pe Sa-
tana. H a r u l Domnului
nostru Iisus, cu voi!

21. Vă îmbrăţişează
Timotei, tovarăşul meu
de lucru, şi Luciu și Ia-
son și Sosipatru, cei de
un neam cu mine.

22. Vă îmbrăţişez în
Domnul eu Terţius, cel
ce am scris epistola acea-
sta.

23. Vă îmbrăţişează
Gaiu, gazda mea şi a
toată Biserica. Vă îm-
brăţişează Erast vistier-
nicul cetății și fratele
Cvartus.

24. H a r u l Domnului
nostru Iisus Hristos să
fie cu voi cu toţi, Amin!

25. Iară celui ce poate
să vă întărească potrivit
cu evanghelia mea şi cu
propoveduirea despre Ii-
sus Hristos — potrivit
cu desvăluirea tainei ce-
lei ascunse dealungul
veşnicelor veacuri,

---

16. 1 Cor. 16, 20; 2 Cor. 13, 12; 1 Tes. 5, 26; I Petru 5, 14.
17. Mt. 7, 15; Tit. 3, 10.
18. Filip. 3, 19; 2 Cor. 2, 17; Col. 2, 4.
21. Fapte 16, 1, 2; Filip. 2, 19.
23. Fapte 19, 22; 1 Cor. 1, 14; 2 Tim. 4, 20.
25. Ef. 1, 9; 3, 20; Iud. 24.

26. Iar acum dată pe
față și adusă la cuno-
ștința tuturor neamuri-
lor, prin scrisori profe-
tice, după rânduiala veș-
nicului Dumnezeu, ca să
se supună credinței —

27. Unuia, prea înțelep-
tului Dumnezeu, prin Ii-
sus Hristos, Lui fie mă-
rirea, în vecii vecilor,
Amin!

26. 2 Tim. 1, 10.

27. 1 Tim. 1, 17.

EPISTOLA ÎNTÂIA
A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL
CĂTRE
CORINTENI

1.

Mulţămită lui Dumnezeu pentru credinţa Corintenilor. Răul desbinărilor. Cuvântul Crucii: nebunie pentru cei ce pier; puterea lui Dumnezeu, pentru cei ce se mântuesc.

1. Pavel, apostol al lui Iisus Hristos, chemat prin voia lui Dumnezeu, şi fratele (nostru) Sostene,

2. Bisericii lui Dumnezeu celei care este în Corint, credincioşilor sfinţiţi în Iisus Hristos, celor chemaţi să fie sfinţi, împreună cu toţi cei ce cheamă numele Domnului nostru Iisus Hristos — al lor şi al nostru — în orice loc ar fi:

3. Har vouă şi pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru şi dela Domnul Iisus Hristos.

4. Mulţumesc Dumnezeului meu, în privinţa voastră, pururea, pentru harul lui Dumnezeu, pe care vi l-a dat în Hristos Iisus.

5. Căci prin el v'aţi îmbogăţit deplin, în orice învăţătură şi în orice cunoştinţă.

6. — Precum mărturi-

1. 1. Fapte 18, 17.
2. 1 Cor. 6, 11.
3. Rom. 1, 7; 2 Cor. 1, 2; Efes. 1, 2.
4. Efes. 1, 15, sq.
5. 2 Cor. 8, 7.
6. Rom. 1, 16.

sirea lui Hristos s'a adeverit întru voi;
7. Aşa încât să nu vă lipsească nici un fel de dar, acum când aşteptaţi arătarea Domnului nostru Iisus Hristos.
8. El vă va şi întări până la urmă, ca să fiţi fără de vină în ziua Domnului nostru Iisus Hristos.
9. Credincios este Dumnezeu, prin care aţi fost chemaţi la împărtăşirea cu Fiul Său Iisus Hristos, Domnul nostru.
10. Indemnu-vă, fraţilor, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca toţi să grăiţi la fel şi să nu fie desbinări în sânul vostru; ci să fiţi cu totul uniţi în acelaşi cuget şi în aceeaşi înţelegere.
11. Căci, fraţilor, prin oameni dela Hloe din casă, mi-a venit ştire, că la voi sunt certuri;
12. Adică vreau să spun, că fiecare dintre voi rosteşte: — Eu unul sunt al lui Pavel — Şi eu sunt al lui Apolo — Şi eu sunt al lui Chefa — Iar eu sunt al lui Hristos!
13. Oare s'a împărţit Hristos? Nu cumva s'a răstignit Pavel pentru voi? Sau fost-aţi botezaţi în numele lui Pavel?
14. Mulţumesc lui Dumnezeu că nici pe unul din voi n'am botezat, fără numai pe Crispus şi pe Gaius,
15. Ca să nu zică nimeni, că aţi fost botezaţi în numele meu.
16. Am botezat şi casa lui Ştefana; afară de aceştia nu ştiu să mai fi botezat pe altcineva.
17. Căci Hristos nu m'a trimis ca să botez, ci să binevestesc, dar nu cu înţelepciunea cuvântării, ca să nu rămână stearpă crucea lui Hristos.
18. Intr'adevăr, cuvântul crucii pentru cei ce

7. Ps. 33, 11; Filip. 3, 20.
8. 1 Tes. 5, 23.
10. Filip. 2, 20 şi 3, 16.
12. 1 Cor. 3, 4; Fapte 18, 24.
14. Fapte 18, 8.
16. 1 Cor. 16, 15, sq.
18. 1 Cor. 2, 2, 4; Rom. 1, 16.

pier — e nebunie, pentru noi, însă, cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu.
19. Căci scris este: Pierde-voiu înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați voiu nimici-o.
20. Unde e înțeleptul? Unde e cărturarul? Unde e întrebătorul acestui veac? Au n'a dovedit Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia?
21. Că de vreme ce lumea, prin înțelepciunea ei, n'a cunoscut pe Dumnezeu, întru înțelepciunea lui Dumnezeu, bine a voit Domnul să mântuiască pe cei credincioși prin nebunia propoveduirii.
22. Iudeii cer minuni, iar Elinii caută înțelepciune.
23. Ci noi propovăduim pe Hristos cel răstignit — pentru Iudei, sminteală, pentru păgâni, nebunie.
24. Dar pentru ei, cei chemați, fie Iudei, fie Elini: pe Hristos — puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu.
25. Pentrucă nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât înțelepciunea oamenilor și slăbiciunea lui Dumnezeu mai puternică decât tăria lor.
26. Intr'adevăr, fraților, uitați-vă la voi cei chemați, că nu mulți sunt înțelepți omenește, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de bun neam;
27. Ci Dumnezeu și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să dea de rușine pe cele tari;
28. Dumnezeu și-a ales pe cele de neam prost ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să dea jos pe cele ce sunt.
29. Așa încât niciun

19. Is. 29, 14.
20. Iov 12, 17; Is. 33, 18.
21. Mt. 11, 25; Lc. 10, 21
22. Ioan 4, 48.
23. Rom. 9, 32; 1 Cor. 2, 14.
24. Col. 2, 8.
26. Mt. 11, 25; Iac. 2, 5.
29. Efes. 2, 9.

trup să nu se laude în faţa lui Dumnezeu.

30. Dela El, dar, sunteţi voi în Hristos Iisus, carele pentru noi s'a făcut înţelepciune dela Dumnezeu, şi îndreptăţire şi sfinţire şi răscumpărare,

31. Pentru ca, după cum este scris: Cine se laudă, în Domnul să se laude.

2.

Propovăduirea Evangheliei nu stă în măestria cuvintelor, nici în înţelepciunea lumească, ci în înţelepciunea cea după Dumnezeu.

1. Fraţilor, eu însumi, când am venit la voi, şi v'am vestit taina lui Dumnezeu, n'am venit ca meşter cuvântător, ori ca înţelept.

2. Căci am judecat să nu ştiu între voi altceva, decât pe Iisus Hristos şi pe Acesta răstignit.

3. Şi întru slăbiciune şi întru frică şi întru cutremur mare am fost la voi.

4. Iar cuvântul meu şi propovăduirea mea nu stăteau în dovezile meşteşugite ale înţelepciunii omeneşti, ci în dovedirea Duhului şi a Puterii.

5. Aşa încât, credinţa voastră să nu-şi aibă temeiul în înţelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu.

6. Propovăduim şi noi o înţelepciune — celor ce sunt desăvârşiţi — dar nu înţelepciunea acestui veac, nici a stăpânitorilor acestui veac, porniţi să piară,

7. Ci propovăduim înţelepciunea lui Dumnezeu, cea din taină şi ascunsă, pe care Dumnezeu, mai înainte de toţi vecii, a rânduit-o spre mărirea noastră,

8. Şi pe care niciunul din fruntaşii acestui veac n'a cunoscut-o, căci dacă ar fi cunoscut-o, n'ar fi

30. Ier. 23, 5, sq. Rom. 4, 25; 2 Cor. 5, 21; Ioan 17, 9.
31. Ier. 9, 23, sq ; 2 Cor. 10, 17.
2. 1. Gal. 6, 11.
3. Fapte 18, 1.
4. 2 Petru 1, 16.
5. Efes. 1, 17; 1 Tes. 1, 5
7. Ps. 50, 7; Rom. 16, 25.
8. Fapte 3, 15.

răstignit pe Domnul slavei.

9. Dar, precum este scris: Cele ce ochiul n'a văzut şi urechea n'a auzit şi la inima omului nu s'au suit, (acestea) le-a gătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc pe El.

10. Iar nouă ni le-a desvăluit Dumnezeu, prin Duhul Său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar şi adâncurile lui Dumnezeu.

11. Că cine dintre oameni ştie ale omului, fără numai duhul omului care este în el? Aşa şi ale lui Dumnezeu, nimeni nu le-a cunoscut, fără numai Duhul lui Dumnezeu.

12. Iară noi n'am primit duhul lumii, ci Duhul cel dela Dumnezeu, ca să cunoaştem cele dăruite nouă de Dumnezeu.

13. Şi acestea le şi grăim, dar nu întru cuvinte învăţate ale înţelepciunii omeneşti, ci întru cuvinte învăţate dela Duhul Sfânt, lămurind lucruri duhovniceşti oamenilor duhovniceşti.

14. Omul neduhovnicesc nu primeşte (adevărurile) Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie şi nu pote să le înţeleagă, fiindcă trebuesc judecate duhovniceşte.

15. Dar omul duhovnicesc toate le judecă, pe el, însă, nu-l judecă nimeni;

16. Pentrucă: cine a cunoscut gândul lui Dumnezeu, care să-i dea învăţătură? Noi, însă, avem gândul lui Hristos.

3.

Răul desbinărilor. Temelia Bisericii este Hristos. Creştinii sunt Biserica lui Dumnezeu.

1. Şi eu, fraţilor, n'am putut să vă vorbesc ca unor (oameni) duhovniceşti, ci ca unora tru-

9. Is. 64, 4.
10. Matei 16, 17.
11. Matei 11, 27.
13. 1 Cor. 1, 17; 2 Petr 1, 16.
14. Ioan 14, 17; Rom. 8, 7.
15. Pilde 28, 5.
16. Rom. 11, 34; Is. 40, 13.
3. 1. Ioan 16, 12; Evrei 5, 12.

peşti, ca unor prunci în Hristos.

2. Cu lapte v'am hrănit, nu cu bucate, căci nu puteaţi (mânca), şi încă nici acum nu puteţi,

3. Fiindcă sunteţi tot trupeşti. Câtă vreme este între voi pismă şi ceartă şi desbinări, nu sunteţi oare oamenii trupului şi nu umblaţi voi ca toţi cei de rând?

4. Când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: eu sunt al lui Apolo — nu sunteţi trupeşti?

5. Dar ce este Apolo? Şi ce este Pavel? Slujitori prin cari aţi fost aduşi la credinţă; fiecare după cum i-a dat Dumnezeu.

6. Eu am sădit; Apolo a udat; dar Dumnezeu a făcut să crească.

7. Astfel, nici cel ce sădeşte nu e ceva, nici cel ce udă, ci n u m a i Dumnezeu care face să crească.

8. Cel care sădeşte şi cel care udă sunt între ei deopotrivă; şi fiecare va lua plata lui, după osteneala lui.

9. Căci noi ai lui Dumnezeu împreună lucrători suntem; voi sunteţi ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu.

10. După h a r u l lui Dumnezeu, cel dat mie, eu, ca un înţelept meşter, am pus temelia; a l t u l clădeşte deasupra. D a r fiecare să ia seama cum clădeşte.

11. Nimeni nu p o a t e pune altă temelie, decât cea pusă odată, care e Iisus Hristos.

12. Iar de zideşte cineva pe această temelie: aur, argint, pietre scumpe, lemne, fân o i trestie,

13. Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va da pe faţă ziua Domnului. Pentrucă această zi se descopere prin foc şi ce fel este lucrul fiecăru-

---

2. 1 Petru 2, 2.
3. 1 Cor. 1, 11; Gal. 5, 20
5. Rom. 12, 3.
6. Iacov 1, 21.
8. Ps. 61, 11; Rom. 2, 6
9. 2 Cor. 6, 1
10. Ps. 68, 39; Rom. 15, 20.
11. Efes. 2, 20.
13. Is. 48, 10.

ia: focul insuşi va cerca-o.

14. Dacă lucrul lui pe care la clădit va rămânea, va lua plată.

15. Dacă lucrul lui va arde, va fi păgubaş de plată, dar el se va mântui, aşa însă ca prin foc.

16. Nu ştiţi oare că voi sunteţi lăcaşul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu sălăşlueşte întru voi?

17. De va strica cineva lăcaşul lui Dumnezeu, strica-l-va Dumnezeu pe el, pentrucă sfânt este lăcaşul lui Dumnezeu, care sunteţi voi.

18. Nimeni pe sine să nu se înşele: dacă cineva, între voi, gândeşte că e înţelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să fie înţelept.

19. Căci înţelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu, de vreme ce scris este: El prinde pe cei înţelepţi întru viclenia lor.

20. Şi iarăşi: Domnul cunoaşte gândurile înţelepţilor, că sunt deşarte.

21. Drept aceea, nimeni să nu se laude între oameni, căci toate sunt ale voastre:

22. Fie Pavel, fie Apolo, fie Chefa, fie lumea, fie viaţa, fie moartea, fie cele de faţă, fie cele viitoare, — toate sunt ale voastre.

23. Iar voi sunteţi ai lui Hristos, iar Hristos al lui Dumnezeu.

15. Iud. 23.
16. 1 Cor. 6, 19; 2 Cor. 6, 16; Efes. 2, 21; Rom. 8, 9.
18. Pilde, 3, 5, 7; Is. 5, 21; Iacov 1, 22.
19. Iov 5, 12, sq.
20. Ps. 93, 11.
23. 1 Cor. 11, 3.

4.

Slujitorii lui Hristos. Apostolul Pavel şi Corintenii aduşi de el la credinţă. Timotei înainte mergător al lui Pavel.

1. Aşa să ne scoatească pe noi fiecare om: ca slujitori ai lui Hristos şi ca iconomi ai tainelor lui Dumnezeu;

2. Iar, la iconomi, nu-

4. 1. Matei 16, 19; 1 Petru 4, 10.
2. Luca 12, 42.

mai atât se caută, ca să fie cineva dovedit credincios.

3. Ci pentru mine este lucrul cel mai mic ca să fiu judecat de voi sau de vreo judecată omenească; ba nici eu singur nu mă judec.

4. Căci, deși nu mă știu vinovat cu nimic, nu întru aceasta m'am îndreptățit. Cel care mă judecă pe mine este Dumnezeu.

5. Drept aceea, nu judecați nimic mai înainte de vreme, adică până ce nu va veni Domnul, care va aduce la lumină cele ascunse în întuneric și va da pe față sfaturile inimilor. Atunci fiecare va avea dela Dumnezeu lauda cuvenită.

6. Acestea, fraților, le-am zis ca despre mine și despre Apolo, dar ele sunt pentru voi, ca să învățați, din pilda noastră, să nu treceți peste ce e scris, să nu vă făliți — unul cu altul împotriva celuilalt.

7. Căci cine te alege pe tine? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, dece te fălești ca și cum nu l-ai fi primit?

8. Iată, sunteți sătui, iată, v'ați îmbogățit, fără de noi ați împărățit; și, o, de ați împărăți, ca și noi împreună cu voi să împărățim.

9. Căci îmi pare că Dumnezeu pe noi apostolii ne-a arătat ca pe cei din urmă oameni, ca pe niște osândiți la moarte, fiindcă lumii ne-am făcut priveliște, și îngerilor și oamenilor.

10. Noi suntem nebuni pentru Hristos; voi, însă, înțelepți întru Hristos. Noi suntem slabi; voi sunteți tari. Voi sunteți plini de slavă; noi suntem de necinste!

11. Până în ceasul de acum îndurăm foame și sete; goi umblăm și primim bătăi; suntem fără de cămin.

4. Ps. 34, 23.
5. Rom. 2, 29.
6. Rom. 12, 3.
7. Ioan 3, 27.
8. Apoc. 3, 17.
9. Rom. 8, 36.
11. 2 Cor. 11, 27.

12. Şi ne trudim, muncind cu mâinile noastre. Ocărîţi, noi binecuvântăm. Prigoniţi, noi răbdăm.

13. Huliţi, noi mângâiem. Ca măturătura lumii ne-am făcut, ca gunoiul tuturor, până astăzi!

14. Nu ca să vă ruşinez vă scriu acestea, dar ca să vă dojenesc, ca pe nişte copii ai mei iubiţi.

15. Pentrucă zece mii de învăţători de-aţi avea în Hristos, totuşi nu aveţi mai mulţi părinţi. Căci eu v'am născut pe voi întru Hristos Iisus, prin Evanghelie.

16. Deci, vă rog, să-mi fiţi mie următori (precum şi eu lui Hristos).

17. Pentru aceasta am trimis la voi pe Timotei, care este fiul meu iubit şi credincios în Domnul. El vă va aduce aminte care sunt căile mele în Hristos Iisus, ce fel învăţ eu pretutindeni, în orice Biserică.

18. Unii, crezând că n'am să mai viu la voi, s'au semeţit.

19. Dar voiu v e n i la voi d e g r a b ă — dacă Domnul va voi — şi voiu cunoaşte atunci, nu cuvântul acestor semeţi, ci puterea lor.

20. Căci împărăţia lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în fapte.

21. Ce voiţi? Să viu la voi cu toiagul, sau să viu cu dragoste şi cu duhul blândeţii?

5.

Mustrări împotriva celor desfrânaţi. Izgonirea păcătoşilor din Biserică

1. In deobşte, se aude că la voi e desfrânare şi o astfel de desfrânare cum nici între păgâni (nu s'a văzut), ca unul să trăiască cu femeia tatălui său.

2. Iar voi v'aţi semeţit, în loc — mai curând — să vă fi jelit, ca să piară din mijlocul vostru

12. Fapte 18, 3; 1 Tes. 2, 9, sq ; Rom. 12, 14.
16. 1 Cor. 11, 1.
17. 1 Cor. 16, 10.
19. Fapte 18, 21; Evr. 6, 3; Iacov 4, 15.
20. 1 Cor. 2, 4; Lc. 17, 20.
5. 1. Lev. 18, 7.

cel ce a săvârşit această
faptă.
3. Ci eu, deşi departe
cu trupul, însă de faţă cu
duhul, am şi judecat, ca
şi cum aş fi de faţă, pe
cel ce a făcut una ca a-
ceasta:
4. In numele Domnului
nostru Iisus Hristos, adu-
nându-vă voi şi duhul
meu, cu puterea Domnu-
lui nostru Iisus Hristos,
5. Să daţi pe unul ca
acesta Satanei, spre piei-
rea trupului, ca sufletul
să se mântuiască în ziua
Domnului Iisus.
6. Semeţia voastră nu
e bună. Oare nu ştiţi că
puţin aluat dospeşte toa-
tă frământătura?
7. Curăţiţi aluatul cel
vechiu, ca să fiţi frămân-
tătură proaspătă, precum
şi sunteţi fără de aluat;
căci Hristos, mielul nos-
tru de Paşte, a fost în-
junghiat.
8. Drept aceea, să fa-
cem praznicul nu cu a-
luat vechiu, nici cu aluat
de răutate şi viclenie, ci
cu azimile curăţiei şi ale
adevărului.
9. V'am scris, în epis-
tola mea, să nu vă ames-
tecaţi cu desfrânaţii;
10. Dar nu — în între-
gime — cu desfrânaţii
acestei lumi sau cu ago-
nisitorii lacomi, sau cu
jefuitorii, sau cu slujito-
rii idolilor, căci altfel ar
trebui să ieşiţi afară din
lume.
11. Ci eu v'am scris
vouă, să n'aveţi amestec
cu vreunul care, frate fi-
ind cu numele, este des-
frânat, sau sgârcit, sau
se închină la idoli, sau e
rău de gură, sau beţiv,
sau e hrăpitor. Cu unul
ca acesta nici să nu şe-
deţi la masă.
12. Căci, ce am eu să
judec pe cei din afară?
Insă pe cei dinăuntru oa-
re nu-i judecaţi voi?
13. Pe cei din afară îi
va judeca Dumnezeu.
Smulgeţi pe cel viclean
din mijlocul vostru.

---

3. 2 Cor. 10, 1; Col. 2, 5.
4. Matei 18, 18.
5. 1 Cor. 1, 8; 1 Tim. 1, 20.
6. Gal. 5, 9.
8. Eşire 12, 3, 15, 19.
11. Mt. 18, 17; 2 Tes. 3, 6.
12. Marcu 4, 11.
13. A doua Lege 13, 5 şi 22, 21, sq.

6.

Feriţi-vă de desfrânare şi nedreptate.

1. Cutează oare vreunul dintre voi, când are vreo pricină cu alt (frate), să se judece înaintea păgânilor şi nu înaintea Sfinţilor?

2. Au nu ştiţi, că Sfinţii vor judeca lumea? Şi dacă voi sunteţi judecătorii lumii, nu sunteţi voi destoinici să judecaţi lucruri atât de mici?

3. Nu ştiţi, oare, că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai vârtos cele lumeşti?

4. Aşa dar, dacă aveţi judecăţi lumeşti, pe cei nebăgaţi în seamă din Biserică, pe aceştia să-i puneţi să vă judece!

5. O spun spre ruşinea voastră. Nu este, oare, între voi niciun om înţelept, care să fie în stare să judece pricinile dintre fraţi?

6. Ci frate cu frate se judecă şi aceasta înaintea necredincioşilor!

7. Negreşit, şi aceasta este cădere pentru voi, că aveţi judecăţi unii cu alţii. Pentru ce nu suferiţi mai bine strâmbătate? Pentru ce nu vă lăsaţi mai bine păgubaşi?

8. Ci voi înşivă faceţi strâmbătate şi aduceţi pagubă, şi aceasta fraţilor!

9. Nu ştiţi oare că nedrepţii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu? Nu vă faceţi socoteli greşite: nici curvarii, nici slujitorii idolilor, nici preacurvarii, nici malahienii, nici sodomiţii,

10. Nici furii, nici nesăţioşii de avere, nici beţivii, nici cei răi de gură, nici hrăpitorii, nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu.

11. Şi aşa eraţi unii dintre voi. Ci v'aţi spălat, ci v'aţi sfinţit, ci v'aţi îndreptat întru numele Domnului Iisus Hristos şi

6. 2 Apoc. 2, 26.
5. 1 Cor. 15, 34.
7. Matei 5, 39; Rom. 12, 19; 1 Petru 3, 9.
9. Gal. 5, 19, sq.; Rom. 1, 29, sq.

întru Duhul Dumnezeului nostru.

12. Toate îmi sunt slobode, dar nu toate îmi sunt de folos. Toate îmi sunt iertate, dar nu mă voiu lăsa biruit de nimic.

13. Bucatele sunt pentru pântece și pântecele pentru bucate și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte. Trupul, însă, nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul și Domnul este pentru trup.

14. Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, și pe noi ne va învia, prin puterea Sa.

15. Au nu știți, că trupurile voastre sunt mădularele lui H r i s t o s? Lua-voiu deci mădularele lui Hristos, ca să fac din ele mădularele unei desfrânate? Ferească Domnul!

16. Nu știți, apoi, că cine se împreună cu desfrânata este un s i n g u r trup cu ea? Căci vor fi - zice Scriptura cei doi un singur trup.

17. Pe când cel ce se unește cu Domnul, este un singur Duh cu El.

18. Fugiți de desfrânare! Orice păcat, pe care-l va săvârși omul, este în afară de trup. Cine se dedă însă desfrânării, păcătuește în însuși trupul său.

19. Sau nu știți că trupul vostru e s t e lăcașul Duhului Sfânt care locuește întru voi și pe care-l aveți dela Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri?

20. Căci cumpărați ați fost cu preț! Preamăriți, dar, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, ca unele care sunt ale lui Dumnezeu.

7.

Despre căsătorie, necăsătorie și văduvie.

1. In privința celor ce mi-ați scris (vă răspund

12. 1 Cor. 10, 23.
13. Mt. 15, 17; Tes. 4, 3.
14. Fapte 3, 15; Rom. 8, 11; 2 Cor. 4, 14.
15. Efes. 4, 12.
16. Fac. 2, 24. Matei 19, 5; Efes. 5, 31.
17. Ioan 17, 21, sq.; Efes. 5, 30.
19. 1 Cor. 3, 16; 2 Cor. 6, 16.
20. 1 Cor. 7, 23; 1 Petru 1, 18

că) e bine pentru om să nu se atingă de femeie.

2. Dar ca pază împotriva desfrânărilor, fiecare bărbat să-şi aibă femeia lui şi fiecare femeie să-şi aibă bărbatul ei.

3. Bărbatul, datorita iubire să-i dea femeii, aşijderea şi femeia bărbatului.

4. Femeia, pe al ei trup nu e stăpână, ci bărbatul; aşijderea şi bărbatul nu e stăpân pe trupul lui, ci femeia.

5. Să nu vă lipsiţi unul de altul, fără numai cu bună învoială până la o vreme, ca să vă îndeletniciţi cu postul şi cu rugăciunea. Apoi să fiţi iarăşi împreună, ca să nu vă ispitească Satana, din pricina neînfrânării voastre.

6. Aceasta o spun din îngăduinţă, nu din poruncă.

7. Eu aş vrea ca toţi oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are dela Dumnezeu darul lui, unul aşa, altul într'altfel.

8. Celor ce sunt necăsătoriţi şi văduvelor, le spun — bine este pentru ei să rămână ca şi mine.

9. Dacă, însă, nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească decât să ardă.

10. Celor ce sunt căsătoriţi, poruncescu-le — nu eu, ci Domnul —: femeia de bărbat să nu se despartă.

11. Iară dacă s'a despărţit, să rămână nemăritată, ori să se împace cu bărbatul său; tot aşa, bărbatul să nu-şi lase nevasta.

12. Celorlalţi le grăesc eu, nu Domnul: Dacă un frate are o femeie necredincioasă, şi ea voieşte să vieţuiască cu el, să nu o lase.

13. Şi dacă o femeie are un bărbat necredincios şi el voieşte să vieţuiască cu ea, să nu-şi lase bărbatul.

14. Căci bărbatul ne-

7. 5. Eşire 19, 15; Ioil 2, 16.
7. Matei 19, 12.

9. 1 Tim. 5, 14.
10. Mt. 5, 32; Malah. 2, 14.
14. Rom. 11, 16.

credincios se sfinţeşte prin femeia credincioasă şi femeia necredincioasă se sfinţeşte prin bărbatul credincios. Altmintrelea, copiii voştri ar fi necuraţi, pe când acum ei sunt sfinţi.

15. Dacă însă, cel necredincios se desparte, să se despartă. In astfel de împrejurare, fratele sau sora nu sunt legaţi; căci Dumnezeu ne-a chemat spre pace.

16. Căci, de unde ştii tu, femeie, dacă îţi vei mântui bărbatul? Sau de unde ştii tu, omule, dacă îţi vei mântui femeia?

17. Atât numai — fiecăruia precum i-a împărţit Dumnezeu. Care cum era, când l-a chemat Dumnezeu, aşa să-şi meargă drumul. Astfel orânduiesc în toate Bisericile.

18. Fost-a unul chemat fiind tăiat împrejur? Să nu se ascundă. Este unul chemat în netăiere împrejur? Să nu se taie împrejur.

19. Tăierea împrejur nu e nimic; netăierea împrejur nu e nimic, ci paza poruncilor lui Dumnezeu (este temeiul).

20. Fiecare, în felul de trai în care a fost chemat — în acela să rămână.

21. Fost-ai chemat fiind rob? Fii fără grijă. Ci, de poţi, cu toate acestea, să fii slobod, mai degrabă foloseşte-te.

22. Robul, care a fost chemat de Domnul, este liberat al Domnului. Tot aşa, cel chemat liber este robul lui Hristos.

23. Cu preţ aţi fost cumpăraţi. Nu vă faceţi robii oamenilor.

24. Fiecare, fraţilor, întru ce a fost chemat, întru aceea să rămâie înaintea lui Dumnezeu.

25. In ce priveşte pe fecioare, n'am poruncă dela Domnul. Vă dau, însă, sfatul meu ca unul

---

15. Efes. 2, 14, 17.
16. 1 Petru 3, 1.
17. 1 Cor. 3, 5; Rom. 12, 3; Efes. 4, 1.
19. Gal 5, 6 şi 6, 15.
20. Efes. 4, 1.
21. Ioan 8, 36; Rom. 6, 18.
23. 1 Cor. 6, 20.

care miluit am fost de Domnul să fiu vrednic de crezare.
26. Socotesc, deci, că aceasta este bine pentru nevoia ceasului de față: Bine este pentru oricine să fie așa (cum se găsește).
27. Legat ești cu femeie? Nu căuta desfacere. Deslegat ești de femeie? Nu căuta femeie.
28. Dacă, însă, te vei însura, n'ai greșit. Și fecioara de se va mărita, n'a greșit. Numai că unii ca aceștia vor avea suferință în trupul lor. Și eu aș vrea să vă cruț pe voi.
29. Aceasta v'o spun, fraților: De acum vremea s'a scurtat. Așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum nu ar avea;
30. Și cei ce plâng să fie ca și cum n'ar plânge; și cei ce se bucură, ca și cum nu s'ar bucura; și cei ce cumpără, ca și cum n'ar stăpâni;
31. Și cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s'ar folosi de ea. Căci fața acestei lumi se trece.
32. Ci eu aș vrea ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de ale Domnului, cum să placă Domnului.
33. Cel ce s'a căsătorit se îngrijește de ale lumii, cum să placă femeii,
34. Și astfel e împărțit. Femeia nemăritată, fecioara — poartă grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul. Care s'a măritat, însă, poartă grijă de cele lumești, ca să placă bărbatului.
35. Aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind un laț, ci spre buna cuviință, ațintirea și nestingherealа (slujbei voastre) către Domnul.
36. Iar de gândește cineva, că nu e cinstit pentru fiica lui să-și treacă floarea vârstei și astfel trebue să fie măritată, facă ce voiește. Nu greșește; căsătorească-se.

26. Ier. 16, 2.
29. Rom. 13, 11.
31. 1 Ioan 2, 17.
32. 1 Tim. 5, 5.
33. Efes. 5, 29.

37. Dar cine nu e silit de nimeni, stă neclintit în cugetu-i, şi — având stăpânire peste a lui voinţă — a hotărît aceasta în inima lui ca să-şi ţie fecioara, va face bine.
38. Aşa încât, cel ce mărită pe fiică-sa, bine face; dar cel ce n'o mărită, şi mai bine face.
39. Femeia este legată de lege, atâta vreme cât trăieşte bărbatul ei. Dacă bărbatul va muri, slobodă este să se mărite cu cine vrea, numai că întru Domnul.
40. Dar mai fericită este dacă rămâne aşa cum o sfătuiesc eu. Şi socot că şi eu am Duhul lui Dumnezeu.

8.

Să nu fim sminteală celor slabi.

1. Cât despre cele jertfite idolilor, ştim că avem cu toţii cunoştinţă. Cunoştinţa însă îngâmfează, iar iubirea zideşte.
2. Dacă cineva îşi închipuieşte că cunoaşte ceva, încă n'a ajuns să cunoască cum se cuvine să cunoască.
3. Dacă, însă, iubeşte cineva pe Dumnezeu, acela cunoscut este de Dumnezeu.
4. Despre mâncarea cărnurilor dela jertfele idoleşti ştim că, în lume, nu este niciun idol şi că nu este niciun Dumnezeu decât unul singur.
5. Căci deşi sunt destui aşa numiţi dumnezei, fie în cer, fie pe pământ — întrucât sunt, cu belşug, şi dumnezei şi domni —,
6. Totuşi, pentru noi, este un singur Dumnezeu, Tatăl, dintru care sunt toate şi noi întru El, şi un singur Domn, Iisus Hristos, prin care sunt toate şi noi prin El.
7. Dar nu toţi au această cunoştinţă. Ci unii, cu obişnuinţa lor de până acum (să creadă în idoli), mănâncă din aceste căr-

39. Rom. 7, 2.
8. 1. Fapte 15, 20.
2. Gal. 6, 3; 1 Tim. 6, 4
3. Gal. 4, 19.
5. Ioan 10, 34.
6. Malah. 2, 10; Rom. 11, 36; Ioan 13, 13.
7. 1 Cor. 10, 7.

nuri ca într'adevăr jertfite idolilor şi cugetul lor, fiind slab, se pângăreşte.

8. Demâncarea nu ne face mai primiţi în faţa lui Dumnezeu. Că nici dacă mâncăm n'avem câştig, nici dacă nu mâncăm, n'avem pagubă.

9. Băgaţi de seamă, însă, ca nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă piatră de poticnire pentru cei slabi.

10. Intr'adevăr, dacă pe tine, cel ce ai cunoştinţă, te va vedea numai şezând la masă într'o capişte, aşa e că — slab de înger precum este — el se va simţi îmbărbătat să mănânce din jertfele idoleşti?

11. Astfel, prin cunoştinţa ta, se prăpădeşte cel slab, fratele tău, pentru care a murit Hristos!

12. Şi aşa, păcătuind împotriva fraţilor şi lovind în cugetul lor neputincios, păcătuiţi împotriva lui Hristos.

13. Drept aceea, dacă o mâncare sminteşte pe fratele meu, nu voiu mânca, în veac, carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu.

8. Rom. 14, 17; Gal. 5, 13.
13. Rom. 14, 21; 2 Cor. 11, 29.

9.

Cum s'a slujit Apostolul de puterea-i de apostol, între credincioşi. Indemn la luptă pentru cununa cea neveştejită.

1. Oare nu sunt eu liber? Nu sunt eu apostol? N'am văzut eu pe Iisus Domnul nostru? Nu sunteţi voi lucrul meu întru Domnul?

2. Dacă altora nu le sunt apostol, vouă, negreşit, vă sunt. Căci voi sunteţi pecetea apostoliei mele întru Domnul.

3. Aceasta este apărarea mea către cei ce mă iau la cercetare.

4. N'avem, oare, dreptul să mâncăm şi să bem (în sarcina Bisericilor)?

5. N'avem, oare, dreptul să purtăm cu noi o femeie soră, ca şi ceilalţi

9. 1. 1 Cor. 15, 8; Fapte 26, 16.
2. 2 Cor. 3, 2.
4. Luca 10, 8.

Apostoli, ca şi fraţii Domnului, ca şi Chefa?

6. Sau numai eu şi Barnaba nu avem dreptul să nu muncim?

7. Cine slujeşte vreodată, în oaste, pe cheltuiala lui? Cine sădeşte vie şi nu mănâncă (din) rodul ei? Sau cine păstoreşte o turmă şi nu mănâncă din laptele turmei?

8. Spun oare acestea (numai) după mintea omenească? Nu le spune şi legea?

9. Căci în legea lui Moise este scris: Să nu legi gura boului care treieră. Oare aici de boi îi este aminte lui Dumnezeu?

10. Nu vorbeşte, într'adins, pentru noi? Că pentru noi s'a scris: Cel ce ară, trebue să are cu nădejdea că, la treieriş, va avea parte de rodul său.

11. Dacă am semănat la voi cele duhovniceşti, mare lucru este să secerăm din ale voastre cele pământeşti?

12. Dacă alţii se bucură de acest drept asupra voastră, pentru ce nu mai degrabă noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci toate le răbdăm ca să nu punem piedică Evangheliei lui Hristos.

13. Au nu ştiţi că cei ce lucrează cele sfinte mănâncă din prinoasele bisericii şi cei ce slujesc altarului se împărtăşesc din altar?

14. Tot aşa a rânduit şi Domnul pentru cei ce propovăduiesc Evanghelia, ca să se hrănească din Evanghelie.

15. Eu unul nu m'am folosit de niciunul din aceste drepturi şi nu v'am scris acestea (cu gând) să mi se facă şi mie tot aşa. Căci ar fi de dorit, pentru mine, mai degrabă să mor decât să-mi zădărnicească cineva acest cuvânt de laudă.

---

9. A doua Lege 25, 4; 1 Tim. 5, 18.
11. Rom. 15, 27.
12. Fapte 20, 33; 2 Cor. 11, 9.
13. Num. 18, 31; A doua Lege 18, 1.
14. Luca 10, 7.
15. Fapte 18, 3.

16. Că de vestesc E-
vanghelia, n'am cuvânt
de laudă, întrucât porun-
că m a r e stă deasupra
mea. Vai mie, dacă nu
binevestesc!
17. Negreşit, lucrând
de bună voie, ar fi să am
răsplată, însă fiindcă lu-
crez d i n poruncă, am
numai o dregătorie dată
în grijă.
18. Atunci care este
plata mea? Aceasta este
că, propovăduind, pun E-
vanghelia înaintea oame-
nilor fără plată, fără să
mă folosesc de puterea
mea întru Evanghelie.
19. Căci, deşi faţă cu
toată lumea, sunt stăpâ-
nul meu însumi, m'am
făcut rob tuturor, ca să
câştig cât mai mulţi.
20. Cu Iudeii am fost
ca un Iudeu, ca să câş-
tig pe Iudei. Cu cei de
sub lege, ca unul de sub
lege (deşi eu nu sunt sub
lege), ca să câştig pe
cei de sub lege.
21. Cu cei ce n'au Le-
gea, m'am făcut ca unul
fără Lege (deşi, având
Legea lui Hristos, nu
sunt fără Legea lui Dum-
nezeu), ca să câştig pe
cei ce nu au Legea.
22. Cu cei slabi m'am
făcut slab, ca pe cei slabi
să-i câştig. T u t u r o r
m'am făcut toate ca, în
orice chip, să mântuiesc
măcar pe unii.
23. Ci toate le fac pen-
tru Evanghelie, ca să fiu
părtaş la ea.
24. Nu ştiţi voi, că a-
cei cari aleargă în sta-
dion toţi aleargă, dar nu-
mai unul ia cununa? A-
lergaţi aşa, ca s'o luaţi.
25. Apoi, orice luptă-
tor (la jocuri) de toate
se înfrânează. Şi aceia
— ca să ia o cunună ca-
re se veştejeşte. Cu a-
tât mai mult noi, pentru
una care nu se veştejeşte.
26. Aşa dar, aşa alerg
şi nu orbeşte. Aşa mă
lupt cu pumnul, fără să
bat văzduhul.

---

17. 1 Cor. 4, 1.
18. 1 Cor. 8, 9.
20. Fapte 16, 3; 1 Cor. 21, 26.
21. Fapte 11, 3; Gal. 2, 3.
22. Rom. 11, 14; 2 Cor. 11, 20.
25. Efes. 6, 12; 2 Tim. 4, 8; Iacov 1, 12.

27. Ci îmi chinuiesc trupul meu și îl supun robiei; ca nu cumva altora propovăduind, însumi să mă fac netrebnic.

10.

Iudeii, în pustie, au cunoscut dreapta asprime a lui Dumnezeu. Cina Domnului trebue ținută întru sfințenie. Grija pentru cugetul celor slabi.

1. Fraților, nu voiesc ca voi să nu știți, că părinții noștri au fost toți sub nor și că toți au trecut prin mare.
2. Toți, întru Moise, s'au botezat în nor și în mare;
3. Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească;
4. Și toți, aceeași băutură duhovnicească au băut, pentrucă beau din piatra duhovnicească, ce avea să vină. Iară piatra era Hristos.
5. Dar cu cei mai mulți dintre ei nu a binevoit Dumnezeu, căci au căzut în pustie.
6. Acestea au fost pilde pentru noi, ca să nu poftim la cele rele, cum au poftit aceia;
7. Nici să fiți slujitori idolilor, ca unii dintre ei, precum este scris: A șezut norodul de a mâncat și a băut și s'au sculat la joc;
8. Nici să curvim, cum au curvit unii dintre ei, și au căzut, într'o zi, douăzeci și trei de mii;
9. Nici să ispitim pe Domnul, precum L-au ispitit unii din ei, și pieriră mușcați de șerpi;
10. Nici să cârtiți, după cum au cârtit unii din ei, și au pierit prin pierzătorul.
11. Toate acestea li s'au întâmplat acelor ca pilde (cu tâlc în viitor) și au fost scrise ca să luăm învățătură noi, pe

---

27. Rom. 8, 13 și 13, 14.
10. 1. Eșire 13, 21 și 14, 22.
2. Num. 9, 15.
3. Eșire 16, 15.
4. Eșire 17, 6.
5. Num. 14, 30; 26, 65.
6. Num. 11, 4.
7. Eșire 20, 3; 32, 6.
8. Num. 25, 1, 9.
9. Num. 21, 5.
10. Num. 14, 2, 37.
11. Rom. 15, 4; Evr. 9, 26.

cari ne-a ajuns sfârşitul veacurilor.

12. Drept aceea, cel ce crede că stă bine, să ia seama să nu cadă.

13. Nu v'a cuprins ispită, care să fi fost peste puterea omenească. Dumnezeu e credincios! El nu va îngădui ca să fiţi încercaţi mai mult decât puteţi, ci, odată cu ispita va aduce şi scăparea din ea, ca să puteţi răbda.

14. Astfel, iubiţii mei, fugiţi de slujirea idolilor.

15. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată. Judecaţi ce vă spun:

16. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este oare împărtăşirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este oare împărtăşirea cu trupul lui Hristos?

17. Fiindcă o pâine este, un trup suntem şi noi cei mulţi, căci toţi ne împărtăşim dintr'o pâine.

18. Priviţi la Israelul cel trupesc: Cei cari mănâncă jertfele nu sunt ei părtaşi altarului?

19. Deci, ce spun eu? Că ce s'a jertfit pentru idol e ceva? Sau că idolul este ceva?

20. Nicidecum. Ci spun că cele ce jertfesc păgânii: jertfesc demonilor şi nu lui Dumnezeu. Şi nu voiesc ca voi să fiţi părtaşi cu demonii.

21. Nu puteţi să beţi paharul Domnului şi paharul demonilor; nu puteţi să vă împărtăşiţi din masa Domnului şi din masa demonilor.

22. Oare vrem să întărîtăm mânia lui Dumnezeu? Nu cumva suntem mai tari ca El?

23. Toate îmi sunt în-

12. Rom. 11, 20.
13. 1 Cor. 1, 9.
14. 1 Ioan 5, 21.
15. 1 Cor. 2, 15.
16. Matei 26, 27; Fapte 2, 42; 1 Cor. 11, 24.
17. 1 Cor. 12, 27; Rom. 12, 5.
18. Lev. 7, 6, 14.
19. 1 Cor. 8, 4.
20. Lev. 17, 7; A doua Lege 32, 17; Ps. 105, 36; Apoc. 9, 20.
21. 2 Cor. 6, 15.
22. A doua Lege 32, 21; Iov 9, 19.
23. 1 Cor. 6, 12.

găduite, dar nu toate îmi folosesc. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate zidesc.

24. Nimeni să nu caute ale sale (înlesniri) ci fiecare pe ale aproapelui.

25. Mâncați orice se vinde în măcelărie, fără să întrebați nimic pentru cugetul vostru.

26. Căci al Domnului este pământul și plinirea lui.

27. Dacă vreunul dintre necredincioși vă chiamă pe voi la masă și voiți să vă duceți, mâncați orice vă este pus înainte, fără să întrebați nimic pentru cugetul vostru.

28. Dar de vă spune cineva: aceasta e carne care a fost jertfită idolilor — nu mâncați — pentru cel care v'a spus și pentru cugetul vostru, căci al Domnului este pământul și plinirea lui.

29. Zic cuget, dar nu al tău, ci al celuilalt. Și de ce să dau prilej ca libertatea mea să fie judecată de un cuget strein?

30. Dacă eu sunt părtaș harului, de ce să fiu hulit pentru ceea ce eu aduc mulțumire?

31. De aceea, ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre mărirea lui Dumnezeu să le faceți.

32. Nu fiți piatră de poticneală nici Iudeilor, nici Elinilor, nici Bisericii lui Dumnezeu.

33. Precum și eu — tuturor în toate mă străduesc să plac, căutând nu folosul meu, ci folosul celor mulți, ca să se mântuiască.

11.

Despre cuviința cu care să stăm în Biserică și la Cina Domnului.

1. Fiți următori mie, precum și eu sunt lui Hristos.

24. Filip. 2, 4; Rom 15, 2
25. 1 Tim. 4, 4.
26. Ps. 23, 1.
27. Luca 10, 7.
28. 1 Cor. 8, 7.
30. 1 Tim. 4, 4.
31. Col. 3, 17.
32. Rom. 14, 13.

2. Fraţilor, vă laud că
în toate vă aduceţi a-
minte de mine şi ţineţi
predaniile aşa cum vi
le-am dat.

3. Dar voiesc ca voi să
ştiţi, că Hristos este ca-
pul oricărui bărbat şi ca-
pul femeii este bărbatul,
iar capul lui H r i s t o s:
Dumnezeu.

4. Orice bărbat, care
se roagă sau prooroceşte,
având capul acoperit, ne-
cinsteşte capul său.

5. Iar orice femee, care
se roagă sau prooroceşte,
cu capul desvelit, capul
şi-l necinsteşte. Căci tot
una este ca şi cum ar fi
rasă.

6. Căci dacă o femee
nu-şi pune văl pe cap,
atunci să se şi tundă.
Dacă, însă, pentru o fe-
meie e ruşine să se tun-
dă ori să se radă — să-şi
pună văl.

7. Bărbatul nu trebuie
să-şi acopere capul, fi-
ind chipul şi mărirea lui
Dumnezeu, pe când fe-
meia este mărirea bărba-
tului.

8. Pentrucă n'a fost
luat bărbatul din femee,
ci femeia din bărbat.

9. Şi nici n'a fost zi-
dit bărbatul pentru fe-
mee, ci femeia pentru
bărbat.

10. Pentru aceea, fe-
meia trebue — din pri-
cina îngerilor (cari sunt
de faţă) — să aibă pe
cap un semn de stăpâ-
nire.

11. Totuşi, în Domnul,
nici femeia nu e fără de
bărbat, nici bărbatul nu
e fără de femee.

12. Că precum femeia
este din bărbat, aşa şi
bărbatul (vine) prin fe-
mee şi toate sunt dela
Dumnezeu.

13. Judecaţi voi sin-
guri: cuviincios este ca o
femee să se roage lui
Dumnezeu cu capul des-
coperit?

14. Nu vă învaţă oare
însăşi firea, că bărbatul,
dacă îşi lasă părul lung,
e de ocară?

---

11. 2. 2 Tes. 2, 15.
3. 1 Cor. 3, 23; Ef. 5, 23.
4. 1 Cor. 12, 10; 14, 1.
7. Fac. 1, 26; Fac. 2, 18,
23; Gal. 3, 28.

15. Pe când femeia,
dacă poartă părul lung,
este de cinste? Căci părul
i-a fost dat ca acoperemânt.
16. Iar dacă se pare
cuiva că aici poate să ne
găsească pricină, un astfel
de obiceiu (ca femeile
să se roage cu
capul descoperit) noi nu
avem, nici Bisericile lui
Dumnezeu.
17. Şi aceasta poruncindu-vă,
nu vă laud, că
vă adunaţi nu spre mai
binele, ci spre mai răul
vostru.
18. Mai întâi, aud că
la adunările voastre din
biserică, între voi sunt
desbinări şi în parte o
şi cred.
19. Căci trebue să fie
între voi şi eresuri, ca
să iasă la lumină cei lămuriţi.
20. Când vă adunaţi
deci laolaltă, nu e chip
ca să mâncaţi Cina Domnului;
21. Căci, şezând la
masă, fiecare se grăbeşte
să-şi ia demâncarea
lui, aşa încât pe când
unuia îi e foame, altul
este beat.
22. N'aveţi, oare, case,
ca să mâncaţi şi să beţi?
Ori dispreţuiţi biserica
lui Dumnezeu şi vreţi să
ruşinaţi pe cei ce n'au?
Ce să vă zic? Să vă
laud? Intr'aceasta nu vă
laud.
23. Căci eu am primit
dela Domnul ceea ce v'am
dat şi vouă: cum că
Domnul Iisus, în noaptea
în care a fost vândut, a
luat pâine,
24. Şi mulţumind a
frânt şi a zis: Luaţi,
mâncaţi, acesta este
trupul Meu, carele se
frânge pentru voi. Aceasta
să faceţi spre pomenirea
Mea.
25. Asemenea şi paharul
— după cină — zicând:
Acest pahar este
legea cea nouă întru sângele
Meu. Aceasta să
faceţi, ori de câte ori veţi
bea — spre pomenirea
Mea.

16. 1 Tim. 6, 4.
18. 1 Cor. 1, 10, sq. şi 1 Cor. 3, 3.
19. Matei 18, 7, sq.; 1 Ioan 2, 19.
22. Iacov 2, 6.
23. 1 Cor. 15, 3; Lc. 22, 19.

26. Pentrucă, de câte ori mâncaţi această pâine şi beţi acest p a h a r, moartea Domnului vestiţi, până la venirea Lui.
27. Astfel, oricine, cu nevrednicie mănâncă pâinea sau bea p a h a r u l Domnului, vinovat va fi de trupul şi de sângele Domnului.
28. Cerceteze-se, deci, omul pe sine şi (numai) aşa să mănânce din această pâine şi să bea din acest pahar.
29. Căci celce mănâncă şi bea cu nevrednicie, osândă luişi mănâncă şi bea, nesocotind t r u p u l Domnului:
30. De aceea, printre voi, mulţi sunt neputincioşi şi bolnavi şi o bună parte mor.
31. Că de ne-am fi judecat noi înşine, n'am mai fi judecaţi.
32. Dar Domnul ne judecă şi ne pedepseşte, ca să nu fim osândiţi împreună cu lumea.
33. Astfel, fraţii mei, când vă adunaţi ca să m â n c a ţ i, aşteptaţi-vă unii pe alţii.
34. Dacă îi este cuiva foame, să mănânce acasă, ca să nu vă adunaţi spre osândă. Celelalte pricini le voiu r â n d u i când voiu veni.

12.

Despre darurile duhovniceşti şi despre dreapta lor întrebuinţare.

1. Iar despre darurile duhovniceşti, nu vreau, fraţilor, să fiţi în necunoştinţă.
2. Ştiţi că, pe când eraţi păgâni, vă duceaţi către idolii cei muţi, ca şi cum aţi fi fost mânaţi.
3. Pentru aceea, vă spun vouă, că precum nimeni, grăind în Duhul lui Dumnezeu, nu zice: Anatema fie Iisus!—tot aşa nimeni nu poate să zică: Domn este Iisus—,

26. Is. 59, 20.
27. Ier. 31, 33; 1 Cor. 10, 21; Evr. 6, 6.
31. Ps. 31, 5.
32. Gal. 3, 22; Evr. 12, 5, 6.
12. 1. 1 Cor. 10, 1.
2. 1 Cor. 6, 11; Ef. 2, 11.
3. Marcu 9, 39.

fără numai întru Duhul Sfânt.
4. Darurile sunt felurite, dar Duhul este acelaşi.
5. Şi felurite slujiri sunt, dar e acelaşi Domn.
6. Şi lucrările sunt iarăşi felurite, dar e acelaşi Dumnezeu, care lucrează toate în toţi.
7. Iar fiecăruia Duhul, în arătarea lui, îi dă spre folosul (tuturor):
8. Unuia, prin Duhul Sfânt, i se dă cuvânt de înţelepciune; altuia, după acelaşi Duh, cuvânt de înţelegere.
9. Intr'acelaşi Duh, unuia se dă credinţă, iar altuia darul vindecărilor într'unul (şi acelaşi) Duh;
10. Unuia puterea să lucreze minuni; altuia proorocia; unuia darul să deosibească duhurile; altuia felurimea limbilor şi altuia tălmăcirea limbilor.
11. Toate acestea, însă, le lucrează unul şi acelaşi Duh, împărţind fiecăruia d e o s e b i, după cum voieşte.
12. Căci precum trupul unul este, deşi are mădulare multe, iar toate mădularele trupului, cu toată mulţimea lor, alcătuesc un singur t r u p — aşa este şi Hristos.
13. Intr'adevăr, noi toţi într'un singur Duh neam botezat, ca să fim un singur trup, fie Iudei, fie Elini, fie robi, fie slobozi şi toţi la un singur Duh ne-am adăpat.
14. Dar şi trupul nu este un singur mădular, ci mai multe.
15. Dacă piciorul ar zice: fiindcă nu sunt mână, nu fac parte din trup — nu este el, cu toate acestea, mădularul trupului?
16. Şi urechea dacă ar z i c e: fiindcă nu sunt ochiu, nu fac parte din trup — nu este ea, cu

4. Rom. 12, 6.
5. Efes. 4, 11.
6. Efes. 1, 23.
7. 1 Cor. 14, 26.
8. 1 Cor. 2, 6 şi 1, 5.
10. Fapte 2, 4.
11. 1 Cor. 7, 7; Rom. 12, 3, 6; Efes. 4, 7.
12. 1 Cor. 10, 17.

toate acestea, mădularul
trupului?
17. Dacă tot trupul ar
fi ochiu: unde ar fi auzul? Dacă tot ar fi auz:
unde ar fi mirosul?
18. Astfel, Dumnezeu a
pus în trup aceste mădulare, pe fiecare din ele,
cum a voit.
19. Dacă toate ar fi un
singur mădular, unde ar
fi trupul?
20. Dar acum sunt
multe mădulare, însă un
singur trup.
21. Nu poate ochiul să
zică mâinii: N'am trebuință de tine; sau, iarăși, capul să zică picioarelor: N'am trebuință de voi.
22. Ci cu mult mai
vârtos, mădularele trupului, socotite a fi mai
slabe, sunt mai trebuincioase.
23. Părțile trupului pe
care le socotim mai de
necinste, pe acelea cu mai
multă cinste le îmbrăcăm; și cele necuviincioase ale noastre au mai
multă cuviință;
24. Pe când cele cuviincioase ale noastre
n'au nevoie de ea. Dar
Dumnezeu a întocmit
(astfel) trupul, dând mai
multă cinste acolo, unde
ea lipsește.
25. Ca să nu fie neunire în trup, ci membrele
să îngrijească deopotrivă
unele de altele.
26. Și dacă un mădular sufere, toate mădularele suferă împreună,
și dacă un mădular este
cinstit, toate mădularele
se bucură împreună.
27. Iar voi sunteți
trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte.
28. Pe unii i-a pus
Dumnezeu, în Biserică
— mai întâi: apostoli, al
doilea profeți, al treilea
învățători, apoi pe cei cu
darul puterilor minunate; în urmă, pe cei cu
darul tămăduirilor, milosteniilor, cârmuirii, felurimii limbilor.
29. Oare toți sunt apos-

18. Col. 2, 19.
27. Rom. 12, 5; Efes. 4, 12 și 5, 30; Col. 1, 24.
28. Efes. 4, 11.

toli? Oare toţi sunt pro-
oroci? Oare toţi învăţă-
tori? Oare t o ţ i putere
au să săvârşească mi-
nuni?
30. Oare toţi au darul
vindecărilor? Oare toţi
vorbesc în limbi? Oare
toţi pot să tălmăcească?
31. Râvniţi la darurile
cele mai desăvârşite. Şi
eu vă arăt încă o cale
mai presus de orice altă
cale:

13.

Dragostea şi bunurile ei.

1. De aş grăi în limbile
omeneşti şi îngereşti, iar
dragoste nu am, făcutu-
m'am aramă sunătoare şi
chimval răsunător.
2. Şi de aş avea darul
proorociei şi tainele toa-
te le-aş cunoaşte şi ori-
ce ştiinţă, şi de aşi avea
atâta credinţă încât să
mut şi munţii, dacă nu
am dragoste — nimic nu
sunt.
3. Şi toată averea mea
de-aşi face-o milostenii şi
trupul mi l-aş da să fie
ars, dacă nu am drago-
ste — nimic nu-mi folo-
seşte.
4. Dragostea îndelung
rabdă; dragostea este
plină de bunătate; dra-
gostea nu pismueşte, nu
se laudă, nu se trufeşte.
5. Dragostea nu se
poartă cu necuviinţă, nu
caută ale sale, nu se a-
prinde de mânie, nu pune
la socoteală răul.
6. Nu se bucură de ne-
dreptate, ci se bucură de
adevăr.
7. Toate le sufere, toa-
te le crede, toate le nă-
dăjdueşte, toate le rabdă.
8. Dragostea nu cade
niciodată. Cât despre
proorocii — se vor des-
fiinţa; darul limbilor —
va înceta; ştiinţa — se
va sfârşi.
9. Pentrucă în parte
cunoaştem şi în parte
proorocim.
10. Când însă va veni
ceea ce e desăvârşit, a-
tunci ceea ce este în par-
te se va desfiinţa.

31. 1 Cor. 14, 1.
13 2. Matei 7, 22 şi 17. 20.
3 Matei 6, 1; Ioan 15, 13; Rom. 12, 8, 20; I Ioan 3, 17.
5 Fil. 2, 4, 21.
7. 1 Cor. 9. 12; Pilde 10, 12; Rom. 15, 1.
10. Efes. 4, 13.

11. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, judecam ca un copil; când m'am făcut bărbat, am lepădat chipul copilăresc.
12. Acum vedem ca prin oglindă, în ghicitură, atunci, însă, faţă către faţă; acum cunosc în parte, dar atunci voiu cunoaşte pe deplin, precum cunoscut am fost şi eu.
13. Şi acum rămân aceste trei: credinţa, nădejdea, dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea.

14.

Darul limbilor şi darul profeţiei. Cum să fie întrebuinţat darul limbilor. Femeia trebue să tacă în biserică.

1. Străduiţi-vă să aveţi dragoste. Râvniţi şi celelalte daruri duhovniceşti, dar mai vârtos ca să prorociţi.
2. Pentrucă cine vorbeşte în limbă insuflată nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu, căci nimeni nu-l înţelege, ci el, în duh, grăeşte taine.
3. Cine prooroceşte, însă, vorbeşte oamenilor, spre întărire, şi îndemn şi mângâere.
4. Cel ce grăeşte în limbă, pe sine singur se zideşte, pe când cel ce prooroceşte zideşte Biserica.
5. Eu doresc ca voi toţi să grăiţi în limbi insuflate, dar mai cu seamă să prorociţi. Cel ce prooroceşte e mai mare decât cel ce grăeşte în limbi, afară numai dacă tălmăceşte ce spune, ca şi Biserica să găsească întărire.
6. Acum, fraţilor, dacă aş veni la voi, grăind în limbi, de ce folos v'aş fi, dacă nu vă vorbesc sau întru descoperire, sau întru cunoştinţă, sau întru proorocie, sau întru învăţătură?
7. Că precum cele neînsufleţite care dau sunet fie fluer, fie chi-

14. 1. 1 Cor. 12, 10, 31. 5. Num. 11, 29. 6. 1 Cor. 12, 8.

tară, de nu vor da sunete deosebite, cum se va cunoaşte ce este din fluer, ori ce este din chitară?

8. Şi dacă trâmbiţa va da un sunet fără noimă, cine se va pregăti de bătălie?

9. Aşa şi voi: dacă prin limbă nu veţi da o vorbă lesne de înţeles, cum se va cunoaşte ce aţi grăit? Veţi fi nişte oameni cari vorbesc în vânt.

10. Sunt în lume, cine ştie câte feluri de limbi, dar nici unul nu e fără de înţeles.

11. Aşa dar, dacă nu ştiu rostul limbii, voiu fi barbar pentru cel care vorbeşte, şi cel care vorbeşte iarăşi barbar pentru mine.

12. Astfel şi voi, de vreme ce râvniţi după daruri duhovniceşti: căutaţi să prisosiţi în ele, spre zidirea Bisericii.

13. Drept aceea, cel ce grăeşte în limbi să se roage ca să aibă şi darul să tălmăcească.

14. Fiindcă, dacă mă rog în limbă însuflată, duhul meu e în rugăciune, dar mintea mea este neroditoare.

15. Atunci ce voiu face? Mă voiu ruga cu duhul, dar mă voiu ruga şi cu mintea; voiu cânta cu duhul, dar voiu cânta şi cu mintea.

16. Altfel, dacă binecuvintezi cu duhul, cel ce ţine locul omului de rând cum va zice Amin, la mulţumirea ta, câtă vreme el nu ştie ce zici?

17. Negreşit, cuvântul tău de mulţumire e frumos, dar celălalt nu se zideşte.

18. Mulţumesc lui Dumnezeu, că vorbesc în limbi mai mult decât voi toţi;

19. Dar în Biserică vreau mai bine să rostesc cinci cuvinte cu înţeles, ca să învăţ şi pe alţii, decât zece mii de vorbe în limbă însuflată.

20. Fraţilor, nu fiţi co-

8. Num. 10. 9.
13. 1 Cor. 12, 10.
15. Efes. 5, 12.
20. Ef. 4 11; Mt. 18, 3.

pii la minte. Fiţi copii când e vorba de răutate. La minte, însă, fiţi oameni desăvârşiţi.
21. In lege este scris: Grăi-voiu către acest popor prin oameni de altă limbă şi prin buzele streinilor; şi nici aşa nu vor asculta de Mine, zice Domnul.
22. Aşa încât limbile sunt spre semn nu credincioşilor, ci necredincioşilor; iar vorbirea profetică, dimpotrivă, nu necredincioşilor, ci credincioşilor.
23. Deci, dacă s'ar aduna Biserica toată laolaltă şi toţi ar vorbi în limbi şi ar pătrunde înăuntru din neştiutori ori din necredincioşi — nu vor zice oare că v'aţi ieşit din minţi?
24. Pe când, dacă toţi ar vorbi ca prooroci şi ar intra vreun păgân sau vreun neştiutor, el e mustrat de toţi, el e judecat de toţi;
25. Tainele inimii lui ajung învederate şi astfel, căzând cu faţa la pământ, se va închina lui Dumnezeu şi va mărturisi că: într'adevăr Dumnezeu este în mijlocul vostru.
26. Atunci care este încheerea, fraţilor? Când vă adunaţi împreună, unul are o cântare, unul o învăţătură, unul o descoperire, altul de grăit în limbă, altul o tălmăcire: toate să se facă spre zidirea tuturora.
27. Dacă e să grăiască în limbă, să fie câte doi, sau cel mult trei, şi pe rând; şi unul să tălmăcească.
28. Iar dacă nu e tălmăcitor, să tacă în biserică şi numai sie să-şi grăiască şi lui Dumnezeu.
29. Şi proorocii să vorbească doi sau trei, iar ceilalţi să judece.
30. Dacă, însă, unul care şade are o descoperire, cel dintâi să tacă.
31. Unul câte unul pu-

21. A doua Lege 28, 49; Is. 28, 11.
22. Rom. 5, 21.
25. 1 Cor. 11, 18, 20; Efes. 4, 12.

teţi să vorbiţi toţi profetic, ca toţi să primească învăţătură şi toţi să se mângâe.
32. Iar duhurile profeţilor se supun profeţilor,
33. Pentrucă Dumnezeu nu este al neorânduelii, ci al păcii. Ca în toate Bisericile sfinţilor,
34. Femeile voastre să tacă în biserică, căci lor nu le este îngăduit să vorbească, ci să fie plecate, precum zice şi legea.
35. Iar dacă voiesc să învețe ceva, să întrebe acasă pe bărbaţii lor, căci rușine este ca femeile să vorbească în biserică.
36. Au cuvântul lui Dumnezeu a ieșit dela voi? Sau ajuns-a numai până la voi?
37. Dacă socotește cineva că e prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască bine ce vă scriu — că sunt poruncile Domnului.

32. 1 Cor. 12, 9, sq.
33. Rom. 15, 33.
34. Fac. 3, 16; 1 Tim. 3, 11; Efes. 5, 22; Col. 3, 18; Tit. 2, 5.

38. Iar cine nu vrea să știe — să nu știe, —
39. Astfel dar, fraţii mei, râvniţi să vorbiţi ca prooroci şi graiul în limbi nu-l opriţi.
40. Dar toate să se facă cu bună cuviinţă şi după rânduială.

15.

Invierea Domnului şi învierea noastră.

1. Vă aduc aminte, fraţilor, de Evanghelia pe care v'am binevestit-o, pe care aţi primit-o, întru care și stați,
2. Prin care și sunteţi mântuiţi; vă aduc aminte cu ce cuvinte v'am propovăduit-o — dacă o ţineţi cu tărie, afară numai dacă n'aţi crezut în deșert.
3. Căci v'am dat, întâi de toate, să ştiţi ceea ce am primit și eu, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor;

37. 1 Ioan 4, 7.
40. Col. 2, 5.
15. 1. Gal 1, 11.
2. 1 Cor 1, 21.
3. Is. 53 8, sq.

4. Şi că s'a îngropat şi a înviat a treia zi, potrivit Scripturilor;

5. Şi s'a arătat lui Chefa, apoi Celor doisprezece;

6. In urmă s'a arătat deodată la peste cinci sute de fraţi, dintre cari cei mai mulţi trăesc până astăzi, iar câţiva au adormit;

7. După aceea, s'a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor;

8. Iar la urma tuturor, ca unui născut fără de vreme, mi s'a arătat şi mie.

9. Căci dintre apostoli eu sunt cel mai mic, ca unul care nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentrucă am prigonit Biserica lui Dumnezeu.

10. Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; şi harul Lui n'a fost zadarnic; ci m'am ostenit mai mult decât ei toţi. Totuşi nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine.

11. Deci, ori eu, ori aceia, aşa propovăduim şi voi aşa aţi crezut.

12. Iar de vreme ce se propovădueşte că Hristos a înviat din morţi, cum zic unii dintre voi, că nu este înviere a morţilor?

13. Dacă nu este o înviere a morţilor, nici Hristos n'a înviat.

14. Şi dacă Hristos n'a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică şi credinţa voastră.

15. Ba încă ne dovedim şi martori mincinoşi, faţă cu Dumnezeu, căci am mărturisit, împotriva lui Dumnezeu, că a înviat pe Hristos, pe care nu L-a înviat, dacă, cu adevărat, morţii nu înviază.

16. Căci dacă morţii nu înviază, nici Hristos n'a înviat.

17. Iar dacă Hristos n'a înviat, zadarnică este credinţa voastră. Sunteţi

---

4. Ps. 16, 10.
5. Lc. 24, 34; Mc. 16, 14.
8. Fapte 9, 4.
9. Efes. 3, 8.

și acum în păcatele voastre;

18. Și atunci pierduți sunt și cei ce au adormit întru Hristos.

19. Iar dacă nădejdea noastră în Hristos este numai pentru viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii.

20. Acum, însă, Hristos a înviat din morți, fiind pârga învierii celor adormiți.

21. Că de vreme ce printr'un om a venit moartea, tot printr'un om și învierea morților.

22. Și precum întru Adam toți mor, așa și întru Hristos, toți vor învia.

23. Ci fiecare în rândul cetei sale: pârga este Hristos; apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui.

24. După aceea, fi-va sfârșitul, când Domnul va da împărăția lui Dumnezeu și Tatăl, când va nimici orice domnie și orice stăpânire și orice putere.

25. Căci El trebue să împărățească până ce va pune pe toți vrăjmașii Săi, sub picioarele Sale.

26. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, este moartea.

27. Căci toate le-a supus sub picioarele Lui. Dar când zice Scriptura, că toate i-au fost supuse Lui, învederat este că afară de Cel care I-a supus Lui toate.

28. Iar când toate se vor supune Lui, atunci și Fiul însuși se va supune Celui ce I-a supus Lui toate, ca Dumnezeu să fie totul întru toate.

29. Altfel, ce vor face cei cari se botează pentru morți? Dacă morții nu înviază nicidecum, pentru ce se mai botează pentru ei?

30. Dece mai suntem și noi în primejdie în fiecare ceas?

31. Zilnic îmi stă moar-

18. Daniil 12, 2.
20. Col. 1, 8.
21. Rom. 5, 12.
25. Ps. 109, 2; Matei 22, 44; Evr. 10, 13.
27. Ps. 8, 7; Efes. 1, 22; Evr. 2, 8.
30. Rom. 8, 36.
31. 1 Tes. 2, 11; 2 Cor. 4, 10, sq.

tea în faţă! V'o spun, fraţilor, pe slava pe care o am pentru voi, întru Hristos Iisus, Domnul nostru.

32. Dacă numai din încredinţare omenească m'am luptat în Efes cu fiarele sălbatice, care îmi este folosul? Dacă morţii nu înviază: să bem şi să mâncăm, căci mâine vom muri!

33. Nu vă lăsaţi înşelaţi: Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune.

34. Treziţi-vă cum se cade şi nu păcătuiţi. Căci sunt unii între voi, cari nu au cunoştinţă de Dumnezeu. O spun spre ruşinea voastră.

35. Dar va zice cineva: Cum înviază morţii? Şi cu ce trup au să vie?

36. Nebun ce eşti! Tu ce sameni nu dă viaţă, dacă nu va fi murit.

37. Şi ce sameni: nu trupul ce va să fie îl sameni, ci numai grăunţul gol, dacă se întâmplă de grâu, sau de altceva din celelalte;

38. Iar Dumnezeu îi dă un trup, după a Sa voinţă, fiecărei seminţe un trup al ei.

39. Nu toate trupurile sunt la fel, ci unul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul sburătoarelor, altul este trupul peştilor.

40. Sunt apoi trupuri cereşti şi trupuri pământeşti; dar alta este mărirea celor cereşti, şi alta a celor pământeşti.

41. Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii şi alta strălucirea stelelor. Iar stea de stea se deosibeşte în strălucire.

42. Aşa este şi cu învierea morţilor: Se samănă trupul întru stricăciune, înviază întru nestricăciune;

43. Se samănă întru necinste, înviază întru mărire; se samănă întru

32. Is 22, 13 şi 56 12.
33. Efes. 5, 6.
34. 1 Cor. 6, 5; Rom. 13, 11.
35. Ezech. 37 3.
36. Ioan 12. 24.
38. Fac. 1, 11.
43. Fil. 3, 20, sq.

slăbiciune, înviază întru putere;

44. Se samănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Că de este un trup firesc este şi un trup duhovnicesc.

45. Precum şi este scris: Făcutu-s'a Adam, omul dintâi, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viață.

46. Dar nu cel duhovnicesc este întâiul ci firescul, după aceea cel duhovnicesc.

47. Omul cel dintâi, luat din pământ, e pământesc; omul cel de-al doilea este din cer.

48. Cum este cel pământesc, aşa sunt şi cei pământeşti; şi cum este cel ceresc, aşa sunt şi cei cereşti.

49. Şi după cum am purtat chipul celui pământesc, purta-vom şi chipul celui ceresc.

50. Aceasta, însă, o zic, fraţilor: carnea şi sângele nu pot să moştenească împărăţia lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moşteneşte nestricăciunea.

51. Iată, taină vă spun vouă: Nu toţi vom adormi, dar toţi vom fi schimbaţi

52. Deodată, într'o clipeală de ochi, la trâmbiţa cea de apoi. Căci trâmbiţa va suna şi morţii se vor scula fără stricăciune, iar noi vom fi schimbaţi.

53. Fiindcă trebue ca acest trup stricăcios să se îmbrace întru nestricăciune şi acest trup muritor să se îmbrace întru nemurire.

54. Iar când acest trup stricăcios se va îmbrăca întru nestricăciune şi acest trup muritor se va îmbrăca întru nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: Moartea a fost înghiţită de biruinţă.

55. Moarte, unde este biruinţa ta? Moarte, unde este boldul tău?

56. Şi boldul morţii

45. Fac. 2, 7.
50. Mt. 16, 17; Ioan 1, 13.
51. 1 Tes. 4, 15.
52. Mt. 24, 31; 1 Tes. 4, 16.
53. 2 Cor. 5, 4.
55. Is. 25, 8.
56. Rom. 7, 13; Osie 13 14.

este păcatul, iar puterea păcatului este legea.
57. Dar, mulțumită lui Dumnezeu, Celui ce ne dă nouă biruința, prin Domnul nostru Iisus Hristos!
58. Drept aceea, fraţii mei iubiți, fiți statornici, neclătinați, sporind în lucrul Domnului pururea, bine știind că osteneala voastră nu este deșartă întru Domnul.

16.

Strângerea de ajutoare pentru fraţi. Timotei, Apolo, casa lui Ştefana; închinăciuni.

1. Cât pentru strângerea de ajutoare, care este pentru frați, precum am rânduit Bisericilor Galatiei, așa să faceți și voi.
2. La fiecare zi întâi a săptămânii, fiecare dintre voi să-și pună deoparte și să strângă, din câștigul ce-a avut, ca să nu se facă strângerile deabia atunci când voiu veni.
3. Iar după ce voiu veni, pe cari îi veţi socoti, pe aceia îi voiu trimite cu scrisori, să ducă darul vostru la Ierusalim.
4. Și de va fi cu cale ca și eu să mă duc, vor merge împreună cu mine.
5. Ci voiu veni la voi, când voiu trece prin Macedonia, fiindcă iau drumul prin Macedonia.
6. La voi, poate că voiu rămânea mai mult, sau voiu și ierna, ca să mă petreceţi în călătoria ce voiu face.
7. Căci nu vreau să vă văd acum numai în treacăt, ci am nădejde să zăbovesc la voi câtăva vreme, de va îngădui-o Domnul.
8. Voiu rămânea, însă, în Efes, până la praznicul Cincizecimii,
9. Căci mi s'a deschis o ușă mare, spre lucru mult, și sunt mulţi potrivnici.
10. Când va veni Timo-

57. 1 Ioan 5, 4.
58. Col. 1, 23; 2 Paral 15, 7.
16. 1. Fapte 11, 29; Rom. 12, 13.
3. 2 Cor. 8, 16.
5. Fapte 19, 21.
7. Fapte 18, 21.
8. 1 Cor 15, 32.
10. Fil. 2, 20.

tei, luaţi seama să fie la voi fără de teamă, căci lucrul Domnului lucrează, ca şi mine.
11. Nimeni, deci, să nu-l dispreţuiască; ci să-l petreceţi cu pace ca să vie la mine, că îl aştept împreună cu fraţii.
12. Cât despre fratele Apolo, l-am îndemnat foarte mult să vie la voi, împreună cu fraţii, dar nicidecum nu i-a fost voia să vie acum. Ci va veni când va găsi prilej.
13. Privegheaţi, fiţi statornici în credinţă, îmbărbătaţi-vă, întăriţi-vă.
14. Toate ale voastre întru dragoste să se petreacă!
15. Vă rog, însă, fraţilor, — ştiţi casa lui Ştefana, că este pârga Ahaei şi spre slujirea Sfinţilor s'au rânduit ei pe ei înşişi —
16. Ca şi voi să fiţi supuşi unora ca aceştia şi oricui lucrează împreună şi se osteneşte.
17. Mă bucur de venirea lui Ştefana, a lui Fortunat şi a lui Ahaic, pentrucă aceştia au împlinit lipsa voastră,
18. Şi au făcut să se odihnească duhul meu şi al vostru. Cunoaşteţi bine, deci, pe unii ca aceştia.
19. Se închină vouă Bisericile Asiei. Vă îmbrăţişează, în Domnul, cu tărie, Acvila şi Priscila, împreună cu Biserica din casa lor.
20. Vă îmbrăţişează fraţii toţi. Imbrăţişaţi-vă unii pe alţii cu sărutare sfântă.
21. Inchinăciunea mea v'o scriu cu mâna mea, eu, Pavel.
22. Cel ce nu iubeşte pe Domnul, să fie anatema! Maran Atha! (Domnul vine).
23. Harul Domnului Iisus cu voi!
24. Dragostea mea cu voi cu toţi, în Hristos Iisus! Amin.

---

13. 1 Cor. 15, 34; Matei 24, 42 şi 25, 13.
15. 1 Cor. 1, 16; Rom. 16, 5.
16. Filip. 2, 30.
17. 2 Cor. 11, 9.
18. 1 Tes. 5 12.
19. Fapte 18, 2, 26; Rom 16, 5.
20. Rom. 16, 16.
21. Col. 4, 18; 2 Tes. 3, 17
23. Rom. 16, 24.

A DOUA EPISTOLĂ A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CĂTRE

CORINTENI

1.

Mângâierile Apostolului în mijlocul suferinţelor. Apărarea lui împotriva învinuirii de nestatornicie.

1. Pavel, apostol al lui Hristos Iisus prin voinţa lui Dumnezeu, şi Timotei, fratele: Bisericii lui Dumnezeu celei din Corint, împreună cu toţi sfinţii cari sunt în toată Ahaia.
2. Har vouă şi pace, dela Dumnezeu Tatăl nostru şi dela Domnul Iisus Hristos!
3. Binecuvântat este Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul a toată mângâierea,
4. Cel ce ne mângâie pe noi întru tot necazul nostru, ca să putem să mângâiem şi noi, prin mângâierea cu care înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, pe cei cari se află în orice suferinţă.
5. Că precum prisosesc patimile lui Hristos întru noi, aşa, prin Hristos, prisoseşte şi mângâierea noastră.
6. Deci fie că suntem strâmtoraţi, este pentru

1. 1. 1 Cor. 1, 1.
2. Rom. 1, 7; 1 Cor. 1, 3.
3. Efes. 1, 3; Rom. 15, 5; 1 Petru 1, 3.
5. Ps. 33, 20; Ps. 93, 19.
6. 2 Cor. 4, 15.

a voastră mângâiere şi
mântuire, fie că suntem
mângâiaţi, este pentru a
voastră mângâiere care vă dă putere să înduraţi cu răbdare aceleaşi suferinţe pe care le suferim şi noi. Şi nădejdea noastră este tare, pentru voi.
7. Ştiind că precum
sunteţi părtaşi suferinţelor, aşa şi mângâierii.
8. Nu voim, fraţilor,
ca voi să nu ştiţi de necazul nostru, care ni s'a făcut în Asia, că peste măsură, peste puteri am fost îngreuiaţi, încât nu mai nădăjduiam să mai scăpăm cu viaţă.
9. Ci noi, în noi înşine,
ne socoteam ca osândiţi la moarte, dar aceasta a fost ca să nu ne punem încrederea în noi, ci în Dumnezeu, cel ce înviază pe cei morţi,
10. Care ne-a izbăvit
pe noi dintr'o moarte ca aceasta şi ne izbăveşte şi în care nădejde avem că ne va izbăvi şi mai departe.
11. Mai ales dacă şi voi
ne veniţi în ajutor cu rugăciunile voastre, aşa încât darul acesta făcut nouă, prin rugăciunea multora, să fie prilej de mulţumită, adusă de către mulţi, pentru noi.
12. Că lauda noastră
aceasta este: mărturia cugetului nostru că ne-am purtat în lume, şi mai ales la voi, întru sfinţenie şi întru curăţia cea dumnezeiască, nu întru înţelepciunea trupească, ci întru harul lui Dumnezeu.
13. Nu vă scriem vouă
altceva fără numai cele ce citiţi şi înţelegeţi. Şi am nădejde că până la sfârşit veţi înţelege —
14. După cum ne-aţi
şi înţeles în parte — că noi suntem lauda voastră, precum şi voi lauda noastră, în ziua Domnului nostru Iisus.
15. Cu această încre-

7. 2 Tes. 1, 4, 7; Filip 3 10.
8. Fapte 19, 23.
10. 2 Tim. 4, 18.
11. Rom. 15, 30.
12. 1 Cor. 2, 4; Evr. 13, 18; Matei 10, 16
14. 2 Cor. 5, 12; 1 Cor. 1, 8.

dinţare, aveam de gând
să viu mai întâi la voi,
ca să aveţi îndoit har;
16. Să trec pe la voi
să mă duc în Macedonia
şi din Macedonia iarăşi
să viu la voi şi să fiu
petrecut de voi în Iudeia.
17. Deci, când mi-am
pus în minte a c e s t e a,
m'am purtat oare cu u-
şurinţă? Sau cele ce ho-
tărăsc le hotărăsc trupe-
şte, ca să fie vorba mea
şi da şi nu?
18. C r e d i n c i o s este
Dumnezeu, că n'a fost cu-
vântul nostru către voi
da şi nu.
19. Căci Fiul lui Dum-
nezeu, Iisus Hristos, cel
propovăduit întru voi —
de mine, de Silvan şi de
Timotei — nu a fost da
şi nu, ci a fost întru El
(numai) da.
20. F i i n d c ă oricâte
s u n t făgăduinţele l u i
Dumnezeu, în Iisus Hris-
tos sunt da; de aceea tot
prin El este Amin, rostit
de noi lui Dumnezeu în-
tru mărire.
21. Iar Cel ce ne întă-
reşte pe noi împreună cu
voi, întru Hristos, şi Cel
ce ne-a uns pe noi: Dum-
nezeu este;
22. Carele ne-a şi pe-
cetluit pe noi şi a dat ar-
vuna Duhului, în inimile
noastre.
23. Şi eu c h e m pe
Dumnezeu mărturie asu-
pra sufletului meu, că din
cruţare pentru voi, n'am
mai venit până acum în
Corint.
24. Nu că doar avem
stăpânire peste credinţa
voastră, dar suntem îm-
preună lucrători ai bu-
curiei voastre; căci în
credinţă nu şovăiţi.

2.

*Dragostea lui Pavel că-
tre Corinteni. Îi îndeam-
nă să ierte pe cel ce a
greşit şi s'a pocăit. Călă-
toriile şi izbânzile lui
Pavel.*

1. Am judecat aşa, în
mintea mea, să nu viu

16. 1 Cor. 16, 5.
17. Mt. 5, 37; Iac. 5, 12.
18. 1 Cor. 1, 9.
21. 1 Cor. 1, 8; 1 Petru 5, 10.
22. Rom. 8, 16; Efes. 1, 14.
23. Rom. 1, 9.
24. 1 Petru 5, 3.

din nou la voi cu întristare.
2. Căci dacă eu vă întristez, cine mai este care să mă înveselească, fără numai cel întristat de mine?
3. Şi v'am scris vouă aceasta, ca nu cumva la venirea mea să am întristare din partea celor dela cari bucurie se cădea să am, încredinţat fiind despre voi toţi, că bucuria mea este şi a voastră a tuturor.
4. Căci cu multă mâhnire, cu inima strânsă de durere şi cu multe lacrimi v'am scris, nu ca să vă întristaţi, ci ca să cunoaşteţi dragostea pe care o am cu prisosinţă către voi.
5. Şi dacă unul a fost pricină de întristare, nu pe mine m'a întristat, ci, în parte, — ca să nu spun prea mult — pe voi pe toţi.
6. Destul este pentru unul ca acesta pedeapsa ce i s'a dat de către cei mai mulţi.
7. Aşa încât voi, dimpotrivă, mai bine să-l iertaţi şi să-l mângâiaţi, ca să nu fie copleşit de prea multă mâhnire.
8. Drept aceea, vă îndemn să-l întăriţi iarăşi, întru iubirea voastră.
9. Că pentru aceasta am şi scris, ca să cunosc credincioşia voastră, dacă sunteţi ascultători în toate.
10. Iar cui îi iertaţi ceva, îi iert şi eu; pentrucă şi eu, dacă am iertat ceva, am iertat pentru voi, în faţa lui Hristos,
11. Ca să nu dăm Satanei câştig asupra noastră, căci gândurile lui nu ne sunt necunoscute.
12. Când am ajuns la Troada, pentru Evanghelia lui Hristos, măcar că mi s'a fost deschis o uşă întru Domnul,
13. N'am avut odihnă în duhul meu, fiindcă

2 3. 2 Cor. 12 21; Filip. 2. 27.
6 1 Cor. 5, 3.
7. Gal. 6, 1.
8. 1 Cor. 16, 14.
9. 2 Cor. 7, 15.
11. Luca 22, 31.
12. Fapte 16, 8; 1 Cor. 16, 9.

n'am găsit pe Tit, fratele meu, ci luându-mi ziua bună dela ei, am plecat în Macedonia.

14. Mulțumită fie adusă, deci, lui Dumnezeu, Celui ce ne face pururea biruitori întru Hristos și, prin noi, răspândește în tot locul mireasma cunoștinței Lui!

15. Pentrucă suntem, lui Dumnezeu, buna mireasmă a lui Hristos și între cei ce se mântuiesc și între cei ce pier:

16. Unora, adică, mireasmă a m o r ț i i spre moarte, iar altora mireasmă a vieții spre viață. Dar pentru aceasta, cine e destoinic?

17. Căci nu suntem la fel cu cei mulți, cari amestecă c u v â n t u l lui Dumnezeu, ci ca dintru curăția inimii, ca dela Dumnezeu, în f a ț a lui Dumnezeu, așa grăim în Hristos.

14 Col. 2, 15.
15. 1 Cor. 1, 18
16. 1 Cor. 3, 5, 6.
3. 1. 2 Cor. 5, 12.

3.

Pavel vorbește Corintenilor despre sine. Litera și duhul. Vălul lui Moise se ridică prin Hristos.

1. Incepem, încă odată, să spunem cine suntem? Sau nu cumva avem nevoie — cum au unii — de epistole de laudă către voi sau dela voi?

2. Epistola n o a s t r ă sunteți voi, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii,

3. Dovedindu-vă că sunteți epistola lui Hristos, slujită de către noi, scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu, nu pe table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimii.

4. O astfel de încredere avem, dar prin Hristos, către Dumnezeu:

5. Nu că, prin noi înșine suntem destoinici să cugetăm ceva ca venind dela noi, ci destoinicia noastră este dela Dumnezeu,

2. 1 Cor. 9, 2.
3. Eș. 31, 18; Ier. 31, 33
4. Ioan 14, 6.
5. 2 Cor. 2, 16.

6. Cel ce ne-a învrednicit să fim slujitori Noului Așezământ, nu al literei, ci al duhului; pentrucă litera u c i d e, iar duhul face viu.
7. Iar dacă slujirea cea de moarte aducătoare, săpată în litere, pe lespezi de piatră, s'a făcut întru slavă, așa încât fiii lui Israel nu puteau să-și ațintească ochii la fața lui Moise, — din pricina slavei chipului său, măcar că trecătoare —
8. Cum nu va fi, mai vârtos, slujirea Duhului plină de slavă?
9. Căci de a avut parte de mărire slujirea care aduce osânda, cu mult mai mult prisosește întru mărire slujirea care aduce îndreptățirea.
10. Ba încă, în privința aceasta, ce-a fost slăvit odinioară a fost fără de slavă, f a ț ă cu această mărire covârșitoare.
11. Iar dacă ce este trecător s'a săvârșit cu slavă, cu atât mai vârtos ce e netrecător rămânea-va întru slavă.
12. Având, deci, o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală,
13. Și nu f a c e m ca Moise, care punea un zăbranic pe fața sa, pentru ca fiii lui Israel să nu vadă sfârșitul strălucirii celei trecătoare.
14. Dar simțurile lor s'au învârtoșat. Căci până în ziua de azi, la citirea Vechiului Testament, dăinuiește același zăbranic, fără să fie ridicat, căci el se desființează prin Hristos;
15. Până astăzi, când se citește Moise, zace un zăbranic pe inimile lor.
16. Iar când se vor întoarce către Domnul, zăbranicul se va lua.
17. Dar Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este libertate.
18. Iar noi toți, cu fața

6. Ioan 6 63.
7. Eșire 34, 29, sq.
8. Gal. 3, 14.
9. Rom. 1, 17 și 3, 21.
12. Efes. 6, 19.

13. Eșire 34, 33.
14. Is. 6, 10.
16. Rom 11, 23.
17. Ioan 4, 24.

descoperită, răsfrângând ca o oglindă mărirea Domnului, ne prefacem în aceeaşi asemănare, din mărire în mărire, precum este dela Domnul — care este Duhul.

4.

Sfinţii cunosc slava lui Dumnezeu şi nădejdea în ea îi întăreşte a birui toate suferinţele.

1. Drept aceea, având această rânduială, după mila cu care am fost miluiţi, nu ne pierdem nădejdea,

2. Ci lepădându-ne de cele ascunse şi ruşinoase, nu umblăm întru viclenie, nici nu prefacem cuvântul lui Dumnezeu, dar prin arătarea adevărului ne facem pe noi înşine cunoscuţi — în faţa lui Dumnezeu — cugetului tuturor oamenilor.

3. Iar dacă Evanghelia noastră mai este acoperită, este acoperită pentru fiii pierzării,

4. In cari, dumnezeul veacului acestuia a orbit minţile necredincioşilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei măririi lui Hristos, cel ce este chipul lui Dumnezeu.

5. Căci nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Hristos Iisus, Domnul, iar noi înşine suntem slujitorii voştri, prin Iisus.

6. Fiindcă Dumnezeu care a zis: Strălucească, din întuneric, lumina! El a făcut ziuă în inimile noastre, ca să strălucească cunoştinţa măririi lui Dumnezeu, pe faţa lui Hristos.

7. Avem, însă, comoara aceasta în vase de lut, ca să se învedereze că înălţimea puterii este a lui Dumnezeu, iară nu dela noi,

8. Cei ce suntem obijduiţi din toate părţile, dar nu striviţi; în mare cumpănă, dar nu desnădăjduiţi;

---

4. 1. 2 Cor 3, 6.
2. 1 Tes. 2, 5.
3. 1 Cor. 1, 18.
4. Col. 1, 15.
5. 2 Cor. 1, 24.
6. Fac 1, 3; 2 Petru 1, 19
7. 2 Cor. 5, 1; 1 Cor. 2 5
8. 2 Cor. 1, 8; 7, 5.

9. Prigoniți, dar nu părăsiți; doborîți, dar nu nimiciți;
10. Noi totdeauna purtăm în trup moartea lui Iisus, ca și viața lui Iisus să se arate în trupurile noastre.
11. Căci pururea noi cei vii suntem dați spre moarte pentru Iisus, ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru cel muritor.
12. Astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi viața.
13. Dar având același duh al credinței — după cum este scris: crezut-am, pentru aceea am și grăit — și noi credem: pentru aceea și grăim,
14. Știind că Cel ce a înviat pe Domnul Iisus ne va învia și pe noi cu Iisus și ne va înfățișa împreună cu voi.
15. Căci toate sunt spre folosul vostru, ca harul revărsându-se cu belșug să sporească prin cei mulți, mulțumita întru slava lui Dumnezeu.
16. De aceea, nu ne descurajăm și chiar dacă omul nostru cel din afară se prăpădește, omul nostru cel din lăuntru se înnoiește din zi în zi;
17. Pentrucă suferința noastră, ușoară și de o clipă, ne agonisește nouă, mai presus de orișice măsură, o cumpănă veșnică de mărire,
18. Ca unora cari n'avem în vedere cele ce se văd, dar cele ce nu se văd, fiindcă cele ce se văd sunt vremelnice, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.

5.

Trebuie să ne îmbrăcăm cu haina cea nouă cerească, peste cea pământească. Dorința după viața veșnică. Ispășirea și împăcarea noastră.

1. Căci știm, că dacă

9. Ps. 36, 24.
10. Rom. 8, 17.
11 Ps. 43, 24; Rom. 8, 3,6.
12. 1 Cor. 4, 9.
13. Ps. 115, 1.
14. Fapte 3, 15; 1 Cor. 6, 14.
15 Rom. 5, 15.
16. 1 Petru 4, 1; Efes. 3, 16.
17. Rom. 8, 18
18. Rom. 8, 24, sq.
5. 1. Iov 4 19; 2 Petru 1, 13; Ioan 14, 2.

pământeasca noastră locuință, în cortul acesta, se va desface, avem în ceruri zidire dela Dumnezeu, casă veșnică, nefăcută de mână.
2. De aceea suspinăm, în acest trup, dorind să ne îmbrăcăm întru locuința noastră cea din cer,
3. Dacă totuși vom fi găsiți înveșmântați, iar nu goi.
4. Că noi, cei ce suntem în cortul acesta, suspinăm îngreuiați, de vreme ce dorim nu să scoatem haina noastră, ci să ne îmbrăcăm cu cealaltă, pe deasupra, așa încât ce este muritor să fie înghițit de viață.
5. Iar cel ce ne-a desăvârșit spre aceasta e Dumnezeu, care ne-a dat nouă arvuna Duhului.
6. Indrăznind, deci, pururea, și știind că atâta vreme cât sălășluim în trup suntem departe de Domnul,
7. Căci azi umblăm prin credință, nu prin vedere față către față.
8. Noi avem bună încredere și suntem bucuroși mai bine să nu locuim în trup, ci să ne sălășluim la Domnul.
9. Drept aceea, fie că petrecem în trup, fie că ne despărțim de el, străduința noastră este să fim bine plăcuți Domnului.
10. Pentrucă noi toți trebue să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca fiecare, după faptele sale cele săvârșite în trup, să primească ori bine ori rău.
11. Pentru aceea, cunoscând frica Domnului, căutăm să înduplecăm pe oameni. Lui Dumnezeu îi suntem bine cunoscuți, dar nădăjduiesc că și în cugetele voastre ne arătăm cum suntem.
12. Căci nu vă spunem iarăși cine suntem —, ci voim să vă dăm prilej de

2. Rom. 8, 2, sq.
4 1 Cor. 15, 53.
5 2 Cor. 1, 22; Rom. 8, 16, 23; Efes. 1, 13, sq.
8. Filip. 1, 23.
10. Ioan 5, 20; Efes. 6, 8; Rom. 2, 6; 14, 10.
11. Iov 31, 23.
12 2 Cor. 3, 1.

laudă, pentru noi, ca să-l aveţi către aceia cari se laudă în faţă şi nu în inimă.

13. Căci, dacă ne-am ieşit din minte (cum zic ei), este pentru Dumnezeu, iar dacă suntem cu mintea întreagă — este pentru voi.

14. Că dragostea lui Hristos ne strânge cu putere, ca pe unii cari socotim că unul a murit pentru toţi; aşa dar, toţi au murit.

15. Şi a murit pentru toţi, ca cei ce viază să nu mai vieze loruşi, ci Aceluia care, pentru ei, a murit şi a înviat.

16. De aceea, noi nu mai ştim de acum pe nimeni, după trup; chiar dacă am cunoscut pe Hristos după trup, acum nu-L mai cunoaştem.

17. Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s'au făcut noui.

18. Şi toate sunt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Hristos şi care ne-a dat nouă slujirea împăcării.

19. Pentrucă Dumnezeu era întru Hristos şi a împăcat lumea cu Sine, ne mai ţinând în socoteală greşalele lor şi încredinţându-ne nouă cuvântul împăcării.

20. Aşadar, solim pentru Hristos, ca şi cum Dumnezeu v'ar îndemna prin noi. Rugămu-vă, în locul lui Hristos, împăcaţi-vă cu Dumnezeu!

21. Căci pe El, care n'a cunoscut păcatul, pentru noi L-a făcut păcat, ca să dobândim, întru El, îndreptăţirea lui Dumnezeu.

6.

Sfinţii lui Dumnezeu.

1. Fiind dar, împreună

14. Evrei 2, 9.
15. 1 Tim. 2 6; Rom. 14, 7.
17. Gal. 6, 15; Rom. 8, 1, 10; Apoc. 21, 5; Is. 43, 19.
18. Rom. 5, 10.
19. Rom 3, 24, sq.
20. Is. 52, 7; Efes. 6, 20.
21. 1 Petru 2, 22; Gal. 3, 13; Col. 1, 14; Efes. 1, 6, sq.; Filip. 3 9
6. 1, 1 Cor. 3, 9.

lucrători cu Hristos, vă îndemnăm să nu primiţi în zadar harul lui Dumnezeu,
2. Căci zice: La vreme priincioasă te-am ascultat şi în ziua mântuirii te-am ajutat; iată acum vreme priincioasă, iată acum ziua mântuirii.
3. Iar noi întru nimic nu dăm nicio sminteală, ca să nu fie slujirea noastră defăimată,
4. Ci în toate ne facem cunoscuţi ca slujitorii lui Dumnezeu, întru multă răbdare, în suferinţe, în nevoi, în strâmtorări,
5. In bătăi, în închisori, în turburări, în osteneli, în vegheri, în posturi;
6. Prin curăţie, prin cunoştinţă, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, prin dragoste nefăţarnică;
7. Intru cuvântul adevărului, întru puterea lui Dumnezeu, prin armele cele de-a-dreapta şi cele de-a-stânga ale dreptăţii;
8. Prin mărire şi înjosire, prin defăimare şi laudă; ca amăgitori, deşi iubitori de adevăr,
9. Ca neştiuţi, deşi bine cunoscuţi, ca fiind pe pragul morţii, deşi iată că trăim, ca pedepsiţi, dar nu ucişi;
10. Ca întristaţi, dar pururea bucurându-ne, ca săraci, dar pe mulţi îmbogăţind, ca neavând nimic, deşi toate sunt în stăpânirea noastră.
11. O, Corintenilor, gura noastră s'a deschis către voi, inima noastră s'a lărgit.
12. In inima noastră nu sunteţi la strîmtoare; dar strîmtoare este pentru noi, în inimile voastre.
13. Plătiţi-mă cu aceeaşi plată — vă vorbesc ca unor copii ai mei — lărgiţi şi voi inimile voastre!
14. Nu vă înjugaţi la jug străin cu cei necre-

2. Is. 49, 8; Lc. 4, 19, 21.
3. 1 Cor. 10, 32.
4. 2 Cor. 4, 2.
5. 2 Cor. 11, 23, 27.
6. Rom. 12, 9; 1 Tim. 4, 12.
9. 2 Cor. 4, 10, 11; 1 Cor. 15, 31.
13. 1 Cor. 4, 14.
14. A doua Lege 7, 2; Efes. 5, 8.

dincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul?

15. Și ce potrivire este între Hristos și Beliar, sau ce parte are un credincios cu un necredincios?

16. Ce legătură are Biserica lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Biserica Dumnezeului celui viu, precum Domnul a zis: că voiu locui întru ei și voiu umbla și voiu fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.

17. De aceea, ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți, zice Domnul, și de ce este necurat să nu vă atingeți și Eu vă voiu primi la Mine.

18. Și voiu fi vouă tată și voi îmi veți fi Mie fii și fiice, zice Domnul Atotțiitorul.

7.

Pavel laudă ascultarea Corintenilor și se bucură de dragostea lor.

1. Deci, având aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim pe noi de toată spurcăciunea trupului și a duhului, desăvârșind sfințenia întru frica lui Dumnezeu.

2. Faceți-ne loc în inimile voastre! N'am năpăstuit pe nimeni; n'am vătămat pe nimeni, n'am înșelat pe nimeni.

3. Nu o spun ca să vă osândesc, căci am zis mai înainte că sunteți în inimile noastre, ca împreună să murim și împreună să trăim.

4. Multă îmi este încrederea în voi! Multă îmi este lauda pentru voi! Umplutu-m'am de mângâiere! Cu toată întristarea mea sunt covârșit de bucurie!

5. Căci, după ce am so-

---

15. 1 Cor. 10, 21.
16. 1 Cor. 3, 16; Evr. 8 10; Lev. 26, 12.
17. Is. 52, 11; Apoc. 18, 4.
18. Ier. 31, 9.

7. 2. 2 Cor. 12, 17; Fapte 20, 33.
3. 2 Cor. 6, 11; 12, 13; Filim. 1, 8.
5. 2 Cor. 2, 12.

sit în Macedonia, trupul
nostru n'a avut nicio o-
dihnă, necăjiţi fiind în
toate chipurile; din afară
lupte, din lăuntru temeri.
6. Dar Dumnezeu cel ce
mângâie pe cei smeriţi,
ne-a mângâiat pe noi, cu
venirea lui Tit.
7. Şi nu numai cu ve-
nirea lui, ci şi cu mân-
gâierea cu care el a fost
mângâiat de către voi,
spunându-ne nouă dorul
vostru, plânsul vostru,
tragerea voastră de ini-
mă pentru mine, încât eu
foarte m'am bucurat.
8. Fiindcă deşi v'am în-
tristat prin epistola mea,
nu-mi pare rău; şi dacă
mi-a părut rău (căci văd
că acea epistolă v'a în-
tristat, m ă c a r că vre-
melnic);
9. Acum mă bucur, nu
pentrucă v'aţi fost întris-
tat, ci pentrucă întrista-
rea voastră a fost spre
pocăinţă. Intristaţi a ţ i
fost după voia lui Dum-
nezeu, ca să nu fiţi întru
nimic păgubiţi de către
noi.
10. Căci întristarea cea
după Dumnezeu lucrează
pocăinţă spre mântuire,
fără părere de rău; pe
când întristarea lumii lu-
crează moarte.
11. Că, iată, câtă sâr-
guinţă n'a săvârşit întru
voi tocmai această întris-
tare după voia lui Dum-
nezeu: ce desvinovăţire,
ce mâhnire, ce teamă, ce
dorinţă, ce râvnă, ce is-
păşire! In tot chipul, do-
vedit-aţi că voi înşivă
sunteţi curaţi, în această
pricină.
12. Astfel dar, şi de
v'am scris, nu v'am scris
pentru cel ce a f ă c u t
strâmbătate, nici pentru
cel ce a suferit strâmbă-
tate, ci ca să se dea pe
faţă, la voi, înaintea lui
D u m n e z e u, sârguinţa
voastră cea pentru noi.
13. De aceea, ne-am
mângâiat; dar, pe lângă
mângâierea n o a s t r ă,
ne-am bucurat peste mă-
sură mai ales de bucuria
lui Tit, căci duhul lui s'a
odihnit din partea voa-
stră a tuturor.

6. 2 Cor. 1, 3, sq.
8. 2 Cor. 2, 4.
10. 1 Petru 2, 19.

14. Căci dacă m'am lăudat întru câtva, cu voi, față de el, n'am fost dat de rușine, ci precum toate întru adevăr le-am grăit vouă, tot așa și lauda noastră către Tit adevăr s'a făcut.

15. Și inima lui este cu atât mai mult plină de voi, când își aduce aminte de ascultarea voastră a tuturor, cum l-ați primit cu temere și cu frică mare.

16. Mă bucur că, în toate pot să mă încred în voi.

8.

Pavel laudă pe creștinii din Macedonia, pentru strângerea de ajutoare și îndeamnă pe Corinteni să facă și ei asemenea.

1. Fraților, vă dăm de știre despre harul pe care Dumnezeu l-a dăruit Bisericilor Macedoniei;

2. Cum, adică, întru multă ispitire de necazuri, belșugul bucuriei lor și sărăcia lor cea adâncă au rodit cu prisos, în bogăția dărniciei lor.

3. Că, de bună voia lor, au dat după puteri, ba mărturisesc că și peste puteri,

4. Rugându-ne, cu multă stăruință, să le dăruim și lor ca să fie părtași la strângerea de ajutoare ce este pentru Sfinți.

5. Și au făcut nu după cum am nădăjduit, ci ei singuri pe sine s'au dat Domnului, mai întâi, și nouă, apoi, prin voința lui Dumnezeu.

6. Atunci noi l-am îndemnat pe Tit ca, precum a început mai înainte, așa să și sfârșească, între voi, și această binefacere.

7. Ci precum întru toate aveți belșug, în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice sârguință, în iubirea voastră către noi, așa și în această binefacere: belșug să dovediți.

8. Nu vă dau poruncă,

14. 2 Cor. 9, 2.
15. 2 Cor. 2, 9.
8 1. Rom. 15, 26.
4. 2 Cor. 9, 1; Fapte 11, 29.
5. Rom. 15 32.
7. 2 Cor. 1, 5.
8. 1 Cor. 7, 6.

spunându-vă aceasta, ci pun la încercare, prin pilda râvnei altora, și curăția iubirii voastre.

9. Căci cunoașteți harul Domnului nostru Iisus Hristos, că El, bogat fiind, pentru voi s'a făcut sărac, ca voi cu sărăcia Lui să vă îmbogățiți.

10. Și aici vă dau un sfat, tot spre folosul vostru, — vouă cari, încă de anul trecut, ați început nu numai să făptuiți, dar (mai întâi) să voiți:

11. Anume, duceți acum până la capăt și îndeplinirea, ca precum ați fost gata să voiți, tot așa să și desăvârșiți — după puterile voastre.

12. Căci, dacă e la mijloc bunăvoință, bine primit este darul, după cât are fiecare, nu după cât nu are.

13. Nu doar ca altora să le fie ușurare, iar vouă să vă fie greu, ci ca să fiți deopotrivă. In ceasul de acum, prisosul vostru să umple lipsa acelora.

14. Ca și prisosul lor să fie spre plinirea lipsei voastre, așa încât să fie potrivire.

15. Precum este scris: Cel cu multul n'a avut mai mult și cel cu puținul n'a avut mai puțin.

16. Dar mulțumită lui Dumnezeu, celui care dă, în inima lui Tit, aceeași râvnă pentru voi.

17. Căci, pe de o parte, a primit îndemnul nostru, iar, pe de altă parte, făcându-se și mai sârguitor, de bună voia lui pornește către voi.

18. Și trimitem împreună cu el și pe fratele a cărui laudă, întru Evanghelie, răspândită este în toate Bisericile;

19. Dar nu numai atât, ci este și ales de Biserici, ca să mă însoțească în călătorie, cu darul acesta, slujit de noi, spre chiar mărirea Domnului și spre dovedirea nepregetării noastre.

9. Zah. 9, 9; Matei 8, 20; Luca 9, 58.
11. Filip. 2, 13.
12. Pilde 3, 28; Mc. 12, 43.
15. Eșire 16, 18.
16. 2 Cor. 9, 15; 1 Cor. 15 57.
19. Gal. 2, 10.

20. Prin aceasta, ne ferim ca să nu ne defăimeze cineva, în această îmbelșugată strângere de daruri, slujită de către noi.

21. Pentrucă ne îngrijim de cele bune, nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor.

22. Trimis-am împreună cu ei, și pe fratele nostru pe care l-am încercat de multe ori întru multe, ca fiind sârguitor, iar acum este și mai sârguitor, prin multa încredere ce are întru voi.

23. Astfel, dacă e vorba de Tit, el este tovarășul meu și cu mine împreună lucrător la voi; dacă e vorba despre frații noștri, ei sunt trimișii Bisericilor și mărirea lui Hristos.

24. Arătați, deci, către ei, în fața Bisericilor, dovada dragostei voastre, ca și a laudei noastre, pentru voi.

9.

Strângerea de ajutoare trebuie făcută în grabă. Răsplata binefacerilor.

1. Despre această strângere de ajutoare pentru Sfinți este de prisos să vă mai scriu.

2. Căci știu bunăvoința voastră, cu care, pentru voi, mă laud către Macedoneni, că Ahaia este gata din anul trecut; și râvna voastră a însuflețit pe foarte mulți.

3. Am trimis, dar, pe frați, ca lauda noastră despre voi, în privința aceasta, să nu fie zadarnică, ci să fiți gata, precum ziceam,

4. Ca nu cumva, când Macedonenii vor veni cu mine și vă vor găsi nepregătiți, să ieșim noi de rușine (ca să nu zicem voi), în această laudă încrezătoare.

5. Drept aceea, am gândit că e trebuincios să îndemn pe frați să vie

---

20. 2 Cor. 6, 3.
21. Rom. 12, 17.
23. 2 Cor. 7, 3; 12, 18; Rom. 16, 7.
24. 2 Cor. 7, 14.
9. 1. 2 Cor. 8, 4, 20.
2. 2 Cor. 8, 10.
4. 2 Cor. 11, 17.

mai din vreme la voi și
să pregătească binefacerea voastră, cea mai dinainte făgăduită, ca ea
să fie gata, dar așa ca o
blagoslovenie, nu ca o
faptă de sgârcenie.
6. Aceasta însă (s'o
știți bine): cel ce samănă cu sgârcenie, cu sgârcenie va și secera, iar cel
ce samănă întru binecuvântare, întru binecuvântare va și secera.
7. Fiecare să dea precum s'a hotărît în inima
sa, nu cu părere de rău
sau de silă, căci pe cine
dă cu voie bună, Dumnezeu îl iubește.
8. Și puternic este
Dumnezeu să înmulțească tot harul întru voi,
ca întru toate, pururea,
să prisosiți spre tot lucrul bun,
9. Precum este scris:
Impărțit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac.
10. Iar cel ce dă sământă semănătorului și
pâine spre mâncare, vă
va da și va înmulți sământa voastră și va face
să crească roadele dreptății voastre,
11. Ca întru toate să
vă îmbogățiți, spre toată
binefacerea, ca una care,
prin noi, lucrează aduceri
de mulțumită lui Dumnezeu.
12. Pentrucă slujirea
acestui dar nu numai că
îndestulează lipsurile
sfinților, dar revarsă prisos de mulțumiri în fața
lui Dumnezeu;
13. Căci ei, în urma dovezii acestei dărniciii,
preamăresc pe Dumnezeu, pentru supunerea
voastră la mărturisirea
Evangheliei lui Hristos
și pentru inima curată
cu care, din avuțiile voastre, faceți parte lor și
tuturor;
14. Și se roagă pentru
voi și vă poartă iubire,
pentru harul lui Dumnezeu cel ce prisosește întru voi.

6. Gal 6, 7.
7. Pilde 22, 8.
9. Ps. 111, 8; Pilde 11, 24.
10. Is. 55, 10; Osie 10, 12.
11. 2 Cor. 1 11 și 4, 15
12. 2 Cor. 8, 14; Filip. 2, 30.

15. Iar lui Dumnezeu mulțumită, pentru darul Său cel negrăit!

10.

Pavel este acelaș — și fiind de față și lipsind. Ferirea de apostolii mincinoși.

1. Insumi eu, Pavel, vă îndemn cu blândețe și cu bunătatea lui Hristos — eu, care fiind de față sunt smerit între voi, dar, în lipsă, îndrăsnesc față de voi.

2. Vă rog, dar, să nu mă siliți, când voiu fi de față, să îndrăsnesc cu încrederea cu care gândesc că voi îndrăsni împotriva unora cari ne socotesc că umblăm după trup.

3. Căci, deși umblăm în trup, nu ne oștim trupește.

4. Iar armele cu care ne luptăm nu sunt trupești, ci puternice înaintea lui Dumnezeu, ca să dărâme întăriturile;

5. Noi surpăm izvodirile minții și orice înălțare, care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, și tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos,

6. Și gata suntem să pedepsim orice nesupunere, atunci când supunerea voastră va fi deplină.

7. Judecați lucrurile așa cum se arată: dacă cineva are încredere în sine că este al lui Hristos, socotească și aceasta cu sine însuși, că precum este el al lui Hristos, tot așa suntem și noi.

8. Și chiar de mă voiu lăuda ceva mai mult cu puterea noastră (pe care ne-a dat-o Domnul spre zidirea, iar nu spre dărîmarea voastră) nu mă voiu rușina.

9. Dar să nu vă par, că aș vrea să vă înfricoșez cu scrisorile mele.

10. Căci scrisorile lui (zic ei) sunt cu greutate și puternice, dar înfăți-

10. 1. Rom. 12, 1.
3. I Tim. 1, 18.
4. Efes. 6, 13.
6. Fapte 8, 20; 1 Cor. 5, 3; 4, 5.
8. 2 Cor. 12, 6 și 13, 10,

șarea lui trupească e fără vlagă și cuvântul lui e de nimic.

11. Cel ce vorbește astfel să-și dea seama, că așa cum suntem cu cuvântul în epistolele noastre, când stăm departe, tot așa suntem și în faptă, când stăm de față.

12. Nu cutezăm să ne numărăm sau să ne asemănăm cu unii cari se laudă singuri, că aceştia cari se măsoară cu însăși măsura lor și se aseamănă pe ei cu ei înșiși, se dovedesc nepricepuţi.

13. Iar noi nu ne vom lăuda dincolo de măsura noastră, ci după măsura dreptarului cu care ne-a măsurat nouă Dumnezeu, ca să ajungem și până la voi.

14. Nu ne întindem peste hotarul nostru, ca nesosiți la voi, căci doar am ajuns cu Evanghelia lui Hristos, până la voi.

15. Nu ne lăudăm dincolo de măsura noastră, adică cu osteneala altora, ci avem nădejde că, tot crescând credința voastră, ne vom mări întru voi, din ce în ce mai mult, dar în marginile hotărîte nouă,

16. Ca să propovăduim și în ținuturile de dincolo de voi, dar fără să ne lăudăm în tărâm străin, cu lucrurile făcute de a gata.

17. Iară cel ce se laudă, întru Domnul să se laude.

18. Pentrucă nu cel ce se laudă singur este dovedit de bun, ci acela pe care Domnul îl laudă.

11.

Impotriva apostolilor mincinoși. Pavel arată virtuțile și ostenelile sale

1. O, de mi-ați îngădui puțină neînțelepție! Dar îmi și îngăduiți.

2. Căci vă râvnesc pe voi cu râvna lui Dumnezeu, întrucât v'am logodit unui singur bărbat,

12. 2 Cor. 3, 1 și 5, 12.
13. Rom. 1, 2, 8.
15. Rom. 15, 20.
17. Ier. 9, 23, 24; 1 Cor. 1, 31.
11. 2. Efes, 5 26.

lui Hristos, ca să vă în-
fățișez ca pe o fecioară
neprihănită.
3. Dar mă tem ca nu
cumva, precum șarpele a
amăgit pe Eva cu vicle-
nia lui, tot așa să nu se
strice și cugetele voastre
dela curăția cea întru
Hristos.
4. Căci dacă cel (din-
tâi) venit vă propovădue-
ște un alt Iisus decât A-
cela pe care vi L-am
propovăduit noi, sau luați
un alt duh decât acela pe
care l-ați luat, sau altă
Evanghelie decât aceea
pe care ați primit-o —
voi îngăduiți foarte bine.
5. Dar eu socotesc, că
întru nimic n'am rămas
mai prejos decât cei mai
de frunte apostoli.
6. Căci, deși în vorbire
sunt lipsit de meșteșug,
nu sunt însă lipsit de cu-
noștință, ci v'am dovedi-
t-o întru toate, în fața
tuturor.
7. Sau am făcut păcat
că v'am propovăduit în
dar Evanghelia lui Dum-
nezeu, smerindu-mă pe
mine însumi, pentru ca
voi să vă înălțați?
8. Alte Biserici am pră-
dat, luând plată, ca să
vă slujesc pe voi și, fiind
la voi și în lipsă aflân-
du-mă, n'am fost sarcină
nimănui,
9. Pentrucă frații ve-
niți din Macedonia au îm-
plinit lipsa mea. Și întru
toate m'am păzit și mă
voiu păzi, să nu vă fiu
povară.
10. Pe adevărul lui
Hristos care este în mi-
ne, că lauda aceasta
nu-mi va fi tăgăduită în
ținuturile Ahaei.
11. Pentru ce? Pentru-
că nu vă iubesc? Dumne-
zeu știe!
12. Dar ceea ce fac,
voiu face și în viitor, ca
să tai pricina celor ce
poftesc pricină, așa încât
în cele ce se laudă să fie
dovediți că sunt ca și noi.
13. Pentrucă unii ca a-
ceștia sunt apostoli min-

3. Fac. 3, 4, sq.
4. Gal. 1, 6, 8.
5. 2 Cor. 12, 11.
6. 1 Cor. 2, 1; 2, 13; Efes. 3, 4.
7. 1 Cor. 9, 12, 18.
8. 2 Cor. 12, 13.
9. Fapte 18, 5.
11. 2 Cor. 6, 11; 12, 13.
13. Filip. 3, 2.

cinoși, lucrători vicleni, cari iau chip de apostoli ai lui Hristos.
14. Și nu este de mirare, deoarece însuși Satana se preface în înger al luminii.
15. Nu este, dar, lucru mare dacă și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății, al căror sfârșit va fi după faptele lor.
16. Iarăși zic, să nu mă socotească nimeni drept fără minte, iar de nu, primiți-mă măcar ca pe un fără-de-minte, ca să mă laud și eu puțin.
17. Ceea ce spun în această privință a laudei, nu o spun după Domnul, ci ca întru neînțelepție.
18. De vreme ce mulți se laudă după trup, mă voiu lăuda și eu.
19. Pentrucă voi, înțelepți fiind, îngăduiți bucuros pe cei neînțelepți.
20. Căci de vă robește cineva, de vă mănâncă bucata voastră, de vă ia ce e al vostru, de vă pri-
vește cu mândrie, de vă lovește peste obraz, — voi răbdați.
21. Spre rușinea mea mărturisesc, că noi aici ne-am arătat prea slabi. Dar în orice ar cuteza să se laude cineva (vorbesc ca un nebun), cutez și eu!
22. Sunt ei Evrei? Evreu sunt și eu. Sunt ei Israeliți? Israelit sunt și eu. Sunt ei sămânța lui Avraam? Așa sunt și eu.
23. Sunt ei slujitori ai lui Hristos? Nebunește fie spus: eu sunt mai mult ca ei! In osteneli mai mult, în bătăi mai mult, în închisori peste măsură, în primejdii de mai multe ori.
24. Dela Iudei, de cinci ori am luat patruzeci de bice, fără unul.
25. De trei ori am fost bătut cu vergi; odată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s'a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi m'am sbătut în mijlocul mării.

15. Fil. 3, 19.
18. 2 Cor. 10, 13 și 12 9.
19. 1 Cor. 4, 10.
23. 1 Cor. 15, 10.
24. A doua Lege 25, 3.
25. Fapte 16, 22; 14, 19; 27, 41; 2 Tim. 3, 11.

26. In călătorii — de multe ori, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea neamului meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în oraşe, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între fraţii mincinoşi;
27. In osteneală şi în muncă, în privegheri prea adesea, în foame şi în sete, în posturi de multe ori, în frig şi în golătate.
28. Pe lângă cele dinafară, ceea ce mă impresoară în toate zilele este grija de toate Bisericile.
29. Cine este slab şi eu să nu mă simt slab cu el? Cine se sdruncină din credinţă şi eu să nu mă aprind de focul lui?
30. Dacă trebuinţă este să mă laud, cu ale mele neputinţe mă voiu lăuda!
31. Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus, cel ce este binecuvântat în veci, ştie că nu mint!
32. In Damasc, dregătorul craiului Areta păzea cetatea Damascului, vrând să mă prindă;
33. Şi printr'o fereastră am fost lăsat în jos, în coşniţă, peste zid, şi am scăpat din mâinile lui.

12.

Vedeniile cereşti ale lui Pavel. Boldul cărnii. Pavel va veni în curând în Corint.

1. Insă a mă lăuda nu-mi este de folos. Căci voiu veni la vedenii şi la descoperiri ale Domnului.
2. Cunosc un om întru Hristos, care, mai înainte cu patrusprezece ani — dacă a fost cu trupul, nu ştiu; dacă a fost afară din trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie — a fost răpit până în al treilea cer;
3. Şi ştiu despre acest

27. 2 Cor. 6, 5.
28. Fapte 20, 18.
30. 2 Cor 12, 5.
31. Rom. 1, 25; 9, 5; Gal 1, 20.
32. Fapte 9, 24.
33 Is. Navi 2, 15; Fapte 9, 25.
12. 3. 2 Cor. 11 11.

om — dacă a fost cu tru-
pul, dacă a fost fără de
trup, nu ştiu, Dumnezeu
ştie —
4. Că a fost răpit în
raiu şi a auzit cuvinte de
nespus, pe care nu-i este
iertat omului să le ros-
tească.
5. Pentru unul ca ace-
sta mă voiu lăuda; cât
pentru mine însumi nu
mă voiu lăuda fără nu-
mai întru neputinţele
mele,
6. Chiar de mi-ar fi
voia să mă laud, nu voiu
fi fără de minte, pentru-
că voiu spune adevărul;
dar mă feresc de aceea-
sta, ca să nu mă soco-
tească nimeni mai presus
decât mă vede sau decât
aude dela mine.
7. Şi pentru ca să nu
mă trufesc cu măreţia a-
cestor descoperiri, datu-
mi-s'a mie un ghimpe în
carne, un înger al Sata-
nei, ca să mă bată peste
obraz şi să nu mă tru-
fesc.
8. Asupra lui, de trei
ori am rugat pe Domnul,
ca să-l depărteze dela
mine;
9. Dar mi-a zis: Iţi
este deajuns harul Meu,
pentrucă puterea Mea se
desăvârşeşte întru nepu-
tinţă. Deci, foarte bucu-
ros mă voiu lăuda mai
ales întru neputinţele me-
le, ca să locuiască întru
mine puterea lui Hristos.
10. De aceea, sunt bu-
curos de slăbiciuni, de
defăimări, de nevoi, de
prigoniri, de strâmtorări
pentru Hristos, căci toc-
mai când sunt slab, a-
tunci sunt tare.
11. M'am lăudat ca u-
nul fără minte: Voi m'aţi
silit! Căci mi se cădea ca
lauda mea să vie dela
voi, pentrucă întru nimic
n'am rămas mai prejos
decât cei mai de frunte
apostoli, măcar că eu nu
sunt nimic.
12. Iar dovezile mele
de apostol s'au săvârşit
în mijlocul vostru, întru
toată răbdarea, prin sem-

5. 2 Cor. 11, 30.
6. 2 Cor. 10, 8; 11, 16.
7. Iov 2, 6.
11. 2 Cor. 11, 5.
12. 1 Cor. 1, 2.

me, prin minuni şi prin
puteri.
13. Prin ce lucru fost-aţi voi mai prejos decât celelalte Biserici, decât numai prin aceea că eu nu v'am fost povară? Iertaţi-mă de neajunsul acesta.
14. Iată, acum, a treia oară, gata sunt să viu la voi şi nu vă voiu fi povară, căci nu caut ale voastre, ci pe voi. Pentrucă nu copiii sunt datori să agonisească pentru părinţi, ci părinţii pentru copii.
15. Deci, eu foarte bucuros voiu cheltui şi mă voiu jertfi pentru sufletele voastre, măcar că, iubindu-vă cu prisosinţă, eu sunt iubit mai puţin.
16. Ci fie! Eu nu v'am împovărat, Dar — fiind om iscusit, v'am prins cu meşteşug —,
17. Tras-am eu foloase dela voi, prin vreunul din aceia pe cari i-am trimis?
18. L-am rugat pe Tit şi am trimis, împreună cu el, pe celălalt frate. V'a supărat Tit cu ceva? N'am umblat noi întru acelaşi duh? N'am călcat noi în aceleaşi urme?
19. Voi socotiţi mereu că ne facem apărarea înaintea voastră. Dar noi grăim întru Hristos, în faţa lui Dumnezeu. Şi toate acestea, iubiţii mei, pentru zidirea voastră.
20. Căci mă tem ca nu cumva, după ce voiu fi venit, să nu vă găsesc pe voi aşa precum voesc, iar eu să fiu găsit de voi aşa precum nu voiţi, mă tem adică de pricini, de pismă, de întărâtări, de zavistii, de clevetiri, de vorbe la ureche, de îngâmfări, de turburări.
21. Şi atunci, venind iarăşi la voi, să nu mă smerească Dumnezeul meu înaintea voastră, şi să nu plâng pe mulţi dintre cei ce mai înainte au păcătuit şi nu s'au po-

13. 1 Cor. 9, 12.
14. 2 Cor. 13, 1.
15. 2 Cor. 1, 6.
16. 2 Cor. 11, 9; 2 Tes 3, 8.
18. 2 Cor. 8, 6.
20. 2 Cor. 10, 2; 1 Cor. 3, 3; 4, 6.
21. 2 Cor. 13, 2.

căit de necurăţia, de desfrânarea şi de necumpătarea pe care le-au făptuit.

13.

Apropiata venire în Corint. Indemnuri la viaţă orânduită.

1. Viu acum la voi a treia oară. Pe temeiul spusei a doi ori a trei martori să se statornicească orice pricină.

2. Am spus din vreme, când eram de faţă a doua oară, şi acum, când sunt departe, o spun din vreme celor ce au păcătuit şi tuturor celorlalţi că, venind încă odată, voiu fi necruţător;

3. De vreme ce voi căutaţi dovadă că Hristos grăeşte întru mine — Cel ce nu este neputincios, ci puternic întru voi.

4. Căci, deşi s'a răstignit în neputinţă, prin puterea lui Dumnezeu e, însă, viu. Aşa şi noi, suntem neputincioşi întru El, dar prin puterea lui Dumnezeu: vii vom fi cu El în inimile voastre.

5. Ispitiţi-vă pe voi înşivă, dacă sunteţi în credinţă; puneţi-vă la încercare pe voi înşivă. Sau voi singuri nu vă cunoaşteţi bine că Hristos Iisus este întru voi? Afară numai dacă nu sunteţi netrebnici.

6. Nădăjduesc, însă, că veţi cunoaşte, că noi nu suntem netrebnici.

7. Şi ne rugăm lui Dumnezeu ca să nu săvârşiţi niciun rău, nu ca să ne arătăm noi lămuriţi, ci pentru ca voi să faceţi binele, iar noi să fim ca nişte netrebnici.

8. Impotriva adevărului n'avem nicio putere; avem pentru adevăr.

9. Căci ne bucurăm când noi suntem slabi, iar voi sunteţi tari. Aceasta şi cerem în rugăciunea noastră: desăvârşirea voastră.

10. Pentru aceea, vă scriu acestea, fiind de-

13. 1. 2 Cor. 12, 14; Ioan 8 17; A doua Lege 19, 15. 4. Filip. 2, 7, 8. 5. 1 Cor. 11, 28; Rom. 8, 9, 10; Gal. 2, 10; Col. 1, 27. 10. 2 Cor. 2, 3; 10, 8.

parte, ca atunci când
voiu fi de faţă, să nu lu-
crez cu asprime, potrivit
puterii pe care mi-a dat-o
Domnul, nu spre dărâ-
mare, ci spre zidire.

11. Incolo, fraţilor, fiţi
sănătoşi! Căutaţi desă-
vârşirea, mângâiaţi-vă,
fiţi uniţi în cuget, trăiţi
în pace şi Dumnezeul
dragostei şi al păcii va fi
cu voi.

12. Imbrăţişaţi-vă unii
pe alţii cu sărutare sfân-
tă. Sfinţii toţi vă îmbră-
ţişează.

13. Harul Domnului no-
stru Iisus Hristos şi dra-
gostea lui Dumnezeu şi
împărtăşirea Sfân-
tului Duh, să fie cu voi
cu toţi!

11. Filip. 4, 4; Rom. 12, 15. 13. 1 Cor. 16, 20.

EPISTOLA SF. APOSTOL PAVEL

CĂTRE

GALATENI

1.

Nestatornicia Galatenilor. Viața lui Pavel, înainte și după drumul Damascului.

1. Pavel, apostolul nu dela oameni, nici prin om, ci prin Iisus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat și pe El din morți,

2. Și toți frații cari sunt împreună cu mine — Bisericilor Galatiei:

3. Har vouă și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos,

4. Cel ce s'a dat pe Sine pentru păcatele noastre, ca să ne scoată pe noi din acest veac viclean, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru,

5. Căruia mărire îi fie adusă în vecii vecilor, Amin!

6. Mă mir că așa degrabă vă întoarceți cu inima — dela cel ce v'a chemat pe voi, prin harul lui Hristos — spre altfel de Evanghelie;

7. Nu doar că este altă Evanghelie, ci sunt unii cari vă turbură pe voi și

1. 1. Fapte 3, 15.
2. Fapte 16, 6.
3. Rom. 1, 7; 1 Cor. 1, 3; Efes. 1, 2; 1 Petru 1 2; 2 Ioan 3.

4. Gal. 2, 20; 1 Tim. 2, 6; Tit. 2, 14; 1 Ioan 5, 19.
5. 2 Tim. 4, 18; Rom. 16, 27.
6. Gal. 5, 8, sq.
7. Fapte 15, 1, 24.

voiesc să răstoarne E-
vanghelia lui Hristos.
8. Dar chiar dacă noi
înșine sau un înger din
cer ar vesti altă Evan-
ghelie decât aceea pe ca-
re v'am vestit-o — să fie
anatema!
9. Precum v'am spus
mai înainte, și acum vă
spun din nou: dacă vă
propovădueşte cineva alt-
fel decât ați primit —
să fie anatema!
10. Umblu eu, acum,
să câștig pe oameni ori
pe Dumnezeu? Sau caut
eu să fiu oamenilor pe
plac? Dacă aș mai fi pe
placul oamenilor, n'aș fi
robul lui Hristos.
11. Vă fac, dar, cunos-
cut, fraților, că Evanghe-
lia cea binevestită de
mine nu este lucru ome-
nesc;
12. Pentrucă nici n'am
luat-o, nici n'am învăța-
t-o dela oameni, ci prin
descoperirea lui Iisus
Hristos.
13. Căci ați auzit de
purtarea mea de altădată
întru Iudaism, că peste
măsură prigoneam Bise-
rica lui Dumnezeu și o
duceam la pieire.
14. Și spoream în Iuda-
ism mai presus decât
mulți din neamul meu,
cari erau de vârsta mea,
și aveam fierbinte râvnă
pentru datinele mele
strămoșești.
15. Dar când Dumne-
zeu, Cel ce m'a ales din
pântecele maicii mele și
m'a chemat prin harul
Său, a binevoit
16. Să descopere pe Fi-
ul Său întru mine, pen-
tru ca să-L propovăduesc
între neamuri, numaide-
cât — fără să mă sfătu-
esc cu niciun om,
17. Nici să mă duc la
Ierusalim, la apostolii cei
mai înainte decât mine
— m'am dus în Arabia
și iarăși m'am întors în
Damasc.
18. Apoi, după trei ani,
am făcut un drum la Ie-
rusalim, ca să-l cercetez
pe Chefa și am rămas la
el cincisprezece zile.

10. 1 Tes. 2, 4.
11. 1 Cor. 15, 2.
12. 1 Cor. 11, 23.
13. Fapte 26, 9.
16. Matei 16, 17.
18. Fapte 9, 26.

19. Iar pe altul din apostoli n'am văzut, fără numai pe Iacov, fratele Domnului.

20. Despre cele ce vă scriu, iată — înaintea lui Dumnezeu, că nu vă mint.

21. După aceea, am venit în laturile Siriei şi ale Ciliciei.

22. Dar, după faţă, eram necunoscut Bisericilor Iudeei, celor întru Hristos,

23. Ci numai auzeau că: cel ce ne prigonea pe noi odinioară, acum binevesteşte credinţa pe care oarecând o nimicea —;

24. Şi pentru mine, preamăreau pe Dumnezeu.

2.

Adunarea Apostolilor în Ierusalim. Disputa lui Pavel cu Petru în Antiohia. Legea şi Credinţa.

1. Pe urmă, după patrusprezece ani, m'am suit iarăşi la Ierusalim împreună cu Barnaba şi am luat cu mine şi pe Tit.

2. M'am suit, potrivit unei descoperiri, şi am arătat Evanghelia pe care o propovăduesc între neamuri, anume deosebi celor cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în deşert.

3. Dar nici Tit, care era cu mine şi care era elin, n'a fost silit să se taie împrejur.

4. Aceasta, din pricina fraţilor mincinoşi, cari veniseră pe furiş să iscodească libertatea noastră, ce avem întru Hristos Iisus, şi să ne facă robii lor.

5. Acestora niciun ceas măcar nu ne-am îngăduit să ne supunem, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână neclintit, la voi.

6. Iar dela cei ce se socotesc a fi ceva... — orice erau ei altădată, eu nu

19. Matei 13, 55.
21. Fapte 9, 30; 15, 41.
2. 2. Fapte 15, 2; 11, 30; Filip. 2, 16.
3. Fapte 16, 3.
4. Fapte 5, 24.
5. Gal. 3, 1
6. Rom. 2, 11; Fapte 10, 34.

fac nicio deosebire: Dumnezeu nu caută la faţa omului — aceşti binevăzuţi n'au adăugat nimic la Evanghelia mea.
7. Ci dimpotrivă, văzând că mie mi-a fost încredinţată Evanghelia pentru cei netăiaţi împrejur, după cum lui Petru: Evanghelia pentru cei tăiaţi împrejur,
8. Căci Cel ce l-a mânat pe Petru la apostolia tăierii împrejur m'a mânat şi pe mine la apostolia către neamuri.
9. Ei, după ce-au cunoscut harul ce mi-a fost dat mie — Iacov şi Chefa şi Ioan, cari sunt socotiţi ca stâlpi ai Bisericii — mi-au dat, mie şi lui Barnaba, mâna dreaptă de întovărăşire, pentru ca noi să binevestim între neamuri, iar ei între cei tăiaţi împrejur.
10. Atât numai ne-au cerut să ne aducem aminte de săraci, ceeace mi-am dat toată silinţa să fac chiar aşa.

7. Fapte 13, 46.
9. Fapte 15, 12.
10 Fapte 11, 30.
11. Fapte 15, 35.

11. *Iar când Chefa a venit în Antiohia, pe faţă i-am stat împotrivă, căci era vrednic de înfruntare.*
12. Fiindcă, până a nu sosi oarecari trimişi dela Iacov, el mânca împreună cu păgânii; dar când au sosit, se ferea şi se osebea temându-se de cei din tăierea împrejur.
13. Atunci, împreună cu el, îşi schimbară purtarea şi ceilalţi Iudei, aşa încât chiar Barnaba a fost atras în făţăria lor.
14. Când am văzut că nu calcă drept, potrivit cu adevărul Evangheliei, am zis lui Chefa, înaintea tuturor: Dacă tu, care eşti Iudeu, trăieşti ca păgânii şi nu ca Iudeii, cum sileşti pe păgâni să trăiască după datinele iudaice?
15. Noi suntem din fire Iudei, iar nu păcătoşi din păgânătate.
16. Dar pentrucă ştim că omul nu se îndreptăţeşte din faptele legii, ci

12. Fapte 11, 3.
16. Gal. 3, 11; Rom. 3 20; Efes. 2, 8; Ps. 142, 2.

numai prin credința în Hristos Iisus, am crezut și noi în Hristos Iisus, ca să ne îndreptățim din credința în Hristos, iar nu din faptele legii, căci din faptele legii nimeni nu se va îndreptăți.

17. Iar dacă, în căutarea noastră să ne îndreptățim întru Hristos, ne aflăm și noi înșine păcătoși, este oare Hristos slujitor al păcatului? Nicidecum!

18. Căci dacă zidesc din nou ceeace am dărîmat, mă adeveresc pe mine însumi călcător de poruncă.

19. Ci eu, prin lege, am murit față de lege, ca să fiu viu pentru Dumnezeu.

20. M'am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește întru mine. Și viața mea de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Cel ce m'a iubit și s'a dat pe Sine însuși pentru mine.

21. Nu lepăd harul lui Dumnezeu; căci dacă îndreptățirea vine prin lege, atunci Hristos a murit în deșert.

3.

Credința lui Avraam. Fiii lui Avraam. Făgăduința lui Dumnezeu. Legea. Hristos. Legea duce la Hristos. Fiii credinței sunt fiii lui Avraam.

1. O, Galateni fără de minte, cine v'a ademenit pe voi, să nu vă plecați adevărului — pe voi cărora zugrăvit a fost, ca dinaintea ochilor, Iisus Hristos cel răstignit?

2. Numai aceasta voiesc să aflu dela voi: Din faptele legii primit-ați voi Duhul, sau din ascultarea credinței?

3. Atât de fără de minte sunteți? După ce ați început în Duh, căutați acum desăvârșirea în trup?

19. Rom. 14, 7.
20. 2 Cor. 13, 5; Ef. 5, 2.
21. Gal. 3, 18.

3. 1. Luca 24, 25.
2. Rom. 10, 17.

4. In zadar suferit-aţi voi atât de multe? Dacă în zadar a fost.

5. Deci, Cel care vă dă vouă Duhul şi lucrează între voi minuni, le face, oare, din faptele legii sau din ascultarea credinţei?

6. Precum şi Avraam a crezut lui Dumnezeu şi i s'a socotit lui spre îndreptăţire.

7. Să ştiţi, dar, că cei ce sunt din credinţă, aceştia sunt fii lui Avraam.

8. Iar Scriptura văzând, mai înainte, că Dumnezeu îndreptăţeşte neamurile din credinţă, mai înainte a binevestit lui Avraam: Binecuvânta-se-vor întru tine toate neamurile.

9. Drept aceea, cei ce sunt din credinţă se binecuvintează împreună cu credinciosul Avraam.

10. Căci toţi câţi sunt din faptele legii, sub blestem sunt, că scris este: Blestemat este oricine nu stăruieşte întru toate cele scrise în cartea legii, ca să le facă.

11. Iar cum că, prin lege, nu se îndreptăţeşte nimeni înaintea lui Dumnezeu, este lucru învederat, deoarece: Dreptul din credinţă va fi viu.

12. Legea, însă, nu este din credinţă, dar: cel care va face ale legii, prin ele va fi viu.

13. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se, pentru noi, blestem: pentrucă scris este: Blestemat este oricine este spânzurat pe lemn.

14. Ca, prin Hristos Iisus, să vie peste neamuri binecuvântarea lui Avraam şi să primim, prin credinţă, făgăduinţa Duhului.

15. Fraţilor, ca un om

---

5. Rom. 10, 8.
6. Fac. 15, 6; Rom. 4, 3; Iacov 2, 23.
8. Fac. 12, 3; Fapte 3, 25
10. A doua Lege 27, 26.
11. Avac. 2, 4; Evr. 10 38; Rom. 1, 17.
12. Lev. 18, 5; Rom. 10, 5.
13. A doua Lege 21, 23; Rom. 8, 3.
14. Facere 12, 3.
15. Evrei 9, 17.

grăiesc; că şi testamen-
tul întărit al unui om,
nimeni nu-l strică sau îi
mai adaugă ceva.
16. Făgăduinţele au
fost rostite lui Avraam
şi urmaşului său. Nu zi-
ce: Şi urmaşilor, — ca
de mai mulţi, ci ca de
unul singur: Şi urmaşu-
lui tău — care este Hris-
tos.
17. Iată dar ce zic:
Legea, care vine după
patru sute şi treizeci de
ani, nu desfiinţează a-
şezământul întărit mai
înainte de Dumnezeu în
Hristos, aşa încât să ni-
micească făgăduinţa.
18. Căci dacă moşteni-
rea este din lege, nu mai
este din făgăduinţă, dar
Dumnezeu i-a dăruit lui
Avraam moştenirea prin
făgăduinţă.
19. Atunci ce rost are
legea? A fost adăugată,
pentru călcările de lege,
până când era să vie ur-
maşul, căruia i s'a dat
făgăduinţa, şi a fost rân-
duită prin îngeri, în mâ-
na unui mijlocitor.
20. Iar mijlocitorul nu
este al unuia singur,
Dumnezeu însă este unul.
21. Este, deci, legea
împotriva făgăduinţelor
lui Dumnezeu? Nicide-
cum! Căci dacă s'ar fi
dat lege, care să poată
da viaţă, cu adevărat în-
dreptăţirea ar veni din
lege.
22. Dar Scriptura a în-
chis toate sub păcat, pen-
tru ca făgăduinţa din
credinţa în Iisus Hristos
să se dea celor ce cred.
23. Iar mai înainte de
venirea credinţei, noi e-
ram păziţi sub lege şi în-
chişi, până la credinţa
care era să se descopere.
24. Astfel că legea ne-a
fost călăuză spre Hris-
tos, pentru ca să ne în-
dreptăţim din credinţă.
25. Iar dacă a venit
credinţa, nu mai suntem
sub călăuză.

16. Facere 22, 18.
17. Eş. 12, 41; Fapt. 7, 6.
18. Rom. 4, 14.
19. Rom. 5, 20; Evr. 2, 2; Fapte 7, 53; Eş. 19, 3.
20. 1 Tim. 2, 5; A doua Lege 4 39.
21. Rom. 8, 2, sq.
22. Rom. 11, 32.
23. 1 Petru 1, 5.
24. Rom. 10, 4.

26. Căci toţi sunteţi fiii lui Dumnezeu, prin credinţa în Iisus Hristos.
27. Câţi în Hristos v'aţi botezat, în Hristos v'aţi îmbrăcat.
28. Nu mai este Iudeu nici Elin; nu mai este rob nici slobod; nu mai este parte bărbătească şi parte femeiască, pentrucă voi toţi una sunteţi, întru Hristos Iisus.
29. Iar dacă sunteţi ai lui Hristos, atunci sunteţi sămânţa lui Avraam şi moştenitori după făgăduinţă.

4.

In Hristos suntem fiii lui Dumnezeu, deci liberi faţă cu Legea. Agar şi Sara sunt icoana celor două aşezăminte.

1. Ce zic eu acum? Atâta vreme cât moştenitorul e copil, nu se deosebeşte întru nimic de rob, măcar că este peste toate stăpân;
2. Ci este sub epitropi şi îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său.
3. Tot aşa şi noi, când eram copii, eram robiţi de stihiile lumii.
4. Iar dacă a venit plinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege,
5. Ca pe cei de sub lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.
6. Şi pentrucă sunteţi fii, trimis-a Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile voastre, care strigă: Abba! (Părinte).
7. Astfel dar, nu mai eşti rob, ci fiu; iar de eşti fiu, eşti şi moştenitor al lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos.
8. Ci atunci, necunoscând pe Dumnezeu, slujeaţi celor ce din fire nu sunt dumnezei.
9. Acum însă, după ce aţi cunoscut pe Dumne-

26. Is. 56, 5; Ioan 1, 12; Rom. 8, 17.
27. Rom. 6, 3; 13, 14.
28. 2 Cor. 12, 13; Rom. 10, 12.
29. Rom. 9, 7.

4. 3. Gal. 3, 23; Col. 2, 20.
4. Efes. 1, 10; Rom. 1, 3; Fac. 49, 10.
5. Gal. 3, 13.
6. Rom. 8, 15.
7. Gal. 3, 29; Rom. 8, 17.

zeu, mai vârtos după ce
aţi fost cunoscuţi de
Dumnezeu, cum vă întoarceţi din nou la stihiile cele slabe şi sărace, cărora iarăşi voiţi să le slujiţi ca înainte?
10. Ţineţi zile şi luni
şi răstimpuri şi sărbători şi ani?
11. Mă tem, în privinţa voastră, să nu mă fi ostenit la voi zadarnic.
12. Fiţi, vă rog, fraţilor, precum sunt eu, că şi eu am fost precum sunteţi voi. Nu mi-aţi făcut niciun neajuns!
13. Pentrucă, bine ştiţi, când v'am binevestit, întâia oară, eram cuprins de mare slăbiciune;
14. Totuşi voi, puşi la încercare, în trupul meu nu m'aţi dispreţuit, nici nu m'aţi aruncat cu scârbă, ci m'aţi primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe însuşi Hristos Iisus.
15. Deci, unde este fericirea voastră? Căci vă
mărturisesc că, de ar fi fost cu putinţă, ochii voştri i-aţi fi scos şi mi i-aţi fi dat mie.
16. M'am făcut, prin urmare, vrăjmaşul vostru, fiindcă v'am vorbit adevărul?
17. Ei umblă după iubirea voastră, dar în chip necinstit; ci vor să vă osebească (de mine) ca să-i iubiţi pe ei.
18. Râvna pentru lucruri bune e bună totdeauna, şi nu numai atunci când sunt la voi, de faţă.
19. O, copiii mei, pentru cari trăiesc din nou durerile naşterii, până ce Hristos va prinde chip în voi!
20. Aş vrea acum să mă găsesc la voi şi glasul să mi-l schimb, căci mare e nedumerirea mea, în privinţa voastră!
21. Spuneţi-mi, voi cari vreţi să fiţi sub lege, n'auziţi voi legea?
22. Căci scris este, că Avraam a avut doi fe-

10. Rom. 14, 5; Col. 2, 16.
11. 2 Ioan 8.
12. 2 Cor. 2, 5.
13. 1 Cor. 2, 3.
14. Mat. 2, 7.
16. Amos 5, 10.
17. Fapte 20, 3.
19. 1 Cor. 4, 15.
21. Gal. 3, 25.
22. Fac. 21, 2.

ciori: unul din f e m e i a roabă și altul din femeia slobodă.

23. Dar cel din femeia roabă s'a născut d u p ă trup, pe când cel din femeia slobodă s'a născut din făgăduință.

24. U n e l e ca acestea au altă înțelegere decât arată vorba, căci aceste (femei) sunt două legi: una dela Muntele Sinai, care naște spre robie — este Agar;

25. — Agar este numele muntelui Sinai, în Arabia, și stă în același rând cu cetatea Ierusalimului de acum, care zace în robie împreună cu copiii ei; —

26. Cealaltă, care închipuiește Ierusalimul c e l de sus, este slobodă și este maica noastră a tuturor.

27. Căci scris este: Veselește-te, tu cea stearpă, care n'ai născut! Izbucnește de bucurie și strigă tare, tu care nu știai de durerile facerii, căci mulți sunt copiii celei părăsite, m a i mulți decât ai celei care are bărbat.

28. Iar v o i, fraților, sunteți, după Isaac, fiii făgăduinței.

29. Ci precum odinioară, cel născut după trup prigonea pe cel n ă s c u t după d u h, tot așa și acum.

30. Dar ce zice Scriptura? Izgonește pe roabă și pe feciorul ei, căci nu va moșteni feciorul roabei, împreună cu feciorul celei slobode.

31. Drept aceea, fraților, nu suntem copiii roabei, ci copiii celei slobode.

23. Rom. 9, 9.
24. Rom. 8, 15.
26. Evr. 12, 22; Apoc. 3, 12.
27. Is. 54, 1.
28. Rom. 9, 7.
30. Fac. 21, 10, 12.
31. Gal. 3, 29.

5.

Legea e desăvârșită prin credință, iubire și sfințenie. Libertatea cea după Duh.

1. Intru libertatea cu care Hristos ne-a făcut

5. 1. Ioan 8, 32.

liberi, ţineţi-vă cu tărie
şi nu vă prindeţi iar în
jugul robiei.
2. Iată eu, Pavel, vă
spun vouă, că de vă veţi
tăia împrejur, Hristos la
nimic nu vă va folosi.
3. Şi mărturisesc încă
odată oricui primeşte tă-
ierea împrejur, că e s t e
dator să împlinească toa-
tă legea.
4. Cei ce voiţi să vă
îndreptăţiţi prin l e g e,
v'aţi îndepărtat de Hris-
tos, aţi căzut din har;
5. Noi, însă, aşteptăm
în Duh, prin credinţă, nă-
dejdea îndreptăţirii.
6. Căci în Hristos Ii-
sus nici tăierea împrejur
nu preţuieşte ceva, nici
netăierea î m p r e j u r, ci
credinţa care este lucră-
toare prin iubire.
7. Era bine cum aler-
gaţi; cine v'a oprit ca
să nu vă supuneţi adevă-
rului?
8. Induplecarea acea-
sta nu este dela cel care
vă cheamă.
9. Puţin aluat dospeşte
toată frământătura.
10. Eu am încredere
în voi, întru Domnul, că
nu veţi cugeta într'altfel;
dar cel ce vă tulbură pe
voi îşi va purta osânda,
oricine ar fi el.
11. Cât despre mine,
fraţilor, dacă propovădu-
iesc şi acum tăierea îm-
prejur — pentru ce mai
sunt prigonit? A t u n c i,
sminteala crucii a înce-
tat!
12. O, de s'ar tăia de
tot cei ce vă răsvrătesc
pe voi!
13. Că voi, fraţilor, aţi
fost chemaţi la liberta-
te; numai, nu vă folosiţi
de libertate cu prilejuri
trupeşti, ci slujiţi-vă, prin
iubire, unul pe altul.
14. Căci *toată legea se
cuprinde într'un singur
cuvânt, în acesta: Iubeş-
te pe aproapele tău ca pe
tine însuţi.*
15. Iar dacă vă muş-
caţi unul pe altul şi vă
mâncaţi, luaţi seama să

3. Iacov 2, 10.
4. Rom. 7, 25.
5. 2 Tim. 4, 8.
6. 1 Cor. 7, 19.
7. Gal. 3, 1; 1 Cor. 9, 24.
9. 1 Cor. 5, 6.
10. 2 Cor. 2, 3.
11. 1 Cor. 1, 23.
12. Ps. 12, 4.
14. Mc. 12, 31; Rom. 13, 8.
15. 2 Cor. 12, 20.

nu vă nimiciţi voi între voi.

16. Zic dar: Umblaţi duhovniceşte şi nu veţi împlini poftele trupului.

17. Fiindcă poftele trupului sunt potrivnice Duhului, şi ale Duhului potrivnice trupului; trup şi Duh — sunt duşmani între sine, ca să nu faceţi orice aţi voi.

18. Iar de vă purtaţi cu Duhul, nu sunteţi sub lege.

19. De altă parte, faptele trupului sunt cunoscute, ca unele ce sunt: desfrânarea. necurăţia, destrăbălarea,

20. S l u j i r e a idolilor, f e r m e c ă t o r i a, vrăjbile, sfada, zavistiile, mâniile, gâlcevile, desbinările, deosebirile,

21. Pizmuirile, beţiile, chefurile şi cele asemenea acestora, despre care, vă spun dinainte, precum dinainte am şi spus, că cei ce fac unele ca acestea nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu.

22. Dimpotrivă, roadele Duhului sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia,

23. Blândeţea, înfrânarea; împotriva unora ca acestea nu este lege.

24. Iar cei ce sunt ai lui Hristos I i s u s şi-au răstignit trupul împreună cu patimile şi cu poftele lui.

25. Dacă trăim cu Duhul, cu Duhul să şi umblăm.

26. Să nu fim iubitori de mărire deşartă, întărîtându-ne unii pe alţii şi pizmuindu-ne între noi.

6.

Trebuie să mângâiem pe fraţii rătăciţi. Lauda lui Pavel este crucea lui Hristos.

1. Fraţilor, chiar de va cădea cineva în vreo gre-

17. Rom. 7, 15, 23.
18. Rom. 8, 14.
19. Rom. 1, 29; 1 Cor. 6, 9.
21. Lc. 21, 34; Ef. 5, 5.
22. Efes. 5, 9.
23. 1 Tim. 1, 9.
24. 1 Cor. 15, 23; Rom. 6, 6.
25. Rom. 8, 5.
26. Filip. 2, 3.
6. 1. Matei 18, 15; Rom. 15, 1; Iacov 5, 19.

șală, voi cei duhovnicești
îndreptați-l pe unul ca
acesta cu duhul blânde-
ţelor, luând seama la tine
însuţi, ca să nu cazi și
tu în ispită.
2. Purtați-vă sarcinile
unii altora și veți împli-
ni astfel legea lui Hris-
tos.
3. Pentrucă, de se so-
cotește vreunul că este
ceva, deși nu este nimic,
se amăgește pe sine în-
suși.
4. Cerceteze-și fiecare
faptele și atunci va avea
cuvânt de laudă, dar nu-
mai în inima sa și nu
prin asemănare cu altul.
5. Căci fiecare își va
purta sarcina sa.
6. Cel care primește
cuvântul învățăturii, să
facă parte învățătorului
său din toate câte are.
7. Nu vă amăgiți:
Dumnezeu nu se lasă bat-
jocorit, căci ce va semă-
na omul, aceea va și se-
cera.
8. Cel ce seamănă în
trupul său, din trup va
secera stricăciune, iar cel
ce seamănă în Duhul, din
Duhul secera-va viața
veșnică.
9. Să facem mereu bi-
nele, fără să ne lenevim,
căci dacă nu ne lenevim,
vom secera la timpul po-
trivit.
10. Deci dar, până când
avem vreme, să lucrăm
cele bune față cu toți,
dar mai vârtos către cei
de o credință cu noi.
11. Vedeți cu ce litere
mari vă scriu, cu însăși
mâna mea.
12. Câți vor să se fă-
lească în trup, aceia vă
silesc să vă tăiați împre-
jur, numai ca să nu su-
fere prigoană pentru cru-
cea lui Hristos.
13. Pentrucă nici ei
singuri, cei tăiați împre-
jur, nu păzesc legea, ci
poftesc ca voi să vă tă-
iați împrejur, ca să se
laude în trupul vostru.

4. 1 Cor. 11, 28.
5. 1 Cor. 3, 8; 2 Cor. 5, 10.
7. Iac. 1, 16; 2 Cor. 9, 6.
8. Pilde 22, 8; Rom. 8, 13.
9. 2 Tes. 3, 13; Apoc. 2,
3; 2 Cor. 4, 16.
12. Filip. 3, 18.
13. Fapte 15, 10.

14. Iar mie, să nu-mi
fie a mă lăuda, fără nu-
mai în crucea Domnului
nostru Iisus Hristos, prin
care lumea este răstigni-
tă pentru mine, și eu pen-
tru lume!
15. Căci în Hristos Ii-
sus nici tăierea împrejur
nu prețuiește ceva, nici
netăierea împrejur, ci
făptura cea nouă.
16. Și câți vor umbla
după dreptarul acesta —
pace și milă asupra lor
și asupra Israelului lui
Dumnezeu!
17. De aci înainte, ni-
meni să nu-mi mai facă
supărare, căci port pe
trupul meu semnele
Domnului Iisus.
18. Harul Domnului
nostru Iisus Hristos să
fie cu duhul vostru, fra-
ților! Amin.

14. Ier. 9, 24; 1 Cor. 1, 31; Pilde 29 27.
15. Matei 12, 50; Ioan 15, 14; 1 Cor. 7, 19.
16. Ps. 124, 5; Fil. 13, 16.
18. Fil. 4, 23; 2 Tim. 4, 22; Fil. 2, 25.

EPISTOLA SF. APOSTOL PAVEL
CĂTRE
EFESENI

1.

Binefacerile lui Dumnezeu către cei aleşi. Pavel se roagă ca Efesenii să ajungă să cunoască desăvârşit mântuirea cea întru Hristos şi a Lui Dumnezeire.

1. Pavel, apostol al lui Iisus Hristos prin voinţa lui Dumnezeu, sfinţilor cari sunt în Efes şi credincioşilor întru Hristos Iisus:

2. Har vouă şi pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, şi dela Domnul Iisus Hristos!

3. Binecuvântat fie Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Cel ce, întru Hristos ne-a binecuvântat pe noi, în cereştile locaşuri, cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti;

4. Precum, întru El ne-a şi ales, mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără de prihană înaintea Lui,

5. Mai înainte rânduindu-ne, în a Sa iubire, să ne înfieze, prin Iisus Hristos, după bunăvoinţa voiei Sale,

6. Spre lauda măririi harului Său, cu care dăruitu-ne-a pe noi, prin Fiul Său iubit.

1. 1. 2 Cor. 1, 1; Rom. 1, 7; 1 Cor. 1, 1.
2. Gal. 1, 3; 2 Petru 1, 2.
3. 2 Cor. 1, 3; 1 Petr. 1, 3.
4. Ioan 15, 16; 2 Tim. 1, 9.
5. Ioan 1, 12.
6. Matei 3, 17.

7. Intru El, prin sângele Lui, avem răscumpărarea și iertarea păcatelor, după bogăția harului Lui,

8. Pe care l-a făcut să prisosească în noi, întru toată înțelepciunea și priceperea.

9. Dumnezeu ne-a făcut cunoscută taina voiei Sale, după bunăvoința Sa, astfel cum hotărîse în Sine mai înainte,

10. Spre iconomia plinirii vremilor, ca toate să le unească iarăși în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ — toate într'însul,

11. Intru care și moșteni ne-a făcut, rânduiți fiind mai înainte — după rânduiala Celui ce toate le lucrează, potrivit sfatului voiei Sale, —

12. Ca să fim spre lauda măririi Sale, noi cei ce mai înainte am nădăjduit întru Hristos.

13. In El și voi—după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre — în El, crezând, ați fost pecetluiți cu Sfântul Duh al făgăduinței,

14. Carele este arvuna moștenirii noastre, spre răscumpărarea celor dobândiți de Dumnezeu și spre lauda măririi Sale.

15. Drept aceea, și eu auzind de credința voastră în Domnul Iisus și de dragostea cea către toți sfinții,

16. Nu încetez a mulțumi pentru voi, pomenindu-vă în rugăciunile mele,

17. Ca Dumnezeul Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea vouă duhul înțelepciunii și al descoperirii, spre cunoștința Lui,

18. Și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea la care v'a chemat, care este bogăția slavei moștenirii Lui, păstrată sfinților,

7. Col. 1, 14; Rom. 3, 24.
9. Efes. 3, 3; Col. 1, 26.
10. Gal. 4, 4; Col. 1, 16.
11. Fapte 26, 18.
12. Gal. 3, 23.
13. Ef. 4, 30; 2 Cor. 1, 22.
15. Col. 1, 9.
16. 1 Tes. 1, 2; Rom. 1, 9.
17. Rom. 6, 4.
18. 2 Cor. 4, 4.

19. Şi care este covârşitoarea-I mărime a puterii, după lucrarea tăriei vârtuţii Sale, pentru noi cei ce credem.

20. Puterea aceasta Dumnezeu a arătat-o în Hristos, sculându-L pe El din morţi şi aşezându-L deadreapta Sa, întru cele cereşti,

21. Mai presus decât toată domnia şi stăpânirea şi puterea şi dregătoria şi decât tot numele ce se numeşte, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor.

22. Şi toate le-a supus sub picioarele Lui şi, mai presus de toate, L-a dat pe El cap Bisericii,

23. Care este trupul Lui, împlinirea celui ce plineşte toate întru toţi.

2.

Hristos este mântuirea păcătoşilor.

1. Iar pe voi v'a făcut vii cei ce eraţi morţi, prin greşalele şi prin păcatele voastre,

2. In care aţi umblat mai înainte, potrivit veacului lumii acesteia, potrivit stăpânitorului puterilor văzduhului, adică duhului care lucrează acum în fiii neascultării.

3. Intre care şi noi toţi am petrecut odinioară, după poftele trupului nostru, făcând voile trupului şi ale simţurilor şi, din fire, eram fiii mâniei ca şi ceilalţi.

4. Dar Dumnezeu, bogat fiind în milă, pentru multa Sa iubire cu care ne-a iubit,

5. Pe noi cei ce eram morţi prin greşalele noastre, ne-a făcut vii împreună cu Hristos—prin har sunteţi mântuiţi! —

6. Şi împreună cu El ne-a sculat şi împreună ne-a aşezat întru cele cereşti, în Hristos Iisus,

20. Fapte 3, 15; Ps. 109, 1.
21. Col. 2, 10.
22. 1 Cor. 15, 27; Evrei 2, 8; Ps. 8, 7; Mt. 28, 18.
23. Rom. 12, 5; 1 Cor. 12, 27.
2. 1. Rom. 5, 6; Col. 2, 13.
2. Tit. 3, 3; Efes. 6, 12; Ioan 12, 31.
3. Col. 3, 7.
4. Rom. 2, 4; 10 12.
5. Rom. 5, 6; Col. 2, 13.
6. 2 Cor. 4, 14; Fil. 3, 20.

7. Ca să arate, în veacurile viitoare, covârşitoarea bogăţie harului Său, prin bunătatea ce a avut către noi întru Hristos Iisus.

8. Căci în har sunteţi mântuiţi, prin credinţă, şi aceasta nu e dela voi: este darul lui Dumnezeu;

9. Nu din faptele (voastre), ca să nu se laude nimeni.

10. Pentrucă a Lui făptură suntem, zidiţi în Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm întru ele.

11. Drept aceea, aduceţi-vă aminte că odinioară, voi păgânii cu trupul, numiţi netăiere-împrejur, de către cei numiţi tăiere-împrejur, făcută de mână în trup,

12. Aduceţi-vă aminte că eraţi, în vremea aceea, în afară de Hristos, osebiţi de cetăţenia lui Israel şi streini de aşezămintele făgăduinţei, lipsiţi de nădejde şi fără de Dumnezeu, în lume.

13. Acum, însă, fiind în Hristos Iisus, voi cari altă dată eraţi departe, aproape v'aţi făcut prin sângele lui Hristos,

14. Căci El este pacea noastră, El care a făcut din cele două lumi—una, adică a surpat păretele din mijloc al despărţiturii,

15. Vrăjmăşia, desfiinţând, în trupul Său, legea poruncilor şi învăţăturile ei, ca, întru Sine, pe cei doi să-i zidească într'un singur om nou şi să întemeeze pacea.

16. Şi să-i împace cu Dumnezeu, pe amândoi, uniţi într'un singur trup, prin cruce, omorînd prin ea vrăjmăşia.

17. Şi a venit şi pace a binevestit, vouă celor de departe şi celor de aproape;

---

8. Gal. 2, 16
9. 1 Cor. 1, 29.
10. Col. 1, 10; Tit. 2, 14; Evrei 13, 21.
11 Efes. 5, 8; 1 Cor. 12, 2; Rom. 2, 36.
12. Neem. 2, 20; Rom. 9, 4; Evr. 11, 13.
14. Is. 9, 6.
15. Col. 2, 14; 2 Cor. 5, 17.
16. Col. 1, 20.
17. Is. 57, 19; Zah. 9, 10.

18. Căci printr'însul avem, şi unii şi alţii, apropierea către Tatăl, într'unul şi acelaşi Duh.
19. Deci, dar, nu mai sunteţi străini şi locuitori vremelnici, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii şi casnici ai lui Dumnezeu,
20. Zidiţi fiind pe temelia apostolilor şi a prorocilor, unde însuşi Iisus Hristos este piatra cea din capul unghiului.
21. Intru El, orice zidire bine alcătuită creşte ca să ajungă un lăcaş sfânt în Domnul.
22. Intru El şi voi împreună sunteţi zidiţi, spre lăcaş al lui Dumnezeu, în Duhul.

3.

Taina mântuirii neamurilor. Pavel este apostolul lor. Hristos sălăşlueşte în inimile credincioşilor.

1. Pentru aceasta, eu Pavel, întemniţatul lui Iisus Hristos, pentru voi păgânii,
2. Dacă, în adevăr, aţi auzit de iconomia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dat mie pentru voi,
3. Că prin descoperire mi s'a dat în cunoştinţă această taină, precum pe scurt apucai a vă scrie,
4. De unde, citind, puteţi să cunoaşteţi priceperea mea în taina lui Hristos,
5. Care nu s'a făcut cunoscută fiilor oamenilor, în alte veacuri, cum s'a descoperit acum sfinţilor Săi apostoli şi prorocі, prin Duhul:
6. Anume, că păgânii sunt împreună moştenitori (cu Iudeii) şi mădulare ale aceluiaşi trup şi împreună părtaşi ai făgăduinţei, în Hristos Iisus, prin Evanghelie,
7. Căreia slujitor m'am făcut, după dăruirea harului lui Dumnezeu, ce

18. Efes. 3, 12; Rom. 5, 2.
19. Filip. 3, 20; Evr. 12, 22.
20. Is. 28, 16.
21. Efes. 4, 16; 1 Cor. 3, 16.
22. 1 Petru 2, 5.
3. 1. Fapte 21, 33; Gal. 5, 11; Filip. 1, 7; 2 Tim. 1, 8.

2. Fapte 9, 15.
3. Efes. 1, 9; Gal. 1, 12.
4. Col. 4, 3.
5. Efes. 2, 20; Col. 1, 26.
6. Efes. 1, 13; Gal. 3, 28.
7. Col. 1, 25; Rom. 1, 5.

mi-a fost dat mie, prin
lucrarea puterii Sale;
8. Mie, celui mai mic
decât toți sfinții, mi-a
fost dat harul acesta, ca
să binevestesc neamuri-
lor bogăția lui Hristos,
cea nepătrunsă,
9. Și să învederez tu-
turor, care este iconomia
tainei celei din veci as-
cunse în Dumnezeu, Zi-
ditorul a toate, prin Iisus
Hristos,
10. Pentru ca înțelep-
ciunea lui Dumnezeu cea
de multe feluri să se fa-
că cunoscută acum, prin
Biserică, domniilor și stă-
pâniilor, în cereștile lo-
cașuri,
11. După hotărîrea cea
din veci, pe care a desă-
vârșit-o în Hristos Iisus,
Domnul nostru,
12. Intru care avem,
prin credința în El, în-
drăsneală să ne apropiem
de Dumnezeu, cu deplină
încredere.
13. De aceea, vă rog
să nu vă pierdeți cum-
pătul, din pricina sufe-
rințelor mele pentru voi;
ele sunt mărirea voastră.
14. Pentru aceasta, îmi
plec genunchii înaintea
Tatălui Domnului nostru
Iisus Hristos,
15. Din care își trage
numele orice neam în cer
și pe pământ,
16. Să vă dăruiască,
după bogăția slavei Sale,
ca să fiți puternic întă-
riți, prin Duhul Său, în
omul din lăuntru,
17. Și Hristos să se
sălășluiască prin credin-
ță, în inimile voastre;
18. Așa încât, înrădă-
cinați și întemeiați fiind
în iubire, să puteți să
înțelegeți împreună cu
toți sfinții, care este lăr-
gimea și lungimea și a-
dâncimea și înălțimea,
19. Și să cunoașteți iu-
birea lui Hristos, cea mai
presus de cunoștință, ca
plini să fiți de toată pli-
nătatea lui Dumnezeu.

---

8. 1 Cor. 15, 8; Fapte 9, 15; Col. 1, 21.
9. Fapte 26, 18.
10. 1 Petru 1, 12; Rom. 11, 33.
11. Efes. 1, 11.
12. Ioan 14, 6; Evr. 4, 16.
14. Efes. 1, 3.
16. Efes. 1, 7; 2, 7; 6, 10; Col. 1, 11.
17. Ioan 14, 23.
18. Iov 11, 8, sq.

20. Iar celui ce poate să facă, prin puterea cea lucrătoare în noi, cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi,

21. Lui fie mărirea, în Biserică şi întru Hristos Iisus în toate neamurile şi în veacul veacului, Amin!

4.

Biserica este trupul lui Hristos.

1. Drept aceea, îndemnu-vă pe voi, eu cel întemniţat pentru Domnul, să umblaţi cu vrednicie, după chemarea cu care aţi fost chemaţi,

2. Cu toată smerenia şi blândeţea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alţii, în iubire,

3. Silindu-vă să păziţi unitatea Duhului, întru legătura păcii.

4. Este un singur trup şi un singur Duh, precum şi chemaţi aţi fost la o singură nădejde a chemării voastre;

5. Este un Domn, o credinţă, un botez,

6. Un Dumnezeu şi Tatăl tuturor, care este peste toate şi prin toate şi întru noi toţi.

7. Iar fiecăruia dintre noi, datu-i-s'a harul după măsura darului lui Hristos.

8. Pentru aceea zice: S'a suit în înălţime, a robit robime şi a dat daruri oamenilor.

9. Iar aceea că: «s'a suit» — ce înseamnează fără numai că s'a şi pogorît în părţile cele mai de jos ale pământului?

10. Cel ce s'a pogorît, Acela este care s'a suit mai presus de toate cerurile, ca toate să le umple.

11. Şi El a dat pe unii ca să fie apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii bine-

---

20. Rom. 16, 25.
21. Rom. 11, 36; 1 Tim. 1. 17.
4. 1. Efes. 3, 1; Col. 1, 10
2. Fapte 20, 19; Col. 3, 12.
3. 1 Cor. 12, 5.
4. Rom. 12, 5.
5. 1 Cor. 8, 4, 6.
6. Mal. 2, 10; 1 Cor. 12, 6.
7. Rom. 12, 3; 1 Cor. 12, 1.
8. Ps. 67, 19.
9. Ioan 3, 13.
10. Fapte 2, 33.
11. 1 Cor. 12, 28.

vestitori, pe alții păstori
și învățători,
12. Spre desăvârșirea
sfinților, la lucrul slujbei,
spre zidirea trupului lui
Hristos,
13. Până când toți
vom fi ajuns la unitatea
credinței și a cunoștinței
Fiului lui Dumnezeu, la
starea bărbatului desă-
vârșit, la măsura vârstei
deplinătății lui Hristos,
14. Ca să nu mai fim
copii și jucăria valurilor,
purtați încoace și încolo
de orice vânt al învăță-
turii, prin înșelăciunea
oamenilor, prin vicleșu-
gul lor, spre uneltirea
rătăcirii,
15. Ci fiind credincioși
adevărului, prin iubire să
sporim întru toate, pen-
tru El, care este capul—
Hristos.
16. Din El, tot trupul
bine alcătuit și bine în-
cheiat, prin toate legătu-
rile care îi dau tărie, își
săvârșește creșterea, po-
trivit lucrării măsurate
fiecăruia din mădulare,
și se zidește întru dra-
goste.
17. Așa dar, aceasta zic
și încredințez în Dom-
nul, ca voi să nu mai
umblați de acum după
cum umblă păgânii, în
deșertăciunea minții lor.
18. Intunecați fiind la
cuget, înstreinați fiind de
viața lui Dumnezeu, din
pricina necunoștinței ca-
re zace în ei și din pri-
cina împietririi inimilor
lor;
19. Aceștia petrec în
nesimțire și s'au dat pe
sine desfrânării, săvâr-
șind cu nesaț toate fap-
tele necurăției.
20. Voi, însă n'ați în-
vățat așa pe Hristos,
21. Dacă, într'adevăr,
L-ați ascultat și ați pri-
mit învățătura Lui, așa
cum este adevărul întru
Iisus:
22. Să vă desbrăcați,
adică, față cu viețuirea
voastră de mai înainte,
de omul cel vechiu, care

12. Rom. 12, 5; 1 Petru 2, 5, 9; Efes. 5, 23; Col. 1, 18.
15. Efes. 5, 23; Col. 1, 18.
16. Rom. 12, 5; Col. 2, 19.
17. Rom. 1, 21.
18. Efes. 2, 12.
21. Efes. 1, 13.
22. Rom. 6, 6; Col. 3, 9; Gal. 6, 8.

se strică prin poftele a-
măgitoare,
23. Şi să vă premeniţi,
în duhul cugetului vo-
stru,
24. Imbrăcându-vă în
omul cel nou, care este
făcut după chipul lui
Dumnezeu, în dreptatea
şi în sfinţenia adevărului.
25. Pentru aceea, lepă-
dând minciuna, grăiţi a-
devărul fiecare cu aproa-
pele său, căci unul altuia
suntem mădulare.
26. Mâniaţi-vă şi nu
greşiţi; Soarele să nu
apună întru mânia voa-
stră.
27. Nici nu daţi pri-
lej diavolului.
28. Cine a furat să nu
mai fure, ci mai vârtos
să se ostenească lucrând
cu mâinile lui, lucru cin-
stit, ca să aibă să dea şi
celui ce n'are.
29. Din gura voastră
să nu iasă niciun cuvânt
rău, ci numai care este
bun, spre zidire, unde e
nevoe, şi care să dea har
acelor ce ascultă.
30. Şi nu întristaţi Du-
hul cel Sfânt al lui Dum-
nezeu, întru care aţi fost
pecetluiţi pentru ziua
răscumpărării.
31. Orice amărăciune şi
supărare şi mânie şi iz-
bucnire şi defăimare să
piară dela voi, împreună
cu orice răutate.
32. Ci, fiţi buni între
voi şi milostivi, iertând
unul altuia, precum şi
Dumnezeu v'a iertat
vouă, întru Hristos.

5.

Indemnuri cum să ne purtăm în viaţă cu sfinţenie. Datoriile soţilor.

1. Fiţi dar următori lui
Dumnezeu, ca nişte fii
iubiţi,
2. Şi umblaţi întru iu-
bire, precum şi Hristos
ne-a iubit pe noi şi s'a
dat pe Sine pentru noi,
prinos şi jertfă lui Dum-

23. Rom. 12, 2.
24. Fac. 1, 26; Col. 3, 10.
25. Zah. 8, 16.
26. Ps. 4, 5; Iac. 1, 19.
27. 1 Petr. 5, 9: Iac 4. 7.
28. 1 Tes. 4, 11; 2 Tes. 3, 8.
29. Efes 5, 4; Mt. 12, 36.
30. Is. 63, 10.
31. Col. 3, 8.
32. Col. 3, 12.
5. 2. Mc. 12, 31; Gal. 1, 4.

nezeu, întru miros cu bună mireasmă.

3. Iar desfrânarea și orice necurăție și poftă de avere, nici să se pomenească între voi, precum se cuvine sfinților;

4. Nici vorbe de rușine, nici vorbe nebunești, nici glume care nu se cade, ci mai vârtos mulțămită.

5. Căci aceasta s'o știți bine, că nici curvar, sau necurat, sau sgârcit (care este un închinător la idoli) nu are moștenire în împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.

6. Nimeni să nu vă amăgească cu cuvinte deșarte, căci pentru acestea vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării.

7. Deci să nu vă faceți părtași cu ei.

8. Altădată erați întuneric, iar acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fii ai luminii!

9. Pentrucă roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr.

10. Cercați ce este bine plăcut Domnului,

11. Și nu vă amestecați în faptele cele sterpe ale întunericului, ci mai vârtos osândiți-le pe față.

12. Căci cele ce se fac întru ascuns de ei, rușine este a le și grăi.

13. Iar tot ce este osândit pe față se învederează prin lumină, căci tot ce se învederează e lumină.

14. Pentru acea zice: Deșteaptă-te cel ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos.

15. Deci luați seama cu strășnicie, cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți,

16. Răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt.

17. Drept aceea, nu fiți fără de minte, ci înțele-

3. Col. 3, 5.
4. Ef. 4, 29; Mt. 12, 36.
5. 1 Cor. 6, 9; Gal. 5, 21.
6. 2 Tes. 2, 3; Col. 3, 6; Rom. 1, 18; Matei 24, 4.
8. Efes. 2, 11; 1 Tes. 5, 5; 1 Petru 2, 9.
9. Gal. 5, 22.
10. Rom. 12, 2.
11. Rom. 1, 24.
13. Ioan 3, 20.
14. Is. 60, 1.
15. Mt. 10, 16; Iac. 3, 13.
17. Rom. 12, 2; 1 Tes. 4, 3.

geţi care este voia Domnului.
18. Şi nu vă îmbătaţi de vin, întru care este desfrânare, ci vă umpleţi de Duhul.
19. Vorbiţi între voi în psalmi şi în laude şi în cântări duhovniceşti, lăudând şi cântând Domnului, în inimile voastre,
20. Mulţămind pururea pentru toate, întru numele Domnului nostru Iisus Hristos, lui Dumnezeu şi Tatăl.
21. Supuneţi-vă unul altuia, întru frica lui Hristos.
22. Femeile să se supună bărbaţilor lor ca Domnului,
23. Pentrucă bărbatul este cap femeii, precum şi Hristos capul Bisericii, trupul Său, al căruia mântuitor El este.
24. Ci precum Biserica se supune lui Hristos, aşa şi femeile bărbaţilor lor, întru toate.

19. Col. 3, 16; Ps. 33, 1.
20. Is. 63, 7; Col. 3, 7.
22. Fac. 3, 16; Col. 3, 18; 1 Petru 3, 1.
23. Efes. 1, 22; 1 Cor. 11, 3, 2.
25. Col. 3, 19.

25. Bărbaţilor, iubiţi femeile voastre, după cum şi Hristos a iubit Biserica şi s'a dat pe Sine pentru ea,
26. Ca s'o sfinţească, curăţind-o cu baia apei prin cuvânt,
27. Şi ca s'o înfăţişeze Sie-şi, Biserică Slăvită, neavând pată sau întinăciune, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă şi fără de prihană.
28. Astfel dar, bărbaţii sunt datori să-şi iubească femeile, ca pe înseşi trupurile lor. Cel ce-şi iubeşte femeia, pe sine se iubeşte.
29. Căci nimeni, vreodată, nu şi-a urît trupul său, ci fiecare îl hrăneşte şi îl încălzeşte, precum şi Hristos Biserica,
30. Pentrucă suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui şi din oasele Lui.
31. Pentru aceea, va lăsa omul pe tatăl său şi

26. Ioan 17, 17; 3, 5.
27. 2 Cor. 11, 2; Col. 1, 22.
30. Rom. 12, 5; 1 Cor. 6, 15.
31. Fac. 2, 24; Matei 19, 5; 1 Cor. 6, 15.

pe muma sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup.

32. Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos și în Biserică.

33. Dar și voi, fiecare astfel să-și iubească femeia ca pe sine însuși; iar femeia să se teamă de bărbat.

6.

Sfaturi către copii, părinți, slugi și stăpâni. Armele Duhului. Oștirea lui Hristos.

1. Fiilor, ascultați pe părinții voștri, întru Domnul, căci aceasta este cu dreptate.

2. Cinstește pe tatăl tău și pe muma ta: este porunca cea dintâi care are făgăduință —:

3. Ca să-ți fie ție bine și să trăești ani mulți pe pământ.

4. Și voi, părinților, nu întărîtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i întru învățătura și înțelepțirea Domnului.

5. Robilor, ascultați pe stăpânii voștri cei pământești, cu frică și cu cutremur, întru curăția inimii voastre, ca și pe Hristos,

6. Nu slujind numai în față, ca unii cari caută să placă oamenilor, ci ca slugile lui Hristos, făcând din suflet voia lui Dumnezeu.

7. Slujiți cu bunăvoință, ca și cum ați sluji Domnului și nu oamenilor,

8. Știind fiecare, fie rob, fie de sine stăpân, că faptele bune pe care le va face, pe acelea le va lua ca plată dela Domnul.

9. Iar voi, stăpânilor, faceți tot așa față de slugi, și încetați cu amenințarea, ca unii cari știți că Domnul lor și al vo-

---

6. 1. Col. 3, 20.
2. Eșire 20, 12.
4. Col. 3, 21; A doua Lege 6, 7, 20; Ps. 77, 3; Pilde 19, 18 și 29, 17.
5. Tit. 2, 9; Fil. 2, 12; 1 Petru 2, 18.
6. Col. 3, 23.
8. Rom. 2, 6; 1 Cor. 3, 8; 2 Cor. 5, 10.
9. Col. 4, 1; Fapte 10, 34.

stru este în ceruri și că
la El nu încape părtinire.
10. In sfârșit, fraților,
fiți puternici în Domnul
și întru tăria vârtuții
Lui.
11. Imbrăcați-vă cu
toate armele lui Dumnezeu,
ca să puteți să țineți
piept împotriva uneltirilor
Diavolului.
12. Căci lupta noastră
nu este împotriva trupului
și a sângelui, ci împotriva
domniilor, împotriva
stăpâniilor, împotriva
stăpânitorilor întunericului
acestui veac, împotriva
duhurilor răutății, răspândite
în văzduhuri.
13. Pentru aceea, luați
toate armele lui Dumnezeu,
ca să puteți sta împotrivă
în ziua cea rea,
și, toate biruindu-le, să
rămâneți în picioare.
14. **S t a ț i**, deci, tari,
având mijlocul vostru încins
cu adevărul și îmbrăcându-vă
cu platoșa
dreptății,
15. Și încălțați picioarele
voastre, gata fiind
pentru Evanghelia păcii.
16. Peste toate, luați
pavăza credinței cu care
veți putea să stingeți
toate săgețile cele arzătoare
ale vicleanului.
17. Luați și coiful mântuirii
și sabia Duhului,
care este cuvântul lui
Dumnezeu.
18. Faceți în toată vremea,
întru Duhul, tot felul
de rugăciuni și de cereri,
și întru aceasta privegheați
cu toată stăruința,
rugându-vă pentru
toți sfinții.
19. Rugați-vă și pentru
mine, ca să mi se dea
mie cuvânt, când voiu
deschide gura mea, să
arăt cu îndrăsneală taina
Evangheliei,
20. Al cărei sol, legat
în lanțuri, sunt, — ca
să vorbesc despre Evanghelie
fără sfială, precum
mi se cade să vorbesc.
21. Iar ca să știți și
voi treburile mele și ce

10. 1 Cor. 16, 13.
12. Matei 16, 17; Ioan 14, 30; Luca 22, 53.
14. Lc. 12, 35; 1 Petr. 1, 13.
16. 1 Petr. 5, 9; 1 Ioan 5, 4.
17. Is. 59, 17; 1 Tes. 5, 8.
19. Col. 4, 3.
20. 2 Cor. 5, 20; Fapte 4, 29.
21. Fapte 20, 4; Col. 4, 7.

fac, Tihic, iubitul frate
și credinciosul slujitor în-
tru Domnul, toate vi le
va aduce la cunoștință.
22. L-am trimis pe el
la voi, tocmai pentru a-
ceasta, ca să aflați cum
ne merge nouă și să
mângâe inimele voastre.
23. Pace, fraților, și
dragoste, cu credință
dela Dumnezeu Tatăl și
dela Domnul Iisus Hris-
tos.
24. Harul fie cu toți,
cari iubesc pe Domnul
nostru Iisus Hristos, cu
dragoste nepieritoare!

EPISTOLA SF. APOSTOL PAVEL

CĂTRE

FILIPENI

1.

Iubirea Sf. Apostol către Filipeni. Roadele lanțurilor lui. Sf. Apostol numai pentru Biserică voiește să mai trăiască. El trebue să sufere pentru Hristos.

1. Pavel și Timotei, slujitorii lui Hristos Iisus, tuturor sfinților întru Hristos Iisus, celor ce sunt în Filipi, împreună cu *episcopii* și *diaconii;*

2. Har vouă și pace, dela Dumnezeu Tatăl nostru și dela Domnul Iisus Hristos.

3. Mulțumesc Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi amintesc de voi,

4. Căci, pururea, în toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toți, cu bucurie,

5. Pentru împărtășirea voastră întru Evanghelie, din ziua dintâi până acum.

6. Și sunt încredințat de aceasta, că cel ce a început întru voi lucrul cel bun, îl va duce la capăt, până în ziua lui Hristos Iisus,

7. Precum este cu dreptate să gândesc astfel despre voi toți; căci vă port în inima mea, atât în lanțurile mele, cât și în apărarea și în întărirea Evangheliei, pe voi

1. 1. 2 Cor. 1, 1; Cor. 1, 2.
2. Rom. 1, 7.
3. Rom. 1, 8.

6. Ioan 6, 29.
7. Efes. 3, 1 și 4, 1.

toți cari părtași sunteți
la același har ca mine.
8. Căci martor îmi este
Dumnezeu, că vă doresc
pe voi pe toți, cu duioșia
lui Hristos Iisus.
9. Și aceasta mă rog,
ca iubirea voastră să
prisosească tot mai mult
și mai mult, întru cuno-
ștință și întru orice pri-
cepere,
10. Ca să puteți prețui
cele ce sunt mai de folos
și ca să fiți lămuriți și
fără de prihană în ziua
lui Hristos,
11. Plini de roadele
dreptății, care sunt prin
Iisus Hristos, spre mă-
rirea și lauda lui Dum-
nezeu.
12. Voesc să știți, fra-
ților, că cele petrecute
cu mine s'au întors mai
vârtos spre sporirea E-
vangheliei,
13. In așa fel, că lan-
țurile mele, pe care le
port pentru Hristos, au
ajuns cunoscute în tot
pretoriul și tuturor ce-
lorlalți;
14. Și cei mai mulți
dintre frații întru Dom-
nul, îmbărbătați prin lan-
țurile mele, au mai mul-
tă îndrăsneală să pro-
povăduiască fără teamă
cuvântul lui Dumnezeu.
15. Unii, e drept, ves-
tesc pe Hristos din pizmă
și din duh de ceartă, alții,
însă, din bunăvoință.
16. Unii o fac din iu-
bire (către mine), știind
că stau aici pentru apă-
rarea Evangheliei;
17. Ceilalți, însă, — din
zavistie — vestesc pe
Hristos, nu cu gânduri
curate, ci socotind să-mi
sporească suferința în
lanțurile mele.
18. Dar ce este? Nimic
altceva decât că, în tot
chipul, fie din cuvânt de
fățărie, fie din cuvânt de
adevăr, Hristos se pro-
povăduește și întru a-
ceasta mă bucur. Și me-
reu mă voiu bucura,
19. Pentrucă știu că a-

8. Rom. 1, 9.
9. Efes. 1, 8.
10. Fapte 24, 16; Rom. 2, 18.
11. Efes. 5, 9.
13. Filip 4, 22.
14. Ef. 3, 13; 1 Tes. 3, 3.
15. 2 Cor. 2, 17.
18. Filip. 2, 17.
19. 2 Cor. 1, 11.

ceasta îmi va fi mie spre mântuire, prin rugăciunile voastre şi cu ajutorul Duhului lui Iisus Hristos,

20. Potrivit cu aşteptarea mea stăruitoare şi cu nădejdea mea, că întru nimic nu voiu fi ruşinat, ci, întru toată îndrăsneala, precum totdeauna, aşa şi acum, Hristos va fi preamărit în trupul meu, fie prin viaţă, fie prin moarte;

21. Că mie a vieţui este Hristos, şi a muri, dobândă.

22. Dacă, însă, a vieţui în trup însemnează pentru mine să lucrez şi să am roadă, atunci nu ştiu să spun ce voiu alege.

23. Mi-e inima prinsă din două părţi: doresc să mă despart de trup şi să fiu împreună cu Hristos (şi aceasta e cu mult mai bine);

24. De altă parte, însă, este mai de folos pentru voi, să zăbovesc în trup.

25. Şi având această încredinţare, ştiu că voiu r ă m â n e a şi împreună voiu petrece cu voi cu toţi, spre sporirea voastră şi spre bucuria credinţei,

26. Pentru ca l a u d a voastră să prisosească în Hristos Iisus pentru mine, atunci când voiu veni iarăşi între voi.

27. In petrecerea voastră în lume, purtaţi-vă numai în chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, aşa încât fie că viu şi vă văd, fie că sunt departe şi aud veşti despre voi, să ştiu că sunteţi statornici într'un d u h, împreună luptându-vă în acelaşi cuget, pentru credinţa Evangheliei,

28. Fără să vă înfricoşaţi întru nimic de cei protivnici, ceea ce pentru ei va fi un semn de pierzanie, iară pentru voi de mântuire. Aceasta este dela Dumnezeu.

29. Căci vouă vi s'a dă-

23. 3 Imp. 19, 4; 2 Cor. 5, 8; 2 Tim. 4, 6.

27. 1 Cor. 7, 20; Efes. 4, 1; Col. 1, 10.

28. Rom. 8, 17.

ruit, pentru Hristos, nu
numai să credeţi întru
El, ci să şi suferiţi pen-
tru El,
30. Ducând aceeaşi lup-
tă, pe care aţi văzut-o
altădată la mine şi pe
care aţi auzit că o duc
şi acum.

2.

Să urmăm pilda iubirii lui Iisus Hristos. Smerenia şi slava lui Hristos. Să ne silim să dobândim mântuirea.

1. Deci, cu orice în-
demn care este în Hris-
tos, cu orice mângâere a
dragostei, cu orice îm-
părtăşire a Duhului, cu
orice milostivire şi îndu-
rare —:
2. Impliniţi bucuria
mea, ca să gândiţi la fel,
având aceeaşi iubire, a-
celaşi suflet, aceeaşi cu-
getare.
3. Nu faceţi nimic din
duh de ceartă, nici din
mărire deşartă, ci cu
smerenie, unul pe altul
socotească-l drept mai
de cinste ca el însuşi.
4. Să nu caute nimeni
numai de ale sale, ci fie-
care şi de ale altuia.
5. Aveţi în voi simţi-
rea care era în Hristos
Iisus,
6. Carele în chipul lui
Dumnezeu fiind, nu ră-
pire a socotit a fi El în-
tocmai cu Dumnezeu,
7. Ci s'a deşertat pe
Sine, chip de rob luând,
făcându-se oamenilor a-
semenea, şi la înfăţişare
dovedindu-se ca un om,
8. S'a smerit pe Sine,
ascultător făcându-se pâ-
nă la moarte — şi încă
moarte de cruce.
9. Pentru aceea, şi
Dumnezeu L-a prea înăl-
ţat şi I-a dăruit Lui nu-
mele care este mai pre-
sus de orice nume:
10. Ca, întru numele
lui Iisus, tot genunchiul
să se plece ,al celor ce-
reşti şi al celor pămân-
teşti şi al celor de desubt.

---

30. Fapte 16, 22; Col. 1, 29.
2. 1. Rom. 12, 10; Col. 10, 12.
4. 1 Cor. 10, 24.
6. Ioan 1, 2; 5, 18; 10, 29.
7. Is. 42, 1; Rom. 8. 3.
8. Evrei 12, 2.
10. Is. 45, 23; Rom. 14, 11.

11. Şi să mărturisească toată limba, că Domn este Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu Tatăl.

12. Drept aceea, iubiţii mei, precum pururea m'aţi ascultat, nu numai când eram de faţă, ci cu mult mai vârtos acum când sunt departe, cu frică şi cu cutremur desăvârşiţi mântuirea voastră;

13. Căci Dumnezeu este cel ce lucrează întru voi şi ca să voiţi şi ca să săvârşiţi, după a Lui bunăvoinţă.

14. Toate să le faceţi fără de cârtiri şi fără de îndoială,

15. Ca să fiţi fără de prihană şi fără de răutate, fii ai lui Dumnezeu, neîntinaţi, în mijlocul unui neam sucit şi destrămat, întru care străluciţi ca nişte luminători în lume,

16. Ţinând cu putere cuvântul vieţii, mie spre laudă, în ziua lui Hristos, că nu în deşert am alergat, nici în deşert m'am ostenit.

17. Şi chiar dacă ar fi să vărs sângele meu peste jertfa voastră, la slujba credinţei voastre, mă bucur şi vă fericesc pe voi pe toţi.

18. Aşijderea şi voi, bucuraţi-vă şi fericiţi-mă.

19. Ci nădăjduesc întru Domnul Iisus, că voiu trimite pe Timotei la voi, fără de zăbavă, ca şi eu să fiu cu inima bună, aflând veşti despre voi.

20. Căci nu am pe nimeni altul, la un gând cu mine şi care să vă poarte grija cu tot dinadinsul,

21. Fiindcă toţi caută de treburile lor, nu de ale lui Hristos Iisus.

22. Dar dovezile râvnei lui le cunoaşteţi, căci

12. Ps. 2, 9; Efes. 6, 5; 1 Petru 1, 17.
13. 2 Cor. 3, 5.
14. 1 Petru 4, 9.
15. Mt. 5, 14; Ef. 5, 8.
16. Is. 49, 4; Gal. 2, 2; 2 Tim. 1, 3; 4, 6; 1 Cor. 9, 26; 2 Cor. 7, 4.
18. Filip. 3, 1; 4, 4.
19. Fapte 16, 1; 1 Tes. 3, 2.
20. 1 Cor. 16, 10
21. 1 Cor. 10, 24.
22. 1 Tim. 1, 1.

împreună cu mine a slujit la sporul Evangheliei întocmai ca un copil, lângă tatăl său.
23. Pe el, deci, nădăjduesc să-l trimit, îndată ce voiu vedea cum iese judecata mea.
24. Sunt, însă, încredințat în Domnul, că eu însumi voiu veni în curând.
25. Am socotit de grabnică nevoie să vă trimit pe Epafrodit, fratele și împreună lucrătorul și împreună luptătorul meu, cum și: trimisul vostru spre întâmpinarea lipsurilor mele,
26. De vreme ce avea mare dor de voi toți și era mâhnit fiindcă ați auzit că a fost bolnav.
27. Intr'adevăr, bolnav a fost aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el și nu numai de el, ci și de mine, ca să nu am întristare peste întristare.
28. Deci, l-am trimis mai de grabă, ca, văzându-l, voi iarăși să vă bucurați, iar eu să fiu mai puțin mâhnit.
29. Primiți-l, dar, întru Domnul, cu toată bucuria și pe unii ca aceștia întru cinste să-i aveți,
30. Fiindcă pentru lucrul lui Hristos a trecut pe lângă moarte, punându-și viața în primejdie, ca să mă slujească în locul vostru.

25. 2 Cor. 8, 23.
27. Is. 38, 1.
29. Rom. 16, 2.
30. 1 Cor. 16, 17.

3.

Sf. Apostol îndeamnă pe Filipeni să se ferească de apostolii mincinoși. Urmarea lui Hristos întru jertfire.

1. Mai departe, frații mei, bucurați-vă întru Domnul. Ca să vă scriu aceleași lucruri — mie nu-mi este anevoie, iar vouă vă este de folos.
2. Păziți-vă de câini! Păziți-vă de lucrătorii cei răi! Păziți-vă de (cei cu) tăierea (împrejur).
3. Pentrucă noi suntem tăierea împrejur, noi

3. 1. Filip. 2, 18; 4, 4; Rom. 12, 12.
2. Is. 56, 11, 12.
3. A doua Lege 30, 6.

cei ce slujim în Duhul lui Dumnezeu, și ne lăudăm întru Hristos Iisus și nu ne bizuim pe trup,

4. Deși eu aș putea să mă bizuiesc și pe trup. Dacă vreun altul socotește că se poate bizui pe trup — eu cu atât mai mult!

5. La opt zile, am fost tăiat împrejur; sunt din neamul lui Israel, din seminția lui Veniamin, Evreu din Evrei. In ce privește legea: fariseu;

6. In ce privește râvna: prigonitor al Bisericii; în ce privește dreptatea cea din lege: fără de prihană în viețuirea mea.

7. Dar cele ce îmi erau mie câștig, acestea le-am socotit pentru Hristos pagubă.

8. Ci mai vârtos, toate le socotesc că sunt pagubă, față de înălțimea cunoștinței lui Hristos Iisus, Domnul meu, pentru care m'am păgubit de toate și le privesc drept gunoaie, ca pe Hristos să dobândesc,

9. Și să mă aflu întru El, nu având îndreptățirea mea — cea din lege — dar aceea care este prin credința lui Hristos, dreptatea cea dela Dumnezeu, pe temeiul credinței:

10. Ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și să fiu primit părtaș la patimile Lui, și asemenea să fiu cu El, în moartea Lui,

11. Ca, doar-doar, să pot ajunge la învierea cea din morți.

12. Nu că am și luat răsplata — ori că sunt desăvârșit; dar alerg după ea s'o cuceresc, întrucât cucerit am fost și eu de către Hristos Iisus.

13. Fraților, eu pe mine însumi, până acum, nu mă socotesc să o fi ajuns;

14. Dar una fac: uitând cele ce sunt în ur-

---

4. 2 Cor. 11, 18.
5. Rom. 11, 1.
6. Gal. 1, 13, sq.
7. Matei 13. 44.
8. Is. 53, 11.
9. Rom. 3, 21 și 9, 30.
10. Rom. 6, 3, sq.; 8, 17; Gal. 6, 17.
12. 1 Tim. 6, 12; Is. 8, 11.

ma mea, și tinzând cât
pot spre cele dinainte, a-
lerg la semn, la răsplata
dumnezeieștii chemări de
sus, întru Hristos Iisus.
15. Așa dar, câți sun-
tem desăvârșiți, aceasta
să gândim; și dacă întru
ceva gândiți într'altfel,
Dumnezeu vă va lumina
și într'aceea.
16. Dar de acolo unde
am ajuns, să urmăm a-
celași dreptar, să gândim
la fel.
17. Fraților, faceți-vă
următorii mei și uitați-
vă la aceia cari umblă
astfel precum aveți pildă
dela noi.
18. — Căci mulți —
despre cari v'am vorbit
adeseori, iar acum vă
spun cu lacrimi — mulți
se poartă ca dușmani ai
crucii lui Hristos.
19. Sfârșitul acestora
este pieirea. Pântecele
este dumnezeul lor, iar
mărirea lor este întru
rușinea lor, ca unii cari
au în gând cele pămân-
tești.
20. Căci cetățenia noa-
stră este în ceruri, de
unde și așteptăm cu stă-
ruință, ca Mântuitor, pe
Domnul Iisus Hristos,
21. Care va schimba la
înfățișare trupul smere-
niei noastre, întru ase-
mănarea trupului măririi
Sale, lucrând cu puterea
ce are să supună Sie-și
toate.

4.

Sfaturi și îndemnuri. Dărnicia Filipenilor este de lăudat. Urări și închinăciuni.

1. Deci, frații mei iu-
biți și mult doriți, bu-
curia și cununa mea, stați
așa statornici întru Dom-
nul, prea iubiților!
2. Indemn pe Evodia și
îndemn pe Sintihi: să
aibă aceleași gânduri în-
tru Domnul.
3. Incă te rog și pe

15. 1 Cor. 3, 6.
16. Rom. 12, 16; 1 Cor. 1, 10; 1 Petru 3, 8.
19. 2 Cor. 11, 15; Ps. 16, 14; Rom. 16, 18.
20. Efes. 2, 6; Evr. 13, 14.
21. 1 Cor. 15, 43.
4. 1. 2 Cor. 1, 14; 1 Tes. 2, 19, 20.
3. Eș. 32, 32; Ps. 68, 32; Dan. 12, 1; Luca 10, 20; Apoc. 3, 5; 13, 8.

tine, credincios tovarăș, ajută-le lor, ca pe unele care au luptat pentru Evanghelie, împreună cu mine și cu Climent și cu ceilalți soți ai mei de lucru, ale căror nume scrise sunt în cartea vieții.

4. Bucurați-vă pururea întru Domnul. Și iarăși zic: Bucurați-vă.

5. Blândețele voastre să se facă știute tuturor oamenilor. Domnul este aproape.

6. Nu vă împovărați cu nicio grijă. Ci întru toate, prin închinăciune și prin rugă cu mulțămită, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu.

7. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte, va păzi inimile voastre și cugetele voastre, întru Hristos Iisus.

8. Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt de iubit, câte sunt cu nume bun, orice faptă bună și orice laudă — la acestea să vă fie gândul.

9. Cele ce ați învățat și ați luat și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți și Dumnezeul păcii va fi cu voi.

10. M'am bucurat, însă, întru Domnul cu bucurie mare, că purtarea voastră de grijă pentru mine, a dat acum floare încă odată. La aceasta vă și gândeați, dar nu aveați timp prielnic.

11. N'o spun, doar, ca unul ce e în lipsă, fiindcă eu m'am deprins să fiu îndestulat cu ce am la îndemână.

12. Știu să fiu și smerit, știu să am și de prisos; în orice și în toate m'am învățat să fiu și sătul și flămând, și în belșug și în nevoie.

---

4. Filip. 3, 1; 2 Cor. 13, 11; 1 Tes. 5, 16.
5. Tit. 3, 2; 1 Cor. 10, 11.
6. Mt. 6, 25, 31; Ps. 14, 20.
7. Ioan 14, 27.
8. Filip. 3, 1; Rom. 12, 17.
9. 1 Tes. 5, 23; Rom. 15, 33.
11. Pilde 15, 16; 1 Tim. 6, 6.
12. 1 Cor. 4, 11; 2 Cor. 6, 10; 11, 27.

13. Toate le pot întru Hristos, cel ce mă îmbracă cu putere.

14. Insă bine aţi făcut, că aţi luat parte împreună cu mine la strâmtorarea mea.

15. Doar şi voi o ştiţi, Filipenilor, că la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nicio Biserică nu s'a unit cu mine, când era vorba de dat şi de primit, fără numai voi singuri.

16. Pentrucă şi în Tesalonic, odată şi a doua oară, mi-aţi trimis ca să am cele trebuincioase.

17. Nu pentrucă umblu după darul vostru, dar umblu după dobânda care tot sporeşte la socoteala voastră (cea din ceruri).

18. Acum am de toate şi am şi de prisos; m'am îndestulat, după ce am primit dela Epafrodit cele ce mi-aţi trimis, miros cu bună mireasmă, jertfă primită, bine plăcută lui Dumnezeu.

19. Iar Dumnezeul meu să împlinească toate câte aveţi de lipsă, după bogăţia Sa, cu slavă, întru Hristos Iisus.

20. Iar lui Dumnezeu şi Tatăl nostru, mărire în vecii vecilor! Amin.

21. Imbrăţişaţi în Hristos Iisus pe toţi sfinţii. Vă îmbrăţişează pe voi fraţii cari sunt împreună cu mine.

22. Vă îmbrăţişează pe voi toţi sfinţii, dar mai ales cei din casa Cesarului.

23. Harul Domnului Iisus Hristos să fie cu duhul vostru!

13. Is. 33, 24.
15. 2 Cor. 11, 9.
17. Luca 13, 7; 2 Cor. 9, 6, 12.
18. Filip. 2, 25.
19. 2 Cor. 9, 8.
20. 2 Tim. 4, 18.
21. 1 Cor. 16, 20.
22. 2 Cor. 13, 12.
23. Gal. 6, 18.

EPISTOLA SF. APOSTOL PAVEL
CĂTRE
COLOSENI

1.

Pavel laudă pe Coloseni și-i îndeamnă să sporească în credință. Dumnezeiasca vrednicie a lui Hristos, Izbăvitorul nostru al tuturor. Pavel se bucură în suferințele sale.

1. Pavel, apostol al lui Hristos Iisus prin voința lui Dumnezeu, și Timotei, fratele nostru,
2. Sfinților și credincioșilor frați întru Hristos, cari sunt în Colose: har vouă și pace dela Dumnezeu Tatăl nostru și dela Domnul nostru Iisus Hristos.
3. Mulțumim lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, și ne rugăm pururea pentru voi,
4. Căci am auzit despre credința voastră în Hristos Iisus și despre dragostea ce aveți către toți sfinții,
5. Pentru nădejdea cea gătită vouă în ceruri, pe care ați auzit-o mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei,
6. Celei ce — ajungând la voi, precum și în toată lumea — aduce roadă și sporește întocmai ca la voi, din ziua în care ați auzit și ați cunoscut cu adevărat, harul lui Dumnezeu.
7. Astfel ați primit în-

1. 1. 2 Cor. 1, 1; Ef. 1, 1.
2. Rom. 1, 7.
3. Fil. 1, 3.
4. Efes. 1, 15.
5. 1 Petr. 1, 3, 4.
7. Col. 4, 12. Filim. 23.

vățătură dela Epafra, tovarășul nostru de muncă prea iubit, care este pentru voi credincios slujitor al lui Hristos,
8. Și care ne-a desvăluit iubirea voastră cea întru Duhul.
9. Drept aceea și noi, din ziua în care am aflat, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voiei Lui, întru toată înțelepciunea și priceperea duhovnicească,
10. Umblând cu vrednicie înaintea Domnului, plăcuți Lui întru toate, aducând roadă în orice lucru bun și sporind în cunoștința lui Dumnezeu.
11. Și întăriți fiind, cu toată vârtutea, prin puterea măririi Lui, spre orice stăruință și bucuroasă îndelungă răbdare,
12. Mulțumim Tatălui celui ce ne-a învrednicit pe noi să luăm parte la moștenirea sfinților, întru lumină.
13. El ne-a scos de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului iubirii Sale,
14. Intru Carele avem răscumpărarea prin sângele Lui, adică iertarea păcatelor,
15. Și Care este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura.
16. Pentrucă într'însul au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie căpetenii, fie stăpâniri. Toate s'au făcut prin El și pentru El.
17. El este mai înainte de toate, și toate într'însul sunt așezate,
18. Și El este capul trupului, adică al Bisericii, cel ce este începutul, întâiul născut din morți,

10. Efes. 4, 1; 1 Tes. 2, 12; Fil. 1, 27.
11. 1 Cor. 1, 5.
12. 2 Cor. 3, 6; Fapte 26. 18.
13. Col. 2, 15.
14 Efes. 1, 7.
15. Evr. 1, 3; 2 Cor. 4, 4.
16. Ioan 1, 3, 10; Efes. 1, 10.
17. Pilde 8, 25, sq.
18. Fapte 26, 23; Rom. 14, 9; 1 Cor. 15, 20; Efes. 1, 23.

ca să fie întru toate cel
din frunte.
19. Căci în El a bine-
voit (Dumnezeu) să să-
lășluiască toată plinăta-
tea,
20. Și printr'însul toa-
te cu Sine să le împace,
fie cele de pe pământ,
fie cele din ceruri, fă-
când pace printr'însul,
prin sângele crucii Sale.
21. Dar pe voi, cari
oarecând erați înstrăinați
și vrăjmași cu mintea
voastră către lucrurile
rele, de acum v'a împă-
cat,
22. Prin moartea (Fiu-
lui Său) în trupul cărnii
Lui, ca să vă pună îna-
intea Sa: sfinți, fără de
prihană și nevinovați,
23. Dacă, într'adevăr,
rămâneți întemeiați în
credință, întăriți și ne-
clintiți dela nădejdea E-
vangheliei pe care ați a-
uzit-o, care a fost propo-
văduită la toată făptura
de sub cer și al cărei slu-
jitor făcutu-m'am eu, Pa-
vel.
24. Acum mă bucur de
suferințele mele pentru
voi și împlinesc, în car-
nea mea, lipsurile neca-
zurilor lui Hristos, pen-
tru trupul Lui, care este
Biserica,
25. Al cărei slujitor
m'am făcut, potrivit ico-
nomiei lui Dumnezeu, ce
mi-a fost dată mie pen-
tru voi, ca să aduc la în-
deplinire cuvântul lui
Dumnezeu:
26. Taina cea ascunsă
din veacuri și din nea-
muri, iar acum dată pe
față sfinților Săi.
27 Acestora a voit
Dumnezeu să le arate ca-
re este bogăția slavei a-
cestei taine între nea-
muri, adică Hristos cel
dintru voi, nădejdea mă-
ririi,
28. Pe care noi îl ves-
tim, sfătuind pe orice om
și învățând pe orice om,
întru toată înțelepciunea,

19. Col. 2, 9; Ioan 1, 16.
20. Rom. 5, 10; 1 Ioan 2, 2.
21. Efes. 4, 18.
22. Efes. 5, 27.
23. Efes. 3, 7; 1 Cor. 15, 58; Marcu 16, 15.
24 2 Cor. 7, 4; Ef. 3, 13.
25. Efes. 3, 2.
27. 1 Tim. 1, 1.
28. Ioan 1, 7; Efes. 5, 27; 2 Cor. 11, 2.

ca să înfățișăm pe tot o-
mul, desăvârșit în Hris-
tos Iisus.
29. Spre aceasta mă și
ostenesc și mă lupt, po-
trivit lucrării Lui, c a r e
se săvârșește, puternică,
în mine.

2.

Impotriva învățătorilor mincinoși. Viața cea întru Hristos.

1. Căci voiesc ca voi
să știți cât de mare lup-
tă am pentru voi și pen-
tru cei din Laodicheia și
pentru toți câți n'au vă-
zut fața mea în trup,
2. Ca să se mângâie i-
nimile lor, să fie strâns
uniți în iubire, și bogați
să fie în deplina încre-
dințare a priceperii și a
cunoștinței t a i n e i lui
Dumnezeu, a d i c ă a lui
Hristos,
3. Intru care sunt as-
cunse toate vistieriile în-
țelepciunii și ale cunoș-
tinței.

29. 1 Tim. 4, 10; 2 Tim. 4, 7.
1 Fil. 1, 30.
2. Ioan 17, 3.
3. Is. 11, 2; 1 Cor. 1, 24.

4. Vă spun aceasta, ca
nimeni să nu vă înșele
prin cuvinte amăgitoare.
5. Că deși cu trupul
sunt departe, cu d u h u l
însă s u n t împreună cu
voi, bucurându-mă și vă-
zând buna voastră rân-
duială și tăria credinței
voastre în Hristos.
6. Deci, precum ați pri-
mit pe Hristos I i s u s,
Domnul, așa să umblați
întru El,
7. Inrădăcinați și zidiți
fiind într'însul, întăriți în
credință, după c u m ați
învățat, și prisosind în ea
cu mulțămită.
8. Luați aminte să nu
vă fure mințile cineva cu
filosofia și cu deșarta în-
șelăciune din predania o-
menească, după stihiile
lumii și nu după Hristos.
9. Căci întru El locu-
ește, trupește, toată pli-
nătatea dumnezeirii,
10. Și sunteți deplini
întru El, carele este cap
a toată domnia și stă-
pânirea.

4. Rom. 16, 18.
5. 1 Cor. 5, 3; 14, 40.
7. Ef. 2, 22; 1 Tes. 5, 18.
10. Ioan 1, 16; Ef. 1, 21.

11. Tot în El aţi fost tăiaţi împrejur, cu tăiere împrejur nefăcută de mână, prin desbrăcarea trupului păcatelor cărnii, întru tăierea împrejur a lui Hristos.

12. Ingropaţi fiind împreună cu El, prin botez, cu El aţi şi înviat prin credinţa în puterea lui Dumnezeu, Cel ce L-a înviat pe El din morţi.

13. Iar pe voi cari eraţi morţi, în fără-de-legile şi în netăierea împrejur a trupului vostru, v'a făcut vii, împreună cu Sine, iertându-vă toate greşalele.

14. El a şters cu poruncile (Evangheliei) zapisul ce era asupra noastră, care era potrivnic nouă, şi l-a luat din mijloc, pironindu-l pe cruce.

15. El a desbrăcat domniile şi puterile şi le-a dat pe faţă cu hotărîre, biruind asupra lor prin cruce.

16. Nimeni, deci, să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la vreo sărbătoare, sau lună nouă, sau la sâmbete,

17. Care sunt umbra celor viitoare, iar trupul (este) al lui Hristos.

18. Nimeni să nu vă smulgă cununa biruinţei, ţinând la smerenie şi la slujirea îngerilor, umblând cu vedeniile lui şi îngâmfându-se zadarnic în închipuirea lui trupească,

19. In loc să ţină cu putere la capul dela care trupul tot, prin încheeturi şi legături, îndestulându-se şi întocmindu-se, sporeşte în creşterea lui Dumnezeu.

20. Dacă deci aţi murit împreună cu Hristos faţă cu stihiile lumii, pentru ce atunci, ca şi cum aţi fi vieţuind în lume, răbdaţi porunci ca acestea:

21. Nu te atinge! nu gusta! nu pune mâna!

---

11. A doua Lege 10, 16; Rom. 2, 29.
13. Ef. 2, 1, 5; Luca 7, 42.
14. Efes. 2, 15.
15. Col. 1, 3.
16. Rom. 14, 2.
17. Evrei 8, 5.
18. Matei 24, 4.
19. Efes. 4, 15.

22. — Lucruri menite toate să piară prin întrebuințare — potrivit unor rânduel și învățături omenești?
23. Toate acestea au oarecare înfățișare de înțelepciune, ca fiind cucernicie de bună voie, smerenie și necruțarea trupului, dar n'au nici un preț și sunt tot spre măgulirea omului pământesc.

3.

Omul cel nou trebue să se îmbrace cu viața cea nouă. Datoriile soților, copiilor, părinților, slugilor, stăpânilor.

1. Așa dar, dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde se află Hristos, șezând de-a-dreapta lui Dumnezeu;
2. Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ;
3. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos întru Dumnezeu.
4. Iar când Hristos, care este viața voastră, se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru mărire.
5. Drept aceea, omorîți mădularele voastre — ale omului pământesc —: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli.
6. Pentru unele ca acestea se pornește mânia lui Dumnezeu, peste fiii neascultării.
7. In asemenea păcate ați umblat și voi odinioară, pe când trăiați în ele.
8. Acum, deci, lepădați și voi toate acestea: mânia, iuțimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de rușine din gura voastră.
9. Nu vă mințiți unul pe altul, fiindcă v'ați des-

22. Is 29, 13; Mt. 15, 9.
23. I Tim. 4, 8.
3. 1. Colos. 2, 12; Rom. 6, 5.
2. Matei 6, 33.
3. Rom. 6, 2.
4. Fil 3, 21; 1 Cor. 15, 43.
5. Rom. 8, 13; Efe. 5, 3.
6. Efes. 5, 6.
7. Rom. 6, 19.
8. Rom. 8, 13; Efes. 4, 22; Evr. 12, 1; Ps. 36, 8.
9. Zah. 8, 16; Efes. 4, 25.

brăcat de omul cel vechiu, dimpreună cu faptele lui,
10. Şi v'aţi îmbrăcat cu cel nou, care se înnoeşte, spre deplină cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a zidit.
11. Aici nu mai este Elin şi Iudeu, tăiere împrejur şi netăiere împrejur, barbar, Scit, rob ori slobod, ci toate şi întru toţi e Hristos.
12. Imbrăcaţi-vă, dar, ca aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi prea iubiţi, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare,
13. Ingăduindu-vă unul pe altul şi iertând unul altuia, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum şi Hristos v'a iertat vouă, aşijderea iertaţi şi voi.
14. Iar peste toate acestea, îmbrăcaţi-vă întru dragoste, care este legătura desăvârşirii.
15. Şi pacea lui Hristos, întru care aţi fost chemaţi, ca să fiţi un singur trup, să stăpânească în inimile voastre; şi dovediţi-vă mulţumitori.
16. Cuvântul lui Hristos să locuiască întru voi cu bogăţie. Invăţaţi-vă şi povăţuiţi-vă între voi, cu toată înţelepciunea. Cântaţi în inimile voastre lui Dumnezeu, mulţumindu-i, în psalmi, în lăudări şi în cântări duhovniceşti.
17. Orice faceţi, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceţi în numele Domnului Iisus şi prin El să mulţumiţi lui Dumnezeu şi Tatăl.
18. Femeilor, fiţi supuse bărbaţilor voştri, precum se cuvine, în Domnul.
19. Bărbaţilor, iubiţi pe femeile voastre şi nu fiţi amarnici faţă de ele.

10. Facere 1, 27.
11. Rom. 10, 12; 1 Cor. 7, 21.
12. Efes. 4, 24 şi 32.
13. Mt. 6, 14; Ef. 4, 2.
14. Ioan 13, 34.
15. Fil. 4, 7.
16. 1 Cor. 1, 5; Efes. 5, 19.
17. 1 Cor. 10, 31.
18. Efes. 5, 22.
19. Ef. 5, 25; 1 Petru 3, 7.

20. Copiilor, ascultaţi pe părinţii voştri întru toate, căci aceasta este bine-plăcut Domnului.

21. Părinţilor, nu întărîtaţi pe copiii voştri, că să nu se desnădăjduiască.

22. Slugilor ascultaţi întru toate pe stăpânii voştri cei trupeşti, nu slujindu-le numai în faţă, ca unii cari caută să placă oamenilor, ci în curăţia inimii, temându-vă de Domnul.

23. Orice lucraţi, lucraţi din toată inima, ca pentru Domnul şi nu ca pentru oameni,

24. Bine ştiind că dela Domnul veţi primi răsplata moştenirii; căci Domnului Hristos slujiţi.

25. Iar cel ce umblă cu strâmbătate, îşi va lua plata strâmbătăţii, întru cât nu este părtinire.

20. Efes. 6, 1.
21. Efes. 6, 4.
22. Efes. 6, 5.
23. Efes. 6, 7.
24. 1 Cor. 7, 22.
25. Fapte 10, 34.

4.

Rugăciunea este de trebuinţă. Trebue să ne purtăm înţelepţeşte. Tihic şi Onisim

1. Stăpânilor, daţi slugilor voastre ce este drept şi potrivit, căci ştiţi că şi voi aveţi Stăpân în ceruri.

2. Stăruiţi în rugăciune; fiţi treji în ea şi mulţumiţi lui Dumnezeu,

3. Rugându-vă totodată şi pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă uşa cuvântului, spre a vesti taina lui Hristos, pentru care mă găsesc în lanţuri,

4. Şi s'o fac deobşte cunoscută, grăind cum se cuvine.

5. Purtaţi-vă cu înţelepciune faţă cu cei ce sunt afară (din Biserică); folosiţi-vă de prilejuri când se ivesc.

6. Vorbirea voastră să

4. 1. Lev. 25, 43; Ef. 6, 9.
2. 1 Tes. 5, 17.
3. Rom. 15, 30; Efes. 6, 19; 2 Tes. 3, 1.
5. Efes. 5, 15.
6. Marcu 9, 50.

fie totdeauna plăcută, cu sare dreasă, ca să știți cum trebue să răspundeți fiecăruia.

7. Despre toate câte mă privesc pe mine vă va lămuri Tihic, fratele meu prea iubit, slujitorul credincios și tovarășul de muncă întru Domnul.

8. L-am trimis pe el la voi tocmai pentru aceasta, ca să știți cum ne aflăm și ca să mângâe inimile voastre.

9. L-am trimis împreună cu Onisim credinciosul și iubitul nostru frate, care este dintre voi; ei vă vor aduce la știință toate cele de aici.

10. Vă îmbrățișează Aristarh, tovarășul meu de închisoare, cum și Marcu, nepotul lui Barnaba, în privința căruia ați primit porunci. Când va veni la voi, cu bine să-l primiți.

11. Asemenea și Iisus, cel ce se numește Iustus. Din tăerea împrejur numai aceștia au lucrat împreună cu mine pentru împărăția lui Dumnezeu. Ei au fost cei ce mi-au adus mângâiere.

12. Vă îmbrățișează Epafra, care este dintre voi, slujitor al lui Iisus Hristos, pururea luptând pentru voi în rugăciunile sale, ca să stați desăvârșiți și să fiți deplin întemeiați în tot ce voiește Dumnezeu.

13. Căci martor îi sunt că are multă râvnă pentru voi și pentru cei din Laodicheia, și pentru cei din Ierapole.

14. Vă îmbrățișează Luca, doftorul prea iubit, precum și Dima.

15. Imbrățișați pe frații din Laodicheia și pe Nimfa și Biserica din casa lor.

16. Și după ce scrisoarea aceasta se va citi de către voi, orânduiți să se citească și în Biserica Laodichenilor, iar pe cea din Laodicheia să o citiți și voi.

---

8. Efes. 6, 22.
10. Fapte 19, 29.
11. Fapte 11, 2.
12. Col. 1, 7.
15. Rom. 16, 5.
16. 1 Tes. 5, 27.

17. Şi spuneţi lui Arhip: Vezi de slujba pe care ai primit-o întru Domnul, ca să o duci la bun liman.

18. Inchinăciunea mea v'o scriu cu mâna mea, eu Pavel. Aduceţi-vă aminte de lanţurile mele. Harul fie cu voi!

18. 1 Cor. 16, 21.

ÎNTÂIA EPISTOLĂ A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CĂTRE

TESALONICENI

1.

Pavel laudă credința Tesalonicenilor.

1. Pavel și Silvan și Timotei, Bisericii Tesalonicenilor întru Dumnezeu Tatăl și Domnul Iisus Hristos: Har vouă și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul Iisus Hristos.

2. Mulțumim lui Dumnezeu totdeauna pentru voi toți și vă pomenim în rugăciunile noastre,

3. Aducându-ne aminte neîncetat, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, de lucrul credinței voastre și de osteneala iubirii voastre și de stăruința nădejdii voastre în Domnul nostru Iisus Hristos.

4. Fraților de Dumnezeu prea iubiți, noi știm cum ați fost aleși,

5. Căci Evanghelia noastră nu s'a vestit la voi numai în cuvânt, ci și întru putere și în Duhul Sfânt și în deplină bună încredințare — precum bine știți ce fel am fost între voi, pentru folosul vostru.

6. Iară voi v'ați făcut următori ai noștri și ai Domnului, și ați primit cuvântul cu bucuria Duhului Sfânt, măcar că

1. 1. 2 Tes. 1, 1.
3. Ioan 6, 29; 1 Cor. 13, 13.
4. Col. 3, 12.
5. 1 Cor. 2, 5.
6. 1 Cor. 4, 16.

ați avut multe necazuri.
7. Așa încât v'ați făcut pildă, tuturor celor ce cred în Macedonia și în Ahaia,
8. Pentrucă, dela voi, cuvântul Domnului a răsunat nu numai în Macedonia și în Ahaia, ci credința voastră în Dumnezeu a pătruns în tot locul, astfel că nu e nevoe să mai spunem ceva.
9. Căci toți povestesc despre noi cum am fost primiți la voi și cum v'ați întors la Dumnezeu, dela idoli, ca să slujiți viului și adevăratului Dumnezeu,
10. Și să așteptați pe Fiul Său din ceruri, pe care L-a înviat din morți, pe Iisus, cel ce ne izbăvește de mânia cea viitoare.

2.

Râvna lui Pavel pentru predicarea Evangheliei.

1. Căci știți voi înșivă, fraților, că venirea noastră la voi n'a fost fără de roadă,
2. Ci, după ce am suferit și am fost, precum știți, ocărîți în Filipi, am îndrăznit întru Dumnezeul nostru, să grăim, în fața voastră, deși cu multă luptă, Evanghelia lui Dumnezeu.
3. Pentrucă îndemnarea noastră nu venea din rătăcire, nici din gânuri necurate, nici din înșelăciune,
4. Ci, după cum am fost socotiți vrednici de Dumnezeu ca să ni se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu căutând să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu care lămurește inimile noastre.
5. Pentrucă niciodată nu ne-am arătat cu cuvinte de lingușire — după cum bine știți — nici cu ascunse porniri de lăcomie. Dumnezeu îmi este martor.
6. Nici n'am căutat mărire dela oameni, nici

7. 1 Tes 4, 10.
8. Rom. 1, 8.
9. 1 Cor. 12, 2.
10. Fapte 1, 11; Fil. 3, 20.
2. 1. Tes. 1, 5.
2 Fapte 16, 22; 17, 5.
4. Gal. 1, 10.
5. 1 Cor. 4, 20.
6. Ioan 5, 41; 2 Tes. 3, 7, sq.

dela voi, nici dela alții,
deși puteam să fim cu
greutate, ca apostoli ai
lui Hristos.
7. Noi, însă, am fost
blânzi, în mijlocul vostru,
așa precum o doică
își încălzește pe fiii săi;
8. Astfel, plini de iubire
pentru voi, eram bucuroși
să vă dăm nu numai
Evanghelia lui Dumnezeu,
ci chiar și sufletele
noastre, într'atât ne
erați de dragi.
9. Vă aduceți aminte,
fraților, de osteneala și
de truda noastră; lucrând
zi și noapte, ca să nu
fim povară nici unuia din
voi, așa v'am propovăduit
Evanghelia lui Dumnezeu.
10. Voi sunteți martori
și Dumnezeu deasemeni
cât de sfânt și cât de
drept și fără de prihană
ne-am purtat între voi,
credincioșii;
11. Ca un părinte pe
copiii săi — precum
știți — așa v'am îndemnat
și v'am povățuit pe
fiecare dintre voi,
12. Și v'am rugat cu
stăruință să umblați cum
se cuvine înaintea lui
Dumnezeu, celui ce vă
cheamă la împărăția și
la mărirea Sa.
13. Drept aceea și noi
mulțumim lui Dumnezeu
neîncetat, că luând voi
cuvântul ascultării de
Dumnezeu dela noi, nu
ați luat cuvânt omenesc,
ci, precum este adevărat,
cuvântul lui Dumnezeu,
carele și lucrează întru
voi cei ce credeți.
14. Căci voi, fraților,
v'ați făcut următori ai
Bisericilor lui Dumnezeu
care sunt în Iudeia, întru
Hristos Iisus, pentrucă
ați suferit și voi
aceleași, dela cei de un
neam cu voi, după cum
și ele dela Iudei,
15. Cari pe Domnul
Iisus L-au omorît ca și
pe prooroci; și pe noi
ne-au prigonit și sunt neplăcuți
lui Dumnezeu și

7. Fapte 20, 33.
9. 1 Cor. 4, 12; Fapte 14, 15.
10. 1 Tim. 3, 2.
12. Efes. 4, 1; Fil. 1, 27.
13. 1 Tes. 1, 5; Mt. 10, 40.
15. Fapte 2, 23.

tuturor oamenilor sunt protivnici,
16. Fiindcă ne opresc să propovăduim păgânilor ca să se mântuiască. Așa încât ei împlinesc pururea măsura păcatelor lor. Iar până la urmă, mânia lui Dumnezeu a ajuns asupra lor.
17. Ci noi, fraților, o bucată de vreme despărțiți fiind de voi, cu ochii nu cu inima, ne-am sârguit din răsputeri, cu mare dor, să vedem iarăși fața voastră.
18. Pentru aceea, am voit să venim la voi, în deosebi eu Pavel — odată și încă odată, — dar ne-a împiedicat Satana.
19. Deoarece, care este nădejdea noastră, bucuria noastră, cununa laudei noastre, dacă nu chiar voi, înaintea Domnului nostru Iisus, întru a Lui venire?
20. Pentrucă voi sunteți slava noastră și bucuria noastră.

16. Matei 23, 32.
17. Rom. 1, 11.
19. Fil. 4, 1.

3.

Rugăciune pentru sporirea și întărirea în credință a Tesalonicenilor.

1. Drept aceea, ne mai putând răbda, am hotărît să rămânem singuri la Atena.
2. Și am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu și împreună lucrător cu noi în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă îmbărbăteze în credința voastră,
3. Ca nimeni să nu se clatine în turburările de față. Căci singuri știți, că spre aceasta suntem puși.
4. Căci, și când eram la voi, v'am spus de mai nainte, că vom avea de suferit necazuri, precum s'a și întâmplat și știți prea bine.
5. Pentru aceea, și eu fiind nerăbdător, am trimis ca să cunosc credința voastră, ca nu cum-

3. 3. Efes. 3, 13.
5. Fil. 2, 16.

va să vă fi ispitit Ispititorul și în deșert să fie osteneala noastră .

6. Acum, însă, fiindcă Timotei a venit la noi dela voi, și ne-a binevestit despre credința și dragostea voastră și că aveți de noi bună amintire pururea, dorind ca să ne vedeți — după cum și noi pe voi —.

7. Pentru acest cuvânt, fraților, ne-am simțit mângâiați întru voi, prin credința voastră, în toată nevoia și strâmtorarea noastră.

8. Căci acum noi suntem vii, dacă voi stați neclintiți întru Domnul.

9. Și ce mulțumită, pentru voi, putem să dăm în schimb lui Dumnezeu, în toată bucuria cu care ne bucurăm pentru voi, înaintea Dumnezeului nostru?

10. Noaptea și ziua ne rugăm din belșug, ca să ajungem să vedem fața voastră și să împlinim lipsurile credinței voastre.

11. Iar însuși Dumnezeu și Tatăl nostru și Domnul nostru Iisus Hristos să îndrepteze calea noastră către voi!

12. Și pe voi, Domnul să vă înmulțească și să vă facă să prisosiți în dragostea unuia către celălalt și către toți, precum prisosim și noi față de voi,

13. Spre întărirea inimilor voastre, ca să fiți fără de prihană întru sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Iisus Hristos, cu toți sfinții Săi, Amin.

4.

Trebue să stăruim în curăție și în iubire. Despre cei adormiți și despre cei rămași vii, la venirea Domnului.

1. Afară de acestea, fraților, vă rugăm și vă îndemnăm, în Domnul

6. Fapte 18, 6.
7. 1 Tes. 2, 2.
13. 2 Tes. 2, 17; Fil. 1, 10.

4. 1. 2 Tes. 3, 12; Efes. 4, 1.

Iisus, ca după cum ați
luat dela noi dreptar
cum se cuvine să umblați
și să plăceți lui Dumne-
zeu — în care chip și um-
blați — așa să sporiți
din ce în ce mai mult.
2. Fiindcă știți ce po-
runci v'am dat, dela
Domnul Iisus.
3. Căci voința lui Dum-
nezeu aceasta este: sfin-
țirea voastră, ca să vă
feriți de desfrânare,
4. Ca să știe fiecare
dintre voi să-și stăpânea-
scă vasul său întru sfin-
țenie și cinste,
5. Nu în patima pofte-
lor, cum fac păgânii cari
nu cunosc pe Dumnezeu.
6. In acest lucru, ni-
meni să nu nedreptățea-
scă și să nu ia mai mult
dela fratele său, căci
Domnul este răsbunător
pentru toate acestea, du-
pă cum v'am și spus mai
înainte și v'am dat do-
vezi.
7. Căci Dumnezeu nu
ne-a chemat la necurăție,
ci la sfințire.
8. Drept aceea, cel ce
defăimează (cuvântul
meu) nu defăimează un
om ci pe Dumnezeu, ca-
rele v'a dat pe Duhul Său
cel Sfânt.
9. Despre iubirea fră-
țească nu aveți trebuință
să vă scriu, pentrucă
voi înșivă sunteți învățați
de Dumnezeu ca să vă
iubiți unul pe altul.
10. Aceasta o și faceți,
față de toți frații din Ma-
cedonia. Dar vă îndem-
năm, fraților, să aveți
prisos peste prisos!
11. Și să vă puneți toa-
tă râvna ca să trăiți în
liniște, să faceți fiecare
cele ale sale și să lucrați
cu mâinile voastre, pre-
cum v'am dat poruncă,
12. Așa încât să um-
blați cuviincios față de
cei din afară (de Biseri-
că) și să nu aveți trebu-
ință de nimeni.
13. Fraților, despre cei
ce au adormit, nu voim

3. Rom. 12, 2.
4. 1 Cor. 6. 13 și 18
5. Col. 3, 5; Gal. 4, 8.
7. 2 Tim. 1, 9.
8. Luca 10, 16.
9 Marcu 12, 31.
10. 1 Tes. 1, 7; 4, 1.
11. 2 Tes. 3, 8.
12. Rom. 13. 13.
13. 1 Cor. 10, 1.

să fiţi în neştiinţă, ca să nu vă întristaţi în rând cu ceilalţi cari nu au nădejde,

14. Pentrucă de credem că Iisus a murit şi a înviat, tot aşa (credem) că Dumnezeu, pe cei adormiţi întru Iisus, aduce-i-va împreună cu El.

15. Căci aceasta vă spunem, după cuvântul Domnului, că noi cei vii, cari vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înainte celor adormiţi,

16. Pentrucă însuşi Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu, se va pogorî din cer, şi cei morţi întru Hristos vor învia întâi.

17. După aceea, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiţi, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi aşa pururea vom fi cu Domnul.

18. Drept aceea, mângâiaţi-vă între voi, cu aceste cuvinte.

5.

A doua venire a lui Hristos. Cuviincioasă pregătire pentru ea.

1. Iar despre ani şi despre vremi, fraţilor, n'aveţi nevoie ca să vă scriem,

2. Căci singuri ştiţi prea bine, că ziua Domnului vine aşa, ca un fur în puterea nopţii.

3. Atunci când vor zice: pace şi linişte, — atunci, fără de veste, va veni peste ei pieirea, ca şi durerile peste cea însărcinată, şi scăpare nu vor avea.

4. Voi, însă, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, ca să vă apuce ziua aceea ca un fur.

5. Căci voi toţi sunteţi

---

14. Rom. 14, 9; 1 Cor. 15, 13.
15. 1 Cor. 15, 23.
17. Apoc. 11, 12; Ioan 12, 26.
5. 1. Matei 24, 36.
2. Luca 12, 39; 2 Petru 3, 10; Apoc. 3, 3.
3. Ier. 6, 14.
4. Efes. 5, 8.
5. Lc. 16, 8; Rom. 13, 12.

fii ai luminii și fii ai zi-
lei; nu suntem ai nopții,
nici ai întunericului.
6. Drept aceea, să nu
dormim ca și ceilalți, ci
să priveghem și să fim
treji.
7. Fiindcă cei ce dorm,
noaptea dorm; și cei ce
se îmbată, noaptea se îm-
bată.
8. Dar noi fiind ai zi-
lei, să fim treji, îmbră-
cându-ne în platoșa cre-
dinței și a dragostei și
punând coiful nădejdii de
mântuire;
9. Că Dumnezeu nu
ne-a rânduit spre mânie,
ci spre dobândirea mân-
tuirii, prin Domnul no-
stru Iisus Hristos,
10. Cel ce a murit pen-
tru noi, pentru ca noi —
fie că veghem (în viață),
fie că dormim (în mor-
mânt) — cu el împreună
viețuim.
11. De aceea, mângâia-
ți-vă între voi, și zidiți-
vă unul pe altul, așa pre-
cum și faceți.
12. Vă mai rugăm, fra-
ților, să aveți luare a-
minte pentru cei ce se
ostenesc între voi, pentru
cei ce vă cârmuiesc în-
tru Domnul și bine vă
sfătuesc;
13. Și, pentru munca
lor, să-i socotiți pe ei
vrednici de prisoselnică
dragoste. Trăiți între voi
în bună pace.
14. Vă rugăm, însă,
fraților, dojeniți pe cei
fără de rânduială, îmbăr-
bătați pe cei slabi de în-
ger, sprijiniți pe cei ne-
putincioși, fiți îndelung
răbdători față de toți.
15. Luați seama să nu
răsplătească cineva cui-
va răul cu rău, ci puru-
rea cele bune să urmați,
unul față cu altul și față
cu toată lumea.
16. Bucurați-vă puru-
rea.

8. Rom. 13, 12; Is. 59, 17.
9. Rom. 9, 23.
10. Rom. 14, 8, 9; 2 Cor. 5, 15.
11. 1 Tes. 4, 18; Evr. 10, 24.
12. 1 Cor. 16, 18.
14. 2 Tes. 3, 15.
15. Pilde 17, 13; Rom. 12, 17; 1 Petru 3, 9.
16. Luca 10, 20.

17. Rugați-vă neîncetat.

18. Dați mulțumită pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, pentru voi, întru Hristos Iisus.

19. Duhul să nu-l stingeți.

20. Proorociile să nu le disprețuiți.

21. Toate puneți-le la încercare; țineți ce este bine;

22. Feriți-vă de orice înfățișare a răului.

23. Și însuși Dumnezeul păcii să vă sfințească pe voi desăvârșit și duhul vostru și sufletul și trupul păzească-se în întregime, fără de prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos.

24. Credincios este Cel care vă chiamă. El va și îndeplini.

25. Fraților, rugați-vă pentru noi.

26. Îmbrățișați pe toți frații, cu sărutare sfântă.

27. Juru-vă pe voi, întru Domnul, ca să citiți scrisoarea aceasta tuturor sfinților frați.

28. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi, Amin!

17. Luca 18, 1; Rom. 12, 12; Col. 4, 2.
18. Ef. 5, 20; Col. 2, 7.
20. 1 Cor. 14, 1.
21. Rom. 2, 18.
23. Rom. 15, 33.
24. 1 Cor. 1, 9; 2 Tes. 3, 3; 2 Tim. 3, 13; 1 Ioan 1, 9.
25. Col. 4, 3.
26. Rom. 16, 16.

A DOUA EPISTOLĂ A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CĂTRE

TESALONICENI

1.

Pavel laudă credința Tesalonicienilor. Hristos răsplătește și la buni și la răi.

1. Pavel și Silva și Timotei, Bisericii Tesalonicienilor întru Dumnezeu, Tatăl nostru și întru Domnul Iisus Hristos:

2. Har vouă și pace, dela Dumnezeu Tatăl nostru și dela Domnul Iisus Hristos.

3. Datori suntem, fraților, să mulțumim pentru voi pururea lui Dumnezeu, precum se cuvine, fiindcă credința voastră crește covârșitor și dragostea fiecăruia din voi prisosește față de fiecare;

4. Astfel încât, noi înșine ne lăudăm cu voi, în Bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră, în toate prigonirile voastre și în strâmtorările pe care le suferiți,

5. Ca dovadă a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, spre învrednicirea voastră de împărăția lui Dumnezeu, pentru care și pătimiți.

6. De vreme ce drept este înaintea lui Dumnezeu să răsplătească cu

1. 2. 1 Cor. 1. 3; Col. 1, 2.
3. 1 Tes. 1, 2.
4. 2 Cor. 7, 14.
5. Fil. 1, 28; Lc. 21, 36.

necaz celor ce vă necăjesc pe voi,

7. Iar vouă celor necăjiţi, să vă dea odihnă, împreună cu noi, atunci când Domnul Iisus se va arăta din cer, cu îngerii puterii Sale,

8. In văpae de foc, şi va osândi pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu se supun Evangheliei Domnului nostru Iisus.

9. Unii ca aceştia vor lua ca pedeapsă pieirea veşnică dela faţa Domnului şi dela slava puterii Lui,

10. In ziua aceea, când va veni să se preamărească întru sfinţii Săi şi să fie privit cu uimire de către toţi cei ce au crezut, (între ei fi-veţi şi voi), pentrucă mărturia noastră, către voi, a găsit crezământ.

11. Pentru aceasta, ne şi rugăm pururea pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă facă vrednici de chemarea Sa şi să împlinească, cu putere, toată pornirea voastră spre bunătate, tot lucrul credinţei voastre,

12. Ca să se preamărească, în voi, numele Domnului nostru Iisus şi voi într'însul, prin harul Dumnezeului nostru şi al Domnului Iisus Hristos.

2.

Antihrist se arată înaintea venirii lui Hristos. Stăruinţa în dreapta credinţă.

1. In privinţa venirii Domnului nostru Iisus Hristos şi a adunării noastre împreună cu El, vă rugăm, fraţilor,

2. Să nu vă lăsaţi prea degrabă sguduiţi în cugetul vostru, nici să vă spăimântaţi — nici de duh proorocesc, nici de vorbă, nici de vreo scrisoare ca pornită dela noi, precum că ziua Domnului a şi sosit.

7. 1 Tes. 4, 16; 1 Petru 4, 13: Matei 25, 31.
8. Is. 66, 15, 16; Rom. 2, 8.
9. Is. 2, 10.
10. Col. 3, 4.
11. 1 Tes. 1, 2.
2. 1. Tes. 5, 2.

3. Să nu vă amăgească nimeni, cu niciun chip. Căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credinţă şi nu se va da pe faţă omul nelegiuirii, fiul pierzării,
4. Potrivnicul — înălţându-se mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu sau e făcut pentru închinare, aşa încât să se aşeze el în Biserica lui Dumnezeu şi pe sine să se dea drept Dumnezeu.
5. Nu vă aduceţi aminte, că pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?
6. Şi acum ştiţi bine ce-l opreşte, ca să nu se arate decât la vremea lui.
7. Pentrucă taina fărădelegii se şi înfiripează, numai că este unul care o ţine acum pe loc, până ce va fi dat la o parte.
8. Şi atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale şi-l va nimici cu strălucirea venirii Sale.
9. Iar ivirea aceluia va fi prin lucrarea lui Satan, însoţită de tot felul de puteri şi de semne şi de minuni mincinoase,
10. Şi de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă n'au primit iubirea adevărului, ca să se mântuiască.
11. Pentru aceea, Dumnezeu le trimite amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii,
12. Şi ca să cadă sub osândă toţi cei ce n'au crezut adevărul, ci au îndrăgit nedreptatea.
13. Iar noi, fraţilor iubiţi de Domnul, datori suntem totdeauna să mulţumim lui Dumnezeu pentru voi, că v'a ales Dumnezeu dintru început, spre mântuire, întru sfinţirea Duhului şi întru credinţa adevărului,
14. La care v'a chemat

3. Efes. 5, 6.
4. Dan. 11, 36.
7. Fapte 20, 29.
8. Is. 11, 4; Apoc. 19, 15.
9. Matei 24, 24.
10. 2 Cor. 2, 15.
11. Rom. 1, 24.
12. Rom. 1, 32.
13. Efes. 1, 4.

prin Evanghelia noastră, ca să câştigaţi şi v o i (partea voastră) la mărirea Domnului nostru Iisus Hristos.

15. Drept aceea, fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin e p i s t o l a noastră.

16. Iar însuşi Domnul nostru Iisus Hristos şi Dumnezeu, Tatăl nostru, Carele ne-a iubit pe noi şi ne-a dat, prin harul Său, veşnică mângâiere şi bună nădejde,

17. Să mângâie inimile voastre şi să vă întărească, la orice faptă bună şi la orice v o r b ă bună!

3.

Indemn la r u g ă c i u n e, pentru răspândirea Cuvântului Evangheliei.

1. Pe l â n g ă acestea, fraţilor, rugaţi-vă pentru noi, ca cuvântul Domnului să-şi facă d r u m u l, grabnic, şi să se preamărească, ca şi la voi.

2. Şi ca să ne izbăvim de oamenii cei răi şi vicleni. Căci credinţa nu este a tuturor;

3. Ci credincios e s t e Domnul, care vă va întări şi vă va păzi de cel Viclean.

4. Despre voi, încredinţaţi suntem în Domnul, că cele ce vă poruncim — le faceţi şi le veţi face.

5. Iar Domnul să îndrepteze inimile voastre spre dragostea lui Dumnezeu şi spre răbdarea lui Hristos!

6. Fraţilor, vă poruncim în numele Domnului nostru Iisus Hristos, să vă feriţi de orice frate care umblă fără de rânduială şi nu după învăţătura primită dela noi,

7. Căci singuri ş t i ţ i cum trebue să călcaţi pe urmele noastre, că noi n'am fost fără de rânduială, când am fost la voi,

8. Nici n'am mâncat, dela cineva, pâine în dar,

15. 2 Tes. 3, 6.
17. 1 Tes. 3, 13.
3. 1. Col. 4, 3
3. 1 Cor. 1, 9.
4. 2 Cor. 7, 16; Gal. 5, 10.
6. Mt 8, 17; Rom. 16, 17.
7. 1 Cor. 4, 18; 1 Tes. 1, 6.
8. 1 Cor. 4, 12.

ci cu muncă şi cu trudă, am lucrat noaptea şi ziua, ca să nu împovărăm pe nimeni dintre voi.

9. Nu doar că n'aveam puterea aceasta, ci ca să vă dăm o pildă cu noi înşine, ca să faceţi ca noi.

10. Că şi când ne aflam la voi, v'am dat porunca aceasta: *cine nu vrea să lucreze, acela să nu mănânce.*

11. Pentrucă auzim că unii dela voi umblă fără niciun rost, nu lucrează nimic, ci se amestecă în treburile altora;

12. Unora ca acestora le poruncim şi-i îndemnăm, întru Domnul Iisus Hristos, ca să muncească în linişte şi să-şi mănânce pâinea de ei agonisită.

13. Iar voi, f r a ţ i l o r, nu pregetaţi să faceţi ce e bine.

14. Şi dacă vreunul nu ascultă de cuvântul nostru din epistola aceasta, pe acela să-l însemnaţi şi să nu mai aveţi cu el niciun amestec, ca să-i fie ruşine.

15. Dar să nu-l socotiţi ca pe un vrăjmaş, ci povăţuiţi-l ca pe un frate.

16. Şi însuşi Domnul păcii dăruiască-vă vouă pace totdeauna şi în tot chipul! Domnul fie cu voi cu toţi!

17. Salutarea mea cu mâna mea — a lui Pavel; acesta este semnul meu în orice scrisoare. Aşa scriu.

18. Harul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi cu toţi! Amin.

9. Mt. 10, 10; 1 Cor. 4, 16.
10. Facere 3, 19.
12. 1 Tes. 4, 11.

ÎNTÂIA EPISTOLĂ A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CĂTRE

TIMOTEI

1.

Invăţătura Evangheliei trebue ferită de învăţături deşarte. Legea şi harul lui Hristos. Pavel se dă pe sine pildă.

1. Pavel, apostol al lui Iisus Hristos, după porunca lui Dumnezeu Mântuitorul nostru şi a lui Iisus Hristos, nădejdea noastră,

2. Lui Timotei, adevăratului fiu întru credinţă: har, milă, pace, dela Dumnezeu Tatăl şi dela Hristos Iisus, Domnul nostru.

3. Când am plecat în Macedonia, te-am îndemnat să rămâi în Efes, ca să pui în vedere câtorva să nu înveţe învăţături străine,

4. Nici să ia aminte la basme şi la genealogii fără de sfârşit, care aduc mai degrabă certuri, decât lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu, cea întru credinţă;

5. Pe când ţinta poruncii (Domnului) este dragostea din inimă curată, din cuget bun şi din credinţă nefăţarnică;

6. Dela care unii rătăcind s'au întors spre deşartă vorbire.

7. Ei vor să fie învăţători ai legii, dar nu înţe-

1. 1. Fapte 9, 15; Rom. 1, 1; Col. 1, 27.
2. Tit. 1, 4.
4. Tim. 4, 7.
5. Ecl. 12, 13.
6. Tim. 6, 4, 20.
7. Ioan 3, 10.

leg nici cele ce spun, nici
cele pentru care dau adeverire.
8. Noi știm că legea
este bună, dacă se folosește cineva de ea potrivit legii;
9. Știind aceasta, că
legea nu este pusă pentru cel drept, ci pentru cei fără-de-lege și răsvrătiți, pentru necredincioși și păcătoși, pentru necuvioși și spurcați, pentru ucigașii de tată și ucigașii de mamă, pentru omorîtorii de oameni,
10. Pentru curvari,
pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru mincinoși, pentru cei cari jură strâmb și pentru tot ce stă împotriva învățăturii sănătoase,
11. După Evanghelia
măririi fericitului Dumnezeu, care mi-a fost încredințată mie.
12. Mulțumesc Celui ce
m'a întărit, lui Hristos Iisus, Domnul nostru, că m'a socotit credincios și m'a pus să-I slujesc,
13. Pe mine, care mai
înainte huleam, prigoneam și înfruntam. Totuși am fost miluit, căci, în necredința mea, am lucrat din neștiință.
14. Și a prisosit cu bo-
găție harul Domnului nostru, împreună cu credința și cu dragostea cea întru Hristos Iisus.
15. Vrednic de încre-
dere și de toată primirea e cuvântul, că Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre cari cel dintâi sunt eu.
16. Și tocmai pentru a-
ceea am fost miluit, ca Iisus Hristos să arate mai întâi în mine, toată îndelunga Sarăbdare, drept pildă celor ce vor să creadă într'însul, spre dobândirea vieții veșnice.
17. Iar împăratului
veacurilor, nemuritorului, nevăzutului, singurului Dumnezeu: fie cinste și

8. Rom. 7, 12.
10. Eșire 21, 16.
11. Tim. 6, 15.
12. Fapte 9. 15
15. Matei 18, 11.

mărire în vecii vecilor, Amin!

18. Această poruncă îţi dau în seamă, fiule Timotei, ca potrivit proorociilor făcute mai înainte asupra ta, să te lupţi lupta cea bună, după cuvântul lor,

19. Având credinţă şi cuget bun, pe care unii, lepădându-le, au căzut din credinţă;

20. Dintre aceştia sunt Imeneu şi Alexandru, pe cari i-am dat Satanei, ca să se înveţe să nu hulească.

2.

Rugăciuni pentru toţi. Dumnezeu este unul şi Mijlocitorul unul. Cuvioşia celor cari se roagă. Femeia în Biserică.

1. Vă îndemn, deci, înainte de toate, să faceţi cereri, rugăciuni, mijlociri, mulţumiri, pentru toţi oamenii,

2. Pentru împăraţi şi pentru toţi cari sunt în înalte dregătorii, ca să petrecem viaţă paşnică şi liniştită, întru toată temerea de Dumnezeu şi buna cuviinţă.

3. Că acesta este lucru bun şi primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,

4. Care voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vie.

5. Căci unul este Dumnezeu, unul este şi mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni: omul Hristos Iisus,

6. Care s'a dat pe Sine preţ de răscumpărare pentru toţi, precum s'a dovedit la timpul cuvenit.

7. Spre aceasta pus-am fost propovăduitor şi apostol (adevăr grăesc, în Hristos, nu mint) — învăţător păgânilor, întru credinţă şi adevăr.

18. Tim. 6, 12; Iud. 3.
19. Tim. 3, 9.
20. 2 Tim. 2, 17; 1 Cor. 5, 5.
2. 1. Filip 4, 6.
3. Tim. 4, 10.
4. Ez. 18. 23; 2 Petru 3, 9.
5. Is. 45, 21, sq.; Ioan 17, 3; Evrei 12, 24.
6. Gal. 1, 4; Tit. 2, 14.
7. Fapte 9, 15; 2 Tim. 1, 11.

8. Vreau, aşa dar, ca bărbaţii să se roage în tot locul, ridicând mâini cucernice, fără de mânie şi fără de gâlceavă.

9. Aşijderea şi femeile, să se poarte în port cuviincios, făcându-şi lor podoabă din sfială şi cumpătare, nu din păr împletit şi din aur sau din mărgăritare sau din veşminte de mult preţ;

10. Ci — precum se cuvine unor femei care se făgăduesc temerii de Dumnezeu — făcându-şi lor podoabă din fapte bune.

11. Femeia să înveţe în linişte, cu toată ascultarea.

12. Nu îngăduesc femeii nici să înveţe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniştită.

13. Că Adam s'a zidit întâi, apoi Eva.

14. Şi nu Adam a fost amăgit, ci femeia amăgită fiind, s'a făcut călcătoare de poruncă.

15. Dar se va mântui prin naştere de fii, dacă stărueşte, cu deplină înţelepciune, în credinţă, în iubire şi în sfinţenie.

3.

Insuşirile slujitorilor bisericeşti. Taina dumnezeieştii întrupări.

1. E cuvânt prea adevărat: de pofteşte cineva episcopie, bun lucru pofteşte.

2. Se cade, însă, Episcopului să fie: fără de prihană, bărbat al unei femei, treaz, întreg la minte, cuviincios, primitor de străini, destoinic să înveţe pe alţii,

3. Nebeţiv, nedeprins să bată, neagonisitor de câştig urît, ci blând, nesfadnic, neiubitor de argint,

4. Bun chivernisitor în casa lui, având copii as-

---

9. 1 Petru 3, 3.
10. Tim. 5, 10.
11 Efes. 5, 22.
12. 1 Cor. 14, 34; Fac. 3, 16.
13. Facere 1, 27.
14. Facere 3, 6.
3. 1. Fapte 20. 28.
2. Lev. 21, 17; Tit. 1, 6.
3. Lev 10. 9· Tit. 1, 7.
4. 1 Imp. 2, 12.

cultători, întru desăvâr-
şită bunăcuviinţă.
5. Căci dacă cineva a
sa casă nu ştie să şi-o
rânduiască, cum va pur-
ta grijă de Biserica lui
Dumnezeu?
6. Episcopul să nu fie
de curând botezat, ca nu
cumva trufindu-se, să
cadă în osânda diavolu-
lui.
7. Mai trebue să aibă
mărturie bună dela cei
din afară, ca să nu cadă
în ocară şi în cursa dia-
volului.
8. Tot aşa, diaconii să
fie cucernici, nu îndoel-
nici la cuvânt, nebăutori
de vin mult, neagonisitori
de câştig urît.
9. Păstrând taina cre-
dinţei întru cuget curat.
10. Dar şi aceştia să
fie mai întâi puşi la în-
cercare, apoi, dacă se do-
vedesc fără prihană, să
se diaconească.
11. Femeile (lor) aşij-
derea să fie cuviincioa-
se, neclevetitoare, cum-
pătate, credincioase întru
toate.
12. Diaconii să fie băr-
baţi ai unei femei, să-şi
chivernisească bine case-
le şi pe copiii lor.
13. Că cei ce slujesc
bine, treaptă bună loruşi
dobândesc şi multă în-
drăsneală în credinţa cea
întru Hristos Iisus.
14. Iţi scriu acestea,
deşi am nădejde că voiu
veni la tine fără întâr-
ziere;
15. Dacă însă zăbo-
vesc — să ştii cum tre-
bue să petreci în casa
lui Dumnezeu, care este
biserica Dumnezeului ce-
lui viu, stâlp şi temelie
adevărului.
16. Şi cu adevărat, ma-
re este taina creştinătă-
ţii: Dumnezeu s'a arătat
în trup, s'a îndreptăţit în
Duhul, a fost văzut de
îngeri, s'a propovăduit
între neamuri, a fost cre-
zut în lume, s'a înălţat
întru mărire.

---

7. 1 Tim. 5, 10; 1 Cor. 5, 12.
11. Tit. 2, 3.
13. Mt. 25, 21; 1 Ioan 3, 21.
16. Ioan 1, 14; Mc. 16, 19.

4.

Invăţătorii mincinoşi ce au să vie. Porunci date lui Timotei.

1. Dar Duhul grăeşte lămurit că, în vremile cele de apoi, unii se vor depărta dela credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor,

2. Prin făţărnicia unor mincinoşi, cari sunt înfieraţi în cugetele lor.

3. Aceştia opresc dela căsătorie şi dela unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut — spre gustare cu mulţumită — pentru cei credincioşi şi pentru cei ce au cunoscut adevărul.

4. De vreme ce orice făptură a lui Dumnezeu este bună şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumită,

5. Căci se sfinţeşte prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.

6. Punându-le înaintea fraţilor toate acestea, vei fi bun slujitor al lui Hristos Iisus, (arătându-te) hrănit cu cuvintele credinţei şi ale bunei învăţături de care te-ai ţinut.

7. Iar de basmele cele lumeşti şi băbeşti, te fereşte şi deprinde-te cu credinţa cea adevărată.

8. Căci deprinderea trupească la puţin foloseşte, dar evlavia spre toate este de folos, având făgăduinţa vieţii de acum şi a celei ce va să vie.

9. Plin de adevăr este acest cuvânt şi vrednic de toată primirea,

10. Fiindcă pentru aceasta ne şi ostenim şi ne luptăm, căci ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu, care este Mântuitorul tuturor oa-

4. 1. Dan. 7, 25; 2 Tim. 3, 1; 2 Petru 3, 3; 1 Ioan 2, 18 şi Iud. 18.
3. Fac. 9, 3; 1 Cor. 10, 30.
4. Fac. 1, 31; Fapt. 10, 15.
6. 2 Tim. 1, 5.
7. 1 Tim. 6, 20; 2 Tim. 2, 16; Tit. 1, 14; 3, 9.
8. 1 Tim. 6, 6.
9. 1 Tim. 1, 15.
10. Tit. 2, 10. Ef. 5, 28.

menilor, şi în deosebi al credincioşilor.

11. Acestea să le porunceşti şi să le dai de învăţătură.

12. Nimeni să nu dispreţuiască tinereţele tale, ci te fă pildă credincioşilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credinţa, cu curăţia.

13. Până la v e n i r e a mea, ia aminte la citit, la îndemnat, la învăţătură.

14. Nu fii nepăsător faţă de harul ce este întru tine, care ţi s'a dat prin proorocie, cu punerea mâinilor preoţiei.

15. Cugetă la acestea, ţine-te de a c e s t e a, ca propăşirea ta să fie învederată pentru toţi.

16. Păzeşte-te pe tine însuţi şi învăţătura; stărueşte în ea, căci făcând aceasta şi pe tine te vei mântui şi pe cei cari te ascultă.

5.

Cum trebue a îndemna. Care văduve trebuesc ajutate. Despre p r e o ţ i. Despre păcătoşi.

1. Pe cel bătrân să nu-l înfrunţi, ci să-l îndemni ca pe un părinte; pe cei mai tineri — ca pe fraţi.

2. Pe femeile bătrâne îndeamnă-le ca pe nişte mame, pe cele tinere ca pe surori, în toată curăţia.

3. Pe cele văduve cinsteşte-le, pe cele cu adevărat văduve.

4. Dacă vreo văduvă are feciori sau nepoţi, aceştia să se învețe să cinstească mai întâi casa lor şi să dea răsplătire părinţilor, pentrucă lucrul acesta este bun şi primit înaintea lui Dumnezeu.

5. Cea cu adevărat văduvă şi rămasă singură are nădejdea în Dumnezeu şi stărueşte în cereri

12. Tit. 2, 5.
13. Ioan 5, 38.
14. 1 Tim. 5, 22; Fapte 6, 6; 8, 17.
16. Rom. 11, 14.
5. 1. Lev. 19, 33.
2. Ioan 19, 27.
5. Luca 2, 37; 18, 1.

şi în rugăciuni, noaptea şi ziua.

6. Iar cea care trăeşte în desfătări, deşi vie, e moartă.

7. Dă-le şi a c e s t e porunci, ca să fie fără de prihană.

8. Dacă, însă, cineva nu poartă grijă de ai săi şi mai ales de ai casei sale, s'a lepădat de credinţă şi este mai rău decât un necredincios.

9. Văduva care are mai puţin de şaizeci de ani, să nu fie înscrisă între văduve, şi numai dacă a fost femeia unui singur bărbat —:

10. Bine c u n o s c u t ă pentru faptele ei bune; d a c ă adică şi-a crescut copiii, dacă a fost primitoare de străini, dacă a spălat picioarele sfinţilor, dacă a venit în ajutorul celor strâmtoraţi, dacă s'a ţinut stăruitor de tot ce este lucru bun.

11. Iar de văduvele cele tinere te fereşte. Căci, atunci când poftesc împotriva lui Hristos, vor să se mărite.

12. Şi-şi agonisesc osândă, fiindcă şi-au călcat legământul dintâi.

13. Dar în acelaşi timp se învaţă să fie leneşe, umblând din casă în casă, şi nu numai leneşe, ci şi limbute şi iscoditoare, grăind cele ce nu se cade.

14. Drept aceea, hotărăsc ca văduvele tinere să se mărite, să aibă copii, să-şi vadă de case, şi să nu dea potrivnicului niciun prilej de ocară.

15. Căci unele s'au şi întors, ca să se ducă după Satana.

16. Dacă vreun credincios sau vreo credincioasă are în casă văduve, să aibă grija lor, ca Biserica să nu fie împovărată, ci să poată să ajute pe cele cu adevărat văduve.

17. Preoţii, cei ce-şi ţin bine dregătoria, să se învrednicească de îndoită cinste, mai ales cei ce se

---

6. Rom. 8, 13.
7. 1 Tim. 4, 11.
8. Gal. 6, 10; 2 Tim. 3, 5.
10. Evrei 13, 2.
13. Pilde 7, 11.
14. 1 Cor. 7, 9.
15. 1 Tim. 1, 6.
17. Rom. 12, 8.

ostenesc întru cuvânt şi în învăţătură.

18. Pentrucă Scriptura zice: Să nu legi gura boului care treieră — şi: Vrednic este lucrătorul de plata sa.

19. Pâră împotriva preotului să nu primeşti, fără numai din gura a doi ori trei martori.

20. Pe cei ce păcătuesc mustră-i de faţă cu toţi, ca şi ceilalţi să aibă teamă.

21. Te jur înaintea lui Dumnezeu şi a lui Iisus Hristos şi a îngerilor Lui celor aleşi, ca să păzeşti acestea, fără hotărîre de mai înainte luată, nefăcând nimic cu părtinire.

22. Nu pune, prea degrabă, mâinile peste nimeni, nici nu te face părtaş la păcate străine. Păstrează-te curat.

23. De acum nu bea numai apă, ci foloseşte-te de puţin vin, pentru stomacul tău şi pentru desele tale slăbiciuni.

24. Păcatele unor oameni sunt prea învederate şi merg de mai înainte la judecată, ale altora, însă, se arată mai pe urmă.

25. Tot aşa şi faptele cele bune sunt învederate, şi cele ce sunt altfel nu se pot ascunde.

6.

Despre slugi. Invăţătorii mincinoşi. Despre cei poftitori de avuţie. Despre datoriile celor bogaţi.

1. Cei ce se găsesc sub jugul robiei, să-şi socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca să nu fie hulit numele şi învăţătura lui Dumnezeu.

2. Iar cei ce au stăpâni credincioşi, să nu-i dispreţuiască, sub cuvânt că sunt fraţi în credinţă; ci şi mai mult să-i slujească, tocmai fiindcă primitorii bunei lor slujiri sunt credincioşi şi

18. A doua Lege 25, 4; 1 Cor. 9, 9; Luca 10, 7.
19. Ioan 8, 17.
22. Fapte 6, 6.
23. Ps. 103, 16.
25. Gal. 5, 22.
6. 1. Efes. 6, 5.
2. 1 Tim. 4, 11; Tit. 3, 8.

prea iubiţi. Acestea să-i înveţi şi să le porunceşti.

3. Iar de învaţă cineva într'alt chip şi nu se ţine de cuvintele cele sănătoase ale Domnului nostru Iisus Hristos şi de învăţătura cea bună după credinţă.

4. Acela e un îngâmfat, care nu ştie nimic, suferind de boala ispitirilor şi certurilor de cuvinte, din care pornesc: pisma, sfada, defăimările, bănuielile nedrepte,

5. Gâlcevile necurmate ale oamenilor stricaţi la minte şi lipsiţi de adevăr, cari socotesc că evlavia este un mijloc de câştig. Depărtează-te de unii ca aceştia.

6. Şi într'adevăr, evlavia este mare câştig, dar atunci când se îndestulează cu ce are.

7. Pentrucă noi n'am adus nimic în lume, tot aşa cum nici nu putem să scoatem ceva din ea afară.

8. Ci având hrană şi îmbrăcăminte, cu acestea fi-vom îndestulaţi.

9. Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită şi în cursă şi în multe pofte nebuneşti şi vătămătoare, ca unele care cufundă pe oameni în pierzanie şi în osândă.

10. Căci iubirea de argint este rădăcina tuturor răutăţilor şi cei ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit dela credinţă şi s'au străpuns cu mulţime de dureri.

11. Dar tu, o, omule al lui Dumnezeu, fugi de acestea şi urmează dreptatea, cucernicia, credinţa, dragostea, răbdarea, blândeţea.

12. Luptă-te lupta cea bună a credinţei, cucereşte viaţa veşnică la care ai fost chemat şi pentru care ai dat bună mărturisire înaintea multor martori.

3. Gal. 1, 6, sq.; Tim. 1, 13.
6. Fil. 4, 11.
7. Ecl. 5, 14.
8. Fac. 28, 20; Pilde 30, 8.
9. Pilde 23, 4; 28, 22.
10. Eşire 23, 8.
11. 2 Tim. 2, 22.
12. 1 Cor. 9, 25.

13. Poruncescu-ţi înaintea lui Dumnezeu, cel ce aduce toate la viaţă şi înaintea lui Iisus Hristos — cel ce, în faţa lui Ponţiu Pilat, a mărturisit mărturisirea cea bună;
14. Să păzeşti porunca, fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Iisus Hristos,
15. Pe care, la timpul cuvenit, o va arăta fericitul şi singurul Stăpânitor, Impăratul împăraţilor şi Domnul domnilor,
16. Cel ce singur are nemurire şi locueşte întru lumină neapropiată; pe care nu L-a văzut nimeni dintre oameni, nici nu poate să-L vadă; a căruia este cinstea şi stăpânirea veşnică! Amin.
17. Celor bogaţi în veacul de acum porunceşte-le să nu-şi facă închipuiri trufaşe, nici să-şi pună nădejdea în bogăţia cea nestatornică, ci întru Dumnezeul cel viu, care ne dă cu belşug toate, spre îndulcirea noastră.
18. Porunceşte-le să facă ce e bine, să se înavuţească în fapte bune, să fie darnici, să fie cu inimă largă,
19. Agonisindu-şi lor bună temelie în veacul viitor, ca să dobândească viaţa veşnică.
20. O, Timotei, păzeşte ceea ce ţi s'a încredinţat, depărtându-te de vorbirile deşarte şi lumeşti şi de împotrivirile ştiinţei mincinoase,
21. Pe care unii mărturisind-o, au rătăcit dela credinţă. Harul fie cu tine. Amin.

13. A doua Lege 32, 39; Ioan 18, 36.
15. Apoc. 17, 14; A doua Lege 10, 17.
16 Ioan 1, 18.
17. Ps. 61, 10.
18. A doua Lege 15, 7.
20. 2 Tim. 1, 14.
21. 2 Tim. 2, 18.

EPISTOLA A DOUA A SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL

CĂTRE

TIMOTEI

1.

Pavel laudă credinţa lui Timotei. Credinţa şi învăţătura sănătoasă trebuesc păzite.

1. Pavel, apostolul lui Hristos Iisus, prin voia lui Dumnezeu, ca să vestesc făgăduinţa vieţii care este în Hristos Iisus,

2. Lui Timotei, iubitului fiu: har, milă, pace dela Dumnezeu Tatăl şi dela Hristos Iisus, Domnul nostru!

3. Mulţumesc lui Dumnezeu, pe care îl slujesc — ca şi strămoşii mei — într'un cuget curat, că te pomenesc neîncetat, zi şi noapte, întru rugăciunile mele.

4. Căci îmi aduc aminte de lacrimile tale şi am dor mare să te văd, ca să mă bucur din toată inima.

5. Imi aduc iarăşi aminte de credinţa ta neprefăcută, care, precum s'a sălăşluit, întâi, în bunica ta Loida şi în muma ta Eunice, tot aşa, sunt încredinţat, că şi întru tine.

6. Pentru care cuvânt, te îndemn să ţii aprins harul lui Dumnezeu, cel

---

1. 1. 2 Tim. 2, 10; Ioan 1, 4; 1 Ioan 5, 11, sq.
2. 1 Cor. 7, 25; 1 Tim. 1, 2; Tit. 1, 4.
3. Fapte 23, 1; Rom. 1, 8.
5. Fapte 16, 1.
6. 1 Tes. 5, 19; 1 Tim. 1, 14.

ce este în tine, prin pu-
nerea mâinilor mele.
7. Căci Dumnezeu nu
ne-a dat duhul temerii, ci
al puterii şi al dragostei
şi al înţelepciunii.
8. Deci, nu te ruşina
de mărturisirea Domnu-
lui nostru, nici de mine,
care sunt în temniţă pen-
tru El, ci, cu puterea lui
Dumnezeu, fii părtaş cu
mine necazurilor Evan-
gheliei.
9. El ne-a mântuit şi
ne-a chemat cu chemare
sfântă, nu după faptele
noastre, ci după a Sa ho-
tărîre şi după harul ce
ni-a fost dat în Hristos
Iisus, mai înainte de în-
ceputul veacurilor,
10. Iar acum s'a dat pe
faţă prin arătarea Mân-
tuitorului nostru Hristos
Iisus, cel ce a nimicit
moartea şi a adus la lu-
mină viaţa şi nemurirea,
prin a Sa Evanghelie.
11. Spre aceasta am
fost pus propovăduitor şi
apostol şi învăţător al
păgânilor.
12. Din această prici-
nă şi sufăr toate aces-
tea, dar nu mă ruşinez,
că ştiu cui am crezut şi
sunt încredinţat că pu-
ternic este să păzească
ceea ce mi-a încredinţat,
până la ziua cea mare.
13. Ţine-te de drepta-
rul învăţăturilor sănătoa-
se pe care le-ai auzit dela
mine, cu credinţa şi cu
iubirea ce este în Hristos
Iisus.
14. Lucrul cel bun ce
ţi s'a încredinţat, păzeş-
te-l, cu ajutorul Sfântu-
lui Duh, care sălăşlueşte
întru noi.
15. Ştii, că toţi cei din
Asia s'au lepădat de mi-
ne, între cari: Figel şi
Ermogen.
16. Domnul să aibă mi-
lă de casa lui Onisifor,
căci de multe ori mi-a
înviorat sufletul şi de
lanţurile mele nu s'a ru-
şinat,
17. Ci, sosind în Roma,

---

7. Rom. 8, 15.
9. Tit. 3, 5.
10. Rom. 16, 25; Is. 25, 8; Osie 13, 14; 1 Cor. 15, 55; Evrei 2, 14.
11. 1 Tim. 2, 7.
12. 2 Tim. 4, 8.
13. 1 Tim. 6, 3; Tit. 2, 1.
14. 1 Tim. 6, 20.
17. Fapte 28, 16.

cu multă osârdie m'a căutat și m'a găsit.

18. Dăruiască-i Domnul, ca în ziua cea mare, milă să găsească dela Domnul. Iar câtă slujbă mi-a făcut el în Efes, tu știi mai bine ca oricine.

2.

Cununa celor ce se oștesc pentru Hristos. Cum trebue să petreacă învățătorii cei buni. Impotriva lui Imeneu și a altor învățători mincinoși.

1. Tu, deci, fiul meu, întărește-te în harul care e în Hristos Iisus.

2. Și cele ce ai auzit dela mine, cu mulți martori de față, acestea le încredințează la oameni credincioși, cari vor fi destonici să învețe și pe alții.

3. Ia-ți partea ta de suferință, ca un bun ostaș al lui Hristos Iisus.

4. Niciun ostaș, când intră în oștire, nu se încurcă cu treburile vieții, tocmai ca pe plac să fie celui care strânge oaste.

5. Iar când se luptă cineva la jocuri, nu ia cununa, dacă nu s'a luptat după legile jocului.

6. Cuvine-se ca plugarul ce se ostenește să mănânce mai întâi din roade.

7. Ințelege cele ce-ți grăesc. Căci Domnul îți va da pricepere în toate.

8. Adu-ți aminte de Iisus Hristos, care a înviat din morți și este din neamul lui David — după Evanghelia mea.

9. Pentru această Evanghelie sufăr până acolo, că sunt ținut în lanțuri ca un făcător de rele. Dar cuvântul lui Dumnezeu nu știe de lanțuri.

10. De aceea, toate le rabd, pentru cei aleși, ca și ei să aibă parte de mântuirea care este întru Hristos Iisus și de mărirea veșnică.

---

2. 2. 1 Tim. 3, 2.
3. 2 Tim. 4, 5.
4. 1 Cor. 9, 25.
5. 2 Tim. 4, 8.
8. 1 Cor. 15, 4; 2 Imp. 7, 12.
9. Ef. 3, 1; Fil. 2, 17.
10. Col. 1, 24.

11. Adevărat este cuvântul: Dacă am murit împreună cu El, vom și învia împreună cu El.

12. Dacă stăruim în răbdare, vom și împărăți împreună cu El; de-L vom tăgădui, și El ne va tăgădui;

13. Dacă îi suntem necredincioși — El rămâne credincios, căci nu poate să se tăgăduiască pe Sine însuși.

14. Amintește-le de acestea și jură-i înaintea lui Dumnezeu să nu se certe, pentru cuvinte, ceea ce la nimic nu folosește, fără numai la surparea ascultătorilor.

15. Silește-te să te arăți pe tine însuți lămurit înaintea lui Dumnezeu, lucrător cu față curată, drept îndreptând cuvântul adevărului.

16. Iar de lumeștile și deșartele vorbiri te ferește. Căci ele vor spori nelegiuirea tot mai mult,

17. Și cuvântul lor va roade ca gangrena. Dintre aceștia sunt Imeneu și Filet,

18. Cari au rătăcit dela adevăr, zicând că învierea s'a și petrecut, și răstoarnă credința unora.

19. Însă temelia pusă de Dumnezeu stă neclintită, având pecetia aceasta: Cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Lui; și: să se depărteze dela nedreptate oricine numește numele Domnului.

20. Iar într'o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre cinste, iar altele spre necinste.

21. Deci, de se va curăți cineva pe sine de acestea, va fi vas de cinste, sfințit, de bună treabă stăpânului, gătit spre orice lucru bun.

22. Apoi, de poftele tinereților fugi și urmează dreptatea, credința, dragostea, pacea cu toți

11. Rom. 6, 5; 1 Petru 4, 13.
12. Mt. 10, 33; Lc. 9, 26.
13. Rom. 3, 3; Num. 23, 19.
14. 1 Tim. 6, 4; Tit. 3, 9.
15. 1 Tim. 4, 6; Tit. 2, 7.
16. 1 Tim. 4, 7; Tit. 1, 14.
17. 1 Tim. 1, 20.
22. 1 Tim. 6, 11.

cei ce cheamă pe Domnul din inimă curată.

23. Ține-te departe de întrebările nebunești și neziditoare, bine știind că dau prilej de ceartă.

24. Și unui slujitor al Domnului nu i se cade să se certe, ci să fie blând față cu toți, destoinic să dea învățătură, răbdător la necazuri,

25. Meșter să dojenească cu blândețe pe cei ce stau împotrivă, ca doar le-o da Dumnezeu pocăință spre cunoașterea adevărului,

26. Și aduși fiind de El din nou la viață, ca să facă voia lui Dumnezeu, să se trezească din cursa diavolului.

3.

Răutatea și păcatele vremurilor din urmă. Timotei urmaș credincios al lui Pavel. Scriptura insuflată de Dumnezeu.

1. Și aceasta să știi că, în zilele din urmă, vor veni vremuri cumplite.

2. Că vor fi oamenii iubitori de sine, iubitori de argint, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie,

3. Lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, neiubitori de bine,

4. Vânzători, porniți, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu,

5. Având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de aceștia.

6. Căci dintre aceștia sunt cei ce se vâră prin case și robesc pe femeiuștele împovărate de păcate și purtate de multe feluri de pofte,

7. Pururea învățând și neputând niciodată să ajungă la deplina cunoștință a adevărului.

8. Și după cum Iannes și Iambres s'au împotri-

23. 1 Tim. 4, 7; 6, 4.
24. Tit. 1, 7.
3. 1. 1 Tim. 4, 1.
2. Rom. 1, 29, sq.
4. Fil. 3, 19.
5. Matei 7, 15; Tit. 1, 15; Matei 18, 17.
6. Mt. 23, 14; Mc. 12, 40.
7. 1 Tim. 2, 4.
8. Eșire 7, 11.

vit lui Moise, așa și aceș-
tia stau împotriva ade-
vărului, oameni stricați
la minte și netrebnici
pentru credință.
9. Dar nu vor merge
mai departe, pentrucă
nebunia lor va fi vădită
tuturor, precum a fost
și a acelora.
10. Tu, însă, ai urmat
învățătura mea, strădania
mea, ținta mea, cre-
dința mea, îndelunga mea
răbdare, dragostea mea,
îngăduința mea,
11. Prigonirile și sufe-
rințele care mi s'au fă-
cut în Antiohia, în Ico-
nia, în Listra; câte pri-
goniri am răbdat! — și
din toate m'a izbăvit
Domnul.
12. Și toți cari voiesc
să trăiască cucernic în
Hristos Iisus vor fi pri-
goniți.
13. Iar oamenii vicleni
și amăgitori vor merge
din rău în mai rău, rătă-
cind pe alții și rătăciți
fiind ei înșiși.
14. Tu, însă, rămâi în
cele ce ai învățat și de
care ești încredințat, de-
oarece știi dela cine ai
primit învățătură,
15. Și fiindcă de mic
copil cunoști Sfintele
Scripturi, care pot să te
înțelepțească spre mân-
tuire, prin credința cea
întru Hristos Iisus.
16. Toată Scriptura
este insuflată de Dumne-
zeu și de folos spre în-
vățătură, spre mustrare,
spre îndreptare spre în-
țelepțirea care duce la
dreptate,
17. Astfel ca omul lui
Dumnezeu să fie desă-
vârșit, pregătit pentru
orice lucru bun.

4.

*Stăruința împotriva ce-
lor abătuți dela credință.*

1. In fața lui Dumne-
zeu și a lui Hristos Iisus,

11. Fapte 13, 50; Ps. 33, 18.
12. Matei 16, 24; Fapte 14, 22.
13. 1 Tim. 4, 1.
14. 2 Tim. 2, 2.
16. Rom. 15, 4; Petr. 1, 19.
17. 1 Tim. 6, 11; 2 Tim. 2, 21.
4. 1. Matei 25, 31; Ioan 5, 27; Fapte 10, 42; 2 Cor. 5, 10; 2 Tes. 1, 7; 1 Petru 4, 5.

care va să judece viii și morții, juru-te pe tine pe arătarea Lui și pe împărăția Lui:
2. Propovădueşte cuvântul, stărueşte cu timp şi fără de timp, mustră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga-răbdare și învățătura.
3. Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învăţătura sănătoasă, ci — dornici să-și gâdile auzul — își vor grămădi învăţători după poftele lor,
4. Și-și vor întoarce urechile dela adevăr și se vor abate către basme.
5. Insă tu fii treaz în toate, suferă răul, fă lucru de binevestitor, slujba ta fă-o deplin!
6. Că eu de-acum sunt gata pentru jertfă și vremea despărţirii mele s'a apropiat.
7. Lupta cea bună m'am luptat, călătoria am săvârşit, credinţa am păzit;
8. De acum mi s'a gătit cununa dreptăţii, pe care Domnul îmi va da-o în Ziua Aceea, El, Dreptul Judecător, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui.
9. Sileşte-te să vii curând la mine.
10. Căci Dima, iubind veacul de acum, m'a lăsat și s'a dus la Tesalonic; Crescent în Galatia, Tit în Dalmaţia.
11. Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu și adu-l cu tine, căci îmi este de mare folos la slujbă.
12. Pe Tihic l-am trimis la Efes.
13. Când vei veni, adu-mi felonul pe care l-am lăsat în Troada, la Carp, precum și cărţile, mai ales pergamentele.
14. Alexandru, arăma-

2. Is. 58, 1; Tit. 1, 9.
3. 1 Tim. 6, 3.
4. 1 Tim. 4, 7; Tit. 1, 10.
5. Fapte 21, 8.
6. Fil. 1, 23.
7. 1 Cor. 9, 25; 1 Tim. 6, 12; Evr. 12, 1; Fil. 3, 14.
8. 1 Petru 5, 4; Iacov 1, 12; Apoc. 2, 10.
10. Col. 4, 14.
11. Fapte 15, 37; Col. 4, 10.
12. Fapte 20, 4; Efes. 6, 21; Col. 4, 7.
14. 1 Tim. 1, 20; 2 Imp. 3, 39; Ps. 27, 5.

rul, mi-a făcut multe re-
le; Domnul să-i răsplă-
tească după faptele lui.
15. Păzeşte-te şi tu de
el, căci s'a împotrivit
foarte cuvântărilor noa-
stre.
16. La întâia mea apă-
rare, nimeni nu mi-a ve-
nit într'ajutor, ci toţi
m'au părăsit. Să nu li se
ţină în socoteală!
17. Dar Domnul mi-a
stat într'ajutor şi m'a în-
tărit, pentru ca, prin mi-
ne, Evanghelia să fie pe
deplin vestită şi s'o audă
toate neamurile; iar eu
am scăpat din gura leu-
lui.
18. Domnul mă va iz-
băvi de orice lucru rău
şi mă va mântui, în îm-
părăţia Sa cea cerească.
Lui fie mărirea în vecii
vecilor, Amin!
19. Imbrăţişază pe Pri-
sca şi pe Acvila şi casa
lui Onisifor.
20. Erast a rămas în
Corint; pe Trofim l-am
lăsat în Milet, fiind bol-
nav.
21. Sileşte-te să vii
mai înainte de începutul
iernii. Te îmbrăţişează
Eubul şi Pudenţiu şi Li-
nos şi Claudia şi fraţii
toţi.
22. Domnul Iisus Hri-
stos să fie cu duhul tău!
Harul să fie cu voi!
Amin.

16. Ioan 16, 32.
17. Fapte 23, 31; 12, 11.
18. Rom. 16. 27; Gal. 1, 5; 1 Tim. 6, 16.
19. Fapte 18, 2; Rom 16, 3.
20. Fapte 19, 22; 20, 4.
22. Tit. 3, 15.

EPISTOLA SF. APOSTOL PAVEL

CĂTRE

T I T

1.

Inchinăciune. Lucrul lui Tit, întru înjghebarea Bisericii din Creta. Ce fel sunt Cretanii. Toate sunt curate pentru cei curaţi.

1. Pavel, slujitor al lui Dumnezeu şi apostol al lui Iisus Hristos, pentru credinţa aleşilor lui Dumnezeu şi pentru cunoştinţa adevărului celui întocmai cu buna cucernicie,

2. — Intru nădejdea vieţii veşnice, făgăduite mai înainte de anii vecilor de Dumnezeu care nu minte.

3. Şi care, la timpul cuvenit, şi-a făcut cunoscut cuvântul Său, prin propovăduirea încredinţată mie, după porunca Mântuitorului nostru Dumnezeu —

4. Lui Tit, adevăratului meu fiu, din credinţa noastră, amândorora — har, milă şi pace, dela Dumnezeu Tatăl şi dela Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

5. Pentru aceasta team lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc şi să aşezi preoţi prin cetăţi, precum ţi-am rânduit:

6. De este cineva fără

1. 1. 1 Tim. 3, 16.
2. Rom. 1, 2.
3 Efes. 1, 9; Fapte 9, 6; Gal. 1, 1; 1 Tes. 2, 4.
4. 1 Tim. 1, 2; Efes 1, 2; Col. 1, 2.
6. Lev. 21, 17; 1 Tim. 3, 2; 1 Petru 5, 3.

de prihană, bărbat al unei femei, având fii credincioși, nu sub invinuire de desfrânare sau neascultători.

7. Căci se cuvine Episcopului să fie fără de prihană, ca un iconom al lui Dumnezeu, neîngâmfat, nu grabnic la mânie, nu dat la băutură, nebătăuș, nepoftitor de câștig urît,

8. Ci primitor de străini, iubitor de bine, treaz la minte, drept, cuvios, înfrânat,

9. Ținându-se de cuvântul cel credincios al învățăturii, ca destoinic să fie și să îndemne la învățătura cea sănătoasă și să mustre pe cei protivnici.

10. Pentrucă sunt mulți răsvrătiți, grăitori în deșert și înșelători, mai ales cei dintru tăierea împrejur,

11. Cărora trebue să li se închidă gura ca unora cari răsvrătesc case întregi, învățând, pentru agonisită rușinoasă, cele ce nu se cade.

12. Unul dintre ei, chiar un prooroc al lor, a rostit: Cretanii sunt pururea mincinoși, fiare urîcioase, leneși și mâncăcioși.

13. Mărturia aceasta este adevărată; pentru care pricină, mustră-i cu asprime, ca să fie sănătoși în credință,

14. Și să nu dea ascultare basmelor iudaicești și poruncilor unor oameni, cari își întorc fața dela adevăr.

15. Toate sunt curate pentru cei curați; iar pentru cei întinați și necredincioși nimic nu este curat, ci li s'au spurcat lor și mintea și cugetul.

16. Ei mărturisesc că îl cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele lor îl tăgăduesc, urîcioși fiind, nesupuși și la orice lucru bun — netrebnici.

7. Lev. 10, 9; Ez. 44, 21.
9. 2 Tes. 2, 15.
11 Mt. 22, 34; 2 Tim. 3, 6.
13. 2 Tim. 4, 2.
14. 1 Tim. 4, 7; Is. 29, 13.
15. Mt. 15, 11; Rom. 14, 20.
16. 2 Tim. 3, 5.

2.

Sfaturi bătrânilor, bătrânelor, tinerilor, slugilor. Darul cel mântuitor s'a arătat tuturor.

1. Ci tu grăeşte cele ce se cuvine învăţăturii sănătoase.
2. Spune bătrânilor să fie treji, cinstiţi, întregi la minte, sănătoşi în credinţă, în dragoste, în răbdare;
3. Aşijderea bătrânelor — să aibă în înfăţişarea lor o sfântă cuviinţă, să nu fie zavistnice, să nu fie robite de vin prea mult, să învețe de bine,
4. Ca să înţelepţească pe cele tinere să-şi iubească bărbaţii, să-şi iubească copiii,
5. Şi să fie cumpătate, curate, gospodine, cu inimă bună, plecate bărbaţilor lor, ca să nu fie defăimat cuvântul lui Dumnezeu.
6. Povăţueşte, asemenea, pe cei tineri să fie înfrânaţi.
7. Intru toate arată-te pe tine pildă de **fapte** bune, dovedind în învăţătură: neschimbare, cuviinţă,
8. Cuvânt sănătos şi fără prihană, pentru ca cel protivnic să se ruşineze, neavând de zis nimic rău despre noi.
9. Slugile să se supună stăpânilor lor, să le fie bine plăcuţi întru toate, să nu le întoarcă vorba,
10. Să nu fure nimic, ci să le arate desăvârşită bună credinţă, ca să facă de cinste întru toate învăţătura Mântuitorului nostru Dumnezeu.
11. Căci harul mântuitor al lui Dumnezeu s'a arătat tuturor oamenilor,
12. Invăţându-ne pe noi să lepădăm fără-de-legea şi poftele lumeşti şi, în veacul de acum, să trăim cu întreagă înţelep-

---

2. 1. 1 Tim. 6, 3; 2 Tim. 1, 13.
3. 1 Tim. 2, 9; 1 Petru 3, 1.
5. Efes. 5, 23.
7. 1 Tim. 4, 12; 1 Petru 5, 3.
9. Efes. 6, 5; Col. 3, 22; 1 Tim. 6, 1; 1 Petru 2, 18.
10. Neem. 5, 9.
11. Tit. 3, 4; Ioan 4, 9.
12. Efes. 1, 4.

cune, cu dreptate și cu cucernicie;

13. Și să așteptăm fericita nădejde și arătarea slavei marelui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Hristos Iisus,

14. Carele s'a dat pe Sine pentru noi, ca să ne izbăvească de toată fără-de-legea și să-și curățească Lui popor ales, râvnitor de fapte bune.

15. Acestea grăește și îndeamnă și ceartă cu toată tăria. Nimeni să nu te disprețuiască.

3.

Cum trebue să fie cei înnoiți prin Duhul. Desbinătorul trebue ocolit.

1. Adu-le aminte să se supună stăpânirilor și dregătorilor, să asculte, să fie gata spre orice lucru bun,

2. Să nu defaime pe nimeni, să fie pașnici, să fie îngăduitori, să arate către toți oamenii deplină blândețe.

3. Pentrucă și noi eram altădată fără de minte, neascultători, amăgiți, slujind poftelor și multor feluri de desfătări, petrecând viața în răutate și pismuire, urîți fiind și urîndu-ne unul pe altul.

4. Iar când bunătatea și iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Dumnezeu s'au arătat,

5. El ne-a mântuit, nu din faptele cele întru îndreptățire, săvârșite de noi, ci după a Lui îndurare, prin baia nașterii celei de a doua și prin înnoirea Duhului Sfânt,

6. Pe care l-a vărsat peste noi, din belșug, prin Iisus Hristos, Mântuitorul nostru,

7. Ca îndreptățindu-ne prin harul Lui, să ne facem, potrivit nădejdii, moștenitorii vieții celei veșnice.

8. Vrednic de crezare

---

14. Gal. 1, 4; 1 Tim. 2, 6; Evrei 13, 21.
15. 1 Tim. 4, 12.
3. 1. 1 Petru 2, 13; Efes. 2, 10; 2 Tim. 3, 17.
2. Gal. 6, 1; Efes. 4, 2; Fil. 4, 5.
3. 1 Cor. 6, 11; Ef. 2, 2.
4. 1 Ioan 4, 9.
5. Ef. 2, 8; 2 Tim. 1, 9.
6. Ezechiel 36, 25; Ioil 3, 1; Ioan 7, 39.
7. Rom. 5, 1; 8, 17.

este acest cuvânt, — şi despre acestea voiesc să mărturiseşti cu tărie, pentru ca acei ce au crezut în Dumnezeu să aibă grijă, să se nevoiască la fapte bune. Că acestea sunt cele bune şi de folos oamenilor.

9. Iar de întrebările nebuneşti şi de genealogii şi de certuri şi de sfădirile pentru Lege—te fereşte; căci sunt nefolositoare şi deşarte.

10. De omul eretic, după întâia şi a doua mustrare, depărtează-te,

11. Deoarece ştii că unul ca acesta s'a abătut şi a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit.

12. Când voiu trimete pe Artemas la tine sau pe Tihic, sârgueşte-te să vii la mine la Nicopole, căci acolo m'am hotărît să iernez.

13. Pe Zenas, ştiutorul de pravili, şi pe Apolos trimite-i mai înainte, cu bună grijă, ca nimic să nu le lipsească.

14. Şi să se înveţe şi ai noştri să poarte grijă de lucrurile bune, spre treburile cele de neapărată nevoie, ca să nu fie fără de roadă.

15. Te îmbrăţişează toţi cari sunt cu mine. Imbrăţişează pe cei ce ne iubesc întru credinţă. Harul fie cu voi cu toţi! Amin.

9. 1 Tim. 4, 7.
10. Matei 7, 15; 1 Cor. 5, 9; Matei 18, 17.
11. 1 Tim. 6, 4.
12. Fapte 20, 4; Efes. 6, 21; Col. 4, 7; Tim. 4, 12.
13. Fapte 18, 24; 1 Cor. 1, 12.
14. Efes. 4, 28; 1 Tim. 6, 18. Matei 7, 19; Fil. 4, 17.
15. Gal. 5, 6.

EPISTOLA SF. APOSTOL PAVEL
CĂTRE
FILIMON

1.

Pavel laudă pe Filimon și mijlocește ca să ierte pe Onisim, robul său, primindu-l iarăși ca pe un frate în Domnul.

1. Pavel, întemnițatul lui Iisus Hristos, și fratele Timotei, prea iubitului Filimon, soțul nostru de lucru,
2. Și sorei Apia și lui Arhip, cel împreună oștean cu noi, și Bisericii din casa ta:
3. Har vouă și pace, dela Dumnezeu Tatăl nostru, și dela Domnul Iisus Hristos!
4. Mulțumesc pururea Dumnezeului meu, când te pomenesc în rugăciunile mele,
5. Căci am auzit despre dragostea ta și despre credința pe care o ai către Domnul Iisus și către toți sfinții.
6. Și mă rog ca părtășia ta la credință să se facă lucrătoare în deplina cunoștință a oricărei fapte bune, pe care o faceți pentru Hristos Iisus,
7. Căci am avut multă bucurie și mângâere, din dragostea ta, întrucât inimile sfinților, frate, s'au odihnit prin tine.

1. 1. Efes. 3, 1.
2. Col. 4, 17; Rom. 16, 5; 1 Cor. 16, 9.
3. Col. 1, 2.
4. Rom. 1, 8; Efes. 1, 16.
5. Efes. 1, 15; Col. 1, 4.
6. Tit. 3, 14; Evrei 10, 24.
7. 2 Cor. 7, 14; 2 Tim. 1, 16.

8. Drept aceea, deşi a-
vând, întru Hristos, tot
dreptul să-ţi poruncesc
ce se cuvine,
9. Pentru cuvântul
dragostei însă îţi fac mai
de grabă o rugăminte.
Aşa cum sunt, eu bătrâ-
nul Pavel, iar acum şi
întemniţatul lui Iisus
Hristos,
10. Te rog pe tine pen-
tru copilul meu, pe care
l-am născut fiind în lan-
ţuri, te rog pentru Oni-
sim,
11. Cel ce altădată
nu-ţi era bun la nimic,
dar acum şi ţie şi mie
de folos. L-am trimis
înapoi la tine, —
12. Pe el, adică chiar
inima mea!
13. Eu vream să-l ţiu
la mine, ca, în locul tău,
să-mi slujească întru le-
găturile Evangheliei,
14. Dar fără de încu-
viinţarea ta n'am voit să
fac nimic, ca fapta ta
cea bună să nu fie de
silă, ci de bună voie.
15. Căci poate pentru
aceea a fost despărţit de
tine câtva timp, ca veş-
nic să fie al tău,
16. De acum nu ca rob,
ci mai presus de rob, ca
frate prea iubit, — mai
ales pentru mine, dar cu
atât mai vârtos pentru
tine, şi după trup şi în
Domnul.
17. Deci, dacă mă so-
coteşti părtaş cu tine,
primeşte-l, cum m'ai
primi pe mine.
18. Iar de te-a păgubit
cu ceva, sau îţi este da-
tor ceva, pune aceasta în
socoteala mea.
19. Eu, Pavel, îţi scriu
cu mâna mea; eu îţi voiu
plăti, ca să nu-ţi spun
că tu, cu tine însuţi, eşti
datornicul meu.
20. Aşa frate! Să mă
bucur şi eu de tine întru
Domnul! Odihneşte, în
Hristos, inima mea!
21. Bine încredinţat de
ascultarea ta, scris-am
ţie, ştiind că şi mai pre-
sus decât grăesc vei face.

8. 1 Tes. 2, 7.
10. Col. 4, 9; 1 Cor. 4, 15; Gal. 4, 19.
13. 1 Cor. 16, 17; Fil. 2, 3.
14. 2 Cor. 9, 7.
15. Facere 45, 5.
16. Matei 23, 8.
21. 2 Cor. 7, 15.

22. Ci odată cu aceasta îmi şi pregăteşte loc de găzduit, fiindcă nădăjduesc, că prin rugăciunile voastre voiu fi dăruit vouă.

23. Te îmbrăţişează Epafras, tovarăşul meu de lanţuri întru Hristos Iisus, cum şi

24. Marcu, Aristarh, Dima, Luca, soţii mei de lucru.

25. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.

22. Fil. 1, 15.
23. Col. 1, 7.
24. Fapte 12, 12; 19, 29; Col. 4, 10.

EPISTOLA SF. APOSTOL PAVEL

CĂTRE

EVREI

1.

Dumnezeu a trimis oamenilor pe Fiul Său, care este peste toate, mai presus decât îngerii şi de toată făptura.

1. După ce Dumnezeu odinioară, în multe rânduri şi în multe chipuri, a vorbit părinţilor noştri prin prooroci,
2. In zilele acestea mai de pe urmă, ne-a grăit nouă prin Fiul, pe care L-a pus moştenitor a toate şi prin care a făcut şi veacurile;
3. Care fiind strălucirea slavei şi chipul fiinţei lui Dumnezeu şi care ţine toate cu cuvântul puterii Sale, după ce a săvârşit curăţirea păcatelor noastre, a şezut de-a-dreapta măririi, întru cele prea înalte,
4. Făcându-se cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moştenit nume mai deosebit decât ei.
5. Căci căruia dintre îngeri i-a zis Dumnezeu vreodată: Fiul Meu eşti Tu, Eu astăzi Te-am născut; şi iarăşi: Eu îi voiu fi Lui Tată şi El îmi va fi Mie Fiu?
6. Şi iarăşi, când aduce în lume pe Cel întâi născut, El zice: Şi să se

---

1. 2. Ps. 2, 8; Matei 21, 38; Ioan 1, 10.
3. 2 Cor. 4, 4; Col. 1, 15; Evrei 9, 14.
5. Ps. 2, 7; 2 Imp. 7, 14.
6. Rom. 8, 29; Ps. 96, 8.

închine Lui toţi îngerii lui Dumnezeu.

7. Şi de îngeri zice: Cela ce face pe îngerii Săi duhuri şi pe slugile Sale pară de foc;

8. Iar către Fiul: Scaunul Tău, Dumnezeule, în veacul veacului; toiagul dreptăţii este toiagul împărăţiei Tale.

9. Iubit-ai dreptatea şi ai urît fără-de-legea; pentru aceea Te-a uns pe Tine, Dumnezeule, Dumnezeul Tău cu untul de lemn al bucuriei, mai mult decât pe părtaşii Tăi.

10. Şi apoi: Intru început Tu, Doamne, pământul L-ai întemeiat şi cerurile sunt lucrul mâinilor Tale;

11. Ele vor pieri, dar Tu rămâi, şi toate ca o haină se vor învechi;

12. Ca pe un veşmânt le vei schimba şi schimbate vor fi. Dar Tu acelaşi eşti şi anii Tăi nu se vor sfârşi.

13. Şi căruia dintre îngeri zis-a Dumnezeu vreodată: Şezi de-a-dreapta Mea până când voiu pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale — ?

14. Ingerii oare nu sunt toţi duhuri slujitoare, trimişi ca să slujească, pentru cei ce vor fi moştenitorii mântuirii?

2.

Precum s'au pedepsit îngerii pentru neascultare, aşa se vor pedepsi cei ce calcă poruncile lui Hristos, care este începătorul mântuirii noastre!

1. Pentru aceea cadese ca noi să ascultăm cu atât mai mult de cele auzite, ca nu cumva să alunecăm pe alături.

2. Căci dacă s'a adeverit cuvântul grăit prin îngeri şi orice călcare de poruncă şi orice neascultare şi-a primit dreapta răsplătire,

---

7. Ps. 103, 5.
8. Ps. 44, 8.
9. Fapte 10, 38.
10. Ps. 101, 26, sq.
12. Is. 34, 4.

13. Matei 22, 43; Ps. 109, 1, 2.
14. Ps. 90, 11
2 2. Fapte 7, 53; Gal. 3, 19.

3. Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători la o astfel de mântuire care, luând obârşie din propovăduirea Domnului, ne-a fost adeverită de cei ce au ascultat-o,
4. Pe când Dumnezeu întărea mărturia lor, cu semne şi cu minuni şi cu multe feluri de puteri şi cu darurile Duhului Sfânt, împărţite după a Sa voinţă?
5. Pentrucă nu îngerilor a supus Dumnezeu lumea viitoare, despre care vorbim.
6. Iar oarecine a mărturisit undeva, zicând: Ce este omul, că-l pomeneşti pe el, sau fiul omului, că-l cercetezi pe el?
7. Pusu-l-ai pe el, scurtă vreme, mai prejos de îngeri; cu mărire şi cu cinste l-ai încununat şi l-ai pus peste lucrurile mâinilor Tale.
8. Toate le-ai supus sub picioarele lui. — Dar prin aceea că a supus lui toate (înţelegem) că nimic n'a lăsat nesupus. Acum, însă, încă nu vedem cum că toate i-au fost supuse.
9. Ci pe cel ce, scurtă vreme, a fost pus mai prejos de îngeri, pe Iisus, îl vedem încununat cu mărire şi cu cinste, din pricina morţii pe care a suferit-o, astfel că, prin harul lui Dumnezeu, El a gustat moartea pentru fiecare om.
10. Căci, ducând pe mulţi fii la mărire, i se cădea Aceluia, pentru care sunt toate şi prin care sunt toate, ca să desăvârşească prin suferinţă pe începătorul mântuirii lor.
11. Pentrucă şi cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi, dintr'unul sunt toţi; de aceea nu se ruşinează să-i numească pe ei fraţi,

3. Evr. 10, 29; 12, 25.
4. Marcu 16, 20; Fapte 2, 4; 1 Cor. 12, 1.
5. 2 Petru 3, 13.
6. Ps. 8, 5.
7. Matei 28, 18.
8. Ef. 1, 22; Mt. 11, 27.
9. Fil. 2, 8; 2 Cor. 6, 14; 1 Ioan 2, 2.
10. Ioan 1, 3.
11. Marcu 3, 34.

12. Atunci când zice: Spune-voiu fraţilor mei numele tău. In mijlocul bisericii te voiu lăuda.

13. Şi iarăşi: într'însul îmi voiu pune nădejdea mea; şi încă odată: Iată-mă, eu şi copiii pe cari mi i-a dat Dumnezeu.

14. Deci, de vreme ce copiii s'au făcut părtaşi sângelui şi trupului, în acelaşi fel şi El aceloraşi s'a împărtăşit ca să surpe, prin moartea Sa, pe cel ce are stăpânirea morţii, adică pe Diavolul,

15. Şi ca să izbăvească pe acei pe care frica morţii îi ţinea în robie, toată viaţa.

16. Căci, negreşit nu de îngeri are grijă, ci de seminţia lui Avraam are grijă.

17. Pentru aceea, dator era întru toate să se asemene fraţilor, ca să fie milostov şi credincios arhiereu în cele către Dumnezeu, pentru ispăşirea păcatelor poporului.

18. Căci prin ceea ce a pătimit, fiind El însuşi ispitit, poate şi celor ce se ispitesc să le ajute.

3.

Hristos este mai presus decât Moise. Dacă neascultarea de Moise aduce pedeapsă, cu atât mai mult neascultarea de Hristos.

1. Pentru aceea, fraţi sfinţi, cari sunteţi părtaşi chemării celei cereşti, îndreptaţi privirea voastră la trimisul şi Arhiereul mărturisirii noastre, la Iisus Hristos.

2. Care credincios a fost Celui ce L-a rânduit, precum şi Moise în toată casa Domnului.

3. Pentrucă Iisus s'a învrednicit de mai multă mărire decât Moise, după cum are mai multă cinste decât casa: cel ce a clădit-o.

12. Ps. 31, 24; Ioan 20, 17.
13. 2 Imp. 22, 3; Ps. 17, 3; Is. 8, 17.
14. 2 Tim. 1, 10; Osie 13, 14.
15. Luca 1, 74.
17 Evrei 4, 15.
3. 1. Evrei 4, 14.
2. Num. 12, 7.

4. Căci orice casă e zidită de către cineva, iar ziditorul a toate este Dumnezeu.

5. Moise a fost credincios în toată casa Domnului, ca o slugă, spre mărturia celor ce erau să fie descoperite în viitor,

6. Pe când Hristos a fost credincios ca Fiu peste casa Sa. Și casa Lui suntem noi, numai dacă ținem până la sfârșit, cu neclintire, îndrăsneala mărturisirii și lauda nădejdii noastre.

7. Drept aceea, precum zice Duhul Sfânt: Dacă veți auzi astăzi glasul Lui,

8. Nu vă învârtoșați inimile voastre, ca la întărîtare, în ziua ispitirii din pustie,

9. Unde M'au ispitit părinții voștri, ca să Mă încerce, și au văzut faptele Mele, timp de patruzeci de ani.

10. De aceea am prins mânie pe neamul acesta și am zis: Pururea ei rătăcesc cu inima, și căile Mele nu le-au cunoscut.

11. Că M'am jurat în inima Mea: Nu vor intra întru odihna Mea!

12. Luați seama, fraților, să nu fie cumva, în vreunul din voi, o inimă vicleană a necredinței, ca să vă depărteze dela Dumnezeul cel viu.

13. Ci îndemnați-vă unii pe alții, în fiecare zi, până ce putem să zicem: astăzi! — ca nimeni dintre voi să nu se învârtoșeze cu înșelăciunea păcatului.

14. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, numai dacă vom păstra temeinic, până la urmă, începutul stării noastre întru El,

15. De vreme ce se zice: Dacă veți auzi astăzi glasul Lui, nu învârtoșați inimile voastre, ca la întărîtare.

16. Cine, deci, a făcut întărîtarea, măcar că a

4. 2 Cor. 5, 5.
7. Evrei 4, 7.
8. Ps. 94, 8; Eșire 17, 2, 7; Num. 14, 22, sq.
11. Numer. 14, 23.
13. Matei 18, 15; 1 Tes. 8, 11.
14. Evrei 6, 11.
15. Evrei 4, 7; Ps. 94, 7, sq.

auzit? Oare nu toţi cari au ieşit din Egipt, cu povaţa lui Moise?

17. Şi împotriva cui a ţinut mânie timp de patruzeci de ani? Au nu împotriva celor ce au păcătuit, ale căror oase au căzut în pustie?

18. Şi cui s'a jurat că nu vor intra întru odihna Sa, fără numai celor ce au fost neascultători?

19. Vedem, dar, că n'au putut să intre, din pricina necredinţei lor.

4.

Odihna este dată celor ce cred în Hristos. Puterea cuvântului lui Dumnezeu. Hristos Arhiereu.

1. Să ne temem, deci, ca nu cumva, câtă vreme ni se lasă făgăduinţa să intrăm în odihna Lui, să pară că a rămas pe urmă cineva dintre voi.

2. Pentrucă şi nouă ni s'a binevestit ca şi acelora, dar cuvântul propovăduirii nu le-a fost lor de folos, întrucât nu s'a înfrăţit cu credinţa celor ce l-au auzit.

3. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihnă, după cuvântul grăit: M'am jurat întru mânia Mea: nu vor intra întru odihna Mea, măcar că lucrurile erau isprăvite dela întemeierea lumii.

4. Căci undeva, despre ziua a şaptea, a zis astfel: Şi s'a odihnit Dumnezeu în ziua a şaptea de toate lucrurile Sale.

5. Iar aici, încă odată: Nu vor intra întru odihna Mea!

6. Deci, de vreme ce rămâne ca unii să intre în odihnă, iar aceia cărora mai dinainte li s'a binevestit, pentru nesupunerea lor, n'au intrat:

7. Dumnezeu hotărăşte din nou o zi, astăzi, rostind prin gura lui David, după atâta vreme, precum s'a zis mai sus: Dacă veţi auzi astăzi glasul

---

17. Num. 14, 36; 1 Cor. 10, 10.
18. Num. 14, 30.

4. 3. Num. 12, 7.
4. Facere 2, 2.
7. Ps. 94, 8—11.

Lui, nu învârtoşaţi inimile voastre.
8. Căci dacă Iosua i-ar fi dus la odihnă, Dumnezeu n'ar mai fi vorbit, după acestea, de altă zi.
9. Drept aceea, s'a lăsat odihnă de sărbătoare poporului lui Dumnezeu.
10. Pentrucă cine a intrat în odihna lui Dumnezeu s'a odihnit şi el de lucrurile lui, precum Dumnezeu de ale Sale.
11. Să ne sârguim, dar, ca să intrăm în acea odihnă, ca nimeni să nu cadă în aceeaşi pildă a neascultării,
12. Căci cuvântul lui Dumnezeu e viu şi lucrător şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri, şi pătrunde până la despărţitura dintre suflet şi duh, dintre încheieturi şi măduvă, şi destoinic este să judece simţirile şi cugetările inimii,
13. Şi nu este nicio făptură ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale şi descoperite, pentru ochii Celui în faţa căruia ne vom da socoteală.
14. Drept aceea, având Arhiereu mare, care a străbătut cerurile, pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu, să ţinem cu tărie mărturisirea.
15. Că nu avem Arhiereu care să nu poată suferi cu noi în neputinţele noastre, ci ispitit întru toate după asemănarea noastră, afară de păcat.
16. Să ne apropiem, deci, cu încredere de tronul harului, ca să luăm milă şi să aflăm har, spre ajutor, la vreme potrivită.

5.

Hristos este Arhiereu în veci, Preot după rânduiala lui Melchisedec. Pentru cei tari este trebuinţă de hrană tare, pentru cei mici de lapte.

1. Intr'adevăr, orice arhiereu, fiind luat dintre

8. Eşire 17, 7; Num. 14, 22, sq. A doua Lege 21, 7.
10. Apoc. 14, 33.
12. Ecl. 12, 11; Ier. 23, 29.
14. Evrei 3, 1; 6, 20; 7, 26; 8, 1; 9, 11.
15. Evrei 2, 17.
16. 1 Ioan 3, 21; Rom. 3, 25.
5 1. Evrei 8, 3; 9, 9.

oameni, este pus pentru oameni, spre cele ce-l privesc pe Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate;

2. El poate să fie îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, de vreme ce și el este cuprins de slăbiciuni.

3. Din această pricină dator este, precum pentru popor, așa și pentru sine să jertfească pentru păcate.

4. Si nimeni nu-și ia singur cinstea aceasta, ci dacă este chemat de Dumnezeu, după cum și Aaron.

5. Așa și Hristos nu s'a preamărit pe Sine însuși, ca să se facă arhiereu, dar Cel ce a grăit către El: Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut.

6. Precum zice și în alt loc: Tu ești Preot în veac după rânduiala lui Melchisedec.

7. In zilele trupului Său, El a adus, cu strigăt tare și cu lacrimi, cereri și rugăciuni către Cel ce putea să-L mântuiască din moarte și auzit a fost pentru buna Sa cucernicie;

8. Și, deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a pătimit,

9. Și făcându-se desăvârșit, s'a făcut tuturor celor ce-L ascultă pricină de mântuire veșnică.

10. Iar de Dumnezeu a fost numit: Arhiereu după rânduiala lui Melchisedec.

11. In privința aceasta avem mult de vorbit și lucruri grele de lămurit, de vreme ce v'ați făcut leneși la pricepere.

12. Căci voi, cari de multă vreme s'ar fi cuvenit să fiți învățători, aveți iarăși trebuință ca cineva să vă învețe cele dintâi începuturi ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie nu de hrană vârtoasă, ci de lapte.

2. Evrei 4, 15.
4 Eșire 38, 1.
5. Ps. 2, 7.
6. Evrei 7, 17; Ps. 109, 6.
8. Fil. 2, 8.
11. Ioan 16, 12.
12. 1 Cor. 3, 2; Gal. 5, 8

13. Pentrucă oricine se hrăneşte cu lapte este nepriceput în cuvântul îndreptăţirii, de vreme ce este prunc.

14. Iar hrana tare este pentru cei desăvârşiţi, cari au, prin obişnuinţă, simţurile învăţate să deosibească binele şi răul.

6.

Trebue să tindem către desăvârşire. Credinţa lui Avraam şi jurământul lui Dumnezeu.

1. De aceea, lăsând începuturile cuvântului despre Hristos, să ne ridicăm spre cele desăvârşite, fără să mai punem din nou temelia învăţăturii despre pocăinţa de faptele moarte, despre credinţa în Dumnezeu,

2. Despre învăţătura botezului, despre punerea mâinilor, despre învierea morţilor şi despre judecata veşnică.

3. Şi aceasta vom face-o, cu voia lui Dumnezeu.

4. Căci este cu neputinţă—pentru cei ce s'au luminat odată şi au gustat darul cel ceresc şi părtaşi s'au făcut Duhului Sfânt,

5. Şi au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor,

6. Cu neputinţă este pentru ei, dacă au căzut, să se înnoiască iarăşi spre pocăinţă, fiindcă ei răstignesc loruşi, a doua oară, pe Fiul lui Dumnezeu şi-L fac de batjocură.

7. Ţarina, când soarbe ploaia ce pogoară adeseori asupra ei şi rodeşte iarba folositoare celor pentru care a fost muncită, primeşte binecuvântare dela Dumnezeu.

8. Dar dacă aduce spini şi pălămidă, se face netrebnică şi blestemul îi stă aproape, iar la urmă focul o aşteaptă.

9. Cât despre voi, iu-

---

13. Efes. 4, 14.
6. 3. Fapte 18, 21; Iacov 4, 15.
4. Evrei 10, 26.
8. Is. 5, 6.

biților, măcar că vorbim astfel, suntem încredințați de lucruri mai bune și aducătoare de mântuire.

10. Căci Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrul vostru și dragostea pe care ați arătat-o pentru numele Lui, slujind altădată și slujind și astăzi sfinților.

11. Dorim dar, ca fiecare dintre voi să arate aceeași râvnă, spre adeverirea nădejdii, până la sfârșit,

12. Ca să nu fiți târzielnici, ci următori ai celor ce, prin credință și îndelungă răbdare, s'au făcut moștenitori făgăduințelor.

13. Căci Dumnezeu, când a dat făgăduință lui Avraam, de vreme ce n'avea pe nimeni mai mare, pe care să se jure, s'a jurat pe Sine însuși,

14. Zicând: cu adevărat, binecuvântând te voiu binecuvânta, și înmulțind te voiu înmulți.

15. Și așa, având Avraam îndelungă răbdare, a dobândit făgăduința.

16. Pentrucă oamenii se jură pe cel ce e mai mare și jurământul e la ei o chezășie și sfârșitul oricărei neînțelegeri.

17. In aceasta, Dumnezeu voind să arate și mai mult, moștenitorilor făgăduinței, nestrămutarea hotărîrii Lui, a pus la mijloc jurământul:

18. Ca prin două fapte nestrămutate — făgăduința și jurământul — în care e cu neputință ca Dumnezeu să fi mințit, noi, cei ce căutăm scăpare, să avem îndemn puternic ca să ținem nădejdea pusă înainte.

19. Nădejdea aceasta este pentru noi ca o ancoră a sufletului, neclintită și tare, pătrunzând până dincolo de catapeteasmă,

20. Unde Iisus a intrat pentru noi ca înainte

10. Mal. 3, 14; Matei 10, 42; 1 Tes. 13, 3.
11. Evr. 3, 14; Fil. 1, 6.
13. Facere 22, 16.
16. Eșire 22, 11.
17. Facere 22, 19.
18. Tit. 1, 2.
20. Evrei 4, 14.

mergător, fiind făcut Arhiereu în veac, după rânduiala lui Melchisedec.

7.

Melchisedec este mai mare decât Avraam şi decât Leviţii. Hristos este, în veac, Arhiereul nostru desăvârşit.

1. Intr'adevăr, acest Melchisedec, împăratul Salemului, preotul lui Dumnezeu Celui Prea Inalt, întâmpină pe Avraam, care se întorcea dela înfrângerea regilor, şi-l binecuvântează.

2. Melchisedec — căruia Avraam i-a dat zeciuială din toate — se tâlcuieşte mai întâi: împăratul dreptăţii, apoi el este şi împărat al Salemului, ceea ce însemnează împăratul păcii.

3. Fără tată, fără mamă, fără spiţă de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii, ci făcut fiind asemenea Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pururea.

4. Vedeţi dar, cât de mare e acesta, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război.

5. Cei din fiii lui Levi, cari primesc preoţia, au poruncă după lege, ca să ia zeciuială dela popor, adică dela fraţii lor, măcar că şi aceştia au ieşit din coapsele lui Avraam.

6. Iar Melchisedec, care nu-şi trage neamul din ei, a luat zeciuială dela Avraam şi pe Avraam, care are făgăduinţele, l-a binecuvântat.

7. Fără de nicio îndoială, cel mai mic ia binecuvântare dela cel mai mare.

8. Şi aici iau zeciuială nişte oameni muritori, pe când dincolo, unul mărturisit că este viu.

9. Apoi, trebue să spunem, că, prin Avraam, a dat zeciuială şi Levi, zeciuitorul,

---

7. 1. Facere 14. 18.
4. Facere 14, 20.
5. Num. 18, 21, sq.; A doua Lege 14, 28.
6. Facere 14, 19.

10. Fiindcă el era încă în coapsele lui Avraam, când l-a întâmpinat Melchisedec.

11. Dacă deci desăvârșirea ar fi fost prin preoția Leviților (căci legea s'a dat poporului pe temeiul preoției lor), ce nevoie mai era să se ridice un alt preot după rânduiala lui Melchisedec, și nu se zice după rânduiala lui Aaron?

12. Iar dacă preoția s'a schimbat, urmează numaidecât și schimbarea legii.

13. Fiindcă acela despre care se spun acestea, își ia obârșia dintr'o altă seminție, de unde nimeni n'a slujit altarului,

14. Prea știut fiind că Domnul nostru a răsărit din Iuda, iar despre seminția aceasta, cu privire la preoți, Moise n'a vorbit nimic.

15. Apoi este lucru și mai lămurit, că dacă se ridică un alt preot după asemănarea lui Melchisedec,

16. El s'a făcut nu după legea unei porunci trupești, ci cu puterea unei vieți nepieritoare,

17. Căci mărturisește despre el: Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.

18. Astfel, porunca dată întâi se desființează, pentru neputința și nefolosul ei;

19. Căci legea n'a desăvârșit nimic, iar în locul ei își face cale o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.

20. Ci încă a fost la mijloc și un jurământ, căci pe când aceia s'au făcut preoți fără de jurământ,

21. Acesta s'a făcut cu jurământul celui ce i-a grăit: Juratu-s'a Domnul și nu se va căi: Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.

22. Pe măsura aceasta, Iisus s'a făcut chezașul

---

11. Gal. 2, 21.
14. Fac. 49, 10; Is. 11, 1.
17. Evrei 5, 6.
21. Ps. 109. 4.
22. Evrei 8, 6; 12, 24.

unui mai bun așezământ.
23. Apoi acolo s'a ridicat un șir de preoți, fiindcă moartea îi împiedica să dăinuiască.
24. Aici, însă, Iisus, prin aceea că rămâne în veac, are o preoție care nu mai trece la altul.
25. Pentru aceasta, și poate să mântuiască desăvârșit pe cei ce se apropie, printr'însul, de Dumnezeu, căci pururea e viu ca să mijlocească pentru ei.
26. Un astfel de Arhiereu se cuvenea să avem: sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoși, și mai presus decât cerurile.
27. El nu mai are, în fiecare zi, nevoie, ca acei arhierei, să aducă jertfe, întâi pentru păcatele Sale, apoi pentru ale poporului, căci a făcut aceasta odată, aducându-se jertfă pe Sine însuși.
28. Legea pune ca arhierei oameni cari au neputințe, pe când cuvântul jurământului, venit în urma legii, pune pe Fiul, desăvârșit în veacul veacului.

8.

Arhiereul nostru cel ceresc este mijlocitorul unui nou așezământ, mult mai bun decât cel vechiu.

1. Lucru de căpetenie din cele spuse este că avem astfel de Arhiereu care s'a așezat de-a-dreapta scaunului măririi, în ceruri,
2. Slujitor altarului și cortului celui adevărat, pe care l-a înfipt Dumnezeu și nu omul.
3. Apoi, orice arhiereu este pus ca să aducă daruri și jertfe; de aceea trebuincios era ca și acest arhiereu să fi avut ceva ce să aducă.
4. Dacă ar fi pe pământ, nici n'ar fi preot, fiindcă aici sunt aceia cari aduc darurile potrivit legii,
5. Și cari slujesc închi-

25. Ioan 14, 6; 1 Ioan 2, 1.
27. Lev. 16, 3.
28. Evrei 5, 1, sq.
8. 1. Evrei 4, 14.
3. Evr. 5, 1; Ef. 5, 2.
5. Evr. 10, 1; Col. 2, 17; Eș. 25, 40; Fapte 7, 44.

puirii și umbrei celor cerești, precum a primit poruncă Moise, când era să întemeieze cortul: Ia seama — zice Domnul — să faci toate după chipul ce ți-a fost arătat în munte.

6. Acum însă, arhiereul nostru a dobândit o slujire cu atât mai osebită, cu cât este și mijlocitorul unui așezământ mai bun, ca unul care este întemeiat pe mai bune făgăduințe.

7. Căci dacă cel dintâi așezământ era fără de prihană, nu mai căuta loc pentru al doilea;

8. Ci Dumnezeu îi mustră și le zice: Iată vin zile, zice Domnul, când voiu face, cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda, așezământ nou,

9. Nu ca așezământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din pământul Egiptului; căci ei n'au stăruit în așezământul Meu, de aceea și Eu i-am năpustit — zice Domnul.

10. Că acesta e așezământul pe care îl voiu întocmi casei lui Israel, după acele zile, zice Domnul: Pune-voiu legile Mele în cugetul lor și în inima lor le voiu scrie, și voiu fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.

11. Și nu va mai învăța fiecare pe vecinul său și fiecare pe fratele său, zicând: Cunoaște pe Domnul! — căci toți Mă vor cunoaște, dela cel mai mic până la cel mai mare al lor;

12. Căci voiu fi milostiv cu nedreptățile lor și de păcatele lor nu-mi voiu mai aduce aminte.

13. Și zicând un nou așezământ, Domnul a învechit pe cel dintâi. Iar ce se învechește și îmbătrânește, aproape este de pieire.

---

6. Evrei 7, 22; 12, 24; 2 Cor. 3, 6.
8. Ier. 31, 31; Zah. 8, 8, sq.
9. Eșire 19, 5.
10. Pilde 3, 3; Is. 54, 13.
12. Ier. 31, 24.

9.

Cortul mărturiei şi jertfele legii vechi. Ispăşirea după legea veche nu este îndestulătoare.. Ispăşirea făcută de Hristos este desăvârşită.

1. E adevărat că şi vechiul aşezământ avea îndrumări pentru slujba dumnezeiască şi un jertfelnic pământesc,
2. Căci s'a întocmit cortul mărturiei. In el se aflau — mai întâi — sfeşnicul şi masa şi pâinile punerii înainte; partea aceasta se zicea Sfânta.
3. Apoi, după catapeteasma a doua, era locul numit Sfânta Sfintelor,
4. Având tămâietorul de aur şi chivotul legii ferecat peste tot cu aur. In chivot era năstrapa de aur, care avea mana, era toiagul lui Aaron ce odrăslise şi tablele legii.
5. Deasupra chivotului erau Heruvimii măririi, cari umbreau jilţul îndurărilor — dar despre acestea nu putem acum să vorbim cu deamănuntul.
6. Astfel fiind întocmite aceste încăperi, preoţii intră pururea în cea dintâi, săvârşind slujbele dumnezeieşti;
7. In cea de a doua, însă, numai arhiereul, odată pe an, şi nu fără de sânge pe care îl aduce pentru sine însuşi şi pentru greşalele poporului.
8. Prin aceasta, Duhul Sfânt ne lămureşte că drumul către Sfânta Sfintelor nu era să fie arătat, câtă vreme cortul întâi mai stă în picioare,
9. Ca unul care este o icoană pentru timpul de faţă şi însemnează că darurile şi jertfele ce se aduc n'au putere să desăvârşească cugetul închinătorului.
10. Acestea sunt numai legiuiri pământeşti —

9. 2. Eşire 25, 23, sq.; 40, 5, sq.
3. Eşire 26, 33.
5. Ezechiel 10, 4.
6. Num. 18, 3.
7. Es. 10, 30; Lev. 16, 2.
8. Evrei 10, 19.
9. Evrei 5, 1.
10. Lev. 14, 2; A doua Lege 14, 3.

despre mâncări, despre băuturi, despre felurite spălături — și sunt puse până la vremea îndreptățirii.

11. Iar Hristos, venind Arhiereu al bunătăților celor viitoare, a trecut prin cortul cel mai mare și mai desăvârșit, nu făcut de mână, adică nu din zidirea aceasta;

12. El a intrat o singură dată, în Sfânta Sfintelor, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, și a dobândit o veșnică răscumpărare.

13. Căci dacă sângele țapilor și al taurilor și cenușa junincii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curățirea trupului,

14. Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, s'a adus lui Dumnezeu pe Sine, jertfă fără de prihană, va curăți cugetul vostru de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu?

15. Și pentru aceasta El este Mijlocitorul unui nou așezământ, ca, prin moartea petrecută spre răscumpărarea greșalelor de sub întâiul așezământ, cei chemați să ia făgăduința moștenirii veșnice.

16. Căci acolo unde este o diată, trebue neapărat să fie vorba despre moartea celui ce a făcut diata.

17. O diată ajunge temeinică după moarte, fiindcă nu are nicio putere, câtă vreme trăiește cel ce a făcut-o.

18. De aceea, nici întâiul așezământ n'a fost sărbătorit fără sânge.

19. Intr'adevăr, Moise, după ce a rostit, față cu tot poporul, toate poruncile din lege, luând sângele cel de viței și de

11 Evrei 3, 1; 4, 14; 6, 20; 7, 27 și 10, 1.
12. Fapte 20, 28.
13. Lev. 16, 3, 14; Num. 19, 9, sq.
14. 1 Tes. 1, 9; 1 Petru 1, 19; 1 Ioan 1, 7; Apoc. 1, 5.
15. Evr. 12, 24; 1 Tim. 2, 5.
17. Gal. 3, 15.
19. Eșire 24, 5.

ţapi, cu apă şi cu lână roşie şi cu isop, a stropit şi cartea şi pe tot poporul,

20. Şi a zis: Acesta este sângele aşezământului pe care l-a poruncit vouă Dumnezeu.

21. Şi a stropit, la fel, cu sânge, cortul şi toate vasele pentru slujba dumnezeiască.

22. După lege, aproape toate se curăţesc cu sânge şi fără vărsare de sânge nu se dă iertare.

23. Trebue, dar, ca chipurile celor din ceruri să se curăţească prin acestea, iar cele cereşti înseşi, cu mai bune jertfe decât acestea.

24. Căci Hristos n'a intrat într'o Sfântă a Sfintelor făcută de mâini — închipuirea celei adevărate — ci chiar în cer, ca să se înfăţişeze pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

25. Şi nu ca să se aducă pe Sine însuşi jertfă de mai multe ori — ca arhiereul care intră în Sfânta Sfintelor cu sânge străin, în fiecare an.

26. Altfel, ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori, dela întemeierea lumii; ci acum, la sfârşitul veacurilor, s'a arătat odată, spre surparea păcatului, prin jertfa Sa.

27. Şi precum este rânduit oamenilor odată să moară, iar după aceea să fie judecata,

28. Tot aşa şi Hristos, după ce a fost adus odată jertfă, ca să ridice păcatele multora, a doua oară fără de păcat se va arăta celor ce cu stăruinţă îl aşteaptă spre mântuire.

10.

Legea este umbra Noului Aşezământ. Lauda credinţei statornice.

1. Intr'adevăr, legea având umbra bunătăţilor

20. Eşire 24, 8.
21. Lev. 8, 15.
22. Lev 17, 11: Efes 1, 7.
24. 1 Ioan 2, 1.
25. Eşire 30, 10.
26. I Cor. 10, 11; Gal 4, 4; Evrei 9, 12.
27. Facere 3, 19.
28. Evrei 10, 12.
1. Col. 2, 17.

viitoare, iar nu însuşi
chipul lucrurilor, nu poate
niciodată — cu aceleaşi
jertfe, aduse neîncetat
în fiecare an — să
facă desăvârşiţi pe cei
ce se apropie.
2. Altfel, n'ar fi încetat,
oare, jertfele aduse,
dacă cei ce săvârşesc
slujba dumnezeiască, fiind
odată curăţiţi, n'ar
mai avea nicio ştiinţă de
păcate?
3. Ci, prin ele, an de
an, se face pomenirea păcatelor.
4. Pentrucă este cu neputinţă
ca sângele de tauri
şi de ţapi să înlăture
păcatele.
5. Drept aceea, intrând
în lume, zice: Jertfă şi
prinos n'ai voit, dar mi-ai
întocmit un trup.
6. Arderi de tot şi jertfe
pentru păcat nu ţi-au
plăcut;
7. Atunci am zis: Iată
viu! (în sulul cărţii scris
este pentru mine) ca să
fac voia Ta, Dumnezeule.
8. Zicând mai sus că:
jertfă şi prinoase şi arderile
de tot şi jertfele
pentru păcat n'ai voit,
nici nu Ţi-au plăcut (şi
acestea se aduc doar după
lege),
9. Adaugă după aceea:
iată viu ca să fac voia
Ta, Dumnezeule. Desfiinţează
deci rostul întâi ca
să statornicească rostul
al doilea.
10. Şi întru această voinţă
suntem sfinţiţi, prin
jertfa trupului lui Iisus
Hristos, odată pentru totdeauna.
11. Intr'adevăr, pe când
orice preot stă şi slujeşte
în fiecare zi şi aceleaşi
jertfe aduce de multe ori,
ca unele care niciodată
nu pot să înlăture păcatele,
12. Acesta, dimpotrivă,
aducând o singură jertfă
pentru păcate, s'a aşezat
de vecii vecilor, la dreapta
lui Dumnezeu,
13. Şi aşteaptă până ce
vrăjmaşii Lui vor fi puşi
aşternut picioarelor Lui.
14. Căci, printr'o sin-

3. Lev. 16, 21.
4. Ps. 49, 11.
5. Ps. 39, 9, sq.
12. Evrei 7, 27; 9, 12; 12, 2, sq.

gură jertfă adusă, a adus
la veşnica desăvârşire pe
cei ce se sfinţesc;
15. Dar şi Duhul cel
Sfânt ne mărturiseşte a-
ceasta, fiindcă după ce a
zis:
16. Acesta este aşezământul pe care îl voiu întocmi cu ei, după acele zile — zice Domnul: Da-voiu legile Mele în inimile lor şi le voiu scrie în cugetele lor,
17. Apoi adaugă: Iar de păcatele lor şi de fă-ră-de-legile lor nu-mi voiu mai aduce aminte.
18. Unde este, dar, iertarea acestora, nu mai este jertfă pentru păcate.
19. Drept aceea, fraţilor, având, întru sângele lui Iisus, îndrăsneala să intrăm în Sfânta Sfintelor,
20. Pe calea cea nouă şi vie pe care pentru noi a croit-o, prin catapeteasmă, adică prin trupul Său,
21. Şi având mare preot peste casa lui Dumnezeu,
22. Să ne apropiem cu inimă curată, întru deplinătatea credinţei, curăţindu-ne prin stropire inimile de orice cuget rău, şi spălându-ne trupul în apă curată;
23. Să ţinem mărturisirea nădejdii cu neclintire, pentrucă credincios este Cel ce a făgăduit,
24. Şi să luăm seama unul altuia, ca să ne îmbărbătm la dragoste şi la fapte bune,
25. Fără să părăsim Biserica noastră, precum le este obiceiul unora, ci îndemnători făcându-ne, cu atât mai mult, cu cât vedeţi că se apropie ziua aceea.
26. Căci dacă păcătuim de voia noastră, după ce am luat cunoştinţă despre adevăr, nu mai rămâne, pentru păcate, nicio jertfă,
27. Ci o înfricoşată aşteptare a judecăţii şi iu-

16. Evrei 8, 10; Ier. 31, 33; Rom. 11, 27.
17. Ier. 31, 34.
19. Ioan 14, 6; Ef. 3, 12.
20. Evrei 9, 8.
22 Evrei 4, 16.
24. Marcu 12, 31.
25. 1 Cor 10, 11; Evr. 6, 4.
27. Sof. 1, 18.

ţimea focului care va
mistui pe cei potrivnici.
28. Cine a lepădat legea lui Moise, e ucis fără de milă, pe cuvântul a doi sau trei martori;
29. Gândiţi-vă: cu cât mai aspră fi-va pedeapsa cuvenită celui ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu şi sângele legământului, cu care s'a sfinţit, l-a necinstit şi duhul harului l-a făcut de ocară.
30. Căci cunoaştem pe cel ce a zis: A Mea este răsbunarea; Eu voiu răsplăti. Şi iarăşi: Domnul va judeca pe poporul Său.
31. Infricoşat lucru este să cădem în mâinile Dumnezeului celui viu.
32. Aduceţi-vă, dar, aminte de zilele mai de demult, în care, după ce aţi fost luminaţi, aţi răbdat grea luptă de suferinţe,
33. Parte făcându-vă de privelişte cu ocările şi cu necazurile îndurate, parte suferind împreună cu cei ce treceau prin unele ca acestea,
34. Căci aţi avut milă de cei închişi, iar hrăpirea averilor voastre aţi primit-o cu bucurie, bine ştiind că voi aveţi o mai bună şi statornică avere.
35. Nu lepădaţi, dar, încrederea voastră, care are mare răsplătire.
36. Căci aveţi nevoie de răbdare, ca, după ce aţi făcut voia lui Dumnezeu, să puteţi dobândi ce v'a fost făgăduit.
37. Căci mai este puţin timp, prea puţin, şi Cel ce e să vie va veni şi nu va întârzia;
38. Iar dreptul din credinţă va fi viu; şi de se va îndoi cineva, nu va binevoi sufletul Meu întru dânsul.
39. Noi nu suntem fiii îndoielii ca să pierim, ci fiii credinţei ca să ne câştigăm sufletul.

28. Ioan 8, 18.
29. Evr. 2, 3; 1 Cor. 11, 29.
30. Evr. 2, 3; 1 Cor. 11, 29.
32. Fil. 1, 29.
34. Matei 6, 20.
35. Evrei 11, 26.
37. Ag. 2, 7; 1 Petru 1, 6.
38. Rom. 1, 17.

11.

Credința și roadele ei, dovedite cu pilda drepților din Vechiul Așezământ.

1. Iar credința este adeverirea celor nădăjduite, dovada lucrurilor celor nevăzute.

2. Prin ea, cei din vechime au luat buna lor mărturie.

3. Prin credință pricepem că s'au întemeiat veacurile cu cuvântul lui Dumnezeu, de s'au făcut din cele nevăzute, cele ce se văd.

4. Prin credință, Abel a adus lui Dumnezeu mai bună jertfă decât Cain, pentru care a luat mărturie că este drept, mărturisind Dumnezeu despre darurile lui; și prin credință grăiește și azi, măcar că a murit.

5. Prin credință, Enoh a fost luat de pe pământ ca să nu vadă moartea, și nu s'a mai aflat, pentrucă Dumnezeu îl strămutase, — ci mai nainte ca să-l strămute, el avut-a mărturie că a bine plăcut lui Dumnezeu.

6. Fără credință, dar, nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu, căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că se face răsplătitor celor cari îl caută.

7. Prin credință, luând Noe înștiințare dela Dumnezeu despre cele ce nu se vedeau încă, a gătit, cu bună cucernicie, o corabie spre mântuirea casei sale; prin credință el a osândit lumea și îndreptățirii celei din credință s'a făcut moștenitor.

8. Prin credință, Avraam, când a fost chemat, a ascultat de a ieșit la locul pe care era să-l ia spre moștenire și a ieșit neștiind încotro merge.

9. Prin credință, a sălășluit vremelnic în pă-

11 1. 1 Cor. 2, 9.
3. Evr. 1, 2; Ioan 1, 10.
4. Fac. 4, 4; Mt. 23, 35.
5. Facere 5, 24.
7. Facere 6, 8; Rom. 4, 20; 3, 22.
8. Facere 12, 1.
9. Facere 14, 13.

mântul făgăduinței, ca într'un pământ strein, locuind în corturi cu Isaac și cu Iacov, cei dimpreună moștenitori ai aceleiași făgăduințe,

10. Căci aștepta cetatea cu temelii puternice al cărei meșter și lucrător este Dumnezeu.

11. Prin credință, însăși Sara a primit putere să zămislească fiu (măcar că trecuse de vârsta cuvenită), pentrucă l-a socotit credincios pe Cel ce făgăduise.

12. Pentru aceea, dintr'un singur om, și acela ca și mort, s'au născut atâția urmași — mulți ca stelele cerului și ca nisipul cel fără de număr de pe țărmul mării.

13. Toți aceștia au murit întru credință, fără să apuce făgăduințele, ci văzându-le de departe și iubindu-le cu dor și mărturisind că pe pământ, ei sunt streini și călători.

11. Fac. 17, 19; Lc. 1, 36.
12. Facere 15, 5; 22, 17; Rom. 4, 19.
13. Facere 23, 4.

14. Iar cei ce grăesc unele ca acestea dovedesc că ei își caută lor patrie.

15. Intr'adevăr, dacă ar fi avut în minte pe aceea din care ieșiseră, aveau vreme să se întoarcă.

16. Dar acum ei doresc una mai bună, adică pe cea cerească. Pentru aceea Dumnezeu nu se rușinează de ei ca să se numească Dumnezeul lor, căci le-a gătit lor cetate.

17. Prin credință, Avraam, când a fost încercat, a adus pe Isaac. Cel ce primise făgăduințele aducea jertfă pe fiul său unul născut!

18. Către el grăise Dumnezeu: Intru Isaac se va socoti sămânța ta.

19. Ci Avraam a socotit că Dumnezeu este puternic să-l învieze și din morți; drept aceea l-a dobândit înapoi ca un fel de pildă (a învierii lui Iisus Hristos).

16. Es. 3, 6; Mt. 22, 32.
17. Facere 22, 10.
18. Fac. 21, 12; Rom. 9, 7.
19. Rom. 4, 17.

20. Prin credința, despre cele viitoare, a binecuvântat Isaac pe Iacov și pe Esau.
21. Prin credință, Iacov, când a fost să moară, a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și s'a închinat, rezemându-se pe vârful toiagului său.
22. Prin credință, Iosif, la sfârșitul vieții, a pomenit despre ieșirea fiilor lui Israel și a dat porunci cu privire la oasele sale.
23. Prin credință, când s'a născut Moise, a fost ascuns de părinții lui trei luni, căci l-a văzut prunc frumos și nu s'au temut de porunca împăratului.
24. Prin credință, Moise, când s'a făcut mare, n'a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,
25. Ci a ales mai bine să pătimească cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă dulceața păcatului cea trecătoare,
26. Socotind că batjocorirea lui Hristos este mai mare bogăție decât comorile Egiptului, fiindcă se uita la răsplătire.
27. Prin credință, a părăsit Egiptul, fără să se teamă de urgia împăratului, căci a rămas neclintit, ca unul care a văzut pe nevăzutul Impărat.
28. Prin credință, a rânduit Paștele și stropirea cu sânge, ca îngerul nimicitor să nu se atingă de întâii lor născuți.
29. Prin credință, au trecut Israeliții Marea Roșie, ca pe uscat, pe când Egiptenii, încercând și ei s'o treacă, s'au înecat.
30. Prin credință, zidurile Ierihonului au căzut, după ce au fost înconjurate șapte zile.

20. Facere 27, 27, sq.
21. Fac. 48, 15, sq.; 47, 31.
22. Facere 50, 24.
23. Eș. 2, 2; Fapte 7, 20.
24. Eșire 2, 11.
25. Ps. 83, 11.
26. Mt. 6, 19; Evr. 10, 35.
27. Eș. 12, 41; Fapt. 7, 29.
28. Eșire 12, 11, sq.
29. Eșire 14, 22
30. Iisus Navi 6, 20.

31. Prin credință, Rahav, desfrânata, fiindcă primise, cu pace, iscoadele, n'a pierit împreună cu cei neascultători.

32. Și ce voiu mai zice? Căci timpul nu-mi va ajunge, ca să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftae, de David, de Samuil și de prooroci,

33. Cari, prin credință, au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor,

34. Au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, s'au împuternicit, din slabi ce erau s'au făcut tari în războiu, au întors taberile vrăjmașilor în fugă.

35. Prin ei, unele femei și-au luat pe morții lor înviați. Unii au fost chinuiți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere;

36. Alții au suferit batjocoră și biciu, ba chiar lanțuri și închisoare.

37. Au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oae și în piei de capră, lipsiți, strâmtorați, rău primiți.

38. Ei, de cari lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii și în munți și în peșteri și în crăpăturile pământului.

39. Și toți aceștia, cari, pentru credința lor, au fost de pomenire, n'au primit ce le fusese făgăduit,

40. Pentrucă Dumnezeu rânduise pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea.

12.

Răbdare și sfințenie.

1. Drept aceea și noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să

31. Iisus Navi 2, 18; 6, 17; Iacov 2, 25.
32. Jud. 6, 11; 4, 6; 15, 20; 11, 6, 9; 1 Imp. 1, 20; 7, 10; 12, 20.
33. 1 Imp. 8, 1.
36. Fac. 39, 20; Ier. 20, 2.
37. 3 Imp. 21, 13; Fapte 7, 58.
40. Evrei 7, 22.
12 1. Rom. 6, 4; 1 Cor. 9, 24; Evrei 10, 38.

lepădăm orice povară și
păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm
cu stăruință în lupta care
ne stă înainte,
2. Cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței, care, pentru bucuria
pusă înainte-i, a suferit
crucea, n'a ținut seama
de ocara ei și a șezut
de-a-dreapta tronului lui
Dumnezeu.
3. Luați bine aminte,
dar, la Cel ce a răbdat
dela păcătoși, asupra Sa,
o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsați
osteniți, slăbind în sufletele voastre.
4. In lupta voastră cu
păcatul, nu v'ați împotrivit încă până la sânge.
5. Și ați uitat îndemnul care vă grăește ca
unor fii: Fiul meu, nu defăima certarea Domnului, nici nu-ți pierde cumpătul, când ești mustrat
de El,
6. Căci pe cine îl iubește Domnul îl ceartă,
și pe fiul pe care îl primește îl bate.
7. Răbdați spre înțelepțirea voastră. Dumnezeu vă ia pe voi ca pe
niște fii. Și care este fiul
pe care tatăl său nu-l pedepsește?
8. Iar dacă sunteți fără de certare (de care
toți au parte), atunci
sunteți feciori din curvie
și nu fii adevărați.
9. Apoi dacă am avut
pe părinții noștri după
trup, care să ne certe,
și ne sfiam de ei, oare
nu ne vom supune cu atât
mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să fim vii?
10. Pentrucă ei, precum găseau cu cale, ne
pedepseau pentru puține
zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtășim de sfințenia lui.
11. Orice mustrare, la
ceasul ei, nu pare că e
de bucurie, ci de întristare, dar mai pe urmă
dă celor încercați cu ea

2. Is. 53. 4
3. Luca 3, 34.
5. Iov 5, 17; Pilde 3, 11 sq.
6. Apoc. 3, 19.
8. Ps. 72, 14.

roadele păcii şi ale dreptăţii.
12. Pentru aceea, îndreptaţi mâinile cele ostenite şi genunchii cei slăbănogiţi.
13. Căutaţi cărări drepte pentru picioarele voastre, aşa încât cine este şchiop să nu dea alături, ci mai vârtos să se vindece.
14. Căutaţi pacea cu toată lumea şi sfinţenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.
15. Ingrijiţi cu luare aminte ca nimeni să nu rămână lipsit de harul lui Dumnezeu şi ca nu cumva, odrăslind vreo rădăcină veninoasă, să vă turbure şi prin ea mulţi să se molipsească.
16. Şi să nu fie vreunul desfrânat sau întinat ca Esau, care pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi născut.
17. Ştiţi că, mai pe urmă, când a dorit să moştenească binecuvântarea, nu a fost luat în seamă, căci, deşi cu lacrimi a căutat, n'a mai avut cum să schimbe hotărîrea (tatălui său).
18. Voi nu v'aţi apropiat nici de muntele ce putea fi pipăit, nici de focul care ardea cu flacără, nici de nor, nici de beznă, nici de vijelie,
19. Nici de glasul trâmbiţei, nici de răsunetul cuvintelor despre care cei ce le auzeau s'au rugat să nu li se mai grăiască.
20. Deoarece nu puteau să sufere porunca: măcar şi dobitoc de s'ar atinge de munte, să fie ucis cu pietre sau să fie străpuns cu săgeata,
21. Şi atât de înfricoşată era arătarea, încât Moise a zis: Sunt înspăimântat şi mă cutremur!
22. Ci v'aţi apropiat de muntele Sionului şi de cetatea Dumnezeului celui viu, de Ierusalimul

13. Ps. 72, 2.
14. Rom. 12, 18; 2 Tim. 2, 22.
15. A doua Lege 29, 18.
16. Facere 25, 33.
17. Facere 27, 34.
18. Eşire 19, 12.
22. Ps. 67, 17; Is. 2, 2; A doua Lege 33, 2.

cel ceresc și de zeci de
mii de îngeri slăvitori,
23. Și de adunarea ce-
lor întâi născuți, cari
sunt scriși în ceruri și de
Dumnezeu, Judecătorul
tuturor, și de duhurile
drepților celor desăvâr-
șiți,
24. Și de Iisus, Mijlo-
citorul noului așezământ,
și de sângele stropirii
care grăește mai bine de-
cât al lui Abel.
25. Luați seama să nu
vă lepădați de cel care
vorbește. Căci dacă a-
ceia n'au scăpat de pe-
deapsă, nevoind să ascul-
te pe cel ce le grăia pe
pământ, cu atât mai vâr-
tos noi — îndepărtându-
ne de cel ce ne grăește
din ceruri.
26. Glasul lui, odini-
oară, a sguduit pămân-
tul, iar acum făgăduit-a,
rostind: Incă odată clă-
tina-voiu nu numai pă-
mântul ci și cerul, —

23. Es. 4, 22; Lc. 10, 20.
24. Evrei 8, 6; 9, 15; 1 Tim. 2, 5; Facere 4, 10.
25. Evrei 2, 1, sq.; 3, 17; 10, 27.
26. Ag. 2, 7.

27. Iar prin aceea că
zice «încă odată», arată
schimbarea celor clăti-
nate, ca a unor lucruri
făcute, ca să rămână ce-
le neclintite.
28. Drept aceea, fiind-
că primim o împărăție
neclintită, să fim mulțu-
mitori, și așa să-i aducem
lui Dumnezeu închinare
plăcută, cu bună cucer-
nicie și cu sfială.
29. Căci Dumnezeul
nostru este și foc mistui-
tor.

13.

Indemn la viață crești-nească și la credință curată.

1. Rămâneți întru dra-
gostea frățească.
2. Primirea de oaspeți
să n'o uitați, căci prin
aceasta unii, fără ca să
știe, au primit în gazdă,
îngeri.

28. Is. 9, 7; Dan. 2, 44; Fil. 2, 12.
29. A doua Lege 4, 24.
13. 1. Rom. 12, 10; Efes. 4, 3; 1 Tes. 4, 9.
2. Is. 58, 7; 1 Petru 4, 9; Fac. 18, 3; 18, 2, 3.

3. Aduceți-vă aminte de cei închiși, ca și cum ați fi închiși cu ei; aduceți-vă aminte de cei chinuiți, întrucât și voi sunteți în trup.

4. Cinstită să fie nunta întru toate și patul nespurcat. Iar pe curvari și pe preacurvari îi va judeca Dumnezeu.

5. Feriți-vă de iubirea de argint și vă îndestulați cu cele ce aveți, căci însuși Dumnezeu a zis: Nu te voiu lăsa, nici nu te voiu părăsi.

6. Pentru aceea, având bună îndrăsneală, să zicem: Domnul este într'ajutorul meu; nu mă voiu teme! Ce-mi va face mie omul?

7. Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, cari v'au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și le urmați credința.

8. Iisus Hristos — eri și azi și în veci — este acelaș.

9. Nu vă lăsați furați de învățăturile streine cele de multe feluri; căci bine este să vă întăriți prin har inimile voastre, nu cu mâncări, dela care n'au avut niciun folos cei ce au umblat cu ele.

10. Avem altar dintru care nu au dreptul să mănânce cei ce slujesc cortului.

11. Intr'adevăr, trupurile dobitoacelor — al căror sânge e adus de arhiereu, pentru păcat, în Sfânta Sfintelor — sunt arse afară din tabără.

12. Pentru aceea și Iisus, ca să sfințească poporul cu sângele Său, a pătimit afară din poartă.

13. Deci, dar, să ieșim la El, afară din tabără,

---

3. Matei 25, 36.
4. 1 Cor. 6, 9; 5, 13. Efes. 5, 5.
5. Iisus Navi 1, 5.
6. Ps. 117, 6.
7. 1 Cor. 4, 16.
8 1 Cor. 3, 11; Apoc. 1, 8, 17.
9. Ier. 9, 8; Matei 24, 4; Pilde 16, 2; Rom. 14, 17.
11. Lev. 16, 27; Eșire 29, 14; Num. 19, 2.
12. Mc. 12, 8; Ioan 16, 17.
13 Evr. 11, 26; 1 Petr. 4, 14.

luând asupra noastră o-
cara Lui.
14. Căci nu avem aici
cetate stătătoare, ci o
căutăm pe aceea ce va
să fie.
15. Aşa dar, printr'În-
sul să aducem pururea
lui Dumnezeu jertfă de
laudă, adică rodul buze-
lor, care preamăresc nu-
mele Lui.
16. Iar facerea de bine
şi dărnicia nu le daţi ui-
tării; căci la jertfe ca a-
cestea Dumnezeu priveş-
te cu plăcere.
17. Ascultaţi pe învă-
ţătorii voştri şi vă supu-
neţi lor, fiindcă ei prive-
ghiază pentru sufletele
voastre, având să dea de
ele seamă — ca să facă
aceasta cu bucurie şi nu
suspinând, lucru care
n'ar fi spre folosul vo-
stru.
18. Rugaţi-vă pentru
noi; căci suntem încre-
dinţaţi că avem un cuget
bun, dorind ca întru toa-
te cu cinste să trăim.
19. Şi vă mai rog iar
aşa să faceţi, ca să vă
fiu înapoiat cât mai cu-
rând.
20. Iar Dumnezeul pă-
cii, cel ce prin sângele
veşnicului legământ
a sculat din morţi pe păs-
torul cel mare al oilor,
pe Domnul nostru Iisus,
21. Să vă întărească în
orice lucru bun, ca să fa-
ceţi voia Lui, şi să lucre-
ze în noi ceea ce este bine
plăcut în faţa Lui, prin
Iisus Hristos, căruia fie
mărirea în vecii vecilor,
Amin!
22. Şi vă rog, fraţilor,
să îngăduiţi acest cuvânt
de îndemnare, căci vi
l-am scris pe scurt.
23. Să ştiţi că fratele
Timotei este slobod. Da-

14. Ps. 38, 17.
15. Lev. 7, 12; Ps. 49, 14.
Osie 14, 3.
16. Fil. 4, 18.
17. Fil. 2, 29; 1 Tes 5,
12; Ezech 3, 18; 2 Cor. 1, 2.
20. Is. 40, 11; Ezech. 34,
23; Ioan 10, 12; 1 Petru
2, 25.
21. 2 Cor. 3, 5; Efes. 2, 10.

că vine mai degrabă, vă
voiu vedea împreună cu
el.

24. Spuneți închinăciune tuturor mai marilor voștri și tuturor sfinților. Inchină-se v o u ă cei ce sunt din Italia.

25. Harul fie cu voi cu toți! Amin.

EPISTOLA SOBORNICEASCĂ
A
SFÂNTULUI APOSTOL IACOB

1.

Ispitele sunt folositoare. Avuțiile trec degrabă. Ascultarea și împlinirea legii. Limba trebue ținută în frâu.

1. Iacov, robul lui Dumnezeu și al Domnului Iisus Hristos, celor douăsprezece seminții, care sunt în Diaspora — voie bună!

2. Drept mare bucurie să socotiți, fraților, feluritele ispite în care cădeți,

3. Știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare;

4. Iar răbdarea să-și aibă lucrul ei desăvârșit, ca să fiți desăvârșiți și întregi, fără niciun fel de lipsă.

5. Și de este cineva din voi lipsit de înțelepciune, să ceară dela Dumnezeu, care dă tuturor de-a-dreptul și nu înfruntă; și se va da lui.

6. Să ceară, însă, cu credință, fără să aibă nicio îndoială, pentrucă cine se îndoiește este asemenea cu valul mării, mișcat de vânt și aruncat încoace și încolo.

7. Să nu gândească omul acela, că va lua ceva dela Dumnezeu.

---

1. 2. 1 Petru 1, 6; Rom. 5, 3, sq.; Fapte 5, 41.
5. Pilde 2, 3; Mc 11, 25.
6. Matei 7, 7; 21, 21.

8. Bărbatul îndoelnic
este nestatornic în toate
căile sale.
9. Iar fratele cel smerit
să se laude întru înălţimea sa,
10. Pe când cel bogat
— întru smerenia sa, pentrucă
va trece ca floarea
ierbii.
11. Căci a răsărit soarele
arzător şi a uscat
iarba şi floarea ei a căzut
şi frumuseţea feţii
ei a pierit; tot aşa şi bogatul
— în alergăturile
sale — se va veşteji.
12. Fericit este bărbatul
care rabdă **ispita**,
căci lămurit făcându-se
va lua cununa vieţii, pe
care a făgăduit-o Dumnezeu
celor ce îl iubesc
pe El.
13. Nimeni să nu zică,
atunci când este ispitit:
Dela Dumnezeu mă ispitesc;
pentrucă Dumnezeu
nu poate să fie ispitit de
rele şi El însuşi nu ispiteşte
pe nimeni.

8. Iacov 4, 8.
10. 1 Petru 1. 24: Is. 40, 7.
12. Iacov 5. 11; 2 Tim 4. 8; Apoc. 3, 19.
13. 1 Cor 10. 13.
15. Rom. 6, 23.

14. Ci fiecare este ispitit
când este tras şi momit
de însăşi pofta sa.
15. După aceea, pofta
zămislind, naşte **păcat**,
iar păcatul, odată săvârşit,
aduce moarte.
16. Nu vă înşelaţi, fraţii
mei prea iubiţi:
17. Toată **darea** cea
bună şi tot darul desăvârşit
de sus este, pogorîndu-se
dela Părintele
luminilor, la care nu este
schimbare sau umbră
de mutare.
18. Fiindcă astfel a fost
voinţa Lui, El ne-a născut
prin cuvântul adevărului,
ca să fim noi pârgă
a făpturilor Lui.
19. Drept aceea, fraţii
mei prea iubiţi, orice om
să fie grabnic să asculte,
zăbavnic să vorbească,
zăbavnic la mânie.
20. Căci mânia omului
nu lucrează dreptatea lui
Dumnezeu.
21. Pentru aceea, lepădând
toată spurcăciunea

17. Mal. 3, 6.
18. Ioan 1, 13; 1 Petru 1, 23; Rom 9. 15.
19. Eccl. 7, 10.
21 Rom. 13, 12; Col. 3, 8; 1 Cor. 3, 6.

și prisosința răutății, primiți cu blândețe cuvântul sădit în voi, care poate să mântuiască sufletele voastre.

22. Dar faceți-vă împlinitori ai cuvântului, nu numai auzitori ai lui, amăgindu-vă pe voi înșivă.

23. Căci dacă cineva este auzitor al cuvântului, iar nu împlinitor, el seamănă cu omul care privește în oglindă fața sa firească —:

24. S'a privit pe sine și s'a dus și îndată a uitat ce fel era.

25. Cine s'a uitat, însă, de-aproape în legea cea desăvârșită a slobozeniei și a stăruit în ea, făcându-se nu auzitor care uită, ci împlinitor al lucrului, acela fericit va fi în faptele sale.

26. Dacă cineva socotește că e cucernic, dar nu își ține limba în frâu ci își amăgește inima, cucernicia acestuia este zadarnică.

27. Cucernicia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl, aceasta este: să cercetăm pe orfani și pe văduve, în necazurile lor, și să ne păzim pe noi fără de pată, din partea lumii.

2.

Credința, fără de fapte, moartă este.

1. Frații mei, să nu căutați la fața omului, odată ce aveți credință în Domnul nostru Iisus Hristos, Domnul slavei.

2. Căci, de pildă, dacă va intra în adunarea voastră un om cu inele de aur în degete și îmbrăcat în veșmânt strălucit și va intra și un om sărac, în haină soioasă,

3. Iar voi puneți ochii pe cel care poartă veșmântul strălucit, și-i ziceți: Tu șezi aici, în toată voia, pe când săracului îi ziceți: Tu stai acolo, în picioare, sau: șezi jos, la picioarele mele —,

4. N'ați făcut voi, oare, în gândul vostru, deose-

22. Mt. 7, 21; Rom. 2, 13.
23. Luca 6, 49.
25. Iac. 2, 12; Ioan 13, 17.
26. Ps. 33, 12.

bire între unul și altul și nu v'ați făcut judecători cu socoteli viclene?

5. Ascultați, frații mei prea iubiți: au nu Dumnezeu i-a ales pe cei ce sunt săraci în ochii lumii, ca să fie bogați în credință și moștenitori împărăției pe care a făgăduit-o celor ce îl iubesc?

6. Iar voi ați necinstit pe cel sărac! Oare nu bogații vă asupresc pe voi și nu ei vă tărăsc la scaunele de judecată?

7. Nu sunt ei cei ce hulesc numele cel bun cu care vă chemați?

8. Dacă, într'adevăr, împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți, — bine faceți;

9. Iar de vă uitați la fața omului, faceți păcat și legea vă osândește ca pe niște călcători de lege.

10. Pentrucă cine va păzi toată legea, dar va greși într'o singură poruncă, s'a făcut vinovat față de toate poruncile.

11. Căci cel ce a zis: Să nu preacurvești, a zis și: Să nu ucizi. Și de nu preacurvești dar ucizi, te-ai făcut călcător legii.

12. Așa să grăiți și așa să lucrați, ca unii cari veți fi judecați prin legea slobozeniei.

13. Căci judecata este fără milă pentru cel care n'a dovedit milă. Și mila biruește în fața judecății.

14. Ce folos, fraților, dacă zice cineva că are credință, iar fapte nu are? Oare credința poate să-l mântuiască?

15. Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana cea de toate zilele,

16. Și cineva dintre voi le-ar zice: Mergeți cu pace! Incălziți-vă și vă săturați, — dar fără să

5. 1 Cor. 1, 26, sq.; Eșire 20, 6.
8. Mt. 22, 38; Mc 12, 31.
9. Lev. 19, 15; A doua Lege 1, 17.
10. A doua Lege 27, 26; Matei 5, 19.
11. Eșire 20, 13.
13. Matei 5, 7.
14. Matei 7, 26.
15. Luca 3, 11.

le daţi cele trebuincioase trupului, care ar fi folosul?

17. Aşa şi cu *credinţa: dacă nu are fapte, e moartă* în ea însăşi.

18. Dar va zice cineva: *Tu ai credinţă, iar eu am fapte; arată-mi credinţa ta fără fapte şi eu îţi voiu arăta, din faptele mele, credinţa mea.*

19. Tu crezi că unul este Dumnezeu? Bine faci; şi demonii cred şi se cutremură.

20. Vrei, însă, să înţelegi, omule uşuratic, că *credinţa fără de fapte moartă este?*

21. Avraam, părintele nostru, au nu din fapte a fost socotit drept, când a adus pe Isaac, fiul său, jertfă la altar?

22. Vezi că credinţa lucra împreună cu faptele lui şi *din fapte credinţa s'a desăvârşit.*

23. Şi s'a împlinit scriptura care zice: Şi a crezut Avraam lui Dumnezeu şi i s'a socotit lui spre dreptate şi prietenul lui Dumnezeu s'a chemat.

24. Vedeţi dar, că *din fapte este îndreptăţit omul, iar nu numai din credinţă.*

25. Aşijderea şi Rahav, desfrânata, au nu din fapte s'a îndreptăţit când a primit pe iscoade şi le-a scos afară, pe altă cale?

26. *Căci precum trupul fără de suflet, mort este, aşa şi credinţa fără de fapte moartă este.*

3.

Infrânarea limbei. Adevărata înţelepciune.

1. Nu vă faceţi mulţi învăţători, fraţii mei, ştiind că (noi, învăţătorii), mai mare osândă vom lua,

2. Pentrucă toţi greşim în multe chipuri; dacă nu greşeşte cineva în cuvânt, acela este băr-

---

17. v. 26.
18. Gal 5, 6.
19. 1 Cor. 8, 4.
21. Fac. 22, 9; Evr. 11, 17.
23. Facere 15, 6; Rom. 4, 3; Gal. 3, 6.
24. Rom. 3, 28.
25. Is. Navi 2, 1; Evr. 11, 81.

bat desăvârşit, în stare să se înfrâneze în întregime.

3. Dacă, dar, noi punem în gura cailor frâul, ca să ni-i supunem, ducem după noi şi trupul lor întreg.

4. Iată şi corăbiile, deşi sunt atât de mari şi împinse de vânturi aprige, sunt totuşi purtate de o cârmă foarte mică încotro hotărăşte vrerea cârmaciului.

5. Aşa şi limba: mic mădular este, dar cu mari foloase se făleşte! Iată, puţin foc şi cât codru aprinde!

6. Foc este şi limba, lume a fără-de-legii! Limba îşi are locul ei între mădularele noastre, dar spurcă tot trupul şi vîră în flăcări aria vieţii, după ce aprinsă a fost ea de flăcările Gheenei.

7. Pentrucă toată firea, a fiarelor şi a păsărilor, a tărîtoarelor şi a vietăţilor din mare se domoleşte şi s'a domolit de firea omenească,

8. Dar limba, nimeni dintre oameni nu poate s'o domolească! Ea este rău fără astâmpăr; ea este plină de venin aducător de moarte.

9. Cu ea binecuvântăm pe Domnul şi Tatăl, şi cu ea blestemăm pe oameni, cari sunt făcuţi după asemănarea lui Dumnezeu.

10. Din aceeaşi gură iese binecuvântarea şi blestemul. Nu trebue, fraţii mei, să fie aşa.

11. Oare izvorul aruncă, din aceeaşi vână, şi apa dulce şi pe cea amară?

12. Nu cumva poate smochinul, fraţilor, să facă masline, sau viţa viei să facă smochine? Tot aşa, izvorul sărat nu poate să dea apă dulce.

13. Cine este, între voi, înţelept şi priceput? Să-şi arate, din buna-i purtare, faptele lui, făcu-

3. 3. Ps. 31, 10.
5. Ps. 11, 4.
6. Matei 15, 11.
8. Ps. 139, 3.
9. Facere 1, 27.
13. Efes. 5, 15.

te întru blândețea înțelepciunii.

14. Iar dacă aveți râvnire amară și zavistie, în inimile voastre, nu vă lăudați nici mințiți împotriva adevărului.

15. Ințelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, trupească, demonicească.

16. Pentrucă unde este pismă și zavistie, acolo este neorânduială și orice lucru rău.

17. Iar înțelepciunea cea de sus, întâi este curată, apoi pașnică, blândă, ascultătoare, plină de milă și de roade bune, neîndoelnică și nefățarnică.

18. Și roada dreptății este semănată întru pace celor ce lucrează pacea.

4.

Să fugim de plăcerile deșarte. Impotriva bârfitorilor și a celor îngâmfați.

1. De unde vin războaiele și de unde certurile dintre voi? Nu oare de aici: din poftele voastre care se luptă în mădularele voastre?

2. Poftiți și nu aveți ce poftiți; ucideți și pismuiți și nu puteți să dobândiți ce doriți; vă sfădiți și vă războiți, și nu aveți ce râvniți, pentrucă nu cereți.

3. Cereți și nu primiți, pentrucă cereți rău, cu gând să risipiți pe plăcerile voastre.

4. Preacurvarilor! Nu știți, oare, că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? Așa dar, cine va voi să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș lui Dumnezeu.

5. Sau vi se pare că Scriptura grăiește în deșert? Duhul, care sălășluiește întru noi, ne poftește spre zavistie?

6. Nu, ci dă mai mare dar. Pentru aceea zice: Dumnezeu, celor mândri

14. Efes. 4, 31.
15. Iacov 1, 18.
18 Is. 32, 17.
4 1. 1 Petru 2, 11; Rom. 7, 23.

2. Matei 7, 7.
4. Rom. 8, 7.
5. Gal. 5, 17.
6. Iov 22, 29; Pilde 3, 34; 1 Petru 5, 5; Mt. 23, 12.

le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har.

7. Supuneţi-vă, deci, lui Dumnezeu. Staţi împotriva diavolului şi va fugi dela voi.

8. Apropiaţi-vă de Dumnezeu şi se va apropia şi El de voi. Curăţiţi-vă mâinile, păcătoşilor, şi sfinţiţi-vă inimile, voi cei îndoelnici.

9. Pătrundeţi-vă de durere. Intristaţi-vă şi vă jeliţi. Râsul vostru întoarcă-se în obidă şi bucuria voastră întru sdrobire.

10. Smeriţi-vă înaintea Domnului şi El vă va înălţa.

11. Nu grăiţi de rău unul pe altul, fraţilor. Cel ce grăieşte de rău pe fratele său, ori judecă pe fratele său, — grăieşte de rău legea şi judecă legea; iar dacă judeci legea nu eşti împlinitor al legii, ci judecător.

12. Unul este dătătorul legii şi judecătorul: cel ce poate să mântuiască şi să piardă. Iar tu cine eşti, care judeci pe aproapele?

13. Veniţi acum cei cari ziceţi: Astăzi sau mâine, vom merge într'acel oraş şi vom sta acolo un an şi vom face negoţ şi vom câştiga,

14. Voi, cari nu ştiţi ce se va întâmpla mâine! Căci ce este viaţa voastră? Abur sunteţi, care se arată o clipă şi după aceea piere, —

15. In loc ca voi să ziceţi: Dacă Domnul voieşte, vom trăi şi vom face aceasta sau aceea.

16. Dar acum vă lăudaţi în trufia voastră. Orice laudă de felul acesta este rea.

17. Drept aceea, cine ştie să facă ce e bine şi nu face, păcat are.

---

7. Ef. 6, 12; 1 Petru 5, 6, sq.
8. Zah. 1, 3; Is. 1, 16.
11. Ps. 14, 3; 1 Petru 2, 1.
12. Matei 7, 1; Rom. 2, 1; 14, 4
13. Pilde 27, 1.
14. Luca 12, 20.
15. Fapte 18, 21.
16. 1 Cor. 5, 6.
17. Luca 2, 47.

5.

Sfaturi către cei avuţi. Răbdarea temătorilor de Dumnezeu. Nu trebue să jurăm. Ingrijirea bolnavilor. Puterea rugăciunilor. Despre cei căzuţi.

1. Veniţi acum, voi, bogaţilor, plângeţi şi vă tânguiţi de necazurile care vor să vie asupra voastră.
2. Bogăţia voastră a putrezit şi hainele voastre le-au mâncat moliile.
3. Aurul vostru şi argintul au ruginit şi rugina lor va fi mărturie asupra voastră şi va mânca trupurile voastre, ca focul. Strâns-aţi comori în zilele cele de apoi!
4. Iată, plata lucrătorilor cari au secerat ţarinile voastre — plata oprită de voi — strigă; şi strigătele secerătorilor au intrat în urechile Domnului Savaot.
5. Desfătatu-v'aţi pe pământ şi v'aţi desmierdat; hrănit-aţi inimile voastre, în ziua înjunghierii.
6. Osândit-aţi, omorît-aţi pe cel drept; el nu vi se împotriveşte.
7. Drept aceea, fiţi îndelung răbdători, fraţilor, până la venirea Domnului. Iată, plugarul aşteaptă roada cea scumpă a pământului, adăstând-o cu răbdare, până ce primeşte ploaia timpurie şi târzie.
8. Răbdaţi, dar, şi voi; întăriţi inimile voastre, căci venirea Domnului s'a apropiat.
9. Nu suspinaţi, fraţilor, unul împotriva celuilalt, ca să nu fiţi judecaţi; iată judecătorul stă înaintea uşilor.
10. Luaţi, fraţilor, ca pildă de suferinţă şi de îndelungată răbdare pe proorocii cari au grăit în numele Domnului.

---

5. 1. Pilde 11, 28; Luca 6, 24.
2. Matei 6, 19.
3. Is. 30, 27; Prov. 16, 27.
4. Lev. 19, 13.
5. Luca 16, 19.
7. Lc. 21, 19; Evr. 10, 36.
8. 2 Tes. 2, 1.
9. Matei 24, 33.
10. Mt. 5, 12; 2 Petr. 1, 21.

11. Iată, fericim pe cei
ce au răbdat: aţi auzit de
răbdarea lui Iov şi aţi
văzut sfârşitul hărăzit lui
de Domnul; căci mult
milostiv este Domnul şi
plin de îndurare.
12. Iar mai înainte de
toate, fraţii mei, să nu vă
juraţi nici pe cer, nici pe
pământ, nici cu orice alt
jurământ, ci să vă fie
vouă ce este aşa, aşa, şi
ce este nu, nu, ca să nu
cădeţi sub judecată.
13. Este vreunul dintre
voi în suferinţă? Să se
roage. Este cineva cu i-
nimă bună? Să cânte
psalmi.
14. Este cineva bolnav
între voi? Să cheme pre-
oţii Bisericii şi să se roa-
ge pentru el, ungându-l
cu untdelemn, întru nu-
mele Domnului.
15. Şi rugăciunea cre-
dinţei va mântui pe cel
bolnav şi Domnul îl va
ridica şi de va fi făcut
păcate se vor ierta lui.
16. Mărturisiţi-vă unul
altuia păcatele şi vă ru-
gaţi unul pentru altul, ca
să vă vindecaţi, că mult
poate rugăciunea dreptu-
lui în lucrarea ei.
17. Ilie era om, aseme-
nea cu noi în slăbiciuni,
şi cu rugăciune s'a rugat
ca să nu plouă şi nu a
plouat pe pământ trei ani
şi şase luni.
18. Şi iarăşi s'a rugat
şi cerul a dat ploaie şi
pământul a odrăslit roa-
da sa.
19. Fraţii mei, dacă
vreunul dintre voi va ră-
tăci dela adevăr şi-l va
întoarce cineva,
20. Să ştie că, cel ce a
întors pe păcătos dela ră-
tăcirea căii lui, îşi va
mântui sufletul din moar-
te şi va acoperi mulţime
de păcate.

11. Iov 1, 21; Ps. 102, 8.
12. Mt. 5, 34, sq ; 23, 16.
13. Ps. 49, 16; Col. 3, 16.
14. Marcu 6, 13.
15. Ps. 29, 3.
16. Ps. 144, 20; Ioan 9, 31.
17. 3 Imp. 17,1; Lc. 4, 25.
19. Matei 18, 15.
20. 1 Petru 4, 8.

ÎNTÂIA EPISTOLĂ SOBORNICEASCĂ
A
SFÂNTULUI APOSTOL PETRU

1.

Hristos este mântuirea și nădejdea noastră. Durerile de azi lămuresc credința. Mântuirea aceasta a fost din vechi proorocită. Indemnuri la viață sfântă.

1. Petru, apostol al lui Iisus Hristos, către cei ce trăiesc risipiți printre străini, în Pont, în Galatia, în Capadocia, în Asia și în Bitinia,
2. Aleși după cea mai înainte cunoștință a lui Dumnezeu-Tatăl, și sfințiți de către Duhul, ca să asculte de credință și să fie părtași la stropirea cu sângele lui Iisus Hristos: har vouă și pacea să se înmulțească!
3. Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, carele, după mare mila Sa, prin învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a născut pe noi din nou, spre nădejde vie,
4. Spre moștenire nestricăcioasă și neîntinată și neveștejită, păstrată în ceruri pentru voi,
5. Cei ce sunteți păziți cu puterea lui Dumnezeu, prin credință, ca să dobândiți mântuirea, gata să se dea pe față în această vreme de apoi.

1. 1 Ioan 7, 35.
2. Rom. 8, 29
3. 2 Cor. 1, 3; Efes. 1, 3; Tit. 3, 5, 7.
4. 1 Petru 5, 4.
5. Ioan 10, 28; 17, 11; Rom. 8, 18.

6. Intru aceasta vă bucuraţi, măcar că acum,
dacă trebue, sunteţi întristaţi câtva timp, cu
multe feluri de ispite,
7. Pentru ca lămurirea credinţei voastre, cea cu mult mai scumpă decât aurul cel pieritor — dar totuşi lămurit prin foc — să se găsească spre laudă, spre mărire şi spre cinste, la arătarea lui Iisus Hristos.
8. Pe El, fără să-L fi văzut îl iubiţi; întru El, deşi acum nu-L vedeţi, voi credeţi şi vă bucuraţi cu bucurie negrăită şi preamărită,
9. Căci dobândiţi preţul credinţei voastre, adică mântuirea sufletelor voastre.
10. Cu privire la această mântuire, au căutat cu stăruinţă şi au cercetat cu deamănuntul proorocii, cari au proorocit despre harul cel hotărît vouă,
11. Cercetând vremea şi împrejurările arătate lor de Duhul lui Hristos, lucrător întru ei, când le mărturisea de mai nainte despre patimile lui Hristos şi despre măririle cele de după ele.
12. Lor le-a fost descoperit, că nu pentru ei înşişi, ci pentru voi, slujeau ei aceste lucruri, care acum vi s'au vestit — prin cei ce, întru Duhul Sfânt trimis din cer, v'au propovăduit Evanghelia — şi la care îngerii doresc să stea să privească.
13. Pentru aceea, încingând mijloacele cugetului vostru, fiţi în toată paza şi nădăjduiţi desăvârşit în harul care se aduce vouă, la arătarea lui Iisus Hristos.
14. Ca fii ai ascultării, nu vă potriviţi poftelor de mai nainte, din timpul neştiinţei voastre,
15. Ci, după Sfântul carele v'a chemat pe voi,

6. Rom. 5, 3; 2 Cor. 4, 17; Iacov 1, 2.
7. Pilde 17, 3; Apoc. 3, 18.
8. Ioan 20, 29; 2 Cor. 5, 7.
9. Rom. 6, 12.
10. Dan. 9, 23; Lc. 10, 24.
11. Ps. 21, 7
12. Ier. 1, 17; Lc. 12, 35.
14. Rom. 12, 2.
15. Luca 1, 75.

fiți și voi sfinți, întru
toată petrecerea vieții.
16. Căci scris este: Fiți
sfinți, pentrucă Sfânt
sunt Eu.
17. Și dacă chemați
Tată pe cel ce judecă cu
nepărtinire, după lucrul
fiecăruia, petreceți întru
frică zilele vremelniciei
voastre,
18. Știind că nu cu lu-
cruri stricăcioase, cu ar-
gint sau cu aur, ați fost
răscumpărați din viața
voastră deșartă lăsată
dela părinți,
19. Ci cu scumpul sân-
ge — ca al unui miel ne-
prihănit și fără pată —
al lui Hristos,
20. Care într'adevăr a
fost orânduit mai nainte
de întemeerea lumii, dar
a fost arătat, în anii cei
mai de pe urmă, pentru
voi.
21. Printr'însul, voi ați
crezut în Dumnezeu, cel
ce L-a înviat pe El din
morți, și I-a dat Lui mă-
rire, astfel ca credința
voastră și nădejdea să vă
fie în Dumnezeu.
22. De vreme ce, as-
cultând de adevăr, ați cu-
rățit sufletele voastre, ca
să aveți nefățarnică iu-
bire frățească, iubiți-vă
unul pe altul, din toată
inima, cu toată stăruința,
23. Fiind născuți a doua
oară nu din sământă stri-
căcioasă, ci din nestrică-
cioasă, prin cuvântul cel
viu și dăinuitor în veac
al lui Dumnezeu.
24. Pentrucă: toată
făptura este ca iarba, și
toată mărirea ei ca floa-
rea ierbii: uscatu-s'a iar-
ba și floarea a căzut,
25. Iară cuvântul Dom-
nului rămâne în veac. Și
acesta este cuvântul, cel
ce bine s'a vestit întru
voi.

2.

Hristos este piatra cea din capul unghiului.

1. Deci, lepădând toată
răutatea și tot vicleșugul

16. Lev. 11, 44; Ps. 70, 25.
17. Fapte 17, 31.
18. 1 Cor. 6, 20; 1 Petru 4, 3.
20. Rom. 16, 25.
21. Ioan 14, 6; Fapte 3, 15.
24. Ps. 101, 12; 102, 15; Is. 40, 6; Iacov 1, 10.
2. 1. Rom. 6, 4; 1 Cor. 14, 20; Iacov 1, 21.

şi făţărniciile şi pismele
şi toate clevetirile,
2. Ca nişte prunci de
curând născuţi, să doriţi
laptele cel duhovnicesc şi
neprefăcut, ca prin el să
creşteţi spre mântuire,
3. De vreme ce aţi gu-
stat şi aţi văzut că bun
este Domnul.
4. Apropiaţi-vă de El,
piatra cea vie, de oameni
într'adevăr neluată în
seamă, dar la Dumnezeu
aleasă şi de preţ;
5. Şi voi înşivă clădi-
ţi-vă, ca pietre vii, în
casă duhovnicească, în
preoţie sfântă, ca să adu-
ceţi jertfe duhovniceşti,
plăcute lui Dumnezeu,
prin Iisus Hristos;
6. Pentrucă scris este
în Scriptură: Iată, pun
în Sion Piatra din capul
unghiului, aleasă, de ma-
re preţ, şi cel ce va crede
în ea nu se va ruşina.
7. Pentru voi, deci, cari
credeţi, Piatra e de mare
preţ; pentru cei ce nu
cred însă, este: piatra
pe care n'au băgat-o în
seamă ziditorii; aceasta
a ajuns să fie capul un-
ghiului, şi piatră de po-
ticnire şi stâncă de smin-
teală.
8. Ei se poticnesc de
ea, fiindcă n'au dat as-
cultare cuvântului, spre
care au şi fost puşi.
9. Iar voi sunteţi se-
minţie aleasă, preoţie îm-
părătească, neam sfânt,
popor agonisit de Dum-
nezeu, ca să vestiţi în
lume bunătăţile Celui ce
v'a chemat din întuneric,
la lumina Sa cea minu-
nată,
10. Voi cari odinioară
nu eraţi popor (ales), iar
acum sunteţi poporul lui
Dumnezeu; voi cari odi-
nioară n'aveaţi parte de
milă, iar acum sunteţi
miluiţi.
11. Iubiţilor, vă îndemn
ca pe nişte străini ce sun-
teţi şi călători aici pe
pământ, să vă feriţi de

2. Evr. 5, 13; Mt. 18, 3.
3. Ps. 33, 9.
4. Ps. 117, 21; Dan. 2, 34.
5. Is. 61, 6; Os. 14, ;3 Mal. 1, 11; Rom. 12, 1; Efes. 2, 22
6. Is. 28, 16; Rom. 9, 33.
7. Matei 21, 42.
8. Is. 8, 14; Luca 2, 34.
9. Is. 43, 21; Eş. 19, 6
10. Osie 2, 23; Rom. 9, 25.
11. Rom. 7, 22; Iacov 4, 1; Ps. 38, 17; Pilde 1, 32.

poftele cele trupeşti care
se războesc împotriva
sufletului.
12. Purtaţi-vă cu cinste
între păgâni, astfel
ca — de unde acum vă
bârfesc ca pe nişte făcători
de rele — privind ei
mai de aproape faptele
voastre cele **bune**, să
preamărească pe Dumnezeu,
în ziua când îi va
cerceta.
13. Supuneţi-vă, pentru
Domnul, oricărei orânduieli
omeneşti, fie împăratului,
fiindcă este
înalt stăpânitor,
14. Fie dregătorilor, ca
unora ce sunt trimişi de
El, spre pedepsirea făcătorilor
de rele şi spre
lauda făcătorilor de bine,
15. Căci aşa este voia
lui Dumnezeu, ca **voi**
prin faptele voastre cele
bune, să închideţi gura
celor fără cunoştinţă şi
fără minte.
16. Trăiţi ca oameni liberi,
dar nu ca şi cum
aţi avea libertatea drept
acoperământ al vicleniei,
ci ca robi ai lui Dumnezeu.
17. Daţi tuturor cinste.
Iubiţi tovărăşia dintre
fraţi. Temeţi-vă de Dumnezeu.
Cinstiţi pe împărat.
18. Voi, slugilor, plecaţi-vă
stăpânilor voştri,
cu toată frica, nu numai
celor buni şi blânzi, ci
şi celor greu de mulţumit.
19. Căci aceasta este
bine primit, dacă cineva,
cu gândul la Dumnezeu,
suferă întristări, pătimind
pe nedrept.
20. Intr'adevăr, ce laudă
este dacă, pentru greşală,
primiţi bătaie întru
răbdare? Iar dacă, pentru
binele făcut, veţi pătimi
şi veţi răbda, aceasta
este bine primit la
Dumnezeu.
21. Căci spre aceasta
aţi fost chemaţi, că şi
Hristos a pătimit pentru

12. Matei 5, 16.
13. Rom 18, 1; Tit. 3, 1.
15. 1 Petru 3, 9.
16. 1 Cor. 7, 23; Gal. 5, 13. Tit. 2, 90.
17. Rom. 12, 10; Pilde 24, 21; Matei 22, 21 .
18. Efes. 6, 5; Col. 3, 22; Tit 2, 90.
19. Matei 5, 10.
20. I Petru 4, 14.
21. I Petru 3, 18; 4, 1.
22. Is. 53, 9; Ioan 8, 46.

voi, lăsându-vă pildă, ca să păşiţi pe urmele Lui,

22. Care n'a săvârşit niciun păcat, nici s'a aflat vicleşug în gura Lui,

23. Şi care, ocărît fiind, nu răspundea cu ocară, dat la chinuri, nu ameninţa, ci se lăsa în ştirea Celui ce judecă cu dreptate.

24. El a purtat păcatele noastre, în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, murind faţă de păcate, să vieţuim dreptăţii. Cu rănile Lui v'aţi vindecat,

25. Pentrucă eraţi ca nişte oi rătăcite, dar v'aţi întors la Păstorul şi la Păzitorul sufletelor voastre.

3.

Indemnuri soţilor. Indemnuri tuturor spre dragoste şi blândeţe. Suferinţa Domnului şi pogorîrea Lui în iad. Puterea Botezului.

1. Aşijderea şi voi, femeilor, supuneţi-vă bărbaţilor voştri, aşa încât chiar dacă sunt unii cari nu se pleacă cuvântului, să fie câştigaţi, fără propovăduire, prin purtarea femeilor lor,

2. Văzând de aproape viaţa voastră curată şi plină de sfială.

3. Podoaba voastră să fie nu cea din afară—cu împletirea părului, cu atârnatul podoabelor de aur şi cu îmbrăcarea hainelor —

4. Ci să fie omul cel tainic al inimii, întru nestricăcioasa podoabă a duhului blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu.

5. Pentrucă aşa se împodobeau, odinioară, şi sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, supunându-se bărbaţilor lor,

6. Precum Sara asculta pe Avraam şi-l numea pe el domn. Voi sunteţi fiicele ei, dacă faceţi ce e bine şi nu vă temeţi de nimic.

24. 1 Ioan 3, 5; Rom. 6, 11; Col. 1, 22.
25. Ps. 118, 17, 6; Is. 53, 6; Ez. 34, 5; Ioan 10, 12.

3. 1. Efes. 5, 22; Col. 3, 18.
3. 1 Tim. 2, 9.
4. Efes. 3, 16.
6. Facere 12, 12.

7. Voi, bărbaţilor, de
asemenea, trăiţi înţelep-
ţeşte cu femeile voastre,
ca fiind făpturi mai sla-
be, şi faceţi-le parte de
cinste, ca unora care, îm-
preună cu voi, sunt mo-
ştenitoare ale vieţii ha-
rului, aşa încât rugăciu-
nile voastre să nu fie îm-
piedicate.
8. Pe urmă, să fiţi toţi
într'un gând, împreună
pătimitori, iubitori de
fraţi, milostivi, smeriţi.
9. Nu răsplătiţi răul cu
rău sau ocara cu ocară,
ci dimpotrivă binecuvân-
taţi, căci spre aceasta
aţi fost chemaţi, ca să
moşteniţi binecuvântarea.
10. Pentrucă cine voie-
şte să iubească viaţa şi
să vadă zile bune, să-şi
oprească limba dela rău
şi buzele sale să nu gră-
iască vicleşug;
11. Să se ferească de
rău şi să facă bine; să
caute pacea şi s'o ur-
meze;
12. Căci ochii Domnu-
lui sunt peste cei drepţi
şi urechile Lui spre ru-
găciunile lor, iar faţa
Domnului este împotriva
celor ce face rele.
13. Şi cine vă va face
vouă rău, dacă sunteţi
plini de râvnă pentru
bine?
14. Dar de veţi şi pă-
timi pentru dreptate, fe-
riciţi veţi fi. Iar de tea-
ma lor să nu vă temeţi,
nici să vă turburaţi;
15. Ci pe Domnul—pe
Hristos — să-L sfinţiţi
în inimile voastre şi să
fiţi gata totdeauna să ră-
spundeţi oricui vă cere
socoteală despre nădedea
voastră, însă cu blândeţe
şi cu cuviinţă,
16. Având cuget curat,
ca, tocmai în ceea ce sun-
teţi clevetiţi, să iasă de
ruşine cei ce grăesc de
rău purtarea voastră cea
bună întru Hristos.
17. Căci e mai bine —
dacă aşa este voia lui

7. Efes. 5, 25; 1 Cor. 7, 5; Col. 3, 19.
8. Fil. 3, 16.
9. Rom. 12, 17; 1 Tes. 5, 15.
10. Ps. 33, 13; Iac. 1, 26.
11. Is. 1, 16; Evr. 12, 14.
14. 1 Petru 2, 20; 4, 14.
15. Is. 8, 13.
16. 1 Petru 2, 12.
17. 1 Petru 2, 20.

Dumnezeu — să pătimiţi făcând cele bune, decât făcând cele rele.

18. Pentrucă şi Hristos a suferit odată moartea pentru păcate, El cel drept pentru cei nedrepţi, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu, omorît fiind cu trupul, dar viu făcut cu duhul.

19. Cu duhul El a purces şi a propovăduit şi duhurilor ţinute în închisoare,

20. Adică duhurilor neascultătoare altă dată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu tot aştepta, în zilele lui Noe, şi se pregătea corabia în care puţine suflete, anume opt, s'au mântuit prin apă.

21. Iar această mântuire prin apă închipuia botezul, care vă mântueşte astăzi şi pe voi, nu ca ştergere a necurăţiei trupului, ci ca deschiderea cugetului bun către Dumnezeu, prin învierea lui Iisus Hristos,

22. Care după ce s'a suit la cer, este de-a-dreapta lui Dumnezeu, şi se supun Lui îngerii şi stăpânirile şi puterile.

4.

Indemnuri către credincioşi să se lase de păcat, să aibă mereu pildă pe Domnul şi să ia aminte la obştescul sfârşit care se apropie. Mângâeri în ziua prigoanelor.

1. Aşa dar, fiindcă Hristos a pătimit cu trupul, înarmaţi-vă şi voi cu gândul acesta: că cine a suferit cu trupul a isprăvit cu păcatul,

2. Ca să nu mai trăiască — timpul ce mai are de trăit în trup — după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

3. Destul este că, în vremurile trecute, aţi fă-

18. 1 Petru 2, 21; 4, 1; Rom. 5, 6; 1 Tim. 3, 16; Evrei 9, 28.
19. 1 Petru 4, 6; Ef. 4, 9.
20 Mt. 24, 37; Fac. 17, 13.
21. Efes. 5, 26; A doua Lege 26, 17.

22. Ps. 109, 1; Efes. 1, 20; Evrei 12, 2.
4. 1. 1 Petru 3, 18; 2, 21, 24.
2. Gal. 2, 20; Rom. 6, 6, sq
3. Efes. 4, 17; 3, 3.

cut cu desăvârşire voia păgânilor, umblând în desfrânări, în pofte, în beţii, în ospeţe fără măsură, în petreceri cu vin mult şi în neiertate slujiri idoleşti.

4. De aceea, ei se miră că voi nu mai alergaţi cu ei în aceeaşi revărsare a desfrâului şi vă hulesc.

5. Ei îşi vor da seama înaintea Celui ce este gata să judece viii şi morţii.

6. Că spre aceasta s'a binevestit şi morţilor, ca să fie judecaţi la fel cu oamenii cari sunt în trup, dar să aibă, după Dumnezeu, viaţă cu duhul.

7. Iar sfârşitul tuturor s'a apropiat; fiţi dar cu mintea întreagă şi privegbiaţi în rugăciuni.

8. Dar mai presus de toate, ţineţi din răsputeri la dragostea dintre voi, pentrucă dragostea acopere mulţime de păcate.

9. Fiţi, între voi, primitori de oaspeţi, fără de cârtire.

10. După harul pe care l-a primit fiecare, slujiţi-vă de el spre folosul t u t u r o r ca nişte buni iconomi ai harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu.

11. Dacă vorbeşte cineva, cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu; dacă slujeşte c i n e v a, slujba lui să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca întru toate Dumnezeu să se mărească, prin Iisus Hristos, căruia îi este mărirea şi stăpânirea în vecii vecilor, Amin.

12. Iubiţilor, nu vă miraţi de pârjolul aprins între voi, spre ispitire, ca şi cum vi s'ar întâmpla ceva străin,

13. Ci, întrucât sunteţi părtaşi la suferinţele lui Hristos, bucuraţi-vă, ca

---

5. 2 Tim. 4, 1.
6. 1 Petru 3, 19.
7. 1 Cor. 10, 11; Iacov 5, 8; 1 Ioan 2, 10; Luca 21, 34.
8. Iac. 5, 20; Pilde 10, 12.
9. Evr. 13, 2; Fil. 2, 14.
10. Rom. 12, 6.
11. 1 Petru 5, 14; 2 Cor. 2, 17.
13. Matei 5, 10; Rom. 8, 17; Fapte 5, 41; Iac. 1, 2.

şi la descoperirea măririi Lui să vă bucuraţi cu bucurie mare.

14. De sunteţi ocărîţi pentru numele lui Hristos, fericiţi sunteţi, căci duhul slavei şi al lui Dumnezeu se odihneşte asupra voastră; de către aceia El se huleşte, iar de voi se proslăveşte.

15. Nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaş, sau fur, sau făcător de rele, sau ca un râvnitor de lucruri streine.

16. Iar de sufere ca creştin, să nu se ruşineze, ci să preamărească pe Dumnezeu, pentru numele acesta,

17. Căci vremea este ca să înceapă judecata dela casa lui Dumnezeu; şi dacă începe întâi dela noi, care va fi sfârşitul celor cari nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?

18. Şi dacă dreptul abia se mântueşte, unde se vor arăta necredinciosul şi păcătosul?

19. Pentru aceea, şi cei ce sufăr după voia lui Dumnezeu, să-şi încredinţeze Lui, credinciosului Ziditor, sufletele lor, lucrând fapte bune.

14. I Petru 3, 14; Is. 51, 7; Matei 5, 11.
15. 1 Petru 2, 20
16. Ioan 21, 19. Fil. 1, 29.
17. Ier. 25, 29; Ez. 9, 6.
18. Pilde 11, 31.
19. 1 Petru 3, 17.

5.

Datoriile preoţilor şi ale credincioşilor. Indemnuri la umilinţă şi la priveghere. Urări de bine şi închinăciune.

1. Pe preoţii cei dintre voi îi rog — ca unul ce sunt împreună preot şi martor al patimilor lui Hristos şi părtaş al măririi celei ce va să se descopere —:

2. Păstoriţi turma lui Dumnezeu, dată în paza voastră, cercetând-o nu cu silnicie, ci cu voie bună, după Dumnezeu, nu pentru câştig urît, ci din dragoste,

3. Nu ca şi cum aţi fi stăpâni peste Biserici, ci

5. 1 Luca 24, 48; Rom. 8, 17.
2. Ioan 21, 16; Fapte 20, 28; Tit. 1, 7, 11.
3. 1 Cor. 3, 5; 2 Cor. 1, 24; Fil 6, 17; 2 Tes. 3, 9. Tit. 2, 7.

pilde făcându-vă turmei.
4. Iar când se va arăta Mai-marele-păstorilor, veți lua cununa măririi, cea neveștejită.
5. Tot așa și voi, tinerilor, plecați-vă celor bătrâni; și toți, unii față cu alții, înveșmântați-vă întru smerenie, pentrucă Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har.
6. Deci, smeriți-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe la timpul cuvenit.
7. Aruncați asupra Lui toată grija voastră, căci El are grijă de voi.
8. Fiți treji, privegiați. Protivnicul vostru, Diavolul, răcnind ca un leu, umblă, căutând pe cine să înghită,
9. Căruia stați împotrivă, tari în credință, știind că aceleași suferințe îndură și frații voștri împrăștiați în lume.
10. Iar Dumnezeul a tot harul, care v'a chemat la mărirea Sa cea veșnică, întru Hristos Iisus, El însuși — după ce veți suferi puțină vreme — vă va duce la desăvârșire, vă va întări, vă va împuternici, vă va întemeia.
11. A Lui fie mărirea și puterea în vecii vecilor, Amin!
12. V'am scris aceste puține lucruri, prin Silvan pe care îl știu frate credincios, ca să vă îndemn și să vă mărturisesc, că adevăratul har al lui Dumnezeu este acesta, în care stați.
13. Cei aleși, împreună cu voi, din Babilon, și Marcu fiul meu, vă îmbrățișează.
14. Imbrățișați-vă unul pe altul cu sărutarea dragostei. Pace vouă tuturor, celor întru Hristos Iisus, Amin.

4. Is. 40, 11.
5. Ef. 5, 21; Mt. 23, 12; Lc. 1, 52; Pilde 8, 34; Iacov 4, 6.
6. Iov 22, 29; Iac. 4, 25.
7. Ps. 54, 25; Matei 6, 25.
8. Lc. 21, 36; 1 Tes. 5, 6.
9. Ef. 6, 12; Iac. 4, 7.
10. Evrei 13, 21.
11 1 Petru 4, 11.
12. Evrei 13, 22.
13. Fapte 12, 12.
14. Rom. 16, 16; 1 Cor. 16, 20; 2 Cor. 13, 12.

A DOUA EPISTOLĂ SOBORNICEASCĂ A SFÂNTULUI APOSTOL PETRU

1.

Scara virtuţilor creştine. Petru, cel ce a văzut Schimbarea la Faţă, îşi vesteşte sfârşitul. Cuvântul proorocesc.

1. Simon Petru, slujitor şi apostol al lui Iisus Hristos, celor ce — prin dreptatea Dumnezeului nostru şi a Mântuitorului Iisus Hristos — au dobândit o credinţă de acelaşi preţ cu a noastră:

2. Har vouă şi pacea să se înmulţească, întru cunoştinţa lui Dumnezeu şi a lui Iisus, Domnul nostru.

3. Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit toate cele ce sunt spre viaţă şi spre bună cucernicie, făcându-ne să cunoaştem pe Cel ce ne-a chemat prin a Sa mărire şi prin a Sa vârtute. —

4. Cu aceasta, El ne-a hărăzit făgăduinţe mari şi de mare preţ, ca prin ele să vă faceţi părtaşi dumnezeeştii firi şi să scăpaţi de stricăciunea poftei celei din lume.

5. Pentru acest cuvânt, puneţi şi din partea voastră toată sârguinţa şi adăogaţi la credinţa voastră: fapta bună, iar la fapta bună: cunoştinţa,

6. La cunoştinţă: în-

1. 1. Fapte 15, 14; Rom. 1, 12.
2 1 Petru 1, 2.
3. 1 Petru 2, 9.
5. Gal. 5, 6.

frânarea, la înfrânare: răbdarea, la răbdare: evlavia,
7. La evlavie: iubirea frăţească, iar la iubirea frăţească: dragostea.
8. Căci dacă aceste lucruri sunt în voi şi tot sporesc, ele nu vă vor lăsa nici trândavi, nici sterpi întru cunoştinţa Domnului nostru Iisus Hristos.
9. Iar cel ce nu are acestea e cu vederea micşorată şi stinsă şi a uitat de curăţirea păcatelor lui de demult.
10. Pentru aceea, fraţilor, siliţi-vă cu atât mai vârtos să faceţi temeinică chemarea şi alegerea voastră, căci făcând acestea nu veţi greşi niciodată,
11. Ci astfel vi se va da cu bogăţie intrarea în veşnica împărăţie a Domnului nostru şi Mântuitorului Iisus Hristos.
12. Drept aceea, voiu avea grijă pururea să vă aduc aminte de acestea, măcar că le ştiţi şi sunteţi întăriţi întru adevărul acesta.
13. Socotesc că este drept, câtă vreme sunt în acest cort, să vă ţiu treji, prin aducerea aminte,
14. Fiindcă ştiu că degrabă voiu lepăda cortul acesta, precum mi-a arătat Domnul nostru Iisus Hristos.
15. Dar mă voiu şi sârgui, ca să puteţi, în orice timp, după plecarea mea, să ţineţi minte aceste lucruri,
16. Pentrucă noi v'am adus la cunoştinţă puterea Domnului nostru Iisus Hristos şi venirea Lui, nu luându-ne după basme meşteşugite, ci văzând mărirea Lui cu ochii noştri.
17. Intr'adevăr, El a primit dela Dumnezeu Tatăl cinste şi mărire, a-

8 Tit. 3, 14.
9. 1 Ioan 2, 9.
10. Evrei 3, 14.
12 Rom. 5, 14; Iud. 5.
13. 2 Petru 3, 1.
14. Ioan 21, 18.
16. 1 Cor 1, 17; 2, 4.
17. Mt. 17, 5; 3, 17; Efes. 1, 6.

tunci când, din înălţimea slavei, un glas ca acesta a venit către El: Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care bine am voit.

18. Şi acest glas, noi l-am auzit, pogorîndu-se din cer, pe când eram cu Domnul, în muntele cel sfânt.

19. Avem astfel întărirea cuvântului proorocesc, la care bine faceţi luând aminte, ca la o făclie ce străluceşte în loc întunecos, până când se va lumina de ziuă şi luceafărul va răsări în inimile voastre.

20. Dar mai înainte de toate, trebue să ştiţi că, nicio proorocie a Scripturii nu se tâlcueşte după socotinţa fiecăruia,

21. Pentrucă niciodată proorocia nu s'a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinţi ai lui Dumnezeu au grăit, purtaţi fiind de Duhul Sfânt.

18. Matei 17, 1.
19. Ps. 118, 105; 2 Cor. 4, 6.
20. Rom. 12, 7; 2 Tim. 3, 16.
21. Fapte 28, 25.

2.

Venirea învăţătorilor mincinoşi. Pilde de pedeapsa ce aşteaptă pe desfrânaţi şi pe amăgitori. Păcatul celor ce se leapădă de credinţă.

1. Dar au fost în popor şi prooroci mincinoşi, după cum şi între voi fi-vor învăţători mincinoşi, cari vor strecura eresuri pierzătoare şi tăgăduind chiar pe Stăpânul cel ce i-a răscumpărat, îşi vor aduce lor o grabnică pieire.

2. Mulţi se vor lua după învăţăturile lor rătăcite şi din pricina lor calea adevărului va fi hulită.

3. Din poftă de avere şi cu cuvinte amăgitoare, ei vă vor momi pe voi. Dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăboveşte şi pierzarea lor nu dormitează.

4. Căci dacă Dumne-

2. 1. Matei 24, 17; 1 Tim. 4, 1; Iud. 4.
2. 2 Tim. 4, 3.
4. v. 9; Iud. 6.

zeu n'a cruţat pe îngerii cari au păcătuit, ci i-a aruncat în iad şi i-a dat peşterilor întunericului, ţinându-i spre judecată,

5. Şi n'a cruţat lumea veche — ci a păstrat numai pe Noe, propovăduitorul dreptăţii, cu alţii şapte — când a adus potopul peste cei fără de credinţă,

6. Şi cetăţile Sodomei şi Gomorei, osândindu-le la răsturnare, le-a prefăcut în cenuşă, ca o pildă nelegiuiţilor din viitor,

7. Iar pe dreptul Lot, chinuit de petrecerea desfrânată a celor nelegiuiţi, l-a izbăvit,

8. Pentrucă dreptul acesta, locuind între ei, prin ce vedea şi auzea, zi cu zi, din faptele lor fără-de-lege, chinuia sufletul său cel drept,

9. Aceasta ne învaţă că Dumnezeu ştie să scape din ispite pe cei binecredincioşi, iar pe cei nedrepţi să-i păstreze, ca să fie pedepsiţi în ziua judecăţii,

10. Şi mai vârtos pe cei ce se lasă, după imboldirile cărnii, întru pofte spurcate şi dispreţuiesc domnia cerească. Cutezători, îngâmfaţi, ei nu se cutremură să hulească măririle (îngereşti) din cer,

11. Pe când îngerii, deşi sunt mai mari în tărie şi în putere, nu aduc în faţa Domnului judecată defăimătoare împotriva lor.

12. Aceştia, însă, ca nişte dobitoace fără minte, din fire făcute să fie prinse şi nimicite, hulind cele ce nu cunosc, pieri-vor întru stricăciunea lor,

13. Şi vor lua astfel plata nedreptăţii. Ei socotesc drept fericire să se îmbuibeze în fiecare zi; ei sunt pete şi ocară, iar când ospătează cu

5. 2 Petru 3, 6; Fac. 7, 7.
6. Fac. 19, 24; Iud. 7; Evrei 11, 7.
8. Fapte 17, 16; Ez. 9, 4.
9. 1 Cor. 10, 13.
10. Iud. 8.
11. Iud. 9.
12. Iud. 10; Ier. 12, 3.
13. Iud. 12.

voi, ei se desmiardă întru înşelăciunile lor.

14. Ochii lor sunt plini de desfrânare şi nesăţioşi de păcat; ei amăgesc sufletele cele nestatornice; inima lor e deprinsă la lăcomie şi sunt fiii blestemului.

15. Părăsind calea cea dreaptă, au rătăcit şi au apucat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata nedreptăţii,

16. Dar a primit mustrare pentru călcarea lui de lege; căci dobitocul fără grai, pe care era călare, grăind cu glas omenesc, a oprit nebunia proorocului.

17. Aceştia sunt izvoare fără de apă şi nori purtaţi de furtună, cărora li se păstrează întunericul cel mai nepătruns în veac,

18. Pentrucă spunând vorbe trufaşe şi deşarte, ei momesc întru poftele trupului şi întru desfrânări, pe cei cari deabia au scăpat de cei ce vieţuiesc în rătăcire.

19. Ei le făgăduiesc libertate, când ei înşişi sunt robii stricăciunii, fiindcă ceea ce te birueşte, aceea te stăpâneşte.

20. Dacă ei, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoştinţa Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, iarăşi se împleticesc în acestea şi sunt învinşi, — li s'au făcut cele de pe urmă mai rele decât cele dintâi.

21. Căci mai bine era pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptăţii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă dela sfânta poruncă încredinţată lor.

22. Cu ei s'a întâmplat adevărul din zicală: Câinele se întoarce la vărsătura lui; şi: porcul scăldat vine să se tăvălească în mocirlă.

15. Iud. 11; Num. 22, 5; Apoc. 2, 14.
16. Num. 22, 28.
17. Iud. 13.
18. Iud. 16.
19. Ioan 8, 34.
20. Mt. 12, 45; Evr. 10, 26.
21. Luca 12, 47.
22. Pilde 26, 11.

3.

Arderea lumii și înnoirea ei. Venirea pe neașteptate a lui Hristos. Cerurile cele noui. Greutatea înțelegerii unor lucruri din epistolele apostolului Pavel.

1. Iubiților, aceasta este acum a doua epistolă pe care v'o scriu; în amândouă caut să trezesc, în amintirea v o a s t r ă, dreapta voastră judecată,
2. Ca să vă aduceți aminte de cuvintele cele mai înainte g r ă i t e de sfinții prooroci și de porunca Domnului și Mântuitorului, dată prin apostolii voștri.
3. Intâi, trebue să știți că în zilele cele de apoi, veni-vor cu batjocură, batjocoritori cari vor umbla după poftele lor,
4. Și vor zice: Unde este făgăduința venirii Lui? Că de când au adormit părinții, toate așa rămân, ca dela începutul făpturii.
5. Căci ei uită, când se încumetă să spună aceasta, că cerurile erau de demult și că pământul s'a închegat, la cuvântul Domnului, din apă și prin apă.
6. Și prin apă lumea de atunci a pierit înnecată.
7. Iar cerurile de acum și pământul sunt ținute prin același cuvânt și păstrate pentru focul din ziua judecății și a pieirii oamenilor necredincioși.
8. Și aceasta una să nu vă rămână ascunsă, iubiților, că o singură zi, înaintea Domnului, e s t e ca o mie de ani și o mie de ani ca o singură zi.
9. Domnul nu întârziază cu făgăduința Sa, după cum socotesc unii că e întârziere, ci îndelung rabdă p e n t r u voi, nevrând să piară cineva, ci toți să vie la pocăință.
10. Iar ziua Domnului

3. 1. 2 Petru 1, 13.
2. Iud. 17.
3. 2 Petru 1, 20; Iud. 8; 1 Tim. 4, 1.
4. Is. 5, 19.
5. Fac. 1, 2; Ps. 23, 2.
6. 2 Petru 2, 5; Fac 7, 21; Matei 24, 39.
7. Iud. 15.
8. Ps. 89, 4.
9. Av. 2, 3; 1 Tim. 2, 4.
10. 1 Tes. 5, 2; Luca 21, 33; Evrei 1, 11.

va veni ca un fur; a-
tunci cerurile vor pieri cu
vuiet mare; stihiile ar-
zând, se vor desface, și
pământul și lucrurile de
pe el vor arde cu totul.
11. Deci dacă toate a-
cestea se vor desființa,
cât de mult vi se cuvine
vouă să umblați întru
viață sfântă și cucernicie,
12. Așteptând și gră-
bind venirea zilei Domnu-
lui, din pricina căreia ce-
rurile luând foc se vor
nimici, iar stihiile, aprin-
se, se vor topi.
13. Că noi așteptăm,
potrivit făgăduințelor
Lui, ceruri noui și pă-
mânt nou, în care locu-
iește dreptatea.
14. Pentru aceea, iubi-
ților, așteptând acestea,
sârguiți-vă să fiți aflați
de El în pace, fără pri-
hană și fără vină.
15. Și îndelunga răb-
dare a Domnului nostru
socotiți-o drept mântui-
re, precum v'a scris și
iubitul nostru frate Pa-
vel după înțelepciunea
dată lui,
16. Cum face în toate
epistolele lui, unde vă
vorbește despre acestea.
In ele sunt unele lucruri
cu anevoie de înțeles, pe
care cei neștiutori și ne-
întăriți le răstălmăcesc,
ca și pe celelalte scrip-
turi, spre a lor pierzanie.
17. Deci, voi, iubiților,
fiindcă știți mai dinainte,
păziți-vă, ca nu cumva
lăsându-vă târîți de ră-
tăcirea celor fără-de-le-
ge, să cădeți din întări-
rea voastră.
18. Ci creșteți întru ha-
rul și cunoștința Domnu-
lui nostru și Mântuitoru-
lui Iisus Hristos. A Lui
este mărirea, acum și în
ziua veacului! Amin.

13. Is. 65, 17; Apoc. 21, 1.
14. 1 Tes. 3, 13; 1 Cor. 1, 8
15. Rom. 2, 4.
16. Rom. 8, 19; 1 Cor. 15, 24; 1 Tes. 4, 15.
17. Marcu 13, 5; Iud. 20.

ÎNTÂIA EPISTOLĂ SOBORNICEASCĂ
A
SFÂNTULUI APOSTOL IOAN

1.

Mărturie despre cuvântul vieţii. Dumnezeu este lumină şi cei cari sunt ai Lui umblă în lumină. Sângele lui Hristos ne curăţeşte de păcat.

1. Ce era dela început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi mâinile noastre au pipăit — despre Cuvântul vieţii — aceea vă vestim.
2. Pentrucă viaţa s'a arătat şi am văzut-o şi mărturisim şi vă vestim viaţa de veci, care era la Tatăl şi s'a arătat nouă.
3. Ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi împărtăşire cu noi. Iar împărtăşirea noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său Iisus Hristos.
4. Şi acestea vi le scriem, ca bucuria noastră să fie deplină.
5. Şi aceasta e solia pe care am auzit-o dela El şi pe care v'o vestim, că *Dumnezeu este lumină* şi niciun întuneric nu este întru El.
6. Dacă zicem că avem împărtăşire cu El şi umblăm în întuneric, minţim şi nu lucrăm adevărul.
7. Iar dacă umblăm în-

1. 1 Ioan 2, 13; Luca 24, 39.
2. Ioan 1, 2; 4, 14.
4. Ioan 15, 11; 16, 24.
5. Ps. 103, 2; Ioan 8, 12.
6. 1 Ioan 2, 4.
7. Efes. 5, 8; Evr. 9, 14.

tru lumină, precum El este în lumină, atunci avem împărtăşire unul cu altul, şi sângele lui Iisus, Fiul Lui, ne curăţeşte pe noi de tot păcatul.

8. Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înşine şi adevărul nu este întru noi.

9. Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească pe noi de toată strâmbătatea.

10. Dacă zicem că n'am păcătuit, îl facem mincinos şi cuvântul Lui nu este întru noi.

2.

Hristos este mijlocitorul nostru către Tatăl şi ispăşirea noastră. Poruncă să ne iubim unii pe alţii. Iubirea lumii. Antihriştii sunt mulţi.

1. Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiţi. Şi dacă a păcătuit cineva, avem mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Hristos cel drept.

2. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci şi pentru ale lumii întregi.

3. Şi întru aceasta ştim că L-am cunoscut — dacă păzim poruncile Lui.

4. Cel ce zice: L-am cunoscut, dar poruncile Lui nu le păzeşte, mincinos este şi întru el adevărul nu se află.

5. Iar cine păzeşte cuvântul Lui, întru acela, cu adevărat, dragostea lui Dumnezeu este desăvârşită. După aceasta cunoaştem că suntem întru El.

6. Cine zice că petrece întru El dator este, precum Acela a umblat, şi el aşa să umble.

7. Iubiţilor, nu vă scriu poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care o aveaţi

9. Pilde 28, 13; 1 Tes. 5, 24.
10. 1 Ioan 2, 14.
2. 1. Ioan 14, 16; Rom. 8, 34; Evrei 7, 25.
2. Col. 1, 20.
3. Ioan 15, 10.
4. 1 Ioan 1, 6; 4, 20.
5. Ioan 4, 21; 1 Ioan 4, 12.
6. Ioan 15, 4, 5.
7. 2 Ioan 5; Mt. 5, 45.

dela început; porunca cea veche este cuvântul pe care l-aţi auzit.

8. Ci totuşi vă scriu poruncă nouă, ceea ce este adevărat întru el şi întru voi, pentrucă întunericul se duce şi lumina cea adevărată începe să răsară.

9. Cine zice că este în lumină şi pe fratele său îl urăşte, acela este în întuneric până acum.

10. Cine iubeşte pe fratele său rămâne în lumină şi sminteală nu se află în el.

11. Iar cel ce urăşte pe fratele său este în întuneric şi umblă în întuneric şi nu ştie încotro se duce, pentrucă întunericul a orbit ochii lui.

12. Vă scriu vouă, copiilor, fiindcă iertate v'au fost păcatele pentru numele Lui.

13. Vă scriu vouă, părinţilor, pentrucă aţi cunoscut pe Cel ce este dela început. Vă scriu vouă, tinerilor, fiindcă aţi biruit pe cel viclean. Scrisu-v'am, copiii mei, pentrucă aţi cunoscut pe Tatăl.

14. Scris-am vouă, părinţilor, fiindcă aţi cunoscut pe Cel ce este dela început. Scris-am vouă, tinerilor, căci sunteţi tari şi cuvântul lui Dumnezeu rămâne întru voi şi aţi biruit pe cel viclean.

15. Nu iubiţi **lumea**, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea Tatălui nu este întru el;

16. Pentrucă **tot** ce este în lume, adică pofta trupului şi pofta ochilor şi slava deşartă a vieţii, nu sunt dela Tatăl, ci sunt din lume.

17. Iar lumea se trece şi pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.

18. Copiii mei, este ceasul de pe urmă, şi precum aţi auzit că vine Antihrist, iar acum mulţi

8. Ioan 13, 34; Rom. 13, 12.
9. 1 Ioan 4, 20.
10. 1 Ioan 3, 14.
11. Ioan 12, 33.
12. Lc. 24, 47; Fapte 4, 12.
14. Efes. 6, 10.
15 Iacov 4, 4.
18 Matei 24, 5; 2 Ioan 7; 1 Petru 4, 7.

antihrişti s'au arătat — de aici cunoaştem că este ceasul de pe urmă.

19. Dintre noi au ieşit, dar nu erau dintre noi, căci de-ar fi fost dintre noi ar fi rămas cu noi, ci ca să se arate că nu sunt toţi dintre noi, de aceea au ieşit.

20. Iar voi, ungere aveţi dela Cel Sfânt şi ştiţi toate.

21. V'am scris vouă, nu pentrucă nu ştiţi adevărul, ci pentrucă îl ştiţi şi ştiţi că nicio minciună nu vine din adevăr.

22. Cine este mincinosul, fără numai cel ce tăgăduieşte că Iisus este Hristos? Acesta este Antihrist, care tăgădueşte pe Tatăl şi pe Fiul.

23. Oricine tăgădueşte pe Fiul nu are nici pe Tatăl; cine mărturiseşte pe Fiul are şi pe Tatăl.

24. Voi — ceea ce aţi auzit dela început, în voi să rămână; de va rămânea în voi ceea ce aţi auzit dela început, rămânea-veţi şi voi în Fiul şi în Tatăl.

25. Şi aceasta este făgăduinţa pe care El ne-a făgăduit-o: Viaţa veşnică.

26. Acestea v'am scris vouă despre cei ce vă amăgesc.

27. Cât despre voi, ungerea pe care aţi luat-o dela El rămâne întru voi şi n'aveţi trebuinţă ca să vă înveţe cineva, ci precum ungerea Lui vă învaţă despre toate şi învăţătura aceasta adevărată este şi nu este minciună, rămâneţi întru El, aşa cum v'a învăţat.

28. Deci, acum, copiii mei, rămâneţi întru El, ca să avem îndrăsneală când se va arăta şi să nu ne ruşinăm de El, la venirea Lui.

29. Dacă ştiţi că este drept, mai cunoaşteţi că oricine face dreptate este născut din El.

19. Fapte 20, 30; 1 Cor. 11, 19.
23. 2 Ioan 9; Ioan 5, 25; 15, 23.
25. 1 Ioan 5, 11.
27. Ioan 14, 26.
28. 1 Ioan 3, 21; Ef. 3, 12.
29 1 Ioan 3, 7.

3.

Fiii lui Dumnezeu sunt fericiţi prin nădejdea lor în Tatăl; sunt curaţi de păcat, iubitori de fraţi, dar urîţi de lume. Iubirea către aproapele şi către Dumnezeu.

1. Vedeţi câtă iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu; şi aşa suntem. Pentru aceea, lumea nu ne cunoaşte, fiindcă nu L-a cunoscut nici pe El.

2. Iubiţilor, acum suntem fii ai lui Dumnezeu şi ce vom fi nu s'a arătat, până acum. Ci ştim că atunci când El se va arăta, vom fi asemenea Lui, fiindcă îl vom vedea precum este.

3. Şi oricine şi-a pus în El nădejdea aceasta, se curăţeşte pe sine, aşa cum Acela curat este.

4. Oricine făptueşte păcatul, săvârşeşte şi călcarea legii, căci păcatul este călcarea legii.

5. Şi voi ştiţi, că El s'a arătat ca să ridice păcatele şi păcat întru El nu este.

6. Oricine rămâne întru El nu păcătueşte; oricine păcătueşte nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.

7. Copiii mei, nimeni să nu vă amăgească. Cel ce face dreptatea este drept, precum Acela drept este.

8. Cine săvârşeşte păcatul este dela diavolul, pentrucă dela început, diavolul păcătueşte. Pentru aceasta s'a arătat Fiul lui Dumnezeu ca să strice lucrurile diavolului.

9. Oricine este născut din Dumnezeu nu săvârşeşte păcat, pentrucă sămânţa lui Dumnezeu rămâne într'însul; şi nu poate să păcătuiască, fiindcă este născut din Dumnezeu.

10. Intru aceasta cu-

3. 1. Ioan 17, 21.
2. Ioan 1, 12; Rom. 8, 18; Col. 3, 4.
4. 1 Ioan 5, 17; 1 Petru 2, 21, sq.
5. Is 53, 4.
6. I Ioan 2, 5; II Ioan 11.
8. Ioan 8, 44.
9. 1 Ioan 5, 18.
10. Ioan 8, 47.

noaştem pe fiii lui Dum-
nezeu şi pe fiii diavolu-
lui; oricine nu face drep-
tate nu este din Dumne-
zeu, nici cel ce nu iubeşte
pe fratele său.
11. Pentrucă aceasta
este solia pe care aţi au-
zit-o dela început, ca să
ne iubim unul pe altul.
12. Nu precum Cain,
care era dela cel viclean,
şi a ucis pe fratele său.
Şi pentru care pricină l-a
ucis? Fiindcă faptele lui
erau rele, iar ale fratelui
său erau drepte.
13. Nu vă miraţi, fra-
ţilor, dacă lumea vă u-
răşte.
14. Noi ştim că ne-am
strămutat din moarte la
viaţă, pentrucă iubim pe
fraţi; cine nu iubeşte pe
fratele său rămâne în
moarte.
15. Oricine urăşte pe
fratele său este omorî-
tor de oameni şi ştiţi că
orice omorîtor de oameni
nu are viaţă veşnică, dăi-
nuitoare în El.
16. Intr'aceasta am cu-
noscut iubirea, că El şi-a
pus sufletul Său pentru
noi: şi noi datori suntem
să ne punem sufletele
pentru fraţi.
17. Iar cine are bogă-
ţia lumii acesteia şi se
uită la fratele său care
este în nevoie şi îşi în-
chide inima dinspre el,
cum rămâne în acela dra-
gostea lui Dumnezeu?
18. Fiii mei, să nu iu-
bim cu vorba, numai din
gură, ci cu fapta şi cu
adevărul.
19. Intr'aceasta vom
cunoaşte că suntem din
adevăr şi în faţa lui
Dumnezeu vom da odihnă
inimilor noastre,
20. Fiindcă — ori de
ce ne-ar osândi inima
noastră — Dumnezeu es-
te mai mare decât inima
noastră şi ştie toate.
21. Iubiţilor, dacă ini-

11. 1 Ioan 1, 5; 2, 7, sq.; Ioan 13, 34.
12. Facere 8, 4; Matei 23, 35; Iud. 11.
13. Mt. 5, 11; Ioan 15, 18.
14. Ioan 5, 24; Lev. 19, 17.
15. 1 Ioan 2, 10, sq.; Matei 5, 21, sq.
16. Ioan 15, 12, sq.
17. 1 Ioan 4, 20.
18. Iacov 1, 22; 2, 14.
21. 1 Ioan 2, 28; 4, 17; 5, 14; Ef. 3, 12; Evr. 4, 16.

ma noastră nu ne osândeşte, avem îndrăsnire către Dumnezeu.

22. Şi orice cerem, primim dela El, pentrucă păzim poruncile Lui şi cele plăcute înaintea Lui le facem.

23. Şi aceasta este porunca Lui, ca să credem întru numele lui Iisus Hristos, Fiului Său, şi să ne iubim unul pe altul, precum ne-a dat poruncă.

24. Cel ce păzeşte poruncile Lui rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu în el; şi din aceasta cunoaştem că rămâne în noi, din Duhul pe care ni l-a dat.

4.

Trebue să ne ferim de duhurile amăgitoare. Iubirea lui Dumnezeu către noi cere iubirea noastră către fraţi.

1. Iubiţilor, nu daţi crezare oricărui duh, ci ispitiţi duhurile de sunt dela Dumnezeu, fiindcă mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume.

2. Intr'aceasta să cunoaşteţi duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturiseşte pe Iisus Hristos, venit în trup, este dela Dumnezeu.

3. Şi orice duh care nu mărturiseşte pe Iisus — nu este dela Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, despre care aţi auzit că vine şi acum este chiar în lume.

4. Voi, copii, sunteţi din Dumnezeu şi i-aţi biruit pe ei, căci mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume.

5. Aceia sunt din lume, de aceea grăiesc ca din lume şi lumea îi ascultă.

6. Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaşte pe Dumnezeu ascultă de noi; cine nu este din Dumnezeu nu ascultă de noi. Din aceasta cunoa-

22. Mc. 11, 24; Ioan 14, 13.
23. 1 Ioan 3, 11; Ioan 6, 29: Marcu 12 13.
24. Ioan 14, 23; Rom. 8, 9; 2 Cor. 1, 22.
4. 1. 2 Ioan 7; 2 Petr. 2, 1.
2 1 Cor 12, 3.
3. 1 Ioan 2, 22.
4. 4 Imp. 6, 16; 2 Paral. 32, 7.
5. Ioan 3, 31; 15, 19.
6. Ioan 8, 47.

știm duhul adevărului și duhul rătăcirii.

7. Iubiților, să ne iubim unul pe altul, pentrucă dragostea este dela Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.

8. Cel ce nu iubește n'a cunoscut pe Dumnezeu, căci *Dumnezeu este iubire.*

9. Intru aceasta s'a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său cel Unul Născut L-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin El viață să avem.

10. In aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.

11. Iubiților, dacă Dumnezeu astfel ne-a iubit pe noi și noi datori suntem să ne iubim unul pe altul.

12. Pe Dumnezeu nimeni nu L-a privit vreodată, dar de ne iubim unul pe altul, Dumnezeu rămâne întru noi și dragostea Lui în noi este desăvârșită.

13. Din aceasta cunoaștem că rămânem într'însul și El întru noi, fiindcă ne-a dat din Duhul Său.

14. Și noi am văzut cu ochii noștri și mărturisim, că Tatăl a trimis pe Fiul, Mântuitor al lumii.

15. Cine mărturisește că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne întru el și el în Dumnezeu.

16. Și noi am cunoscut și am crezut iubirea pe care Dumnezeu o are către noi. *Dumnezeu este iubire și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el.*

---

7. 1 Ioan 5, 11; Ioan 8, 42.
9. Ioan 3, 16; Rom. 5, 8; Tit. 2, 11.
10. Rom. 5, 10; 2 Cor. 5, 19; Col. 1, 20.
11. Matei 18, 33.
12. Eșire 33, 20; Ioan 1, 18; 1 Tim. 6, 16.
15. 1 Ioan 5, 5.
16. Ioan 6, 69.

17. Intr'aceasta e desă-
vârșită la noi iubirea, ca
să avem îndrăsnire în zi-
ua judecății, fiindcă pre-
cum este Acela, așa sun-
tem și noi, în lumea a-
ceasta.

18. In iubire nu este
frică, ci iubirea desăvâr-
șită alungă frica, pentru-
că frica merge alături cu
pedeapsa, iar cel ce se
teme nu este desăvârșit
în iubire.

19. Noi iubim pe Dum-
nezeu, fiindcă El ne-a
iubit cel dintâi.

20. *Dacă zice cineva:*
iubesc pe Dumnezeu, iar
pe fratele său îl urăște:
mincinos este! Pentrucă
cel ce nu iubește pe fra-
tele său, pe care l-a vă-
zut, pe Dumnezeu pe
care nu L-a v ă z ut, nu
poate să-L iubească.

21. Și această poruncă
avem dela El: *cine iu-*
bește pe Dumnezeu să iu-
bească și pe fratele său.

5.

Prin credință și supunere iubim pe Dumnezeu. Trei mărturisesc despre Hristos și acești trei una sunt. Puterea rugăciunii.

1. Oricine crede că Ii-
sus este Hristos, este nă-
scut din Dumnezeu, și
oricine iubește pe cel ca-
re a născut, iubește și pe
cel ce s'a născut din-
tr'însul.

2. Din aceasta cunoa-
ștem că iubim pe fiii lui
Dumnezeu, când iubim pe
Dumnezeu și împlinim
poruncile Lui.

3. C ă c i dragostea de
Dumnezeu aceasta este:
Să păzim poruncile Lui;
și poruncile Lui nu sunt
grele.

4. Pentrucă oricine es-
te născut din Dumnezeu
biruiește lumea, și acea-
sta este biruința care a
b i r u i t lumea: credința
noastră.

5. Cine este cel cel bi-

17. 1 Ioan 3, 21.
20. 1 Ioan 2, 4, 11.
21. 1 Ioan 5, 1; Mc. 12, 31.
5. 1. Ioan 1, 12.
2. 1 Ioan 3, 19.
3. Ioan 14, 15; Mt. 11, 30.
4. Ioan 1, 13; 16, 33.
5. 1 Ioan 4, 15; 1 Cor. 15, 57.

ruiește lumea — fără numai cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?
6. Acesta este cel care a venit prin apă și prin sânge: Iisus Hristos, nu numai prin apă, ci prin apă și prin sânge; și Duhul este cel ce mărturisește, căci Duhul este adevărul.
7. Căci *trei sunt cari mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Sfântul Duh și acești trei una sunt.*
8. Și trei sunt cari mărturisesc pe pământ: Duhul și apa și sângele și acești trei mărturisesc la fel.
9. Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare, căci aceasta este mărturia lui Dumnezeu: că a mărturisit pentru Fiul Său.
10. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are aceastǎ mărturie în el însuși. Cine nu dă crezare lui Dumnezeu: L-a făcut mincinos, pentrucă n'a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu pentru Fiul Său.
11. Iar mărturia e aceasta, că Dumnezeu ne-a dat viață veșnică și această viață este întru Fiul Său.
12. Cel ce are pe Fiul: are Viață; cel ce nu are pe Fiul lui Dumnezeu: nu are Viață.
13. Acestea am scris vouă cari credeți în numele Fiului lui Dumnezeu, ca să știți că aveți viață veșnică,
14. Și aceasta este îndrăsnirea ce avem către El că, dacă cerem ceva după voința Lui, El ne ascultă.
15. Și dacă știm că El ne ascultă — orice îi cerem — atunci știm că dobândim cererile pe cari i le-am cerut.
16. Dacă vede cineva pe fratele său păcătuind păcat nu de moarte — să se roage și Dumnezeu

6. Ioan 19, 34.
7. Matei 28, 19.
9. Ioan 8, 17.
10. Rom. 8, 16; Ioan 3, 36.
11. Ioan 1, 4.
14. I. Ioan 2, 28; 3, 21; 4, 17; Ef. 3, 12; Evr. 4, 16.
16. Matei 12, 31.

va da viață acelui frate, anume celor ce nu păcătuesc de moarte. Este însă păcat de moarte, nu zic să se roage pentru așa păcat.
17. Orice nedreptate este păcat, dar este și păcat care nu e de moarte.
18. Știm că oricine e născut din Dumnezeu nu păcătuește; ci Cel ce s'a născut din Dumnezeu îl păzește, și cel viclean nu se atinge de el.
19. Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă este sub puterea celui viclean.
20. Știm iarăși că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat nouă pricepere, ca să cunoaștem pe Dumnezeu cel adevărat; și noi suntem în Dumnezeul cel adevărat, adică întru Fiul Său Iisus Hristos. Acesta este adevăratul Dumnezeu și viața cea de veci.
21. Fiilor, păziți-vă de idoli.

18. 1 Ioan 3, 9; 2 Tes. 3, 3.
19. Gal. 1, 4.
20. Ioan 1, 4; Fapte 3, 15; Rom. 9, 5; 1 Tim. 3, 6; Evrei 1, 8.
21. Eșire 20, 3; 1 Cor. 10, 14.

A DOUA EPISTOLĂ SOBORNICEASCĂ
A
SFÂNTULUI APOSTOL IOAN

1.

Iubirea către Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Trebue să fugim de amăgitori.

1. Bătrânul — către aleasa Doamnă și către fiii ei, pe cari eu îi iubesc întru adevăr și nu numai eu, ci și toți cari au cunoscut adevărul,

2. Pentru adevărul ce rămâne întru noi și va fi cu noi în veac:

3. Har, îndurare, pace fie cu voi, dela Dumnezeu Tatăl și dela Iisus Hristos, Fiul Tatălui, întru adevăr și întru iubire!

4. Bucuratu-m'am foarte, căci am aflat pe unii din fiii tăi umblând întru adevăr, precum am primit poruncă dela Tatăl.

5. Și acum te rog, Doamnă, nu ca și cum ți-aș scrie poruncă nouă, ci pe aceea pe care o aveam dela început, ca să ne iubim unul pe altul.

6. Și aceasta este iubirea, ca să umblăm după poruncile Lui și aceasta este porunca — precum ați auzit dintru început — ca să umblați întru iubire.

7. Pentrucă mulți amăgitori au ieșit în lume, cari nu mărturisesc că

1. 1. 3 Ioan, v. 1.
3. 1 Tim. 1, 2.
5. Marcu 12, 31.

6. 1 Ioan 5, 3.
7. Mt. 24, 5; Petru 2, 1; 1 Ioan 2, 18; 4, 1, sq.

Iisus Hristos a venit în trup: Acesta este amăgitorul şi Antihristul.
8. Păziţi-vă pe voi înşivă, ca să nu pierdeţi ceea ce aţi lucrat, ci să primiţi plată deplină.
9. Oricine apucă înainte şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos nu are pe Dumnezeu; cel ce rămâne în învăţătura Lui, acela are şi pe Tatăl şi pe Fiul.
10. Dacă cineva vine la voi şi nu aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi în casă şi să nu-i ziceţi: Bun venit!
11. Căci cel ce-i zice: Bun venit! se face părtaş cu faptele lui cele rele.
12. Multe având a vă scrie, n'am voit să le scriu pe hârtie şi cu cerneală, ci nădăjduesc să viu la voi şi să grăiesc gură către gură, ca bucuria noastră să fie deplină.
13. Te îmbrăţişează fiii surorei tale celei alese.

8. Mc. 13, 9; Gal. 3, 4.
9. 1 Ioan 2, 22, sq.
10. 2 Tes. 3, 6.
12. 3 Ioan 13; 1 Ioan 1, 4.

A TREIA EPISTOLĂ SOBORNICEASCĂ

A

SFÂNTULUI APOSTOL IOAN

1.

Gaiu, cel primitor de oaspeţi, e vrednic de laudă. Diotref şi Demetriu.

1. Bătrânul către Gaiu cel iubit, pe care îl iubesc întru adevăr.

2. Iubitule, mă rog să ai spor în toate lucrurile şi să mergi bine cu sănătatea, precum cu sufletul bine mergi.

3. M'am bucurat foarte când au venit fraţii şi au mărturisit despre adevărul tău, aşa cum umbli tu întru adevăr.

4. Mai mare bucurie decât aceasta nu am: ca să aud că fiii mei umblă întru adevăr.

5. Iubitule, cu credinţă faci oricâte faci pentru fraţi şi anume pentru fraţii străini,

6. Cari, în faţa Bisericii, au dat mărturie despre dragostea ta. Bine vei face să-i ajuţi în călătoria lor, după cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu.

7. Căci pentru numele lui Hristos pornit-au ei la drum, fără să ia nimic dela păgâni.

8. Noi, deci, datori suntem să sprijinim pe unii ca aceştia, ca să fim îm-

1. 1. Fapte 19, 29; 2 Ioan 1; Rom. 16, 23; 1 Cor. 1, 14.
3. 2 Ioan 4.
6. Tit. 3, 13.
7. Matei 10, 8; Cor. 9, 12.
8. Matei 10, 14; Luca 10, 8; Evrei 13, 2.

preună lucrători pentru adevăr.

9. Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, care ţine să fie cel dintâi între ei, nu ne primeşte.

10. Pentru aceea, când voiu veni, îi voiu pomeni de faptele pe care le face, înşirând despre noi vorbe urîte; şi nemulţumit fiind cu acestea, nici el nu primeşte pe fraţi, nici pe cei cari voiesc să primească nu-i lasă şi-i dă afară din biserică.

11. Iubitule, nu urma răul, ci binele. Cel ce face bine, din Dumnezeu este; cel ce face rău, n'a văzut pe Dumnezeu.

12. Lui Demetriu datu-i-s'a mărturie de către toţi şi de către însuşi adevărul; mărturie îi dăm şi noi şi ştii că mărturia noastră este adevărată.

13. Multe lucruri aveam să-ţi scriu; totuşi, nu voiesc să ţi le scriu cu cerneală şi condei,

14. Ci nădăjduiesc să te văd în curând, şi atunci vom grăi gură către gură.

15. Pace ţie! Prietenii te îmbrăţişează. Spune închinăciune prietenilor, fiecăruia pe nume.

10. Matei 23. 13.
11. Ps. 36, 27; 1 Ioan 3, 6.
12. Ioan 19, 35.
13. 2 Ioan 12.
14. 1 Petru 5, 14.

EPISTOLA SOBORNICEASCĂ
A
SFÂNTULUI APOSTOL IUDA

1.

Apostolul îndeamnă pe cititori să lupte pentru credința care s'a dat sfinților. Pilde de pedeapsă trimisă asupra celor răi: Iudeii, îngerii, Sodoma și Gomora. Arhanghelul Mihail și Satan. Cuvintele lui Enoh și ale Apostolilor.

1. Iuda, slujitor al lui Iisus Hristos și frate al lui Iacov: celor ce sunt chemați — iubiți întru Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Iisus Hristos —:

2. Milă vouă și pace și iubirea să se înmulțească!

3. Iubiților, fiindcă am ținut cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră cea de obște, simțit-am nevoie să vă scriu și să vă îndemn ca să luptați pentru credință, așa cum a fost dată ea sfinților, o singură dată.

4. Căci s'au strecurat printre voi unii oameni fără frica lui Dumnezeu, de demult hotărîți spre această osândă, cari schimbă harul Dumnezeului nostru în desfrânare și tăgăduesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, pe Iisus Hristos.

1. 1. Mt. 13, 55; Lc. 6, 16.
3. Fil. 1, 27; 1 Tim. 1, 18.
4. Tit. 1, 16.

5. Voiesc, dar, să vă
aduc aminte — întrucât
voi ați știut odată toate
acestea — că Domnul,
după ce a izbăvit pe po-
por din pământul Egiptu-
lui, a pierdut, după ace-
ea, pe cei ce n'au crezut.
6. Iar pe îngerii cari
nu și-au păzit vrednicia,
ci au părăsit locașul lor,
i-a pus la păstrare sub
întuneric, în lanțuri veș-
nice, spre judecata zilei
celei mari.
7. Tot așa, Sodoma și
Gomora și cetățile dim-
prejurul lor, — care, în
același chip ca acestea,
s'au dat la desfrânare și
au umblat după trup
străin, stau înainte ca
pildă, suferind pedeapsa
focului celui veșnic.
8. Asemenea deci și a-
ceștia visând, pângă-
resc trupul, leapădă stă-
pânirea și hulesc măriri-
le cerești.
9. Dar Mihail Arhan-
ghelul, când se împotri-
vea diavolului și se cer-
ta cu el pentru trupul
lui Moise, n'a îndrăsnit
să aducă judecată de hu-
lă, ci a zis: Certe-te pe
tine Domnul!
10. Aceștia, însă, defai-
mă cele ce nu cunosc, iar
cele ce, — ca dobitoacele
necuvântătoare, — știu
din fire, într'acestea își
găsesc pieirea.
11. Vai lor! Că au um-
blat în calea lui Cain și,
pentru plată, s'au dat cu
totul în rătăcirea lui Ba-
laam și au pierit ca răs-
vrătirea lui Core.
12. Aceștia sunt petele
de necurăție dela mesele
voastre obștești, ospă-
tând fără sfială împreu-
nă cu voi, îmbuibându-
se pe ei înșiși, nori fără
de apă, purtați de vân-
turi, pomi tomnatici fără
rod, de două ori uscați
și desrădăcinați,
13. Valuri sălbatice ale
mării, care își spumegă
a lor rușine, stele rătăci-

5. Num. 14, 35; 1 Cor. 10, 5.
6. Ioan 8, 44; 2 Petru 2, 4.
7. Facere 19, 24.
8. Eș. 22, 28; 2 Petru 2, 10.
9. Dan. 12, 1; Zah. 3, 2.
10. 2 Petru 2, 12.
11. Facere 4, 8; Apoc. 2, 14; Num. 16, 1.

toare, cărora întunericul
întunericului li se păs-
trează în veșnicie.
14. Dar și Enoh, al
șaptelea dela Adam, a
proorocit despre aceștia,
zicând: Iată, a venit
Domnul în zecile de mii
de sfinți ai Lui,
15. Ca să facă judeca-
tă împotriva tuturor și
să mustre pe toți necre-
dincioșii de toate faptele
păgânătății lor, întru ca-
re au făcut fără-de-lege
și de toate cuvintele de
înfruntare, pe care ei,
păcătoși netemători de
Dumnezeu, le-au rostit
împotriva Lui.
16. Aceștia sunt cârti-
tori, nemulțumiți cu sta-
rea lor, umblând cum îi
poartă poftele, iar gura
lor grăiește lucruri tru-
fașe, deși, pentru folos,
dau unor fețe mare cin-
ste.
17. Voi, însă, iubiților,
aduceți-vă aminte de cu-
vintele zise mai dinainte
de către apostolii Dom-
nului nostru Iisus Hris-
tos,
18. Că ei vă spuneau:
In vremea de pe urmă
fi-vor batjocoritori, um-
blând potrivit cu poftele
lor de nelegiuiri.
19. Aceștia sunt cei ce
fac desbinări, oameni fi-
rești, cari nu au Duhul.
20. Dar voi, iubiților,
zidiți-vă pe voi înșivă,
întru a voastră prea
sfântă credință, rugân-
du-vă în Duhul Sfânt.
21. Păziți-vă întru dra-
gostea lui Dumnezeu și
așteptați mila Domnului
nostru Iisus Hristos, spre
viața cea veșnică.
22. Și pe unii — șovă-
itori — mustrați-i,
23. Pe alții — smul-
gându-i din foc — mân-
tuiți-i, de alții, însă, fie-
vă milă cu frică, urînd
și cămașa mânjită de
carnea lor.
24. Iar Celui ce poate
să vă păzească pe voi de

14. Facere 5, 21.
15. Matei 25, 31; 12, 36.
16. Ps. 16, 10.
18. 1 Tim. 4, 1.
19. Pilde 18, 1.
20. Col. 1, 23.
21. 1 Cor. 1, 7.
23. Amos 4, 11; Zah 3, 2; Rom. 11, 14; Iac. 5, 19; Is. 64, 6.

orice căderea şi să vă pu-
nă înaintea măririi Lui,
neprihăniţi, cu bucurie
mare,
25. Singurului Dumne-
zeu, Mântuitorul nostru,
prin Iisus Hristos, Dom-
nul nostru — slavă,
preamărire, putere şi stă-
pânire, mai înainte de
tot veacul şi acum şi în-
tru toţi vecii, Amin!

25. Rom. 16, 27; 1 Tim.
1, 17.

APOCALIPSUL
SFÂNTULUI IOAN TEOLOGUL

1.

Ioan trimite urări de bine la șapte Biserici. In Patmos are cerească arătare. El vede pe Fiul Omului între șapte sfeșnice și având în mâna dreaptă șapte stele.

1. Descoperirea lui Iisus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu — ca să arate robilor Săi cele ce trebue să se petreacă în curând, — iar El, prin trimiterea îngerului Său, a destăinuit-o robului Său Ioan,

2. Care a mărturisit, cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Iisus Hristos, toate câte a văzut.

3. Fericit este cel ce citește și cei ce ascultă cuvântul acestei proorocii și păstrează cele scrise într'însa! Căci vremea este aproape.

4. Ioan, celor șapte Biserici, care sunt în Asia: Har vouă și pace dela Cel ce este și Cel ce era și Cel ce vine și dela cele șapte duhuri, care sunt înaintea scaunului Lui,

5. Și dela Iisus Hristos, martorul cel credincios, cel întâi născut din morți, și Domnul împăraților pământului. Lui, care ne iubește și ne-a deslegat pe noi din păcatele noastre, prin sângele Său,

1. 1. Ioan 3, 32; Apoc. 22, 6, 7.
2. Apoc. 6, 9.
3. Apoc. 22, 7; 1 Petr. 4, 7.
4. Eșire 3, 14; Evrei 13, 18; Is. 11, 2.
5. Apoc. 2, 14; Fapte 26, 23; Gal. 2, 20; Evr. 9, 14.

6. Și ne-a făcut pe noi împărăție — preoți lui Dumnezeu și T a t ă l u i Său — Lui fie mărirea și puterea, în vecii vecilor, Amin!

7. Iată, El vine cu norii și orice ochiu îl va vedea, și-L vor vedea și cei ce L-au împuns și se vor jeli, din pricina Lui, toate semințiile pământului. Așa, Amin!

8. Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotțiitorul.

9. Eu Ioan, fratele vostru și împreună cu voi părtaș la suferința și la împărăția și la răbdarea, care sunt întru Iisus, fost-am în ostrovul ce se chiamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Iisus.

10. Fost-am răpit întru Duhul, în ziua Domnului, și am auzit, în u r m a mea, glas mare de trâmbiță,

11. Care zicea: C e e a ce vezi scrie în carte și trimite celor șapte Biserici: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira, și la Sarde, și la Filadelfia și la Laodichia.

12. Și m'am întors să văd al cui este g l a s u l care vorbea cu mine și întorcându-mă am văzut șapte sfeșnice de aur.

13. Și în mijlocul sfeșnicelor pe cineva asemenea cu Fiul Omului, îmbrăcat în veșmânt lung până la picioare și încins pe sub sân, cu un brâu de aur.

14. Capul Lui și părul Lui erau albe ca lâna albă și ca zăpada, și ochii Lui, ca para focului.

15. Picioarele Lui erau asemenea aramei, care a ars în cuptor, iar glasul Lui era ca vuetul apelor mari;

16. In mâna Lui cea dreaptă avea șapte stele;

6. Apoc. 5, 10; 1 Petr. 2, 5.
7. Zah. 12, 10; Ioan 19, 37.
8. Apoc. 22, 13; Is. 41, 4.
9. Rom. 8, 17.
13. Apoc. 2, 1; Ez. 1, 26.
14. Apoc. 2, 18.

şi din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri, iar faţa Lui era ca soarele, când străluceşte întru a sa putere.

17. Şi când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca un mort. Şi El, punându-şi mâna dreaptă peste mine, a grăit: Nu te teme! Eu sunt cel dintâi şi cel de pe urmă,

18. Şi cel ce sunt viu. Am fost mort, şi, iată, sunt viu, în vecii vecilor, şi am cheile morţii şi ale iadului.

19. Scrie, deci, cele ce ai văzut şi cele ce sunt şi cele ce au fie după acestea,

20. Cum şi taina celor şapte stele pe care le-ai văzut în dreapta Mea şi a celor şapte sfeşnice de aur: Cele şapte stele sunt îngerii celor şapte Biserici, iar sfeşnicele cele şapte — şapte Biserici sunt.

18. Rom. 6, 9.
19. Apoc. 14, 13; 4, 1.
20. Matei 2, 7.

2.

Porunca dată lui Ioan de Domnul, ca să scrie îngerilor, adică Episcopilor Bisericilor din: Efes, Smirna, Pergam, Tiatira. Poruncile Domnului, lipsurile Bisericilor.

1. Scrie îngerului Bisericii din Efes: Acestea zice Cel care ţine cele şapte stele în dreapta Sa, Cel care umblă în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur:

2. Ştiu faptele tale şi osteneala ta şi răbdarea ta şi cum că nu poţi suferi pe cei răi şi ai cercat pe cei ce se zic pe sine apostoli şi nu sunt şi i-ai aflat mincinoşi.

3. Stăruieşti în răbdare şi ai tras necazuri pentru numele Meu şi nu te-ai lăsat prins de oboseală.

4. Dar am împotriva ta cuvântul, că de drago-

1. Apoc. 1, 16, 13.
2. 1 Ioan 4, 2.
3. Gal. 6, 9; Evrei 12, 5.

stea ta cea dintâi te-ai
lepădat.
5. Drept aceea, adu-ţi
aminte de unde ai căzut
şi te pocăieşte şi fă fap-
tele de mai înainte; iar
de nu, viu la tine curând
şi voiu mişca sfeşnicul
tău din locul lui, dacă nu
te vei pocăi.
6. Ai, însă, partea bu-
nă că urăşti faptele Ni-
colaiţilor, pe care le u-
răsc şi eu.
7. Cine are urechi, să
audă ceea ce Duhul zice
Bisericilor: Celui ce va
birui îi voiu da să mă-
nânce din pomul vieţii,
care este în raiul lui
Dumnezeu.
8. Iar îngerului Bise-
ricii din Smirna, scrie-i:
Acestea zice Cel dintâi şi
Cel de pe urmă, Cel ca-
re a murit şi a înviat:
9. Ştiu necazul tău şi
sărăcia ta (tu însă eşti
bogat) şi hula din par-
tea celor ce se zic pe si-
ne Iudei, şi nu sunt, ci
sinagogă a Satanei.
10. Nu te teme de cele
ce ai să pătimeşti. Că
iată diavolul va să arun-
ce dintre voi în temniţă,
ca să vă ispitiţi, şi veţi
avea necaz zece zile. *Fii
credincios până la moar-
te şi îţi voiu da cununa
vieţii.*
11. Cine are urechi, să
audă ceea ce Duhul zice
Bisericilor: Cel ce biru-
ieşte nu va fi vătămat de
moartea cea de a doua.
12. Iar îngerului Bise-
ricii din Pergam, scrie-i:
Acestea zice Cel ce are
sabia cea de ambele la-
turi ascuţită:
13. Ştiu unde sălăşlu-
eşti: unde este scaunul
Satanei; şi ţii numele
Meu şi n'ai tăgăduit cre-
dinţa Mea, în zilele lui
Antipa, martorul Meu cel
credincios, care a fost u-
cis la voi, unde locuieşte
Satana.
14. Dar am împotriva
ta câteva lucruri, că ai
acolo pe unii cari ţin în-
văţătura lui Balaam, cel

6. Ps. 138, 21.
7. Matei 11, 15.
8. Apoc. 22, 13.
9. Apoc. 3, 9.
10. Matei 10, 28.
12. Ef. 6, 17; Evr. 4, 12.
13 Apoc. 13, 2; 3, 8.
14. Num. 25, 2; 2 Petru 2, 5; Iud. 11.

ce învăța pe Balac să
pună piatră de poticnea-
lă înaintea fiilor lui Is-
rael, ca să mănânce car-
ne jertfită idolilor și să
se dea curviei.
15. Astfel ai și tu de
cei ce de asemenea țin
învățătura Nicolaiților.
16. Pocăește-te; iar de
nu, viu la tine curând și
voiu face cu ei războiu,
cu sabia gurii Mele.
17. Cine are urechi, să
audă ceea ce Duhul zice
Bisericilor: Biruitorului
îi voiu da din mana cea
ascunsă și-i voiu da lui
o pietricică albă și pe
pietricică scris un nume
nou, pe care nimeni nu-l
știe, fără numai primito-
rul.
18. Iar îngerului Bise-
ricii din Tiatira scrie-i:
Acestea zice Fiul lui
Dumnezeu, ai cărui ochi
sunt ca para focului, și
picioarele asemenea ara-
mei strălucitoare:
19. Știu faptele tale și
dragostea și credința și
slujirea și răbdarea ta și
știu că faptele tale cele
de pe urmă sunt mai
multe decât cele dintâi.
20. Dar am împotriva
ta cuvântul că lași pe fe-
meia Iezabela, care se
zice pe sine proorociță,
și învață și amăgește pe
robii Mei, ca să facă des-
frânări și să mănânce ce-
le jertfite idolilor.
21. Și i-am dat timp
să se pocăiască și nu vo-
iește să se pocăiască de
desfrânarea ei.
22. Iată, o arunc pe ea
la pat și pe cei ce prea-
curvesc cu ea, în mare
strâmtorare, dacă nu se
vor pocăi de faptele lor.
23. Și pe fiii ei cu
moarte îi voiu ucide și
vor cunoaște toate Bise-
ricile că Eu sunt cel care
cercetez rărunchii și ini-
mile și voiu da vouă, fie-
căruia, după faptele voa-
stre.
24. Iar vouă și celor-
lalți din Tiatira — câți
nu au învățătura aceasta,
ca unii cari n'au cunos-
cut adâncurile Satanei,

16. Apoc. 19, 15.
17. Apoc. 3, 12; 19, 12.
18. Apoc. 1, 14.
20. 3 Imp. 16, 31.
22. Apoc. 18, 9.
23. Ps. 7, 10.

după cum spun ei — vouă vă zic: nu pun peste voi altă greutate.

25. Insă, ceea ce aveţi, ţineţi până voiu veni.

26. Şi celui ce biruieşte şi celui ce păzeşte până la capăt faptele mele, îi voiu da lui stăpânire peste neamuri.

27. Şi le va păstori pe ele cu toiag de fier şi ca vasele olarului le va sfărâma, — precum şi Eu am luat putere dela Tatăl Meu.

28. Şi-i voiu da lui steaua cea de dimineaţă.

29. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor.

3.

Epistola a cincia către Biserica din Sarde; a şasea către Biserica din Filadelfia. Numele noului Ierusalim. Epistola a şaptea către Biserica din Laodichea.

1. Iar îngerului Bisericii din Sarde scrie-i: Acestea zice Cel ce are cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu şi cele şapte stele: Ştiu faptele tale, că ai nume, că trăeşti, dar eşti mort.

2. Priveghiază şi întăreşte ce a mai rămas şi era să moară. Căci n'am găsit faptele tale depline înaintea Dumnezeului Meu.

3. Drept aceea, adu-ţi aminte cum ai primit şi ai auzit şi păstrează şi te pocăieşte. Iar de nu vei priveghia, voiu veni ca un fur şi nu vei şti în care ceas voiu veni asupra ta.

4. Dar ai câţiva oameni în Sarde, cari nu şi-au mânjit hainele lor, ci ei vor umbla cu Mine îmbrăcaţi în veşmintele albe, căci vrednici sunt.

5. Cel ce biruieşte va fi astfel îmbrăcat în veşminte albe şi nu voiu şterge deloc numele lui din cartea vieţii şi voiu mărturisi numele lui îna-

25. Apoc. 3, 11.
26. Ps. 2, 8.
27. Apoc. 12, 5.
28. Luca 22, 29.
29. Apoc. 3, 6.

3 1. Apoc. 1, 16.
3. 1 Tes. 5, 2.
4. Apoc. 4, 4.
5. Fil. 4, 3.

intea Părintelui Meu şi înaintea îngerilor Lui.
6. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor.
7. Iar îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: Acestea zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide şi nimeni nu va închide, şi închide şi nimeni nu va deschide:
8. Ştiu faptele tale; iată, am lăsat înaintea ta o uşă deschisă, pe care nimeni nu poate să o închidă, fiindcă deşi ai putere mică, tu ai păzit cuvântul Meu şi nu ai tăgăduit numele Meu.
9. Iată, îţi dau din sinagoga Satanei, dintre cei cari se zic pe sine că sunt Iudei şi nu sunt, ci mint, iată îi voiu face să vie şi să se închine înaintea picioarelor tale şi vor cunoaşte că te-am iubit.
10. Pentrucă ai păzit cuvântul răbdării Mele, şi Eu te voiu păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vie peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ.
11. Viu curând; ţine ce ai, ca nimeni să nu ia cununa ta.
12. Pe cel ce biruieşte îl voiu face stâlp în templul Dumnezeului Meu şi afară nu va mai ieşi şi voiu scrie pe el numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu — al noului Ierusalim, care se pogoară din cer, dela Dumnezeul Meu — şi numele Meu cel nou.
13. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor.
14. Iar îngerului Bisericii din Laodicheia scrie-i: Acestea zice Cel ce este Amin, martorul cel credincios şi adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu:
15. Ştiu faptele tale; că nu eşti nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte!

---

7. Iov 12, 14; Is. 22, 22.
8. Apoc. 2, 2, 9; 1 Tes. 1, 3.
9. Apoc. 2, 9.
11. Apoc. 1, 3; 2, 5.
12. Apoc. 2, 7, sq.; 14, 1.
15. Apoc. 2, 2.

16. Astfel, fiindcă ești căldicel — nici fierbinte, nici rece — am să te vărs din gura Mea.

17. Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m'am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol!

18. Sfătuescu-te să cumperi dela Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești, și veșminte albe ca să te îmbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale, și alifie de ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

19. Eu pe câți îi iubesc îi mustru și îi pedepsesc; râvnește, dar, și te pocăiește.

20. Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voiu intra la el și voiu cina cu el și el cu Mine.

21. Celui ce biruiește îi voiu da să șeadă cu Mine în scaunul Meu, precum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu în scaunul Lui.

22. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor.

4.

Priveliștea cerească. Tronul lui Dumnezeu cu douăzeci și patru de bătrâni și cu patru Heruvimi.

1. După acestea, m'am uitat, și iată o ușă era deschisă în cer și glasul cel dintâi — glasul ca de trâmbiță pe care l-am auzit vorbind cu mine — îmi zise: Suie-te aici, și îți voiu arăta cele ce trebue să fie după acestea.

2. Indată am fost răpit în Duhul, și iată un tron era în cer și pe tron ședea cineva.

3. Și Cel ce ședea semăna la vedere cu piatra de iasp și de sardo-

17. Os 12, 9; 1 Cor. 4, 8.
18. 1 Petru 1, 7; Apoc. 16, 15.
19. Iov 5, 17; Pilde 3, 12; 1 Cor. 11, 32.
20. Cântarea Cânt. 5, 2; Lc. 12, 36; Ioan 14, 23.
21. Matei 19, 28.
4. 1. Apoc. 1, 16.
3. Ez. 1, 26.

niu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu, cu înfățișarea smaragdului.

4. Și douăzeci și patru de scaune înconjurau tronul și pe scaune — douăzeci și patru de bătrâni, șezând, îmbrăcați în haine albe și purtând pe capetele lor cununi de aur.

5. Și din tron ieșeau fulgere și glasuri și tunete, și șapte făclii de foc ardeau înaintea tronului, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu.

6. Și înaintea tronului, ca o mare de sticlă, asemenea cu cristalul. Iar în mijlocul tronului și împrejurul scaunului, patru ființe, pline de ochi, dinainte și dinapoi.

7. Și ființa cea dintâi era asemenea leului, a doua ființă, asemenea vițelului, a treia ființă avea față ca de om, iar a patra ființă era asemenea vulturului care sboară.

8. Și cele patru ființe, având fiecare din ele câte șase aripi, sunt pline de ochi, de jur împrejur și pe sub aripi, și odihnă nu au, ziua și noaptea zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, Cel ce era, și Cel ce este și Cel ce vine.

9. Iar când cele patru ființe dădeau mărire, cinste și mulțumită Celui ce șade pe scaun, Celui ce este viu în vecii vecilor,

10. Atunci cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce șade pe scaun și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor și aruncând cununile lor înaintea tronului, ziceau:

11. Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești mărirea și cinstea și puterea, căci Tu ai zidit toate lucrurile și prin voința Ta ele erau și s'au făcut.

---

4. Apoc. 11, 16.
5. Apoc. 11, 19; Zah. 4, 2.
6. Apoc. 15, 2.
7. Ez. 1, 10.
8. Is. 6, 3.
10. Apoc. 5, 14.

5.

Cartea cu șapte peceți este dată Mielului. Mielul este lăudat cu cântări cerești.

1. Am văzut apoi, în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron, o carte scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceți.
2. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să desfacă pecețile ei?
3. Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea.
4. Și plângeam cu amar că nimeni n'a fost găsit vrednic ca să deschidă cartea, nici să se uite în ea.
5. Și unul dintre bătrâni mi-a zis: Nu plânge. Că iată a biruit leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.
6. Atunci am văzut, la mijloc — între tron, cele patru ființe și bătrâni — stând un Miel, ca înjunghiat, și care avea șapte coarne și șapte ochi care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.
7. Și a venit și a luat cartea, din dreapta Celui ce ședea pe tron.
8. Și când a luat cartea, cele patru ființe și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.
9. Și cântau o cântare nouă și ziceau: Vrednic ești să iei cartea și să deschizi pecețile ei, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat lui Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din toată seminția și limba și norodul și neamul;

5. 1. Apoc. 4, 3; Ez. 2, 9.
5. Fac. 49, 9; Is. 11, 1.
7. Apoc. 4, 2.

10. Și i-ai făcut pe ei, Dumnezeului nostru, împărăție și preoți, și împărăți-vor pe pământ.

11. Și am văzut și am auzit glas de îngeri mulți, de jur împrejurul tronului și al ființelor și al bătrânilor, și era numărul lor zeci de mii de zeci de mii și mii de mii,

12. Și ziceau cu glas mare: Vrednic este Mielul cel înjunghiat ca să ia puterea și bogăția și înțelepciunea și tăria și cinstea și mărirea și binecuvântarea.

13. Și toată făptura care este în cer și pe pământ, și sub pământ și în mare și toate câte sunt într'însele — le-am auzit zicând: Celui ce șade pe tron și Mielului — fie binecuvântarea și cinstea și mărirea și puterea, în vecii vecilor!

14. Și cele patru ființe ziceau: Amin! Iar bătrânii căzură și se închinară.

6.

Desfacerea celor dintâi șase peceți. Împărații și domnii lumii se ascund în peșteri și în crăpăturile stâncilor.

1. Și am văzut când Mielul a deschis pe cea dintâi din cele șapte peceți, și am auzit pe una din cele patru ființe, zicând cu glas ca de tunet: Vino și vezi.

2. Și m'am uitat și iată un cal alb și cel care călărea pe el avea un arc; și i s'a dat lui cunună și a pornit ca un biruitor și ca să biruiască.

3. Când a deschis pecetia a doua, am auzit, zicând, pe a doua ființă: Vino și vezi.

4. Și a ieșit alt cal, roșu ca focul; și celui ce călărea pe el datu-i-s'a să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se junghie între ei; și o sabie mare i s'a dat.

---

10. Apoc 1, 6; 20, 6; 22, 5.
11. Dan. 7, 10.
c. 1. Apoc. 4, 6; 5, 6.
3. Apoc. 4, 7.
4. Zah. 1, 8; Is. 9, 20.

5. Şi când a deschis
pecetia a treia am auzit,
zicând, pe a treia fiinţă:
Vino şi vezi. Şi m'am ui-
tat şi iată un cal negru
şi cel care călărea pe el
avea o cumpănă, în mâ-
na lui.
6. Şi am auzit, în mij-
locul celor patru fiinţe,
ca un glas care zicea:
Măsura de grâu un di-
nar, şi trei măsuri de orz,
un dinar. Dar de untul de
lemn şi de vin să nu te
atingi.
7. Şi când a deschis pe-
cetia a patra, am auzit
glasul fiinţei a patra zi-
când: Vino şi vezi.
8. Şi m'am uitat şi iată
un cal galben-vânăt şi
numele celui ce călărea
pe el era: Moartea; şi
Iadul se ţinea după el;
şi li s'a dat lor putere
peste a patra parte a pă-
mântului, ca să ucidă cu
sabia şi cu foamete, şi
cu moarte şi cu fiarele
de pe pământ.
9. Şi când a deschis pe-
cetia a cincea, am vă-
zut, sub jertfelnic, sufle-
tele celor înjunghiaţi pen-
tru cuvântul lui Dumne-
zeu şi pentru mărturia
pe care au dat-o.
10. Şi strigau cu glas
mare şi ziceau: Până
când, Stăpâne sfinte şi
adevărate, nu vei judeca
şi nu vei răzbuna sân-
gele nostru, faţă de cei
ce locuesc pe pământ?
11. Şi fiecăruia dintre
ei i s'a dat câte un veş-
mânt alb şi li s'a spus
ca să stea în tihnă, încă
puţină vreme, până
când vor împlini numă-
rul şi cei împreună sluji-
tori cu ei şi fraţii lor,
cei ce aveau să fie omo-
rîţi ca şi ei.
12. Şi m'am uitat când
a deschis pecetea a şa-
sea şi s'a făcut cutremur
mare şi soarele s'a fă-
cut negru ca un sac de
păr şi luna întreagă s'a
înroşit ca sângele,
13. Şi stelele cerului
căzură pe pământ, pre-
cum smochinul îşi lea-
pădă smochinele sale

5. Apoc. 4, 7.
8. Apoc. 20, 14.
10. Luca 18, 7; Ps. 34, 17.
11. Apoc. 3, 5.

verzi, când este sguduit de vijelie.

14. Iar cerul s'a dat înlături, ca o carte de piele pe care o faci sul şi toţi munţii şi toate ostroavele s'au mişcat din locurile lor.

15. Atunci împăraţii pământului şi boierii şi căpeteniile şi bogaţii şi cei puternici şi toţi robii şi toţi slobozii s'au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor,

16. Strigând munţilor şi stâncilor: Cădeţi peste noi şi ne ascundeţi pe noi de faţa Celui Ce şade pe tron şi de mânia Mielului;

17. Căci a venit ziua cea mare a mâniei lor, şi cine are putere ca să stea pe loc?

7.

Pecetluirea a o sută şi patruzeci şi patru de mii din seminţia lui Israel.

1. După aceasta, văzut-am patru îngeri, stând la cele patru unghiuri ale pământului şi ţinând cele patru vânturi ale lui, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac.

2. Am văzut, apoi, alt înger care se ridica dela Răsăritul Soarelui şi avea pecetia Viului Dumnezeu. Ingerul a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri, cărora li s'a dat să vatăme pământul şi marea,

3. Şi le-a zis: Nu vătămaţi pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu vom pecetlui pe frunte, pe robii Dumnezeului nostru.

4. Şi am auzit numămărul celor pecetluiţi: o sută patruzeci şi patru de mii de pecetluiţi, din toate seminţiile fiilor lui Israel:

5. Din seminţia lui Iuda, douăsprezece mii de pecetluiţi; din seminţia lui Ruben, douăsprezece mii; din seminţia lui Gad, douăsprezece mii;

6. Din seminţia lui

14. Ps. 101, 27; Evr. 1, 11.
16. Luca 23, 30.

7 3. Eş. 12, 23; Ez. 9, 4.

Aşer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftalim, douăsprezece mii, din seminția lui Manase, douăsprezece mii;

7. Din seminţia lui Simeon, douăsprezece mii, din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii;

8. Din seminția lui Zavulon douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Veniamin, douăsprezece mii de pecetluiți.

9. După acestea, m'am uitat și iată gloată multă, pe care nimeni nu putea s'o numere — din tot neamul și semințiile și popoarele și limbile — stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcată în veșminte albe și având în mână ramuri de finic.

10. Și mulțimea striga cu glas mare, zicând: Mântuirea este dela Dumnezeul nostru, care șade pe tron, și dela Mielul.

11. Și toți îngerii stăteau împrejurul tronului și al bătrânilor și al celor patru ființe și au căzut înaintea tronului, pe fețele lor, și s'au închinat lui Dumnezeu,

12. Zicând: Amin! Binecuvântarea și mărirea și înțelepciunea și mulțumita și cinstea și puterea și tăria — Dumnezeului nostru, în vecii vecilor. Amin!

13. Iar unul dintre bătrâni a deschis gura și mi-a zis: Aceștia cari sunt îmbrăcați în veșminte albe, cine sunt și de unde au venit?

14. Zis-am către el: Doamne, Tu știi. El mi-a răspuns: Aceștia sunt cei ce vin din strâmtorarea cea mare și și-au spălat veșmintele lor și le-au făcut albe în sângele Mielului.

15. Pentru aceea sunt înaintea tronului lui Dumnezeu și slujesc Lui

---

9. Apoc. 6, 11.
11. Apoc. 5, 11.
12. Apoc. 5, 12.
14. Ioan 21, 15; Evr. 9, 14.

ziua şi noaptea, în templul Lui, şi Cel ce şade pe tron înălţa-va cortul Lui asupra lor;

16. Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseToşa, nici nu va mai cădea soarele peste ei şi nicio arşiţă;

17. Căci Mielul, cel ce stă la mijlocul tronului, îi va păşuna pe ei şi-i va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor.

8.

A şaptea pecete. Şapte îngeri cu şapte trâmbiţe.

1. Şi când Mielul a deschis pecetea a şaptea, s'a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas.

2. Şi am văzut pe cei şapte îngeri, cari stau înaintea lui Dumnezeu şi li s'a dat lor şapte trâmbiţe.

3. Şi a venit alt înger şi a stat la altar, având cădelniţă de aur, şi i s'a dat lui tămâie multă, ca s'o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor, pe jertfelnicul de aur dinaintea tronului.

4. Şi fumul tămâiei s'a suit, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinţilor.

5. Apoi îngerul a luat cădelniţa şi a umplut-o din focul jertfelnicului şi a aruncat cărbunii pe pământ; şi s'au pornit tunete şi glasuri şi fulgere şi pământul s'a cutremurat.

6. Iar cei şapte îngeri, cari aveau cele şapte trâmbiţe, s'au gătit ca să trâmbiţeze.

7. Şi a trâmbiţat întâiul înger, şi s'a pornit grindină şi foc amestecat cu sânge şi au căzut pe pământ; şi a ars, din pământ, a treia parte, şi a ars din copaci a treia parte, iar iarba verde a ars de tot.

8. A trâmbiţat, apoi, al doilea înger, şi ca un

16. Is. 49, 10; Ps. 120, 6.
17. Apoc. 5, 6; Ps 23, 2; Is. 25, 8.

8 1. Is. 14, 7; Av. 2, 20.
3. Apoc. 5, 8.
5. Apoc. 4, 5.

munte întreg de foc și de flăcări s'a prăbușit în mare și a treia parte din mare s'a prefăcut în sânge;

9. Și a murit a treia parte din făpturile, cu viață în ele, care sunt în mare și a treia parte din corăbii s'a sfărâmat.

10. Și a trâmbițat al treilea înger, și a căzut din cer o stea uriașă, arzând ca o făclie, și a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor.

11. Și numele stelei se chiamă Absintos. Și a treia parte din ape s'a făcut amară ca pelinul și mulți dintre oameni au murit din pricina apelor, pentrucă se făcuseră amare.

12. Și a trâmbițat al patrulea înger; atunci a treia parte din soare fu lovită și a treia parte din lună și din stele a treia parte, ca să fie întunecată a treia parte a lor și ziua să-și piardă din lumină a treia parte și noaptea tot așa.

13. Și am văzut și am auzit un vultur, care sbura spre înaltul cerului și striga cu glas mare: Vai, vai, vai celor ce locuesc pe pământ, din pricina celorlalte porunci ale trâmbiței îngerilor celor trei, cari sunt gata să trâmbițeze!

9.

Trâmbița a cincea și a șasea. Cele ce se întâmplă după ce au sunat. Cei patru îngeri dela Eufrat.

1. Și a trâmbițat al cincilea înger, și am văzut o stea căzută din cer pe pământ și i s'a dat cheia fântânii adâncului.

2. Și a deschis fântâna adâncului și fum s'a ridicat din fântână, ca fumul unui cuptor mare, și soarele și văzduhul s'au întunecat de fumul fântânii.

3. Și din fum au ieșit

13. Apoc. 9, 12.

lăcuste pe pământ, şi li
s'a dat lor putere pre-
cum au putere scorpiile
pământului.
4. Şi li s'a poruncit să
nu vatăme iarba pămân-
tului şi niciо verdeaţă
şi niciun copac, fără nu-
mai pe oamenii cari nu
au pecetia lui Dumnezeu
pe frunţile lor.
5. Şi datu-li-s'a nu ca
să-i omoare, ci ca să fie
chinuiţi cinci luni; şi chi-
nul lor este la fel cu chi-
nul scorpiei, când a în-
ţepat pe om.
6. Şi în zilele acelea,
căuta-vor oamenii moar-
tea şi nu o vor afla şi
vor pofti să moară;
moartea, însă, va fugi
de ei.
7. Iar înfăţişarea lăcu-
stelor era asemenea unor
cai pregătiţi de războiu.
Pe capetele lor aveau cu-
nuni ca de aur, şi feţele
lor erau ca feţele ome-
neşti.
8. Aveau păr ca fe-
meile şi dinţii lor erau
ca dinţii leilor.
9. Aveau, apoi, platoşe
ca platoşele de fier, iar
vuetul aripelor lor era la
fel cu vuetul unei mul-
ţimi de care şi de cai,
cari aleargă la luptă.
10. Şi au cozi şi bol-
duri asemenea scorpiilor;
şi puterea lor e în cozile
lor, ca să vatăme pe oa-
meni, cinci luni.
11. Şi au ca împărat al
lor pe îngerul adâncului
al cărui nume, în evre-
eşte, este Abadon, iar în
elineşte are numele Apo-
lion.
12. Intâiul «vai» a tre-
cut; iată vine încă un
«vai» şi încă unul, după
acestea.
13. Şi a trâmbiţat al
şaselea înger. Atunci am
auzit un glas, din cele
patru cornuri ale jertfel-
nicului de aur, care este
înaintea lui Dumnezeu,
14. Zicând către înge-
rul al şaselea, cel ce a-
vea trâmbiţa: Desleagă
pe cei patru îngeri cari
sunt legaţi la râul cel
mare, Eufratul.
15. Şi fură deslegaţi
cei patru îngeri, cari e-

9 4. Apoc. 7, 3.
6. Luca 23, 30.
7 Ioil 2, 4.
8. Ioil 1, 6.

rau gătiți spre ceasul și
ziua și luna și anul acela,
ca să omoare a treia
parte din oameni.
16. Și numărul oștirilor
era două sute de milioane
de călăreți, căci
am auzit numărul lor.
17. Și așa am văzut, în
vedenie, caii și pe cei ce
ședeau pe ei: călăreții aveau
platoșe ca fața focului
și a iachintului și
a pucioasei, iar capetele
cailor semănau cu capetele
leilor și din gurile
lor ieșea foc și fum și
pucioasă.
18. De aceste trei bătăi
— de focul și de fumul
și de pucioasa, care
ieșea din gurile lor —
ucisă a fost a treia parte
din oameni.
19. Pentrucă puterea
cailor este în gura lor și
în cozile lor; căci cozile
lor sunt asemenea șerpilor,
având capete, și cu
acestea vatămă.
20. Dar ceilalți oameni,
cari nu au murit din rănile
acestea, nu s'au pocăit
de loc de faptele
mâinilor lor, ca să nu se
mai închine demonilor și
idolilor de aur și de argint
și de aramă și de
piatră și de lemn, cari
nu pot nici să vadă, nici
să audă, nici să umble.
21. Și nu s'au pocăit
de uciderile lor, nici de
fermecătoriile lor, nici de
curvia lor, nici de furtișagurile
lor.

20. Apoc. 16, 11; Ps. 105, 37; 114, 4.

10.

Un înger se arată, ținând în mână o carte deschisă. Poruncă lui Ioan să înghită această carte.

1. Și am văzut alt înger
puternic, pogorându-se
din cer, învăluit
într'un nor și pe capul lui
era curcubeul, iar fața
lui strălucea ca soarele
și picioarele lui erau ca
stâlpi de foc,
2. Și în mâna lui avea
o carte mică, deschisă.
Și a pus piciorul lui cel
drept pe mare, iar pe cel
stâng pe pământ,

10. 1. Apoc. 5, 2; 4, 3; 2. Apoc. 5, 1.

3. Și a strigat cu glas puternic, precum răcnește leul. Iar când a strigat, cele șapte tunete au slobozit glasurile lor.

4. Și când au vorbit cele șapte tunete, voiam să scriu, dar am auzit o voce care zicea din cer: Pecetluește cele ce au spus cele șapte tunete și nu le scrie.

5. Iar îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă către cer,

6. Și s'a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor — care a făcut cerul și cele se sunt în cer și pământul și cele ce sunt pe pământ și marea și cele ce sunt în mare — că timp nu va mai fi,

7. Ci, în zilele când va grăi al șaptelea înger, — când va fi să trâmbițeze — atunci săvârșită este taina lui Dumnezeu, precum bine a vestit robilor Săi, proorocilor.

8. Iar glasul, din cer, pe care-l auzisem, iarăși a vorbit cu mine și a zis: Mergi de ia cartea cea deschisă din mâna îngerului, care stă pe mare și pe pământ.

9. Și m'am dus la înger și i-am zis să-mi dea cartea. Și îmi răspunse: Ia-o și mănâncă-o și va amărî pântecele tău, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.

10. Atunci am luat cartea din mâna îngerului și am mâncat-o; și era în gura mea: dulce ca mierea, dar după ce am mâncat-o pântecele meu s'a amărît.

11. Și grăesc către mine: Tu trebue să proorocești, încă odată, la popoare și la neamuri și la limbi și la mulți împărați.

---

3. Ier. 25, 30.
4. Dan. 8, 26
5. Fac. 14, 22; Dan. 12, 7.
6. A doua Lege 32, 40.
7. Apoc. 11, 15; 1 Cor. 15, 51.
9. Ez. 3, 1.

11.

Măsurarea templului. Doi martori ucişi de Fiară înviază şi se înalţă la cer. Trâmbiţa a şaptea. Cântarea. Templul lui Dumnezeu în cer.

1. Apoi mi-au dat o
trestie, asemenea unui
toiag şi mi-au zis: Scoală-te
şi măsoară templul
lui Dumnezeu şi jertfelnicul
şi pe cei ce se închină
într'însul.
2. Iar curtea cea din
afară a templului, scoate-o
din socoteală şi n'o
măsura, pentrucă a fost
dată păgânilor, cari vor
călca în picioare cetatea
sfântă patruzeci şi două
de luni.
3. Şi voiu da putere celor
doi martori ai mei şi
vor prooroci, îmbrăcaţi
în sac, o mie două sute
şi şasezeci de zile.
4. Aceştia sunt cei doi
maslini şi cele două sfeşnice
care stau înaintea
Domnului pământului.
5. Şi dacă voieşte cineva
să-i vatăme, foc
iese din gura lor şi mistueşte
pe vrăjmaşii lor;
deci dacă ar voi cineva
să-i vatăme, aşa i se cade
să fie ucis.
6. Aceştia au putere
să închidă cerul, ca ploaia
să nu plouă în zilele
proorociei lor şi putere
au peste ape să le schimbe
în sânge şi să bată
pământul cu orice fel de
bătae, ori de câte ori vor
voi.
7. Iar când vor isprăvi
cu mărturia lor, Fiara
care se suie din adânc
va face războiu cu ei, şi-i
va birui şi-i va omorî.
8. Şi leşurile lor vor
zăcea pe uliţele cetăţii
celei mari, care se chiamă,
duhovniceşte, Sodoma
şi Egipt, unde a fost
răstignit şi Domnul lor.
9. Şi din popoare, din
seminţii, din limbi şi din

11. 1. Apoc. 21, 15; Ez. 40, 3.
2. Apoc. 13, 5.
3. Apoc. 12, 6.
4. Zah. 4, 3.
5. 4 Imp. 1, 10.
6. 3 Imp. 17, 1; Eş. 7, 19.
7. Apoc. 13, 1; Dan. 7, 21.
8 Apoc. 18, 10; Lc. 13, 34.

neamuri vor privi la leșurile lor trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt.

10. Iar locuitorii de pe pământ se **bucură** de moartea lor și sunt în veselie și-și trimit daruri unul altuia, pentrucă acești doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ.

11. Însă după cele trei zile și jumătate, duh de viață dela Dumnezeu a intrat în ei și au stătut pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei.

12. Și din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s'au suit la cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor.

13. Și în ceasul acela s'a făcut cutremur mare și a zecea parte din cetate s'a prăbușit și au pierit în cutremur șapte mii de fețe omenești, iar ceilalți s'au înfricoșat și au dat mărire Dumnezeului cerului.

14. Al doilea «vai» a trecut; al treilea «**vai**» iată, vine de grabă.

15. Și a trâmbițat al șaptelea **înger** și s'au pornit, în cer, glasuri puternice care ziceau: Împărăția lumii a ajuns a Domnului **nostru** și a Hristosului Său — și va împărăți în vecii vecilor.

16. Și cei douăzeci și patru de bătrâni, cari șed înaintea lui Dumnezeu, în scaunele lor, au căzut cu fețele la pământ și s'au închinat lui Dumnezeu,

17. Grăind: Mulțumim Ție, Doamne Dumnezeule, Atotțiitorule, **Cel** ce ești și Cel ce erai și Cel ce vii, că ai luat puterea Ta cea mare și ai început să împărățești.

18. Și păgânii s'au mâniat, dar a venit mânia Ta și **vremea** celor morți, ca să fie judecați și să răsplătești pe robii

10. Apoc. 8, 13.
11. Ez. 37, 5; Luca 7, 16.
13. Apoc. 16, 18.
14. Apoc. 9, 12.
15. Apoc. 10, 7; 12, 10; Dan. 2, 44.
16. Apoc. 4, 4.
17. Apoc. 4, 8.
18. Apoc. 6, 16; 19, 12.

Tăi, pe prooroci şi pe sfinţi şi pe cei ce se tem de numele Tău, pe cei mici şi pe cei mari, şi să prăpădeşti pe cei ce prăpădesc pământul.

19. Atunci se deschise templul lui Dumnezeu, în cer, şi se văzu în templu chivotul legământului Său şi se porniră fulgere şi vuete şi tunete şi cutremur şi grindină mare.

12.

Femeia care naşte şi Balaurul. Balaurul, biruit de Mihail, urmăreşte pe femeie şi pe cei din sămânţa ei.

1. Şi s'a arătat în cer un semn mare: o femeie înveşmântată cu soarele; şi luna era sub picioarele ei şi pe cap purta cunună din douăsprezece stele.

2. Şi era însărcinată şi striga, chinuindu-se şi muncindu-se ca să nască.

3. Şi alt semn s'a arătat în cer: iată un balaur mare, roşu, având şapte capete şi zece coarne, şi pe capetele lui şapte cununi împărăteşti.

4. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului şi le-a aruncat pe pământ. Şi balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca, dacă va fi născut, să înghită pe copilul ei.

5. Şi a născut un copil bărbat, care va să păstorească toate neamurile cu toiag de fier. Şi copilul ei fu răpit la Dumnezeu şi la scaunul Lui,

6. Iar femeia fugi în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca să o hrănească pe ea, acolo, o mie două sute şi şasezeci de zile.

7. Şi s'a făcut război în cer: Mihail şi îngerii lui au pornit război cu Balaurul. Iar Balaurul şi îngerii lui au stat în luptă,

---

19. Apoc. 8, 5; 18, 21; 15, 5.
12. 1. Apoc. 15, 1.
2. Mich. 4, 10.
3. Apoc. 13, 1; Eş. 20, 3.
5. Apoc. 2, 27; Ps. 2, 9.
6. Dan. 12, 11; Mt. 2, 13.
7. Dan. 10, 13; 12, 1.

8. Dar n'au izbutit, nici nu s'a mai găsit pentru ei loc în cer.

9. Și aruncat a fost Balaurul cel mare, Șarpele cel de demult, care se chiamă Diavol și Satana, cel ce înșeală toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui aruncați au fost cu el.

10. Și am auzit glas mare, în cer, zicând: acum s'a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârâșul fraților noștri, cel ce îi pâra pe ei, înaintea Dumnezeului nostru, ziua și noaptea.

11. Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit viața lor, până la moarte.

12. Pentru aceasta, bucurați-vă ceruri și cei ce locuiți într'însele. Vai însă pământului și mării, fiindcă diavolul a coborît la voi, având mânie mare, căci știe că timpul lui e scurt.

13. Iar când a văzut Balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigonit pe femeia care născuse pruncul.

14. Dar datu-i-s'a femeii cele două aripi ale marelui Vultur, ca să sboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo un răstimp și răstimpuri și jumătate de răstimp, departe de fața Șarpelui.

15. Atunci Șarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un puhoiu, ca s'o ia puhoiul.

16. Și pământul i-a venit femeii într'ajutor, căci pământul și-a deschis gura sa și a înghițit puhoiul pe care-l aruncase Balaurul, din gură.

17. Și Balaurul s'a aprins de mânie asupra fe-

9. Apoc. 20, 2; Luca 10. 18; Ioan 12, 31; Fac. 3, 1.
10 Apoc. 11, 15; 19, 1.
11. Rom. 8, 37 și 16, 20.
12. Apoc. 18, 2; Ps. 95, 11.
13. Fac. 3, 15.
14. Is. 40, 31; Dan. 7, 25.
15. Apoc. 17, 15.
17. Apoc. 14, 12; 1 Ioan 5, 10.

meii și a pornit să facă război cu ceilalți din seminția ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Iisus.

18. Iar eu am stat pe nisipul mării.

13.

Fiara, care se ridică din m a r e, defăimează pe Dumnezeu și dă războiu sfinților. O altă fiară — proorocul mincinos — se ridică din pământ. Numele celui dintâi: 666.

1. Și am văzut suindu-se din mare o fiară, care avea zece coarne și șapte capete și pe coarnele ei zece steme și pe capetele ei: nume de hulă.

2. Și fiara pe care am văzut-o era asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ei ca gura leilor. Și Balaurul îi d ă d u fiarei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare.

3. Și unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte fu vindecată și tot pământul, minunat, se uita după fiară.

4. Și s'au închinat Balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea; a p o i s'au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei și cine poate să se lupte cu ea!

5. Și i s'a dat ei gură să grăiască semeții și hule și i s'a dat putere să lucreze timp de patruzeci și două de luni.

6. Și și-a deschis gura sa spre hule asupra lui Dumnezeu, ca să hulească numele Lui și cortul Lui și pe cei ce locuiesc în cer.

7. Și i s'a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască și i s'a dat ei stăpânire peste toată seminția și norodul și limba și neamul.

8. Și închina-se-vor ei toți cei ce locuiesc pe pă-

13. 1. Apoc. 17, 3, sq.; Dan. 7, 7.
2. Apoc. 12, 3.
3. Apoc. 17, 8.
4. Apoc. 18, 18.
5. Dan. 7, 8, 11; Apoc. 11, 2
7. Apoc. 11, 7; Dan. 7, 21.
8. Apoc. 17, 8; Fil. 4, 3.

mânt, ale căror nume nu sunt scrise, dela întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului celui înjunghiat.

9. Dacă are cineva urechi — să audă!

10. Cine ia pe alții robi, de robie are parte; cine cu sabia va ucide, trebue să fie ucis de sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților.

11. Am văzut apoi altă fiară, suindu-se din pământ, și avea două coarne asemenea mielului, dar grăia ca un balaur.

12. Și stăpânirea celei dintâi fiare o are toată în mână, în fața ei. Și face pământul și pe locuitorii de pe el ca să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

13. Și face semne mari! Chiar și foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor,

14. Și amăgește pe cei ce locuesc pe pământ prin semnele ce i s'a dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă chip fiarei care a fost rănită cu sabia și a rămas în viață.

15. Și i s'a dat ei să insufle duh chipului fiarei, așa încât chipul fiarei să grăiască. Iar pe câți nu se vor închina chipului fiarei, putere avea ca să-i ucidă.

16. Și-i silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte,

17. Incât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei.

18. Aici este înțelep-

9. Apoc. 2, 7, sq.
10. Fac. 9, 6; Is. 33, 1; Ier 15, 2; Apoc. 14, 12.
12. Apoc. 7, 4, 3.
13. Mt. 24, 24; 2 Tes. 2, 9.
14. A doua Lege 13, 1.
15. Apoc. 14, 9; Dan. 3, 5.
16. Apoc. 19, 20.
17. Apoc. 14, 11; 15, 2.
18. Apoc. 17, 9.

ciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şasezeci şi şase.

14.

Mielul şi cei răscumpăraţi sălăşluesc în Sion. Trei îngeri vestesc judecăţile lui Dumnezeu. Secerişul şi culesul viei.

1. Şi m'am uitat şi iată Mielul stătea pe muntele Sionului şi cu El o sută patruzeci şi patru de mii, cari aveau numele Lui şi numele Tatălui Lui, scris pe frunţile lor.

2. Atunci am auzit sunet din cer, ca vuet de ape multe şi ca bubuitul unui tunet puternic, iar glasul pe care l-am auzit: ca glasul unor cântăreţi, zicând cu alăutele lor.

3. Şi cântă o cântare nouă, înaintea tronului şi înaintea celor patru făpturi şi înaintea Bătrânilor; şi nimeni nu putea să înveţe cântarea fără numai cei o sută patruzeci şi patru de mii, cari fuseseră răscumpăraţi de pe pământ.

4. Aceştia sunt cari nu s'au întinat cu femei, căci sunt feciorelnici. Aceştia sunt cari merg după Miel ori unde se va duce. Aceştia au fost răscumpăraţi dintre oameni — pârgă lui Dumnezeu şi Mielului.

5. Iar în gura lor nu s'a aflat minciună, fiindcă sunt fără prihană.

6. Am văzut apoi alt înger, care sbura pe mijlocul cerului, având să binevestească Evanghelie veşnică celor ce locuesc pe pământ şi la tot neamul şi seminţia şi limba şi poporul.

7. Şi striga cu glas puternic: Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi Lui mărire, că a venit ceasul judecăţii Lui, şi vă închinaţi Celui ce a făcut cerul şi pământul şi marea şi izvoarele apelor.

14. 2. Apoc. 1, 15.
4. Apoc. 5, 9.
5. Sof. 3, 13.
6. Apoc. 8, 13.
7. A doua Lege 32, 3; Fapte 14, 15.

8. Şi alt înger a venit după cel dintâi, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul patimei şi al curviei ei!

9. Şi al treilea înger a venit după ei, strigând cu glas puternic: Cine se închină fiarei şi chipului ei şi primeşte semnul ei pe fruntea lui sau pe mâna lui,

10. Va bea şi el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat, neamestecat, în potirul mâniei sale şi se va chinui în foc şi în pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului.

11. Şi fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Şi nu au odihnă nici ziua nici noaptea cei ce se închină fiarei şi chipului ei şi oricine primeşte semnul numelui ei.

12. Aici este răbdarea sfinţilor, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus.

13. Şi am auzit un glas din cer, zicând: scrie: Fericiţi cei morţi, cei ce de acum mor întru Domnul! Da, grăeşte Duhul, odihnească-se de ostenelile lor, căci faptele lor vin cu ei.

14. Şi am privit şi iată un nor alb şi cel ce şedea pe nor era asemenea Fiului Omului, având pe capul lui cunună de aur şi în mâna lui secere ascuţită.

15. Şi alt înger a ieşit din templu şi a strigat cu glas mare, celui ce şedea pe nor: pune secerea şi seceră, că a venit ceasul de secerat, fiindcă s'a copt secerişul pământului.

16. Atunci cel ce şedea pe nor a aruncat, pe pământ, secerea lui şi pământul fu secerat.

17. Apoi alt înger a ieşit din templul cel ce-

8. Apoc. 18, 2; Is. 21, 9; Dan. 4, 27; Ier. 51, 7.
10. Apoc. 16, 19; Ps. 74, 8, sq.; Is. 51, 22; Ier. 25, 15.
11. Apoc. 19, 3; Is. 34, 10.
12. Apoc. 13, 10; 12, 17.
13. Apoc. 19, 9; Evr. 4, 10.
14. Apoc. 1, 13; Ez. 1, 26; Dan. 7, 13.
15. Ioil 3, 13; Mt. 13, 39.

resc, având și el seceră
ascuțită.
18. Și încă un înger
a ieșit din altar, având
putere asupra focului și
a strigat cu glas mare
celui care avea secerea
cea ascuțită și a grăit:
Pune secerea ta cea as-
cuțită și culege strugurii
viei pământului, căci
boabele ei s'au copt.
19. Atunci îngerul a-
runcă, pe pământ, sece-
rea lui și culese via pă-
mântului și ciorchinii îi
aruncă în teascul cel ma-
re al mâniei lui Dumne-
zeu.
20. Și teascul fu călcat
afară din cetate și a ie-
șit sânge din teasc, până
la zăbalele cailor, în de-
părtare de o mie șase
sute de stadii.

15.

Cântarea biruitorilor fiarei. Șapte îngeri cu șapte cupe ale mâniei.

1. Văzut-am, apoi, în
cer, alt semn, mare și
minunat: șapte îngeri a-
vând șapte pedepse —
cele de pe urmă — căci
cu ele s'a sfârșit mânia
lui Dumnezeu.
2. Am văzut ca o mare
de cleștar, amestecată cu
foc, și pe biruitorii din
ispita cu fiara și cu chi-
pul fiarei și cu numărul
numelui ei, stând lângă
marea de cleștar și a-
vând alăutele lui Dumne-
zeu.
3. Și ei cântau cânta-
rea lui Moise, robul lui
Dumnezeu și cântarea
Mielului, zicând: mari și
minunate sunt lucrurile
Tale, Doamne Dumnezeu-
le, Atotțiitorule! Drepte
și adevărate sunt căile
Tale, Impărate al neamu-
rilor!
4. Cine nu se va teme
de Tine, Doamne, și nu
va slăvi numele Tău? Că
Tu singur ești sfânt, și
toate neamurile vor veni
și se vor închina înain-
tea Ta, pentrucă judecă-
țile Tale s'au dat pe față.

---

18. Ioil 3, 18.
20. Is. 63, 3; Plâng. 1, 13.
15. 1. Apoc. 12, 1; 17, 1.
2. Apoc. 4, 6; 12, 11; 5, 8.
3. Eș. 15, 1; Ps. 110, [illegible] și 144, 18; A doua Lege 32, 1.
4. Ier. 10, 7.

5. Şi după aceasta, m'am uitat şi s'a deschis templul cortului mărturiei din cer.
6. Şi au ieşit din templu cei şapte îngeri cu cele şapte pedepse, îmbrăcaţi în veşmânt de in curat, prea alb, şi încinşi, pe sub sâni, cu brâie de aur.
7. Şi una din cele patru făpturi dădu celor şapte îngeri şapte cupe de aur, pline de mânia lui Dumnezeu, Celui ce este viu în vecii vecilor.
8. Iar templul se umplu de fum, din slava lui Dumnezeu şi din puterea Lui, şi nimeni nu putea să intre în templu, până ce se vor sfârşi cele şapte răni ale celor şapte îngeri.

16.

Vărsarea celor şapte cupe ale mâniei şi cele şapte plăgi ce vin asupra pământului.

1. Şi am auzit glas mare, din templu, zicând celor şapte îngeri: Duceţi-vă şi vărsaţi pe pământ cele şapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu.
2. Şi s'a dus cel dintâi şi a vărsat cupa lui pe pământ. Şi o bubă rea şi ucigaşă s'a ivit pe oamenii cari aveau semnul fiarei şi cari se închinau chipului fiarei.
3. Şi al doilea înger a vărsat cupa lui în mare, şi marea s'a prefăcut în sânge, ca sângele de mort şi orice suflare de viaţă a murit, din câte sunt în mare.
4. Iar cel de al treilea a vărsat cupa lui în râuri şi în izvoarele apelor şi s'au prefăcut în sânge.
5. Şi am auzit pe îngerul apelor, zicând: Drept eşti Tu, Cel ce eşti şi Cel ce erai, Sfinte Doamne, că ai făcut această judecată.
6. Fiindcă au vărsat sângele sfinţilor şi al proorocilor, tot sângele-

5. Apoc. 11, 19.
6. Apoc. 1, 13; Ez. 9, 2.
7. Apoc. 4, 9; Ez. 22, 31.
8. Is. 6, 4; Eş. 40, 35.

16. 1. Eş. 17, 10; Apoc. 15, 7.
2. Eşire 9, 10.
5. Ps. 118, 137.

ai dat să bea. Vrednici sunt!

7. Şi am auzit grai din altar, grăind: Aşa, Doamne, Dumnezeule, Atotţiitorule, adevărate şi drepte sunt judecăţile Tale!

8. Apoi al patrulea înger a vărsat cupa lui în soare şi i se dădu soarelui să dogorească pe oameni cu focul lui.

9. Şi oamenii fură dogoriţi cu mare arşiţă şi huliră numele lui Dumnezeu, care are putere peste plăgile acestea, şi nu se pocăiră ca să-I dea slavă.

10. Atunci al cincilea înger a vărsat cupa lui pe scaunul fiarei şi în împărăţia ei s'a făcut întuneric şi oamenii îşi muşcau limbile de durere.

11. Şi au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor şi a bubelor lor, dar de faptele lor nu s'au pocăit.

12. Şi al şaselea înger a vărsat cupa lui în râul cel mare al Eufratului şi apele lui secară, ca să fie gătită calea împăraţilor dela Soare-Răsare.

13. Şi am văzut — din gura Balaurului şi din gura fiarei şi din gura proorocului celui mincinos — trei duhuri necurate ca nişte broaşte.

14. Căci sunt duhuri demoniceşti făcătoare de semne şi care se duc la împăraţii lumii întregi, să-i adune la războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotţiitorul.

15. Iată vin ca un fur. Fericit este cel ce priveghiază şi păstrează veşmintele sale, ca să nu umble gol şi să se vadă ruşinea lui!

16. Şi i-au strâns la locul ce se chiamă evreeşte Har-Maghedon.

17. Şi al şaptelea înger

7. Apoc. 19, 2; 13, 3.
9. Apoc. 13, 6 şi 9, 20.
10. Apoc. 13, 2.
11. Apoc. 9, 20.
12. Is. 11, 15.
14. 3 Imp. 20, 21; Matei 24, 24; 2 Tes. 2, 9.
15. 1 Tes. 5, 2; 2 Cor. 5, 3; Luca 12, 37.
16. Zah. 12, 11
17. Apoc. 21, 6.

a vărsat cupa lui în văzduh și glas mare a ieșit din templul cerului, dela tron, strigând: Sfârșitu-s'a!

18. Și s'au pornit fulgere și vuiete și tunete și s'a făcut cutremur mare, așa cum nu a fost de când s'a zidit omul pe pământ un cutremur atât de puternic.

19. Și cetatea cea mare s'a rupt în trei bucăți și cetățile păgânilor s'au prăbușit, și Babilonul cel mare fu pomenit înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului clocotitoarei Lui mânii.

20. Și toate ostroavele pieriră și munții nu se mai aflară.

21. Și grindină mare, cu bobul cât talantul, se prăvăli din cer peste oameni. Și oamenii huliră pe Dumnezeu, din pricina pedepsei cu grindină, căci urgia ei era mare foarte.

18. Apoc. 4, 5.
19. Apoc. 14, 10; 17, 5; Is. 51 22.
20. Apoc. 6, 14.
17. 1. Apoc. 15, 1; Ier. 51, 13; Num. 3, 4.

17.

Desfrânata cea mare, numită Babilonul, umblă beată de sânge pe o fiară cu șapte capete și cu zece coarne.

1. Apoi a venit unul dintre cei șapte îngeri, cari aveau cele șapte cupe, și a grăit către mine, zicând: Vino să-ți arăt judecata desfrânatei celei mari, care sălășluiește pe ape multe,

2. Și cu care au curvit împărații pământului și cei ce locuesc pe pământ s'au îmbătat de vinul curviei ei.

3. Și m'a dus, cu duhul, în pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne.

4. Și femeia era îmbrăcată în purpură și în stofă stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgărita-

2. Apoc. 14, 8; 18, 9.
3. Matei 4, 1; Is. 21, 1; Apoc. 21, 10; 13, 1.
4. Apoc. 18, 6; Ier. 51, 7.

re, având în mână un pahar de aur, plin de urîciunile și de necurățiile curviei ei,

5. Iar pe fruntea ei scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama curvelor și a urîciunilor pământului.

6. Și am văzut o femeie, beată de sângele sfinților și de sângele martorilor lui Iisus, și văzând-o, m'am mirat cu mirare mare.

7. Și îngerul mi-a zis: Dece te miri? Eu îți voiu spune taina femeii și a fiarei care o poartă și care are cele șapte capete și cele zece coarne.

8. Fiara pe care ai văzut-o era și nu este și va să se suie din adânc și să meargă spre pieire. Și se vor mira cei ce locuiesc pe pământ — ale căror nume nu sunt scrise dela întemeierea lumii, în cartea vieții — văzând pe fiară că era și nu este, dar se va arăta.

9. Aici trebue mintea care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, deasupra cărora șade femeia,

10. Dar sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul mai este, celălalt încă nu a venit, iar când va veni are de stat puțină vreme.

11. Și fiara care era și nu este — este al optulea, deși este dintre cei șapte și merge spre pieire.

12. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, cari încă n'au luat împărăția, dar cari vor lua stăpânire de împărați, un ceas, cu fiara.

13 Aceștia au un singur cuget, și puterea și stăpânirea lor o dau fiarei.

14. Ei vor porni război împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui, pentrucă este Domnul domnilor și Impăratul împă-

5. Apoc. 14, 8; 2 Tes. 2, 7.
6. Apoc. 18, 24
8. Apoc. 11, 7 și 13, 3; Eș. 32, 32; Dan. 12, 1.

9. Apoc. 13, 1, 13, 18.
10. Apoc. 20, 3.
12 Dan. 7, 24.
14. Apoc. 19, 16.

raţilor şi vor birui şi cei împreună cu El — chemaţi şi aleşi de credincioşi.

15. Apoi îngerul mi-a zis: Apele pe care le-ai văzut şi deasupra cărora şade curva, sunt popoare şi gloate şi neamuri şi limbi.

16. Şi cele zece coarne pe care le-ai văzut şi fiara vor urî pe curvă şi o vor face pustie şi goală şi carnea ei vor mânca-o şi pe ea vor arde-o cu foc.

17. Pentrucă Dumnezeu a pus în inimile lor să facă sfatul lui şi să se întâlnească într'un gând şi să dea fiarei împărăţia lor, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.

18. Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are împărăţie peste împăraţii pământului.

18.

Vestea căderii Babilonului. Poporul Domnului să iasă din cetate! Cei cari se jelesc şi cei cari se bucură de căderea ei.

1. După acestea, am văzut alt înger, pogorându-se din cer, având putere mare, şi pământul s'a luminat de slava lui,

2. Şi a strigat cu glas puternic şi a zis: A căzut! A căzut Babilonul cel mare şi a ajuns locaş demonilor, puşcărie tuturor duhurilor necurate, şi colivie tuturor păsărilor spurcate şi urîte omului,

3. Pentrucă din vinul aprinderii şi al curviei ei au băut toate neamurile şi împăraţii pământului cu ea au curvit şi neguţătorii lumii din mulţimea desfătărilor ei s'au îmbogăţit.

4. Am auzit, apoi, alt

15. Is. 8, 7; Ier. 47, 2.
16. Apoc. 18, 8.
17. Apoc. 10, 7.
18. Apoc. 16, 19.
18. 1. Apoc. 10, 1.
2. Apoc. 14, 8; Is. 21, 9; 13, 21 şi 34, 11, sq.; Ier. 50, 3; 51, 8.
3. Ier. 51, 7; Naum. 3, 4.
4. Is. 48, 20; Ier. 50, 8 şi 51, 6, 9.

glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul meu, ca să nu vă împărtășiți din păcatele ei și să nu luați din bătăile ei.
5. Fiindcă păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu și-a adus aminte de nedreptățile ei.
6. Dați-i înapoi precum v'a dat și ea și după faptele ei cu măsură îndoită, îndoit măsurați-i; în potirul în care v'a turnat, turnați-i de două ori.
7. Pe cât s'a mărit pe sine și a fost în desfătări, tot pe atâta dați-i chin și plângere. Fiindcă în inima ei zice: Șed ca împărăteasă și văduvă nu sunt și jale nu voiu vedea nicidecum!
8. Pentru aceea într'o singură zi vor veni bătăile peste ea: moarte și tânguire și foamete și focul va arde-o de tot, căci puternic este Domnul Dumnezeu, Judecătorul ei.
9. Iar împărații pământului, cari au curvit cu ea și s'au desmierdat cu ea, se vor jeli și se vor bate în piept pentru ea, când vor vedea fumul focului în care arde.
10. De departe, unde stau de frica chinurilor sale, ei zic: Vai! Vai! cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea tare, că într'un ceas a venit judecata ta!
11. Și neguțătorii plâng și se tânguesc asupra ei, căci nimeni nu mai cumpără marfa lor,
12. Marfă de aur și de argint, pietre prețioase și mărgăritare, in și porfiră, mătase și stofă stacojie, tot felul de lemn bine mirositor și tot felul de lucruri de fildeș, tot felul de lucruri de lemn de mare preț și marfă de aramă și de fier și de marmură,
13. Și scorțișoară și balsam și mirodenii și

6. Num. 25, 17; Ps. 136, 8.
7. Ier. 50, 29; Is. 47, 7, sq.
8. Is. 47, 9; Ier. 50, 31; Apoc. 17, 16.
9. Apoc. 17, 2; Ez. 26, 16; 27, 30.
10. Apoc. 14, 8; Is. 21, 9; Ier. 51, 8.
11. Ez. 27, 36.
12. Apoc. 17, 4; Ez. 27, 12, sq.
13. Ier. 50, 13.

mir și tămâie și vin și untdelemn și făină de grâu curat și grâu și vite și oi și cai și căruțe și trupuri și suflete de oameni.

14. Și roadele după care poftea sufletul tău s'au dus dela tine și tot ce era ales și gingaș și toată strălucirea au pierit dela tine și niciodată nu le vor mai găsi.

15. Iar neguțătorii acestor lucruri, cari s'au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de frica chinurilor ei, plângând și tânguindu-se,

16. Și zicând: Vai! Vai! Cetatea cea mare, cea înveșmântată în in și în porfiră și în stofă stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Că într'un ceas s'a pustiit atâta bogăție!

17. Și toți cârmacii, și toți plutașii de pe coastă și corăbierii și toți câți își fac viața pe mare stăteau departe,

18. Și strigau, uitându-se la fumul focului în care ardea, și ziceau: Care cetate era asemenea cu cetatea cea mare!

19. Și-și puneau țărână pe capetele lor și strigau și se jeleau, se tânguiau și ziceau: Vai! Vai! cetatea cea mare, în care s'au îmbogățit, din comorile ei, toți cei ce țin corăbii pe mare, că într'un ceas s'a pustiit!

20. Veselește-te de ea, cerule! și voi sfinților, și voi apostolilor și voi prorocilor, pentrucă Dumnezeu v'a făcut dreptate, în judecata ce ați avut cu ea.

21. Iar un înger prea puternic a ridicat o piatră, mare cât o piatră de moară, și a aruncat-o în mare, zicând: Cu astfel de repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și își va pierde urma.

---

16. Apoc. 17, 4.
17. Is. 23, 14; Ez. 27, 27.
18. Is. 34, 10.
19. Is. Navi 7, 6; Iov. 2, 12.
20. Is. 44, 23; 49, 13; Ier. 51, 48.

22. Şi glasul celor ce zic din chitară şi din gură şi din fluer şi din corn nu se va mai auzi de acum în tine şi niciun meşteşugar de orice fel de meşteşug nu se va mai afla în tine şi huruitul morii nu se va mai auzi în tine niciodată!

23. Şi niciodată lumina lămpii nu se va mai ivi în tine; şi glasul mirelui şi al miresei nu se vor mai auzi în tine niciodată, pentrucă neguţătorii tăi erau stăpânitorii lumii şi pentrucă toate neamurile s'au rătăcit cu fermecătoria ta.

24. Şi s'a găsit în ea sângele proorocilor şi al sfinţilor şi al tuturor celor înjunghiaţi pe pământ.

19.

Hristos biruieşte fiara.

1. După acestea, am auzit, în cer, ca un glas puternic de mulţime multă, zicând: Aleluia! Mântuirea şi mărirea şi puterea sunt ale Dumnezeului nostru!

2. Pentrucă adevărate şi drepte sunt judecăţile Lui! Pentrucă a judecat pe curva cea mare, care a stricat pământul cu desfrânarea ei, şi a răzbunat sângele robilor Săi, din mâna ei!

3. Şi a doua oară au zis: Aleluia! şi fumul focului în care arde ea se suie în vecii vecilor.

4. Iar cei douăzeci şi patru de bătrâni şi cele patru făpturi au căzut şi s'au închinat lui Dumnezeu, cel ce şade pe tron, şi au zis: Amin! Aleluia!

5. Şi un glas a ieşit din tron, zicând: Lăudaţi pe Dumnezeul nostru, toţi slujitorii Lui, cei ce vă temeţi de El, mici şi mari.

6. Atunci am auzit ca

---

22. Is. 24, 8; Ier. 26, 13.
23. Is. 23, 8.
24. Apoc. 17, 6; Mt. 23, 35.
19. 1. Apoc. 12, 10; Ps. 103, 35.
2. Apoc. 16, 7; Ier. 51, 25; Ps. 9, 12.
3. Is. 34, 10.
4. Ps. 105, 48
6. Apoc. 11, 15.

un glas de mulțime mul-
tă și ca un vuet de va-
luri fără număr și ca un
bubuit de tunete puter-
nice — și glasul zicea:
Aleluia! pentrucă Dom-
nul Dumnezeul nostru,
Atotțiitorul, este împă-
rat.
7. Să ne bucurăm și să
ne veselim și să-I dăm
slavă, căci a venit nunta
Mielului, și mireasa Lui
s'a pregătit,
8. Și datu-i-s'a ei să
se înveșmânteze cu in
curat, prea alb, căci inul
este viața cea dreaptă a
sfinților.
9. Apoi îngerul mi-a
zis: Scrie: Fericiți cei
chemați la cina nunții
Mielului! Și îmi zise iar:
Acestea sunt adevăratele
cuvinte ale lui Dumne-
zeu.
10. Și am căzut înain-
tea picioarelor lui, ca să
mă închin lui. Dar el m'a
ținut de rău: Vezi să nu
faci aceasta! Sunt împre-
ună slujitor cu tine și cu
frații tăi, cari au mărtu-
ria lui Iisus. Lui Dumne-
zeu te închină. Căci măr-
turia lui Iisus este du-
hul proorociei.
11. Și am văzut cerul
deschis și iată un cal
alb, și cel ce ședea pe el
se numește Credincios și
Adevărat și judecă și se
războește întru dreptate.
12. Iar ochii Lui sunt
ca para focului și pe ca-
pul Lui sunt cununi mul-
te și are nume scris pe
care nimeni nu-l înțelege
fără numai El.
13. Și este îmbrăcat în
veșmânt stropit cu sânge
și numele Lui se chea-
mă: Cuvântul lui Dum-
nezeu.
14. Și oștile din cer ve-
neau după El, călare pe
cai albi, purtând veșmin-
te de in alb, curat.
15. Iar din gura Lui
ieșea sabie ascuțită, ca
să lovească pe păgâni cu
ea. Și El îi va păstori

7. Ps. 117, 23; Matei 22, 2; 25, 10.
8. Ps. 44, 14, sq.
9. Luca 14, 16.
10. Fapte 10, 25.
11. Apoc. 6, 2.
12. Apoc. 1, 14.
13. Facere 49, 11; Is. 63, 1; Ioan 1, 1, 14.
14. Apoc. 4, 4.
15. Ps. 2, 9; Is. 63, 3.

cu toiag de fier și va călca teascul vinului clocotitor al mâniei lui Dumnezeu Atotțiitorul.

16. Și pe haina Lui și pe coapsa Lui are nume scris: Impăratul împăraților și Domnul domnilor.

17. Apoi am văzut un inger stând în soare; și a strigat cu glas puternic, grăind tuturor pasărilor care sboară spre înaltul cerului: Veniți și vă adunați la cina Marelui Dumnezeu,

18. Ca să mâncați trupurile împăraților și trupurile căpeteniilor și trupurile celor viteji, și trupurile cailor și ale călăreților lor, și trupurile tuturor celor slobozi și celor robi, și celor mici și celor mari.

19. Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștirile lor, adunate, ca să facă războiu cu Cel ce șade pe cal și cu oștirea Lui.

20. Și fiara a fost răpusă și cu ea: proorocul mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce au purtat semnul fiarei și pe cei ce s'au închinat chipului ei. Ei amândoi au fost aruncați de vii, în iezerul de foc unde arde pucioasă.

21. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care iese din gura celui ce șade pe cal și toate pasările s'au săturat din leșurile lor.

20.

Balaurul este legat. Sfinții se scoală la împărăția de o mie de ani. Gog și Magog. Diavolul este prăbușit. Judecata de apoi.

1. Apoi am văzut un înger, pogorîndu-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui.

2. Și a prins pe Balaur, pe Șarpele cel vechiu, care este Diavolul și Sa-

16. Apoc. 17, 14; 1 Tim. 6, 15.
17. Ez. 39, 4.
18. Is. 49, 26.
20. Apoc. 13, 1, 15; Is. 30, 33; Dan. 7, 11.
20 1. Apoc. 1, 18.
2. Apoc. 12, 9.

tana, și l-a legat pe o mie de ani,

3. Și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească noroadele, până ce se vor sfârși cei o mie de ani. După aceea, trebue să fie deslegat câtăva vreme.

4. Și am văzut jețuri și pe cei ce s'au așezat în ele și li s'a dat lor putere să țină judecată. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul pentru mărturia lui Iisus și pentru cuvântul lui Dumnezeu, ca unii cari nu s'au închinat fiarei, nici chipului ei, și nu au primit semnul pe fruntea și pe mâna lor. Și ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani.

5. Iar ceilalți morți nu înviază până ce nu se vor sfârși cei o mie de ani. Aceasta este învierea cea dintâi.

6. Fericit și sfânt este cel ce are parte de învierea cea dintâi. Peste aceștia moartea cea de a doua nu are putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.

7. Și când se vor sfârși cei o mie de ani, Satana va fi deslegat din închisoarea lui.

8. Și va ieși să amăgească neamurile, cari sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, și să-i adune la războiu; iar numărul lor este ca nisipul mării.

9. Și s'au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Dar s'a pogorît foc din cer și i-a mistuit.

10. Iar Diavolul, amăgitorul lor, a fost aruncat în iezerul de foc și de pucioasă, unde este și fiara și proorocul mincinos, și vor fi chinuiți acolo, zi și noapte, în vecii vecilor.

11. Am văzut, apoi, un

4. Dan 7, 9.
5. Is. 26, 14.
6. Apoc. 5, 10.
8. Ez. 38, 2.
9. Ez. 39, 6.
10. Apoc. 19, 20; 14, 10.

tron mare alb și pe Cel ce ședea pe tron, iar dinaintea feței lui pământul și cerul fugiră și loc nu se mai găsi pentru ele.

12. Și am văzut pe morți, pe cei mari și pe cei mici, stând înaintea tronului și cărțile fură deschise și altă carte fu deschisă — care este cartea vieții — și morții fură judecați din cele scrise în cărți, potrivit cu faptele lor.

13. Și marea a dat pe morții cei din ea și moartea și iadul au dat pe morții lor, și judecați au fost, fiecare după faptele sale.

14. Apoi moartea și iadul fură aruncați în iezerul de foc. Aceasta este moartea cea de a doua: iezerul cel de foc.

15. Iar cine n'a fost aflat scris în cartea vieții, aruncat a fost în iezerul de foc.

21.

Cerul cel nou. Pământul cel nou. Noul Ierusalim. Douăsprezece porți și douăsprezece pietre de temelie. Lumină dumnezeiască în loc de soare.

1. Și am văzut un cer nou și un pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut; iar marea nu mai este.

2. Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorîndu-se din cer dela Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei.

3. Și am auzit, din tron, un glas puternic care zicea: Iată, cortul lui Dumnezeu este între oameni și va sălășlui cu ei și ei vor fi poporul Lui și însuși Dumnezeu va fi cu ei.

4. Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi;

---

12. Apoc. 3, 5; Fil. 4, 3; Dan. 7, 10.
13. Is. 26, 19.
14. Apoc. 6, 8; 1 Cor. 15, 26.
15. Matei 25, 41.

21. 1. Is. 65, 17; 2 Petru 3, 13.
2. Gal. 4, 26.
3. 2 Cor. 2, 16; Is. 37, 28.
4. Apoc. 7, 17; Is. 35, 10.

nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut.

5. Şi Cel ce şedea pe tron grăi: Iată, noui le fac pe toate. Apoi zise: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt credincioase şi adevărate.

6. Şi iar îmi zise: Făcutu-s'a! Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul. Celui ce însetează îi voiu da să bea, în dar, din izvorul apei vieţii.

7. Cel ce birueşte va moşteni acestea şi-i voiu fi lui Dumnezeu şi el îmi va fi Mie fiu.

8. Cât despre fricoşi şi necredincioşi şi spurcaţi şi ucigaşi şi curvari şi fermecători şi închinători de idoli şi tot soiul de mincinoşi — partea lor este în iezerul care arde cu foc şi cu pucioasă: ceea ce este moartea a doua.

9. Apoi a venit unul din cei şapte îngeri, cari aveau cele şapte cupe pline cu cele şapte pedepse de apoi, şi a grăit către mine şi a zis: Vino să-ţi arăt pe mireasa, femeia Mielului.

10. Şi m'a dus pe mine, cu duhul, într'un munte mare şi înalt şi mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorîndu-se din cer, dela Dumnezeu,

11. Invăluită în slava lui Dumnezeu. Lumina ei era asemenea cu piatra cea de mare preţ, — cu piatra de iaspis — limpede cum e cleştarul.

12. Şi avea zid mare şi înalt şi avea douăsprezece porţi, iar la porţi doisprezece îngeri şi nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminţii ale fiilor lui Israel.

13. Spre răsărit trei porţi şi spre miază-noapte trei porţi şi spre mia-

---

5. Apoc. 22, 6; Is. 43, 19; 2 Cor. 5, 17.
6. Apoc. 1, 8.
7. Apoc. 2, 26; Zah. 8, 8; Evrei 8, 10.
8. Apoc. 22, 15.
9. Apoc. 15, 1; 6, 7; 19, 7.
10. Ez. 40, 2.
11. Ez. 48, 35.
12. Ez. 48, 31.

ză-zi trei porți și spre apus trei porți.

14. Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie și în ele douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.

15. Și cel ce vorbea cu mine avea măsură o trestie de aur, ca să măsoare cetatea și porțile ei și zidul ei.

16. Și cetatea este în patru colțuri și lungimea ei este tot atâta cât și lățimea. Deci a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă.

17. Și a măsurat și zidul ei: o sută patruzeci și patru de coți, după măsura omenească, dar și după măsura îngerului.

18. Și zidăria zidului ei este de iaspis, iar cetatea este de aur curat, ca sticla cea curată.

19. Temeliile zidului cetății sunt împodobite cu tot felul de pietre scumpe: întâia piatră de temelie este de iaspis, a doua de safir, a treia de calcedoniu, a patra de smaragd,

20. A cincea de sardonix, a șasea de cornalină, a șaptea de hrisolit, a opta de beril, a noua de topaz, a zecea de hrisopras, a unsprezecea de iachint, a douăsprezecea de ametistă.

21. Iar cele douăsprezece porți sunt douăsprezece mărgăritare; fiecare din porți este dintr'un mărgăritar. Și căile cetății sunt de aur curat, și străvezii ca sticla.

22. Dar templu n'am văzut într'însa, pentrucă templul ei este Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, și Mielul.

23. Și cetatea nu are trebuință de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dum-

14. Efes. 2, 20.
15. Ez. 40, 5; Zah. 2, 1.
19. Eș. 8, 17; Is. 54, 11.
21. Apoc. 22, 2.
23. Apoc. 22, 5; Is. 60, 19.

nezeu a luminat-o şi făclia ei este Mielul.

24. Şi neamurile vor umbla în lumina ei, iar împăraţii pământului aduce-vor la ea mărirea lor.

25. Şi porţile cetăţii nu se vor mai închide în fiecare zi, căci noapte nu va mai fi acolo.

26. Şi vor căra într'însa odoarele şi comorile neamurilor.

27. Şi în cetate nu va intra nimic pângărit şi nimeni care e dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea Vieţii Mielului.

22.

Râul şi pomul vieţii. Fericirea veşnică. Ioan este martorul credincios. Făgăduinţa şi judecata lui Dumnezeu. Venirea lui Hristos.

1. Mi-a arătat, apoi, râul şi apa vieţii, limpede cum e cleştarul şi care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului,

2. Şi curge prin mijlocul cetăţii. Iar pe cele două maluri ale râului creşte pomul vieţii, făcând douăsprezece feluri de roade, în fiecare lună dându-şi rodul; şi frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor.

3. Niciun blestem nu va mai fi. Şi tronul lui Dumnezeu şi al Mielului va fi într'însa şi slujitorii Lui îi vor sluji Lui.

4. Şi vor vedea faţa Lui şi numele Lui va fi pe frunţile lor.

5. Şi noapte nu va mai fi; şi nu au trebuinţă de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentrucă Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină şi vor împărăţi în vecii vecilor.

6. Şi îngerul mi-a zis: Aceste cuvinte sunt credincioase şi adevărate şi Domnul — Dumnezeul duhurilor proorocilor —

---

24. Is. 60, 3.
25. Is. 60, 11; Apoc. 22, 5.
27. Fil. 4, 3; Ioil 3, 17.
22. 1. Ez. 47, 1, 12; Zah. 14, 8.
2. Apoc. 21, 21.
3. Zah. 14, 11.
4. Ps. 16, 15.
5. Apoc. 21, 25; Ps. 35, 9.

a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi cele ce trebue să se întâmple în curând.

7. Că iată vin curând. Fericit cel ce păzeşte cuvintele proorociei acestei cărţi!

8. Şi eu, Ioan, sunt cel ce am văzut şi am auzit acestea. Iar când am auzit şi am văzut, am căzut să mă închin înaintea picioarelor îngerului care mi-a arătat acestea.

9. Dar el îmi zise: Vezi să nu faci aceasta! Căci sunt împreună slujitor cu tine şi cu fraţii tăi proorocii şi cu cei ce păstrează cuvintele cărţii acesteia. Lui Dumnezeu te închină.

10. Apoi mi-a zis: Să nu pecetlueşti cuvintele proorociei acestei cărţi, căci vremea este aproape.

11. Cine e nedrept, să nedreptăţească înainte. Cine e spurcat, să se spurce şi mai greu. Cine este drept, să facă dreptate mai departe. Cine este sfânt, să se sfinţească şi mai mult.

12. Iată, vin curând şi plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia, după cum este fapta lui.

13. Eu sunt Alfa şi Omega, cel dintâi şi cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul.

14. Fericiţi cei ce spală veşmintele lor, ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii şi prin porţi să intre în cetate!

15. Afară câinii şi vrăjitorii şi curvarii şi ucigaşii şi închinătorii de idoli şi toţi cei ce lucrează şi iubesc minciuna!

16. Eu, Iisus, am trimis pe îngerul Meu ca să mărturisească vouă acestea, în faţa Bisericilor. Eu sunt rădăcina şi să-

7. Apoc. 3, 11; 1, 3.
8. Apoc. 19, 10.
9. Matei 4, 19.
10. Dan. 8, 26; Apoc. 1, 3; Fil. 4, 5.
11. 2 Tim. 3, 13.
12. Apoc. 3, 11; Rom. 2, 6.
13. Apoc. 1, 8; 2, 8; 21, 6; Is. 41, 4; 44, 6; 48, 12.
15. Apoc. 21, 8; 1 Cor. 6, 10.
16. Apoc. 1, 1, 2; Apoc. 5, 5; Is. 11, 10; Rom. 15, 12; 2. Petru 1, 19.

mânţa lui David, steaua strălucitoare cea de dimineaţă.

17. Iar duhul şi mireasa zic: Vino. Şi cel ce aude, să zică: Vino. Şi cel însetat să vie. Cui îi este voia: să ia în dar apa vieţii.

18. Şi eu mărturisesc oricui ascultă cuvintele proorociei acestei cărţi: De va mai adăuga cineva la ele, Dumnezeu va pune asupra lui pedepsele ce sunt scrise în cartea aceasta;

19. Iar de va scoate cineva din cuvintele cărţii acestei proorocii, Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieţii şi din cetatea sfântă despre care se scrie în cartea aceasta.

20. Cel ce mărturiseşte acestea, zice: Da, vin curând.

Amin! Vino, Doamne Iisuse!

21. Harul Domnului Iisus Hristos, cu voi cu toţi! Amin.

17. Apoc. 21, 6; Is. 56, 1; Ioan 7, 37.

19. A doua Lege 4, 2; Fil. 4, 3.

20. Apoc. 1, 7.

CUPRINSUL NOULUI TESTAMENT

Pagina

Dat în lucru la 20 Noemvrie 1950 // Bun de tipar la 12 Mai, 1951 // Coale de tipar $22^3/_4$ // Format 12×16 // Tiraj 20.000 velină × 6.000 mătase // Nr. comenzii 875/950 // Tipografia Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă.